

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TJ KLUNE
RAVENSONG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ravensong

Yazan: TJ Klune

Wolfsong'un

devamı

Bir Green Creek Romanı

Gordo Livingstone derisine kazınan dersleri asla unutmadı. Kendisini geride bırakan sürünün ihanetine uğradıktan sonra teselliği küçük dağ kasabasının garajında aradı ve bir daha asla kurtların işlerine karışmamaya yemin etti.

Bu yeterli olmalıydı.

Kurtlar ve onlarla birlikte Mark Bennett geri gelene kadar da öyleydi. Sonunda, canavarla bir sürü olarak birlikte yüzleştiler... ve kazandılar.

Şimdi, bir yıl sonra, Gordo kendini bir kez daha Bennett sürüsünün cadısı olarak bulmuştur. Green Creek, Richard Collins'in ölümünden sonra sakinleşmiştir ve Gordo, Mark'ı ve aralarında uluyan şarkıyı görmezden gelmek için sürekli mücadele etmektedir.

Ama zaman tükeniyor. Bir şey geliyor. Ve bu sefer, içeriden sürünerek geliyor.

Bazı bağlar, ne kadar güçlü olursa olsun, koparılmak için yaratılmıştır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kurtların şarkılarını duyanlar, iyi dinleyin: sürünüz sizi eve uluyor.

OceanofPDF.com

"Kâhin!" dedim, "şeytan!" "Kâhin, kuş ya da şeytan!" "İster baştan çıkarıcı göndersin, ister fırtına savursun seni buraya, Issız ama yılmadan, büyülenmiş bu çöl topraklarında.

Korku'nun musallat olduğu bu evde- bana gerçekten söyle, yalvarıyorum- Gilead'da merhem var mı? Söyle bana, yalvarırım söyle bana!" Kuzgun "Bir daha asla" dedi.

-Edgar Allan Poe, "Kuzgun"

OceanofPDF.com

Sözler

ALFA dedi ki, "Biz gidiyoruz."

Ox kapının yanında duruyordu, onu hiç görmediğim kadar küçüktü. Gözlerinin altındaki deri morarmış görünüyordu.

Bu iş iyi gitmeyecekti. Pusular asla iyi gitmez.

"Ne?" Ox gözlerini hafifçe kısararak sordu. "Ne zaman?"

"Yarın."

"Henüz gidemeyeceğimi biliyorsun," dedi ve ön kolumdaki kuzguna dokundum, kanatların çırpınışını, büyüünün nabzını hissettim. Yandı. "İki hafta içinde annemin avukatıyla buluşup vasiyetini gözden geçirmem gerekiyor. Ev ve-"

"Sen değil, Ox," dedi Joe Bennett, babasının masasının arkasında otururken. Thomas Bennett külden başka bir şey değildi.

Kelimelerin içine işlediği anı gördüm. Vahşi ve acımasızdı, çoktan kırılmış bir kalbin ihanetiydi.

"Ve annem değil. Ya da Mark."

Carter ve Kelly Bennett rahatsız bir şekilde yer değiştirerek Joe'nun yanında yan yana durdular. Ben sürü değildim ve çok uzun zamandır da değildim, ama ben bile içlerinden akan öfkenin düşük tınısını hissedebiliyordum. Ama Joe'ya değil. Ya da Ox'a. Ya da bu odadaki herhangi birine. Kanlarında intikam vardı, pençe ve dişlerle parçalama ihtiyacı. Bu fikre çoktan kapılmışlardı.

Ama ben de öyleydim. Sadece Ox henüz bilmiyordu. "Demek sensin," dedi Ox. "Ve Carter. Kelly." "Ve Gordo."

Ve şimdi o yaptı. Ox bana bakmadı. Odada sadece ikisi de olabilirdi.

"Ve Gordo. Nereye gidiyorsun?"

"Doğru olanı yapmak için."

"Bu konuda hiçbir şey doğru değil," diye karşılık verdi Ox. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Sana şimdi söylüyorum," dedi ve ah, Joe. Bunun böyle olmadığını bilmeliydi.

-

"Çünkü *bu* doğru-nereye gidiyorsun?" "Richard'ın peşinden."

Bir keresinde, Ox küçük bir çocukken, boktan babası omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan bilinmeyen yerlere gitmişti. Ox'un telefonu açıp beni araması haftalar sürdü ama aradı. Yavaş konuşuyordu ama her kelimesinde acıyı duyuyordum, bana durumumuzun *iyi olmadığını*, bankadan gelen mektuplarda annesiyle birlikte yaşadıkları o eski tanıdık toprak yoldaki evi ellerinden almaktan bahsettiğini söylüyordu.

Bir iş bulabilir miyim? Sadece paraya ihtiyacımız var ve evi kaybetmesine izin veremem. Elimizde kalan tek şey bu. İyi iş yaparım, Gordo. İyi işler yaparım ve sonsuza dek senin için çalışırım. Nasıl olsa olacaktı, şimdi yapsak olmaz mı? Şimdi yapabilir miyiz? Özür dilerim. Bunu şimdi yapmalıyım çünkü şimdi o adam ben olmalıyım.

Bu kaybolmuş bir çocuğun sesiydi.

Ve işte önümde, kayıp çocuk geri dönmüştü. Evet, artık daha büyüktü ama annesi toprağın altındaydı, Alfa'sı yıldızlardaki dumandan başka bir şey değildi, eşi ise pençelerini göğsüne geçirmiş, kıvranıyor, kıvranıyor, kıvranıyordu.

Durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Artık çok geçti. Hepimiz için. "Neden?" Ox sordu, sesi tam ortadan çatlıyordu.

Neden, neden, neden.

Çünkü Thomas ölmüştü.

Çünkü bizden almışlardı.

Çünkü Green Creek'e gelmişlerdi, Richard Collins ve Omega'ları, gözleri karanlıkta menekşe rengine dönmüş, düşmüş kralla yüzleşmeye geldiklerinde hırlıyorlardı.

Elimden geleni yapmışım. Bu yeterli değildi.

Bir çocuk vardı, on sekiz yaşında bile olmayan bu küçük çocuk, babasının mirasının ağırlığını taşıyordu, çocukluğunun canavarı ete kemiğe bürünmüştü. Gözleri kıpkırmızı yanıyordu ve bildiği tek şey intikamdı. Bu öfke, kardeşleri arasında hiç bitmeyen bir çember oluşturarak birbirlerini besliyordu. Öfkeli bir krala dönüşen çocuk prensti ve yardımına ihtiyacı vardı.

Elizabeth Bennett sessizdi, her şeyin gözünün önünde olup bitmesine izin veriyordu. Her zamanki sessiz kraliçe, omuzlarında bir battaniye, bu lanet olası trajediyi izliyordu. Orada olduğundan bile emin değildim.

Ve Mark, o-

Hayır. O olmaz. Şimdi olmaz.

Geçmiş geçmişte kaldı.

Tartıştılar, dişlerini gösterdiler ve birbirlerine hırladılar. Bir ileri bir geri, her biri diğerinin kanı önümüzde akana kadar kesiyordu. Ox'u anlıyordum. Sevdiklerini kaybetme korkusunu. Hiç istemediğin bir sorumluluktan. Asla duymak istemediğin bir şeyin sana söylenmesinden.

Joe'yu anladım. İstemedim ama anladım.

Baban olduğunu düşünüyoruz, Gordo, diye fısıldadı Osmond. Robert Livingstone'un büyüye geri dönmenin bir yolunu bulduğunu ve Richard Collins'i tutan koruyucuları kıldığını düşünüyoruz.

Evet. En çok Joe'yu anladığımı sanıyordum.

"Sürüyü bölemezsin," dedi Ox ve Tanrım, *yalvarıyordu*. "Şimdi olmaz. Joe, sen lanet olası *Alfa*'sın. Sana burada ihtiyaçları var. Hepsinin. *Birlikte*. Gerçekten kabul edeceklerini düşünüyor musun-"

"Onlara günler önce söyledim zaten," dedi Joe. Sonra irkildi.

"Kahretsin." Gözlerimi kapattım.

İşte bu vardı: "Bu çok boktan, Gordo."

"Evet."

"Ve sen de onunla birlikte gidiyorsun."

"Birisi kendini öldürmediğinden emin olmalı." "Ve o kişi sensin. Çünkü sen sürüsün."

"Öyle görünüyor."

"İsteyerek mi?"

"Sanırım öyle."

Ama elbette o kadar kolay değildi. Hiç kolay olmadı. Ve.:

"Öldürmeyi kastediyorsun. Bu senin için sorun değil mi?"

"Bu konuda hiçbir şey yolunda değil, Ox. Ama Joe haklı. Bunun başkasının başına gelmesine izin veremeyiz. Richard Thomas'ı istedi ama Alfa olmak için başka bir sürünün peşine düşmesi ne kadar sürer? Bir öncekinden daha büyük bir takipçi kitlesi toplaması ne kadar sürer? İzler çoktan

giderek soğuyor. Hâlâ yapabiliyorken bu işi bitirmeliyiz. Bu saf ve basit bir intikam ama doğru yerden geliyor."

Kendi yalanlarıma inanıp inanmadığımı

merak ettim. Sonunda:

"Onunla konuşmalısın. Gitmeden önce."

"Joe mu?"

"Mark."

"Öküz-"

"Ya geri dönmezsen? Gerçekten umursamadığını düşünmesini mi istiyorsun? Çünkü bu berbat bir şey dostum. Sen beni tanıyorsun. Ama bazen benim de seni tanıdığımı unutuyorsun. Belki daha da fazla."

Lanet olsun ona.

Bennett'lerin evinin mutfağında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Elleri tezgâha doğru kıvrılmıştı. Omuzları gergindi ve kederini bir örtü gibi üzerinde taşıyordu. Yıllardır kurtlarla hiçbir şey yapmak istememiş olsam da, ona duyduğum saygıyı biliyordum. İstese de istemese de o bir kraliyet ailesiydi.

"Gordo," dedi Elizabeth arkasını dönmeden. Uzun zamandır duyamadığım şarkıları söyleyen kurtları mı dinlediğini merak ettim. "O nasıl?"

"Kızgın."

"Bu beklenen bir şey."

"Öyle mi?"

"Sanırım," dedi sessizce. "Ama sen ve ben daha yaşlıyız. Belki daha bilge değil ama daha yaşlıyız. Yaşadığımız her şey, gördüğümüz her şey, bu sadece... başka bir şey. Ox bir çocuk. Onu elimizden geldiğince koruduk. Biz-"

"Bunu onun başına sen açtın," dedim kendimi durduramadan. Kelimeler bir el bombası gibi fırlatıldı ve ayaklarının dibine düştüklerinde patladılar. "Uzak dursaydın, onu bu işe bulaştırmasaydın, o hâlâ-"

"Sana yaptıklarımız için özür dilerim," dedi ve ben tılandım. "Babanın yaptıkları için. Adil değildi. Ya da doğru. Hiçbir çocuk babasının yaşadıklarını yaşamamalı."

ne yaptın."

"Ve yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız," dedim acı bir şekilde. "Sen, Thomas ve Abel. Annem. Hiçbiriniz. Sadece sizin için ne olabileceğimi önemsediniz, benim için ne anlama geleceğini değil. Babamın bana yaptıklarının senin için *hiçbir* anlamı yoktu. Ve sonra gittin ve terk ettin."

"Sürüyle olan bağlarını kopardın."

"Verdiğim en kolay karardı."

"Yalan söylediğinde duyabiliyorum, Gordo. Büyün kalp atışlarını gizleyemiyor. Her zaman değil. En önemli zamanda değil."

"Lanet kurtadamlar." Sonra, "Bennett sürüsünün cadısı yapıldığımda *on iki* yaşındaydım. Annem ölmüştü. Babam gitmişti. Ama yine de Abel bana elini uzattı ve evet dememin tek nedeni daha iyisini bilmememdi. Çünkü yalnız kalmak istemiyordum. Korkmuştum ve-"

"Bunu Abel için yapmadın."

Gözlerimi ona diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sonunda döndü ve bana baktı. Omuzlarında hâlâ battaniye vardı. Bir ara sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, tutamları gevşemiş ve yüzüne doğru sarkıyordu. Gözleri önce mavi, sonra turuncu, sonra tekrar maviydi ve donuk donuk parlıyordu. Ona bakan çoğu kişi Elizabeth Bennett'in o anda zayıf ve çelimsiz olduğunu düşünürdü ama ben daha iyi biliyordum. Bir avcı için en tehlikeli yer olan köşeye sıkışmıştı. "Abel için değildi."

Ah. Demek oynamak istediği oyun buydu. "Bu benim görevimdi."

"Baban-"

"*Babam*, ipi elinden alındığında kontrolünü kaybetti. *Babam* ile aynı hizaya geldi-"

"Hepimizin oynayacak bir rolü vardı," dedi Elizabeth. "Her birimizin. Hatalar yaptık. Genç ve aptaldık ve elimizden alınan her şeye karşı büyük ve korkunç bir öfkeyle doluyduk. Hâbil o zamanlar doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Thomas da öyle. Ben de şimdi doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum."

"Yine de oğullarınızla savaşmak için hiçbir şey yapmadınız. Bizim yaptığımız hataları yapmalarına izin vermemek için. O odada bir *köpek* gibi yuvarlandın."

Yemi yutmadı. Onun yerine "Ve sen yapmadın mı?" dedi.

Siktir. "Neden?"

"Neden ne, Gordo? Daha açık konuşmalısın."

"Neden gitmelerine izin veriyorsun?"

"Çünkü bir zamanlar genç ve aptaldık, büyük ve korkunç bir öfkeyle doluyduk. Ve bu şimdi onlara geçti." İcini çekti. "Sen de daha önce oradaydın. Bunu daha önce yaşadınız. Bir kez oldu. Ve yine olacak. Bizim yaptığımız hatalardan kaçınmalarına yardımcı olman için sana güveniyorum."

"Ben paket değilim."

"Hayır," dedi ve bunun bu kadar acıtmaması gerekirdi. "Ama bu senin yaptığın bir seçim. Tıpkı bizim yaptığımız seçimler yüzünden şu anda burada olmamız gibi. Belki de haklısın. Belki de buraya gelmemiş olsaydık Ox...."

"İnsan mı?"

Gözleri tekrar parladı. "Thomas-"

Homurdandım. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ama bunu görmek zor değil. Onun nesi var?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Thomas'ın da bildiğini sanmıyorum. Tam olarak değil. Ama Ox... özel biri. Farklı. Henüz bunu göremiyor. Ve anlaması için uzun bir süre geçmesi gerekebilir. Bu sihir mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum. O bizim gibi değil. Sizin gibi değil. Ama insan da değil. Tam olarak değil. O daha fazlası, sanırım. Hepimizden daha fazla."

"Onu güvende tutmalısın. Elimden geldiğince koşulları güçlendirdim ama senin-"

"O bir sürü, Gordo. Sürü için yapmayacağım şey yoktur. Eminim bunu hatırlıyorsundur."

"Bunu Abel için yaptım. Ve sonra Thomas için."

"Yalan," dedi başını eğerek. "Ama neredeyse inanacaksın." Bir adım geri attım. "İhtiyacım var-"

"Neden

söyleyemiyorsun?"

"Söyleyecek bir şey yok."

"Seni seviyordun," dedi ve ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim. "Sahip olduğu her şeyle. Kurtlar böyledir işte. Biri şarkımızı duyana kadar şarkı söyleriz, söyleriz ve söyleriz. Ve sen duydun. Duydun. Bunu Habil ya da Thomas için yapmadın, Gordo. O zaman bile. On iki yaşındaydın ama biliyordun. Sürüydün."

"Allah belanı versin," dedim kısık sesle.

"Biliyorum," dedi, kırıcı olmadan. "Bazen en çok duymamız gereken şeyler en az duymak istediğimiz şeylerdir. Ben kocamı sevdim, Gordo. Onu sonsuza dek seveceğim. O da bunu biliyordu. Sonunda, Richard öldüğünde bile-" Nefesi boğazında düğümlendi. Başını iki yana salladı. "O zaman bile. O biliyordu. Ve onu her gün özleyeceğim, ta ki tekrar yanında durup yüzüne, o güzel yüzüne bakıp ona ne kadar kızgın olduğumu söyleyene kadar. Ne kadar aptal olduğumu. Onu tekrar görmek ne kadar güzel ve lütfen sadece adımlı söyleyin." Gözlerinde yaşlar vardı ama düşmediler. "Canım yanıyor, Gordo. Bu acı beni hiç terk edecek mi bilmiyorum. Ama o *biliyordu*."

"Aynı şey değil."

"Çünkü buna izin vermeyeceksin. O seni sevdi. Sana kurdunu verdi. Sonra da geri verdin."

"O kendi seçimini yaptı. Ben de benimkini yaptım. Ben istemedim. Seninle hiçbir şey yapmak istemedim. *Onunla*."

"Sen. *Yalan*."

"Benden ne istiyorsun?" Sesimi öfke doldurarak sordum. "Ne istiyor olabilirsin ki?"

"Thomas biliyordu," dedi tekrar. "Ölümün eşiğindeyken bile. Çünkü ona söyledim. Çünkü ona defalarca gösterdim. Hayatımdaki pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum. Ama Thomas Bennett için asla pişman olmayacağım."

Bana doğru ilerledi, adımları yavaş ama emindi. Elini omzuma koyup sıkıca kavradığında bile yerimde durdum. "Sabah gidiyorsun. Pişman olma, Gordo. Çünkü söylenmemiş sözler kalırsa, günlerinin geri kalanında peşini bırakmazlar."

Beni geçip gitti. Ama mutfaktan çıkmadan önce, "Lütfen oğullarıma iyi bak. Onları sana emanet ediyorum, Gordo. Eğer bu güvene ihanet ettiğini öğrenirsem ya da onlar o canavarla yüzleşirken boş boş durursan, seni bulamayacağım hiçbir yere saklanamazsın. Seni paramparça ederim ve duyacağım pişmanlık çok az olur."

Sonra da gitti.

Verandada oturmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, boşluğa bakıyordu. Bir zamanlar buz gibi güzel mavi gözleri olan bir çocuktu.

geleceğin kralının kardeşıydı. Artık dünyanın zorluklarıyla sertleşmiş bir adamdı. Kardeşi gitmişti. Alfa'sı gidiyordu. Havada kan, rüzgarda ölüm vardı.

Mark Bennett, "O iyi mi?" diye sordu.

Çünkü tabii ki orada olduğumu biliyordu. Kurtlar her zaman bilir. Özellikle de kendi "Hayır "ları söz konusu olduğunda.

"Öyle misin?"

"Hayır."

Dönmedi. Verandanın ışığı tıraşlı kafasında parılıyordu. Derin bir nefes aldı, geniş omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. Avuç içlerimin derisi kaşındı. "Tuhaf, sence de öyle değil mi?"

Her zaman esrarengiz bir pislik. "Neymiş o?"

"Bir kere gittin. Ve işte buradasın, yine gidiyorsun." Buna sinirlendim. "Önce sen beni terk ettin."

"Ve mümkün olduğunca sık geri geldim."

"Yeterli değildi." Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Yakınından bile geçmiyordu. Annem çoktan ölmüş olsa da, zehri hala kulaklarıma damlıyordu: *bunu kurtlar yaptı, kurtlar her şeyi aldı, her zaman alacaklar çünkü bunu yapmak onların doğasında var.* Yalan söylediler, dedi bana. Her zaman yalan söylediler.

O da görmezden geldi. "Biliyorum."

"Burada bir şey başlatmaya çalışmıyorum."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Asla öyle değilsin." "Mark."

"Gordo."

"Siktir git."

Sonunda döndü, hala onunla tanıştığım günkü kadar yakışıklıydı, gerçi o zamanlar çocuktum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. İri ve güçlüydü, gözleri her zamanki gibi buz mavisiydi, zeki ve her şeyi bilen. Ne kadar engellemeye çalışsam da içimde dönen öfke ve umutsuzluğu hissedebildiğinden hiç şüphem yoktu. Aramızdaki bağlar kopmuştu ve uzun zamandır da öyleydi ama ne kadar bastırmaya çalışsam da hâlâ bir şeyler vardı.

Bir elini yüzünde gezdirdi, parmakları dolgun sakalının içinde kayboldu. On yedi yaşında sakallarını ilk uzatmaya başladığı zamanı hatırladım.

Ona sonsuz bok verdiğim yamalı şey. Göğsümde bir sızı hissettim ama artık buna alışmıştım. Hiçbir anlamı yoktu. Artık bir anlamı yoktu.

Neredeyse ikna olmuşum.

Elini bıraktı ve "Kendine iyi bak, tamam mı?" dedi. Kırılğan bir gülümsemeyle gülümsedi ve Bennett'lerin evinin kapısına doğru ilerledi.

Gitmesine izin verecektim. Yanımdan geçip gitmesine izin verecektim. Hepsi bu kadar. Onu bir daha görmeyecektim, ta ki... ta ki. O burada kalacaktı ve ben gidecektim, bir zamanlar olduğu gibi tersine dönecekti.

Gitmesine izin verecektim çünkü böylesi daha kolay olacaktı. Önümüzdeki günler için.

Ama Mark Bennett söz konusu olduğunda hep aptalca davranmışımdır.

Beni terk etmeden önce uzanıp kolunu tuttum. Durdu.

Omuz omuza durduk. Ben önümdeki yolla yüzleştım. O ise geride bırakacağımız her şeyle yüzleşti.

Bekledi.

Nefes aldık.

"Bu olamaz...."

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapabileceğini sanmıyorum."

"Mark," diye boğuldum, bir şey, söyleyebileceğim *herhangi bir şey* için mücadele ediyordum. "Geliyorum, geri dönüyoruz. Tamam mı? Biz-"

"Bu bir söz mü?" *Evet.*"

"Artık verdiğiniz sözlerle inanmıyorum," dedi. "Çok uzun zamandır inanmıyorum. Kendine dikkat et, Gordo. Yeğenlerime iyi bak."

Sonra eve girdi, kapı arkasından kapandı. Verandadan indim ve arkama bakmadım.

Adımı taşıyan garajda oturdum, önümdeki masanın üzerinde bir kağıt parçası vardı.

Anlamazlardı. Onları seviyordum ama aptal olabilirlerdi. *Bir şeyler* söylemek zorundaydım.

Eski bir Bic kalem aldım ve yazmaya başladım.

Bir süreliğine gitmem gerekiyor. Tanner, dükkandan sen sorumlusun. Kazancını muhasebeciye gönderdiğinden emin ol. Vergilerle o ilgilenecek. Ox'un kişisel ve dükkanla ilgili tüm banka işlemlerine erişimi var. İhtiyacınız olan her şey onun aracılığıyla yapılır. İşlerin aksamaması için birini tutman gerekiyorsa tut, ama beceriksiz birini tutma. Bulunduğumuz yere gelmek için çok çalıştık. Chris ve Rico, günlük operasyonları halledin. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama her ihtimale karşı birbirinizin arkasını kollayın. Ox'un sana ihtiyacı olacak.

Bu yeterli değildi.

Asla yeterli olmazdı.

Beni affedebileceklerini umuyordum. Bir gün.

Parmaklarım mürekkeple lekелendi ve kâğıtta lekeler bıraktı.

Garajdaki ışıkları kapattım. Uzun bir süre karanlıkta durdum.

Ter, metal ve yağ kokusunu içime çektim.

Yolun sonundaki evlere giden toprak yolda karşılaştığımızda henüz şafak sökmemişti. Carter ve Kelly cipin içinde oturmuş, ben omzumda bir çantayla yürürken ön camdan beni izliyorlardı.

Joe yolun ortasında duruyordu. Başını arkaya eğmiş, burun delikleri açılırken gözlerini kapatmıştı. Thomas bir keresinde bana Alfa olmanın, bölgesindeki her şeyle uyum içinde olduğu anlamına geldiğini söylemişti. İnsanlarla. Ağaçlarla. Ormandaki geyikler, rüzgârda sallanan bitkiler. Bir Alfa için her şeydi, başka hiçbir yerde bulamayacağı derin bir *yuva* duygusu.

Ben bir Alfa değildim. Bir kurt bile değildim. Hiç olmak istemedim.

Ama ne demek istediğini anlamıştım. Benim büyüm de onunki gibi bu yerde kök salmıştı. Farklıydı, ama o kadar da önemli değildi. O *her şeyi* hissediyordu. Etrafımızda uzanan bölgenin kalp atışını, nabzını hissettim.

Green Creek onun hislerine bağılıydı. Ve derime kazınmıştı.

Ayrılmak acı veriyordu, sadece geride bıraktıklarımız yüzünden değil. Bir Alfa ve bir cadının hissettiği fiziksel bir *çekim* vardı. Bizi çağırıyordu, diyordu ki *burada, buradasınız, burada kalın çünkü burası eviniz, burası eviniz-*

"Hep böyle miydi?" Joe sordu. "Babam için mi?"

SUV'a baktım. Carter ve Kelly dikkatle bizi izliyorlardı. Dinlediklerini biliyordum. Tekrar Joe'ya, onun kalkık yüzüne baktım. "Sanırım öyle."

"Yine de gitmiştik. Çok uzun zamandır."

"O Alfa'ydı. Sadece senin için değil. Sadece senin sürün için değil. Ama herkes için. Ve sonra Richard...."

"Beni aldı."

"Evet."

Joe gözlerini açtı. Gözleri yanmıyordu. "Ben babam değilim."

"Biliyorum. Ama olman da gerekmiyor."

"Benimle misin?"

Tereddüt ettim. Ne sorduğunu biliyordum. Resmi bir şey değildi, hem de hiç değildi ama o bir Alfa'ydı ve ben de sürüsü olmayan bir cadıydım.

Yeğenlerime iyi bak.

Söyleyebileceğim tek şeyi

söyledim. "Evet."

Değişimi hızla gerçekleştirdi, yüzü uzadı, derisi beyaz kıllarla kaplandı, parmaklarının ucundan pençeler uzandı. Gözleri alev alev yanarken başını geriye eğdi ve kurdun şarkısını söyledi.

OceanofPDF.com

ÜÇ YIL BİR AY

YIRMI ALTI GÜN

OceanofPDF.com

parçalanmış/kir, yapraklar ve yağmur

Kurda dönüşen büyük bir çocuğa ilk baktığımda altı yaşındaydım ve babam fısıldadı: "Bu Habil'in oğlu. Adı Thomas ve bir gün Bennett sürüsünün Alfa'sı olacak. Sen ona ait olacaksın."

Thomas.

Thomas.

Thomas.

Ona hayranlık duyuyordum.

Sekiz yaşındaydım ve babam bir iğne alıp derime mürekkep ve sihir yaktı. "Canın yanacak," dedi bana, yüzünde acımasız bir ifadeyle. "Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Daha önce hiç hissetmediğin kadar acıtacak. Seni parçalara ayırdığımı düşüneceksin ve bir anlamda haklısın. İçinde sihir var çocuğum, ama henüz ortaya çıkmadı. Bu işaretler seni merkeze alacak ve sana onu kontrol etmeye başlaman için araçlar verecek. Seni inciteceğim ama olman gereken kişi için bu gerekli. Acı bir derstir. Sana dünyanın yollarını öğretir. Sevdiklerimizi daha güçlü kılmak için onları incitmeliyiz. Onları daha iyi yapmak için. Bir gün anlayacaksın. Bir gün benim gibi olacaksın."

"Lütfen baba," diye yalvardım, beni tutan bağlara karşı mücadele ettim. beni aşağı indirdi. "Lütfen bunu yapma. Lütfen bana zarar verme."

Annem konuşacak gibi oldu ama babam başını salladı.

Odadan çıkarılırken hıçkırıklara boğuldu. Arkasına bakmadı.

Abel Bennett yanıma oturdu. İri yarı bir adamdı. Nazik bir adamdı. Güçlü ve kuvvetliydi, siyah saçları ve siyah gözleri vardı. Sanki beni ikiye bölebilecekmiş gibi görünen elleri vardı. Ondan bir şeyler almaya cüret edenlerin etini parçalamak için pençelerinin büyüdüğünü görmüştüm.

Ama yumuşak ve sıcak da olabilirdi. Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. Ona baktım ve o da

sessizce gülümsedi.

Dedi ki, "Sen özel bir şey olacaksın, Gordo. Sadece biliyorum o."

Ve gözleri kırmızı kanamaya başladığında, nefes aldım, nefes aldım ve nefes aldı.

Sonra iğne derime bastırdı ve parçalandım. Çığlık attım.

Bana bir kurt olarak geldi. İri ve beyazdı; göğsünde, bacaklarında ve sırtında siyah lekeler vardı. Benim asla olamayacağım kadar büyüktü ve onun tamamını görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Yıldızlar gökyüzündeydi, ay dolgun ve parlaktı ve kanımda bir şeylerin dolaştığını hissettim. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şarkıydı bu. Kollarım şiddetli bir şekilde kaşınıyordu. Bazen tenimdeki izlerin parlamaya başladığını düşünüyordum ama bu ay ışığının bir oyunu da olabilirdi.

"Gerginim" dedim çünkü ilk kez dolunayda sürüyle birlikte dışarı çıkmama izin veriliyordu. Daha önce çok tehlikeliydi. Kurtların bana yapabilecekleri yüzünden değil, benim onlara yapabileceklerim yüzünden.

Başını bana doğru eğdi, gözleri kırmızı beneklerle turuncu yanıyordu. Birinin olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Kendime ondan korkmadığımı, tıpkı babam gibi cesur olabileceğimi söyledim.

Yalancı olduğumu sanıyordum.

Ormanın ortasındaki bir açıklıkta diğer kurtlar onun arkasından koşuyordu. Havlayıp uluyorlardı ve babam gülüyor, annemin elini çekiştirerek onu yanına çekiyordu. Bana baktı, sessizce gülümsedi ama sonra dikkati dağıldı.

Ama sorun değildi, çünkü ben de öyleydim.

Thomas Bennett karşımda duruyordu, kral olacak insan-kurt.

Kuyruğunu hafifçe sallayarak bana baktı ve cevabını bilmediğim bir soru sordu.

"Gerginim," dedim ona tekrar. "Ama korkmuyorum." Bunu anlaması benim için çok önemliydi.

Kendini yere bıraktı, yüzüstü yattı, pençelerini önüne uzatmış bana bakıyordu. Sanki kendini küçültmeye çalışıyordu. Daha az korkutucu. Onun konumundaki birinin kendini yere bırakması, çok geç olana kadar anlayamayacağım bir şeydi.

Boğazının derinliklerinden kısık bir inleme sesi çıkardı. Bekledi, sonra tekrar yaptı.

"Babam bana senin Alfa olacağını söyledi" dedim. Kendini öne doğru çekti, karnı çimlerin üzerinde sürükleniyordu.

"Ve senin cadın olacağımı." dedim. Biraz daha yaklaştı.

Dedim ki, "Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Öğrenebildiğim her şeyi öğreneceğim ve sizin için iyi bir iş çıkaracağım. Göreceksiniz. Şimdiye kadarkilerin en iyisi olacağım." Gözlerim büyüdü. "Ama bunu söylediğimi babama söyleme."

Beyaz kurt hapşırdı. Ben de güldüm.

Sonunda uzandım ve elimi Thomas'ın burnuna bastırdım ve bir an için kafamın içinde bir fısıltı duyduğumu sandım.

paket çantası.

"İstedğin bu mu?" diye sordu annem bana, sadece ikimiz kaldığımızda. Beni kurtlardan, babamdan uzaklaştırmış, onlara oğluyla vakit geçirmek istediğini söylemişti. Kasabada bir lokantada oturuyorduk ve içerisi yağ, duman ve kahve kokuyordu.

Kafam karışmıştı ve ağız dolusu hamburgerin içinden konuşmaya çalıştım. Annem kaşlarını çatı.

Yüzümü buruşturdum ve kalın kalın

yutkundum. "Görgü kuralları," diye azarladı.

"Biliyorum. Ne demek istiyorsun?"

Pencereden sokağa baktı. Rüzgâr keskindi, ağaçları sallayarak eski kemikleri andıran sesler çıkarıyordu. Hava soğuktu, insanlar kaldırımında yürürken paltolarını sıkıca üzerlerine çekiyorlardı. Marty'yi gördüğümü sandım, parmakları yağ içinde, Green Creek'teki tek oto tamirhanesine doğru yürüyordu. Tenimde silinip gidebilecek izler olmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Bu," dedi tekrar bana bakarak. Sesi yumuşaktı. "Her şey."

Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafımıza bakındım, çünkü babam dünyamızın bir sır olduğunu söylemişti. Annemin bunu anladığını sanmıyordum, çünkü babamla tanışana kadar böyle şeylerin varlığından haberi yoktu. "Cadı meselesi mi?"

Cevap verirken sesi mutlu gelmiyordu. "Cadı şeyleri."

"Ama yapmam gereken şey bu. Olmam gereken kişi bu. Bir gün çok önemli biri olacağım ve büyük işler yapacağım. Babam dedi ki-"

"Ne dediğini biliyorum," dedi ve çok sertti. Ellerini önünde kavuşturup masaya bakmadan önce yüzünü buruşturdu. "Gordo, beni dinlemen gerek, tamam mı? Hayat... yaptığımız seçimlerle ilgilidir. Bizim *için* yapılan seçimlerle değil. Kendi yolunu çizme hakkına sahipsin. Olmak istediğin kişi olmak için. Buna kimse senin yerine karar vermemeli."

Anlamamıştım. "Ama benim Alfa'nın cadısı olmam gerekiyordu."

"Senin *bir şey* olman gerekmiyor. Sen sadece bir çocuksun. Bu senin omuzlarına yüklenemez. Şimdi olmaz. Şimdi kendin karar veremediğin zaman. Olmamalısın-"

"Ben cesurum," dedim ona ve birdenbire bana inanmasına dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım oldu. Bu önemli hissettirdi. *O* önemliydi. "Ve iyi şeyler yapacağım. Birçok insana yardım edeceğim. Babam öyle söylüyor."

"Biliyorum bebeğim" dediğinde gözleri ıslanmıştı. Öyle olduğunu biliyorum. Ve seninle çok gurur duyuyorum. Ama bunu yapmak *zorunda değilsin*. Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Beni duymana ihtiyacım var. Senin için istediğim şey bu değildi. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim."

"Ne gibi olmak?"

Başını iki yana salladı. "Nereye istersen gidebiliriz. Sen ve ben. Green Creek'ten ayrılabiliriz, tamam mı? Dünyanın herhangi bir yerine gidebiliriz. Bundan uzağa. Büyüden, kurtlardan ve sürülerden uzağa. Tüm *bunlardan* uzakta. Bu şekilde olmak zorunda değil. Biz olabiliriz, Gordo. Sadece biz olabiliriz. Tamam mı?"

Üşüdüğümü hissettim. "Neden sen-"

Elini uzattı ve masanın üzerinden benimkini kavradı. Ama her zaman olduğu gibi paltomun kollarını geriye itmemeye dikkat etti. Halkın içindeydik. Babam insanların bu kadar genç birinin dövmelerini anlayamayacağını söyledi. Bu dövmeleri hak etmediklerini düşünürlerdi.

cevaplar. Onlar insandı ve insanlar zayıftı. Annem de insandı ama zayıf olduğunu düşünmüyordum. Ona da söylemiştim ama cevap vermemişti. "Tek istediğim seni güvende tutmaktı."

Elimi çekmemek için elimden geleni yaparak ona "Sen biliyorsun," dedim. Neredeyse canımı yakıyordu. "Sen, babam ve sürü."

"Sürü." Güldü ama komik bir şey bulmuş gibi görünmüyordu. "Sen bir *çocuksun*. Senden bunu istememeliler. Bunların *hiçbirini* yapmamalılar-"

"Catherine," dedi bir ses ve gözlerini kapattı. Babam masanın yanında duruyordu.

Eli kızın omzuna indi. Ondan sonra bu konu hakkında konuşmadık.

Gece geç saatlere kadar kavga ettiklerini duydum.

Battaniyelerimi üzerime çektim ve onları engellemeye çalıştım.

Dedi ki, "Onu *umursuyor* musun ki? Yoksa bu sadece senin mirasın mı? Sadece lanet *sürün* mü?"

Dedi ki, "İşin bu noktaya geleceğini biliyordun. En başından beri biliyordun. Onun ne olması gerektiğini biliyordun."

Dedi ki, "O senin *oğlun*. Onu bu şekilde kullanmaya nasıl *cüret* edersin? Nasıl denersin ve-"

Dedi ki, "O önemli. Benim için. Sürü için. Hayal bile edemeyeceğin şeyler yapacak. Sen insansın, Catherine. Bizim gibi asla anlayamazsın. Bu senin hatan değil. Bu sadece senin kim olduğun. Kontrolün dışındaki şeyler için suçlanamazsın."

Dedi ki, "Seni gördüm. Onunla birlikte. Gülümseyişini. Gülüşünü. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde onun eline dokunuşunu. Gördüm, Robert. *Gördüm*. O da bir insan. Onu bu kadar farklı kılan ne?"

Babam hiç cevap vermedi.

Kasabada evimiz gibi hissettiren küçük bir evde yaşıyorduk. Etrafında Douglas köknar ağaçları olan bir sokaktaydı. Neden kurtların

Ormanın büyüğü bir yer olduğunu düşünürdüm, ama bazen, yaz mevsimindeyken ve uyumaya çalışırken pencere açıkken, ağaçlardan gelen sesler duyduğuma yemin ederdim, tam olarak kelime olmayan şeyler fısıldarlardı.

Ev tuğladan yapılmıştı. Annem bir keresinde gülmüştü, acaba bir kurt gelip evi yıkar mı diye. Güldü, ama sonra gülüşü soldu ve üzgün görünüyordu. Ona gözlerinin neden ıslak olduğunu sordum. Bana yemek yapması gerektiğini söyledi ve beni ön bahçede bıraktı, neyi yanlış yaptığımı merak ediyordum.

Eşyalarımın dolu bir odam vardı. Bir rafta kitaplar vardı. Ejderha şeklinde bulduğum, kenarları yaşlılıktan kıvrılmış bir yaprak. Sürüdeki bir çocuk tarafından bana verilen, Thomas ve benim kurt olarak resmedildiğimiz bir çizim. Ona bunu benim için neden çizdiğini sordum. Önemli olduğum için çizdiğini söyledi. Sonra bana gülümsedi, iki ön dişi eksikti.

İnsan avcılarının geldiğinde, ilk ölenlerden biri o oldu.

Onu ben de gördüm.

Yapmamalıydım. Rico bana acele etmem için bağıırıyordu, papi, neden bu kadar yavaşsın? Tanner ve Chris bana bakıyor, bisikletlerini onun etrafında daireler çizerek yavaşça pedal çeviriyor ve beni bekliyorlardı.

Ama hareket edemiyordum.

Çünkü babam tanımadığım bir arabadaydı, bizim olmayan bir mahallede caddenin kenarına park etmişti. Sürücü koltuğunda siyah saçlı bir kadın oturuyordu ve sanki dünyadaki tek şey babamış gibi ona gülümsüyordu.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Babamın öne doğru eğilmesini izledim ve-

"Dostum," dedi Tanner, bana doğru pedal çevirirken beni irkiltti. "Sen neye bakıyorsun?"

"Yok bir şey," dedim. "Yok bir şey. Hadi gidelim."

Motosiklet üzerindeymişiz gibi davranırken bisikletimizin jant tellerine tutturduğumuz iskambil kâğıtları yüksek sesle şingirdarken oradan ayrıldık.

Onları olmadıkları şeylerden dolayı SEVDİM.

Sürü değillerdi. Kurt değillerdi. Cadı değillerdi. Normal, sade, sıkıcı ve harikalardı.

Yazın ortasında bile uzun kollu gömlek giydiğim için benimle dalga geçtiler. Bunu kabul ettim çünkü kötü niyetli olmadıklarını biliyordum. Biz böyleydik işte.

Rico, "Dayak falan mı yedin?" dedi.

Tanner dedi ki, "Eğer istersen, gelip benimle yaşayabilirsin. Benim odamda uyuyabilirsin. Sadece annemin seni görmemesi için yatağımın altına saklanman gerekecek."

Chris dedi ki, "Seni koruyacağız. Ya da hepimiz kaçıp ormanda yaşayabiliriz."

Rico, "Ağaçların arasında falan." dedi.

Hepimiz güldük çünkü çocuktuk ve küfür etmek en komik şeydi.

Onlara ormanın onlar için en güvenli yer olmadığını söyleyemezdim. Ormanda parlayan gözleri ve jilet gibi keskin dişleri olan şeylerin yaşadığını. Onun yerine gerçeğin bir versiyonunu anlattım. "Ben dayak yemem. Öyle bir şey değil."

"Garip beyaz çocuk kolların mı var?" Rico sordu. "Babam senin tuhaf beyaz çocuk kolların olması gerektiğini söylüyor. Bu yüzden sürekli sweatshirt giyiyorsun."

Tanner kaşlarını çatı. "Garip beyaz çocuk kolları da ne?"

"Bilmiyorum," dedi Rico. "Ama babam söyledi ve o her şeyi bilir."

"Tuhaf beyaz çocuk kollarım mı var?" Chris kollarını uzatarak sordu önünde duruyordu. Gözlerini kısarak onlara baktı ve aşağı yukarı salladı. İnce ve solgundular ve bana tuhaf görünmediler. Onları kıskanıyordum, mürekkeple lekelenmemiş ince, tüylü saçlarını ve çillerini.

"Muhtemelen," dedi Rico. "Ama bir grup gringo ile arkadaş olduğum için bu benim hatam."

Tanner ve Chris, o bir deli gibi kıkırdarak pedal çevirirken arkasından bağırıldılar.

Onları söyleyebileceğimden çok daha fazla sevdim. Beni kurtların yapamayacağı şekilde bağladılar.

"Sihir topraktan gelir," demişti babam bana. "Topraktan. Ağaçlardan. Çiçeklerden ve topraktan. Burası... eski bir yer. Hayal edebileceğinden çok daha eski. Bir işaret gibi. Bizi çağırıyor. Kanımızı titretiyor. Kurtlar da duyuyor ama bizim gibi değil. Onlara şarkı söylüyor. Onlar... hayvanlar. Biz onlar gibi değiliz. Biz *daha fazlasıyız*. Toprakla bağ kurarlar. Alfa herkesten daha çok. Ama biz onu *kullanırız*. Onu hevesimize göre büküyoruz. Onun tarafından köleleştirilirler, dolunay ve beyaz doğduğunda tepelerindeki ay tarafından. Onu biz kontrol ediyoruz. Bunu asla unutmayın."

Thomas'ın küçük bir erkek kardeşi vardı.

Adı Mark'tı.

Benden üç yaş büyüktü.

Benimle ilk kez konuştuğunda o dokuz, ben altı yaşındaydım.

"Garip kokuyorsun." dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "*İstemiyorum*."

Yüzünü buruşturdu ve yere baktı. "Birazcık. Toprak gibi. Toprak, yapraklar ve yağmur gibi-"

Ondan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordum.

"Yine bizi takip ediyor," dedi Rico, sesi eğlenmiş gibiydi. Video dükkanına doğru yürüyorduk. Rico tezgâhın arkasında çalışan adamı tanıdığını ve bize R-rated bir film kiralayacağını ve kimseye söylemeyeceğini söyledi. Eğer doğru filmi bulursak, Rico bize biraz meme görebileceğimizi söyledi. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Omzumun üzerinden bakarken iç çektim. On bir yaşındaydım ve bir cadı olmam gerekiyordu ama o anda kurtlar için *zamanım* yoktu. Memelerin sevdiğim bir şey olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Mark sokağın diğer tarafında, Marty'nin araba dükkanının yanında duruyordu. Bize bakmıyormuş gibi yapıyordu ama pek de iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi.

"Bunu neden yapıyor?" Chris sordu. "Bunun tuhaf olduğunu bilmiyor mu?"

"Gordo tuhaf biri," diye hatırlattı Tanner ona. "Bütün ailesi tuhaf."
"Canın cehenneme," diye mırıldandım. "Sadece burada bekle. Bununla ben ilgileneceğim."

Ben uzaklaşırken bana güldüklerini duydum, Rico öpüşme sesleri çıkarıyordu. Hepsinden nefret ediyordum ama haksız da sayılmazlardı. Ailem bizi tanımayan herkes için tuhaftı. Bennetts değildik ama öyle de olabilirdik. İnsanlar bizim hakkımızda fısıldadıklarında onlarla bir tutuluyorduk. Bennett'ler zengindi ama kimse nasıl olduğunu bilmiyordu. Ormanın ortasında, dışarıdan pek çok kişinin geldiği bir çift evde yaşıyorlardı. Bazı insanlar onların bir tarikat olduğunu söylüyordu. Diğerleri mafya olduklarını söyledi. Kimse derilerinin hemen altında gezinen kurtları bilmiyordu.

Yaklaştığımı görünce Mark'ın gözleri büyüdü. Kaçış planları yapıyormuş gibi etrafına bakındı. "Sen orada kal," diye hırladım ona.

Ve yaptı da. Benden daha büyüktü ve on dört yaşında olması imkânsızdı. Ağabeyine ya da babasına benzemiyordu. Onlar kaslı, iri yapılı, kısa siyah saçlı ve koyu renk gözlüydüler. Mark'ın açık kahverengi saçları ve iri kaşları vardı. Uzun boylu ve zayıftı ve ne zaman yanımda olsam gergin görünüyordu. Gözleri buz gibiydi ve bazen uykuya dalamadığımda onları düşünürdüm. Nedenini bilmiyordum.

"İstersem burada durabilirim," dedi kaşlarını çatarak. Gözleri sola kaydı, sonra tekrar bana döndü. Ağzının kenarları daha da aşağı indi. "Yanlış bir şey yapmıyorum."

"Beni takip ediyorsun," dedim ona. "*Yine*. Arkadaşlarım senin tuhaf olduğunu düşünüyor."

"Ben tuhafım. Ben bir kurt adamım."

Kaşlarımı çattım. "Şey. Evet, öyle. Ama bu-ugh değil. Bak, ne istiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Neden?"

"Çünkü."

"Video dükkanına. Biraz meme göreceğiz."

Öfkeyle kızardı. Bundan garip bir memnuniyet duydum.

"Kimseye söyleyemezsin."

"Yapmaya çalıştım. Ama neden istiyorsun, boş ver. Seni takip etmiyorum."

Bekledim, çünkü babam kurtların bizim kadar zeki olmadığını ve bazen işleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyaç duyduklarını söylerdi.

İç çekti. "Tamam. Belki öyleydim, ama sadece birazcık." "Birini nasıl sadece biraz takip edebilirsin-"

"Güvende olduğunuzdan emin oluyorum."

Bir adım geri attım. "Neyden?"

Omuz silkti, onu hiç görmediğim kadar garip görünüyordu. "Şeyden... gibi. Bilirsin işte. Kötü adamlardan. Ve diğer şeylerden."

"Kötü adamlar," diye tekrarladım. "Ve diğer şeyler."

"Aman Tanrım, çok *tuhafsın*."

"Evet, biliyorum. Az önce söyledim." "Burada kötü adamlar yok."

"Bunu bilemezsiniz. Katiller olabilir. Ya da her neyse.

Hırsızlar."

Kurtadamları asla anlayamayacağım. "Beni korumana gerek yok." "Evet, var," dedi sessizce, ayaklarını sürüyerek ayaklarına bakarken

Spor ayakkabılar.

Ama ona *bunun* ne anlama geldiğini soramadan, oto tamirhanesinin açık garaj kapısından şimdiye kadar duyduğum en yaratıcı küfrü işittim.

"Lanet olası *orospu* çocuğu orospu. Piç amcık, değil mi? Sen busun işte, seni piç *amcık*."

Büyükbabam 1942 model Pontiac Streamliner'ı üzerinde çalışırken ona aletleri vermeme izin verirdi. Tırnaklarının altında yağ olurdu ve tulumunun arka cebinden bir mendil sarkardı. Çalışırken çok mırıldanırdı, muhtemelen duymamam gereken şeyler söylerdi. Pontiac aptal bir kadındı ve onu ne kadar yağlarsa yağlasın, bazen dışarı çıkmıyordu. Ya da o öyle diyordu.

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Onun harika olduğunu düşünmüştüm.

"Tork anahtarı," derdi.

"Tork anahtarı," diye cevap verip anahtarı uzattım. Sert bir şekilde hareket ediyordum, babamın iğneleri altındaki son seans sadece birkaç gün geçmişti.

Büyükbaba biliyordu. Sihirli değildi ama biliyordu. Babam bunu annesinden almış, hiç tanımadığım bir kadın. Ben doğmadan önce ölmüş.

Daha fazla küfür olurdu. Ve sonra, "Ölü darbe tokmak." "Ölü darbe tokmağı," dedim, çekici eline vurarak.

Çoğu zaman Pontiac gün bitmeden tekrar mırıldanmaya başladı. Büyükbabam yanımda dururdu, kararmış bir eli omzumda olurdu. "Onu dinle," derdi. "Bunu duyuyor musun? Bu, oğlum, mutlu bir kadının sesi. Onları dinlemelisin, tamam mı? Sorunun ne olduğunu böyle anlarsın. Sen sadece dinle, onlar sana söyleyecektir." Homurdandı ve başını salladı. "Muhtemelen senin de adil seks hakkında bilmen gereken bir şey. Dinle, sana söyleyecekler."

Ona bayılırdım.

Bennett sürüsünden geriye kalanların cadısı olduğumu göremeden öldü.

Sonunda onu öldürdü. Kadını.

Karanlık yolda bir şeyi kaçırmak için direksiyonu kırdı. Bir ağaca çarptı. Babam kaza olduğunu söyledi. Muhtemelen bir geyik.

Büyükbabamla annemin birkaç gün önce beni alıp götürmekle ilgili fısıldaştıklarını duyduğumu bilmiyordu.

ABEL BENNETT, "Ay kurtları doğurdu. Bunu biliyor muydun?"

Ağaçların arasından yürüdük. Thomas benim yanımdaydı, babam da Abel'in yanında. "Hayır," dedim. İnsanlar Habil'den korkuyordu. Onun önünde durur ve sinirli sinirli konuşurlardı. Gözlerini kırıştırdı ve sanki kırmızı onlara huzur veriyormuş gibi hemen sakinleşirlerdi.

Ondan hiç korkmamıştım. Babam için beni yere yatırdığında bile.

Thomas'ın eli omzuma değdi. Babam kurtların bölgeci olduğunu, sürülerinin üzerinde kokularına ihtiyaç duyduklarını, bu yüzden bize hep dokunduklarını söylemişti. Bunu söylediğinde hiç mutlu olmamıştı. Neden olduğunu bilmiyordum.

"Bu eski bir hikaye," dedi Abel. "Ay yalnızdı. Sevdği kişi, güneş, her zaman gökyüzünün diğer ucundaydı ve asla

ne kadar uğraşırsa uğraşsın buluşamazdı. Kadın batacak, erkek yükselecekti. Kadın karanlık, erkek gündüzdü. O parlarken dünya uyurdu. O ağardı, azaldı ve bazen tamamen kayboldu."

"Yeni ay," diye fısıldadı Thomas kulağıma. "Yeterince düşünürsen çok aptalca."

Abel işaretle boğazını temizleyene kadar güldüm.

Belki de ondan biraz korkuyordum.

"Yalnızdı," dedi Alfa tekrar. "Ve bu yüzden kurtları yarattı, her ortaya çıktığında ona şarkı söyleyen yaratıkları. Ve en güçlü olduğu zamanlarda, dört pençelerini yere koyup başlarını gökyüzüne doğru eğerek ona taparlardı. Kurtlar eşitti ve aralarında hiyerarşi yoktu."

Thomas bana göz kırptı, sonra da gözlerini devirdi. Ondan çok hoşlanmışım.

Habil dedi ki, "Güneş değildi ama ona yetiyordu. Kurtların üzerine parlıyordu ve onlar da onu çağırıyorlardı. Ama güneş uyumaya çalışırken onların şarkılarını duydu ve kışkırdı. Kurtları dünyadan yakmaya çalıştı. Ama o bunu yapamadan, kadın onun önünde yükselmiş, onu tamamen kaplamış ve geriye sadece kırmızı bir ateş halkası bırakmış. Kurtlar bu yüzden değişti. Alfalar, Betalar ve Omegalar oldular. Ve bu değişimle birlikte büyü de toprağa karıştı. Kurtlar kırmızı, turuncu ve menekşe rengi gözleri olan insanlara dönüştü. Ay zayıfladıkça, dönüştükleri dehşeti gördü; kana susamış, doymak bilmeyen canavarlar. Son gücüyle büyüü şekillendirdi ve bir insanın içine itti. O bir cadı oldu ve kurtlar sakinleşti."

Büyülenmişim. "Cadılar her zaman kurtlarla mı birlikteydi?"

"Her zaman," dedi Abel, parmakları yaşlı bir ağacın kabuğuna sürtünerek. "Bir sürü için önemlidirler. Bir ip gibi. Bir cadı canavarı uzak tutmaya yardımcı olur."

Bennett'lerin evinden ayrıldığımızdan beri babam tek kelime etmemişti. Uzak görünüyordu. Kaybolmuştu. Abel'in söylediklerini duyup duymadığını merak ediyordum. Ya da daha önce sayısız kez duymuş muydu?

"Duydun mu büyür?" Thomas bir elini saçlarımda gezdirerek söyledi. "Kasabadaki herkesi yememi engelliyorsun. Baskı yok." Sonra turuncu gözlerini parlattı ve bana dişlerini gösterdi. Güldüm ve koştum.

peşimden koştüğünü duyuyordum. Ben güneş gibiydim, o ise ay, hep peşimdeydi.

Babam daha sonra şöyle derdi: "Kurtlara ihtiyacımız yok. Onların bize ihtiyacı var, evet, ama bizim onlara hiç ihtiyacımız olmadı. Büyümüzü kullanıyorlar. Bir ip gibi. Sürüyü birbirine bağlar. Evet, cadı olmayan sürüler de var. Onlardan daha fazla. Ama cadıları olanlar güçlü olanlardır. Bunun bir sebebi var. Bunu unutmamalısın, Gordo. Onların sana her zaman senin onlara ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı olacak."

Onu sorgulamadım.

Nasıl

sorgulayabilirdim ki?

O benim babamdı.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum. Öğrenebildiğim her şeyi öğreneceğim ve sizin için iyi bir iş çıkaracağım. Göreceksiniz. Şimdiye kadarkilerin en iyisi olacağım." Gözlerim büyüdü. "Ama bunu söylediğimi babama söyleme."

Beyaz kurt hapşırıldı. Ben de güldüm.

Sonunda uzandım ve elimi Thomas'ın burnuna bastırdım ve bir an için kafamın içinde bir fısıltı duyduğumu sandım.

paketçanta

Ve sonra ayla birlikte koştu.

Babam sonra yanıma geldi. Annemin nerede olduğunu sormadım. Önemli görünmüyordu. O zaman önemli değildi.

"Kim o?" Ona sordum. Thomas'ın yanında sinsice dolaşan kahverengi bir kurdu işaret ettim. Pençeleri büyüktü ve gözleri kısıktı. Ama Thomas onu görmedi, onun yerine sadece eşine odaklandı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kahverengi kurt dişlerini göstererek saldırdı. Ama Thomas bekleyen bir Alfa'ydı. Daha yere düşmeden diğer kurdu boğazından yakalamıştı. Başını sağa doğru çevirdi ve kahverengi kurt yana savrulurken sarsıcı bir gürültüyle yere düştü.

Thomas'ın ona zarar verip vermeyeceğini merak ettim.

Yine de yapmadı. Gitti ve burnunu kahverengi kurdun kafasına bastırdı. Hırladı ve kahverengi kurt kendini yukarı itti. Birbirlerini kovaladılar. Thomas'ın eşı oturdu ve bilmiş gözlerle onları izledi.

"Ah," dedi babam. "Thomas Alfa olduğunda o da Thomas'ın ikincisi olacak. Kan bağı dışında Thomas'ın kardeşı. Adı Richard Collins ve ondan harika şeyler bekliyorum."

OceanofPDF.com

ilk yıl/kelimeleri bilmek

İlk yıl kuzeye doğru yola çıktık. Patika soğuktu ama donmamıştı.

Üç Bennett kurdunu boğmak istediğim günler oldu, Carter ve Kelly'nin keder içinde birbirlerine saldırmalarını dinledim. Duygusuz ve acımasızdılar ve birden fazla kez pençeleri dışarı fırladı ve kan döküldü.

Bazen bir tarlaya park edilmiş SUV'de uyurdum, paslanmış çiftlik aletleri uzaktaki devasa monolitler gibi duran aşırı büyümüş sarmaşıklara gömülürdü.

Kurtlar o gecelerde yer değiştirir ve bütün gün bir arabada mahsur kalmanın neredeyse manik enerjisini yakarak koşarlardı.

Tarlada otururdum, bacak bacak üstüne atardım, gözlerim kapalıydı ve nefes alıp verirdim.

Bir kasabadan yeterince uzakta olsaydık, ulurlardı. Green Creek'te olduğu gibi değildi. Bunlar kederin, kalp kırıklığının, öfkenin ve hiddetin şarkılarıydı.

Bazen maviydiler. Ama çoğu zaman yanıyorlardı.

DİĞER ZAMANLARDA, yol kenarındaki kalitesiz bir otelde, çok küçük yatakları paylaşıyorduk. Carter horladı. Kelly uykusunda tekmeledi.

Joe sık sık sırtını yatak başlığına dayayıp oturur, telefonuna bakardı.

Ayrıldıktan birkaç hafta sonra bir gece uyuyamadım. Gecenin bir yarısıydı ve çok yorgundum, ama zihnim yarışıyor, başım çarpıyordu. İçimi çektim ve sırt üstü döndüm. Kelly yatakta yanımdaydı, kıvrılmış ve yüzü başka tarafa dönüktü, bir yastığa sarılmıştı.

"Böyle olacağını düşünmemiştim."

Başımı çevirdim. Diğer yatakta Carter uykusunda oflayıp pufluyordu. Joe'nun gözleri bana bakarken karanlıkta parlıyordu.

Tekrar tavana bakarken iç çektim. "Ne?"

"Bu," dedi Joe. "Burası. Bizim gibi. Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sence...." "Çıkar

ağzındaki baklayı

Joe."

Tanrım, ne kadar da gençmiş. "Bunu yaptım çünkü yapılacak doğru şey buydu."

"Elbette, evlat."

"Ben Alfa'yım."

"Evet."

"Ödemesi gerekiyor."

"Burada kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Seni mi, beni mi?" "Ben yapmam gerekeni yaptım. Onlar anlamıyor." "Sen anlıyor musun?"

Bundan pek hoşlanmamıştı. "Babamı öldürdü" dediğinde sesinde alçak bir hırıltı vardı.

Ona acıdım. Böyle olmamalıydı. Thomas ve ben çok iyi arkadaşlar değildik -olamazdık, her şeyden sonra olmazdık- ama bu, bunların hiçbirini dilediğim anlamına gelmiyordu. Bu çocuklar Alfa'larının vahşi Omega'ların ağırlığı altında ezilmesine asla tanık olmamalıydı. Bu adil değildi. "Biliyorum."

"Ox, o... o anlamıyor." "Bunu bilemezsin."

"Bana kızgın."

Tanrım. "Joe, annesi öldü. Alfa'sı öldü. *Annesi* ona bir bomba attı ve sonra gitti. Kızgın olduğu konusunda haklısın. Ve eğer sana kızgınsa, bunu başka nereye yönelteceğini bilmediği içindir."

Joe bir şey söylemedi.

"Sana mesaj attı mı?"

"Nasıl yaptın?"

"O telefona yeterince bakıyorsun."

"Oh. Um. Evet. Öyle yaptı." "Her

şey yolunda mı?"

Güldü. İçi boş bir sesti. "Hayır, Gordo. Her şey yolunda değil. Ama Green Creek'e hiçbir şey geri gelmedi."

Daha iyi bir adam olsaydım, rahatlatıcı bir şeyler söylerdim. Onun yerine, "Koğuşlar bunun için var." dedim.

"Gordo?"

"Ne?"

"Neden geldin, neden buradasın?"

"Bana sen söyledin."

"Sana *sordum*."

Tanrı aşkına. "Uyu artık Joe. Erken kalkacağız." Sessizce burnunu çekti.

Gözlerimi kapattım.

Onları tanıımıyordum. Olması gerektiği kadar iyi değillerdi. Uzun süre umursamadım. Sürülerle, kurtlarla, Alfalarla ya da büyüyle hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Ox, Bennett'lerin Green Creek'e geri döndüğünü söylediğinde ilk aklıma gelen *Mark* ve *Mark* ve *Mark* olmuştu ama bunu bir kenara itmişim çünkü bunlar geçmişte kalmıştı ve hiçbirini kabul etmeyecektim.

İkinci düşüncem ise Oxnard Matheson'ı kurtlardan uzak tutmam gerektiği idi.

İşe yaramadı.

Ben onu durduramadan, o çoktan gitmişti.

Onları kendimden uzak tuttum. Thomas Joe yüzünden bana geldiğinde bile. Önümde durup yalvardığında bile, gözleri kıpkırmızı olup *tehditler* savurduğunda bile, onları tanımama izin vermedim, şimdiki halleriyle değil. Thomas'ın etrafında hâlâ her zamanki güç aurası vardı ama bu daha yoğun. Daha odaklanmıştı. İlk Alfa olduğunda bile bu kadar güçlü olmamıştı. Bir noktada başka bir cadiya sahip olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce beni kıskançlığa sürükledi ve böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Ona yardım etmeyi, Joe'ya yardım etmeyi kabul ettim çünkü Ox'un zarar görmesine izin veremezdim. Joe yaşadığı onca şeyden sonra vardiyasını kontrol edemiyorsa, yavaş yavaş vahşileşiyorsa, bu Ox'un tehlikede olduğu anlamına gelirdi.

Tek sebebi buydu.

Bunun sorumluluk duygusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Onlara hiçbir şey borçlu değildim.

Bunun Mark'la bir ilgisi yoktu. O kendi seçimini yapmıştı. Ben de benimkini.

Sürüsünü bana tercih etmişti. Ben de ellerimi onlardan temizlemeyi seçtim. Hepsi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Artık önemi yok.

İstesem de istemesem de onları tanımak zorunda kaldım. Kendimi kaybetmişim. Joe ve kardeşlerini takip etmeyi kabul ettiğimde aklımdaydı.

Kelly sessiz olandı, hep izlerdi. Carter kadar büyük değildi ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacaktı. Büyüyüp büyüyüp büyüyeceğini düşündüğüm Joe gibi değildi. Nadiren de olsa, Kelly gülümsediğinde, küçük ve sessiz bir gülümseme olurdu. Hepimizin toplamından daha zekiydi, her zaman hesaplar yapar, olayları bizden önce kavrar ve değerlendirirdi. Kurdu griydi, yüzünde ve omuzlarında siyah ve beyaz lekeler vardı.

Carter tamamen kaba kuvvetliydi, az konuşur, çok hareket ederdi. Her şey hakkında söylenip durur, homurdanıp dururdu. Araba kullanmadığı zamanlarda, çizmelerini gösterge paneline vurur, koltuğuna gömülür, ceketinin yakası boynuna doğru kıvrılır ve kulaklarına sürtünürdü. Kelimelerini silah haline getirmiş, onları mümkün olduğunca çok acı vermek için kullanıyordu. Ama aynı zamanda onları dikkat dağıtmak için de kullandı, elinden geldiğince saptırdı. Havalı ve mesafeli görünmek istiyordu ama bunu başarmak için çok genç ve deneyimsizdi. Kurdu kardeşininkine benziyordu, koyu griydi ama arka ayaklarında siyah ve beyaz vardı.

Joe... 17 yaşında bir Alfa'ydı. Pek iyi bir kombinasyon değildi. Bu kadar travmadan sonra bu kadar güç ve bu kadar genç olmak kimsenin başına gelmesini istediğim bir şey değildi. Onu diğerlerinden daha iyi anlıyordum çünkü neler yaşadığını biliyordum. Belki aynı şey değildi -büyü ve likantropi aynı alanda bile değildi- ama umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bir akrabalık vardı. Onun kurdu kar gibi beyazdı.

Birlikte hareket ediyorlardı, Carter ve Kelly fark etseler de etmeseler de Joe'nun etrafında dönüyorlardı. Ona bok atsalar bile çoğunlukla ona boyun eğiyorlardı. O onların Alfa'sıydı ve ona ihtiyaçları vardı.

Hepsi çok farklıydı, bu kayıp çocuklar.

Ama ortak bir noktaları vardı.

Üçü de ne zaman çenelerini kapatacaklarını bilmeyen pisliklerdi. Ve onlarla sıkışıp kaldım.

"-ve *neden* bunu yapmaya devam etmemiz gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum," dedi Carter biz ayrıldıktan birkaç hafta sonra bir gece. Cut Bank, Montana'da, Kanada sınırından çok da uzak olmayan, ıssız bir yerde küçük bir kasabadaydık. Glacier Ulusal Parkı yakınlarında küçük bir sürü vardı ve biz de oraya doğru gidiyorduk. Lewiston'da rastladığımız bir kurt bize yakın zamanda Omega'larla uğraştıklarını söylemişti. Kurt, Joe'nun Alfa gözleri altında titremiş, korku ve saygı yüzünün her yerinde savaşıyordu. Gece için durmuştuk ve Carter hemen işe koyulmuştu.

Seksenli yıllardan kalma porno olmayan bir TV kanalı bulmaya çalışırken kaşlarını çatan Kelly yorgun bir ifadeyle, "Bırak artık," dedi.

Carter ona sözsüzce hırladı. Joe gözlerini duvara dikti. Ellerimi büktüm ve bekledim.

Carter, "Bu sürüye ulaştığımızda ne olacak? Bunu hiç düşündünüz mü? Bize Omegaların orada olduğunu söyleyecekler, ama başka ne olacak?" Joe'ya ters ters baktı. "Richard piçinin nerede olduğunu bileceklerini mi sanıyorsun? *Bilmeyecekler*. Kimse bilmiyor. O bir hayalet ve bize musallat oluyor. Biz-"

"O Alfa," dedi Kelly, gözleri parlayarak. "Eğer yapmamız gerekenin bu olduğunu düşünüyorsa, o zaman bunu yapacağız."

Carter boktan otel odasında volta atmaya başlarken acı acı güldü. "İyi küçük asker. Her zaman hizaya geliyorsun. Bunu babamla yaptın, şimdi de Joe'yla yapıyorsun. İkiniz de ne halt biliyorsunuz ki? Babam *öldü* ve Joe bir *çocuk*. Küçük bir prens olması ona bizi elimizden alma hakkını vermez."

"Bu hiç adil değil," dedi Kelly. "Alfa olamayacağın için kıskanıyor olman, bunun acısını bizden çıkarabileceğin anlamına gelmez."

"*Kıskanmak* mı? *Kıskandığımı* mı düşünüyorsun? Siktir git, Kelly. Sen ne bilirsin ki? Ben ilk çocuktum. Joe babasının küçük oğluydu. Peki sen kimdin? Ne sunabilirsin ki?"

Carter nereyi keseceğini biliyordu. Kelly'nin kanamasına neyin sebep olacağını biliyordu. Neyin tepki vereceğini. Ben kıpırdayamadan Kelly pençelerini uzatmış, gözleri turuncu ve parlak bir şekilde kardeşinin üzerine atıldı.

Carter kardeşini dişleri ve ateşle karşıladı, dişleri keskinleşti ve yarı vardiyaşının içinde erirken yüzünde saçlar filizlendi. Kelly hızlı ve kavgacıydı, kardeşi suratına ters bir yumruk attıktan sonra ayaklarının üzerine çömeldi. Ayağa kalktım, bir kuzgunun kanat çırpışlarını hissediyordum, lanet olası polisler çağrılmadan önce bir şeyler yapmam gerekiyordu ve-

"Yeter."

Kırmızı bir patlama göğsüme çarptı. *Durun, şimdi ve alfa benim* diyordu ve *ben* bunun gücüyle tökezledim. Carter ve Kelly kıpırdamadan durdular, gözleri kocaman açılmıştı, boğazlarından küçük inilti çıkıyordu, yaralı ve hamdılar.

Joe yatağın yanında durdu. Gözleri Thomas'ınkiler kadar öfkeli kırmızıydı. Yer değiştirmemişti ama çok yakınmış gibi görünüyordu. Ağzı bükülmüş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kirli halıya bir damla kan damladığını gördüm. Pençeleri çıkmış olmalıydı ve onları avucuna batırıyordu.

Ve ondan yayılan katıksız güç yıkıcıydı. Vahşi ve her şeyi kapsayan bir güçtü, hepimizi boğmakla tehdit ediyordu. Carter ve Kelly titremeye başladılar, gözleri kocaman ve ıslaktı.

"Joe," dedim sessizce.

Beni görmezden geldi, göğsü kabarıyordu. "Joe."

Dişlerini göstererek bana baktı.

Dedim ki, "Dur. Onu geri çekmelisin."

Bir an için beni görmezden geleceğini düşündüm. Kardeşlerine dönüp *her şeylerini* ellerinden alacağını ve onları uysal, boş birer kabuk olarak bırakacağını sandım. Alfa olmak olağanüstü bir sorumluluktan ve eğer isteseydi, kardeşlerini her isteğini yerine getirmeye zorlayabilirdi. Akılsız birer asalak olacaktı, özgür iradeleri paramparça olacaktı.

Onu durdururdum. İş o noktaya gelirse. Gelmedi.

Gözlerindeki kırmızı akıp gitmişti ve geriye kalan tek şey karşımda on yedi yaşında korkmuş bir çocuktan, yüzü titrerken ıslanmıştı.

"Ben," diye mırıldandı. "Ben- Oh Tanrım, oh-"

Önce Kelly hareket etti. Carter'ı itti ve Joe'ya doğru bastırdı, burnunu Joe'nun kulağının yanına ve saçlarına sürttü. Joe'nun yumrukları hâlâ

Kelly kollarını ona doladığında iki yanında kenetlenmişti. Kaskatı ve boyun eğmez bir haldeydi, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

O sırada Carter da geldi. İki kardeşini de kucağına aldı ve onlara ne dediğini anlayamadığım sözler fısıldadı.

Joe gözlerini benden hiç ayırmadı.

O gece yerde uyudular, çiçek desenli yorgan ve yastıklar yataktan çekilip küçük bir yuva haline getirildi. Joe ortadaydı, iki yanında birer kardeşi vardı. Kelly'nin başı onun göğsüne yaslanmıştı. Carter'ın bacağı ikisinin üzerine atılmıştı.

Önce onlar uyudu, zihinlerine yapılan saldırıdan bitkin düşmüşlerdi. Ben yukarıdaki yatakta oturup onları izledim.

Joe "Bu neden benim başıma geliyor?" dediğinde gecenin geç saatleriydi.

İçimi çektim. "Sen olmalıydın. O-" Başımı salladım. "Sen Alfa'sın. Her zaman sen olacaktın."

Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Benim için geldi. Ben küçükken. Babama ulaşmak için."

"Biliyorum."

"Sen orada değildin."

"Hayır."

"Artık buradasın."

"Geldim."

"Hayır diyebilirdin. Ve seni zorlayamazdım.

Onlar gibi değil."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Babam bunu yapmazdı. O yapmazdı-"

"Sen baban değilsin," dedim, beklediğimden daha sert bir sesle.

"Biliyorum."

"Sen kendi kişiliğine sahipsin."

"Öyle miyim?"

"Evet."

"Hayır diyebilirdin. Ama demedin."

"Onları güvende tutmalısın," dedim ona sessizce. "Bu senin sürün.

Siz onların Alfa'sısınız. Onlar olmadan sen de olmazsın."

"Peki sen neye dönüştün? Biz olmadığımızda?"

Gözlerimi kapattım.

Ondan sonra uzun bir süre konuşmadı. Gece etrafımızda uzayıp gidiyordu. "Eve gitmek istiyorum" dediğinde uyuduğunu sandım.

Başını çevirdi, yüzü Carter'ın boğazına dönüktü.

Güneş doğana kadar onları izledim.

RÜYA GÖRÜYORDU, bazen, babası, annesi, Ox ve Ox ve Ox için çılgık atarak uyanmasına neden olan bu öfkeli kabusları görüyordu. Kelly yüzünü ellerinin arasına alırdı. Carter çaresizce bana bakardı.

Ben pek bir şey yapmadım. Hepimizin rüyalarında canavarlar vardı. Bazılarımız onlarla daha uzun süre yaşamıştı.

GLACIER kurtları bize kuzeyi işaret etti. Sürüleri küçüktü, ormanın ortasında birkaç kulübede yaşıyorlardı. Alfa tam bir pislikti, Joe "Benim babam Thomas Bennett'ti. O artık yok ve onu benden alanlar kan ve kemikten başka bir şey olmayana kadar durmayacağım."

Ondan sonra işler daha sakinleşti.

Omegalar kendi bölgelerine gelmişti. Alfa, çiçeklerle çevrili tahta bir haçın bulunduğu toprak yığınının işaret etti. Betalarından biri, dedi. Omegalar, menekşe rengi gözleri ve salyalı ağızlarıyla eşek arıları gibi üşüşmüşlerdi. Çoğu ölmüştü. Kaçabilenler bunu zar zor başarmıştı. Ama kendisinden birini almadan önce değil.

Richard onların arasında değildi.

Ama Kanada'nın daha içlerinde fısıltılar vardı.

"Thomas'ı tanıyordum," dedi Alfa biz ayrılmadan önce bana. Eşi çocuklara yaltaklanıyor, onlara kase kase çorba ve kalın ekmek dilimleri yediriyordu. "İyi bir adamdı."

"Evet," dedim.

"Ben de seni tanıyordum. Tanıştığımızdan değil." Ona bakmadım.

"Biliyordu," dedi. "Neler yaşadığını. Ne bedeller ödediğini. Bir gün ona geri döneceğini düşündü. Zamana ihtiyacın olduğunu ve

uzay ve-"

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedim aniden. Carter bana baktı, yanakları şişmişti, çenesinden et suyu damlıyordu, ama ona el salladım.

Hava serin ve yıldızlar parlaktı.

Siktir git, diye düşündüm genişliğe bakarken. *Siktir* git.

Calgary'de Richard Collins'i bulamadık.

Yabani kurtlar bulduk.

Çılgınlıklarına kapılmış bir halde
üzerimize geldiler. Onlara acıdım.

En azından sayıca bizden üstün olup Joe'ya saldırana kadar.

Derisini keserken haykırdı, kardeşleri onun adını haykırıyordu. Kuzgun kanatlarını açtı.

Bittiğinde bitkin düşmüştüm, her tarafım Omega kanıyla kaplıydı, etrafımda cesetler vardı.

Joe, Carter ve Kelly'nin arasına yaslanmıştı, derisi yavaşça tekrar bir araya gelirken başı öne eğikti. Nefesi göğsünde ağır ağır tıkırdıyordu. "Beni kurtardın. *Bizi* kurtardın."

Başka tarafa baktım.

O uyurken, yanımda taşıdığım kullan-at telefonu elime aldım. Mark'ın adını vurguladım ve bunun ne kadar kolay olacağını düşündüm. Bir düğmeye basabilirdim ve sesi kulağımda olurdu. Üzgün olduğumu, bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemem gerektiğini söyleyecektim. Uzun zaman önce yaptığı seçimi anladığımı söyledim.

Onun yerine Ox'a mesaj attım.

Joe iyi. Başı biraz derde girdi. Uyuyor. Endişelenmeni istemedi.

O gece rüyamda burnunu çeneme dayamış kahverengi bir kurt gördüm.

Biz Alaska'dayken bir telefon çaldı.

Ne yapacağımızı bilemez bir halde ona baktık. Green Creek'i geride bırakalı dört ay olmuştu ve Richard'a eskisinden daha yakın değildik.

daha önce de olmuştu.

Joe, hiçliğin ortasındaki bir başka isimsiz motelin masasından kullan-at telefonu alırken kalın kalın yutkundu.

Görmezden geleceğini sandım.

Onun yerine aramayı bağladı.

Hepimiz duyduk. Her kelimesini.

"Seni lanet olası pislik," dedi Ox ve ben onun yüzünü görmekten başka bir şey istemiyordum. "Bunu bana yapamazsın! Duydun mu beni? *Yapamazsın*. Bizi *umursuyor* musun ki? Umursuyor musun? Eğer önemsiyorsan, bir parçan bile beni, *bizi önemsiyorsa, o zaman* kendine buna değip değmeyeceğini sorman gerekir. Yaptığın şey buna değiyor mu? Ailenin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var."

Hiçbirimiz konuşmadık.

"Seni pislik. Seni piç."

Joe telefonu yatağın kenarına koydu ve dizlerinin üzerine çöktü. Çenesini yatağa dayadı, Ox nefes alırken telefona baktı.

Kelly sonunda onun yanına oturdu.

Carter da öyle yaptı, hepsi telefona bakıyor, evin sesini dinliyorlardı.

Tozlu bir arka yolda ilerliyorduk, düz yeşil tarlalar etrafımızda uzanıyordu. Kelly direksiyonun başındaydı. Carter onun yanındaki koltuktaydı, camı açmış, ayaklarını gösterge paneline dayamıştı. Joe arkada benimle birlikteydi, eli cipten dışarı sarkıyordu, rüzgâr parmaklarının arasından esiyordu. Radyoda kısık sesle müzik çalıyordu.

Saatlerdir kimse konuşmamıştı.

Nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Önemli değildi.

Parmaklarımı traşlı bir kafanın üzerinde gezdirdiğimi, başparmaklarımın kaşları ve bir kulağın kabuğunu izlediğini düşündüm. Güçlü bir göğüste yükselen yırtıcı bir hırıltının alçak gümbürtüsünü. Küçük bir taş heykelin ilk kez elimde hissettiğim ağırlığı şaşırtıcıydı.

Carter kısık bir ses çıkardı ve radyoyu açmak için uzandı. Kardeşine sırıttı. Kelly gözlerini devirdi ama yüzünde sessiz bir gülümseme vardı.

Yol uzayıp gidiyordu.

Önce Carter şarkı söylemeye başladı. Akortsuz ve küstahtı, gerekmediği halde yüksek sesle söylüyordu, doğru söylediğinden çok yanlış söylüyordu.

İlk kıtada yalnızdı.

Kelly nakaratta ona katıldı. Sesi tatlı ve sıcaktı, beklediğimden daha güçlüydü. Şarkı onlardan daha eskiydi. Annelerinden gelmiş olmalıydı. Gençken onu plak koleksiyonunu karıştırırken izlediğimi hatırlıyorum. Sürü evinin köşesinden bakarken bana gülümsemişti. Beni yanına çağırdı ve yanında durduğumda omzuma kısa bir süre dokundu ve şöyle dedi: "Müziği seviyorum. Bazen kelimeleri bulamadığınız şeyleri söyleyebilir."

Joe'ya baktım.

Huşu içinde kardeşlerine bakıyordu, onu haftalardır görmediğim kadar canlı görünüyordu.

Carter ona tekrar baktı. Sırıttı. "Kelimeleri biliyorsun. Hadi ama. Bu iş sende."

Joe'nun reddedeceğini düşünmüştüm. Pencereden dışarı bakmaya devam eder sanmıştım.

Onun yerine kardeşleriyle birlikte şarkı söyledi.

Başta sessizdi, biraz sallanıyordu. Ama şarkı devam ettikçe sesi daha da yükseldi. Hepsi birbirlerine *bağırana* kadar öyle yaptılar, çocukluklarındaki canavar başını kaldırıp babalarını onlardan aldığından beri hiç olmadıkları kadar mutlu görünüyorlardı.

Şarkı
söylediler.

Gülüştüler.

Uludular.

Bana baktılar.

Bana beni sevdiğini, tekrar gitmek istemediğini ama mecbur olduğunu, Alfa'sının bunu talep ettiğini ve benim için geri döneceğini söyleyen buzdan gözleri olan bir çocuk düşündüm, Gordo, senin için geri döneceğime inanmak zorundasın. Sen benim eşimsin, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Bunu yapamazdım.

Sonra Joe elini benimkinin üzerine
koydu. Sıktı, sadece bir kez.

"Hadi, Gordo," dedi. "Kelimeleri biliyorsun. Bu iş sende." İçimi
çektim.

Şarkı söyledim.

Hepimiz çok acıkmıştık. Devam ettik,
devam ettik, devam ettik.
Ve zihnimin en ücra köşelerinde onu tekrar duydum. İlk kez.
Fısıldadı, *fısıldadı*, *fısıldadı*.

Geldiğini biliyordum. Her mesaj, her telefon görüşmesini görmezden gelmek zorlaştı. Eve doğru bir çekimdi, omuzlarımızda bir ağırlıktı. Geride bıraktığımız her şeyi hatırlatıyordu. Carter ve Kelly'nin annelerinin nihayet geri döndüğünü duyduklarında ne kadar üzıldüklerini gördüm. Ox cevap veremeyeceği sorular sorduğunda Joe'yu ne kadar etkilediğini.

Mark hiçbir şey söylemedi.

Ama sonra ben de ona hiçbir şey
söylemedim. Böylesi daha iyiydi.

Bu yüzden Joe ilk kez "Telefonlardan kurtulmalıyız" dediğinde çok fazla itiraz etmedim.

Kardeşleri mücadele etti. Alfa'larına karşı gelmeleri takdire şayandı. Ona hayır demem için, Joe'ya yanıldığını söylemem için bana yalvardılar. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu olduğunu söylemem için. Ama yapamadım, çünkü artık kurtları, sürüyü hayal ediyordum. Onlar benim ne yaptığımı bilmiyorlardı. Avcıların hiçbir uyarıda bulunmadan Green Creek'e nasıl geldiklerini, ölüm dağıtmak için yolun sonundaki eve nasıl geldiklerini görmemişlerdi. Farkında değildik. Hazırlıksızdık. Richard Collins'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, sevdiklerinin kanının etrafındaki toprağı lekelediğini görmüştüm. Başını arkaya yatırmış ve dehşet içinde *çığlık atmıştı*. Ve yeni Alfa elini omzuna koyduğunda, Richard öfkelenmişti. "*Hiçbir şey yapmadın*," diye hırladı. "Bunu durdurmak için *hiçbir şey* yapmadın. Bu senin suçun. Bu *senin* suçun."

Joe onaylanmak için bana döndüğünde ona aptallık ettiğini söyledim. Ox'un anlamayacağını ve bunu ona *gerçekten* yapmak istediğini?

Ama hepsi bu kadardı.

"Tek yol bu," dedi. "Emin
misin?"

Joe iç çekti. "Evet."

Carter ve Kelly'ye "Alfa'nız konuştu," dedim.
Telefonlarını aldım.
O gece çok kötü uyudular.
Motelin kapısını açıp geceye adım attığımda ay sadece bir parçacıktı.
Otoparkın kenarında bir çöp konteyneri
duruyordu. Önce Joe'nun telefonu girdi. Sonra
Carter'ın. Kelly'ninki. Benimkini sıkıca tuttum.
Ekran karanlıkta parlıyordu. Bir
ismin altını çizdim.
Mark
Bir mesaj yazdım.
Özür dilerim.
Başparmağım Gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu.
Toprak gibi. Toprak, yapraklar ve yağmur gibi-
Mesajı ben göndermedim.
Telefonu çöp kutusuna attım ve arkama bakmadım.

OceanofPDF.com

buji elektrodu/little sandwiches

Marty bizi garaja gizlice girerken yakaladığında 11 yaşındaydım.

Neden bu kadar ilgimi çektiğini bilmiyordum. Özel bir şey değildi. Garaj, sanki hiç yıkanmayacakmış gibi görünen bir kir tabakasıyla kaplı eski bir binaydı. Üç büyük kapı, içinde paslı mekanik asansörler bulunan bölmelere açılıyordu. Orada çalışan adamlar kabaydı, diplerini yanaklarına iyice bastırmışlardı, kollarını ve boyunlarını dövmeler kaplamıştı.

Marty bunların en kötüsüydü. Giysileri her zaman kir ve yağla lekelenirdi ve sürekli kaşlarını çatardı. Saçları ince ve dağınıktı, kulaklarının etrafına yapışmıştı. Yüzünde yara izleri vardı ve tıkırdayan öksürüğü ıslak ve acı verici geliyordu.

Uzaktan bile büyüleyici olduğunu düşünmüştüm. O bir kurt değildi. Büyü ile aşılanmamıştı. Korkunç, acı verici bir şekilde insandı, huysuz ve dengesizdi.

Dükkânın kendisi de benim için her zaman bir anlam ifade etmeyen bir dünyada bir fener gibiydi. Büyükbabam birkaç yıldır toprağın altındaydı ve parmaklarım bir tork anahtarına ve ölü bir darbe tokmağına dokunmak için kaşınıyordu. Bir motorun mırıltısını dinleyip sorunun ne olduğunu anlamak istiyordum.

Etrafta kimsenin olmadığı bir Cumartesi gününe kadar bekledim. Thomas, Abel'la birlikte ormanda Alfalar ve müstakbel Alfalar ne yapıyorsa onu yapıyordu. Annem bir sonraki kasabada tırnaklarını yaptıırıyordu. Babam bir toplantısı olduğunu söyledi, bu da onun bilmemem gereken siyah saçlı kadınla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Rico hastaydı, Chris cezalıydı, Tanner haftalardır yakındığı Eugene'e gününbirlik bir geziye çıkmıştı.

Bana hayır diyecek kimse olmadığı için şehre gittim.

Garajın karşısında uzun bir süre durdum, sadece izledim. Kollarım kaşındı. Parmaklarım seğirdi. Tenimde çıkışı olmayan bir büyü vardı. Büyükbabamın aletleri, yaşlı karısı onu öldürdükten sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu, babam onların önemli olmadığını söylemişti.

Ve tam karşıdan karşıya geçmek için yeterli cesareti topladığımda, zihnimin arkasında küçük bir çekişme hissettim, basit bir farkındalık

gittikçe daha tanıdık geliyor.

İçimi çektim. "Orada olduğunu biliyorum." Sessizlik.

"Artık dışarı çıkabilirsin."

Mark lokantanın yanındaki ara sokaktan çıktı. Utanmış ama meydan okuyan bir hali vardı. Kot pantolon ve Hayalet Avcıları tişörtü giymişti. Devam filmi yeni çıkmıştı. Rico, Tanner, Chris ve ben filmi izlemeye gidecektik. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı Mark'ı da davet etmeyi düşündüm. Hâlâ sinirlerimi bozuyordu ama o kadar da kötü değildi. Bazen gülümsemesi hoşuma gidiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neden?"

"Uzun zamandır orada duruyorsun."

"Sapık," diye mırıldandım. "Bilmen gerekiyorsa, Marty'nin yerine gideceğim." Sokağın karşısına baktı, kaşları çatılmıştı. "Neden?"

"Çünkü içini görmek istiyorum."

"Neden?"

Omuz silktim. "Sen anlamazsın."

Tekrar bana baktı. "Bana söylersen belki yapabilirim." "Beni rahatsız ediyorsun."

Başını bir köpek gibi eğdi. "Bu bir yalandı."

Ona kaşlarımı çattım. "Kes şunu. Bunu yapmaya hakkın yok. Kalp atışlarımı dinlemeyi bırak."

"*Yapamam*. Çok gürültülü."

Kalbimin neden bu kadar hızlı attığını bilmiyordum. Umarım bir sorunum yoktur. "Yine de dene."

Şimdi biraz gülümsüyordu. "Seni rahatsız etmiyorum."

"Ediyorsun. Gerçekten ediyorsun."

"Gidelim o zaman."

"Ne? Nereye gideyim? *Sen-hey*. Ne yapıyorsun?"

Caddenin karşısına doğru yürümeye başlamıştı bile. Adını tısladığımda bile arkasına bakmadı.

Peşinden koştum.

Onun adımları benimkilerden daha uzundu. Onun attığı her adım için benim iki adım atmam gerekiyordu. Kendime bir gün ondan daha büyük olacağımı söyledim. Ama olmadı.

onun bir kurt olması önemli değildi. Daha büyük ve güçlü olurdum ve onu takip ederdim. Bakalım hoşuna gidecek mi?

"Başımız belaya girecek," diye fısıldadım öfkeyle. "Belki," dedi.

"Baban çok kızacak." "Seninki de öyle."

Çok düşündüm. "Sen söylemezsen ben de söylemem." "Bir sır gibi mi?"

"Evet, tabii. Tabii. Bir sır gibi."

Garip bir şekilde memnun görünüyordu. "Seninle daha önce hiç sırrım olmamıştı." "Ah, *evet*. Sırrın var. Sen bir *kurtadamsın*. Ben bir *cadıyım*. Bu, yani

sır."

"Bu sayılmaz. Diğer insanlar bunu biliyor. Bu sadece senin ve benim için bir sır."

"Sen aptalsın."

Sokağı geçmeyi başardık. Garaj kapısı açıldı. Eski bir müzik kutusu Judas Priest çalıyordu. İçeride iki araba ve eski bir pikap görebiliyordum. Adamlardan biri kamyonetin altındaydı. Marty, takım elbiseli yaşlı bir adamla birlikte 1985 model Chevy Camaro IROC-Z'nin üzerine eğilmişti. Araba şık ve kırmızıydı ve ellerimi üzerine koymaktan başka bir şey istemiyordum. Kaput yukarıdaydı ve Marty bir şeylerle uğraşıyordu. Takım elbiseli adam sinirli görünüyordu. Saatine baktı ve ayağını yere vurdu.

Garajın kenarına yaslandım, Mark yanımdaydı. Parmakları parmaklarıma değdi ve kolumda sihirli bir nabız gibi bir şey hissettim. Görmezden geldim.

"-ve motor ışığı ne zaman yandı?" Marty söylüyordu.

"Sana söylemiştim," dedi takım elbiseli adam. "Geçen hafta. Oyalanma yok, tereddüt yok. Sallanmıyor, titremiyor-"

"Evet, evet," dedi Marty. "Seni duydum. Bir yerlerde arızalı bir kablo olabilir. Bu spor arabalar güzel görünüyorlar ama boktan şeyler için üretiliyorlar. İstedğin kadar amcığı bir tomar para karşılığında alırsın, ama parçalanırlar ve sen onunla kalırsın."

"Tamir edebilir misin, edemez misin?" Takım elbiseli adamın sesi pek mutlu gelmiyordu. Acaba yeterince am bulamıyor muydu? Amin ne olduğunu merak ettim.

"Kullanım kılavuzunu al," dedi Marty. "İngilizce olsa iyi olur yoksa elimdeki tamir kitabı bize bir şey anlatmazsa bir boka yaramaz. Hadi

ofisime git ve bir göz at."

Takım elbiseli adam oflarsa da Marty'nin dediğini yaptı. IROC-Z'ye doğru eğildi ve Marty'yi arka ofise doğru takip etmeden önce torpido gözünden el kitabını aldı.

Şimdi benim şansımdı. Güzel kız orada öylece oturuyordu. Beni bekliyordu. Onu yağlayacak ve tıpkı büyükbabamın bana öğrettiği gibi parmaklarımı içine sokacaktım.

"Ben içeri giriyorum," diye fısıldadım Mark'a.

"Tamam," diye fısıldadı. "Tam arkadayım."

İçeri girdiğimizde Judas Priest yerini Black Sabbath'a bıraktı. İnsan ve metal kokuyordu ve hepsini içime çektim. Kamyonun altındaki adam hafifçe kımıldadı ama başka bir şey yapmadı. Marty ve takım elbiseli adam ofise geri dönmüşlerdi, asansördeki bir araba tarafından engellenmişlerdi.

IROC-Z oradaydı, beni bekliyordu. Muhteşemdi, siyah süslemeli ve gümüş jantlı elma şekeri kırmızısıydı. Takım elbiseli adam onu hak etmiyordu.

Motorunun üzerine eğildim, bir şey, *herhangi bir şey* arıyordum.

"Işık," diye mırıldandım Mark'a.

"Ne?"

"Bir *ışığa* ihtiyacım var. Bir şey istediğimde vereceksin. Arabalar üzerinde böyle çalışılır."

"Işığı nasıl bulacağım?" "*Gözlerinle.*"

Bir şeyler mırıldandı, ama onu duymazdan geldim, her şeyi içine çektim.

"Işık," dedi sonunda. Elimi uzattım. Küçük bir el feneriydi. Fazla bir şey değildi ama iş görürdü.

"Hadi, seni küçük sürtük," dedim.

"Ne? Bana isim takmana gerek yok. Ben-"

"*Sen* değil," dedim. "Arabalar üzerinde çalışırken yaptığın bir şey bu. Neyin yanlış olduğunu bulurken onlara küfredersin. Bunu bana büyükbabam öğretti."

"Oh. Yardımcı oluyor mu?"

"Evet. Yeterince küfrettiğinizde, sonunda ne olduğunu anlıyorsunuz." "Bu hiç mantıklı değil."

"İşe yarıyor. Güven bana."

"Sana güveniyorum," dedi Mark sessizce ve tenimde küçük bir sihir kıvrımının daha gezindiğini hissettim. Benimle birlikte motorun üzerine eğilerek yanımdan geçti. Omzu benimkine sürtündü. "Yani ona sadece isim takıyoruz."

"Evet," dedim, hafifçe kızarmış hissederek. "Yani, bu... evet."

"Tamam. Um. Sen... göt herif?"

Güldüm. "Bu işte çok kötüsün."

"Daha önce hiç yapmadım!"

"Çok kötü."

"Her neyse. Daha iyisini yaptığını görmek isterim."

Büyükbabamın ne dediğini düşünmeye çalıştım. "Hadi ama, seni önemsiz piç. Bu da ne demek oluyor?"

"Vay canına," diye nefes aldı Mark. "Bunu... bunu sana *büyükbaban* mı öğretti? Benim Dedemin saçları kulaklarından dışarı çıkıyordu ve her zaman kim olduğumu unutuyordu." "Bana çok şey öğretti," dedim. "Her şeyi, gerçekten. Tekrar dene."

"Tamam. Bir düşüneyim. Senin neyin var, seni garip fahişe?"

Boğuldum. "Aman Tanrım."

"Neden bana sırlarını anlatmıyorsun, seni bok kafalı."

"Benimle gelmene neden izin verdiğimi bile bilmiyorum."

"Pislik herif, sikik herif."

O iyiydi. Bunu ona söyleyebilirdim. Ama daha ona bunu söylemeyi düşünemedim, onu gördüm.

"İşte," dedim el fenerini göstererek. "Gördün mü? Tam orada? İşte sorun bu."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Mark.

"Sadece elini ver bana." Hiç tereddüt etmedi.

Daha sonra, çok, çok daha sonra, bu anı düşünecektim. İlk kez el ele tutuştığımız anı. İlk kez kendi seçimimizle dokunmuştuk. Onun eli benimkinden büyüktü, parmakları kalın ve küttü. Teni daha koyu ve sıcaktı. Kemikleri kırılgan hissediliyordu ve hemen altında dolaşan kanı biliyordum. Babam bundan emin olmuştu. Kendi kanımdaki şey yüzünden ona, Bennett'lere aittim.

Ama sadece on bir yaşındaydım. O zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ama o anladı.

Bu yüzden elini elime aldığımda keskin bir nefes aldı, bu yüzden göz ucuyla arabanın kaputunun altındaki karanlıkta turuncu bir parıltı gördüm. Göğsünün derinliklerinde hafifçe hırladı ve o anda kuzgunun uçtuğuna *yemin ettim*. I-

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Arkamımdan gelen öfkeli sesle irkilerek elini bıraktım. Arkamı tam olarak dönmeden Mark ö n ü m d e y d i , beni arkasından itti. Parmak uçlarımda durup omzunun üzerinden baktım.

Marty orada durmuş, kızarmış ve sinirli görünüyordu. Takım elbiseli adamın kafası karışmış, kravatı boynundan çözölmüştü.

Beni görünce Marty'nin gözleri kısıldı. "Sen. Seni tanıyorum. Seni daha önce görmüştüm. Donald'a aittin."

Donald Livingstone. Büyükbabam. "Evet, efendim," dedim, çünkü yetişkinlere karşı nazik olursanız belki başınızın beladan kurtulabileceğini erken yaşta öğrenmiştim.

"Ve sen," dedi Marty Mark'a. "*Seni* bunu takip ederken gördüm."

"Onu güvende tutuyorum," dedi Mark. "O benim korumam altında."

Elim omzunda sıkılaştı. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Toplanmıştık, evet, ve-

"Evlad, burada yapmadığın sürece *ne* yaptığın umurumda değil. Defol git buradan. Burası-"

"Buji elektrodu!" Ağzımdan kaçırđım.

Marty bana göz kırptı. "Ne?"

Mark'ı yolumdan ittim. Öfkeyle ciyakladı ama aramıza boşluk girmesine izin vermeyerek tekrar bana sokuldu. Onun kurt adam aptallığı için zamanım yoktu. Yapmam gereken bir şey vardı. "Kontrol motoru ışığı. Buji elektrodu yüzünden. Etrafında motor yağı birikmiş."

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu takım elbiseli adam. "Kim bu çocuk?"

Marty yavaşça, "Buji elektrodu," dedi. "Bu doğru mu?"

Öfkeyle başımı salladım. "Evet, evet. Evet, efendim.

Öyle."

Marty bana doğru bir adım attı ve bir an için Mark'ın kurda dönüşeceğiinden emin oldum. Ama o bunu yapamadan Marty yanımdan geçip IROC-Z'nin üzerine eğildi. "El feneri," diye mırıldandı, elini uzattı.

"El feneri," dedim hemen ve el fenerini uzattım.

Bir an düşündü ama sonra, "Şuna bakar mısın? Gözden kaçırmış olmalıyım. Gözlerim eskisi gibi değil. Bu bok için çok yaşılanıyorum. Çocuk, buraya gel."

Hemen gittim. Mark da gitti. "Fazla yağ," dedi Marty.

"Evet, efendim."

"Yağ tüketiminde bir sorun olabilir." "Ya da emisyon sistemiyle ilgili bir şey." "Ya da ateşleme sistemi."

"Yakıt enjeksiyonu. Hortum, belki."

Başını iki yana salladı. "Yakıt sızıntısı yok. Bozulma yok."

"Neden bahsediyorlar?" diye sordu takım elbiseli adam.

"Bilmiyorum," dedi Mark. "Ama Gordo çok şey biliyor. Tanıdığım herkesten daha fazla. O iyi ve zeki ve toprak ve yaprak gibi kokuyor ve-"

Başımı arabanın kaputuna çarptım. Acının parlak parıltısıyla irkildim. Mark bir anda oradaydı, elleri omuzlarımdaydı. "Ona nasıl koktuğumu söylemeyi *keser* misin?" Dişlerimi sıkarak ona tısladım. "Sesin çok *garip* geliyor."

Mark beni görmezden gelerek ellerini yüzüme koydu ve muhtemelen dikiş atılması gereken ve korkunç bir yara izi bırakacağını tahmin ettiğim fışkıran bir yarayı incelerken başımı aşağı eğdi.

"Küçük bir şişlik," diye mırıldandı sessizce. "Daha dikkatli olmalısın."

Kendimi geri çektim. "Şey, senin-"

"Tamiri kolay," dedi Marty. "Herhangi bir parça siparişi gerekmediği sürece sadece birkaç saat sürer. Git lokantada bir fincan kahve iç. Bir dilim de turta."

Takım elbiseli adam tartışacakmış gibi göründü ama bunun yerine başını salladı. Garajdan çıkıp gün ışığına doğru yürümeden önce merakla Mark'a ve bana baktı.

Marty bana döndü. "Gordo, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

Bir elini çenesindeki gri kirli sakallara sürttü. "Donald iyi bir adamdı. İnatçı bir orospu çocuğuydu. Kartlarda hile yapardı." Başını iki yana salladı. "İnkâr etti ama hepimiz biliyorduk. Senin hakkında konuşurdu."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden çenemi kapalı tuttum. "Sana o mu öğretti?"

"Evet, evet. Evet. Bildiğim her şeyi."

"Kaç yaşındasın?"

"On beş." Mark

öksürdü.

Marty homurdandı. "Bunu tekrar denemek ister misin?" Gözlerimi devirdim. "On bir."

"Baban araba mı yapıyor?" "Hayır."

Mark'a baktı. "Bennett, değil mi?" "Evet," dedi Mark.

Yavaşça başını salladı. "Tuhaf bir grup."

Hiçbir şey söylemedik çünkü söyleyecek bir şey yoktu.

Marty iç çekti. "Senin bir gözün var, evlat. Bak ne diyeceğim."

Garajdan uzaklaşırken Mark'a "Babama söyleyemezsin," dedim. "Geri dönmeme izin vermez. Vermeyeceğini biliyorsun."

Mark bana baktı. "İstediğin bu mu?"

Evet. Öyleydi. *İhtiyacım* olan şey buydu. Sürü hayatının dışında pek bir şey bilmiyordum. Chris, Tanner ve Rico dışında sahip olduğum hiçbir şey sadece ve sadece bana ait değildi. Babam onları sevmiyordu ve okul dışında onlarla görüşmemi yasaklayacak kadar ileri gitmişti. Ama annem devreye girmişti, babama karşı çıktığı ender anlardan biriydi bu. Normale ihtiyacım olduğunu söyledi. Daha fazlasına ihtiyacım var, dedi. Bu konuda mutlu olmamıştı ama yumuşamıştı. Ondan sonra uzun süre ona sarıldım. "Evet," dedim. "Benim istediğim de bu." Sonra, "Bu da başka bir sır. Sadece seninle benim aramda."

Bunun üzerine dudakları kıpırdadı ve kazandığımı anladım. "Seninle sır saklamak hoşuma gidiyor."

Midemin çukurunda garip bir bükülme oldu.

"TETHERS," dedi ABEL ofisindeki büyük masanın arkasında otururken. Babam pencerenin önünde durmuş, ağaçlara bakıyordu. Thomas yanıma oturdu, her zaman olduğu gibi sessiz ve sakindi. Gergindim çünkü bu

Abel'in ofisine girmeme ilk kez izin veriliyordu. Babamın iğneleri altında geçen günlerden dolayı kollarım ağrıyordu. "Onlar hakkında bildiklerini bana anlatabilir misin?"

"Bir kurda insan olduğunu hatırlatmaya yardımcı olurlar," dedim yavaşça, doğru söylemek istiyordum. Abel'in bana inanabileceğini görmesine ihtiyacım vardı. "Bir kurdun hayvanların arasında kaybolmasını önlerler."

"Bu doğru," dedi Abel. Ellerini masanın üzerine yaydı. "Ama bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası."

Babama baktım, ama o gördüğü şeye kendini kaptırmıştı.

"Bağ, kurdun arkasındaki güçtür," diyor Abel. "Bizi insani yanlarımızla temas halinde tutan bir duygu, bir kişi ya da bir *fikir*. Yer değiştirdiğimizde bizi eve çağıran bir şarkıdır. Bize nereden geldiğimizi hatırlatır. Bağlantım sürümdür. Onları güvende tutmam için bana güvenen insanlar. Onları bize zarar verecek olanlardan korumam için. Anlıyor musunuz?"

Başımı salladım ama aslında sallamıyordum. Thomas'a baktım.

"Seninki ne?" "Paket."

Bu beni şaşırttı. "Elizabeth değil mi?"

"Elizabeth," dedi Thomas iç çekerek, ondan bahsederken hep yaptığı gibi sesi hülyalı çıkıyordu. Ya da onu gördüğünde. Ya da onun yanında durduğunda. Ya da onun varlığını düşündüğünde. "O... hayır. O benim için daha fazlası."

"Kim tahmin edebilirdi ki?" dedi Abel kuru bir sesle. Sonra, "Bağlar sadece kurtlar için değildir, Gordo. Bizi ay çağırıyor ve bunda bir sihir var. Tıpkı senin içinde sihir olduğu gibi."

"Topraktan."

"Evet. Topraktan."

O zaman ne söylemeye çalıştığını anladım. "Benim de mi bir bağa ihtiyacım var?" Bu son derece korkunç bir düşünceydi.

"Henüz değil," dedi Abel öne doğru oturarak. "Ve uzun bir süre için değil. Gençsin ve daha yeni başlıyorsun. İşaretlerin henüz tamamlanmadı. Tamamlanana kadar da bir işarete ihtiyacın olmayacak. Ama bir gün olacak."

"Sadece bir kişi olmasını istemiyorum," dedim.

Babam döndü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Peki neden?"

"Çünkü insanlar gidiyor," dedim dürüstçe. "Taşınıyorlar, hastalanıyorlar ya da ölüyorlar. Eğer bir kurdun ipi olsaydı ve o da bir insan olsaydı ve ölseydi, kurda ne olurdu?"

Tek tepki duvardaki saatin tik taklarıydı.

Sonra Abel kıkırdadı, gözleri nazikçe kırıştı. "Sen büyüleyici bir yaratıksın. Seni tanıdığım için çok mutluyum."

Bennett'lerin evinden çıkarken babama, "Bağları bilmiyordum," dedim. "Cadılar için."

"Biliyorum. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır."

"Bana söylemediğin başka şeyler de var mı?"

Bana bakmadı. Birkaç çocuk yanımdan koşarak geçti, birbirlerine hırlarken gülüyorlardı. Onları ustalıkla atlattı. "Evet. Ama bir gün öğreneceksin."

Bunun adil olmadığını düşünüyordum ama bunu babama söyleyemezdim. Onun yerine dedim ki, "Senin bağı kim? Annem mi?"

Gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe doğru çevirdi.

"NASIL YAPABİLİRSİN?" Dediğini duydum, sesi gergin ve sertti. "Bunu bana n e d e n yaptın? Bize?"

"Bunu ben istemedim," dedi babam. "Bunların hiçbirini ben istemedim. Onun alacağını bilmiyordum-"

"Ona söyleyebilirim. Herkese söyleyebilirim. Senin ne olduğunu. *Onların* ne olduğunu." "Kimse sana inanmaz. Peki bu sizin için nasıl görünür? Onlar

deli olduğunu düşünecek. Ve bu sana karşı kullanılır. Gordo'yu bir daha asla göremezsin. Bundan emin olurum."

"Bana bir şey yaptığını biliyorum," dedi annem. "Zihnimle oynadığını biliyorum. Anılarımı değiştirdiğini biliyorum. Belki bu gerçek değildir. Belki bunların hiçbirisi gerçek değildir. Bu bir rüya, uyanamadığım korkunç bir rüya. Lütfen. Lütfen, Robert. Lütfen uyanmama izin ver."

"Catherine, buna hiç gerek yok. Bunların hepsi gereksiz. Gidecek. Söz veriyorum. Bu iş bitene kadar. Bu şekilde devam edemezsin. Devam edemezsin. Bu seni öldürüyor. *Beni* öldürüyor."

"Sanki umurundaymış gibi," dedi sertçe. "Sanki *onun dışındaki her şey* umurundaymış *gibi*-"

"Sesini alçalt."

"Olmayacağım.

Olmayacağım-"

"Catherine."

Yorganı başımın üzerine çektiğimde sesler kesildi.

"Annen kendini iyi hissetmiyor," dedi babam. "Dinleniyor." Uzun bir süre kapalı yatak odalarının kapısına baktım.

Bana gülümsedi. "Ben iyiyim. Tatlım, tabii ki iyiyim. Güneş parlarken ve gökyüzü masmaviyken nasıl bir sorun olabilir ki? Hadi piknik yapalım. Kulağa hoş gelmiyor mu? Sadece sen ve ben, Gordo. Kabukları kesilmiş küçük sandviçler yapacağım. Patates salatası ve yulafli kurabiye var. Bir battaniye alıp bulutları seyrederez. Gordo, sadece sen ve ben olacağız ve ben hiç olmadığım kadar mutlu olacağım."

Yalan söylediğini düşünmüştüm.

"Kıçını kaldır!" Marty garajın karşısından bana bağırdı. "Aletin dışarıda böylece dikilmen için sana hiçbir şey ödemiyorum. Yürü, Gordo. *Kımıl*da."

"Nasıl bildin?" Thomas'a on iki yaşındayken sormuştum. Bir Pazar günüydü ve gelenek olduğu üzere sürü akşam yemeği için toplanmıştı. Bennett'lerin evinin arkasında masalar kurulmuştu. Üzerlerine dantelli beyaz örtüler serilmişti. Yeşil, mavi, mor ve turuncu kır çiçekleriyle dolu vazolar vardı. Abel ızgaranın başındaydı ve etrafında yükselen gürültü ve telaşa gülümsüyordu. Çocuklar gülüyordu. Yetişkinler gülümsüyordu. Bir pikaptan müzik çalıyordu.

Ve Elizabeth dans ediyordu. Çok güzel görünüyordu. Güzel bir yaz elbisesi giymişti, parmak uçları boyayla çizgiliydi. Günün büyük bölümünde atölyesindeydi, sadece Thomas'ın girebildiği bir yerdi ve sadece onu davet ettiğinde girebiliyordu. Onun sanatını anlamıyordum.

tuval, ama vahşı ve hayat doluydu ve bana dolunay altında kurtlarla koşmayı hatırlattı.

Ama işte şimdi buradaydı, müzikle birlikte sallanıyordu, yavaş bir daire çizirken elbisesi dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. Kollarını iki yana açmış, başını arkaya yatırmış ve gözlerini kapatmıştı. Huzurlu ve mutlu görünüyordu ve bu göğsümde acı tatlı bir sızıya neden oldu.

"Onu gördüğüm andan beri biliyordum," dedi Thomas, gözleri Elizabeth'ten hiç ayrılmadan. "Biliyordum çünkü daha önce tanıştığım hiç kimse bana o zamanki gibi hissettirmemişti. O hayatımda gördüğüm en güzel insandı ve o zaman bile onu seveceğimi biliyordum. Ona isteyebileceği her şeyi vereceğimi biliyordum."

"Vay canına," diye nefes aldım.

Thomas güldü. "Bana söylediği ilk şey neydi biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Bana onu koklamayı bırakmamı

söyledi." Ona bakakaldım.

Kolayca omuz silkti. "Çok kurnaz değildim."

"Onu *kokluyor* muydun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Elimde değildi. Bu... fırtına çıkmadan hemen önceki o anı bilir misiniz? Gökyüzü siyah ve gridir ve her şey elektriklenmiş gibidir? Deriniz uğuldar ve tüyleriniz diken diken olur?"

Başımı salladım.

"Bana öyle koktu. Yaklaşan bir fırtına gibi." "Evet," dedim, hâlâ emin değildim. "Ama sen onu *kokluyordun*."

"Öğreneceksin," dedi Thomas bana. "Bir gün. Belki de düşündüğünden daha erken. Şuna bakar mısın? Kardeşim yaklaşıyor. Konuşmamıza bakılırsa ne kadar da iyi bir zamanlama."

Başımı çevirdim. Mark Bennett bize doğru yürüyordu, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Beni Marty's'e kadar takip ettiği günden beri işler daha az garipleşmişti. Hâlâ biraz ürkütücüydü ve ona defalarca beni korumasına *ihtiyacım* olmadığını söyledim ama düşündüğüm kadar kötü biri değildi. Hoş biriydi. Ve tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı benden çok hoşlanıyor gibiydi.

"Thomas," dedi Mark, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Mark," diye yanıtladı Thomas, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Güzel kravat. Bunun için hava biraz sıcak değil mi?"

Yüzü kızardı, kırmızılık boynundan yanaklarına doğru yayıldı. "Denemiyorum-tanrım, sadece-"

Thomas omzuma vurarak, "Sanırım gidip Elizabeth'le dans edeceğim," dedi. "Bir anın boşa gitmesine izin vermek utanç verici olur. Sence de öyle değil mi kardeşim?"

"Neden böyle giyindin?" Ona sordum. Beyaz bir gömlek ve pantolon üzerine kırmızı bir kravat takmıştı. Yalınayaktı ve ayak parmaklarını daha önce görüp görmediğimi hatırlayamıyordum. Çimlere doğru kıvrılmışlardı, yeşil tenine karşı parlaktı.

"Değilim, sadece-" Başını salladı. "İstedim, tamam mı?"

Kaşlarını çattım. "Tamam. Ama sen seksi değil misin?"

"Hayır."

"Terliyorsun."

"Seksi olduğum için değil."

"Oh. Gergin misin?"

"Ne? Hayır. *Hayır*. Gergin değilim. Neden gergin olayım ki?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hasta mısın?"

Bana hırladı.

Ona sııttım.

"Bak," dedi huysuzca. "Ben istedim. Tamam. Yapabilir miyim...." "Yapabilir misin...."

Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Dans etmeyi biliyor musun?" diye ağzından kaçırdı.

Ona baktım.

"Çünkü eğer isteseydin, biz de yapabilirdik, yani sorun değil, değil mi? Sorun değil. Burada durabiliriz. Ya da her neyse. O da olur." Kravatının ucunu çekiştirerek kıpırdandı. Bana baktı, sonra uzaklaştı, sonra tekrar bana döndü.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. İçini çekti. "Biliyorum. Ben sadece...."

"Terleme."

"Şunu söylemeyi *keser* misin?"

"Ama öylesin."

"Tanrım, tam bir pisliksin."

Ona güldüm. "Hey, sadece işaret ediyorum-"

"Gordo!"

Döndüm.

Annem. Beni kendisine doğru çağırdı. Babam yine hasta olduğunu, gelemeyeceğini söylemişti. Beni bıraktı, daha sonra döneceğini, dönmeden önce halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi. Bu işin ne olduğunu sormadım.

Ve şimdi buradaydı ve yüzünde zayıf bir gülümseme vardı. Saçları dağınık görünüyordu ve ellerini sıkıyordu.

"O iyi mi?" Mark sordu. "O-"

"Bilmiyorum," dedim. "Sabah kendini iyi hissetmiyordu ve gidip ne istediğine bakacağım. Bekle, tamam mı? Hemen döneceğim. Belki sen de bana neden kravatlı olduğunu söyleyebilirsin."

Ben uzaklaşmadan elimi tuttu. Ona dönüp baktım. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Sadece annem."

Gitmeme izin verdi.

Ona ulaştığımda "Merhaba," dedi. "Merhaba, tatlım. Merhaba bebeğim. Gel buraya. Seninle konuşabilir miyim? Buraya gel."

Gittim, çünkü o benim annemdi ve onun için her şeyi yapardım.

Elimden tuttu ve beni evin içinde dolaştırdı. "Neredeyiz-"

"Sessiz ol," dedi. "Bekle. Duyacaklar."

Kurtlar. "Ama-"

"Gordo. Lütfen. Güven bana."

Bunu bana daha önce hiç

söylememişti. İstedini yaptım.

Evin etrafından dolaşıp araba yoluna çıktık. Arabasının diğerlerinin arkasına park ettiğini gördüm. Beni arabaya götürdü ve yolcu kapısını açarak binmemi işaret etti. Tereddüt ettim, omzumun üzerinden arkama baktım. Mark oradaydı, evin yanında durmuş bizi izliyordu. Bana doğru bir adım attı ama annem beni arabaya itti.

Ben daha koltukta dönmeye fırsat bulamadan o ön tarafa geçip içeri girmişti.

Arka koltukta iki bavul vardı. "Ne oluyor?" dedim.

"Vakit geldi." dedi.

Garaj yolunda geri geri giderken toprak havalandı ve neredeyse başka bir arabaya çarpıyordu. Dedim ki, "Neden-"

Arabayı vitese taktı ve şeritten aşağı uçtuk. Yan aynadan arkamızdaki evlere baktım. Mark gitmişti.

On ikinci doğum günümde bir parti vardı.

Birçok insan geldi.

Çoğu kurttu.

Bazıları değildi.

Tanner, Chris ve Rico aileleri tarafından bırakıldı. Yolun sonundaki evlere ilk kez gidiyorlardı ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Dios mío," diye nefes aldı Rico. "Zengin olduğunu söylememiştin, baba."

"Burası benim evim değil," diye hatırlattım ona. "Sen benim evimde bulundun." "Hemen hemen aynı şey," dedi Rico.

Chris elindeki kötü paketlenmiş hediyeye bakarak, "Ah dostum," dedi.

"Sana dolar dükkanından bir hediye aldım."

"Sana bir hediye bile almadım," dedi Tanner, flamalara, balonlara ve yiyeceklerle dolu masalara bakarak.

"Benimkine girebilirsin," dedi Chris ona. "Sadece bir dolardı."

"O evde kaç tane banyo var?" Rico sordu. "Üç mü? Dört mü?"

"Altı," diye mırıldandım.

Chris, Tanner ve Rico "Oha!" diye fısıldadılar.

"Burası benim evim değil!"

"Sadece bir tane var," dedi Rico. "Ve herkes paylaşmak zorunda."

Onları severdim ama tam bir baş belasıydılar. "Evimde sadece bir tane var-"

"Sıçmak için beklemene bile gerek yok," dedi

Tanner. "Sıçmak için beklemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum," dedi Chris.

Beklentiyle bana baktılar.

İçimi çektim. "Seni neden davet ettiğimi bile bilmiyorum."

"Üç *pasta* mı var?" Rico sesi tizleşerek, "Üç pasta mı var?" dedi.

"Bu bir mantar tabancası," dedi Chris, hediyeıi ellerime tutuştururken. Tanner, "Bu ikimizden," dedi.

Chris ona, "Bana elli sent borcun var," dedi.

"Hamburger, sosisli sandviç ve lazanyanız var mı?" Rico sordu. "*Mierda*. Bu ne tür *bir* beyaz saçmalık?"

Bennett'ler aşırıya kaçmışlardı. Hep öyle yaparlardı. Güçlü ve zengindiler ve insanlar onlara saygı duyuyordu. Green Creek onlar sayesinde hayatta kaldı. Para ve zaman bağışında bulundular ve kasabalılar hala bazen *tarikati* fısıldasa da, onlar sevilen bir tuhafıktı.

Ve ben de onların sürüsünün bir parçasıydım. Kafamın içinde onların şarkılarını duyuyordum, sesleri beni kurtlara bağılıyordu. Derime sürülen mürekkep beni onlara bağılıyordu. Ben onlardım, onlar da ben.

Tabii ki bunu benim için yaptılar.

Evet, üç pasta vardı. Ve hamburger, sosisli sandviç ve lazanya. Ayrıca neredeyse boyum kadar bir hediye yığını vardı ve kurtlar omzuma, saçlarıma ve yanaklarıma dokunarak beni kokularıyla kaplıyorlardı. Onların ve etrafımızdaki toprağın içine girmiştim. Gökyüzü maviydi ama gizli ayın güneşi çağırđığını hissedebiliyordum. Ormanın uzaklarında, at kadar büyük hayvanlarla koştuğum bir açıklık vardı.

Doğum günün kutlu olsun, diye şarkı söylediler bana, koro halinde. Annem şarkı söylemedi.

Babam da bilmiyordu.

İzlediler.

Thomas dedi ki, "Artık neredeyse bir erkek oldun."

Elizabeth dedi ki, "Seni seviyor, biliyorsun. Thomas'ı. Onun cadısı olman için sabırsızlanıyor."

Habil dedi ki, "Bu senin ailen. Bunlar sizin insanlarıңыз. Sen de onlardan birisin. bize."

Mark, "Seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi.

Kafamı kaldırdım, ağzım ahududu dolgulu beyaz kekle doluydu.

Mark masanın yanında durmuş, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. On beş yaşındaydı ve gangly. Kurdu, parmaklarıımı üzerinde gezdirmekten hoşlandığım koyu kestane kahverengisiydi. Bazen elimi ısıırırdı. Diğeri zamanlarda boğazının derinliklerinde hırlardı, başı ayaklarıma yakındı. Ve bir gün, bu andan haftalar sonra, kravatıyla ter içinde önümde duracaktı.

Hâlâ toprak, yaprak ve yağmur gibi koktuğumda ısrar ediyordu.

Artık beni pek rahatsız etmiyordu.

Güzel omuzları vardı. Güzel bir yüzü vardı. Kaşları gürdü ve güldüğünde sesi paslıydı ve sanki çakıl taşlarını gargara yapıyormuş gibi geliyordu. Karnının derinliklerinden gelen sesi severdim.

Rico bana, "Çiğnemeye devam etsen iyi olur," diye fısıldadı. "Çünkü ağzında kek var."

Chris gözlerini kısarak bana baktı. "Çenesinde de var." Tanner güldü. "Burnunda buzlanma var."

Onlara ters ters bakarak keki mideye indirdim.

Bana gülümsediler.

Yüzümü silmek için bir peçete kullandım. "Evet," dedim. "Benimle konuşabilirsin." Başını salladı. Terliyordu. Bu beni tedirgin etti.

Beni ağaçların arasına götürdü. Kuşlar seslendi. Yapraklar dallarda kıvrılıyordu. Çam kozalakları etrafımızdaki toprağı kirletti.

Uzun bir süre konuşmadı. Sonra,

"Sana bir hediyem var." dedi.

"Tamam."

Bana bakmak için döndü. Gözleri buzdan turuncuya döndü, sonra tekrar eski haline geldi. "Sana vermek istediğim bu değil."

Bekledim.

"Anladın mı?"

Başımı yavaşça salladım.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Babam beklemem gerektiğini söylüyor, sadece benim olmanı istiyorum. Bir gün sana başka bir hediye vereceğim, tamam mı? Sana verebileceğim en güzel şey olacak. Ve umarım beğenirsin. Her şeyden çok."

"Neden şimdi vermiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü görünüşe göre doğru zaman değil. *Thomas* bunu yapabilir ve o-" Mark başını salladı. "Önemli değil. Bir gün. Söz veriyorum."

Bazen onları merak ederdim. Thomas ve Mark. Mark kıskanç mıydı? Thomas'ın ne olacağını hiç istemiş miydi? Richard Collins yerine Thomas'ın ikincisi olmak isteseydi. Mark'ın annesi onu doğururken ölmüştü. Bir an her şey yolundaydı, sonra bir baktı ki... gitmiş. Sadece o kalmıştı.

Bazen bunun adil bir takas olduğunu düşündüm. Onu burada istedim. Onu hiç tanımamıştım.

Bunu hiç kimseye söylemedim. Bu sözleri yüksek sesle söylemek yanlış geliyordu. Mark, "Bunu sana getirdim." dedi.

Elinde küçük bir tahta parçası vardı. Beceriksiz bir el tarafından oyulmuştu. Neye dönüştüğünü anlamam biraz zaman aldı.

Sol kanat sağdakinden daha küçüktü. Gagası diğer her şeyden daha kareydi. Kuşun pençeleri vardı, ama blok halindeydiler.

Bir kuzgun.

Bana bir kuzgun oymuştu.

Kolumdakine hiç benzemiyordu. Babam çok titiz davranmıştı, büyüsü derime işliyor, derimin altını yakarak kanıma karışıyordu. Bu son şeydi ve en çok canımı yakmıştı. Sesim kesilene kadar çığlık atmıştım, Abel omuzlarımı tutuyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

Nedense bunun daha anlamlı olduğunu düşünmüştüm.

Uzandım ve parmağımı bir kanadın üzerinde gezdirdim. "Bunu sen yaptın." "Beğendin mi?" diye sordu sessizce.

"Evet", "nasıl" ve "neden, neden, neden bunu benim için yapıyorsun?" dedim.

Dedi ki, "Çünkü sana istediğimi veremedim. Henüz veremedim. Bu yüzden onun yerine bunu almanı istiyorum."

Onu elime aldım ve Mark nasıl da *gülümsedi*.

"NEREYE GİDİYORUZ?" Bir tabelanın yanından geçerken anneme tekrar sordum SEN AYRILIŞ YEŞİL DERE LÜTFEN GEL GERİ

ÇOK YAKINDA! "Yapmak zorundayım-"

"Uzaklara," dedi annem. "Uzaklara, gidiyoruz. Hâlâ vakit varken."

"Ama bugün Pazar. Bu bir *gelenek*. Nerede olduğunu merak edecekler-"

"*Gordo*."

Hiç bağırmaıdı. Gerçekten bağırmaıdı. Bana bağırmaıdı. İrkildim.

Direksiyonu kavradı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Güneş yüzümüze vuruyordu. Parlaktı ve ona karşı göz kırpıtm.

Bölgenin beni *çektğini*, etrafımızdaki toprağın dövmeler boyunca titreştiğini hissedebiliyordum. Kuzgun tedirgindi. Bazen bir gün tenimden gökyüzüne uçağını ve bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünürdüm. Gitmesini hiç istemedim.

Cebime uzanabilmek için kalçamı yukarı kaldırdım.

Küçük ahşap bir heykel çıkardım ve ellerimle kavradım.

İleride, üstü kapalı bir köprü Green Creek'ten çıkıp öteki dünyaya açılıyordu. Dünyaya açılmayı pek sevmezdim. Çok büyüktü. Abel bana bir gün Thomas'a yapacağım şey yüzünden buna mecbur kalacağımı söylemişti ama bu çok uzaktaydı.

Köprüye kadar gidemedik.

"Hayır," dedi annem. "Hayır, hayır, hayır, böyle değil, böyle değil-"

Kadın frene basınca araba hafifçe sağa savruldu. Etrafımızdaki toprak havalandı, emniyet kemeri göğsümü çekiyordu. Boynum öne doğru kıvrıldı ve elimdeki tahta kuzguna tutundum. Kocaman gözlerle ona baktım. "Ne oldu-"

Ön camdan dışarı baktım.

Kurtlar yolda duruyordu. Abel. Thomas. Richard Collins.

Babam da oradaydı. Öfkeli görünüyordu.

"Beni dinle," dedi annem, alçak ve hızlı bir sesle. "Sana bir şeyler söyleyecekler. İnanmaman gereken şeyler. *Yalan* olan şeyler. Onlara güvenemezsin, Gordo. Bir kurda asla güvenemezsin. Onlar seni sevmiyor. Sana *ihtiyaçları vardır*. Seni *kullanıyorlar*. İçindeki büyü bir *yalan* ve sen-"

Kapım sarsılarak açıldı. Thomas içeri uzanıp emniyet kemerimi çözdü ve beni arabadan dışarı çıkardı. Beni tutarken titriyordum, bacaklarım beline sarılmıştı. Büyük eli sırtımdaydı ve kulağıma güvende olduğumu mırıldanıyordu, güvendesin, Gordo, seni tuttum, seni tuttum ve kimse seni bir daha alamaz, söz veriyorum.

"İyi misin?" Richard bana sordu. Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Hiç olmadı.

Thomas'ın omzuna doğru başımı salladım.

"Güzel," dedi. "Mark, senin için endişelendi. Ama sanırım biri anneni aldığı anda böyle oluyor-"

"Richard," diye homurdandı Thomas.

Richard ellerini kaldırdı. "Evet, evet."

Annem bağıırıyordu. Babam onunla sessizce konuşuyor, parmağıyla işaret ediyor ama asla dokunmuyordu.

Abel tek kelime etmedi, sadece izledi. Ve bekledi.

Babam daha sonra bana "O HASTA" dedi. "Uzun zamandır öyle. Aklına böyle düşünceler geliyor. Bu onun suçu değil. Tamam mı? Gordo, bunu anlamamı istiyorum. Bu onun suçu değil. Senin de değil. O sana asla zarar vermez. O sadece... o hasta. Ve bu ona yapmak istemediği şeyleri yaptırıyor. Söylemek istemediği şeyleri söyletıyor. Ona yardım etmeye çalıştım ama...."

"Bana onlara güvenmememi söyledi." dediğimde sesim kısıktı. Kurtlara."

"Bu hastalık, Gordo. Sorun o değil."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden hasta?"

Babam iç çekti. "Bazen olur böyle şeyler."

"İyileşecek mi?"

Babam bana hiç cevap vermedi.

Rico, "*MI ABUELO* çıldırdı," dedi. "Tamamen kaçıktı. Bana şeker ve para verdi ve çok osurdu."

Tanner ona dirsek attı.

"O deli değil," dedi Chris. "Sadece hasta. Grip ya da onun gibi bir şey."

"Evet," diye mırıldandı Rico. "*Deli* gribi."

Kafeteryanın sesleri etrafımızda yankılanıyordu. Öğle yemeğime dokunmamıştım. Çok aç değildim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Tanner. "Göreceksin."

"Evet," dedi Chris. "Olabilecek en kötü şey nedir?"

Gecenin bir yarısı pencereden bir tırmalama sesi geldi. Korkmam gerekirdi ama korkmadım.

Yatağımdan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Mark diğer taraftan bana bakıyordu.

Camı yukarı ittim. "Sen ne-" İçeri atladı.

Beni elimden tuttu. Beni yatağa götürdü.

O gece uyudum, Mark sırtıma sarılmıştı.

Adı Wendy idi.

Bir sonraki kasabadaki kütüphanede çalışıyordu. Milo adında bir köpeği vardı. Parkın yakınındaki bir evde yaşıyordu. Çok gülümser ve yüksek sesle gülerdi. Kurtlar ve cadılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir keresinde aylarca uzaklara gitti. Kimse bana nedenini söylemedi. Ama geri geldi. Sonunda.

Genç ve güzeldi ve annem onu babamın ipi olduğu için öldürdüğünde her şey değişti.

"Bağını kaybedersen ne olur?" Bir gün Abel'a sadece o ve ben olduğumuzda sordum. Bazen ormanda yürürken elini omzuma koyardı ve kendimi huzurlu hissederdim. "Eğer tek bir kişiye?"

Uzun süre konuşmadı. Cevap vermeyeceğini düşündüm.

Sonra, "Eğer söz konusu olan hastalıksa, bir kurt ya da bir cadı kendini hazırlayabilir. Kurtlarını dizginleyebilir ya da büyülerini güçlendirebilirler. Başka bir kişiye bakabilirler. Ya da bir kavrama. Ya da bir duyguya."

"Ama ya öyle değilse? Ya hazırlanamazsan?"

Bana gülümsedi. "Hayat böyle, Gordo. Her zaman her şeye hazırlıklı olamazsın. Bazen bunun olacağını asla göremezsin. Tüm gücünle dayanmalı ve bir gün her şeyin yeniden yoluna gireceğine inanmalısın."

"GORDO."

Hâlâ bir rüyanın içindeydim.

"Gordo, hadi ama, uyanman gerek. Lütfen, lütfen, lütfen uyan.
yukarı."

Gözlerimi açtım.

Karanlıkta üzerimde turuncu bir parıltı vardı.

"Thomas?"

"Beni dinlemelisin, Gordo. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım, uyanık olup olmadığımdan emin
değildim.

"Güçlü olmana ihtiyacım var. Ve cesur. Benim için cesur olabilir misin?"

Yapabilirdim, çünkü o bir gün benim Alfa'm olacaktı. Her şeyi yapardım.
Bana sordu. "Evet."

Elini uzattı.

Elimi uzattım ve teklif edilen şeyi kabul ettim.

Beni Bennett'lerin evinin koridoruna götürmeden önce giyinmeme
yardım etti. Ahşap zemin ayaklarımızın altında gıcırdıyordu. Babam beni daha
önce burada bırakmıştı. Benim için geri geleceğini söylemişti. Ne zaman
uyuduğumu bilmiyordum.

Bennett'in evinde erkekler vardı. Daha önce hiç görmediğim adamlar.
Siyah takım elbise giiyorlardı. Onlar kurttu. Betalar. Richard Collins onlarla
sessizce konuşuyordu. Elizabeth, Mark'ın yanında duruyordu. Beni gördü ve
bana doğru gelmeye başladı ama Elizabeth elini omzuna koyarak onu geri
çekti.

Abel Bennett şöminenin yanında duruyordu. Başını öne eğmişti.

Thomas beni Abel'a götürürken yabancı adamlar sessizleşti. Gözlerini
üzerimde hissedebiliyordum ve kıpırdamamak için elimden geleni yaptım. Bu
önemli hissettiriyordu. Daha önce olan her şeyden daha büyük.

Ateş patladı ve çatırdadı.

"Senden çok şey istedim," dedi Abel sonunda, "bu kadar genç biri için.
Daha fazla zamanımız olacağını ummuştum. Thomas yaşlanana kadar bu
ihtiyaç hiç ortaya çıkmayacaktı-" Bana bakmadan önce başını salladı. Thomas
yanımdan hiç ayrılmadı. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Gordo?"

"Benim Alfa'm."

"Evet. Senin Alfa'nım. Ama ben aynı zamanda tüm kurtların Alfa'sıyım.
Sorumluluklarım var. Var olan her sürüye karşı. Bir gün Thomas da aynı
sorumluluklara sahip olacak. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Bu onun çağırısı, tıpkı benim olduğu gibi."

Thomas omzumu sıktı.

"Ve senin de bir çağrın var, Gordo," dedi Abel. "Ve korkarım ki Thomas'ın herkesin Alfa'sı olarak hak ettiği yeri alacağı güne kadar yanımda yer almanı istemek zorundayım."

Tenim soğudu. "Ama benim babam-"

Abel gördüğümde çok daha yaşlı görünüyordu. "Sana anlatacak bir hikâyem var, Gordo. Genç hayatında hiç duymamış olman gereken bir hikâye. Dinleyecek misin?"

Ve onu reddedemeyeceğim için, "Evet, Alfa" dedim. O zaman bana söyledi.

Zihindeki bir hastalık hakkında.

İnsanlara istemedikleri şeyleri nasıl yaptırabildiğini.

Kontrollerini kaybetmelerine neden oldu.

Bu onları kızdırdı.

Diğer insanlara zarar vermek istemelerine neden oldu.

Annem uzak tutulmuştu. İyileşene kadar. Zihni temizlenene kadar. Ama o kaçtı.

Bir sonraki kasabaya gitmişti.

Parkın yakınında yaşayan kütüphaneci Wendy adında bir kadının evine gitmişti.

Babamı bağlayan bir kadın.

Çünkü bazen kalp, sahip olmaması gereken bir şeyi ister. Bir kavga vardı.

Wendy öldü.

Boğuluyordum.

Yabancı adamların gözleri turuncu yanıyordu. Babam bağının koptuğunu hissetmişti.

Büyüsü patladı. Ona korkunç bir şey yaptırmıştı.

Daha sonra, Abel bana televizyonu kapatmamı söylemiş olsa da, görüntüleri haberlerde izleyecektim. Cascades'teki küçük bir kasabanın bir mahallesi temellerine kadar yerle bir olmuştu. İnsanlar ölmüştü. Aileler. Çocuklar. Annem.

Babam yapmadı.

"Nerede o?" Uyuşmuş bir şekilde sordum.

Abel garip kurtlardan birine başıyla işaret etti. Öne doğru adım attı. Uzun boyluydu ve zarafetle hareket ediyordu. Gözleri sertti. Onu görmek bile başımın dönmesine neden oldu. "Onu götürecekler," dedi garip adam. "Buradan çok uzağa. Bir daha kimseye zarar veremesin diye büyüsü elinden alınacak."

"Nerede?"

Adam tereddüt etti. "Korkarım bunu size söyleyemem. Bu sizin kendi güvenliğiniz için."

"Ama-"

"Teşekkür ederim Osmond," dedi Abel.

Theman-Osmond başını salladı ve Basamaklı geri ile ve Diğerleri. Richard eğildi ve kulağına fısıldadı.

Onlara güvenemezsin, Gordo, diye fısıldadı kulağıma.

"Sana zaman vereceğim," dedi Abel bana, kaba bir şekilde değil. "Süreç için. Yas tutman için. Ve sorabileceğin tüm soruları cevaplayacağım. Ama şu anda savunmasız durumdayız, Gordo. Baban anneni senden aldı ama kendisini de *bizden* aldı. Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Asla yalnız kalmayacağına söz veriyorum. Sana her zaman bakılacak. Ama şimdi sana ihtiyacım var. Yerini kabul etmene."

Thomas dedi ki, "Baba, belki de-"

Abel gözlerini kırıştırdı. Thomas sustu. Tekrar bana baktı. "Anlıyor musun?"

Kendimi hasta hissediyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kuzgun kafamın içinde bir yerlerde çılgılık atıyordu.

"Hayır" dedim.

"Gordo," dedi Abel. "Kalkmalısın. Sürün için. Bizim için. Senden kurtların cadısı olmanı istemeliyim."

Kederim patlarken MARK bana sarıldı.

Kulağıma umutsuzca inanmak istediğim vaatler fısıldadı. Ama tek duyabildiğim annemin sesiydi.

Bir kurda

güvenemezsin. Seni

sevmezler.

Sana

ihtiyaçları var.

Seni

kullanıyorlar.

İçindeki sihir bir yalan.

ikinci yıl/gece yarısıydı

JOE, ikinci yıl uzadıkça daha az konuşmaya başladı.

Yine de fark etmezdi. Hepimiz kafamızın içinde onun sesini duyduk.

Kendimize izlerin kaybolmadığını söyledik. Richard Collins hala dışarıdaydı, hareket ediyordu. Planlıyorduk. Bir şey çıkarsa diye kulaklarımızı dört açtık.

Ottawa'nın dışında bir gece, Carter saatlerce ortadan kayboldu. Geri döndüğünde yoğun bir parfüm kokuyordu, çenesinin menteşesinde ruj izi vardı.

Kelly ona kızgındı, nasıl bu kadar bencil olabildiğini soruyordu. Evlerinden bu kadar uzaktayken bir kadınla yatmayı nasıl düşünebildiğini soruyordu.

Joe bir şey söylemedi. En azından yüksek sesle.

Buz makinesinin yanında bir sigara yaktım. Duman mavi bir sis halinde başımın etrafında kıvrıldı.

"Sen de bir şey söyleyecek misin?" Carter motelin kapısını arkasından kapattıktan sonra bana sordu.

Homurdandım. "Beni ilgilendirmez." "Bundan emin misin?"

Omuz silktim.

Motelin dış cephesine yaslandı, gözleri kapalıydı. "Bu yapmam gereken bir şeydi."

"Ben sormadım."

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Burnumdan duman üfledim. "Ne söylememi istiyorsun? Senin haklı, Kelly'nin haksız olduğunu mu? Sen kendinin adamısın ve istediğini yapabilirsin mi? Yoksa Kelly'nin haklı olduğunu ve sakinle değil kafanla düşünmen gerektiğini mi? Söyle lütfen. Ne söylememi istediğini söyle."

Gözlerini açtı. Bana annesinin gözlerini o kadar çok hatırlatıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Senden *bir şey* söylemeni istiyorum. Aman Tanrım. Joe zar zor

konusuyor. Kelly lanet olası ruh hallerinden birini yaşıyor. Sen de hiçbirimiz umurunda değilmiş gibi orada dikilip duruyorsun."

Tek istediğim sessizlik içinde bir sigara içmekti. Tek istediğim buydu. "Ben senin baban değilim."

Bu ona pek iyi gelmedi. Göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi. "Hayır. Sen değilsin. O bizi gerçekten önemsiyordu." "Ama o burada değil. Ben buradayım."

"İsteyerek mi? Yoksa kendini suçlu hissettiğin için mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Peki kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek ne var?"

Kendini duvardan aşağı itti. "Hatırlamıyorum, biliyor musun? Avcılar geldiğinde ne olduğunu. Çok küçüktüm. Ama babam anlattı. Çünkü bu benim geçmişimdi. Bana ne yaptığını anlattı. Nasıl kurtarmaya çalıştığını."

"Yapma," dedim soğukça. "Tek kelime daha etme."

Başını iki yana salladı. "Bu benim tarihim, Gordo. Ama senin de geçmişin. Sen ondan kaçtın. *Arkadaşımdan*. Mark yapmadı-"

Hareket ettiğimi anlamadan önce bile yüzüne bakıyordum. Göğsüm onunkine çarptı ama o yerinde durdu. Gözleri turuncuydu ama dişleri körelmişti. "Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun. Bilseydin, geride kalanın *ben olduğumu* bilirdin. *Baban* sürüyle birlikte kaçarken Green Creek'te kalan bendim. Ateşi yanmaya devam ettirdim, ama hiç biriniz durup bunun bana ne yaptığını düşündünüz mü? Ne yaptığını bilmeyen itaatkâr bir çocuktan başka bir şey değilsiniz."

Yüzüme doğru hırladı.

Hiç irkilmedim.

"Bu kadar yeter." Joe motel odasının açık kapısında duruyordu. Günlerdir sesini ilk kez duyuyorduk.

"Biz sadece-"

"Carter."

Gözlerini devirdi ve beni iterek karanlığa doğru geri döndü. Ayak sesleri kaybolurken onu dinledik.

Joe'ya soğukkanlılıkla, "Sözümü zü kesmemeliydin," dedim. "Bu meseleyi şimdi konuşmak, daha fazla uzamasına izin vermekten iyidir. Yapmazsan daha çok canın yanacak."

"O yanılıyor, biliyorsun."

"Ne hakkında?"

Joe bitkin görünüyordu. "Bizi önemsiyorsun."

Kapıyı arkasından kapattı.

Bir sigara daha içtim. Aşağı inerken yandı.

BAŞKA BİR DOLUNAY. Idaho'nun ortasındaki Salmon-Challis Ormanı'ndaydık, herhangi bir medeniyet belirtisinden kilometrelerce uzaktaydık. Kurtlar avlanıyordu. Bir ağacın yanına oturdum, ayı tenimde hissediyordum. Dövmelerim uzun zamandır olmadığı kadar parlaktı.

O anda ayağa kalkıp SUV'a gitsem, eve dönmem iki günden az sürer.

Green Creek hiç bu kadar uzakta

hissetmemişti. Bir kurt belirdi. Kelly.

Ağzında bir tavşan tutuyordu, boynu kırılmış, saçları kanla keçeleşmişti. Ayağımın dibine bıraktı.

"Bununla ne yapmamı istediğini bilmiyorum," dedim ona sinirli bir şekilde ve ayağımla ittim.

Bana bağırdı ve ormana doğru geri döndü. Sonra Joe geldi. Başka bir tavşan.

"Bildiğiniz gibi, bu tür tavşanların nesli tükenmekte," dedim ona. "Ve sen de onun ölümüne katkıda bulunuyorsun."

Kafamın içinde bir renk patlaması hissettim, güneş ışığı parlak ve sıcaktı. Joe eğleniyordu. Gülüyordu. İnsanken böyle yapmazdı.

Ayağımın dibine bıraktı.

"Tanrı aşkına," diye

mırıldandım.

Kardeşinin yanına, ağaçlara bakacak

şekilde oturdu. Ben bekledim.

Carter sonunda geldi. Ayaklarını sürüyerek geliyordu. Çenesinde şişman bir sincap taşıyordu.

Tavşanların yanına bırakırken gözlerimin içine bakmadı. İçimi çektim. "Sen bir aptalsın."

Sincabı bana doğru yaklaştırdı.

"Ama ben de öyleyim."

Yavaşça yukarı baktı.

"Lanet olası aptal itler," dedim ve *güneş ışığı, sürü* ve geçici bir *?friendfriendfriend??* sorusu vardı.

Elimi uzattım.

Burnunu avucuma bastırdı.

Sonra dili dışarı çıktı ve her tarafıma salyalarını akıttı.

Elimi geri çekerken ona ters ters baktım.

Başını eğdi.

Tavşanları pişirdim.

Kurtlar memnun oldu.

Onlara sincaba dokunmayacağımı söyledim. Pek memnun olmadılar.

O gece söyledikleri şarkılar hâlâ keder ve öfke doluydu ama içlerinden sarı bir iplik geçiyordu.

Güneş gibi.

"Ne yapıyorsun?" Kelly bana sordu. Başka bir gece, Washington kırsalında bir yerde rastgele bir otel odası. Carter ve Joe yemek almaya gitmişlerdi. Son birkaç geceyi cipte uyuyarak geçirmiştik ve ben bir yatak için sabırsızlanıyordum.

Ama önce tüm fazlalıklardan kurtulmam gerekiyordu.

Banyoda gömleksiz durmuş, aynaya bakıyor ve bana bakan adamı tanıyamıyordum. Yüzümdeki kara sakal hızla kontrolden çıkıyordu. Siyah saçlarım kulaklarımın arkasına düşüyor ve ensemde kıvrılıyordu. Ben de daha iriydim, bir şekilde daha önce olduğumdan daha serttim. Kollarımdaki dövme kollar her zamankinden çok daha geniş görünüyordu. Kuzgunun etrafını güller sarmış, pençelerine dikenler dolanmıştı. Rünler ve arkaik semboller ön kollarım boyunca uzanıyordu: Romence, Sümerce, Galce. Benden önce gelenlerin bir karışımı. Simyanın, ateşin ve suyun, gümüşün ve rüzgârın işaretleri. Babam tarafından yıllar boyunca üzerime kazınmışlardı, kuzgun sonuncusuydu.

Göğsümde, kalbimin üzerindeki hariç hepsi. O benimdi.

Benim seçimimdi. Sihir değildi ama benim için öyleydi.

Kelly gördü. Gözleri irileşti ama o daha iyi biliyordu. Bir kurt kafası, arkaya doğru eğilmiş ve aya doğru kükrüyordu.

Boynunun tasarımına gömülmüş bir kuzgun, kanatlarını açmış ve uçuyordu.

Benim
seçimim.

Yalnız
benim.

Benim
seçimim.

O kadar uzun süre kapalı tutmuştum ki, buraya gelip tişörtümü çıkardığımda, tenimin sürünmesini engellemek için *bir şeyler* yapmak istediğimde bunu düşünmemiştim bile.

"Öylece bakacak mısın?" Kelly'ye meydan okuyarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "Ben sadece-önemli değil. Seni yalnız bırakacağım." Lanet olsun. "Düşünüyorum."

Şaşırmış görünüyordu.

"Ne hakkında?"

"Saçımı kestirebilirim."

"Evet" ve "ben de" dedi. Bir elini başının üstündeki, sarısı koyulaşan kalın saçlarının arasından geçirdi. Sakalının başlangıcı vardı, sanki bir haftadır tıraş olmamış gibiydi, ama dağınık ve inceydi. O sadece lanet olası bir çocuktü.

Son durağımızda aldığım ucuz makas setine baktım. "Bak ne diyeceğim," dedim yavaşça, ayaklarımın dibine bırakılmış bir tavşanı düşünerek. "Sen bana yardım et, ben de sana edeyim."

Bu kadar anlamsız bir şey için bu kadar heyecanlı görünmemeliydi. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Olabilir."

Kaşlarını çattı. "Ama ben daha önce hiç kimsenin saçını kesmedim." Homurdandım. "Kesmek değil. Buzzing. Hepsini kes."

Dehşete düşmüş görünüyordu. Neredeyse ona gülecektim. Neredeyse.

Dedim ki, "Önce ben gideceğim. Sonra da senin için yapmamı isteyip istemediğini söylersin."

Ben tuvalete otururken elleri biraz titredi. Dizleri benimkilere çarptı. Nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bana baktı. "Önden arkaya. Üstten, sonra yanlardan. Arkayı en sona saklayacağız."

Hâlâ emin değildi.

Babasının yanımda durduğunu, elini omzuma koyduğunu hatırladım ve "Hey. Yapmak zorunda değilsin-" dedim.

"Bunu yapabilirim."

"O zaman yap."

Dokunuşu ilk başta yumuşaktı, çekingendi. İyi ve güvenli hissettirdi, neredeyse Kelly daha hayattayken olduğu gibi. *Sürünün* bir anlamı olduğu, cadıların, kurtların ve avcılarının benden her şeyimi almak için ellerinden geleni yapmadıkları zamanlardaki gibi. Bu histen nefret ediyordum. Dokunuşuna doğru eğildim. Cinsel bir şey değildi, olmasını istediğimden değil. Thomas Bennett olmadığımından da emindim.

Ama bu da bir şeydi.

Makası açtı. Kulağımın

yanında vızıldadılar.

Saçlarım omuzlarıma, kucağıma düştü. Yerdeki havluya.

Başımı öne ve arkaya eğdi. Yana doğru. Böyle devam etti.

Dediğim gibi, sırtı sona sakladı. Sonunda

makası kapattı.

Kendimi hafiflemiş hissettim.

Bir elimi başımın üzerinde gezdirdim, parmaklarım kirli sakalıma sürtündü.

Bir adım geri

çekildi.

Ayağa kalktım.

Aynaya bakan adam hâlâ daha sertti. Göğsünün genişliği. Kollarındaki güç. Kafatasının üzerinde ince bir koyu renkli büyüme tabakası.

O bir yabancıydı. Artık onun bile kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Bir kurda benziyordu.

"Her şey yolunda mı?" Kelly sordu. "Ben yapmadım-"

"Sorun yok," dedim, sesim sertti. "Bu... iyi."

"Benim sıram. Ben de aynısını istiyorum."

Göz kıptım. Yansımam da göz kıptı. Dövmeler o zaman biraz daha parlak görünüyordu. "Emin misiniz? Muhtemelen bir makas alıp-"

"Ben de aynısını istiyorum," diye tekrarladı.

İşimin yarısını bitirdiğimde Carter ve Joe geri geldi. Kelly'nin burun delikleri alevlendi ve kuzgun onlar kapıyı açmadan önce kolumda hafifçe kıpırdandı.

Bize seslendiklerinde onları görmezden

geldik. "Devam edin," dedi Kelly.

"Hepsini."

Carter'ın banyo kapısından belli belirsiz, "Ne oluyor lan," dediğini duydum.

Joe konuşmadı.

İşim bittiğinde makasları tezgâhın üzerine koydum ve Kelly'nin omuzlarını fırçalamak için uzandım. Göz hizasına gelene kadar önümde durdu. Çenesinden tuttum ve başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdim.

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim.

Uzun bir süre aynada kendini izledi.

Daha yaşlı görünüyordu. Thomas'ın onun dönüştüğü adam hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Yıkılacağını düşündüm.

"Beni de yap," dedi Carter. "Ben de belalı bir orospu çocuğu gibi görünmek istiyorum."

Lanet olsun.

Joe sonuncuydu. O küçük banyoda durduk, kardeşleri etrafımda toplanmış onu izliyorlardı. Yavaşça uzandı ve ellerine bakmadan önce saçlarını çekiştirdi. İçindeki kurdu görüp görmediğini merak ettim.

"Tamam," dedi. "Tamam."

Ondan sonra, birkaç haftada bir, her şeyi tekrar yapardık. Ve tekrar. Ve tekrar.

Spor çantamda gizli bir cep vardı.

Ne kadar şiddetli bir istek duyarsam duyayım, ayrıldığımızdan beri açmamıştım.

"NE ZAMAN BİLDİN?" Joe bana fısıltıyla sordu, kardeşleri arka koltukta uyuyordu, diğer tek ses kaldırımdaki lastiklerin uğultusuydu. Bir saat önce Indiana'dan Michigan'a geçmiştik.

"Neyi biliyorsun?"

"O öküz senin bağındı."

Ellerim direksiyon simidinde sıkılaştı. "Fark eder mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"O... bir çocuktuk. Babası iyi bir adam değildi. Arabalardan anladığı için ona iş verdim ama iyi bir adam değildi. Aldığından daha fazlasını aldı."

verdi. O vermedi. Ox ve annesi daha fazlasını hak ediyordu. Ondan daha iyisini. Onu incitti. Sözleriyle ve elleriyle."

Ters yönde giden bir araba yanımızdan geçti. Bir saatten fazla süredir gördüğümüz ilk arabaydı. Farları parlaktı. Ardıl görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım.

"Ox bana geldi. Yardıma ihtiyacı vardı ama nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Ama biliyordum. Benim değildi ama biliyordum." "O zaman bile mi?"

Başımı salladım. "Hayır... daha uzun sürdü. Çünkü başka nasıl yapacağımı bilmiyordum... Artık nasıl biri *olacağımı* bilmiyordum. Kurtlardan ve büyüden nefret ediyordum. Bir sürüm vardı ama eskisi gibi değildi."

"Garajdaki adamlar."

Başımı salladım. "Bilmiyorlardı. Bilmiyorlar ve umarım asla öğrenemezler. Onlar bu dünyaya ait değiller."

"Bizim yaptığımız gibi değil. Ox'un yaptığı gibi değil."

Bundan nefret ederdim. "Öyle mi? Onu bulmamış olsaydın hayatının nasıl olacağını hiç düşünmüyor musun?"

Joe acı acı güldü. "Her zaman. Her gün. Sahip olduğum her şeyle. Ama şeker kamışları ve çam kozalakları vardı. Destansı ve harikaydı."

Kır, yapraklar ve yağmur-

"Bunu böyle mi haklı çıkarıyorsun?"

"Kaybolup gitmekten başka bir şey istemediğim zamanlarda beni yataktan kaldıran şey bu."

Yoldaki sarı çizgiler bulanıklaştı.

"Ona üzerinde adı yazan bir gömlek verdim. İş için. Doğum günü için. Üzerinde kardan adam olan bir kâğıda sarılmıştı çünkü bulabildiğim tek şey oydu." İçimi çektim. "On beş yaşındaydı. Ve bu... bu olmamalıydı. Bu şekilde olmamalıydı. Onun haberi olmadan olmazdı. Ama bunu durduramadım. Ne kadar denediysem de. Her şey yerli yerine oturdu. Rico'yla yapamadığım bir şekilde. Chris'le. Tanner. Onlar benim sürüm. Benim ailem. Ox da öyle ama o...."

"Daha fazla."

Bunun karşısında çaresizdim. "Evet. Daha fazla. Sanırım öyle. İnsanların beklediğinden daha fazla. *Benim beklediğimden* de fazla. Ondan sonra bana bağlandı. Bir tişört yüzünden. Kardan adam ambalaj kağıdı yüzünden."

"Neydi o? Önceden mi? Bağın."

"Bilmiyorum. Hiçbir şey yapmadım. Koğuşlar dışında büyü yapmadım. Ben istemedim. Hiçbirini istemedim."

"Bir zamanlar Mark mıydı?"

"Joe," dedim, sesimde açık bir uyarı vardı.

Joe önündeki karanlık yola baktı. "Konuşmadığında, sesini kaybettiğinde, bu senin başka her şeye odaklanmana neden olur. Ne söyleyeceğin konusunda endişelenmek için daha az zaman harcarsın. Daha önce duymadığınız şeyleri duyarsınız. Gizli kalmış şeyleri görürsünüz."

"Bu değil-"

"Beni buldular. Babam. Annem. Sonra... beni aldı. Beni buldular ve ben de onlara teşekkür etmekten başka bir şey istemedim. Söylediğiniz gibi benim için geldiğiniz için teşekkür ederim. Ortadan ikiye bölünmüş olmama rağmen hâlâ oğlunuz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ama yapamadım. Söyleyecek kelime bulamadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bir şeyler gördüm. Görmemem gereken şeyler."

"Anlamıyorum."

Joe dedi ki, "Carter. Kendini bir şey sanıyor. Büyük, güçlü ve cesur ama eve döndüğümde herkesten daha çok ağladı. Uzun bir süre kimsenin bana dokunmasına izin vermedi. Beni her yere taşırdı ve eğer annem ya da babam beni ondan almaya çalışırsa, onlar geri çekilene kadar onlara hırlardı.

"Ve Kelly. Kötü rüyalar gördüm. Hâlâ görüyorum ama eskisi gibi değil. Gözlerimi kapatırdım ve Richard Collins yine ormandaki o kirli kulübede tepemde dururdu ve bana bunu sadece babamın yaptıkları yüzünden yaptığını, tüm sürüyü nasıl öldürdüğünü, babamın her şeyini elinden aldığını söylerdi. Sonra parmaklarımı teker teker kırardı. Ya da dizime çekiçle vururdu. Benim yaşadıklarımı yaşayıp da rüya görmemek mümkün değil. Her seferinde oradaydı. Ve uyandığımda Kelly yatakta yanımda olurdu, saçlarımı öper ve evimde, evimde, evimde olduğumu fısıldardı."

Ön cama yağmur sıçradı. Sadece birkaç damla, gerçekten. "Annem ve babam... şey. Bana kırılgan biriymişim gibi davranırlardı.

Değerli ve kırık bir şey gibi. Belki de öyleydin. Onlar için. Ama bu uzun sürmedi, çünkü babam neler yapabileceğimi biliyordu. Neye dönüşebileceğimi. Beni sırtına alıp ağaçların arasına götürmeden ve bana Alfa olmanın ne demek olduğunu anlatmadan önce iki ay evdeydim."

Gülümsüyordu. Bunu duyabiliyordum. Tanrım, nasıl da acıyordu. Nereye gittiğini biliyordum. Kimin kaldığını.

Joe, "Mark." dedi.

"Yapma."

"Ne olduğunu anlayamadım. Neden bizimle birlikteymiş gibi görünüyordu ama değildi. Bir sinyal var. Kimyasal bir şey. Hissettiğin şeyin kokusu. Sanki duygularını terletiyorsun. Mutluydu ve gülüyordu. Kızgın olabilirdi. Sessiz ve huysuzdu. Ama onda her zaman mavi bir şey vardı. Sadece... mavi. Annemin geçirdiği evreler gibiydi. Bazen canlı olurdu. Bazen öfkelenirdi. Şiddetli, gururlu ve üstesinden gelirdi. Ama sonra her şey mavi olurdu ve ben anlamazdım. Masmavi, çivit mavisi ve safırdı. Prusya mavisi, kraliyet mavisi ve gökyüzüydü. Sonra gece yarısı oldu ve anladım. Mark gece yarısıydı. Mark üzgündü. Mark *maviydi*. Kendimi bildim bileli bu onun bir parçasıydı. Belki de hep oradaydı ve ben onu görmemiştim. Ama çılgık atmaktan korktuğum için konuşamadığımdan, izledim. Ve onu gördüm. Artık bizimle birlikte. Tenimizde. Sende görebiliyorum ama tüm öfkenin altında gömülü. Tüm öfkenin."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Biliyorum," dedi. "Ne de olsa ben sadece her şeyi elinden alınmış bir çocuğum. Kaybetmekten ne anlayabilirim ki?"

Ondan sonra uzun bir süre konuşmadık.

Sınır kasabası Portal'da bir kurda rastladık. Bizi, deri ceketlerimizi, çizmelerimizdeki yol tozunu görünce inledi. Yorgun ve kaybolmuştuk ve Joe'nun burun delikleri, kurdu arka sokaktaki bir binanın kenarına sıkıştırdığında alev almıştı. Yağmur günlerdir dinmemişti.

Ama kurdun gözleri karanlıkta menekşe rengindeydi.

Dedi ki, "Lütfen, bırak gideyim. Lütfen bana zarar vermeyin. Ben onlar gibi değilim. Onun gibi değilim. Kimseyi incitmek istememişim. Green Creek'e hiç gitmemeliydim-"

Carter ve Kelly hırladı, dişleri uzadı.

"Neden Green Creek'teydin?" Joe'nun sesi yumuşak ve tehlikeliydi.

Kurt titriyordu. "Senin *gittiğini* sandılar. Alfa yoktu. Korunmasız bir bölgeydi. İçeri girebileceğimizi *düşündük*. Eğer onu kendimiz için alırsak, Richard Collins bizi ödüllendirecekti. Bize istediğimiz her şeyi verecekti, her şeyi-"

Joe'nun boynuna doladığı elinin üzerinden kanlar akıyordu. "Onlara zarar verdin mi?" diye sordu.

Omega başını öfkeyle salladı, Joe'nun tutuşu sıkılaştıkça boğuluyordu. "Sadece birkaç kişilerdi, ama onlar-oh Tanrım, onlar bir *sürüydü*. Bizden daha güçlüydüler ve o lanet olası insan, adının *Ox* olduğunu *söylemişti*-"

"Sakın onun adını ağzına alma," diye hırladı Joe onun yüzüne. "Sen onun adını onun adını söylemeliyim."

Omega inledi. "Orada olmak istemeyen birkaçımız vardı. Tek istediğim tekrar bir sürü bulmaktı, bize merhamet gösterdi. Şehirden sürünerek çıkmamıza izin verdi. Ve ben koştum. Koşabildiğim kadar hızlı koştum ve sana söz veriyorum geri dönmeyeceğim. Lütfen bana zarar vermeyin. Bırak gideyim, beni bir daha görmeyeceksin, yemin ederim. Beni aşağı çektiğini hissedebiliyorum. Kafamın içinde. Aklımı kaybediyorum, ama *yemin ederim* beni bir daha görmeyeceksin. Asla-"

Bir an için Joe'nun beni dinlemeyeceğini düşündüm.

Bir an için Joe'nun Omega'nın boğazını parçalayacağını sandım.

"Joe" dedim.

Başını bana doğru çevirdi. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Yapma. Buna değmez."

Yer değiştirmeye başladığında yüzünde beyaz saçlar filizlendi. "Doğruyu mu söylüyor?"

Joe yavaşça başını salladı.

"O zaman Ox yaşamasına izin ver. Bunu elinden alma. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bunu yapmanı istemezdi."

Alfa'nın gözlerindeki kızılalık soldu.

Omega duvara yaslandı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken yere yığıldı. Carter ve Kelly kardeşlerini ara sokaktan çıkardılar.

Omega'nın önünde çömeldim. Boynu yavaş yavaş iyileşiyordu. Kan ceketinin yakasına damlıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı.

Dedim ki, "Kurtlar vardı. İnsanla birlikte."

Omega yavaşça başını salladı. "Kahverengi bir kurt. Büyük."

"Evet," dedi. "Evet, evet."

"Yaralandı mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Ben öyle düşünmüyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki-" "Richard Collins. Nerede o?"

"Yapamam-"

"Yapabilirsin," dedim ceketimin sağ kolunu kıvrarak. Yağmur tenime karşı soğuktu. "Ve yapacaksın."

"Tioga," diye nefes nefese kaldı. "Tioga'daydı. Omegalar ona geldi ve o da onlara beklemelerini söyledi. Zamanın geleceğini söyledi."

Dedim ki, "Tamam. Hey. Hey. Sakin ol. Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" Gözleri şişmişti.

"Onu hâlâ duyuyor musun? Hala seni çağırıyor mu? Kafanın içinde. Bir Alfa gibi."

"Evet, evet, y a p a m ı y o r u m , çok *gürültülü*, sanki daha fazlası var ve beni kendisine çağırıyor, hepimizi çağırıyor-"

"Güzel. Teşekkür ederim. Duymak istediğim buydu. Bu kasabanın altında madenler olduğunu biliyor musun?"

Göğsü kabardı. "Lütfen, lütfen, ne kadar çok çağırırsa çağırsın, ne yaparsa yapsın ona gitmeyeceğim, gitmeyeceğim-"

"Sen bir Omega'sın. Bunun bir önemi yok. Yeterince uzun yaşarsan aklını kaybedersin. Bunu kendin söyledin."

"Hayır, hayır, *nononono*-"

Parmaklarımı yüzüne doğru şaklattım. "Odaklan. Sana bir soru sordum. Bu kasabanın altında madenler olduğunu biliyor muydun?"

Kafası bir o yana bir bu yana savruldu. Acı verici görünüyordu.

"Sadece çakıl ve kum, çoğunlukla. Ama yeterince derine inerseniz, toprağın içine girerseniz, gözden kaçan şeyleri bulursunuz."

"Sen ne halt ediyorsun-"

Elimi düz bir şekilde yere bastırdım. Kuzgunun kanatları seğirdi. Kolumdaki iki dalgalı çizgi aydınlandı. Nefes aldım. Nefes verdim. O oradaydı. Sadece onu bulmam gerekiyordu. Evdeki gibi değildi. Burası daha zordu. Green Creek farklıydı. Ne kadar farklı olduğunu fark etmemiştim.

"Cadı," diye tısladı Omega.

"Evet," diye sessizce kabul ettim. "Ve az önce boğazına bir Alfa'nın pençeleri dolandı ve hikayeyi anlatmak için yaşadın. Benim evime gittin ve sana merhamet gösterildi. Ama ben bir kurt değilim. Ben de tam olarak insan değilim. Toprağın altındaki damarlar. Bazen o kadar derindir ki asla bulunamazlar. Ta ki benim gibi biri çıkana kadar. Ve korkmanız gereken kişi benim. Çünkü ben hepsinden kötüyüm."

Gözleri menekşe rengine döndü.

Kaymaya başladı, yüzü uzadı, pençeleri ara sokağın tuğlalarını sıyırdı.

Ama gümüşü toprağın içinde, yüzeyin çok altında gömülü olarak bulmuştum.

Küçük bir gümüş top avucuma çarpana kadar yukarı, yukarı ve yukarı çektim, erimiş ve sıcaktı. Kuzgunun pençeleri güllere saplandı ve bana doğru uzanan Omega'nın kafasının yan tarafına elimi çarptım. Gümüş kafasının bir tarafından girip diğer tarafından çıktı.

Vardiyası geri çekildi.

Menekşe rengi soldu.

Tuğlaya doğru yığıldı.

Gözleri ıslaktı ve görmüyordu. Bir damla yanağından aşağı süzüldü. Kendime yağmurdan olduğunu söyledim.

Ayağa kalktım, dizlerimin bağı çözüldü. Bu saçmalık için çok yaşlanmışım.

Döndüm ve ceketimin kolunu kıvrarak Omega'yı geride bıraktım.

Başımın ağrımaya başladığını hissettim.

Diğerleri beni cipte bekliyordu. "Ne dedi o?" Carter talep etti. "Biliyor muydu-"

"Tioga. Daha önce haritada görmüştüm. Bir saat uzaklıkta. Richard oradaydı. Hâlâ orada olabilir."

"Omega'ya ne yaptın?" Kelly gergin bir sesle sordu. "O iyi, değil mi? O-"

"O iyi," dedim onlara. Kurtlara nasıl yalan söyleneceğini uzun zaman önce öğrenmişim. Ve yağmur kalp atışlarının sesini bastırmış olabilirdi. "Bizi bir daha rahatsız etmeyecek. Muhtemelen çoktan sınırı geçmiştir."

Joe bana baktı.

Gözümü

kırpmadım.

"Kelly, araba kullanma sırası sende."

dedi. Ve hepsi bu kadar.

Joe Tioga'da kontrolü kaybetti.

Çünkü Richard oradaydı. Kokusu şehrin dışındaki bir motelin her yerindeydi ve solmuş olsa *da oradaydı*, tüm Omega kokusunun altına gömülmüştü. Çok yaklaşmıştık. Çok yakındık.

Joe sesi kesilene kadar uludu.

Pençeleri duvarları yırttı.

Dişleri yatağı parçaladı. Kelly yanına sokuldu.

Omuzları titrerken Carter'ın yüzü ellerinin arasındaydı.

Joe kurdu ancak uzaktan siren sesleri duyulduğunda geri itti. Tioga'yı geride bıraktık.

O günden sonra Joe giderek daha az konuştu.

İkinci yılın sonuna doğru, bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm bir gün, spor çantamdaki gizli cebi açtım.

İçinde tahta bir kuzgun vardı. Ona baktım.

Kanatlarından birini okşadım. Sadece bir kez.

Kurtlar uyuyor, ay ve kan rüyalarını görüyorlardı. Ve sonunda gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm maviydi.

igrençlikler

On üç yaşına girdikten ALTI AY sonra Mark Bennett'i ilk kez öptüm.
On üç yaşına girdikten yedi ay sonra avcılar geldi ve herkesi öldürdü.

Ama ondan önce:

"Hamile," diye fısıldadı Thomas bana. Şok içinde ona baktım.
Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Ne?"
Başını salladı. "Herkesten önce senin bilmeni istedim."
"Neden?"
"Çünkü sen benim cadımsın, Gordo. Ve arkadaşım."
"Ama-Richard, ve-"

"Oh, ona söyleyeceğim. Ama bu sensin, tamam mı? Sonsuza dek sen ve ben olacağız. Kendi sürümüz olacağız. Ben senin Alfa'n olacağım, sen de benim cadım olacaksın. Siz benim ailemsiniz ve umarım çocuğum da sizin olur."

Bir şekilde kalbim iyileşiyordu.

Kederimin yüzeyine çıktığımda kısa bir süre bana ne olacağından ENDİŞELENDİM. Sadece on iki yaşındaydım ve annem ölmüştü, babam asla kaçamayacağı bir yere hapsedilmişti ve ben yalnızdım.

Haftalardır tüm haberlerdeydi. Bu zavallı küçük kasabada büyük bir gaz sızıntısı meydana gelmiş ve bütün bir mahalleyi yerle bir etmişti. On altı kişi hayatını kaybetmiş, kırk yedi kişi de yaralanmıştı. Müfettişlerin söylediğine göre garip bir kazaydı. Milyonda bir görülen bir şeydi. Böyle bir şey asla olmamalıydı. Vali, yeniden inşa edeceğiz, dedi. Sizi terk etmeyeceğiz. Kaybettiklerimizin yasını tutacağız ama bundan geri döneceğiz.

Annem ve babam da ölenler arasındaydı. Annem dişlerinden teşhis edilmişti. Babamın izine hiç rastlanmamıştı ama yangın o kadar harlı yanmıştı ki bu beklenen bir şeydi. Üzgün olduğumuzu söylediler. Keşke size daha fazlasını söyleyebilseydik.

Başımı salladım ama konuşmadım. Abel'in eli omzumda ağır bir yük gibiydi.

Ve bir sonraki dolunayda, Kuzey Amerika'daki en güçlü sürünün cadısı oldum.

Tabii ki geri tepti. Çok gençtim. Önemli bir travma geçirmiştım. İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Elizabeth içlerinde en gürültücü olanıydı.

Habil dinledi. O Alfa'ydı. Dinlemek onun işiydi. Ama beni koruyanlara karşı taraf tuttu.

"Onun sürüsü var," dedi Abel. "İyileşmesine yardım edeceğiz. Hepimiz. Öyle değil mi, Gordo?"

Tek kelime etmedim.

Acımadı. Acıyacağını düşünmüştüm. Nedenini bilmiyordum. Belki dövmeleler acıttığı için, belki de her sabah gözlerimi açtığımda tek bildiğim acı olduğu için, ama yine de daha fazlasını bekliyordum.

Ama ayın altında, bir düzine kurt önümde dururken, gözleri parlarken, onların cadısı oldum.

Ve daha fazlastıydı.

Onları *duyabiliyordum*, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle. Dediler *ki*, *ChildBrotherPack*.

Dediler *ki*, *LoveOursWitchOurs*.

Dediler *ki*, *Seni güvende tutacağız, seni yanımızda tutacağız, sen bizimsin, sen paketsin, sen OğulSevgiKardeşEvsin*.

"Benim" dediler.

"Dostum," dedi RICO, üzerine tam oturmayan takım elbisesi ve elden düşme kravatıyla, "bu berbat bir şey."

Ellerime baktım.

"Yani, gerçekten berbat."

Ona ters ters bakmak için başımı

kaldırdım. "Qué chingados."

Her ne demekse.

Tanner ve Chris kolları yiyeceklerle dolu olarak yanımıza geldiler. Bennett'lerin evindeydik. Annemi defnetmiştik. Babam için boş bir tabut vardı. Elizabeth bana cenaze töreninin başka bir gelenek olduğunu söyledi. İnsanlar yemek getirir ve daha fazla yiyemeyene kadar yerlermiş.

Yatağa gitmek istedim.

Tanner'ın ağzı doluydu. "Dostum, içinde *yumurta* olan şu küçük sandviçlerden var."

"Yani koku alabiliyorum," dedi Rico.

Chris bana bir çeşit ekmek uzattı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama içinde fındık var. Ve annem fındıkların üzülmene izin vermediğini söyler."

Rico, "Öyle bir şey yok," dedi.

"Kulağa çılgınca geliyor," dedi Tanner. "Anladın mı? Çünkü-evet. Anladın işte."

Hepimiz ona bakakaldık. Omuz silkti ve biraz daha yumurtalı sandviç yedi. "Benimki nerede?" Rico sordu.

"Sana bir taquito getirdim," dedi Chris. "Bu ırkçılık."

"Ama sen taquitos seviyorsun!"

"Belki de deli fındıklı ekmek istemişimdir! Ben de üzgünüm!" "Hepiniz çok aptalsınız."

Bana doğru sırttılar. "Bakın," dedi Rico. "Konuşuyor."

O zaman ağladım. O gün ilk kez. Bir el dolusu fındıklı ekmekle ve etrafımda en iyi arkadaşlarımla ağladım.

ABEL VE Thomas her şeyi halletti. Hiçbir sosyal görevli gelip beni götürmeye çalışmadı. Okul kesintiye uğramadı. Evimiz satıldı ve tüm para hiç dokunmadığım bir tasarruf hesabına yatırıldı. İkisi için de hayat sigortası vardı. Para umurumda değildi. O zamanlar umurumda değildi. Neler olup bittiğini çok az anlıyordum.

Bennett'lerin evine taşındım. Kendi odam vardı. Kendime ait eşyalarım vardı.

Aynı şey değildi.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Kurtlar benden bir şeyler saklasalar bile beni dünyanın geri kalanından korudular.

Ama öğrendim. Sonunda.

MARK yanımdan ayrılmayı reddetti.

Başka birini görmeye dayanamadığım gecelerde kapımın önünde dururdu.

Bazen onu içeri alırdım.

Arkamı dönmemi, yüzümü ona dönmemi işaret ederdi. Ben de döndüm.

O gecelerde, zor olanlarda, atılan giysilerin hışırtısını duyardım. Kasların ve kemiklerin iniltisini.

Arkamı döndüğümde elime sokulurdu.

Yatağa tırmanırdım ve o da yanıma atlardı, yatak iskeleti birlikte ağırlığın altında inlerdi. Etrafımda kıvrılırdı, başım çenesinin altında, kuyruğu bacaklarımı örterdi.

O geceler en iyi uyuduğum gecelerdi.

İlk kez geri döndüğümde MARTY dükkanın arkasında sigara içiyordu.

Sigarasını yere atarken bana bir kaşını kaldırdı. Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm.

"Cenazeye gidemedim," dedi. "Çok isterdim ama birkaç kişi hasta olduğunu söyledi. Grip falan olmuşlar." Asfalta yeşil bir şey tükürmeden önce ıslak ıslak öksürdü.

"Evet," dedim. "Sorun yok." "Seni düşündüm."

Bunu söylemesi çok hoştu. "Teşekkürler."

Kalın bir duman tabakası üfledi. Sigarasını hep kendi sarardı ve keskin tütün kokusu gözlerimi yaşartırdı. "Babam ben bebekken öldü. Annem ben on dört yaşındayken kendini astı. Ondan sonra yollara düştüm. Hiç sadaka almadım."

"Hiçbir şey istemiyorum."

Dağınık çenesini kaşıdı. "Hayır, bildiğini sanmıyorum. Sana fazla para veremem."

"Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Evet, cebinde Bennetts var, değil mi?"

Omuz silktim çünkü ne söylersem söyleyeyim anlamayacaktı.

Sigarasını botunun altında söndürdükten sonra, ağzına kadar atılmış izmaritlerle dolu metal bir kahve kutusuna attı. Beyaz, yeşil ve mavi naylonları yıpranmış çim sandalyesinde öne doğru eğilmeden önce tekrar öksürdü. "Kıçını yırtana kadar çalışacağım. Özellikle de sana para ödüyorsam."

Başımı salladım.

"Ve eğer o Abel Bennett bana cehennemi yaşatmaya kalkarsa, seni hemen bırakırım. Anlaştık mı?"

"Evet. Evet."

"Pekâlâ. Hadi ellerinizi kirletin."

O zaman kurtların bir bağın insan olmak zorunda olmadığını söylerken ne demek istediklerini anladım.

"ŞUNA BAKIN," dedi Rico, sesi hayretle çıkıyordu.

Baktık.

Misty Osborn. Saçları kıvrıktı ve ön dişleri büyüktü. Yüksek sesle gülüyordu ve sekizinci sınıfın popüler kızlarından biriydi.

Rico, "Yaşlı kadınlardan hoşlanırım," diye karar verdi. "On üç yaşında," dedi Chris.

"On iki yaşındasın," dedi Tanner.

Hiçbir şey söylemedim. Hava sıcaktı ve kollarım uzundu.

"Onu dansa davet edeceğim," dedi Rico, sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi bakarak.

"*Delirdin* mi sen?" Chris ona tısladı. "Seninle *asla* gitmez. Sporculardan hoşlanıyor."

"Ve sen gerçekten de sporcu değilsin," diye belirtti Tanner.

"Sadece fikrini değiştirmem gerek," dedi Rico. "O kadar da zor değil. Sporcu olmayan sıska vücudumun arkasını görmesini sağla. Sen sadece izle."

Yemek masasından kalkışını izledik. Ona doğru yürüdü.

Etrafındaki kızlar kıkırdadı.

Ne dediğini duyamadık ama Misty'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa iyi bir şey değildi.

Çok kafa salladı. Kollarını deli gibi salladı. Misty kaşlarını çatı.

Önce onu, sonra da kendini işaret etti.

Misty'nin kaşları daha da çatıldı.

Bir şey söyledi.

Rico masaya geri geldi ve oturdu. "İngilizcemin başka bir ülkede doğmuş biri için çok iyi olduğunu söyledi. Onun bir pislik olduğuna ve sevgimi ve bağlılığımı hak etmediğine karar verdim."

Tanner ve Chris yemekhanenin diğer ucundan ona ters ters baktılar.

Gitmek için ayağa kalktığı anda, saçlarını savururken parmaklarını seğirdi. Metal yemek masası sola doğru sarsıldı ve onu bacağından vurdu. Ayağı takıldı ve düştü, yüzü Salı günkü pütürlü patates püresinin içindeydi.

Rico güldü. Bu benim için önemliydi.

Bazen kızlar hakkında konuşurlardı, Rico diğerlerinden daha çok. Kokularına ve göğüslerine bayılırdı ve bazen de onu erekte ettiklerini söylerdi.

"Bir sürü kız arkadaşım olacak," dedi. "Benim de," dedi Chris. "Dört tane falan."

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor," dedi Tanner. "Sadece bir tane alıp onunla mutlu olamaz mısın?"

Kızlar hakkında konuşmadım. O zaman bile.

Evin arkasındaydık, Mark ve ben.

Diyordu ki, "...ve ilk kez yer değiştirdiğimde, kendimi çok kötü korkuttum, altına sıçtım. Etrafım herkesle çevriliydi, sadece sıçtım. Bir köpek gibi yere çömeldim. Sanırım o zaman Thomas benim yerime Richard'ın ikinci olmasını istediğine karar verdi."

Güldüm. Garip hissettirdi ama yine de yaptım. Mark beni izliyordu.

"Ne?" Hâlâ kıkırdayarak sordum.

Başını yavaşça salladı. "Yok bir şey. Sadece güzel. Seni duymak. Bu şekilde. Hoşuma gidiyor. Güldüğün zaman."

Sonra öfkeyle kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Nereye gidersem gideyim tahta kuzgunu taşırdım. Nefes alamadığım zamanlarda, etime bastırana kadar sıkardım. Avucumda saatlerce izi kalırdı.

Bir keresinde kanat beni kesti ve kanadım aktı. Bir yara izi bırakacağını ummuştum. Olmadı.

OSMOND Green Creek'e geri döndü. Takım elbiseli adamlar onu takip etti. Abel ve Thomas'la konuşmak istedi. Beni orada istemedi.

Abel onu görmezden geldi. "Gordo, lütfen." Onları Abel'in ofisine kadar takip ettim.

Kapı arkamızdan kapandı.

Osmond sanki ben odada yokmuşum gibi, "O bir çocuk," dedi.

"O Bennett sürüsünün cadısı," dedi Abel sakın bir sesle. "Ve o da herkes kadar buraya ait. Ve ben ısrar etmesem bile oğlum ederdi."

Thomas konuşmadan başını salladı.

"Bu konuyu kapattığımıza göre," dedi Abel, masasının arkasına yerleşerek, "sizi evime getiren nedir, bir telefon görüşmesi yeterli olmaz mıydı?"

"Elijah."

"Ben Elijah diye birini tanımıyorum."

"Hayır, tanımazsın. Ama onu gerçek ismiyle tanıyacaksın." "Ve nefesimi tutmuş bekliyorum."

"Meredith King."

Ve ilk kez Abel Bennett'in yüzünde korkuya benzer bir şey gördüm. "İşte bu hiç beklemediğim bir şeydi. O... Thomas'ın yaşında olmalı, değil mi?"

Osmond şaşkırmamış görünüyordu. "Babasının görevini devraldı." "Baba mı?" Thomas sordu. "Neden bahsediyor bu? Kim-"

Abel ince ince gülümsedi. "Hatırlamak için çok genç olmalıydın. Krallar... şey. Oldukça saldırgan bir avcı klanıydılar. Tüm kurtların Tanrı'ya hakaret ettiğine ve onları yeryüzünden silmenin görevleri olduğuna inanırlardı. Benim sürüm için geldiler. Biz de çok azının kurtulmasını sağladık." Gözleri kıpkırmızı parladı. "Patrik Damian King ağır yaralanmıştı. Yaşadı ama zar zor. Oğlu Daniel da öyle. Klanının geri kalanı yaşamadı. Meredith onun diğer çocuğuydu ama o sırada sadece on iki yaşlarındaydı. Ama görünüşe göre babasının işine devam etmeye karar vermiş." Tekrar Osmond'a baktı. "Elijah. Ne kadar ilginç."

"Yahova'nın bir peygamberi," dedi Osmond. "İsrail Krallığı'ndaki Demir Çağı'ndan bir tanrı. Yahova, İlyas aracılığıyla mucizeler gerçekleştirdi. Ölülerini diriltti. Gökten ateş yağdırdı. İsa'nın dağın tepesindeki başkalaşımı sırasında onun yanındaydı."

"Biraz burnun üstünde," dedi Abel. "Krallar için bile. Başka bir kardeş daha yok muydu?"

"David," dedi Osmond. "Gerçi artık avlanma isteği kalmadığı için dışlanmıştı."

Abel yavaşça başını salladı. "Ne kadar şaşırtıcı. Peki ya bu Elijah?" "Kurtları öldürüyor."

Abel içini çekti. "Şimdiye kadar kaç tane oldu?"

"İki paket. Biri Kentucky'de. Diğeri Kuzey Carolina'da. Toplam on beş kişi. Üçü çocuk."

"Peki neden kontrol altına alınmadı?"

Osmond memnun olmadı. "Yeraltında kalmaya devam ediyor. Peşine ekipler gönderdik ama klanı ele geçirilmesi zor. Sayıları az ama hızlı hareket ediyorlar."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Sen bizim liderimizsin," dedi Osmond. "Senden *liderlik* etmeni istiyorum."

OSMOND tatmin olmadan gitti. Ama o gitmeden önce onu verandada durdurdum.

Zorlukla gizlenmiş bir küçümsemeyle bana baktı.

Elimi bıraktım. "Ben-"

"Baban."

Başımı

salladım.

Osmond benden uzaklaştı. Dişlerinin bir an öncesine göre daha uzun olduğunu düşündüm. "Bir daha kimseyi rahatsız edemeyecek. Büyüsü yok edildi. Robert Livingstone güçlüydü ama biz onu derisinden söküp aldık. O artık bir kabuktan başka bir şey değil."

Osmond beni verandada bıraktı. Arabasının

yanında Richard Collins duruyordu.

Gülümsüyordu.

On üç yaşına döndüm ve Mark kolunu omuzlarıma doladı.

Midemin burkulmasına neden oldu.

Acaba bu yüzden mi Rico gibi kızlara bakmıyordum diye

düşündüm. Burnu saçlarımdaydı ve gülümsüyordu.

Hiç bitmesini istemedim.

ANNEM kızılağaç ağacının yanına gömülmüştü. Taşı küçük ve beyazdı.

Dedi ki,

CATHERINE LIVINGSTONE O

SEVİLİRDİ

Sırtımı ağaca yaslayarak oturdum ve parmak uçlarımin altındaki toprağı hissettim.

"Özür dilerim," dedim bir keresinde ona. "Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm." Bazen bana cevap veriyormuş gibi yapardım.

Dedi ki, "Seni seviyorum, Gordo. Seni

seviyorum." "Seninle gurur duyuyorum."

dedi.

"Neden bana inanmadın?" dedi. "Neden beni kurtarmadın?" dedi.

Dedi ki, "Onlara güvenemezsin, Gordo. Bir kurda asla güvenemezsin. Sizi sevmiyorlar. Sana *ihtiyaçları var*. İçindeki sihir bir yalan-"
Parmaklarım toprağı kazdı.

KARTER buruşuk ve pembeydi ve küçük bir çığlık attı.

Alnına dokundum ve gözlerini açtı, neredeyse a n ı n d a sakinleşti.

Elizabeth dedi ki, "Şuna bakar mısın? Senden hoşlanıyor, Gordo." Bana gülümsedi, teni solgundu, onu hiç görmediğim kadar yorgundu. Ama yine de *gülümsedi*.

Eğildim ve küçük kulağına fısıldadım, "Güvende olacaksın. Söz veriyorum. Seni güvende tutmaya yardım edeceğim."

Küçük bir yumruk saçımı çekti.

Mark Bennett'i ilk kez öptüğümde, bu planlı bir şey değildi. Yapmak istediğim bir şey değildi. Beceriksizdim. Sesim çoğu zaman kesik kesik çıkıyordu. Huysuzdum ve göğsümde gelip gelmediğini bilmediğim küçük bir tüy vardı. Sivilcelerim ve gereksiz ereksiyonlarım vardı. Sinirlendiğimde görünürde bir sebep yokken yanlışlıkla oturma odasındaki lambayı havaya uçurdum.

Ve Mark Bennett benim olmadığım her şeydi. On altı yaşındaydı ve ruhaniydi. Zarafet ve amaç ile hareket ediyordu. Zeki ve komikti ama yine de nereye gidersen gideyim beni takip etme eğilimindeydi. Ben dükkandayken bana yemek getirirdi ve çocuklar bana bok atardı. Marty, *oğlumun* burada olduğunu ve on beş dakikam olduğunu yoksa beni kovacağını haykırırdı. Ben yaklaştıkça Mark'ın burun delikleri alevlenir ve arka cebimde sakladığım eski bir bezle parmak uçlarımdaki yağı ovarken beni izlerdi. O selam verirdi, ben de selam verirdim ve garajın dışında otururduk, sırtımız tuğlaya dayalı, bacaklarımız çapraz. Bana yaptığı bir sandviçi uzatırdı. Her zaman yememi izlerdi.

Planlı değildi. Ne anlama geleceğini bilmeden nasıl olabilirdi ki?

Yazın bir aramba günüydü. Carter emekliyor ve gevezelik ediyordu. Elijah olarak bilinen kadın başka hiçbir kurda zarar vermemiti. Sürü mutlu, sağlıklı ve bir bütündü. Abel torununa düşkün, gururlu bir Alfa'ydı. Thomas caka satıyordu. Elizabeth gözlerini devirdi. Kurtlar ayın ışığı altında kouyor ve gnete gülümsüyorlardı.

Dünya parlak ve ııltılı bir yerdi.

Kalbim hâlâ acıyordu ama bu keskin sızı azalıyordu. Annem gitmişti. Babam da gitmişti. Annem kurtların yalan söyleyeceğini söylemişti ama ben onlara gvenmitim. Güvenmek zorundaydım. Chris, Tanner, Rico ve Marty dışında elimde kalan tek şey onlardı.

Ama sonra Mark vardı, Mark, Mark. Her zaman Mark.

Gölgem.

Onu sürü evinin arkasındaki ormanda buldum.

"Hey, Gordo." dedi.

Ben de "Bir şey denemek istiyorum."
dedim. Gözlerini kırptırdı. "Tamam."
dedi.

"Tamam mı?"

Omuz silkti. "Tamam."

Çiçeklerde arılar ve ağaçlarda kuşlar vardı.

Sırtını büyük yapraklı bir akaağaca dayamı oturuyordu. Çıplak ayakları çimenlerin üzerindeydi. Bol bir atlet giymişti, bronz teni neredeyse kurdunun rengindeydi. Tırnakları ısırılmıti, henüz vazgeçemediği bir alışkanlıktı bu. Alnındaki bir tutam saçı fırçaladı. Mutlu ve kaygısız görünüyordu, çok az şeyden korkan bir apeks yırtıcısıydı. Beni izledi, neden bahsettiğimi merak ediyordu ama zorlamadı.

"Gözlerini kapat," dedim, ne yaptığımdan emin değildim. Ne yapabileceğimden.

Öyle yaptı, çünkü ben onun arkadaşıydım.

Dizlerimin zerine çöktüm ve ona doğru
yürüdüm. Kalbim gğsmde
gümbürdüyordu.

Tenim terlemiti.

Kuzgun kanat ırpıti.

ne eğildim ve dudaklarımı onunkilere
bastırdım. Sıcak, kuru ve felaketti.

Dudakları hafif atlamıti. Bunu asla unutmayacağım.

Hareket etmedim. O da kıpırdamadı.
Sıcak bir yaz günündeki en hafif öpücükler. Geri çekildim.
Göğsü kabardı.
Gözlerini açtı. Turuncuydular. "Gordo, ben-" dedi.
Nefesi yüzüme karşı sertti.
Dedim ki, "Özür dilerim, özür dilerim, öyle demek istemedim-"
Elini ağzımın üzerine koydu. Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.
"Ciddi olmalısın," dedi sessizce. "Emin olmalısın."
Anlamamıştım. Mark benim arkadaşımdı, ve ben-
"Gordo," dedi, gözleri hâlâ parlıyordu. "Yapamam-" Ben daha gözümü kırpamadan ayağa kalktı. Kırımın üstüne düştüm.
Sonra da gitti.

Thomas beni daha sonra buldu. Gökyüzü turuncu, pembe ve kırmızı çizgilerle kaplıydı.

Benim yanıma oturdu.

"Nefesimi kesen bir kızla tanıştığımda on yedi yaşındaydım" dedi. Ağaçlara bakarak gülümsüyordu.

Bekledim.

Dedi ki, "Onun gibisi... onun gibisi yoktu. O...." Başını sallarken kıkırdadı. "O zamanlar biliyordum. Elizabeth beni görür görmez sevmedi ve babam buna saygı duymam gerektiğini söyledi. Çünkü kadınlara saygı duyulması gerekirdi. Her zaman. Ne düşünürsem düşüneyim, onu istemediği bir şeye asla zorlayamazdım. Bunu *biliyordum* elbette. Çünkü aksini düşünmek bile korkunçtu. Bu yüzden onun arkadaşı oldum. Ta ki bir gün bana gülümseyene kadar. Daha önce kimsenin bana böyle gülümsediğini görmemiştim. O benim...."

"Dostum," dedim.

Thomas omuz silkti. "Bu kelimeyi hiçbir zaman sevmedim. Onun olduğu her şeyi kapsamıyor. O benim en iyi parçam, Gordo. Beni ben olduğum için seviyor. Sert ve keskin ve hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyor. Beni ayakta tutar. Hatalarımı gösteriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer

Dünya adildi, bir sonraki Alfa o olacaktı, ben değil. Bu işte daha iyi olurdu. Babamdan daha iyi. Herkesten daha iyi. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım. Ona taş kurdumu verdiğim gün hayatımın en sinir bozucu günüydü."

"Hayır diyeceğini düşündüğün için mi?"

"Çünkü evet diyeceğini düşünmüştüm," diye nazıkçe düzeltti. "Ve eğer kabul ederse, bu hayatımın geri kalanında yanımda birinin olacağı anlamına geliyordu. Bunu hak edip etmediğimi bilmiyordum. Mark da aynı şekilde hissediyor. Uzun zamandır bu anı bekliyordu. O... korkuyor."

Gözlerimi kırptım. "Neyin? Bunun seninle ve Elizabeth'le ne ilgisi var? _"

Sert vurdu.

"Bekle" dedim.

"Dur bakalım." dedim.

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" dedim.

"Ne?" dedim.

Mark'ı üç gün boyunca görmezden geldim.

Ön verandada ölü hayvanlar belirdi.

Elizabeth bana güldü, Carter kollarında sallanıyordu.

"NEDEN BANA SÖYLEMEDİN?" Ona bağırdım.

"On üç yaşındasın," diye hırladı bana. "Ben senden üç yaş büyüğüm. Bu *yasadışıdır*."

"Tamam, bu aslında oldukça iyi bir argüman." Kendini beğenmiş görünüyordu.

Gözlerimi ona diktim. Daha az kendini beğenmiş görünüyordu.

"Ben çocuk değilim."

"Bu muhtemelen en iyi cevap değil çünkü *evet, öylesiniz*."

"Peki," dedim. "O zaman belki gidip başka birini öperim."

Hırladı.

"Öpecek birini bulmam lazım," diye ısrar ettim.

Rico, Tanner ve Chris iri gözlerle bana baktılar. "O değil," dedi Tanner.

"O değil," dedi Chris.

"Lanet olsun." Rico içini çekti. "Asla yeterince hızlı söylemiyorum. Tamam. Ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. Büzüş, aşık çocuk."

Kollarını açmış bana doğru yürümeye başlayan Rico'ya dehşet içinde baktım.

"*Sen* değil."

"Vay be. Çok mu ırkçısın? *Puto*."

"Ben *ırkçı değilim-sen* benim-tanrım, bundan o kadar *nefret* ediyorum ki!" "Mark?" Tanner sempatik bir şekilde sordu.

"Mark," diye onayladı Chris.

"Beyaz olsaydım, bahse girerim beni öperdin," dedi Rico.

Onu yüzünden yakaladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Tanner ve Chris olağanüstü bir tiksintiyle eşleşen sesler çıkardılar.

Islak bir şaplakla Rico'dan uzaklaştım.

Şaşkın

görünüyordu.

Kendimi daha iyi

hissettim.

Mark'a söylemiştim.

Yer değiştirdi, ormana doğru kaçarken giysileri yırtıldı.

"Tam bir pisliksin, Gordo," dedi Abel hafifçe. "Yeterince büyüdüğünde, seni tüm kalbimle onayladığımı bil."

Genç bir kadın dükkana girdiğinde ön büro görevindeydim.

Bana gülümsedi.

Çok güzeldi. Saçları gece kadar siyah, gözleri orman kadar yeşildi. Kot pantolon ve dekolteli bir bluz giymişti. Mark'tan biraz daha yaşlı görünüyordu.

Garajdaki çocuklar ıslık çaldı.

Marty onlara çenelerini kapamalarını söyledi, ancak gözleri de takdirle bakıyordu.

"Merhaba," dedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Anlamadığım nedenlerden dolayı gergin bir şekilde sordum.

"Umarım öyledir," dedi. "Arabam garip bir ses çıkarıyor. Ülkeyi bir uçtan bir uca sürdüm. Okul için Portland'a gitmeye çalışıyorum ama başarabilecek miyim bilmiyorum."

Başımı salladım. "Muhtemelen sizi yeterince hızlı bir şekilde içeri alabiliriz." Önümdeki eski bilgisayara tıkladım ve zamanlama programını açtım.

Eğlenmiş görünüyordu. "Burada çalışmak için biraz genç değil misin?" Omuz silktim. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Yaparsın. Ne kadar tatlı." Gülümsemesi genişledi. Öne doğru eğildi, dirseklerini tezgâha dayadı. Tırnakları maviye boyanmıştı. Yontulmuşlardı. Onları tezgâha vurdu. Boynundaki ince zincirde küçük gümüş bir haç asılıydı. "Gordo, değil mi?"

Ona sertçe baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Güldü. Kulağa hoş geliyordu. "Adın tişörtünün üzerinde yazıyor."

Kızardım. "Ah, doğru."

"Çok tatlısın."

"Teşekkürler mi? Bir saat içinde bir boşluğum var gibi görünüyor. Beklemenin sakıncası yoksa sizi araya sıkıştırabilirim?"

"Benim için fark etmez." Gözleri parlıyordu. Bana bir kurdu hatırlatıyordu.

MARK geldi ve bana öğle yemeği getirdi.

Bekleme odasında oturmuş, eski bir dergiyi karıştırıyordu.

O içeri girerken zil tepede çaldı.

"Merhaba," dedi utangaç bir sesle. *Sen-beni-öptün-ve-sonra-kurt-hissi-nedeniyle-kaçtım-sen-benim-arkadaşımsın-ve-ben-sana-söylemeyi-ihmal ettim* fiyaskosundan beri ilk kez içeri giriyordu.

"Bakın kim gelmeye karar vermiş," dedim.

Kadının orada olduğunu zar zor hatırladım.

"Kapa çenenen," diye mırıldandı Mark, kahverengi bir kâğıt torbayı tezgâhın üzerine bırakırken.

"Bu ölü bir tavşan değil, değil mi?" Ona şüpheyile sordum. "Çünkü yemin ederim Mark, eğer bu başka bir ölü-"

"Jambon ve İsviçre peyniri." "Oh. Bu daha iyi."

"Ölü tavşan mı?" dedi kadın.

Mark irkildi. Başımı ona doğru salladım.

Kaşlarını bize doğru kaldırdı.

"Şaka gibi." dedim. O da "Huh" dedi. Mark'ın burun delikleri açıldı.

Tanrı aşkına, *toplum* içinde olduğunu hatırlatmak için kolunu çimdikledim. Etrafta dolaşp herkesi koklayamazdı.

Bana dönmeden önce bir süre daha ona baktı. "Teşekkür ederim," dedim ona.

Birazcık kendini beğenmişti. Çok tahmin edilebilirdi.

Marty ona, "Parçaları getirmem birkaç günümü alır," dedi. "İçeri girdikten sonra tamir etmek uzun sürmez ama arabanız Alman yapımı. Onları buralarda pek göremezsiniz. Arabayı sürebilirsin ama sorunu daha da kötüleştirmeyeceğini ve ıssız bir yerde bozulmayacağını garanti edemem. Taşradasın kızım."

"Ben de fark ettim," dedi yavaşça. "Bu... talihsizlik. Kasabaya gelirken bir motel görmüştüm."

Başını salladı. "Temiz. Beth'e seni benim gönderdiğimi söyle. Sana indirim yapacaktır. Green Creek küçük bir yer ama biz iyi insanlarız. Sana iyi davranacağız."

Güldü, gözleri parlıyordu. Marty'ye bakmadan önce tekrar bana baktı. "Sanırım göreceğiz."

O GECE Abel verandada oturmuş, ertesi gece dolunay için gelen sürü üyelerine el sallıyordu. Memnun görünüyordu.

Yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylemek için dışarı çıktığımda,
"Gordo," dedi, "bir dakika buraya gel."

Ben gittim.

Elini omzuma koydu. Ve bir
süreliğine, sadece... öyleydik.

SON AKŞAM YEMEĞİ.

Bunu bilmiyorduk.

Toplandık, güldük, bağırdık ve karnımızı doyurduk. Mark ayağını
benimkine bastırdı.

Birçok şey düşündüm. Babamı. Annemi. Kurtları. Sürüyü. Mark ve Mark
ve Mark. Bu bir seçimdi, biliyordum. Bu hayata, bu dünyaya doğmuş
olabilirdim ama bir seçeneğim vardı. Ve kimse bunu benden alamazdı.

Mark'ın bana kurdunu ne zaman teklif edeceğini
merak ediyordum. Ne diyeceğimi merak
ediyordum.

Kendimi ağır, gerçek ve bağlı
hissediyordum. Thomas bana göz kırptı.
Elizabeth kucağındaki çocuğu sevdi. Abel
gülümsedi.

Mark eğildi ve fısıldadı, "Bu biziz. Bu bizim sürümüz. Bu bizim
mutluluğumuz. Ben bunu istiyorum. Seninle birlikte. Bir gün, ikimiz de
büyüdüğümüzde."

Ertesi sabah çocuklara kahve getirme sırası bendeyken lokantaya gittim. Tek
başına bir masada oturuyordu, başını duaya eğmiş, ellerini önünde
kavuşturmuştu. Lokantaya adımımı attığım anda başını kaldırdı.

"Gordo," dedi. "Sabahın köründe."

"Merhaba," dedim. "Nasılsın...." Adını hatırlayamadım. "Elli,"
dedi.

"Elli. Nasılsın?"

Omuz silkti. "Ben iyiyim. Burası çok sessiz. Alışmak biraz zaman alıyor.
için."

"Evet," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Her zaman böyledir."

"Her zaman mı? Buna nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum."

"Hayatım boyunca
buradaydım." "Öyle mi? Merak
ettim."

Yemek tezgahının arkasından bir garson bana el salladı, kahveleri
hazırlamak için hareket ediyordu.

Ona doğru yürümeye başlamıştım ki bir el bileğime dolandı.

Aşağıya baktım. Tırnaklar yeniden boyanmıştı. Kırmızıydılar.

"Gordo," dedi Elli. "Bana bir iyilik yapar
mısın?" Nefes alıp verdim. "Elbette."

Gülümsedi. Gözlerine tam olarak ulaşmamıştı. "Benimle dua edebilir
misin? Sabahtan beri deniyorum ama bir türlü doğru düzgün yapamıyorum.
Sanırım yardıma ihtiyacım var."

"Bunun için en iyi kişi ben değilim-"

"Lütfen." Kolumdaki tutuşu gevşedi.

"Tabii."

"Teşekkür ederim," dedi. "Sakıncası yoksa oturun."

"Fazla vaktim yok. İşe gitmem gerek."

"Oh," dedi, "uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

Onun karşısındaki kabine geçtim. İkimiz dışında lokanta bomboştu.
Kahvaltı telaşı çoktan geçmişti ve öğle yemeğinin başlamasına daha birkaç
saat vardı. Jimmy ızgaranın arkasındaydı ve garson kız -Donna
-Kahve makinesinin önünde duruyordum.

Elli gülümsedi. Ellerini önüne getirip birleştirdi. Beni de aynısını
yapmaya teşvik edercesine benimkilere baktı.

Ellerimi yavaşça önüme doğru kaldırdım. İş gömleğimin manşetleri
bileklerimden biraz aşağı kaydı.

"Sevgili Babacığım," dedi, gözlerini bana dikerek, "ben sadece senin
mütevazı hizmetkârınım ve senin rehberliğini istiyorum. Kendimi bir kriz
anında buldum. Görüyorsun ya Peder, bu dünyada senin doğal düzeninden
uzaklaşan şeyler var. Senin savunduğun her şeye karşı çıkan iğrençlikler.
Senin iradenle bu iğrençlikleri durdukları yerde yok etmekle görevlendirildim.

"Kutsal Ruh'unun gücüyle, Baba, bağışlamam gereken insanları ve itiraf
etmediğim günahlarımı bana göster. Baba, yaşamımın seni hoşnut etmeyen
yönlerini, bana zarar veren ya da verebilecek olan yönlerini ortaya çıkar.

Şeytan hayatımda bir yer edindi. Baba, sana her türlü affedilmezliğimi, günahlarımı ve Şeytan'ın hayatımda tutunduğu tüm yolları veriyorum. Bağışlayıcılığın ve sevgin için teşekkür ederim.

"Babam, senin Kutsal Adınla, havadaki, sudaki, yerdeki, yeraltındaki ve cehennemdeki tüm kötü ruhları bağlıyorum. Ayrıca, İsa'nın adıyla, şeytani karargâhın tüm temsilcilerini bağlıyor ve İsa'nın değerli kanını havaya, atmosfere, suya, toprağa ve etrafımızdaki meyvelerine, yeraltına ve aşığıdaki yeraltı dünyasına talep ediyorum."

Ayağa kalkmak için hareket ettim.

Eli dışarı fırladı ve bileğimi tekrar kavradı.

"Yapma," dedi. "*Olduğun yerde kalsan* iyi edersin, Gordo Livingstone."

"Tamam mı, Gordo?" Donna bir tepsi kahve getirirken sordu

Ben.

Yavaşça başımı salladım. "Sadece bir dua."

Karşımdaki kadın gülümsedi.

Donna emin görünmüyordu ama tepsiyi yere bıraktı. "Zaten tepsinin üzerinde Sekme. Marty'ye ay sonuna kadar hesabını kapatması gerektiğini söyle, tamam mı?" "Tamam," dedim. "Ona söylerim."

Donna arkasını döndü ve uzaklaştı. "Elijah," dedim sessizce.

"Güzelsen," dedi. "Bu gerçekten iyi, Gordo. Çok *gençsin*." Elimi tuttu ve dudaklarını elime bastırdı. Dilinin hızlı hareketini tenimde hissettim. "Sadece canavarın yöntemlerini biliyorsun. Seni erkenden aşlamışlar. Bu gerçekten utanç verici. Henüz kurtarılabılır misin bilmiyorum. Sanırım bir arınma olup olmayacağını sadece zaman gösterecek. Kurtuluş sularında bir vaftiz."

"Bilecek," dedim sessizce. "Burada olduğunu. Onun bölgesinde."

"Görüyorsunuz, işte burada *yanılıyorsunuz*," dedi. "Ben bir Alfa değilim. Ya da Beta. Ya da bir Omega." Başını bana doğru eğdi. "Ben sen değilim."

"Benim ne olduğumu biliyorsun." "Evet."

"O zaman neler yapabileceğimi bilmelisin."

Kıkırdadı. "Sen bir çocuktan başka bir şey değilsin. Ne yapabilirsin ki

."

Boştaki elimle uzandım ve kolumu geri çektim.

Güllerle çevrili kuzguna huşu dolu bir ifadeyle baktı. "Duymuştum, ama-" Başını iki yana salladı. "Başına gelenler için üzgünüm. Bu konuda başka bir seçeneğin yoktu."

"Çığlık atabilirim," dedim ona. "Şu anda çığlık atabilirim. Senin gibi bir çocuğu yakalayan bir kadın. Fazla uzağa gidemezsin."

"Ne kadar da alıngansın. Söyle bana Gordo, beni gerçekten alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Senin ne olduğunu biliyorum."

Öne doğru eğildi. "Peki ben neyim?" "Bir avcı."

"Of? Söyle, Gordo."

"Kurtlar."

Kolumu okşadı. "Güzel. Bu iyi, Gordo. İstersen çığlık at. Bağırabildiğin kadar bağır. Sonunda bir şey fark etmeyecek. Dolunaya bu kadar yakınken olmaz. Çünkü şu anda bile, bir kurt sürüsü kana susamışlıklarının tadını çıkarmak için ormanda toplanmış durumda. Canavarlar, Gordo. Onlar dişlerini ve pençelerini sana batırmış canavarlardan başka bir şey değiller. Seni onlardan kurtaracağım."

Kafam dolmuş, tenim ısınmış gibi hissediyordum. "Yaklaşamayacaksın."

Sırıttı. Köpekbalığı gibi görünüyordu. Kolumu bıraktı ve kucağına uzandı. Küçük bir telsiz çıkardı ve aramızdaki masanın üzerine koydu. Düğmeye bastı. Bir kez bipledi. "Carrow," dedi.

Düğmeyi bıraktı.

Bir cızırtı oldu. Sonra, "Carrow konuşuyor, tamam."

"Yerini aldın mı?" dedi. Tamam." "Evet, hanımefendi. Hazırım. Tamam."

"Peki ya kurtlar? Bitti."

"Burada. Açıklıkta toplandık. Tamam."

"Etraflarını mı sardınız? Tamam." "Evet. Ah-burada, ah. Çocuklar var. Tamam."

Yavaşça başını salladı. "Tüm yaştakiler," dedi. "Kurtlarına yenik düştüler."

"Yapma bunu," dedim. "Lütfen bunu yapmayın."

Meredith King, "Bu benim görevim. Tanrı'nın lütfuyla, onları bu dünyadan sileceğim. Söyle bana, Gordo. Onu seviyor musun?"

"Kim?" Gözlerimde yaşlar vardı.

"O çocuk. Dün seni görmeye gelen çocuk. Kurt. Üzerimdeki kokuyu alacağını düşündüm. Diğerlerinin kanını. Ama sen onun dikkatini güzelce dağıttın. Onu seviyor musun?"

"Siktir git."

Başını iki yana salladı. "Diğer sürüler. Onların cadıları yoktu. Onlar... kolaydı. Ama ben bu ana doğru ilerliyordum. Bu güne. Bugün. Şimdi. Çünkü kafayı kesersen, vücut ölür. Kral. Prens. Bana teşekkür edeceksin. Sonunda."

Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde

masaya koydum. Koltuğunda kaydı ve-

Bileğimde keskin bir ağrı, yazın ortasında arı sokması gibi. Yere baktım.

Elini geri çekti, şırınga çoktan saklanmıştı.

Dedim ki, "Hayır, bunu yapamazsın, bunu yapamazsın, lütfen değil-"

Etrafımdaki dünyanın renkleri kanamaya başladı.

Her şey yavaşladı.

Çok çok uzaklardan gelen endişe dolu sözler duydum.

"Ah şimdi," dedi avcı Elijah yanıt olarak. "Sadece biraz hasta hissediyordu. Ona yardım edeceğim. Ben onu alırımmmmmmmm-"

Sonrası karanlıktı.

Rüyamda kurtlarla birlikte olduğumu gördüm.

Koştuk, ağaçlar uzundu ve ay parlaktı ve ben onlara aittim ve onlarla birlikteydim ve başımı arkaya eğip *şarkı söyledim*.

Ama kurtlar benimle şarkı

söylemedi. Söylemediler.

Çığlık attılar.

Yavaşça uyandım.

Dilim ağzımda kalınlaştı.

Gözlerimi açtım.

Ormanda yatıyordum.

Üzerimdeki gölgelik yerini gökyüzündeki yıldızlara bıraktı. Ay şişman ve dolgundu.

Kendimi yukarı ittim.

Başım ağrıyordu. Zar zor düşünebiliyordum.

Solumda bir inilti.

Döndüm.

Büyük kahverengi bir kurt bana doğru sürünüyordu. Arka bacakları kırılmıştı. Kürkü kanla kaplanmıştı. Belli ki acı çekiyordu ama yine de toprakta ve çimenlerde kendini bana doğru sürükledi.

"Mark" dedim.

Kurt sızlandı.

Ona uzandım.

Yere yığılmadan önce parmaklarımın ucunu yaladı, gözleri kapalıydı. Sis dağıldı.

O zaman hissettim. İçimdeki kırık parçaları. Sanki paramparça olmuşum. Annemin öldüğü zamanki gibi değildi. Babamın onu öldürdüğü zamanki gibi.

Daha fazlasıydı.

Çok daha fazlasıydı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Daha sonra, Mark kendi başına ayakta durabilecek kadar iyileştiğinde, ormanda ilerledik.

Garip bir şekilde topallayarak yolu açtı. Her şey acıyordu.

Her şeyi.

Orman etrafımızda ağlıyordu.

Ağaçlarda hissedebiliyordum. Ayaklarımın altındaki toprakta. Rüzgarda. Kuşlar ağlıyor ve orman sallanıyordu.

Dövmelerim donuk ve soluktu.

Bir ağacın yanında bir insan yatıyordu. Vücut zırhı giymişti. Ayaklarının dibinde bir tüfek vardı. Boğazı kesilmişti. Gözlerini hiçliğe dikmişti.

Mark homurdandı.

Devam ettik.

Çantanın bağlarına uzandım ama kopmuşlardı. "Tanrım, Mark, Tanrım" dedim.

Göğsünün derinliklerinde gürledi.

Açıklığı bulduk. Her nasılsa. Hava
gümüş ve kan kokuyordu.

İnsanlar yerde yatıyordu, parçalanmış ve
boynuzlanmış. Ve kurtlar. Bir sürü kurt. Hepsi
yer değiştirmiş.

Hepsi öldü.

Büyük olanları.

Küçük olanları.

Tüm bunların ıstırabıyla ağladım, birini, herhangi birini bulmaya çalıştım.

-

Sağa doğru hareket var.

Ay ışığında solgun bir kadın orada duruyordu. Kucağında bir bebek
vardı. Elizabeth Bennett "Gordo" dedi.

İki kurt onun yanındaydı. Richard
Collins.

Ve-

Thomas Bennett bana doğru ilerledi. Kurdu hiç görmediğim kadar büyüktü.
daha önce görmüştüm. Gözleri beni hiç terk etmedi. Attığı her adım yavaş ve
bilinçliydi. Önümde durduğunda, kaybettiğimiz her şeyi anladım.

Ve ne kazandığımı.

Derin, karanlık gecede gözleri kıpkırmızı
parlıyordu. Dehşet içinde, söyleyebileceğim tek
şeyi söyledim. *Alfa*.

üçüncü yıl / henüz değil

BAZI GECELER rüyamda ayı, kanı ve Mark'ın parçalanmış bedenini bana doğru sürüklediğini gördüm.

Diğer geceler sıcak bir yaz öğleden sonrasında onu öptüğümü hayal ettim. Carter bir keresinde bana "Bazen onun adını söylüyorsun," demişti.

"Kim?"

"Mark."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerini devirdi. "Evet, tamam, Gordo. Eminim istemiyorsundur."

"Çenenin kapatmazsan dilini gümüşe çevireceğim Carter. Yemin ederim."

Kaşlarını sallayarak bana sııttı. "*Bu* tür rüyalar mı? Hani Mark'la birbirinize sürtündüğünüz rüyalar... Biliyor musun, şimdi onun amcam olduğunu fark ettim ve artık konuşmayacağım."

Kelly'nin ağzı tılandı.

Joe pencereden dışarı baktı.

Beni bu pisliklerle bıraktığı için Thomas'a lanet olsun.

Günler ve haftalar boyunca tekerleklerimizi döndürdüğümüz zamanlar oldu.

Bonnors Ferry, Idaho'da boktan bir lokantada yemek yedik.

Alberta'daki Bow Adası'nın eteklerinde köhne bir motelde uyuduk.

Kurtlar Büyük Kum Tepeleri'nin kumullarında devasa pençe izleri bıraktı. Nowhere, Montana'da ıssız yollar boyunca araba sürdük.

Bazı günler saatlerce konuşmadık. Bir de diğer günler vardı.

"Sence şu anda ne yapıyorlar?" Kelly ayaklarını direksiyona dayayarak sordu. Başını koltuk başlığına dayamış, yüzünü kardeşine dönmüştü.

Carter uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bugün Pazar."

"Biliyorum."

"Gelenek var."

"Evet. Evet, Carter."

Dedi ki, "Annem muhtemelen mutfaktadır. Arka planda müzik alıyor. Eski pikabında bir plak. Dans ediyordur. Yavaşça. Ve şarkı söylüyor."

"Hangi şarkı?"

"Bilmiyorum, belki Peggy Lee. Bu... kulağa doğru geliyor." "Evet. Öyle. Peggy Lee 'Johnny Guitar'ı söylüyor."

Kelly'nin sesi kesildiğinde hareket etmedim. Kardeşi yaptı. Konsolun karşısına uzandı ve Kelly'nin elinden tuttu. Tekerlekler atlak kaldırımda yuvarlandı. Başka tarafa bakmadım. Önümdeki manzara beni mest etmişti. Sağımda bir yerde Joe nefes alıyor ama konuşmuyordu.

"Johnny Guitar," diye kabul etti Carter. "O şarkıyı hep sevmişimdir. Ve Peggy Lee."

"Ben de," dedi Kelly, sessizce burnunu çekerek. "Gerçekten çok güzel. Yine de şarkı üzücü."

"Annem nasıldır bilirsin. Bu tür müziklerden hoşlanır." "Başka ne var?"

"Mutfakta Peggy Lee ile Johnny'den tekrar almasını istiyor. Ve akşam yemeğini hazırlıyor çünkü bu bir gelenek. Rosto ve patates püresi var, ekşi kremalı ve patates kabuklu olanlardan."

"Ve muhtemelen biraz da turta, ha?" Kelly sordu. "ünkü senin turtayı ne kadar sevdiğini biliyor."

"Evet," dedi Carter. "Elmalı turta. Dondurucuda muhtemelen biraz dondurma vardır. Vanilya fasulyeli. Sıcak turtanın üzerine erimiş dondurma koyuyorsun ve yemin ederim Kelly, bundan daha iyisi olamaz."

"Ve yalnız değil, değil mi? Çünkü diğerleri de onunla birlikte orada."

Carter ağzını bir, iki kez açtı ama hiç ses çıkmadı. Öksürdü ve boğazını temizledi. Sonra, "Evet." Sesi boğuk çıkıyordu. "Ox orada. Ve gülümsüyor, tamam mı? O şekilde gülümsüyor. Ağzının kenarıyla biraz şapşal. Ve onun dans edip şarkı söylemesini izliyor.

Aşçı. Ona fırından yeni çıkmış, yeşil bulaşık havlusuyla örtülmüş ekmeklerle dolu bir sepet uzatıyor. O da dışarı çıkarıp masanın üzerine koyuyor. Ve içeri geri döndüğünde, ona bez peçeteleri koymayı hatırlayıp hatırlamadığını soracak, çünkü biz burada medeniyetsiz değiliz, Ox, kurt olabiliriz, ama *biraz* adabımız var."

Kelly sessizce ağlıyordu, başı öne eğikti. Kardeşi onun elini sıkıca kavradı. Bu adamlar, bu iri yarı, göz korkutucu adamlar, neredeyse çaresizce birbirlerine sarılmışlardı.

Carter, "Mark da orada," dediğinde bir şey söylemek için ağzımı açtım ve neredeyse dilimi ısıracaktım. Carter dikiz aynasından doğruca bana baktı. "Mark da orada. İkisine de göz kulak oluyor. Annem ve Peggy Lee ile birlikte mırıldanıyor. Ve bizi düşünüyor. Nerede olduğumuzu merak ediyor. Ne yaptığımızı. İyi olup olmadığımızı. Eve döneceğimizi umuyor. Çünkü ona ait olduğumuzu biliyor. Onlara. Çünkü bugün Pazar. Bu bir gelenek. Ve o

."

Joe öfkeyle homurdandı. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Carter sustu.

Kelly elinin tersiyle yüzünü sildi.

Tam zamanında baktığımda Alfa'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. Ondan sonra uzun bir süre kimse konuşmadı.

BIRCH BAY, Washington.

Orada yaşlı bir cadı yaşıyordu, bırakın görmeyi, düşünmek bile istemediğim biri. Ama onlara SUV'u batıya çevirmelerini söylediğimde kurtların hiçbiri benimle tartışmadı. Fikirleri tükenmişti. Aylardır bir ipucu bulamamıştık. Richard Collins bizimle oynuyordu ve hepimiz bunu biliyorduk.

Bir koydaki küçük evine geldiğimizde cadı şaşırılmış görünmüyordu. "Bir şeyler görüyorum," dedi verandadaki sandalyesinden, ben tek kelime etmemiş olmama rağmen. "Bunu biliyorsun, Gordo Livingstone."

Gözleri süt beyazı gibiydi. Geçen yüzyılın başlarında, çocukluğundan beri kördü.

Ayağa kalktı, sırtı kamburdu. Yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Biliyor musun," dedi Carter, "korku filmlerinde genellikle insanların eve girmemesi için ekrana bağırdığım nokta burasıdır."

"Sen bir kurt adamsın," diye mırıldandım. "Genelde evin içinde insanları bekleyen sensin."

Alınmış
görünüyordu. Onu
görmezden geldim.

Cadıyı içeriye kadar takip ederken ayaklarımın altında çakıllar çıtırdadı. Karanlık kapıdan içeri girmeden önce verandanın basamakları gıcırdadı.

Martılar açık bir pencerenin hemen dışından sesleniyordu. Daha uzakta, kayalık bir sahile vuran gelgitin alçak sesi duyuluyordu. Hava serindi ve ev tuz, balık ve nane kokuyordu. Tavandan sarkan iplerde kedilerin ve küçük kemirgenlerin kafatasları asılıydı. Eski usul büyücüydü, eski bir ağaçtan yapılmış bir fincandan kemikleri yuvarlarken her zaman fokurdayan bir kazanı olan türden.

Ayrıca tamamen aklını kaçırmıştı, bu yüzden son çareydi.

Carter daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm bir hayvanın oldukça büyük kafatasına doğru yürüdükten sonra, "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı.

Kelly ona fısıldayarak, "Kesinlikle *benim* tercih edeceğim bir iç tasarım tercihi değil," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Hiçbir şey tavandan sarkan iskeletler kadar 'cinayet kulübeme hoş geldiniz' diyemez."

"Rafta bir kavanoz gözbebeği mi var?"

"Ne var? Hayır, aptal olma. Rafta bir kavanoz göz var. Artık resmen eve girmemesi gereken kişi oldum."

Joe en son geldi. Eşiği geçti ve gözleri kısa süreliğine parladı. Kırmızı.

Yaşlı cadı dökme demir bir sobanın yanında duruyordu. Ateşi körüklüyordu. İçeride. Korlar kıvılcım çıkararak tenine indi. İrkilmedi. Ocağı kapattı ve eski bir koltuğa yerleşmeden önce kömürleşmiş demiri yanına koydu. Başını eğerek bana doğru baktı.

"Gözbebekleri kavanozuna dokunma," diye tısladı Kelly kardeşine. "Sadece *görmek* istiyorum-"

"Ne hakkında gevezelik ediyorlar?" diye sordu cadı.

"Gözbebekleri," dedim hafifçe.

"Ah," dedi. "Evet. Şunlar. Düşmanlarımla gözleri, onlar! Onları kör ve paslı bir kaşıyla kendim çıkardım. Onları aldığım kurtlar tekme atıp çığlık attılar ama nafile. Onlar da sizin gibi meraklı türdendi, kendilerine ait olmayan şeylere dokunuyorlardı."

"Eep," dedi Carter.

Kelly eliyle gözlerini kapattı. Başımı sallayarak homurdandım.

Joe hiçbir şey söylemedi.

Yaşlı cadı kıkırdadı. "Ah, gençlik. Ne büyük kayıp."

"Rahatsız etmek istemeyiz," diye başladım ama boğumlu bir eliyle bana el sallayınca durdum.

"Evet," dedi, "öyle dedin. Özellikle bunu kastetmiştin. Bu yüzden buradasın. Yaşlı olabilirim, Gordo Livingstone, ama her zaman savurduğun saçmalıkların kokusunu hâlâ alabiliyorum. Ve bana öyle bakma. Neredeyse kırk yaşındasın. O suratı yapmaya devam edersen böyle donup kalacaksın. Sonunda bana benzeyeceksin."

Ona kaşlarımı çatmayı bıraktım.

"Bu daha iyi," dedi. "Eşin Green Creek'e döndüğüne göre mutluluğu yeniden öğrenmişindir diye düşünebilirsin. Gerçi son birkaç yılda yaşananlar bunun çoğunu alıp götürdü sanırım."

Ateş çatırdadı ve patladı. Martılar öttü. Sürümün gözlerinin bana kaydığını hissettiğimde Birch Bay'e hiç adım atmamış olmayı dilemeye başladım.

Bir elini kulağının yanına koydu. "Ne oldu? Ekleyecek başka bir şey yok mu? O zaman belki de burada oturup biri aklından geçenleri söyleyecek cesareti bulana kadar beklemeliyiz. Tanrı biliyor ya bende yok. Onları birkaç yıl önce kaybettim. Kanseri, inanabiliyor musunuz?"

Carter boğulur gibi bir ses çıkardı.

Yaşlı cadı sırtıttı. Hâlâ birkaç dişi kalmıştı. "Kurtlar. Sanırım Bennetts. Bennett'leri hep sevmişimdir. Aptal bir gruptu ama kalpleri genellikle doğru yerdeydi. Burada kimler var?"

Kelly konuşmak için ağzını açtı ama ben başımı sertçe sallayınca kapattı. Joe'ya doğru başımı salladım. Ağzı ince bir çizgi halinde bir an beni izledi. Sonra başını salladı ve bir adım öne çıktı.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve yaşlı cadı ona doğru döndü.

"Benim adım Joseph Bennett," dedi sessizce, sesi kullanılmamaktan paslanmıştı. Homurtudan başka bir sesle konuşmayalı aylar olmuştu.

"Alfa," dedi cadı başını saygılı bir şekilde eğerek.

Joe'nun gözleri hafifçe büyüdü. "Ve bunlar da benim kardeşlerim. İkincim, Carter. Diğer kardeşim, Kelly."

Carter el salladı.

Kelly onun karnına dirsek attı. İçimi çektim.

Cadı başını salladı. "Büyük büyükbabanı tanıyordum. William Bennett. Abel'ın babasıydı. Abel, Thomas'ın babası. Thomas da seni doğurdu. Söyle bana, Alfa Bennett, sen kimsin?"

Joe karşı çıktı.

"Çünkü," diye devam etti cadı, "bildiğinden emin değilim. Sen bir Alfa mısın? Bir kardeş? Oğul musun? Çiftleşmiş bir çiftin yarısı mısın? Bir lider misin, yoksa intikamdan başka bir şey peşinde değil misin? İkisine birden sahip olamazsın. Hepsine sahip olamazsın. Bir kurt gibi çarpmasına rağmen kalbinde yeterince yer yok. İçinde güç var çocuğum, ama senin gibi biri bile sadece öfkeyle yaşayamaz."

"Babam-"

"Babanı tanıyorum," diye tersledi cadı. "Onun da babası gibi düştüğünü biliyorum. İnsan bu kadar acı çekince Bennett adının lanetli olduğunu düşünüyor. Neredeyse Livingstone'lar kadar lanetli. O kadar çok ortak noktanız var ki, birinizin nerede bitip diğerinizin nerede başladığını bulabilmeniz bile bir mucize. Bağlarınız kopmuş olsa bile aileleriniz her zaman iç içe olmuştur."

Carter ve Kelly yavaşça dönüp bana baktılar.

"Yapmam gerekeni yapıyorum," dedi Joe, sesinde sessiz bir hırıltı vardı.

"Öyle misin?" diye sordu cadı. "Yoksa öfkenin senden talep ettiği şeyi mi yapıyorsun? Ona teslim olduğunda, kurdunun öfkeye saplanmasına izin verdiğinde, artık kontrol sende değildir."

"Richard Collins-"

"Kendini kurduna kaptırmış bir canavar. Bir bağdan vazgeçmiş ve bu yüzden gözleri menekşe rengine bürünmüş. O bir Omega, asla kendisine ait olmayan bir şeyi almaya kararlı bir canavar. Ama sen, Joseph. Sen o değilsin. Eylemlerini haklı çıkarmak için ne kadar öyle olmak zorunda olursan ol, asla o olmayacaksın."

"Ben de Joe'ya aynı şeyi söylemedim mi?" Carter Kelly'ye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadı Kelly. "Ona lanet bir aptal olduğunu ve eve gitmek istediğini çünkü motellerin sperm ve pişmanlık gibi kokmasından nefret ettiğini söyledin."

"Yani... neredeyse aynı şey o zaman."

"Anlıyorlar," dedi Joe, sesi daha da sinirli çıkıyordu.

"Onlar mı?" diye sordu cadı, ama hepimiz Joe'nun kimi kastettiğini çok iyi biliyorduk. "Onlar," dedi Joe. "Onlar. Benim sürüm."

"Ah. Geride bıraktıkların. Söyle bana, Joseph. Gençliğindeki canavarla yüzleşiyorsun. Babanı kaybettin. Bir Alfa oldun. Ve *ilk* tepkiniz sürünüzü parçalamak mı oldu?" Başını salladı.

"Öküz-"

"Oxnard Matheson rolünü oynayacak," dedi yaşlı cadı ve hepimizin donup kalmasına neden oldu. "Olması gereken kişi olacak. Geriye kalan tek soru sizin de aynı şeyi yapıp yapmayacağınız."

Joe dişlerini gösterdi. "Ox hakkında ne biliyorsun?"

Cadı yılmadı. "Kendine çizdiğin yolun onunkinden ayrıldığını bilecek kadar. İstedığın bu mu? Yapmak için yola çıktığın şey bu mu? Eğer öyleyse, o zaman başardın demektir."

Joe'nun gözleri kan çanağına dönmüştü. Ben kıpırdayamadan yaşlı adama saldırdı.

Zar zor birkaç metre ilerleyebildi. Cadı elini kaldırdı ve hava parmaklarının etrafında *dalgalandı*. Joe odanın öbür ucuna, kardeşlerinin üzerine savruldu. Hepsi kollarını ve bacaklarını sallayarak yere düştüler.

Başımı salladım.

Yaşlı cadı bana gülümsedi. "Bugünlerde çocuklar."

"Onları yemliyorsun."

Omuz silkti. "Bir yerlerde eğlenmek zorundayım. Her gün kraliyet ailesi tarafından ziyaret edilmiyorum."

Homurdandım. "Kraliyet."

"Bennett hattı olabildiğince asil."

"Sanırım."

"Öyle mi?" Parmaklarını masaya vurdu. "Ben de *senin* hakkında konuşuyordum."

Kurtlar ciyaklayıp birbirlerini iterek kendilerini toparlamaya çalışırken içimi çektim. "Artık öyle değil. Artık öyle değil."

"Öyle değil mi?" diye sordu cadı, kanmamıştı. Kurtlara doğru başını salladı. "Onlarıki babalar ve oğulların hikâyesi. Oxnard'ınki de aynı, ya da kemikler bana öyle söylüyor. Ve bir de sen varsın."

Kolumdaki kuzgunun altındaki güllere dokundum. "Aynı şey değil."

"Öyle, Gordo ve bunu ne kadar erken fark edersen, potansiyelinin tamamını o kadar erken gerçekleştirirsin. Kendini çoktan doğru yola soktun. Kendine yeniden bir sürü buldun."

"Bırak beni, Carter!" Kelly hırladı. "*Tanrım*, çok ağırsın."

"*Şişman* olduğumu mu söylüyorsun?" Carter bağırdı. "Bilmeni isterim ki kadınlar üzerlerine uzanmamdan *hoşlanırlar*."

"Biz senin *fahişelerin* değiliz," diye homurdandı Joe.

"Umarım öyle değildir. *Akrabayız*. Bu iğrenç bir şey. Ayrıca, sadece benim kadar ateşli birini elde etmeyi *diliyorsun*. Ve kim sürük der ki? Nesin sen, doksan dört yaşında ve gençliğinin ihtişamını yeniden mi yaşıyorsun?"

"Az önce *osurdun* mu?" Kelly çığlık attı, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Evet," dedi Carter ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Görünüşe göre benzin istasyonundaki mikrodalga burritolar bağırsaklarıma pek iyi gelmiyor."

"Çekil! Çekil!"

Yüzümü ellerimin arasına alarak inledim.

"Evet," dedi yaşlı adam kıkırdayarak, "kesinlikle kendine bir sürü bulmuşsun."

Ellerimi bıraktım ve ona baktım. Sessizce gülümsüyordu, gözleri boşluğa bakıyordu. "İhtiyacımız olan-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. "Ve sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Ama sonsuza kadar böyle devam edemezsin, Gordo. Hiçbiriniz yapamazsınız. Eğer sonunda bu çaba boşa çıkarsa, Green Creek'e dönmelisiniz. Çok uzun zamandır Alfa'sı ve kurtları yoktu ve sadece bir cadı ona rehberlik ediyordu. Ve şimdi cadı da Alfa ile birlikte gitti. Böyle devam ederse ne olacağından korkuyorum. Bu dünyada böyle güce sahip sadece birkaç yer kaldı. Denge korunmalı. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Bunu duydun mu?" Carter söyledi. "Bize kötü adamı nasıl öldüreceğimizi anlatacak!"

"Öyle demedi," diye mırıldandı Kelly. Joe konuşmadı.

Onlara bakmak için döndüm. Hâlâ yerdeydiler, vücutları birbirine dolanmıştı. Ama memnun görünüyorlardı. Onları uzun zamandır görmediğim kadar. Joe bile. Acaba bir sürünün dokunmaya, birbirlerinin sıcaklığını hissetmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu unuttular mı diye merak ettim.

Bunu hatırlamaya başlamalarının zamanı gelmişti. Belki benim de hatırlamamın zamanı gelmişti.

Sonunda, kurtların -en azından Carter ve Kelly'nin- her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum. Yaşlı cadı nefesinin altından mırıldandı ve sonra tahta bardağı ters çevirdi. Kemikler masanın üzerine döküldü ve neredeyse anlamsız bir şekilde dağıldı. Kemikleri okumayı hiç öğrenemedim çünkü bu arkaik bir büyüydü, benim gibi topraktan çok görmeye bağlıydı. Hatta bazen buna inanmadığım bile oluyordu ama yaşlı cadı bunu uygulayan birkaç kişiden biriydi ve benim de aklıma gelen hiçbir şey yoktu. Belki de akılsız bir hokus pokustan başka bir şey olmadığı ortaya çıkacaktı ama....

Carter ve Kelly hevesle masanın üzerine eğilmiş, sanki dünyanın tüm gizemlerini açığa çıkaracaklarmış gibi kemiklere bakıyorlardı. Aptal gibi görünüyorlardı.

Joe sessizce yanımda durdu.

Yaşlı cadı gözlerini kısarak masaya baktı.

"Bu çok heyecan verici," diye fısıldadı Carter Kelly'ye. "Neye bakmamız gerektiğinden emin değilim." "Biliyorum. Bunu bu kadar heyecanlı yapan da bu."

"Huh. Tamam. Şimdi ben de heyecanlandım."

Yaşlı cadı sandalyesinde doğruldu ve "Fairbanks" dedi.

Ona bakakaldık.

Gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Fairbanks," dedim yavaşça.

"Aradığınız cevaplar Fairbanks'te."

"Alaska'daki gibi mi?" dedi Kelly. Gözlerini kısarak masaya baktı ve cadının ne gördüğünü anlamaya çalıştı.

Carter kemiklere sanki ona ihanet etmişler gibi bakarak, "Alaska'dan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Richard Collins Fairbanks'te mi?" Joe sordu.

Yaşlı cadı ona sertçe baktı. "Ben öyle bir şey demedim. Aradığın cevapların orada olduğunu söyledim. Bu seni doğru yola sokacak. Seni eve götürmeye başlayacak."

"Ev," diye nefes aldı Kelly.

"Ev," diye tekrarladı cadı.

Carter masadan bir adım geri çekildi. "Harika! Harika. Müthiş. Siz hâlâ ne halt ediyorsunuz? Harekete geçmeliyiz. Alaska, işte geliyoruz!" Dönüp kafasını tekrar içeri sokmadan önce kapıyı yarılamıştı bile. "Teşekkür ederim. Yardımınız için minnettarım. Ama belki de birinin evcil hayvanının iskeletlerini tavanınıza asmamayı düşünebilirsiniz. Bu, *çocuklarınıza bakmam için bana güvenilmemesi gerektiği anlamına geliyor*. Sadece bir öneri."

Ve sonra kapıdan çıktı.

Kelly onu takip etmek için ayağa kalktı. Yaşlı cadıya dönmeden önce durup Joe'ya ve bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce ve sonra kardeşinin peşinden gitti.

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" Joe sordu. "Joe," diye tersledim onu. "Hakaret etme-"

"Sorun değil," dedi yaşlı cadı. "O beni tanımıyor. Sorulması gereken adil bir soru."

"Ama-"

"Gordo."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ikisine de ters ters baktım.

Cadı şöyle dedi: "Bana güvenmek zorunda değilsin Alfa. Ben senin sürün değilim. Ben burada, bu yerde yaşıyorum ve nasıl görüldüğümü biliyorum. Nasıl görüldüğümü de. Ama kurtlara karşı belli bir düşkünlüğüm var. Her zaman öyleydim." Yavaşça ayağa kalktı ve uzak duvardaki kitaplığa doğru ilerledi. Orta raftan büyük bir cilt aldı. Dönüp masaya geldi ve kitabı Joe'ya doğru uzattı.

Joe bana baktı. Başımı cadıya doğru salladım. Kitabı aldı.

Kapak deriden yapılmıştı, kırmızı ve çatlaktı. Üzerine soluk bir altın varak oyulmuştu.

Joe yavaşça açtı. İçi boşaltılmıştı.

İçinde, koyu mavi bir kumaşın üzerinde duran küçük, süslü bir taş kurt vardı.

"Adı Arthur'du," dedi yaşlı cadı sessizce. "Bunu bana biz gençken vermişti. Ve bir gün, o ve tüm sürümüz insanların öfkesi tarafından benden alınana kadar yaşadık ve sevdik. Onlara yalvardım ve yakardım, ama sözlerim sağır kulaklara düştü. Onlar... şey. Arthur'u sona sakladılar. Ben kaçmayı başardım. Ve sonrasında intikamdan başka bir şey bilmiyordum. Bu beni tüketti. Son adam da öldüğünde artık kendimi tanıyamıyordum." Elini kaldırdı ve bir parmağını yüzünde gezdirdi. "Yaşlanmışım. Ve hâlâ yas tutmama izin vermemiştim. Kendimi boşlukta hissediyordum, Alfa. Ve boş kalbimi dolduracak hiçbir şey kalmamıştı. Bana ve kendime zarar verenlerin canını almıştım ama yalnızdım." Kitabı Joe'dan geri aldı ve elini kurdun üzerine koydu. "Her gün burada oturup serbest kalmayı bekliyorum. Ölümü bekliyorum. Çünkü biliyorum ki kalbim artık atmadığında, sevgilim beni bekliyor olacak ve yıldızlarda birlikte uluyacağız." Başını sallayarak ıslak bir şekilde kıkırdadı. "Sen ben olamazsın. Kendini tüketmene izin veremezsin. Bunu yaparsan, eve dönüş yolunu asla bulamama riskiyle karşı karşıya kalırsın. Yaşlı bir cadı herkesten daha iyi anladığını söylediğinde ona güven. Ben bir kurdu tüm kalbimle sevdim. Biliyorum, Alfa. *Biliyorum.*"

Joe yavaşça başını salladı. Gitmek için döndü ama kendini durdurdu. Onun yerine yaşlı cadının yanına gitti ve sandalyesinin yanında diz çöktü. İki elini kaldırdı ve önündeki yaşlı yüzü kavradı. Yarı vardiyasının üzerine gelmesine izin verdi, gözleri karanlık odada yanıyordu. Pençeleri adamın yüzüne sürtündü, deride küçük iğne izleri oluştu. Boğazından alçak bir gümbürtü yayıldı.

"Oh," dedi yaşlı cadı, gözleri kapanırken mutlu bir şekilde iç geçirerek. "Oh, oh, yeniden bir kurt sesi duymak ne kadar harika. Bu yaşlı kemikler şarkı söylüyor. Teşekkür ederim, Alfa. Teşekkür ederim." Başını çevirdi ve keskin bir pençeyi öptü.

Joe aniden ayağa kalktı ve koydaki küçük evden çıktı.

Ateş neredeyse sönmek üzereydi.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Yaşlı cadı gözlerini sildi. "Bah. Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi sen de üzerine düşeni yapmalısın. Korkarım yolculuğunuz henüz bitmedi. Richard Collins var, evet ve o asla geri getirilemez. Ama onun gibilerden çok daha kötüler de var. Dikkatinizin dağılmasına izin vermeyin."

"Babam."

"Evet," diye fısıldadı. "Richard Collins bir silahtan başka bir şey değil, kör ve odaklanmış. Ama onun gibi biri bile manipüle edilebilir. Canavarlar

Her zaman yapabilirsin. Senin hikayen Richard Collins ile bitmeyecek. Korkarım seni daha çok şey bekliyor, Gordo."

Yavaşça başımı salladım. Adımın tekrar söylendiğini duyduğumda neredeyse kapıya varmıştım.

Arkama bakmadım.

"Joe'ya söylediklerim senin için de geçerliydi."

Ellerim titredi.

"Bir kurdun bağı ihtiyacı vardır, evet. Ama bir cadının da öyle. Hayatın boyunca üç tane oldu. Oxnard. Buradaki sürün. Ama onlardan önce bir tane daha vardı."

Öfkeyle döndüm. "Bir daha böyle olamaz. Sonra olmaz-"

"Çünkü sen buna izin vermiyorsun. Kalbinde çok fazla öfke taşıyorsun, Gordo. Tıpkı baban gibi. Çok uzun zamandır bildiğin tek şey bu. O çocuklar, onlar... sana bakıyorlar. Senin şu an olduğun adam olmalarını ister miydin? Yoksa olman gereken adam mı?"

"Böylesi daha iyi."

"Kimin için?" Acı acı güldü. Kemikleri tekrar bardağa doldurdu. "Senin için mi? Yoksa Mark Bennett için mi? Çünkü bir kurdun diğerini seni sevdiği kadar sevdiğini hiç görmedim. Thomas ve eşinin bile. O seni sevdi. O seni *sevdi*. Ve sen onu terk ettin. Ne verirdim biliyor musun? Seninle bir gün daha geçirebilmek için-" Boğuk bir sesle kesti. Kemikleri bir kez daha dökerken elleri titredi. Masanın üzerinde şangırdadılar. Bana hiçbir şey gibi görünmediler. "Oluyor," diye fısıldadı.

"Ne görüyorsun?"

Başka tarafa baktı. "Bu... gizli. Büyük bir kısmı. Kemikler her şey değil. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Her şey olamazlar."

"Anlat bana."

Yaşlı cadı iç çekti. "Sınanacaksın, Gordo Livingstone. Henüz hayal bile edemeyeceğin şekillerde. Bir gün, hem de çok yakında, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Ve korkarım ki değer verdiğin her şeyin geleceği buna bağlı olacak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "Ne seçimi?" Başını iki yana salladı. "O kadar uzağı göremem." "Bu hiç adil değil."

Görmeyen gözlerle bana baktı. "Çağrılanlar için asla öyle değildir."

Döndüm ve evden çıktım.

Kurtlar ön camdan beni izliyordu. Ellerimi
büktüm.
Sonra verandadan aşağıya, çakıllara doğru yürüdü.
Yolun yarısına gelmiştik ki kurtlar hep bir ağızdan iç çektiler. "Ne
oldu?" Ben sordum.
Joe Bennett dedi ki, "Kalbi. Durdu. O...." Kuzeye
yöneldik.
Joe, avcı David King'le yüz yüze gelene kadar bir daha konuşmadı.

Kanada sınırını tekrar geçtik.
Bu sefer farklı hissettirdi. Sonunda doğru yöne gidiyormuşuz gibi.
Umutun ne kadar sıklıkla bir yalan gibi hissettirdiğini merak ettim.

Tahta kuzguna baktım.
Elime alamadan cebin fermuarını kapattım.
Odaklanmam gerekiyordu.

Fairbanks, Alaska'nın dışında, garip bir şekilde ılıman bir kışın ortasındaydı.
Karların arasından yeşil çimen parçaları görünüyordu ve ormanın ortasındaki
bir kulübenin etrafını kan kokusu sarmıştı.

"Buradaydı," dedi Carter, gözleri alev alev yanarak.

"*Buradaydı.*" "Gitti mi?" diye sordum.

Kelly başını salladı. "İçeride bir kalp atışı var ama bu bir insan. Çok hızlı
atıyor. Sanki korkmuş gibi."

"Bu bir tuzak olabilir," dedim kulübeye bakarak. "Hareket etmeliyiz,
lanet olsun."

Carter kulübeye doğru yola çıkmıştı bile.

Kardeşleri de onu takip etti.

"Lanet olası aptallar," diye mırıldandım ama peşlerinden koştum.

Carter çoktan kulübenin kapısını kırıp içeri girmiş, kapının parçalanmasına ve menteşelerinin kırılmasına neden olmuştu. Yarı yer değiştirmişti, dişleri büyürken yüzünde saçlar filizleniyordu. Kelly hemen arkasındaydı, daha kontrollüydü ama gözleri parlak turuncuydu. Joe verandaya çarptığında tepesinde büyük bir kuş çığlık attı, ayaklarında pençeler filizlenirken ayakkabıları parçalanmıştı.

Birkaç saniye sonra evin içindeydim.

Kan vardı. Hem de çok. Yerlere ve duvarlara sıçramıştı. Kulübe büyük bir odaydı, sağda bir mutfak ve solda bir oturma odası/yatak odası vardı. Mutfaktaki küçük masa devrilmişti. Sandalyeler devrilmişti. Eski bir şilte parçalara ayrılmış ve kırmızıya boyanmıştı.

Ve orada, duvara yaslanmış, çıplak bir adam vardı.

Göğsü, gövdesi ve bacakları kesilmişti. Pençeler tarafından açıldığını bildiğim yırtık pırtık, açık yaraları vardı. Nefesi göğsünde tekliyordu ve kanla kaplı olmayan derisi terden kayganlaşmıştı. Gözleri kapalıydı.

Richard Collins gitmişti.

Carter ve Joe burun delikleri alev alev yanarak kulübenin etrafında dolandılar.

Kelly yaralı adamın önünde diz çöktü, elleri titreyerek ona uzandı

-

Adamın gözleri birden açıldı, biz kıpırdayamadan elini kaldırdı ve Kelly'nin bileğini sardı. Kelly ani hareket karşısında irkilerek kışının üzerine düştü. Kardeşleri hırlıyordu ve ben-

"Kurtlar," diye fısıldadı adam. "Her zaman kurtlar." Ve sonra bayıldı.

Kulübenin enkazında bulabildiklerimle elimden geldiğince yaralarını TEMİZLEDİM ve sardım. Joe ve Carter kulübeyi çevreleyen ormanda kaybolup kokuyu alıp alamayacaklarına bakarken Kelly şilteyi düzeltmeme yardım etti.

Kelly yanıma çömelmiş, artık berraktan çok kırmızı olan su dolu bir leğenin üzerindeki bezi sıkarken yüzünü buruşturuyordu. "O buradaydı."

"Evet," diye mırıldandım ve bezi yere bıraktım.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden buradaydı? Kim bu adam? Richard onu neden istesin ki?"

Adamın göğsünde, sağ omzunun yanındaki bir izi gösterdim. Tam ortadan ikiye ayrılmıştı ama şeklini hâlâ görebiliyordum. Tasarımı. Derisindeki mürekkep.

Kelly gözlerini kısarak baktı. "Bu... bir... taç mı?" "Bu bir mühür. Bir klanın işareti."

Kelly keskin bir nefes aldı. "*Avcılardan* mı?"

"Evet."

"Neden ona *yardım* ediyoruz? O bizi öldürmek istiyor!"

"Şu anda pek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim. Gözlerini kapat evlat." Kelly dişlerini birbirine geçirdi ama turuncu renk yerini doğal mavisine bıraktı.

Amcasınıninki kadar donuk değillerdi ama yakındılar.

Başka tarafa
baktım. "Bunu
biliyor musun?"

İçimi çektim.

"Biliyorum."

"Ve?"

"Önemli değil. Artık hepsi gitti. O aykırı bir tipten başka bir şey değil. Muhtemelen senin yaşındayken çıkmıştır." Çünkü onu tanıyamamıştım. Ben ormanda yürürken yerde yatan cesetlerden biri o değildi, Mark zayıf ve kırık bir şekilde yanımdaydı. Eğer öyle olsaydı, hala nefes alıyor olsaydı, ellerimi ağzına ve burnuna koyar ve-

"Gordo?"

Kelly bana bakıyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Beni böyle görmesine izin veremezdim. Şimdi olmaz. Ne zaman-

"Git kardeşlerini kontrol et. Yardımınıza ihtiyaçları olup olmadığına bakın." "Ama-"

"Kelly."

Bana hırladı ama ayağa kalktı ve söyleneni yaptı. İşe yaramaz kapıyı itti, menteşeler gıcırdadı, tahta daha da kırıldı. Evden çıkarken uluduğunu duydum ve daha önce Carter'ın ormanda bir *yerden* şarkı söylediği *yerde bir BrotherPack* patlaması oldu.

Elimi yüzümde gezdirdim ve adama baktım. Gözleri açıktı.

"Kurtlar," diye fısıldadı. "Kurtlar, kurtlar, *kurtlar*-"

"Hey," dedim sertçe, o daha fazla telaşlanmadan. "*Hey*. Bana bak. King, bana bak."

Bu onu yakaladı. Başını bana doğru çevirdiğinde gözleri kısa süreliğine açıldı. "Kim-" Zayıfça öksürdü. "Sen kimsin? Adımı nereden biliyorsun?"

"Göğsündeki dövme. Klanının işareti." "Eski bir hayat."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yavaşça göz kırptı. "Sen bir kurt değilsin."

"Hayır."

"Kolların parlıyor." "Bunu yapmaya meyilliler."

"Sen bir cadısın." "Bir avcı için zekice."

Sırıttığında dişleri kanlıydı. "Sana *söylemiştim*. O eski bir hayattı."

"Burada mıydı?"

King gözlerini kapattı. "Canavar. Evet. Evet. Evet. O buradaydı."

Hay sikeyim. Onu bir saatle kaçırmış olmalıyız. Belki daha az. Tek bildiğim, hâlâ yakınlarda bir yerde olabileceğiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Babamın sözlerini hatırladım ve bir elimi King'in bedenine doğru uzatarak nefesimin altında mırıldandım. Sol bileğimdeki bir işaret canlandı ve acının, ıstırabın, *incinmenin* bir kısmını avcıdan *alıp* içime *çektim*. İzin keskinliğine, kolumdan göğsüme ve karnıma doğru yuvarlanışına, erimiş lav gibi hareket edişine karşı yüzümü buruşturdum. Eğer yaşarsa, bir süre yavaş ilerleyecekti.

"Ahhh," dedi, parçalanmış şiltenin içinde rahatlayarak. "Bu... bu güzel."

"Fazla bir şey değil," diye uyardım onu. "Ve kalıcı değil."

"Sorun değil. Acı, hayatta olduğum anlamına gelir. Muhtemelen güzellik yarışmalarını kazanamayacağım ama canım yanıyorsa, bu hala burada olduğum anlamına gelir."

"Richard Collins."

Gözleri tekrar açıldı. Daha önce olduklarından daha nettiler. "Benim için geldi. Tembelleştiğimi düşündüm. Omzumun üzerinden çok fazla bakmadım. Üzerinden yıllar geçmişti-" Başını salladı. "Geldiğini bile duymadım."

"Neden geldiğini biliyorsun."

"Evet."

"Klanınızın yaptığı şey yüzünden."

"*Evet.*"

"Dışarıdaki kurtlar. Kim olduklarını biliyor musun?"

"Fark eder mi?"

"Bennetts. Hepsi. Ve ben de Gordo Livingstone."

Ben daha adımı söylemeden ayağa kalkmış ve hareket etmeye başlamıştı. O kadar yaralı bir adama göre hızlı hareket ediyordu. Bıçağın nereden geldiğini bilmiyordum ama bana doğru parladı. Ama üç yıldır kurtlarla koşuyordum ve artık eskisi gibi değildim.

Ön kolumu bileğinin altına getirdiğimde bıçağı bana doğru indirdi. Bu, bıçağın yörüngesini yukarı ve omzumun üzerine çevirdi. Suratına ters bir yumruk attım ve sonra geriye uzanıp bileğini yakaladım ve kırılma noktasından *hemen* önce bücktüm. Bıçak arkamda yere düşerken homurdandı. Onu yatağa geri ittim.

Bana iri gözlerle bakarken göğsü kabarıyordu. "Bu çok kabaydı," dedim ona hafifçe.

"Sana olanlarda benim *hiçbir payım yok*," dedi paniklemiş bir sesle. "Klanım tarafından zaten önceden dışlanmıştım."

"Neden dışlandınız?"

"Çünkü bunu yapamazdım. Ben öldüremezdim." Gözlerini sıkarak kapattı. "Öldüremeyen bir avcı işe yaramaz. Babam beni görmeye dayanamadı. Onun yerine kardeşim Daniel'a döndü. Ve sonra her zaman kız kardeşim vardı. She...."

"Kız kardeşin kim?" Sonra, "Oh, Tanrım-"

"Meredith King. Elijah."

Elimi çenesinin altına sardım, parmaklarım ve başparmağım yanaklarına gömüldü. Kan ve ter kavramamı kayganlaştırdı ama sıkıca tuttum. Burunlarımız birbirine değecek kadar yüzüne yaklaştığımda dişlerimi gösterdim. "Seni şu anda öldürebilirim ve kimse beni durduramaz. Senin *ailen* benimkini öldürdü. Boynunu burada kırmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Benim bir ailem *yok*," dedi, sesi kırılarak. "Ve bunun bir önemi yok. Artık bir önemi yok. Beni bir kez bulduysa, yine bulabilir. Eğer sen değilsen, o bulacak. Ya da dışarıdaki o çocuklar. *On yıllardır* ailemle hiçbir şey yapmadım ama ben hala bir Kralım. Bundan asla kaçamam."

Daha sıkı sıktım. *Çok kolay* olurdu. Tek yapmam gereken elimi sağa doğru çevirmekti ve boynu *patlayacak* ve-

"Gordo."

Gözlerimi kapattım.

"Gordo, bırak onu."

"Onun kim olduğunu bilmiyorsun. Ailesinin ne yaptığını."

Omzumda bir el vardı. "Bilmiyorum. Ama sen böyle biri değilsin." Acı acı güldüm. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Omzumdaki kavrama sıkılaştı. "Ben senin Alfa'nım. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Lanet olsun sana," diye nefes aldım ve King'in yüzünün avuçlarımdan kaymasına izin verdim. Nefes nefese kaldı, ben kıcımın üzerine düşerken omuzları titriyordu.

Joe Bennett üstümde duruyordu. Kardeşleri kapıda arkasındaydı, izliyorlardı. Bekliyorlardı.

Alfa avcının üzerine eğildi. King'in gözleri kocaman açılmıştı.

Joe'nunkiler kırmızıydı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Joe sessizce sordu. King konuşmadı. Sadece başını salladı.

"Güzel. Cadım sana yardım etti. Yaşamana izin vererek sana bir iyilik yapacağım. Ama sadece karşılığında bir iyilik istediğim için."

"Ne?"

"Oxnard Matheson. Green Creek. Oraya git. Ve ona 'henüz değil' dediğimi söyle."

Kurtlar kapıda iç çekti.

"Anlıyor musun, avcı?" "Evet.

Evet."

"Bana tekrarla."

"Oxnard M-Matheson. Green Creek. Henüz değil. Henüz değil. Henüz değil."

"Güzel." Joe ayağa kalktı, gözleri soluyordu. "Tekrar hareket edebilene kadar burada kal. Richard geri dönmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

Joe çılgınca sırıttı. "Çünkü hemen arkasında olduğumu biliyor."

Sonra döndü ve kardeşlerinin arasından geçip kulübeyi geride bırakarak uzaklaştı. Carter ve Kelly de bir süre sonra onu takip etti.

Kendimi yukarı ittim, kotumun tozunu aldım.

King, "Thomas Bennett'in gittiğini duydum." dedi.

Bıçağını yerden alıp göğsüne saplamayı düşündüm. "Ve?"

"Daha önce hiç bir Alfa ile tanışmamıştım. O... güçlü. Şimdiye kadar gördüğüm kurtlardan daha güçlü."

"O sadece bir çocuk," diye mırıldandım.

"Belki de. Ama her şey bununla ilgili, değil mi? Güç. Her zaman öyleydi."

Burada işim bitmişti. Döndüm ve kapıya yöneldim.

Sonra, "Livingstone."

İçimi çektim. "Ne

oldu?" "Hepsi

ölmedi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Yavaşça dönüp ona baktım. Teni solgundu ve Alfa'nın mesajını Ox'a iletmek için Green Creek'e varıp varamayacağını merak ediyordum. "Kimlerin hepsi ölmedi?"

Öksürdü. Sesi ıslak geliyordu. "Abel Bennett için geldiklerinde. Sürü. Green Creek. Hepsi ölmedi. Bazıları sürünerek kaçtı. Bazıları kaçtı. Ama diğerleri... ağaçlardan izlediler."

"Elijah."

Zayıfça gülümsedi. "Gelecektir. Hem de hiç beklemediğin bir anda. Ve eğer canavarın bu dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir."

"Gordo!" Carter yoldan bağırdı. "Gitmeliyiz!" King'e "Sakın

ölme," dedim. "Yapacak işlerin var."

Sonra döndüm ve sürümü takip ettim.

O öldü.

Aylar sonra, ölümlerin eve doğru döndüğünü fark ettikten sonra. Green Creek'e ve geride bıraktıklarımıza doğru.

O öldü.

Ondan geriye kalanlar parçalara ayrılmıştı. Sonunda Richard Collins onu Idaho'da bir motelde buldu. Kesik başı yatağın üzerinde bulundu. Bir bağlantım bana fotoğrafları göndermişti.

Duvarı kanla yazılmış kelimeler vardı.

BİR BAŞKA DÜŞMÜŞ KRAL

Joe o gece saatlerce uludu.

Ertesi sabah güneş doğduğunda, hepimiz onun sesinin kafamızın içinde fısıldadığını duyduk.

Ev, ev ve ev diyordu.

OceanofPDF.com

dört şey/her zaman senin için

Mark Bennett'ı ilk kez öptüğümde on üç yaşındaydım. Bir ay sonra avcılar geldi ve sürümüzün çoğunu öldürdü. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Birçok insanı şaşırttı.

Bir grup adam, bir vahşi hayvan sürüsü tarafından nasıl öldürülebilir? Adamlar teşhis edilemedi.

Ayılar dediler. Belki de ayılardı.

Ama hiçbir hayvan -ayı ya da başka bir şey- bulunamadı.

Her şeyden çok bir efsaneye dönüştü.

Bir yıl içinde insanlar bu konu hakkında daha az konuşmaya başladı.

Mark Bennett'i ikinci kez öptüğümde on beş yaşındaydım.

Elizabeth başka bir çocuğa hamileydi. Carter yürüyor ve konuşuyordu.

Thomas Bennett'in kırmızı gözlerinde hâlâ lanetli bir ifade vardı ama herkesin Alfa'sı olarak sorumluluklarını kabullenmişti.

Green Creek'e birçok adam geldi. Kurtlar. Doğu'dan.

Thomas onun önünde her durduğunda saygıyla eğilen Osmond'u takip ettiler.

Thomas bir keresinde bana "Tuhaf bir adam," demişti. "O bir yalaka," diye alay etmiştim.

Thomas'ın dudakları kıpırdadı. "O da var." "Ondan hoşlanmıyorum."

"Söylemiyorsun."

Ve hepsi bu kadar.

RICHARD gitmişti.

Avcılar geldikten kısa bir süre sonra ayrıldı.

Bu Thomas'ın canını en az sürüsünü kaybetmek kadar yakmıştı ama bunu yüksek sesle söylememişti.

Yine de biliyordum. O benim Alfa'mdı ve biliyordum.

MARK 18 YAŞINDAYDI. Onu öptüm çünkü istiyordum ve buna ihtiyacım vardı.

O da beni kısa bir süre öptü. Derinleştirmeye çalıştım ama bana izin vermedi. "Gençsin," dedi, gözleri turuncu renkte titriyordu, sanki beni öpmeye çalışıyormuş gibi.

kontrolü elinde tutmak. "Bunu yapamam. Henüz yapamam."

Onu ittim ve ormana doğru yürüdüm. Beni takip etmedi.

"OYE," dedi RICO yemekhanenin gürültüsü etrafımızda yükselirken. "Bak. Gordo. Konuşuyorduk."

Başımı kaldırdığımda hepsinin bana, Rico'ya, Tanner'a ve Chris'e baktığını gördüm. Neredeyse kalkıp gidecektim. Onun yerine, "Bilmek bile istemiyorum," dedim. "Evet," dedi Chris. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştik."

"Yani bu bir müdahale," dedi Tanner. "Ama arkadaşlarla." Kaşlarını çatı.

"Bir arkadaş müdahalesi."

"Dur," dedim ona. "Lütfen."

Rahatlamış görünüyordu.

"Konuşuyorduk," diye tekrarladı Rico. "Ve şimdi seninle konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

Chris masanın karşısından bana doğru eğildi. Dirseğinin peynirli makarnasının içinde olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Aşkım."

Onlardan çok nefret ediyordum.

"Aşk." Rico başını salladı.

"Sevgiler, papi."

"Aşk," diye ekledi Tanner, tamamen zorunlu olarak.

"Peki ya aşk?" O zaman bile kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek sordum.

"Ereksiyona olan aşkın."

O zaman yerin altlarından yarılıp hepsini yutmasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak ettim. Elbette perişan gibi davranmam ve hatta belki de arkadaşlarımı kaybettiğim için biraz ağlamam gerekecekti. Ama buna değecekti. "Rico. Ne? *Lanet olsun*. Sen neden bahsediyorsun?"

"Penisi seviyorsun," dedi Rico bilgece. "Benim memeleri sevdiğim gibi." Chris başıyla onayladı.

Tanner, "Dirseğimde makarna var." dedi.

"Hepinizden nefret ediyorum," dedim onlara. "Hiçbir fikriniz yok." "Chris," dedi Rico.

Chris bir not defteri çıkardı. Açtı ve yüzüme doğru salladı. "Yüzünde iğrenç bir ifadeyle Mark'a baktığın on yedi olayı yazdım. Tarihler, saatler ve her şey var."

"Bunu benim yazmam gerekiyordu," dedi Tanner, "ama el yazım berbattır."

"En kötüsü," dedi Rico. "Eski Yunancaya benziyor." "Siz neden bahsediyorsunuz?" Onlara homurdandım.

Chris gözlerini kısarak not defterine bakarken, "Mark'ı seviyorsun," dedi. "Geçen hafta. Cumartesi. Öğleden sonra üç otuz yedi. Ana cadde. Mark bir arkadaşıyla lokantanın penceresinin önünden geçiyordu ve Gordo kızın kim olduğunu ve neden Mark'a bu kadar yakın durduğunu sormadan önce hülyalı bir şekilde iç çekti."

"Bunların hiçbirini ben yapmadım."

Tanner dirseğini silerken, "Muhtemelen pençelerini ona geçirmek isteyen bir sürtük olduğunu düşündüğünü söylemiştin," dedi. "Pençeler, Gordo."

Rico kaşlarını bana doğru kaldırarak, "Devam edebiliriz," dedi. "Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

"Chris!"

"İki hafta önce. Salı günü. Akşam beş kırk altı. Marty'nin evinde. Mark Gordo'ya yemek getirdi ve Gordo da ona SMF yaptı." "SMF MI?"

"Yüzümü yala," dedi Rico. "Mark yanınızda durduğunda ona yüzünüzü emmesini söylemek istermişsiniz gibi bir bakış atıyorsunuz."

Süt kutusunu Rico'nun kafasına fırlattığım bir yemek kavgası başlattıktan sonra üç gün ceza aldık. Eğer ona çarpmadan önce patlar ve

Üçü de o küçük kartonda olması gerekenden çok daha fazla sıvıyla doluydu. Bunu benden başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Mark'a daha sonra "Yüzünü emmek istemiyorum" dedim.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Ona kaşlarımı çattım. "Yok bir şey. İyi. Her neyse. *Bethany* nasıl?" Yavaş ve emin bir şekilde gülümsedi. "İyi. O... iyi. Tatlı kız."

"Harika," dedim ve ellerimi havaya kaldırarak oradan uzaklaştım. "Güzel. Bu *harika*."

Güldü, güldü ve güldü.

Bir şeyler oluyordu. Benim bilmediğim şeyler. Thomas, Osmond ve Doğu'daki kurtlarla yapılan toplantılara her zaman davet edilmiyordum. Hatta Doğu'nun tam olarak neresi olduğundan bile emin değildim. Ama bazen kafamın içinde hâlâ annemin sesini duysam da Thomas'a güveniyordum. Yapılacak doğru şeyi bildiği konusunda ona güveniyordum. Bir Alfa olmanın, bir sürüye sahip olmanın ne demek olduğunu.

Yapmamalıydım.

MARTY, "Oh adamım. Bu... bu doğru gelmiyor." Ve sonra

garajın ortasında yere yığıldı.

Ona ilk ben ulaştım.

Teni terden kayganlaşmıştı.

Nefes alış veriş i düzensizdi.

Atardamarına stent takıldıktan sonra birkaç hafta hastanede kaldı.

"Bir balon," dedi bana, bir hemşire etrafında dolanırken huysuz görünüyordu. Ona kaşlarını çattı ve kendisini rahat bırakmasını sağlamaya çalıştı ama hemşire onun gibilerden çok daha kötüler iyle uğraştığını söyledi. "İçime lanet olası bir balon soktular, patlattılar, sonra da stent taktılar. Kalbimin atmaya devam etmesine yardımcı oluyor." Yüzünü buruşturdu. "Görünüş e göre bazı *diyet değişiklikleri* yapmam gerekiyor." Bu konuda pek mutlu görünmüyordu.

"Artık lokanta yemeği yok," dedim ona ciddiyle. "Artık lokanta yemeği yok," dedi asık suratla.

On beşinci yılımda DÖRT ŞEY oldu.

Dünyaya bakış açımı sonsuza dek değiştirecek dört şey.

İLK şey.

Thomas beni ofisine çağırđı. Elizabeth üst katta uyuyordu. Mark... Mark'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen *Bethany* ile birlikteydi. Osmond ve Doğu'dan gelen kurtlar günlerdir ortalıkta yoktu. Ev sessizdi, tam da sevdiğim gibi.

Thomas beni ofisine çağırđığında ciddi bir şey beklemiyordum.

Kapıyı arkamdan kapatmamı işaret etti. Kapattım ve babasının masasında oturduğu yerin karşısına oturdum.

"Gordo," dedi sıcak bir sesle. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Ama belki de saçmalamayı kesmelisin." Bana bir kaşını kaldırdı.

Omuz silktim.

"Benden korktuğun zamanları hatırlıyor musun?" Gözlerini parlattı ve dişlerini sıktı.

Güldüm. "Sadece bir çocuktum."

"Hâlâ çocuksun."

"On beş yaşıdayım," dedim göğsümü biraz şişirerek.

"Öylesin. Ve başımın belasısın."

"Beni seviyorsun."

"İstiyorum," dedi ve ben söylemesem de sözleri içimi öyle bir gurur duygusuyla doldurdu ki neredeyse nefesim kesilecekti. Yine de gülümsedi, çünkü biliyordu. Her zaman biliyordu. "İşte bu yüzden seni buraya getirdim. Konuşmamız gerekiyor. Erkek erkeğe."

Bu bana iyi geldi. Başımı salladım. "Katılıyorum. Erkek erkeğe konuşma zamanı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kardeşimle ilgili niyetiniz nedir?"

Çıkardığım ses yıllarca aklımdan çıkmayacaktı. Tükürmeye başladığım ve tükürüğümün masasına sıçradığı gerçeğini de ekleyince, beni hemen o anda sürüsünden atmamasına şaşırdım.

Ama yapmadı. Orada öylece oturdu, boğulmama izin verdi, eğlenmiş görünüyordu. "Sen neden *bahsediyorsun*?" Söylemeyi başardım.

"Kardeşim," dedi yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi. Dürüst olmak gerekirse, aksi yönde hiçbir kanıt sunmuyordum. "Niyetin nedir?"

"*Niyetim* mi? Aman Tanrım, öylece *Thomas* olamazsın." "Mark'tan söz edildiğinde verdiğiniz tepkiler ne kadar da ilginç."

"*Bahsetmiyorum. Niyetimi soruyorum.*"

"Doğru," dedi kolayca. "Özür dilerim."

"Lanet olsun, özrünü anlıyorum! Aklımdan ne geçiyordu?" "Onun eşi olduğunu. Ve onu öptüğünü. İki kez."

"O *pislik*!" Kükredim. "Sana bunu söylemekle nereye var-" "Sana hediyeler getirdi."

"Ölü *hayvanlar*."

"Oldukça eskimiş ama eski bir ruhu var. Hep öyleydi. Ve sen kurtların geleneklerini bilirsin, Gordo. Çocukluğundan beri sürünün içindesin."

"Onu öldüreceğim," diye söz verdim Thomas'a. "Kardeşini seviyorsan özür dilerim ama onu gümüş parmaklı botlarla tekmeleyeceğim."

"Bana söylemesi gerekmez miydi?"

Daha fazla tükürdüm. Uzun bir dakika boyunca devam etti.

"Alfa'nız olarak buradayım," dedi Thomas, sonunda beni acılarımdan kurtardı. "Ve Betalarımıdan birinden resmi bir talep aldım."

İnledim ve sandalyemde daha da yığıldım.

Thomas elini saçıma koydu. İyi hissettirdi. Evim gibi. "Sakın değişme Gordo," dedi sessizce. "Ne olursa olsun olduğun gibi kal. Sen harika bir yaratıksın ve seni tanıdığım için çok mutluyum."

İçimi çektim. Konuştuğumda sesim hafifçe boğuk çıkıyordu. "Ondan hoşlanıyorum." "Umarım öyledir."

"Ama beklememiz gerektiğini söylüyor."

"İşte bu var, evet. Sen on beş yaşındasın. O senden üç yaş büyük. Siz reşit olana kadar hiçbir şey... uygunsuz olmamalı."

Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Elizabeth'le tanıştığında *on yedi* yaşındaydın. O ise *on beş* yaşındaydı."

"Ve ben sadece niyetimi belli ettim," dedi. "Başka bir şey değil. Çünkü birini eş olarak talep etmek bir istektir. Her zaman bir seçim vardır. Sonunda beni seçtiği için çok şanslıydım."

"Bu sabah sana bir daha penisinle ona yaklaşırsan yüzünü tırmalayacağını söylemedi mi?"

Sırıttı. Görmek göz kamaştırıcı bir şeydi. "Dokuz aylık hamile. İsteddiği her şeyi söylemeye hakkı var. Ve eğer yüzümü tırmalamak isteseydi, ona izin verirdim."

İçimi çektim. "Yüzünü olduğu gibi seviyorum." "Teşekkür ederim, Gordo."

"Mark, ha?"

Thomas omuz silkti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni görmeye geldiğinde çok gergindi."

"Gergin mi? Neden?"

Thomas parmaklarını masanın üzerinde gezdirerek ahşapta yara izleri aradı. "Mark önemser. Derinden. Sürüsüne. Alfa'sı için. Senin için. Ve şimdi o benim ikincim olacak-"

"Ne hakkında-"

"Richard seçimini yaptı," dedi Thomas, sesinin tonu değişmişti. "O... o anlamadı. Anlamıyor. Ve ben bunda bir hata bulamıyorum. Kendi yolunu bulması gerekiyor. Ve umuyorum ki bir gün yollarımız tekrar kesişecek. Onu kollarımı açarak karşılayacağım ve kardeşim olarak kucaklayacağım. Eğer bu gerçekleşmezse, bunun için onu suçlayamam. O gün çok şey kaybetti. Hepimiz gibi. Keder... insanları değiştirme eğilimindedir, Gordo. Senin de farkında olduğun gibi."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Ama Mark iyi bir ikinci olacak. O cesur ve güçlü. Bana kalırsa çok iyi bir kurt. Dışarıdaki herhangi bir sürüde ondan daha iyi bir kurt olduğundan şüpheliyim-"

Ben de "Kardeşini bana pazarlamaya mı çalışıyorsun?" dedim.

Herkesin Alfa'sı iç çekti. "Keşke böyle söylemeseydin."

"Çünkü bana kardeşini pazarlamaya çalışıyormuşsun gibi geliyor." "İşe yarıyor mu?"

Koltuğuma yığıldım. "Hayır. Belki."

"Kabul etmek zorunda değilsin," dedi Thomas. "Mark seni asla zorlamaz. Ben de buna izin vermezdim. Henüz gençsin. Önünde kocaman bir dünya var."

keşfetmeniz için orada. Senden tek istediğim, kararın ne olursa olsun Mark'ı oyalamaman. Zamana ihtiyacın varsa, söyle ona. Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan, söyle. Sen kendi kişiliğine sahipsin, Gordo. Asla sadece bir kurdun eşi olarak tanımlanmayacaksın."

"Ama hayır dersem Mark'a ne olacak?"

Thomas gülümsedi. "Üzülecek ama bununla yaşamayı öğrenecek. Ve bir gün, gözüne çarpan ve kurduyla senin gibi konuşan başka biri olabilir."

"Muhtemelen Bethany olacak," diye mırıldandım.

"Muhtemelen."

Ona ters ters baktım. "Berbat biri."

"Öyle mi? Bana oldukça iyi göründü."

"Ne? Onunla tanıştın mı? Ne zaman? *Neden tanıştın?* Onu Mark mı getirdi ve şimdi bana gülüyorsun. Onunla hiç tanışmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Senden nefret ediyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, kalbin bunun bir yalan olduğunu nasıl da gösterdi. Bu beni mutlu ediyor, Gordo. Benim küçük cadım." Thomas Bennett'i severdim.

Dedim ki, "Olay şu. Eğer evet dersem, bana sahip olamazsın. Beni kontrol edemezsin. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben Alfa Thomas Bennett'in bir cadısıyım. Kendi kendimin adamıyım. Tek bir *düşünceyle* vücudunun her yerindeki tüyleri kızartabilirim. Bana zayıf ya da kırılganmışım gibi davranamazsın. Eğer bir gün dövüşmek zorunda kalırsak, bunu yan yana yaparız. Ve fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum. Özellikle de *Bethany* ile arkadaş olacaksan, çünkü o kesinlikle en kötüsü." Bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Tamam, nasıldı?"

Elizabeth kocaman gözlerle bana baktı, eli şiş karnındaydı.

Carter onun ayaklarının dibine oturmuş, tahta blokları kemiriyordu. Tombul eliyle bana el salladı.

Elizabeth, "Sanırım... huh. Sanırım bu Thomas'a söylediğimden çok daha iyiydi. Ve-oh. *Oh.*" Yüzünü buruşturdu, alt dudağını emdi

dişlerinin arasında.

"Sen iyi misin?" Panikle sordum. Thomas ve Mark şehirdeydi ve benden Elizabeth'e göz kulak olmam istenmişti.

"Evet," dedi Carter, sesi yüksek ve tatlıydı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Daha fazlası. Bu... aktif. Al, Gordo.

Hisset."

Yavaşça ve dikkatlice hareket ettim, altımdaki küçük parmaklardan ve ayak parmaklarından kaçındığımdan emin oldum. Carter bacağıma yapıştı, pantolonumu kemiriyor ve kısık bir sesle hırılıyordu.

Elizabeth elimi tuttu ve karnına götürdü. İlk başta hiçbir şey yoktu.

Sonra-

Avucuma ve parmaklarıma doğru bir itme. Alçak ve mutlu bir şeyin nabızı. Dövmelerim kollarım boyunca parladı.

"Bu...?" Hayretle sordum.

"Seni tanıyor," dedi yüzünde sessiz bir gülümsemeyle. "Sürüsünün onu beklediğini biliyor."

Sonunda, planladığım gibi olmadı.

Elizabeth'le çalıştığım her şeyi söylemedim.

"Bebek bana dokundu ve sihrimi parlattı, bu garipti çünkü bunun harika bir şey olması gerektiğini biliyordum ama sanırım benim hatamdı çünkü tek yaptığım, bana kurdunu verirsen onu alacağımı söyleyerek alıştırma yapmaktı ama ben bir cadıyım, bu yüzden seni olduğun yerde kısırlaştırabilirim, beni anlıyor musun? Ve-"

Mark Bennett beni kollarına aldı ve en uzun süre orada kaldım.

İKİNCİ şey.

"Seni şimdi görmek istiyor," dedi Thomas. Yorgun görünüyordu ve saçları her yana dağılmıştı ama gözleri parlıyordu.

Bana kapıyı açtı.

Bennett'lerin evinin arkasındaki ormana açılan geniş pencere duvarından içeri ışık süzülüyordu. Yukarıdaki gökyüzü griydi. Küçük yağmur damlaları cama çarparak aşağı süzülüyordu. Havada yoğun bir kan kokusu vardı. Altımızda kurtlar evin içinde dolaşıyordu. Osmond ve Doğu'dan gelen diğerleri Elizabeth'e ikinci çocuğunun doğumunda yardım etmek için buradaydı.

Yatakta yastıklara yaslanmış bir şekilde oturuyordu. Solgundu ve saçları gevşekçe arkaya toplanmıştı. Makyaj yapmamıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü düşünmemiştim.

"Merhaba," dedi. "Sürümüzün en yeni üyesiyle tanışmak ister misiniz?"

Kollarında, koyu mavi bir battaniyeye sıkıca sarılmış bir şekilde yatıyordu. Başında bir şapka vardı. Cildi pembe ve buruşuktu. Gözleri kapalıydı ve hafifçe kıpırdandı. Ağzı açıldı, sonra kapandı, açıldı, sonra kapandı.

Elizabeth, "Adı Kelly," dedi.

"Kelly," diye fısıldadım hayretle.

Eğildim ve onu yanağından öptüm. Sessizce onunla tanıştığım için çok mutlu olduğumu söyledim. Sahip olduğu aileye sahip olduğu için çok şanslı olduğunu söyledim. Ne olursa olsun onu daima güvende tutacağımı söyledim.

Thomas kapı aralığından bizi izledi, her zamanki gururlu Alfa.

ÜÇÜNCÜ şey... Bunu görmeliydim. Geldiğini görmeliydim.

Bilmem gerekirdi.

Çünkü hiçbir şey sonsuza dek

sürmez. Benim annem.

Babam.

Çantam avcılar tarafından elimden alındı.

Diğer her şeyin de elimden alınacağını bilmeliydim. Ama bunun

Thomas Bennett yüzünden olmasını beklemiyordum.

Osmond fırtınalı bir öğleden sonra tekrar eve geldiğinde KELLY dört aylıktı.

Thomas'la birlikte ofise girerek gözden kayboldu, Mark kapıyı arkalarından kapattı. Koyu renk takım elbiseli Beta'lar evin dışında, sıradan ciplerin yanında duruyordu.

Elizabeth Kelly'yi emzirirken kaşlarını çatmıştı. Carter yatak odasında uyuyordu, kapı açıktı. Elizabeth, "Gordo, lütfen. Bir şey söyle."

Hava yüklü gibiydi. Bir şeyler oluyordu.

Önünde durdum, Kelly'nin ve göğsünün üzerinde bir bez vardı.

Dedi ki, "Beni dinlemene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?" "Evet."

"Ne olursa olsun, neye karar verilirse verilsin, unutmamalısınız. Siz her zaman bizim sürümüz olacaksınız. Bizim size ait olduğumuz kadar siz de her zaman bize ait olacaksınız. Ne olursa olsun. Bu asla değişmeyecek."

Derim kaşındı. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. "Anlamıyorum."

"Sevmediğini biliyorum. Ama ben seni seviyorum. Thomas seni seviyor. *Mark* seni seviyor.

Sen Bennett'lerin cadısısın ve hep öyle kalacaksın." "Sen ne-

"

"Gordo."

Başımı çevirdim.

Mark, Thomas'ın ofisinin açık kapısında duruyordu. Öfkeli görünüyordu. Gözleri ateş ve buz arasında gidip geliyordu. Parmaklarının uçları sivri ve keskindi.

"Thomas seninle konuşmak istiyor." dedi.

Sonunda, her şey çok basitti.

Thomas Bennett, tıpkı daha önce babasının olduğu gibi, herkesin Alfa'sıydı. Onu.

Green Creek, bölgenin geri kalanından uzakta, güvenli bir sığınak olmuştu. Dünya.

Ona iyileşmesi için zaman verilmişti. Parçalanmış sürüsünün parçalarını toplaması için. Yapması gerekeni yapabilmesi için kendini bir kez daha bütünlemesi için.

O bir liderdi ve liderlik etme zamanı gelmişti.

Bu da Green Creek'ten ayrılmak
demekti. Ve doğruya yönelmek.

"Peki ya okul ne olacak?" Kendimi biraz histerik hissederek sordum. "Ve arkadaşlarım. Ve garaj! Her şeyi öylece bırakamam."

Thomas, "Olmayacaksın." dedi.

Sessizlik çöktü.

Thomas masasının üzerinden beni izledi.

Mark arkamızda öfkeyle volta atıyordu.

Osmond pencerenin yanından bana kayıtsızca baktı.

Ama benim gözlerim sadece Alfa'mı görüyordu. "Ben
ne olmayacağım."

Thomas, "Green Creek'in korunması gerekiyor. Ve ben bu korumayı sana emanet edeceğim. Bu yüzden Gordo, burada kalacaksın. Burada. Green Creek'te."

Gözlerimi kırdım. "Ne demek istiyorsun? Sürünün ayrılacağını söylediğini sanıyordum."

Sandalyesinde öne doğru oturdu. "Biziz. Elizabeth. Oğullarım." Gözleri omzumun üzerinden kaydı. "Mark. Hepimiz. Ama sen kalacaksın."

"Beni terk ediyorsun."

Masanın üzerinden bana doğru uzandı.

Sandalyemi hızla geriye ittim, böylece ulaşamayacağı bir yerdeydim. Bu onu incitti. Bunu yüzünde açıkça görebiliyordum.

Güzel. Umarım çok acımıştır.

"Gordo," dedi ve adımı söylerken sesi *hiç* böyle çıkmamıştı, sanki bana *yalvarıyor* gibiydi. "Bu karar hafife alınmış bir karar değildi. Aslında, hayatımda vermek zorunda kaldığım en zor kararlardan biri. Ve bana kızmakta sonuna kadar haklısın ama beni dinlemene ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Neden?" Dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılırken sordum. "Neden senin söyleyeceklerini *dinleyeyim* ki? Bana sürünün gideceğini ama benim *gitmeyeceğimi* söyledin. Bu da demek oluyor ki ben senden değilim-bekle. Bir dakika bekle." Gözlerimi kapattım, ellerim yanlarımda yumruk oldu. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Ben-"

"Elizabeth. Az önce bana söyledi, biliyormuş. Neler olduğunu. Sadece kulak misafiri olmadı." Gözlerimi açtım. Thomas'ın başı eğikti. I

omzumun üzerinden Mark'a baktım. Bana bakmadı. "Hepiniz biliyordunuz. Her biriniz." Osmond'a doğru başımı salladım. "Bu yüzden buraya geliyordu. Sen... ne yapıyordun? Bunu mu planlıyordun? Ne kadar zamandır?"

"Bir süredir," dedi Osmond. "Daha önce Kelly'nin doğmasını bekliyorduk-"

"Osmond," diye uyardı Thomas.

Osmond öfkeli bir sakinlikle, "Bilmeye hakkı var," dedi.

"Kesinlikle haklısın," diye hırladım onlara. "Beni geride bırakmayı nasıl düşünürsün? Seni bu hale getirecek ne yaptım ben?"

_"

"Sen insansın," dedi Osmond.

Mark ona öfkeyle hırladı. "Sen-" "Mark," dedi Thomas sertçe. "Bu kadar yeter." Mark sessizliğe gömüldü.

"Ve Osmond, eğer bir daha sormadan konuşursan, senden bölgemi terk etmeni isteyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Osmond bundan hiç memnun görünmüyordu. "Evet, Alfa."

Thomas bana tekrar baktı. Ne gördüğünü bilmiyordum. On beş yaşındaydım ve böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmediğim tek kişi tarafından ihanete uğruyordum.

Dedi ki, "Beni duymana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin, Gordo?"

Ona zarar vermeyi düşündüm. Benim hissettiğim gibi hissettirmeyi. Derisi yüzülmüş ve kanıyor.

Ama ben babam değildim. Başımı sıkıca salladım.

Dedi ki, "Sen insansın ve harika bir insansın. Umarım bu asla değişmez. Ama bir güvensizlik var. Kurtlar arasında. Avcılar yüzünden. Yaptıkları yüzünden. Sevdiklerini kaybeden sadece biz değiliz."

Dehşete kapılmıştım. "Ben *asla* incitmem-"

"Biliyorum," dedi Thomas. "Sana güveniyorum. Her zaman güvendin. Sana belki de bu dünyadaki herkesten daha fazla inanıyorum."

"Ama?"

"Ama diğerleri o kadar kolay ikna olmuyor. Korku var. Avcılar ve...."

"Ve?"

"Anlat ona," diye tükürdü Mark arkamdan. "Bilmeyi hak ediyor. Bu kararı verdiğine göre, ona sen söyle."

Thomas'ın gözleri ateşle doldu ama kısa sürdü. Ateş söndü ve onu hiç görmediğim kadar yaşlı görünmeye başladı. Ellerine baktı. "Livingstone," dedi sonunda.

"Ne? Ben-" O anda aklıma geldi. "Babam. Babam gibi olacağımı düşünüyorlar. Ben de insanım, tıpkı avcılar gibi. Ben bir cadıyım, tıpkı babam gibi. Ve sen bunu bana karşı kullanmalarına izin veriyorsun. Bana güvenmiyorlar. Bana güvenmedikleri için de beni burada bırakıyorsun. Benim yerime onları seçtin."

"Hayır, Gordo. Asla öyle bir şey yapmam.

Asla-" "O zaman burada kal."

"Yapamaz," diye araya girdi Osmond. "Onun bir sorumluluğu var-"

"Sorumluluk umurumda değil," diye tersledim. "Senin için, başkaları için kim olduğu *umurumda* değil. O *benim* Alfa'm ve ondan beni seçmesini istiyorum."

Annemin kalbi ben neye bakacağımı bilmeden çok önce kırılmıştı. için.

Babamın kalbi bağının ölümüyle kırılmıştı, ama ben öfkeli bir öfke ve büyü patlamasıyla patlamadan önce hiç görmemişti.

İlk defa bir kalbin kırılmasına bu kadar yakından şahit oluyordum.

Ve bunun benim Alfa'mın kalbi olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Olay anını görebiliyordum.

Elleri titredi ve ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. Nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerini hızla kırıştırdı. Kafamın içinde *sürünün*, *kardeşin* ve *aşkın* fısıltılarını duydum ama aynı zamanda bir yas şarkısı da vardı ve o kadar acı veriyordu ki gece mavisini ağırlığıyla parçalanacağımı sandım.

O zaman söyleyebileceğim hiçbir şeyin bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

Mark da kaçmış olmalıydı, çünkü kaslar ve kemikler patlayıp yer değiştirirken giysilerin yırtılma sesi duyuluyordu. Tam zamanında döndüm ve kurduna yenik düşerek kaçarken kahverengi bir parıltı gördüm.

Kuzgun kolumda çırpınıyor, pençeleri güllerin dikenlerine batıyordu. Canımı yaktı ama acıyı memnuniyetle karşıladım.

"Bizi yalnız bırak," dedi Thomas, gözlerini benden ayırmadan. "Ama-"

"Osmond. Bu evden *sürünerek* çıkmaktan başka çaren kalmadan önce bizi terk et."

Bir an için Osmond'un ona karşı çıkacağını sandım. Ama sonunda başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Evin içinde bir yerde Kelly'nin ağladığını duyabiliyordum.

Thomas dedi ki, "Seni seviyorum. Her zaman. Bunu unutmamalısın." "Sana inanmıyorum." dedim.

"Seninle ilgilenilecek. Marty'ye sordum-" "Marty," dedim içi boş bir kahkaha atarak. "Tabii ki."

"*Deniyorum*," dedi Thomas, sesi kırılarak. "Gordo, sana dönmek ya da bizimle olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama konumumun benden istediklerini görmezden gelemem. Yapmam gerekeni yapmalıyım. Bana güvenen insanlar var-"

"Peki ya ben?" Gözlerimi silerek sordum. "Benim bir önemim yok mu? Hepsi mi?"

Hızla ayağa kalktı. Masasının etrafında hareket etti ama ben bir adım geri çekildim. O "Gordo, sen-" dedi ve ben de "Bana dokunma, lütfen bana dokunma, sana zarar vermek istiyorum ve bunu kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden lütfen bana dokunma" dedim.

O yapmadı.

"Göreceksin," diye yalvardı. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Yakında eve, sana geleceğiz ya da sen bizimle geleceksin. Her zaman bizim cadımız olacaksın, Gordo. Her zaman benim sürüm olacaksın."

Bana tekrar uzandı. Ona izin verdim.

Bana sıkıca sarıldı, burnunu saçlarıma gömdü. Kollarım yanlarımda kaldı.

İki hafta sürdü.

Yolun sonundaki evi toplamak için iki hafta.

Marty'nin arka tarafında yabani ve dağınık ayçiçekleri yetişen küçük evine taşınmam iki hafta sürdü.

Çantamız elimizden alındığından beri kullanmadığımız boş mavi eve KİRALIK tabelasının asılması için iki hafta geçti.

Ayrıldıkları sabah Elizabeth beni öptü ve beni her gün arayacağını söyledi.

Carter ne olduğundan emin olamayarak ağladı.

Yanağımı Kelly'ninkine bastırdım ve bana göz kırptı, eli elimdeydi. Saç.

Thomas önümde durdu, ellerini omuzlarıma koydu ve bana ona bir şey söylemek istedim. Ama o günden beri onunla ofisinde konuşmamıştım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Mark sonuncuydu. Çünkü tabii ki öyleydi. Bana sarıldı.

Tutabileceğine inanmadığım sözler verdi. O seçimini yapmıştı.

"Gordo" dedi.

"Lütfen" dedi.

"Seni seviyorum, sana ihtiyacım var, bunu sensiz yapamam" dedi.

Dedi ki, "Senin için bir şey bıraktım. Tamam mı? Bekleyeceğimizi söylediğimizi biliyorum ama bunu görmeni istiyorum. Sözlerimi tutacağımı bilmeni istiyorum. Senin için. Her zaman senin için. Çünkü hiçbir şey beni senin için geri gelmekten alıkoyamaz. Söz veriyorum, tamam mı? Sana söz veriyorum, Gordo."

Alnımdan öptü. Ve sonra gitmişti.

Arabayla uzaklaşmalarını izledim.

Marty sonunda geldi. Elini omzuma koydu, parmakları içeri girdi. "Neler olduğunu anlamanı beklemiyorum. Ama benimle her zaman bir evin var, evlat."

Ben de dedim ki, "Ben bir cadıyım. Bennett'lar kurt adam. Ve benim yerime başkalarını seçtiler."

DAHA SONRA, Marty histerik bir sersemlikle sarhoş olduktan ve sonunda sızdıktan sonra, onun evindeki yeni odama gittim. Mark ve Thomas kutuları açmış, Bennett'in evinde olduğu gibi yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Aynı şey değildi.

Yastığın üzerine kırmızı bir kurdeleyle sarılmış küçük bir kutu bırakılmıştı.

İçinde taştan bir kurt vardı.
Onu parçalara ayırmak istedim.
Onun yerine parmağımın ucuyla dokundum ve kalbimin kırılmasının bitmesini beklemeye başladım.

On beşinci yılımda olan DÖRDÜNCÜ şey çok önemsiz görüldüğü için neredeyse hiç kaydedilmedi.

"Ev," dedi Marty, garajın arkasındaki eski püskü çim sandalyede arkasına yaslanmış, sigara dumanı başının etrafında kıvrılıyordu, kötü kalbi lanetlenmişti. "Kiralık olan. Eskiden yaşadığın yerin yanındaki."

"Ne olmuş ona?" Başımı güneşe doğru eğerek sordum.

"Birisi kiraya vermiş, öyle duydum."

Fark etmezdi. Hâlâ öfke dalgalarının altında gömülüydüm. "Öyle mi?" dedim. Dedim, çünkü normal insanlar böyle yapar.

"Bir aile. Anne. Baba. Küçük bir çocukları da var. Onları dışarıda gördüm. Yeterince iyi birine benziyorlar. Çocuk sessiz. Kocaman gözleri var. Hep bakıyor. Adam iş sordu. Şu anda boş yerim olmadığını ama bakacağımızı söyledim."

"Bill yaşılanıyor. Emekli olma zamanı gelmiş olabilir."

Marty homurdandı. "Evet. Bunu ona söyle ve ne olacağını bana haber ver."

Güneş ışığına karşı gözlerimi kırpıştırarak açtım.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Marty, dumanını üfleyerek. "Ne olur ne olmaz diye." Omzunun üzerinden garaja doğru baktı. Yüksek sesli müzik çalıyordu. Çocuklar gülüyordu. Marty öne doğru eğildi, sesini alçalttı. "Onları kontrol etmen gerekirse diye. Kurtadam olma ihtimallerine karşı. Ya da her neyse."

"Değiller."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben bilirdim."

Başını sallamadan önce bir süre bana baktı. "Bu bokun nasıl çalıştığını asla anlayamayacağım. Sadece... Bilmiyorum. Bana garip bir his vermediler. O yüzden şanslarının yaver gittiğini sanmıyorum."

Yine de sevimli bir çocuk. Sanırım biraz yavaş. Ama sevimli. Adı Ox, inanabiliyor musun? Zavallı piçin hiç şansı yok."

Her neyse. Fark etmezdi. "Evet, Marty. Tabii ki."

Sigarasını yarı dolu kahve kutusuna atmadan önce botunun dibinde söndürürken içini çekti. Dizlerini kırarak ayağa kalktı. Elini başımın üzerinde gezdirdi. "Birkaç dakika daha. Sonra işinin başına dön." Garaja geri döndü.

Sigara paketini dışarıda bırakmış.

Bir tane aldım, bir kibrit çaktım ve ateşi ucuna tuttum.

İçime çektim.

Yandı.

Ama yeterliydi.

Zar zor öksürdüm.

OceanofPDF.com

green creek/lütfen bekle

JOE haftalardır ilk kez konuştu.
"Eve gitme vakti geldi." dedi.

MARK, ayrıldıktan altı ay sonra ilk kez geri geldi.
Dedi ki, "Hey, Gordo. Merhaba.
Merhaba." Kapıyı suratına
kapattım.
Ben onu içeri alana kadar penceremin önünde bekledi.

Cipi Green Creek'e doğru yönelttik.
Kelly, "Ya geri dönmemizi istemezlerse?" dedi. Carter ona
sıkıca sarıldı.

RICO dedi ki, "Dışarı çıkıp sarhoş olacağız. On altı yaşında olmaktan ve hiç
sarhoş olmamış olmaktan bıktım. Sanki hayatımda *hiçbir şey* yapmıyormuşum
gibi. Bir parti var ve biz de gidiyoruz."

Tanner, "Yakalanırsak babam beni öldürür." dedi.

Chris dedi ki, "Jessie'ye bakmam lazım. Annem geç saate
kadar çalışacak." Ben de, "Evet, tabii. Tamam." dedim.

Sarhoş olduk. İki kasaba ötedeki okuldan bir çocukla hayatımın üçüncü
öpüşmesini yaşadım. Tadı kiraz ve bira gibiydi ve ertesi sabah gözlerimi açıp
yatağın kenarına kusana kadar tek bir şeyden bile pişmanlık duymadım.

Acele etmedik. İki gün sürmesi gereken yolu uzattıkça uzattık.

Beşinci gün, motel bulamadığımız için yıldızların altında uyuduğumuzda Kelly bana gergin olup olmadığını sordu.

"Ne hakkında?" Sigaramdan derin bir nefes çekerek sordum. Ucu karanlıkta parıl parıl parlıyordu. Bana kurt gözlerini hatırlattı.

Aptal değildi. Botunu benimkine doğru itti. "Hayır," dedim.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Sadece yalan söyledin. Ama kalbin seni ele vermedi."

"O zaman yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Gordo."

"Fark etmez," dedim ve hepsi bu kadar.

Thomas'ın beni aramasını ve bana ihtiyacı olduğunu, sürünün bana ihtiyacı olduğunu ve beni geride bıraktığı için üzgün olduğunu söylemesini BEKLEDİM.

Telefon hiç gelmedi.

Bazen RÜYA görürdüm. Onu. Kırık bedeni bana doğru sürünüyor, kahverengi pençeleri toprağı kazıyor, boğazından alçak bir inilti geliyordu. Nefes nefese uyanırdım ve sanki bir anlamı varmış gibi, sanki bir yardımı dokunacakmış gibi tahta kuzguna uzanırdım.

Olmadı.

Bir de Thomas Bennett'i rüyamda gördüğüm geceler vardı, oğlu Joe üzerine çömelmiş, kalkması için ona yalvarıyordu, sadece kalkması için, canavarı umutsuzca istediği şeyi almaktan alıkoyan tek şey benim sihrimdi. İçimden gelen o dürtüyü, bariyeri indirip Richard'ın Thomas'ın üzerine inmesine izin vermeyi düşündüğüm o küçük, minicik dürtüyü hayal ettim çünkü o bunu hak etmişti. Benden her şeyimi almıştı ve o anda, Joe pençelerini babasının göğsüne indirdiğinde ve canavar öfkeyle *uluduğunda*, Richard Collins'i anlamıştım.

Bundan kimseye bahsetmedim.

On yedi yaşıma girdim ve bekâretimi kaybettim. Adı Rick'ti ve sert ve kaba biriydi, içime girerken dudakları enseme yapışıyordu ve acıdan zevk alıyordum çünkü bu yaşadığım anlamına geliyordu, dünyanın gerçek işleyişine karşı hissiz olmadığım anlamına geliyordu. Boşaldı ve benden kaydı, prezervatif aletinden kayarak ıslak bir şekilde ara sokaktaki kaldırıma düştü. Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı dedi, ben de evet, tabii, pantolonum ayak bileklerimde dedim. Uzaklaştı ve ben de başımı serin tuğlalara yaslayıp nefes almaya çalıştım.

"Etrafında dönüyor." dedim.

Joe bana baktı, başı eğikti. Üç yıl önce Green Creek'ten ayrılan çocuk değildi. Şimdi daha sertti ve daha iriydi. Kafası tıraşlıydı, sakalının kesilmesi gerekiyordu. Boyu uzamış ve kardeşleri kadar irileşmişti. Alfa mantosunu iyi giyiyordu ve bir zamanlar olduğu çocuk sonsuza dek kaybolmadıysa, harika şeyler yapacağını düşündüm.

"Richard. Daireler çiziyor. Peşinde olduğu her neyse. Onun son oyunu. Sen. Green Creek. Bilmiyorum. Ama geliyor, Joe. Ve senin hazır olman gerek."

Kafamda bir şarkı vardı ve şöyle diyordu: *PackBrotherWitch sana benim olmadığımı düşündüren nedir ve bırak gelsin, bırak gelsin, bırak gelsin.*

O zaman tanıdığım çocuğun gittiğini düşündüm.

Erken mezun olduğumda on yedi yaşındaydım. Bitirmek istedim.

Mark oradaydı.

Diğerlerini aradım.

Yalnızdı.

"Burada olmak istediler," dedi Mark.

Sertçe başımı salladım.

"Ama Thomas bunun güvenli olmadığını düşünüyordu."

Acı acı güldüm. "Benim burada olmamla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyor."

Dedi ki, "Sorun o değil. Sorun Elizabeth'in hamile olması." Gözlerimi kapattım.

Hiçliğin ortasındaki bir arka yoldan Oregon'a geçtik.

Hiçbir işaret yoktu.

Ama biliyordum.

Kurtlar da öyle.

Carter'ın ve Kelly'nin gözleri

turuncuydu. Joe'nunkiler kırmızıydı.

Şarkı söylüyorlardı. Başımı arkaya yatırdım ve onlarla birlikte şarkı söyledim.

MARTY ÖLDÜ.

Bir an oradaydı, gülüyordu ve kıcıımı kaldırmam için bana bağıırıyordu, sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Hayır, lütfen, hayır." dedim.

Bana kocaman gözlerle baktı.

Ambulansın sirenlerini bile duyamadan gitmişti.

O gece sürümü aradım, seslerini duymaya ihtiyacım vardı. Telesekreter çıktı.

Mesaj bırakmadım.

"OH MAN," dedi Carter. "Sence annem bizim için rosto yapar mı? Rosto, havuç ve patates püresi gibi."

"Evet," dedi Kelly. "Ve çok fazla sos olacak. *Her şeyin* üzerine sos koyacağım."

Bu bana da iyi geldi.

Garajı bana bıraktı.

Marty'nin eski ofisinde duran avukata inanamayarak göz kırptım. "Affedersiniz?"

"Bu senin," dedi. Rüküş bir takım elbise giymişti ve sürekli terliyor gibiydi. Elinde bir mendille uzandı ve alnını sildi. Gömleğinin yakası sıırılsıklamdı. "Garaj. Ev. Banka

Hesaplar. Hepsinin. İki yıl önce vasiyetini değiştirdi. Karşı çıktım ama nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Öyleydi." Tekrar alnını sildi. "Alınmayın."

"Orospu çocuğu," diye nefes aldım.

Joe arabayı yolun kenarına çektiğinde YEŞİL DERE iki saatlik mesafedeydi.

Elleri direksiyonda sıkılaştı. Hiç konuşmadık.

Sadece nefes aldık.

Sonunda elimi omzuna koydum ve "Tamam Joe. Tamam." dedim.

Başını salladı ve bir süre sonra yola devam ettik.

Sonunda yolun kenarında bir tabelanın yanından geçtik. Bir boya işine ihtiyacı vardı, ahşap parçalanmış ve yıpranmıştı.

GREEN CREEK'E HOŐGELDİNİZ yazıyordu.

"ADI Joe," diye fısıldadı Mark telefonda bana. "Ve o mükemmel."

Gözlerimi kırpıştırarak yanığı uzaklaştırdım.

Daha sonra Curtis Matheson'dan kiraladıkları mavi evi satın aldıklarını duyacaktım. Çok da ucuza almışlar, ya da o öyle söyledi.

SUV'u şehrin kuzeybatısına bıraktık. Yaz havası yapış yapış ve ılıktı.

Joe ormana doğru yürüdü, ellerini uzattı, parmakları ağaç gövdelerine sürtünüyordu.

Kardeşleri her zaman yaptıkları gibi onu

takip ettiler. Ben arkadan geldim.

Attığım her adımda toprak ayaklarımın altında nabız gibi

atıyordu. Dövmelerim ağrıyordu.

Kuzgunun kanatları çılgınca çırpınıyordu.

Sonunda kendimizi bir açıklıkta bulduk.

Joe dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru eğildi, alnını çimlere dayadı, ellerini başının iki yanına koydu.

Onun üzerinde durduk. İzliyorduk. Bekliyorduk.

Kapı çalındı.

Sabahın erken ışıkları pencereden içeri süzülürken inledim. Bugün izin günümüdü ve akşamdan kalmalığın çok kötü olacağını söyleyebilirdim. Ağzım kokuyordu, dilim kalınlaşmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım.

Tam o sırada yanımdaki yatakta horlayan adamın adını bilmediğimi fark ettim.

Parça parça hatırlıyordum. Bir gece önce Roadhouse'daydı. İçki içmek için yasal değildim ama kimsenin umurunda değildi. Dört bira içmiştim ve barın diğer ucundan bana baktığını görmüştüm. Kamyoncuya benziyordu, yıpranmış kasketini kafasına indirmiş, gözleri gölgede kalmıştı. Enid, Oklahoma ya da Kearney, Nebraska'daki evinde karısı ve iki, beş çocuğu olan bir tipti. Onlara gülümser ve onları severdi ve yoldayken sıcak bir deliği olan herhangi bir istekli şeyi arardı. Yine de buna ulaşmak için çalışması gerekiyordu ve viskisini bitirmesini bekledim, başımı arkaya yatırıp ıslak şişeden uzun bir yudum alırken boynumu ortaya çıkarırken beni izlediğinden emin oldum. Birayı yutarken gözleri boğazımın yavaş hareketini takip etti.

Barın üzerine birkaç banknot bıraktım ve tabureden kalkmadan önce parmak eklemlerimi tahtaya vurdum. Her şey sıcak ve pusluydu. Saç çizgimden kulağıma doğru bir damla ter damlıyordu.

Kapıdan çıktım, sigaram yanıyordu. Kapı tekrar açılmadan önce belki üç adım atmıştım.

Beni ara sokağa götürmek istedi.

Ona birkaç blok ötede bir yatağım olduğunu söyledim.

Boynumu okşarken kalçalarımı kavradı, dili kulağıma girene kadar dudaklarını yukarı kaldırdı.

O bana adını söyledi, ben de ona benimkini söyledim ama kayboldu.

Arka odalarda ya da dinlenme tesislerinde kaçamak soluklara alışkın bir adam gibi sikti. Saçlarımı sıkıca kavrarken sikinde boğuluyordum. Bana ağzımın güzel olduğunu, dizlerimin üzerinde çok iyi göründüğümü söyledi. Beni öpmeyi ama ben öpmedim.

Aklım. Beni yüzüstü yatağa bastırdı, beni becerirken homurdandı.

İşini bitirdiğinde yanımdaki yatağa yığıldı ve bir süre gözlerini kapatmak istediğini mırıldandı.

Ayağa kalktım ve yere düşürdüğü prezervatifi aldım. Sifonu çektim ve aynada uzun süre kendime baktım. Boynumda diş izleri, göğsümde bir çürük vardı.

Işığı kapattım ve yanına çöktüm. Ve şimdi kapım çalındı, çalındı, çalındı.

İsimsiz adam horluyordu. Sabah ışığında daha sert görünüyordu.

Yorgun ve yaşlı. Alyansını bile çıkarmamıştı. "Evet," dedim, çakıl gibi bir sesle. "Evet, evet, evet."

Kendimi yataktan kaldırdım ve yerde dün giydiğim kot pantolonu buldum. Düğmelerini ilikleme zahmetine girmeden yukarı çektim. Kalçalarımın aşağı sarkıyordu. Ne kadar kahvem kaldığını merak ederek kapiya doğru yürüdüm. Günlerdir alışverişe çıkmamıştım.

Kapıyı açtım. Mark'ın burun delikleri alevlendi.

Bakışları boynumdaki ve göğsümdeki izlerin üzerinde gezindi. Kapı aralığına yaslandım.

"Kim?" diye sordu zorlukla bastırdığı bir hırıltıyla.

"Aramıyorsun, yazmıyorsun," dedim bir elimi yüzüme sürerek. "Ne kadar oldu? Beş ay mı? Altı mı?" Altı ay. On beş gün. Saatin kaç olduğuna bağlı olarak, sekiz ya da dokuz saat.

"Kim o?"

Çıplak kalçamı kaşırken ona tembelce sııttım. "Bilmiyorum. Adını biliyorum ama nasıl olduğunu bilirsin."

Gözleri turuncu renkte parladı. "Kim lan bu?" Ona doğru bir adım attı.

Ben.

Onlara güvenemezsin, Gordo. Bir kurda asla güvenemezsin. Onlar sevmez Sen. Size ihtiyaçları var. Sizi kullanıyorlar.

Dik durdum. Kuzgun yer değiştirdi. Güller açtı. Dikenler sıkılaştı. "O her kimse, seni hiç ilgilendirmez. Buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? *Aylar süren telsiz sessizliğinden sonra? Siktir git, Mark.*"

Çenesi gerildi. "Başka seçeneğim yoktu. Thomas-"

Güldüm. Pek hoş bir ses değildi. "Evet, Thomas. Thomas. Söyle bana Mark. Sevgili Alfa'mız nasıl? Çünkü *yıllardır* ondan haber almadım. Söyle bana. Ailen nasıl? İyi mi? Çocuklar var, değil mi? Yeniden bir sürü oluşturunlar."

"Öyle bir şey
değil." "Ne sikim
değil."

"İşler değişti. O-" "Umurumda
değil."

"İstediğin kadar üstüme sıçabilirsin. Ama onun hakkında böyle konuşamazsın." Sinirlenmişti. Güzel. "Ne kadar kızgın olursan ol, o hâlâ senin Alfa'n."

Başımı yavaşça salladım. "Hayır. Hayır,
değil." Mark irkilerek bir adım geri çekildi.

Ona acımasız bir gülümseme verdim. "Bir düşün Mark. Sen buradasın. *Kokumu* alabiliyorsun. Meni ve terin altında hâlâ toprak, yapraklar ve yağmur var. Ama hepsi bu. Belki çok yakınsın, belki beni gördüğün için bunalmışsın, ama uzun zamandır paketlenmedim. O bağlar koptu. Burada bırakıldım. Çünkü insandım. Çünkü ben bir *yüktüm*.
-"

"Öyle değil" ve "Gordo" dedi ve "Sana söz veriyorum, tamam mı? Ben asla-"

"Biraz geç kaldın,
Bennett." Bana doğru
uzandı.
Elini geri çektim.
"Anlamıyorsun."

Homurdandım. "Anlamadığım bir dünya şey var, eminim. Ama ben sürüsü olmayan bir cadıyım ve bana bir bok anlatamazsın. Artık değil."

Sinirlenmeye başlamıştı. "Ne olmuş yani. Zavallı sen, ha? Zavallı Gordo, sürüsünün iyiliği için geride kalmak zorunda. Alfa'sının dediklerini yapıyor. Bölgeyi koruyor ve hareket eden her şeyi beceriyor."

Kendimi kirli hissettim. İğrenç. "Sen bana dokunmazdın," dedim açıkça. "Hatırladın mı? Seni öpmüştüm. Sana dokundum. Bunun için *yalvardım*. Beni becermene izin verirdim, Mark. Ağzını üzerime koymana izin verirdim, ama sen bana hayır dedin. Bana *beklemem* gerektiğini söyledin. İşlerin yolunda gitmediğini, zamanlamanın doğru olmadığını. Dikkatinin dağılamayacağını. *Sorumlulukların* vardı. Ve sonra ortadan kayboldun. Aylarca ortadan kayboldun. Aramadın. Kontrol yok. *Nasılsın* yok,

Gordo? Nasılsın? Beni hatırladın mı? Arkadaşını?" Birkaç parmağımı boynumdaki ize sürttüm. Çok iyi yakıyordu. "Bana çok şey yapmana izin verebilirdim."

Gözleri yanıyordu. Dişleri daha da keskinleşmişti. "Gordo," diye hırladı, sesi insandan çok kurda benziyordu.

Ona doğru bir adım attım.

Her hareketi izledi, her zaman avcıydı.

"Yapabilirsin, biliyorsun," dedim ona sessizce. "Bana sahip olabilirsin. Hemen şimdi. İşte. Beni seç. Mark. Seç beni. Burada kal. Ya da kalma. İstedğin yere gidebiliriz. Hemen şimdi gidebiliriz. Sen ve ben. Diğer her şeyi siktir et. Sürüler yok, Alfalar yok. *Kurtlar* yok. Sadece... biz."

"Benim bir Omega olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Çünkü ben senin bağı olabilirim. Sen hâlâ benim olabilirsin. Ve birlikte olabiliriz. Mark, senden hayatında bir kez olsun beni seçmeni istiyorum."

O da "Hayır." dedi.

Bunu bekliyordum. Gerçekten bekliyordum.

Yine de düşündüğümünden daha fazla acıdı.

Bir an için sihrimi vahşi hissettim. Sanki kontrol edilemezmiş gibi. Sanki benden fırlayacak ve gördüğüm her şeyi yok edecekmiş gibi.

Ne de olsa babamın oğluydum.

Ama o an geçti ve ardında dumanı tüten bir kraterden başka bir şey bırakmadı.

Dedi ki, "Gordo. Benden bunu bekleyemezsin, bu öyle bir şey değil." Bir adım geri attım.

Öfkesi gitmişti. Sadece korku kalmıştı.

"Tabii ki yapamazsın," dedim, sesim kısılmıştı. "Ne düşünüyordum ki?" Döndüm ve kapıyı açık bırakarak eve geri döndüm. Beni takip etmedi.

Ben yatak odama geri dönerken meçhul adam gözlerini kırptırıyordu. "Neler oluyor?"

Cevap vermedim. Komodine gittim ve çekmeceyi açtım. İçinde bir kutu vardı ve bu kutunun içinde defalarca dışarı çıkardığım taştan bir kurt, defalarca bozulan bir söz vardı. Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridora geri döndüm, annemin sesi kafamın içindeydi, bana kurtların *yalan* söylediğini söylüyordu, yalan söylüyorlar, Gordo, seni *kullanıyorlar* ve seni sevdiklerini düşünebilirsin, hatta sana sevdiklerini *söyleyebilirler*, ama *yalan* söylüyorlar.

Hep öyle

yaparlar.

Ben bir

insandım.

Kurtların yanında yerim yoktu.

Hâlâ verandada duruyordu.

Elimdeki kutuyu görünce gözleri büyüdü. "Hayır" dedi.

"Gordo" dedi.

Dedi ki, "Sadece bekle. Lütfen bekle."

Ona uzattım.

Kabul etmedi.

Dedim ki, "Sen al. Şimdi al." Mark

Bennett "Lütfen" dedi.

Göğsüne doğru ittim. İrkildi. "Al şunu," diye tersledim.

Öyle yaptı. Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. Çıplak omuzlarımda tüylerim diken diken oldu. Hava serindi ve boğulduğumu sandım.

"Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Thomas'a söyle," dedim, hâlâ yapabiliyorken kelimeleri çıkarmaya çabalayarak. "Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyle. Onu bir daha görmek istemediğimi söyle. Green Creek'ten uzak durmasını söyle."

Mark şok olmuş görünüyordu.

"Yoksa ne olur?" "Yoksa

yapacağım şey hoşuna gitmez."

Ona son bir kez bakmama izin verdim. Bu adama. Bu kurda. Yıllar süren bir saniyeydi.

Döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak içeri girdim.

Uzun bir dakika boyunca verandamda durdu. Nefes alışını duyabiliyordum. Sonra gitti.

Mark Bennett için son bir kez gözyaşı dökmeme izin verdim. Ama hepsi bu kadardı.

O zamanlar bilmesem de onu tekrar görecektim. Yıllar geçecekti ama bir gün geri dönecekti. Hepsi dönecekti. Thomas. Elizabeth. Carter. Kelly. Joe. Mark. Green Creek'e geri döneceklerdi ve arkalarında Thomas Bennett'in ölümü anlamına gelecek bir canavar olacaktı.

Üç yıl, bir ay ve yirmi altı gün sonra ilk kez Bennett'lerin evinin önünde dururken Joe'nun etrafını sarmıştık.

Önümüzde bizim ait olmadığımız bir sürü duruyordu.

Elizabeth.

Rico.

Chris.

Tanner.

Jessie.

Tanımadığım gözlüklü bir kurt. Mark.

Babası bir keresinde ona insanların hayatının geri kalanında ona bok atacağını söylemiş bir adam. Hiçbir işe yaramayacağını.

Ve bir şekilde Alfa olmuştu.

OceanofPDF.com

BİR YIL

SONRA

OceanofPDF.com

lanet olası aptal/alfa'nın şarkısı

OXNARD MATHESON, "Tam bir aptal gibi davranıyorsun." dedi.

Başımı bilgisayardan kaldırmadım. Gözlüklü bir kurdun indirdiği yeni programda gider raporlarını nasıl çalıştıracığımı bulmaya çalışıyordum ama teknoloji henüz yok edemediğim bir düşmandı. Yumruğumu monitöre geçirmeyi gerçekten düşünüyordum. Uzun bir gün olmuştu.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Gitmesi umuduyla onu görmezden geldim. Asla işe yaramadı.

"Gordo."

"Meşgulüm." Klavyedeki bir tuşa bastım ve bilgisayar bana bir hata mesajı verdi. Her şeyden nefret ediyordum.

"Bunu görebiliyorum. Ama sen hala lanet bir aptalsın." "Harika. Harika. Fantastik."

"Ben-"

"Vay canına," dedi başka bir ses. "Şu anda burası çok gergin."

Kafamı masaya vurma isteğime zorlukla karşı koydum.

Robbie Fontaine Ox'un yanında durmuş, merakla bir ileri bir geri bakıyordu. Üzerinde adının yazılı olduğu bir iş gömleği vardı, Ox'un hediyesiydi ve kimse *bana* sormadığı için gözlerimi devirmiştim. Kesinlikle ihtiyacı olmayan kalın hipster gözlükler takıyordu. Gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı ve dayanamadığım o bilmiş gülümsemesiyle sırtıyordu. Onu izlediğimi fark edince bana göz kırptı. Çekilmez biriydi.

"Yine mi kavga ediyorsunuz?" diye sordu. "Seni ben işe almadım," dedim.

"Oh, biliyorum," dedi kolayca. "Ox yaptı ama. Yani." Omuz silkti. "Aynı sayılır."

"En son bir araba üzerinde çalışmaya çalıştığında onu ateşe vermiştin."

"Değil mi? Tuhaf. Bunun nasıl olduğunu hala bilmiyorum. Yani, bir an her şey yolundaydı ve sonra *alevler çıktı*-"

"Lastikleri döndürüyor olman gerekiyordu."

"Ve bir şekilde kendiliğinden yandılar," dedi, sanki pislik *benmişim* gibi yavaşça konuşarak. "Ama bu yüzden sigortamız var, değil mi? Ayrıca, artık sadece ön büroda çalışıyorum. İnsanların arabalarını bıraktıklarında bakacakları küçük bir göz şekerine sahip olmaktan hoşlandıklarını iyi bir otoriteye sahibim. Sanırım geri kalanınız bu kadar... bilirsiniz işte. Vahşi."

Ox'a "Onu ben işe almadım," dedim.

"Yapacak işlerin yok mu senin?" Ox ona sordu.

"Muhtemelen," dedi Robbie. "Ama sanırım olduğum yerde durmayı tercih ederim. Gordo neden bu kadar aptalca davranıyor? Mark meselesi yüzünden mi?"

"Burada çalışmaya çalışıyorum," diye hatırlattım onlara. Faydasızdı ama yine de söylenmesi gerekiyordu. Ox'un kışında bir böcek vardı, bu da söyleyeceklerini söyleyeceği anlamına geliyordu. Gerçek bir Alfa olduğundan beri bu şekilde çekilmez olmuştu.

"Neden Gordo'ya bakıyoruz?" dedi başka bir ses ve ben inledim. "*Lobito*, yine patrona bok mu atıyorsun?"

"Rico, Ford ve Toyota'nın yağ değişimini senin yapman gerektiğini *biliyorum*."

Arkadaşım ofise girerken bana sırtıttı. "Muhtemelen," dedi. "Ama iyi haber şu ki, eninde sonunda onlara ulaşacağım. Burada olanlar çok daha ilginç görünüyor. Aslında, bir saniye bekleyin." Kapı aralığından garajın içine doğru eğildi. "*Oye!* Kışınızı kaldırıp buraya gelin. Bir müdahale yapıyoruz."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum. Kırk yaşındaydım ve bir sürü işgüzar orospuya aittim.

"Sonunda," diye mırıldandığını duydum Tanner'ın. "Üzücü olmaya başlamıştı."

"*Ben* bile endişelenmeye başlamıştım," dedi Chris. "Ve endişelenmekten ne kadar hoşlanmadığımı bilirsin."

Ofis küçüktü ve Marty'nin yıllar önce ikinci el olarak satın aldığı eski, yontulmuş masanın arkasında oturuyordum. Bir an sonra beş yetişkin adam kapı aralığından içeri girdiler ve bana bakarak *bir şey* yapmamı bekliyorlardı.

Onlardan o kadar nefret ediyordum ki.

Onları görmezden geldim ve gider faturası üzerinde çalışmaya geri döndüm.

Gider faturası üzerinde çalışıyorum.

Ox'a yazılımı güncellemeye gerek olmadığını söylemiştim. Gayet iyi çalışıyordu.

Ama *Robbie*'nin doksanların sonunda yapılmış bir programla başa çıkamayacağını söylediğini anlattı. Ben de diplomatik bir şekilde *Robbie*'nin doksanların sonunda muhtemelen kıllarının bile olmadığını söyleyerek karşılık verdim. Ox bana dik dik baktı. Ben de ona baktım.

Yazılım ertesi gün *Robbie*'yi çok sevindirecek şekilde güncellendi.

Sonraki dört günümü onu geldiği yere geri göndermenin yollarını bulmaya çalışarak geçirdim.

F11'e bastığımda bilgisayar başka bir hata mesajı verdi.

Rico, Chris ve Tanner bana kıs kıs güldüler.

Belki de bilgisayarı kafalarına fırlatırsam, olması gerektiği gibi çalışmaya başlardı.

Kesinlikle daha iyi hissederdim.

Ama büyük ihtimalle dikişli, kırık suratlarıyla geri dönerlerdi ve o zaman kendimi kötü hissederdim ve belki de gerçekten saçmalıklarını *dinlemeye* başlardım-

Rico, Chris ve Tanner'a, "Surat asıyor," diye fısıldadı.

"Ah," dediler.

En eski arkadaşlarınızın çalışanlarınız ve sürünüzün üyeleri olmasıyla ilgili sorun buydu. Onları her gün görmek zorundaydınız ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın onlardan asla kaçamazdınız. Elbette bu, onlara kurtadamlardan ve cadılardan bahsettiği için Ox'un suçuydu, onu henüz affedemediğim bir hataydı bu.

"Sizi sadece zihnimin gücüyle öldürebileceğimin farkındasınız," diye hatırlattım onlara.

"Bunu yapamayacağını söylediğini sanıyordum?" Tanner biraz endişeli bir ses tonuyla sordu.

"Çünkü yapamaz," dedi Ox. "Bu işler böyle yürümez." "Bu senin hatan," dedim ona.

Omuz silkti.

"Zen Alpha saçmalığı."

"Tuhaf değil mi?" Rico sordu. "Yani, Joe'yla mistik ay büyüyle seks yaptıkları ve eş oldukları o günden beri-"

"Şunu demeyi keser misin?" Ox homurdandı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Evet, öyleydi," dedi Chris.

"Seni falan ısırды," diye dikkat çekti Tanner.

"Ve sonra yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle genelev gibi kokarak dışarı çıktın," dedi Rico. "Ve bam! Mistik ay büyülü seks yoluyla Zen Alfa. Bu müthiş bir orgazm olmalı."

Bu... gerçekten çok uzak değildi. Ne kadar rahatsız edici olsa da, Ox, gözlerimin önünde büyümesini izlediğim çocuk ve başka bir Alfa kurdu sevişirken *hepimizin* bir dalgayla vurulduğu tek *bir* an vardı ve-

"Ah, Tanrım," diye inledim, keşke başka bir yerde olsaydım.

"Evet," dedi Rico. "Ben de şimdi bunu düşünüyorum. Yani, popo seksi falan, ama homo değil, değil mi?" Ox'a bakarken kaşlarını çattı. "Yani, bir sürüye dahil olmak için bu bir ön koşul değil, değil mi? Çünkü bunu sana söyledim mi bilmiyorum ama ben oldukça heteroyum. Son birkaç yılda tüm hayatım boyunca gördüğümünden daha fazla çıplak erkek görmüş olsam bile. Çünkü kurtadamlar."

"Şey," dedi Chris. "Bir keresinde sen-" "Ah, *doğru ya*," dedi

Tanner. "O zaman sen-" Rico ürpererek, "Tekila," dedi.

"Ne zaman nerede kiminle ne yaptın?" Robbie sordu.

Rico ona kaşlarını çattı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? İstedğim her erkeği elde edebilirim!"

"Yani, siz çocuklar çekicisiniz, sanırım. Yaşlı insanlar için."

Kollarını kavuşturmuş, dingin bir ifadeyle duran Zen Alfa dışında hepimiz ona ters ters baktık.

"Yaşlı mı?" Rico yavaşça söyledi. "Küçük kurt, şu anda senden hoşlanmıyor olabilirim." "Belki sana biraz tekila getiririm ve fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görürsün,"

Robbie kaşlarını sallayarak şöyle dedi. "Bu iş konuşması mı? Şu anda iş konuşması mı yapıyorum? Biralar ve göğüsler!"

Ox'a tekrar "Senin hatan," dedim. "Bütün bunlar. Benim dışımda bu odadaki her bir kişi senin suçun."

Ox sakince gülümsedi. Bu sinir bozucuydu. "Tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Lanet olsun. Yeterince dikkatleri dağıldı sanıyordum. "Aslında şu anda çalışıyorum, eğer anlayamadıysan. Bu da yapmayı düşünmen gereken bir şey." Kimse kımıldamadı.

Onun yerine "Hepiniz kovuldunuz," demeyi denedim. Orada öylece durdular.

Farklı bir yol denedim. "Hepinizi çok sikeyim."

"Ona sadece onu sevdiğini söyle," dedi Robbie. "Senin gibi yaşlı insanlar bile kafalarını kıçlarından çıkarmayı hak ediyor."

"Kelly nasıl? Ve şu gözlükleri çıkar. Onlara ihtiyacın yok ve seni aptal gibi gösteriyorlar."

Hemen kıpkırmızı oldu ve kekelemeye başladı.

Ox elini Robbie'nin omzuna koydu ve *sessizlik, sakinlik ve paket çantası* oldu ve Robbie eşit bir şekilde nefes almaya başladı. İzinsiz girmelerine duyduğum öfke bile biraz azalmıştı ki bu haksızlıktı. Bir yıldan kısa bir süre içinde Ox, şimdiye kadar gördüğüm en güçlü Alfa olmuştu. Belki Thomas ya da Abel Bennett'ten bile daha güçlü. Bunun Joe onu ısırmaya zorlanmadan önce insan bir Alfa olmasıyla ilgili olduğunu düşündük.

Sebebi ne olursa olsun, Ox tanıdığım hiçbir kurt adama benzemiyordu. Joe'yla resmi olarak çiftleştiklerinden beri, erişimleri hepimize yayılmıştı, sürüler birleşmişti, her ne kadar zorluklar olmasa da. Carter ve Kelly hâlâ Joe'ya, diğerleri de Ox'a itaat etme eğilimindeydi ama iş başa düştüğünde ikisi de Alfamızdı. Daha önce iki Alfa tarafından yönetilen bir sürü duymamıştım ama Green Creek'te imkânsıza tanık olmaya alışmıştım.

Yine de Ox dikkatliydi, çünkü özgür irade sorununun ortaya çıktığı bir nokta vardı. Ox ya da Joe isterlerse Betalarına ya da insanlarına kendi iradelerini dayatabilir ve uygun gördükleri gibi davranmalarını sağlayabilirlerdi. Alfa olmak ve kontrollerini uygulamak arasında ince bir çizgi vardı. Eğer isterlerse, ikisi birlikte bizi akılsız birer asalak haline getirebilirlerdi.

Ama bunu kazara ilk kez yaptığında Ox'un yüzündeki dehşet ifadesi bunun asla gerçekleşmeyeceğini göstermeye yetti. Zaten bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Ne olursa olsun, böyle bir insan değildi.

Ama Robbie'yle olduğu gibi öyle anlar vardı ki, o *iterdi* ve hepimiz hissederdik. Bu kontrolle ilgili değildi. Bu paketlenmekle, daha önce hiç hissetmediğim şekilde bağlanmakla ilgiliydi. Birbirimize bağlı olduğumuzda bile.

Joe'nun etrafında dönüp duran bir avuç insan, hiç böyle olmamıştı. O yıllar çaresizlikten ve koca dünyada hayatta kalmaktan doğmuştu. Artık evimizdeydik ve tamamlanmıştık.

Çoğunlukla.

Bu yüzden hepsi bu küçük ofiste durmuş, beni tekrar deşmeye hazır bekliyorlardı.

Ama onlar bunu yapamadan kolumda keskin bir sancı hissettim. Aşağı baktığımda iki çizginin hızla dalgalanmaya başladığını ve derin bir orman yeşili renginde parladığını gördüm.

Ox ve Robbie kaskatı kesildi.

Yüzlerindeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla insanlar bile bunu hissetmişti.

Ox'un gözleri alev alev yanıyordu ve sesi derinden geliyordu: "Koğuşlar. İhlal edildiler."

OX, ROBBIE ve ben Ox'un eski kamyonetindeydik. Ben direksiyonun arkasındaydım, Ox pencerenin yanında öfke saçarken Robbie aramızdaydı. Diğerleri Rico'nun arabasıyla arkadan geliyordu. Ekim ayının ortasıydı ve Green Creek'in etrafındaki ağaçların yaprakları turuncu ve kırmızı renklere bürünmüştü. Cadılar Bayramı süsleri ana caddedeki dükkânları kaplamıştı. Lokantaların pencerelerinde strafor balkabakları duruyordu. Gökyüzü geceye doğru solmaya başlamıştı ve insanlar işten çıktıkça kaldırımlar doluyordu.

Ox'un telefonu çaldığında şehirden yeni çıkmıştık. Hoparlöre aldı ve ön panelin üzerine koydu.

"Öküz," dedi alçak bir ses. "Hissettin."

Joe Bennett'in sesi sanki bir ağız dolusu dişin arasından hırılyormuş gibi çıkıyordu.

Ox, "Evet. Ormandan." dedi.

"Diğerleri."

"Benimle birlikte. Jessie hala okulda. Ya sen?"

"Anne. Carter. Kelly. Hepsi evde."

Göz ucuyla Ox'un bana baktığını gördüm. Sonra, "Mark?" Kısa bir tereddüt. "Geliyor."

"Yakında orada olacağız."

Ox telefonu torpido gözüne iterken telefon bip sesi çıkardı. Kafamdan üçten geriye doğru saydım ve *bire* ulaştığımda, "Gordo. O

gidiyor-"

"Bırak onu, Ox. Bir önemi yok."

"Bu iş daha bitmedi."

"*Bırak* dedim."

"Şu anda gerçekten çok rahatsızım," diye mırıldandı Robbie aramızda.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük.

Bennett evlerine giden toprak yola girdik. Direksiyon ellerimde sarsılmaya çalışırken etrafımızda taşlar ve tozlar uçuşuyordu. Diğerleri arkamızdaydı.

"Frenlerin çalışması lazım," dedim

hafifçe. "Biliyorum."

"Belki içeri getiririm. Sana bir anlaşma

sağlayabilir." "Sahibini falan mı

taniyorsun?" "Ya da başka bir şey."

Hâlâ gergindi ama gözlerini devirdi ve gülümsediğinde birçok dişini gösterdi. Robbie aramızda iç geçirdi, eli Alfa'sının kolundaydı.

Evler görünmeye başladı. Ox'un bir zamanlar annesiyle birlikte yaşadığı mavi ev. Çok daha büyük olan Bennett evi ağaçların arasında daha gerideydi. Sürü halindeki cipler Jessie'nin küçük Honda'sının yanına park edilmişti.

"Okulda kaldığını sanıyordum?" Robbie sordu.

Ox boğazının altından homurdandı. "Dinlemesi gerekiyordu. Hiç dinlemiyor."

Diğerleriyle birlikte verandada bekliyordu. Uzun saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzünde acımasız bir ifade vardı. Chris'in yıllar önce anneleri öldükten sonra dükkâna getirdiği o küçük kızdan daha sert ve daha güçlüydü. Aslında, gruptaki tüm insanlar arasında muhtemelen en ölümcül olanıydı. Sadece gümüş işlemeli bir asa taşıyordu ama gruptaki neredeyse herkesi bir noktada sırt üstü yere sermişti.

Elizabeth onun yanında durdu. Her zamanki gibi zarıftı ve kraliçe gibi muhteşem görünüyordu. Süzülüyor gibi görüldüğü kadar hareket etmiyordu. Artık daha yaşlıydı, yüzündeki çizgiler daha belirgindi. Başka bir sürü kurmadan önce sürüsünün kaybindan kurtulmuştu, ancak onu kaybettikten sonra

Eşi ve Alfa'sı canavarın pençelerine, oğulları ise yola düşmüştü. Yara izleri vardı ama derisinin altına gömülmüşlerdi. Kederi yıllar geçtikçe azalmıştı ve artık eskisi kadar perili görünmüyordu. Ox bana yeniden resim yapmaya başladığını söylemişti ve mavi olmasına rağmen yakında yeşil bir rahatlamanın geleceğini düşünüyordu.

Carter ve Kelly annelerinin iki yanında duruyordu. Yolda geçirdikleri zaman onları değiştirmişti ve döndüklerinden bu yana geçen bir yıl içinde hâlâ bazen bir zamanlar oldukları kişiyle şimdi oldukları kişiyi uzlaştırmakta zorlanıyorlardı. Carter hâlâ iriydi, eskisinden daha çabuk öfkelenen kaslı bir kurttu. Kafası hâlâ bir asker gibi traşlıydı.

Kelly geri döndüğünden beri kütlesinin bir kısmını kaybetmişti. İkisi arasında daha yumuşak olan oydu ve hâlâ kardeşlerine benzese de -tüm o sarı saçları ve gök mavisi gözleriyle- eve Carter'dan daha iyi alışmıştı. Carter bazen hâlâ eve döndüğünden emin değilmiş gibi görünüyordu. Kelly ise yerini yeniden bulmuştu ve sanki hiç ayrılmamış gibiydi.

Ama hepsi de son birkaç yıldır yaşadıkları canavarları ve ayrılıkları bir gurur nişanı gibi taşıyorlardı. Bir zamanlar oldukları çocuklar değillerdi. Çoğu kişinin asla göremeyeceği şeylere tanık olmuşlardı. Hayatları ve sürüleri için kendilerinden çok şey alan bir canavara karşı savaşmışlardı. Kazanmışlardı ama kayıplarımız da yok değildi.

Joe onlardan biraz uzakta duruyordu. Kollarını arkasında kavuşturmuş, başını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Gözleri kapalıydı ve kendi bölgesinde nefes aldığını ve yerleştirdiğim korumaları aşan şeyin ne olduğunu biliyordum. Ne olduğu hakkında iyi bir fikrim vardı ama tedbirli olmak üzmekten daha iyiydi.

Ox daha ben kamyoneti kapatmadan kapıdan çıkmıştı. Yanlarından geçerken Jessie'yi işaret ederek, "Sana okulda kalmanı söylemişim," dedi.

"Geçen hafta seni ağaca çarptığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu tatlı tatlı, esasını omzuna vurarak.

Adam ona dişlerini gösterdi, ama kadın sadece güldü. Joe'ya doğru ilerledi, elini ensesine koydu ve sıktı. Hiç konuşmadan yan yana durdular. İzliyor, bekliyorlardı.

"Tamam," dedim. "Tamam."

"Tamam mı?" Robbie sordu ve irkildim. Hemen yanımda oturduğunu unutmuşum.

"Çık dışarı. Ve şu lanet gözlükleri çıkar."

Bana göz kırptı ve bankın üzerinden kayarak Ox'un açık bıraktığı kapıdan içeri girdi. Robbie eve doğru yürürken Kelly onu görünce hafifçe gerildi. İkisi arasında ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Adamlar arkamda durmuşlardı ve ben sürücü kapısını açtığımda gergin bir şekilde konuşuyorlardı. Rico .40 S&W yarı otomatik silahlarından birinin şarjörünü çıkarıyordu. Tanner da aynısını yapıyordu. Chris sanki bıçaklarından birini gözüne saplayacakmış gibi görünüyordu. Beni çok endişelendiriyorlardı.

Kimin orada olmadığını fark

etmemeye çalıştım. Pek işe yaramadı.

Verandaya yaklaşırken başımı sallayarak, "Elizabeth,"

dedim. Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Gordo. Hiç

sıkıcı bir anın olmaz." "Hayır, hanımefendi."

"Yola çıktı." "Ben

sormadım."

"Bunu düşünüyordun."

Jessie öksürdü ama sanki güldüğünü gizliyor gibiydi. "Önemli değil."

Elizabeth sakın bir sesle, "Eminim," dedi. Elini uzatıp kolumu ovuşturdu ve dövmelemlerim onun dokunuşuyla aydınlanırken bir ışık izi bıraktı. Kurtlar tarafından tekrar dokunulmaya alışmak uzun zaman almıştı ve bazen yaptıkları yığınların içinde yatmaktan kaçınma eğilimindeydim ama artık onları itip kakmıyordum. Joe gibi Ox da bundan memnundu. İyi bir görüntü sergiledim.

"Ox seninle konuştu mu?"

Carter sordu. "Denedi."

"İnatçı, ha." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Muhtemelen bunun üzerinde çalışmalıyım."

Gözlerimi ona diktim. "Bu sefer sen mi yaptırdın?" "Hayır" dedi ve aynı anda Kelly de "Tabii ki yaptım" dedi.

Jessie yine sert bir şekilde öksürdü.

"Pislikler," diye mırıldandım. "Kendi işinize bakın." "Huysuz ihtiyar," diye alay etti Kelly.

"Ben de ona öyle diyordum," dedi Robbie. "Ama sonra bazen yaptığı gibi cinayet kaşlarını aldı. Şu anda olduğu gibi."

Hepsi bana güldü.

Onları verandaya bıraktım.

Ben yaklaştığımda Ox ve Joe hâlâ konuşmuyorlardı ama Ox'un eli hâlâ Joe'nun boynundaydı. Yanına geldiğimde Joe bana baktı. Gözleri bana parladı ve kolum onunkine değdiğinde *bir paketin* çekiciliğini hissettim.

Alfa'm ve bağlılığım arasındaki farkı uzlaştırmaya çalışmak zor olmuştu. Daha önce tek bir sürüden sorumlu iki Alfa olmamıştı ve bir süre bunun işe yarayacağından emin değildim. Joe'ya çekilmiştim çünkü üç yıldır tanıdığım tek kişi oydu. Ox'a bağlıydım çünkü aklımı başımda tutuyordu.

Ona haksızlık etmişti. Ox'a. Önünde adının yazılı olduğu bir iş gömleğinin üzerine onu benim gibi bağlamak. Karanlıktaki canavarları bilmiyordu. Ama o yakınımdayken kafamdaki kükreme azalıyor, öfke yatışıyordu. Neler olduğunu anladığımda artık çok geçti. Ve sonra Bennett'ler Green Creek'e döndüler ve unutmaya zorladığım bir ömür boyu süren anılarımı da beraberlerinde getirdiler.

Thomas'ın bana ilk kez gelip vardiyasını bir türlü tutamayan Joe için yardım istemesi işleri daha da zorlaştırmıştı. Ya da Mark'ı yıllar sonra ilk kez gördüğümde, Green Creek'teki kaldırımında hiç gitmemiş gibi duruyordu.

Bu konuda hiçbir şey kolay olmamıştı. Ama daha iyiye gittiğini düşünüyordum. "Ox seninle konuştu mu?" Joe sordu.

Tamam, hiç de iyiye gitmiyordu. Her birinin canı cehenneme. "Cinayet kaşları," diye mırıldandı Ox.

"Endişelenmemiz gereken başka şeyler var," diye hatırlattım onlara.

"Elbette, Gordo," dedi Joe kolayca. Green Creek'e döndüğünden beri, özellikle de Richard Collins'in ölümünden sonra huzur bulmuştu. Ne yalan söyleyeyim, o babasının oğluydu. Sakin ve güçlüydü ve durum gerektiriyorsa küçük bir manipülasyondan çekinmezdi. Kendime bunun kötü niyetli olmadığını söyledim ama Bennett evinin etrafındaki ormana yayılmış kül ve tozdan başka bir şey olmamasına rağmen Thomas Bennett fikriyle hâlâ mücadele ediyordum. "Başka şeyler. Ama bilmediğin bir şey varsa diye söylüyorum, çoklu görevlerde oldukça iyiyimdir."

"Omega mı?"

Joe omzunu benimkine çarptı. "Evet." "Diğerleri gibi mi?"

"Muhtemelen. Koğuşlarınız bize bolca uyarı veriyor. Onlara güveniyorum. Sana güvendiğim gibi."

Beni bu kadar sıcak hissettirmemeliydi. "Sadece benimle iyi geçinmeye çalışıyorsun."

Gözlerini kısarak bana baktı. " alışıyor mu?" "Hayır."

"Kelly haklı, biliyorsun."

"Hakkında mı?"

"Huysuz ihtiyar."

"Seni tam burada yakacağım. Hemen şimdi."

Joe ormana doğru bakmadan önce sessizce güldü. Omega ya da başka bir şey, her neyse, gittikçe yaklaşıyordu. Gökyüzünde hava kararıyor ve ilk yıldızlar belirliyordu.

"Mark geliyor," diye mırıldandı

Ox. Parmak eklemlerimi patlattım.

Joe başını sallayarak homurdandı.

Onu görmeden önce duydum. Toprağın  zerindeki o büyük pençelerin sesini her yerde tanıyabilirdim. Kendime olduğum yerde kalmamı, dosdoğru önüme bakmamı söyledim ama kafamın içinde *kardeş*, *sevgi*, *sürü* ve diğer kurtlar Alfalarından gelen ipucunu yakaladıkça *işaret* vardı.

İnsanlar bile duyuyordu, belli belirsiz de olsa. Büyüm yüzünden sürüye bağlıydım, bu yüzden şarkıları kafamın içinde duyabiliyordum.

Annemin sesi bana fısıldadı, kurtların *kullandığını* ve *yalan söylediğini* hatırlattı ama ben onu ittim. Thomas'ın bildiği ya da bilmediği şeylerin artık bir önemi yoktu. O gitmişti ve Ox dönüşmüştü.

Carter, "Arabasını bırakmış olmalı" dedi.

"Kapa  eneni Carter," diye tısladı Kelly.

"Oh. Kahretsin. Doğru ya. Gordo'nun duygularını incitmemek için konuşmadığımız şey."

"Seni duyabiliyor!"

Elizabeth oğluna, "Hepimiz seni duyabiliyoruz," dedi.

"Birinin bunu söylemesi gerekiyor," diye mırıldandı Rico.

"O aptalın teki." "Senin şu güzel kız nasıl?" Elizabeth ona sordu. "Hangisi?"

"Melanie'ydi, değil mi?"

"Oh. İyi. Sanırım mı? Yani, onunla birkaç aydır konuşmadım." "Şimdi Bambi'nin peşinde," dedi Tanner.

"Bambi," dedi Robbie. "Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Çok ateşli," dedi Chris. "Kocaman bir set-"

"Garajda değilsin," diye hatırlattı Jessie ona. "-duyguların. Bu. Güzel."

"İyi kurtarış," diye mırıldandı Tanner.

"Çok büyük hisleri var," dedi Rico. "Bazen duygularını benim üzerime yüklüyor-"

"Sürüde daha fazla kadına ihtiyacımız var," dedi Jessie iç çekerek. Elizabeth hafifçe, "Bence biz kendimize yeteriz," dedi.

Döndüm ve omzumun üzerinden baktım.

İri, kahverengi bir kurt arabaların arasından geçiyordu. Omuzları Ox'un kamyonunun kaputu kadar uzun, kulakları kocaman kafasının üstünde seğiriyordu. Pençeleri toprakta elimden daha büyük izler bırakıyordu. Bakışları önünde toplanan sürünün üzerinde gezinirken bana takıldı. Düşmeden önce kekeledi ve takıldı.

Ormana doğru geri döndüm.

Arkamdan kemik ve kas kayması geldi.

Rico, "Şimdiye kadar çıplak insanlara dönüşen kurtadamlar görmeye alışmış olmam gerekirdi," dedi. "Ama durum pek de öyle görünmüyor."

"Sen de o çıplak insanlardan biri olabilirsin," dedi Robbie. "Ox ya da Joe'nun seni dönüştürmesine izin ver ve sen de herkes gibi aletini dışarıda gösterebilirsin."

Chris dehşete düşmüş bir sesle, "Lütfen ona bir fikir vermeyin," dedi. "Kimsenin görmemesi gereken bazı şeyler vardır."

"İrkçilik yapma. Ayrıca biz birlikte büyüdük. Beni yüzlerce kez çıplak gördün. On iki yaşındayken hep birlikte otuzbir çektik!"

Joe ve Ox yavaşça dönüp bana baktılar.

Ben de onlara ters ters baktım. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Eğer bir şey varsa, bu Ox'un hatasıdır, çünkü en başından beri onları bir araya getirmiştir."

"Neden herkese söylemek zorundaydın?" Chris talep etti.

"Oh, lütfen," dedi Rico. "Bazen kafamızın içinde duyabildiğimiz bir kurtadam sürüsünün içindeyiz. Artık sınırlarımız yok."

"Neden hâlâ bizim zihin okuyucu olduğumuzu düşünüyor?" Kelly fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Carter. "Ama ona öyle olmadığımızı hatırlatmayın. Hayatım boyunca iz bırakacak şeyler öğrenmeyi seviyorum."

Tanner, "Onlarla hiç mastürbasyon yapmadım," dedi.

"O gün hastaydın," dedi Rico ona. "Aksi takdirde sana da sorardık."

Ox ve Joe insanları sürüye katmayı teklif etmişlerdi. Jessie bunu istemediğini söyleyerek reddetmişti. Chris de kısa bir süre sonra onu takip etmişti ve bunun kız kardeşiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum. Tanner daha suskundu ve tüm insanlar arasında dönüştürülmeyi en çok onun kabul edeceğini düşünmüştüm. Ama hakkında her şeyi bilmeden hiçbir şey yapmazdı ve Ox'tan onu ısırmasını istemesinin an meselesi olduğunu düşündüm.

Öte yandan Rico'nun öyle ya da böyle umurunda değil gibiydi. Ox ve Joe'ya ölüm kalım meselesi olursa kendisini dönüştürmeleri için söz verdimişti ama olduğu gibi kalmakta bir sakınca görmüyordu.

Rahatlamıştım. Herhangi birinin pençelerini çıkarabileceği fikri beni endişelendiriyordu.

"Elimden geldiğince çabuk geldim," dedi alçak bir ses. "Ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Görünüşe göre bir Omega," dedi Elizabeth.

"Bir tane daha mı? Bu ay bu üçüncü."

"Merak uyandırıcı, değil mi? Sana içeride bir pantolon bırakmıştım. Kelly, onları alabilir misin?"

Paravan kapısının açıldığını duydum ve umutsuzca yaklaşan Omega'ya odaklanmaya çalıştım. Omega'yı görebilmek için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu.

Joe yine omzuma çarptı. Ona bakmak için döndüm.

Sırıttı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

O cevap veremeden Mark Bennett yanıma geldi.

Saçları kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmişti, en ufak bir kirli sakal izi bile yoktu. Sakalı her zamanki gibi dolgundu, ince kesilmişti ve kurdunun koyu kahverengisinden daha açık renkteydi. Gözleri her zaman olduğu gibi buz mavisiydi, soğuk ve araştırıcıydı. Kalçalarından tehlikeli bir şekilde sarkan bol bir kot pantolon giymişti ama neyse ki fermuarı çekilmiş ve düğmeleri iliklenmişti. Gömleksizdi, saçları iri göğsünü ve düz karnını örtüyordu. Kolu benimkine değdiğinde teni sıcaktı - son vardiyanın bir etkisi.

"Gordo," dedi, adımı söylediğinde her zaman yaptığı gibi hafifçe eğlenmiş gibiydi.

"Mark," dedim karşılığında, kararlı bir şekilde dosdoğru önüme bakarak. Ox ve Joe, çekilmez Alfalar gibi hep bir ağızdan iç çektiler. "İyi günler mi?"

"Güzel. Seninki?"

"Tamam."

"Güzel."

"Harika."

"Aptallar," diye mırıldandı Joe.

Ben daha *bunu* kabullenemeden, ağaçların arasından bir Omega fırladı.

Bu bir kadındı ve daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Kıyafetleri lime lime olmuş, ayakları çıplak ve kir içindeydi. Saçları yüzünün etrafında dağınıktı ve önündeki manzara karşısında *tereddüt* etti, sürünün geri kalanı hazır bir şekilde arkamızda yayıldı. Green Creek'e döneli bir yıldan biraz fazla olmuştu ve bu süre içinde ince yağlanmış bir makine haline gelmiştik. Güçlü yanlarımızı biliyorduk. Zayıflıklarımızın farkındaydık. Ama daha önce hiç böyle bir sürü olmamıştı ve şu anki halimize tırnaklarımızla kazıyarak gelmiştik.

Alfalar yan yana duruyordu.

Boynumu kırdım.

Carter, Joe'nun ikinci adamı, yani infazcısı, kaşlarını çatı.

Ox'un yardımcısı Mark onun arkasında ve solunda durdu. Kelly kardeşinin yanında durdu.

Sırada insanlar vardı.

Elizabeth ve Robbie arkadan geldiler. On iki kişiydik. Bennett sürüsü. Ve bir Omega.

Bu yüzden gözleri menekşe renginde parladığında ve bize saldırdığında şaşırdım, yarı değişmiş ve hırlıyordu.

Arkamızdaki hiç kimse ses çıkarmadı.

İki parmağımı kolumdaki bir toprak rune'una bastırdım, tırnaklarımı kan çekecek kadar derine batırdım.

Yer, Omega'nın ayaklarının altından yuvarlanarak öne doğru tökezlemesine neden oldu, elleri toprağa çarptıkça pençelere dönüştü. Kirli gri saçlar

Dengesini korumak için mücadele ederken kolları boyunca filizlendi. Bu kaybettiği bir savaşı ve omzunun üzerine sert bir şekilde düştü, dişleri açıldı, gözleri bana dikildi. Çenesini bana doğru kırarken hırıltısı vahşi bir şeydi.

Mark bir adım öne çıktı, sanki beni *koruyormuş* gibi önüme geçmeye çalışırken sırtındaki kaslar *oynuyordu*. Elini arkasına götürdü, sanki beni itmeye hazırlanıyordu. Bu orospu çocuğu yapabileceğini sandı-

Ayağa kalktı ve hareket etti, bize doğru savruluyordu. Mark gerildi.

Ama daha başlamadan bitmişti.

Ox, onun boyundaki bir adamın yapabileceğinden daha hızlı hareket etti. Bir an Joe'nun yanında durdu, sonra eli Omega'nın boynuna dolandı ve ileriye doğru ivmesini durdurdu. Kadın acı dolu bir boğulma sesi çıkardı, bacakları ve kolları ileri doğru sarsıldı. Onu yerden kaldırdı, pençelerini ona saplamaya çalışırken ayakları dışarı fırladı. Buna fırsat bulamadan, adam onu kemiklerini sarsan bir çatırtı ile tekrar yere çarptı, üzerine çömeldi, yüzü onunkine dönüktü, gözleri alev alev yanıyordu.

Ve sonra kükredi.

Üzerimize doğru geldi, ormanın içinde yuvarlanan bir patlama. Beta kurtları sessizce inledi. İnsanlar kulaklarını kapattı. Joe bile irkildi.

Dövmelerim canlandı, renkler kollarımda aşağı yukarı dönmeye başladı. Kuzgunun gagası sessiz bir çığlıkla açıldı, altında güller açtı, dolgun ve parlak.

Alfa'nın şarkısı muazzam bir şeydi ve kimse onu Oxnard Matheson gibi söyleyemezdi.

Omega anında insana dönüştü, gözlerindeki menekşe rengi titremeye başladı. Ağlamaya başladı, kendi içine kıvrılırken alçak, acı verici bir ses çıkardı. Omuzları titreyerek tekrar tekrar *Alfa* diye mırıldandı.

"Robbie," dedi Joe, elini Omega'nın boğazından çekerken Ox'u izleyerek, "Michelle Hughes'u ara. Ona bir tane daha olduğunu söyle."

iğne ucu kadar ışıık/kemikler ve toz

ELIZABETH VE Jessie kadını götürdüler. Kadın titremeye devam ediyordu, başı öne eğikti, kirli saçları yüzünü sarmıştı. Elizabeth bir kolunu kadının omuzlarına doladı ve kulağına fısıldadı. Jessie arkalarından gitti ve evin içinde kaybolmadan önce Ox'a bir göz attı. Eğer Omega öncekilere benziyorsa, bir şey olmazdı. Ama değilse, Elizabeth bunu halledecekti.

Onlara döndüğümde Joe Ox'a, "Mutlu olmayacak," diyordu.

"Michelle hiçbir şeyden mutlu olmaz," dedi Ox, ellerini iş pantolonuna sürterek. "Hiçbir zaman. Bunu biliyorsun."

"Hala."

"Onun mutluluğu umurumda bile değil. Bunun olacağı konusunda onu uyardık ve o hiçbir şey yapmadı. Ne derse desin, bu bizim olduğu kadar onun da suçu."

Robbie evin önünde volta atıyor, cep telefonuyla sessizce konuşuyordu. Sinirlenmiş görünüyordu, "Neyi böldüğüm *umurumda* değil. Ona Bennett sürüsünün Alfalarının onunla konuşması gerektiğini söyle. *Şimdi*." İç çekmeden önce bir süre bekledi. "Bugünlerde iyi yardım bulmak çok zor. Hayır, *senden* bahsediyordum. Kaldır kışını! Aman Tanrım."

"Kanamam var."

Mark oradaydı, yarı giyinik biri için fazla yakın duruyordu. Koluma kaşlarını çattı. Aşağıya baktım. Tırnaklarımla açtığım çentiklerden küçük bir kan damlası sızıyordu. Burun delikleri alevlendi. Ona nasıl koktuğunu merak ettim, şimşekle bağlanmış bakır gibi mi?

"Önemli bir şey değil," dedim, bana uzanacakmış gibi görüldüğünde geri adım attım. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Kendini kestini."

"Yapmam gerekeni yaptım."

Bana kaşlarını çattı. "İşe yaraması için kanamana gerek yoktu." Homurdandım. "Çünkü büyü hakkında çok şey biliyorsun."

"Doğru ya, hayatım boyunca bunun etrafında falan olmadım." "Yapma," diye uyardım onu.

"Gordo-"

"Bu arada, o neydi?" Bu onu durdurdu. "Ne?"

"Yoluma çıkıyorsun."

Gür kaşları karmaşık bir dans yaptı. "Seni hedef alıyordu." "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapamazsın demedim."

"Sana ihtiyacım yok-"

"Sanki *bunu* açıkça belirtmemişsin gibi. Sen sürüsün, Gordo. Buradaki herkes için aynı şeyi yapardım."

Lanet olsun. Bu kadar acıtmamalıydı. Bu yüzden, "Dale nasıl?" diye sordum, kelimelerim boyunca sürünen iğrenç kıvrımı çok iyi bilerek.

Gözleri turuncu renkte parladı. "Dale *iyi*. Onun iyiliğini bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

Ona sııttım. "Ne diyebilirim ki? Ben iyi bir adamım. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ona ayın kılıllı zamanlarından bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Çenesi gerildi.

Ben de baktım.

"Keşke patlamış mısır getirmeyi akıl etseydim," diye mırıldandığını duydum Chris'in.

Rico, "Bu kesinlikle izlemediğim ya da DVR'ıma kaydetmediğim *Gerçek Ev Kadınları* programlarından daha iyi," diye fısıldadı.

"Bunların Bambi yüzünden orada olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Tanner sordu. "Öyle. Tam da bu yüzden oradalar. Onları izlediğim için değil tek başıma."

"Bir kız arkadaş bulmam lazım," dedi Chris iç çekerek. "Seks yapmak istemediğim çıplak insanları görmekten bıktım."

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor," dedi Tanner.

"Çünkü sen Aro'sun. Kız arkadaş *istemiyorsun*."

"Belki de sadece kendinle mutlu olmayı öğrenmelisin. Aromantik olmanın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kapa çenenin Tanner. Beni kötü hissettiriyorsun." "İnsanlar çok tuhaf," diye mırıldandı Kelly.

"Doğru," dedi Carter. "Hey, soru. Neden Robbie'ye büyük bir böcek mi yoksa ona sürtünmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi bakıyorsun?"

Kelly kardeşine homurdandı ve kapıyı arkasından çarparak içeri girdi. Carter kimseye belli etmeden, "Harika vakit geçiriyorum," dedi. "Michelle internete giriyor," dedi Robbie, telefonunu tekrar cebine sokarken.

cebinde. "Pek mutlu değil. Bil diye söylüyorum."

Ox başını salladı. "Benim sorunum değil. Robbie. Mark. Gordo. Joe ve benimle. Carter, bu aptalları talimlerde çalıştır."

"Ne!"

"Neden?"

"Ne halt *ettik biz?*" Öküz onlara ters ters baktı.

Rico gözlerini devirdi. "Evet, evet, evet. *Alfa* atla diyor, biz ne kadar yükseğe diyeceğiz. Anladım. Sanırım sen böyle *grr* olmadığında daha çok hoşuma gidiyordu. *Bastardo*."

Carter neşeyle homurdanan diğerlerine emirler yağdırmaya başladığında Ox ve Joe'yu eve kadar takip ettim. Mark'ın beni izlediğini hissettim, sonra nefesinin altından tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve içeri girdi.

Kelly geniş mutfaktaydı, kaşlarını çatmış ocaktaki tencere ve tavalara bakıyor, sanki Omega koğuşlara girmeden önce annesinin ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Elizabeth ve Jessie görünürde yoktu. Duvarlardaki eski borular inliyordu. Omega'yı banyolardan birinde tutmuş olmalılar, onu temizlemeye çalışıyorlardı.

Ox, onun ve Joe'nun ofisine açılan kapıyı açtı. İçeri girmeden önce her zaman yaptığım gibi kapının eşiğinde duraksadım, uzun zaman önceki hayatımın anıları karnımı yumrukluyordu. Babam büyüsünü tenime işliyor, Abel'in gözleri parıl parıl bana bakıyordu. Abel masasında karşımda oturmuş, bana annemin öldüğünü ve onu babamın öldürdüğünü söylüyordu. Thomas aynı yerde oturmuş, onların gideceğini ve benim *insan* olduğum için burada kalacağımı söylüyordu. Thomas benden yardım istedi. Joe sürüyü bölerek Ox'un kalbini daha da kırdı. Bu yer, hâlâ kabullenemediğim öfkeli bir geçmiş de beraberinde taşıyordu.

"Tamam mı?" Mark arkamdan sordu.

Omzumun üzerinden baktım. Neyse ki kapının yanındaki askıda asılı bir kazak bulmuştu ama göğsünü sıkıyordu. Bakışlarımın oyalanmasına izin vermedim. "Peki."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

"Bir dakikanız var mı?" Robbie arkasından bir yerden sordu. "Belki beni de içeri alırsınız, böylece siz bu işi hallederken ben de burada garip bir şekilde durmak zorunda kalmam."

Mark'ın dudakları seğirdi.

Ben ofise girdim, o da aynısını yaptı. Robbie de onu takip etti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Oda, üst kattaki Omega'ya ait olanlar gibi meraklı kulaklardan korunmak için ses geçirmezdi. Joe ve Ox uzak duvarın yanında, büyük bir ekranın önünde durdular. Robbie telefonunu bir şekilde televizyon üzerinden video konferans yapmamızı sağlayan bir kabloya bağladı. Richard Collins'i takip etmek için yola çıkmadan önceki eski kapaklı telefonum hâlâ bendeydi. Robbie onu her gördüğünde iç çekiyordu.

"Mark," dedi Ox, "sessiz kalmanı istiyorum. Gözden uzakta değil. Ama sadece izle."

Yavaşça başını salladı. "Ne için?"

"Bize söylemediği her şey için."

Gözlerimi kırptım. "Sence söylediğinden daha fazlasını mı biliyor?"

"Çok şey söylüyor," dedi Joe. "Hiçbir şey söylemeyen biri için hepsi."

Robbie telefonuna dokunarak, "Güçlü insanlar genellikle bunu yapar," diye mırıldandı. "Toplantıya davet edilmemi takdir etmediğimden değil ama neden buradayım?"

"Çünkü seni tanıyor," dedi Joe. "Ve sanırım sana hâlâ güveniyor."

Gözlerini devirdi. "Sanırım Ox'u ona tercih ettiğim an bu güvenim sona erdi."

Hem de öyle değil," diye ekledi aceleyle, Joe'ya bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Ox'u çoktan unuttum. Ox'tan *hoşlandığımdan* değil. Stockholm sendromu gibi bir şeydi. Gözüm başka bir şeyde."

Joe kuru bir sesle, "Hı-hı," dedi. "Farklı bir şey derken kardeşimi kastediyorsun."

Robbie kalın kalın yutkundu. "Şimdi çenemi kapatacağım." Joe sırttı, jilet gibi keskin. "İyi plan."

Ox uzandı ve ekranı açtı. Robbie telefonuna dokunmaya devam ederken ekran parlak mavi bir ışıkla aydınlandı. Tekrar Alfalarına baktı ve "Hazır mısınız?" dedi.

Joe başını salladı.

Ekran karardı ve bir, iki, üç kez bip sesi duyuldu. Ve sonra Michelle Hughes görüldü.

Soğuk ve mesafeli bir şekilde güzeldi. Daha genç görünmesine rağmen benim yaşlarımdaydı. Saçları koyu renkti ve omuzlarında ustaca duruyordu, makyajı minimaldi. Gülümsüyordu ama gözlerine ulaşmıyordu. Hiç ulaştı mı bilmiyorum.

"Alpha Bennett," dedi. "Alfa Matheson. Sizi tekrar görmek ne kadar güzel. Hem de son görüşmemizden bu kadar kısa bir süre sonra."

"Alfa Hughes," dedi Joe sakın bir sesle. "Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Maine'de geç olduğunu biliyorum."

Ona el salladı. "Senin için her zaman zaman ayıracağım. Bunu biliyorsun." Robbie öksürdü. Kulağa alaycı geliyordu.

Gözleri ona doğru kaydı. "Robbie. İyi görünüyorsun." "Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim hanımefendi. Gayet iyiyim."

"Bu iyi bir şey. Sürün sana iyi davranıyor gibi görünüyor."

Çantan.

"Öyleler," dedi göğsünü gururla kabartarak. "Onlar iyi Alfalar."

"Öyle mi? Merak ettim." Sonra,

"Livingstone." "Michelle," dedim sıkılmış bir sesle.

O iyiydi. Benim saygısızlığım karşısında hiçbir şey vermedi. "Ve Mark Bennett. Ne güzel bir toplantı. Hepsi küçük bir Omega için."

"Bu ay üçüncüsü," diye hatırlattı Ox ona, ama zaten biliyordu. "Yaşıyor mu?"

"Öyle," dedi Joe. "O bir tehdit değildi. Biz gelişigüzel öldürmeyiz."

Mark yanımda gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

"Hayır mı? Ox aksini söyleyebilir. Eminim artık farkındasınızdır, bilinmeyen yerlere yaptığınız küçük... yolculuk sırasında, topraklarınızda birçok Omega'nın kanı döküldü."

"Nedenini biliyorsun," dedi Ox, her zamanki gibi sakindi.

"Evet," dedi. "Çünkü Richard Collins'e hizmet etmek için hareket ediyorlardı, zavallı küçük şeylerdi onlar. Ya da en azından onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Ve şimdi o öldüğüne göre. *Bir yere* gitmek zorundalar."

"Neden burası?" Ben sordum.

Bana neredeyse hiç bakmadı, bunun yerine Alfalara cevap vermeyi tercih etti. "Richard bir şekilde Omegaları arkasında toplamayı **b a ş a r d ı**. Onlar da

onu dinlediler. Onu takip ettiler. O zamanlar bir Alfa değildi ama öyleymiş gibi davranıyordu."

Joe başını salladı. "Bu mümkün olmamalıydı."

Mükemmel biçimli bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı? Alfa Matheson da burada olmamalı. Değişiminden önce o bir insandan başka bir şey değildi." Yüzünde belli belirsiz bir küçümseme ifadesi vardı. "Yine de onda hâlâ bir şeyler vardı, değil mi? Geride bıraktığın sürünün liderlik etmesi için onu seçmesine yetecek kadar. En azından kurtlar."

"Ox, Richard'a hiç benzemiyor," dedi Joe, sesi kısık. Kimse onun sürüsü hakkında kötü konuşmazdı. Joe'nun zorlandığında neler yapabileceğini görmüştüm. Nedenini bilmesem de Michelle zorluyordu.

"Düşündüğünden daha çok benziyorlar," dedi Michelle. "Ox, Richard'ın kaos tutkusuna sahip olmayabilir ama daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyorlar. Ve saltanatı çok çabuk sona ermiş olsa da, söylediklerine bakılırsa Richard'ın istediği oldu. Bir anlığına da olsa bir Alfa'ydı."

O haklıydı. Ben onu durduramadan izlerken bile Richard elini Ox'un göğsüne sokmuştu. Kanı ve Ox'un ıslak *parçalarının* yere düştüğünü görmüştüm. Ve Richard'ın gözlerinin mordan kırmızıya döndüğü kısa, korkunç bir saniye olmuştu. Ox'un sürüsü bu konu hakkında pek konuşmadı. Richard'ın içlerinde nasıl patladığını hissetmişlerdi, insanlar bile. Bir zamanlar *sevgi*, *kardeşlik* ve *sürü* olan yerde, geriye kalan şey öfke ve kana susamışlıktan başka bir şey değildi, kırmızıya çalan siyaha doğru öfkeli bir çekiş. Richard Collins Alfa'yı Ox'tan almıştı. Bu yüzden de Ox'un sürüsünün Alfa'sı olmuştu.

Joe bunu başladığı gibi bitirmişti.

Ama kısa da olsa nasıl bir his olduğunu unutmamışlardı.

"Ve sen bunu ondan aldın," diye devam etti Michelle. "Onu öldürdün. Richard Omegaların Alfa'sıydı. O öldüğünde, bu sana geçti. Ve eminim bununla savaşıyorlardır. Çekime direniyorlar. Ama Green Creek karanlıkta bir fener gibi yanıyordu. Bazıları yardım edemez ama sizi arar. Bennett bölgesinin çekiciliğiyle birleşince, daha fazlasının olmamasına şaşırıyorum."

Ox ve ben bakiştık. Diğer kurtlar tepki vermedi. Michelle, Oxnard Matheson'ın bir Alfa kurduna dönüştürüldüğü günden beri ondan sakladığımız, elinin altında olduğunu bile bilmediği bir gerçeğe tehlikeli bir şekilde yakındı.

Çünkü haklıydı. Richard bir şekilde Omegaları arkasına toplamayı başarmıştı ve bir Alfa olmamasına rağmen -aslında sonlara doğru gözleri menekşe rengine dönmüş ve çıldırmıştı- onu takip etmişlerdi. Onu *dinlemişlerdi*.

Omegalar için Alfa, yanlış bir isimlendirmeydi. Richard Collins, Joe onu öldürmeden önce sadece birkaç saniyeliğine Alfa olmuştu.

Joe'nun gözleri Ox'u ısırp Alfa'ya gücünü *geri* vermeden önce hiç görmediğim kadar parlıyordu.

Ve onunla birlikte Richard'ın arkasında biriken Omegalar da gelmişti.

İlk başta Ox'un kafasında bir fısıltıydı.

Ama kısa süre sonra bir kükremeye dönüştü.

Ox'un insandan kurda geçişini takip eden birkaç gün boyunca *onun* vahşileştiğini düşündük.

Ve sonra başkalarına da yayılmaya başladı. Elizabeth'e. Mark. Chris. Tanner. Rico. Jessie. Robbie.

Onlar da bunu hissetmeye başladılar, derilerinin altında asla tatmin edilemeyecek bir kaşıntı gibi. Normalde olduklarından daha huysuzlardı. Çabuk öfkeleniyorlardı, özellikle de Joe ve Ox çiftleştikten sonra.

Ne olduğunu daha önce fark etmeliydik.

Ox, Omegaların seslerini duyuyordu. Richard'ı takip etmişlerdi. Ve şimdi de Ox'a yapışmışlardı.

Ox bunu herkesten önce anlamıştı.

Birlikte bağlantıyı kapattık. Koparamadık. Sanki bir kapıyı kapatıp sıkıca kilitlemiş gibiydik. Hâlâ tırmalıyorlardı, hâlâ kendilerini kapının önüne atıp kırmaya çalışıyorlardı ama ben güçlüydüm ve Ox daha güçlüydü.

Ox o kapıyı açarsa ne olacağını bilmiyorduk. Artık bağlarla savaşılmazsa. Ona ne olacağını. Sürüsüne, geride kalanlara. Artık hepimiz bir olsak da, aramızda hâlâ ince bir ayrım vardı.

Ya da Omega'ların kendileri onu parçalayıp içinden aktılsa.

Bunu asla öğrenemeyecektik, eğer benim söz hakkım olsaydı.

Michelle Hughes bunların hiçbirini bilmiyordu. Ve bu şekilde kalmasını planladık.

"Sence kaç tane daha olabilir?" Joe, o devam edemeden konuyu saptırarak sordu.

"Tahmin yürütmeye bile başlayamam. Ama ne olursa olsun onlarla ilgilenilecek. Bedeli ne olursa olsun dünyamızın ifşa olmasını göze alamayız."

"Ama neden Gordo'nun peşinden gitti?" Robbie sordu.

Ben iç çekip tavana bakarken Michelle öne doğru eğildi.

"Um," dedi Robbie. "Bunu söylediğimi unut. Gordo'nun peşinden gitmedi. Ha ha ha, sadece şakaydı. Yapmamam gereken berbat bir şakaydı."

"Robbie," dedi Ox.

"Evet. Anladım patron. Şimdi susuyorum."

"Öyle mi yaptı?" Michelle sordu. "Büyüleyici. Gordo?"

"Önemli bir şey değildi," dedim sesimi eşit tutarak. "Herkesin önünde ydım. En yakın hedeftim. Başka bir şey değil."

"Başka bir şey yok," diye

tekrarladı. Ben de kayıtsızca

ona baktım.

İçinden biraz mırıldandı. Sonra, "Söylesene Gordo, babandan en son ne zaman haber aldın?"

Demek böyle oynamak istiyordu. "Osmond onu götürmeden önce," dedim Mark'ın parmakları benimkilere değerken soğukkanlılıkla. "Büyüsünün bozulacağını ve *sizin* onu tuttuğunuz yerden asla kaçamayacağını söylemeden önce. Tıpkı sizin Richard'ı tutuyor olmanız gerektiği gibi."

Gözleri kısıldı. "Bu talihsizlikti-"

"Talihsizlik mi? İnsanlar öldü. Bence bu *talihsizlikten* biraz daha fazlası."

"Thomas Bennett'i önemsediyini bilmiyordum," dedi Michelle, Soğukkanlılığını biraz yitirmişti. "Bunu o-" Joe, "*Yeter*," dedi.

Mark'ın eli benimkinin içindeydi ve parmaklarımı sıkıca tutuyordu. Çekecek gücü bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Özür dilerim, Alfa," dedi Michelle, maskesini sıkıca yerine takarak. "Bu yersizdi."

"Haklısın, öyleydi," diye tersledi Ox. "Her zaman aynı fikirde değiliz. Bunu anlıyorum. Ama Bennett cadısıyla bu şekilde konuşmaya hakkın yok. Bir daha yaparsan sorun yaşarız. Anladın mı?"

"Elbette" demek ona acı veriyordu belli ki ama yapacak bir şey bulamıyordum. "Bununla birlikte, soruşturmamın arkasındayım."

"Hangisi?"

"Robert Livingstone."

Mark elimi sıktı. Kemiklerim kırılacak sandım.

"Richard'la birlikte çalıştığını biliyoruz," dedi, "a n c a k soru hala hangi kapasitede olduğu. Eğer Richard *için* çalışıyorsa ya da _."

"Yapmazdı."

Herkes dönüp bana baktı.

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Michelle yine gülümsüyordu. "Şimdi ne var, cadı?"

Boğazımı temizledim. "Richard için çalışmazdı. Kurtlardan nefret ederdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ox sordu. "Bana onun-"

"Annem. O... nefret ederdi. Bu hayattan. Sürü, kurtlar ve büyü." Yalan söylediler, dedi, kullandılar, *sevmediler*. "Beni bundan uzaklaştırmak istedi. Babam ona izin vermedi. Sanırım sonunda bir şekilde onun anılarını değiştirdi." Omuz silktim. "Ve sonra onun bağıını öğrendi. Nasıl başka bir kadın olduğunu. Annem onu öldürdü. Babam annemi ve daha fazlasını öldürdü. Bu annemin son eylemiydi. Yaptığı her şey için ondan intikam alabilmesinin tek yoluydu. Kaybetmeyi kaldıramadı, o yüzden.... Ve sonra hepiniz onun sihrini elinden aldınız. Kurtların emriyle kendi kardeşlerinin onu büyüünden mahrum bırakması. Onlardan nefret ederdi. Senden. Yani, hayır. Richard için çalışmıyordu. Olsa olsa Richard onun için çalışıyordu ama o bunu bilemezdi. Babam Richard'ın yetkili olduğunu düşünmesine *izin verseydi* şaşırmazdım. Ama Richard bir kukladan başka bir şey değildi. Babamın olabildiğince çoğumuzu ortadan kaldırmak için kullanacağı bir silah. Richard'ın bir Alfa olmak istemesini umursamazdı. Babam Richard'ı kullandı."

"Peki bütün bunları nereden biliyorsun?" Michelle masasında öne doğru eğilerek sordu. Gözlerinde anlam veremediğim bir parıltı vardı.

Dedim ki, "Ben babamın oğluyum. Ve onun yerinde ben olsaydım, aynısını yapmazdım diyemem."

MARK, "Yanılıyorsun." dedi.

Burnumdan duman üfledim. Verandanın ışığı kapalıydı ve karanlıkta onu zar zor seçebiliyordum. Hava serindi ve ağaçlardaki yapraklar sallanıyordu. Hava şimdi bulutluydu ve yağmur gibi kokuyordu. Evin içinden gelmemiştii. Michelle'le görüşmesi bittikten sonra odadan ilk çıkanlardan biri olmuş, arkasına bile bakmamıştı. Onu suçlamadım. Geriye dönüp bakacak pek bir şey yoktu.

Ona homurdandım ve izmariti avucumun içinde kül ettim. Kıvılcımlar avucumu yaktı, acı bana yaşadığımı hatırlatan küçük ışık iğneleri gibiydi.

"Yanılıyorsun."

"Ne hakkında?"

"Sen de aynısını yapardın." "Bunu bilemezsiniz."

"İstiyorum."

"Ne istiyorsun Mark?"

"Bunu nasıl göremiyorsun anlamıyorum." "Neyi göremiyorum?"

Dedi ki, "Onun gibi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Ondan geldin ama kim olduğunu o şekillendirmedii. Bunu biz yaptık. Senin sürün."

"Sürü." Alaycı bir şekilde homurdandım. "Hangi sürü, Mark? Şu anda sahip olduğum mu? Yoksa beni burada terk eden mi?"

"Hiç istemedim-"

Birden çok yorulmuştum. "Git buradan Mark. Şu anda bunu yapmak istemiyorum."

Acılık keskin ve keskindi. "Sanki bu bir sürpriz."

İçime çektim. Yandı. Nefes verdim. Duman burnumdan sızdı ve yüzümün etrafında kıvrıldı, bir fırtına bulutu gibi asılı kaldı.

"Düşündüm...." Güldü ama komik bir şey bulmuş gibi görünmüyordu. "Her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Sonra."

Geri döndükten sonra.

Richard öldükten sonra.

Ayrı paketler bir araya geldikten sonra. Hep sonra, sonra, sonra.

"Yanlış düşünmüşsün."

"Sanırım öyle düşündüm."

Beni izlediğini hissettim.

Sigaranın ucu karanlıkta parladı. Bir kurt olarak gözlerinin rengine benziyordu.

Göğsünün altından hırladı. Kemik ve kasların gıcırdayarak yer değiştirdiğini duydum.

Bir an sonra arkama baktım.

Giydiği kıyafetler verandada duruyordu. Gitmişti.

İçeri döndüğümde OX beni bekliyordu. "Bana bir keresinde anneni öldürenin bir kurt olduğunu söylemiştin."

Kahretsin. "Yalan söyledim."

"Neden?"

"Onlardan benim kadar nefret etmeni istiyordum. Yanılmışım."

Yavaşça başını salladı. "Ama sen istemiyorsun. Onlardan nefret ediyorsun. Artık nefret etmiyorsun." "Bu... hayır. Yani, biraz karışık."

"Öyle mi?"

Lanet kurtadamlar.

KIZ. Omega.

Kırılmıştı.

"Alfa," diye yalvardı. "Alfa." Ox'a uzandı.

Joe'ya uzandı.

Beni gördü ve gözleri menekşe renginde parladı.

Hırladı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi saldırmaya hazırды.

Elizabeth kulağına fısıldadı, eli Omega'nın kolundaydı.

Pençelerinin girdiği yerlerden küçük kan izleri damlıyordu.

Omega çenesini bana doğru kırdı. Elizabeth kolunu sertçe salladı.

"Jessie," dedi Ox, "çekil."

Jessie yavaşça ve gözlerini Omega'dan hiç ayırmadan yaptı.

"Anne," dedi Joe, "belki de-"

Elizabeth, "Sus, Joe," derken ona bakmadı.

Joe sustu.

Fısıldadı ve fısıldadı.

Omega bana kocaman gözlerle baktı.

Sonunda menekşe rengi çamurlu bir kahverengiye dönüştü. Saçları ıslaktı ve omuzlarına dökülmüştü. Göğsüne ve beline bir havlu sarmıştı.

Yüzü şiş ve solgundu.

"Alfa," dedi tekrar, sesi kırılarak. "Lütfen. Alfa."

Ox'a doğru tuttuğu elleri pençe gibiydi. Joe'ya doğru. Joe, "O da diğerleri gibi." dedi.

"O bir Omega," dedi Elizabeth, tutuşu her zamankinden daha sıkıydı. Parmakları kanla kayganlaşmıştı. "O daha iyisini bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor."

"Alfa," dedi Omega bir ağız dolusu dişin arasından. "Alfa, Alfa, Alfa."

OX, "Anlamıyorum." dedi.

"Biliyorum. Yapmazsın. Şimdi olmaz."

"Omegaları gördüm. Buraya geldiklerinde. Daha önce. Thomas'la birlikte. Ve sonra, hepiniz gittiğinizde. Richard'la bile böyle değillerdi. Kontrol hâlâ onların elindeydi. Ve sonra... Bilmiyorum. O kapıyı kapattığımızı sanmıştım."

Ah, evet. Kapı. Richard Collins Alfa olduktan sonra hissettiği Omegalarla olan bağlantı. Bu konu hakkında pek konuşmazdık. "Nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi."

Kendime ona inandığımı söyledim.

Ofisteki masanın arkasında oturuyordu. Joe, Omega'ya bakarken annesinin yanından ayrılmayı reddetmişti. Geç olmuştu. İnsanlar evlerine gitmişti. Carter ve Kelly devriyedeydi, bölgenin sınırlarını kontrol ediyorlardı. Robbie odasındaydı. Mark ise... şeydi. Mark'ın nerede olduğunu düşünmeme gerek yoktu. Bu beni ilgilendirmezdi.

Masanın yüzeyindeki ahşapta uzun bir yara izi buldum. Eski sürüdeki çocuklardan birinden gelmişti, hâlâ vardiyesini kontrol edemiyordu. Avcılar geldiğinde ölmüştü. "Bozulurlar."

Ox elini yüzünde gezdirdi. Yorgun ve bir o kadar da genç görünüyordu. "Ne?"

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Omegalar. Bozulurlar. Bağ, bir bağ. Metafiziksel bir şey. Bir duygu. Bir kişi. Ruhani bir bağ. Bir kurdu insanlığına bağlı tutar. Hayvanın içinde kaybolmasını engeller."

"Ve bir cadı."

Ona baktım. Başını eğmiş beni izliyordu. "Ben-"

"Bir kurdu insanlığına bağladığını söylemiştin. Aynı şey cadılar için de geçerli. Bunu bana bir keresinde söylemiştin." Gözlerini kapadı ve sandalyede arkasına yaslandı. Ağırlığının altında gıcırdadı.

"Sana pek çok şey

söyledim." "Biliyorum."

"Benim hakkımda konuşmuyorsunuz."

"Belki de konuşmalıyız."

"Öküz."

"Bunu sen yapıyorsun, biliyorsun. Saptır." Gözlerini açtı. İnsandılar. "Nedenini bilmiyorum."

Ona kaşlarını çatı. "Ne yaptığını biliyorum. Tüm bu Zen Alfa saçmalıkları bende işe yaramıyor. Ben senin kurtlarından biri değilim Ox, o yüzden kes şunu."

Sessizce gülümsedi. "Beni yakaladın. Ama sonra, ben senin bağınım. Senden -nasıl demiştin? Alçalmanı."

"Ufaklık, senin kurt kışını gelecek haftaya kadar tekmeleyeceğim, Tanrı yardımcım olsun. Sözlerimi unutma."

Güldü. Güzel bir sest. Güçlü bir sest. Alfa'mı tekrar memnun ettiğim için göğsümde bir sıcaklık hissettim ve bunu görmezden geldim.

Bana el salladı. "Ne diyordun?"

"Şu Omegalar. Öncekiler. Onlar aynı değil. O kadar ileri gitmemişlerdi. Bir kurt ne kadar uzun süre bağlanmazsa, o kadar vahşileşir. Bu hızlı bir süreç değil Ox. Ve kolay da değil. Aklını kaybetmek asla kolay değildir."

"Onu hatırlıyor musun? Çıplak ayaklı kadın. Marie."

Oh, anladım. Gözlerindeki delilik dışında çok güzeldi. Richard'dan önceydi. Bir öncü. "Yoldaydı. Diğerleri kadar kötü değildi ama oraya varacaktı. Hepsini öyle. Sonunda."

Beni yakından izledi. "Onu gördün. Daha önce."

Başımı
salladım.
"Kim?"

"Adını bilmiyordum. Babam bana söylemezdi. Bizimle kalmaya geldi. Sürüsü yok edilmişti. Avcılar. Ben sadece bir çocuktum. Abel ona yardım etmeye çalıştı. Yeni bir bağ bulmasına yardım etmeye çalıştı, tutunacak bir şey. Ama işe yaramadı. Kederinin içinde kaybolmuştu. Alfa'sı ölmüştü. Eşi ölmüştü. Sürüsü yok edilmişti. Elinde hiçbir şey kalmamıştı." Masaüstündeki yara izine baktım. "Hiçbir şey işe yaramıyordu. Yavaş yavaş aklını kaybediyordu. Bunu hiç yakından gördün mü Ox? Gözlerde başlar. Büyürler... boş. Gittikçe daha boş. Sanki bir ışık soluyormuş gibi. Onlara ne olduğunu anladıklarını görebilirsin. Orada bir bilgi vardır. Bir anlayış. Ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazlar. Sonunda kendini kurduna kaptırdı. Tamamen vahşileşti."

"Ona ne oldu?"

"Yapılabilecek tek şey buydu."

"Uyutuldu."

Omuz silktim. "Abel yaptı. En azından bunu yapabileceğini söyledi. Babam bana izletti."

"Tanrım."

Bu bile onu kapsamaya başlamadı. "Bu gerekliydi. Ne yapılması gerektiğini görmek için. Sonunda bir merhamet oldu." Montana'nın unutulmuş bir kasabasının ara sokağında, kafasından gümüşle vurulmuş kurdu düşündüm.

"Sen sadece bir çocuktun."

"Yaşadığın onca boktan şeyden sonra sen de öyleydin. Bir de şimdiki haline bak."

Bundan hiç hoşlanmamıştı. "Diğerleri o zaman."

Green Creek'e giden yolu bulmuş olanlar. "Peki ya onlar?"

"Onları huysuz adama verdik." "Philip Pappas."

"Ve onları doğuya götürdü. Maine'e. *Ona*."

"Omegalarla başa çıkmak için daha donanımlılar." Buna gerçekten ne kadar inandığımı bilmiyordum.

Ama Ox buna izin verdi. "Peki ya kurtarılamazlarsa? Ya bağlarını bulamazlarsa?"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Sonra ne olduğunu biliyorsun."

Yumruğunu masaya vurdu. Hâlâ bir erkekti ama zar zor. Öküz her zaman kontrollüydü ve nadiren kendini öfkeye kaptırırdı. Zen Wolf. "Onları ölüme göndermek istemedim."

Başımı salladım. "Bazen başka seçenek yoktur, Ox. Yabani bir kurt herkes için tehlikelidir. Kurtlar için. Cadılar için. İnsanlar için. Vahşi bir kurt bir kasabaya girerse ne olacağını hayal edebiliyor musun? Üst kattaki kadın kurduna teslim olup Green Creek'e girerse? O durdurulmadan önce kaç kişi ölürdü? Ve eğer bu konuda bir şeyler yapma şansınız varsa ve yapmadıysanız, bu ölümlerin sorumlusu siz olursunuz. Bunu başlamadan bitirebileceğinizi bilerek kendinizle yaşayabilir misiniz?"

Başka tarafa baktı, çenesi gerilmişti. Kızgındı. Kime olduğunu bilmiyordum.

"Babam bir keresinde bana, bazen çoğunluğun iyiliği için azınlığı feda etmen gerektiğini söylemişti."

"Baban bir piç."

Güldüm. "Benden herhangi bir itiraz alamayacaksın." "Ama o zaman benimki de öyleydi."

"Farklı bir kumaştan kesilmişti ama sonuç aynıydı. Sen yumruklarını kullandın. Benimki kelimeleri kullandı."

"Benimki ise toz ve kemikten başka bir şey değil," dedi Ox. "O zaman bile uzun süre peşimi bırakmadı, hayatım boyunca başıma bir şey geleceğini söyledi."

"Öldüğüne sevindim," dedim, kulağa nasıl geldiğini umursamadan. "O seni hak etmiyordu. Ya da Maggie'yi."

"Hayır. O yapmadı. Annem ve ben onun bize yaptıklarını hak etmedik. Ama o gitti ve hayaleti soluyor." "Bu-"

"Peki ya sen?"

Bir adım geri attım. "Peki ya ben?"

Parmaklarını masaüstüne doğru uzattı. "Baban. Etten ve kemikten. Büyü, hala. Yine büyü. Bir şekilde."

"Ondan hiç haber almadım. Nerede olduğunu bilmiyorum." Ofis küçülmüş gibiydi. Sanki duvarlar içine kapanıyordu.

Ox'un gözleri hafifçe büyüdü. "Bunu biliyorum. Söylediğim bu değil."

"O zaman belki de asıl konuya gelmelisin, Ox."

"Nasıl başardın? Benden önce." "Siktir git," dedim kısık sesle.

"Bağın olduğumu söylemiştin."

"Öylesin."

"Ve benden önce uzun zamandır böyle bir şey olmadığını söylemiştiniz." "Öküz. Yapma."

"Zihnini nasıl korudun?" diye sordu nazikçe. "Hayvanına teslim olmamak için kendini nasıl tuttun?"

Tahta bir kuzgun, ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin yoktu. O benimdi. Benim içindi. Herkes beni geride bırakmışken ben hayatta kaldım ve bunu kimse benden alamazdı. Ox bile. Onu o kadar sıkı tuttuğum günler olduğunu bilmesine gerek yoktu, etimi kesiyordu, kollarımdan kan damlıyordu. "Bana güveniyor musun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Evet," dedi beni duvara yapıştıran o sakın sesiyle. "Neredeyse herkesten daha fazla."

"O zaman geri çekil dediğimde bana güvenmelisin. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Beni izledi.

Kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Sonunda başını salladı.

"Tamam." "Tamam mı?"

Omuz silkti. "Tamam. Mark, Michelle'in söylediklerinden daha fazlasını bildiğini düşünüyor."

Konuşma kırıbacına ayak uydurmakta zorlandım. "O kadarının açık olduğunu sanmıyorum. Oyun oynuyor. Bu politik bir şey. Seninle ne yapacağını hâlâ bilmiyor. Anlamadığı şeylerden hoşlanmıyor."

"Kimse var mı?"

"Seni anlamıyorum ama senden hoşlanıyorum."

"Joe'yu istiyor."

Ve bu doğru gelmedi. "Bizi buradan kovduktan sonra ne dedi?"

"Aynı tas aynı hamam. Onun geçici olması gerektiği. Joe'nun hak ettiği yeri alması gerektiğini. Kurtlar huzursuzlanıyormuş. Ona ihtiyaçları varmış, öyle diyor. Olması gereken kişi olması için herkesin ona ihtiyacı varmış."

"Ya Joe?"

Ox sırttı ve ben de onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım; babası onu garaja getirmişti ve ben de göz hizasına kadar eğilip makineden bir gazoz isteyip istemediğini sormuştum. O zamanki gülümsemesi neredeyse şimdikiyle aynıydı. Memnun olmuştu. "Egosuna hitap etti. Ona iyi bir iş çıkardığımı düşündüğünü ve zamanı geldiğinde devreye gireceğini söyledi."

"Ve bu işe yaradı mı?"

"Görünüşe göre alfaların sürekli onaylanmaya ihtiyacı var. Gerçi onun ikna edilmeye pek ihtiyacı yoktu."

"Evet. Bunu görebiliyorum. Hepiniz bir avuç muhtaç kaltaksınız." "Siktir git, Gordo."

"Yine de iyi iş çıkarıyorsun."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksın, seni pislik."

Ona güldüm. İyi hissettirdi. O yakınımıdayken genelde iyi gelirdi. Joe döndüğüm Alfa olabilirdi ama Ox beni bir bütün olarak tutan bağıdı.

Ox sonunda, "Onu yine gönderiyor," dedi.

"Pappas."

"Kız için."

"Yapılması gereken doğru şey bu."

Bana bakıyordu ama beni görmüyordu. "Öyle mi? Çünkü merak ediyorum."

"Ona sor o zaman. Buraya geldiğinde."

"Bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi söyleyecek. Michelle ona ne söylemesini isterse."

Gülümsedim. "O zaman onu kırmanın bir yolunu bul."

iyi fikir/ tik tik tik

KIZ "Alfa" ve "lütfen" dedi ve ellerini uzattı.

Beni görünce tedirgin oldu.

Diğer zamanlarda ise kollarını kendine sarmış, ileri geri sallanarak ağılıyordu.

Elizabeth ellerini kızın saçlarında gezdirirken acı içinde görünüyordu.

Küçük şeyler fısıldar ve kalbimi sızlatan şarkılar söylerdi.

Joe insanlara ondan uzak durmalarını söyledi. Omega'nın saldırma riskini göze almak istemedi.

Kimse tartışmadı. Boş gözlerinin dümdüz karşıya bakması, sadece Joe ya da Ox odaya girdiğinde canlanması onları huzursuz ediyordu.

Ox onu geri getirmeye çalıştı. Onu delilikten uzaklaştırmaya. Kısa bir an için işe yaradığın düşündüm.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, boğazında alçak bir gümbürtü vardı.

Gözleri açıldı ve sanki sis dağılıyormuş gibi yavaş ve emin bir şekilde gözlerini kırptıştırdı ve o-

Gözleri menekşe rengine döndü. Ondan uzaklaştı, köşeye çekildi, hatta ona doğru uzanırken bile parmaklarının ucundan yağılı ve siyah pençeler ıktı.

"Alfa," diye mırıldandı. "Alfa, Alfa, Alfa."

oğru gece evde kalmadım. Kendi küçük evim vardı. Kendi alanım. Bir zamanlar Marty'nindi, sonra Marty ve ben. şimdi sadece benimdi. Büyük bir şey değıldi ama biz yokken Ox'u ne kadar zlediysem onu da o kadar özlemiştim. Green Creek'e döndükten sonra içeri ilk adımıımı attığım da dizlerimin bağı çözülmüş ve kapıya doğru yığılmıştım.

Sakin bir mahallede, bir sokağın sonunda, diğer evlerden daha gerideydi. Tuğladan yapılmıştı, bu yüzden kurtlar istedikleri kadar oflayıp puflayabilirlerdi. n bahçede bir akaağ büyümüştü.

Yerdeki yapraklar, kollarında olduğu gibi. İlkbaharda parlak çiçekler açardı; altın sarısı, mavi, kırmızı ve pembeler. Arka tarafta bir ya da iki sandalyenin sığabileceği büyüklükte küçük bir güverte vardı. Bazı geceler orada oturur, ayaklarımı parmaklıklara dayar, güneş batarken bir elimde soğuk bir bira, diğesinde sigara içerdim.

İki yatak odası vardı. Biri hep benimdi. Diğeri Marty'nindi, şimdi ofis oldu. Eski aletleri olan bir mutfak ve ahşaptan yapılmış bir ecza dolabı olan bir banyo vardı. Zemin halı kaplıydı ve yakında değiştirilmesi gerekiyordu, bazı kenarları yıpranmış ve aşınmıştı.

Çatı yeniydi. Ox ve çocuklar yardım etmişti.

Bennett'in evi sürüye aitti. Ama bu ev benimdi.

Bazen eve geldiğimde anahtarları mutfak tezgahının üzerindeki kaseye koyar ve orada durup evin etrafımda gıcırdayarak yerleşmesini dinlerdim. Marty'nin mutfakta hareket ettiğini, bana bir erkeğin ihtiyacı olan tek şeyin birkaç malzeme olduğunu ve bir ziyafet çekebileceğini söylediğini hatırlardım. Çoğu zaman bu mikrodalgada pişirilmiş bir televizyon yemeğiydi. Bana bir kez evlendiğini söylemişti, ama bu evlilik yürümemişti. "İkimiz de farklı şeyler istiyorduk," demişti.

"Ne gibi?"

"Benden garajı satmamı istedi. Ben de siktirip gitmesini istedim."

Bunu her söylediğinde gülerdi. Her seferinde bir sigara tiryakisinin öksürüğüne dönüşürdü, ıslak ve yapış yapıştı, dizini tokatlarken yüzü kıpkırmızıydı.

O sihirli değildi.

O bir kurt değildi.

Sürü değildi.

Çok fazla sigara içen ve her kelimesinde küfür eden bir insandı.

Ölümü acı vermişti.

Cenazede Mark'ı gördüğümü sanmıştım, şaşırtıcı derecede büyük kalabalığın kenarlarında duruyordu. Ama iyi dilekte bulunanların arasından sıyrıldığında gitmişti, tabii eğer oradaysa. Kendime yansıtma yaptığımı söyledim.

Ne de olsa kurtlar gitmişti.

Omega ağaçlardan indikten BİRKAÇ gün sonra, küçük evimin kapısını açtım. Boynum tutulmuştu ve omuzlarım ağrıyordu. Uzun bir gün olmuştu ve artık eskisi kadar genç değildim. Çalışmak vücuduma zarar veriyordu. Yatağımın yanındaki komodinin çekmecesinde bir şişe eski ağrı kesici hap vardı, ama her zaman kendimi bulanık ve yavaş hissetmeme neden oluyorlardı. Zaten muhtemelen son kullanma tarihleri geçmişti.

Dondurucudaki bir televizyon yemeği beni çağırdı. Midemi ekşiten baharatlı enchiladas. On iki paketten kalan bir kutu bira. Hepsini bitirmek için bir sigara. Krallara layık bir yemek. Cuma gecesini geçirmek için mükemmel bir yol.

Koridorda yatak odasına doğru ilerleyemeden kapı çalınmasaydı, öyle de olacaktı zaten.

Görmezden gelmeyi düşündüm.

Sonra kapıdan, "Bunu aklından bile geçirme, Gordo."

İnledim.

O sesi tanıyordum. O sesi her gün duyuyordum.

O sese birkaç saat önce *veda* etmiştim. Kapıyı açtım.

Rico, Chris ve Tanner ön verandamda duruyordu.

Belli ki eve gidip temizlenmişler. Duş almışlar ve kıyafetlerini değiştirmişlerdi. Rico kot pantolon ve uzun kollu flanelin altına AŞK MAKİNESİ olduğunu ilan eden bir gömlek giymişti. Chris'in üzerinde bir zamanlar babasına ait olan eski deri ceket vardı. Tanner, haki pantolonunun üzerine yakalı, düğmeleri açık bir gömlek giymişti.

Hepsi de beklentiyle beni izliyordu.

"Hayır, kesinlikle olmaz" dedim ve kapıyı suratlarına çarpmaya çalıştım. Ben yapamadan onlar içeri girdiler.

Ayaklarının altındaki zemini yarmayı ve onları evimin altına gömmeyi düşündüm.

Yapmadım, çünkü daha sonra temizlemek zorunda kalacağım bir karmaşa yaratacaktı. Ve ayrıca sorular olacaktı.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi Rico, sanki tüm sorunlarımın cevabıymış gibi görkemli bir şekilde.

"Aferin sana," diye tersledim. "İyi eğlenceler. Şimdi gidin. Ve siz ikiniz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Chris ve Tanner koridorda yatak odalarına doğru yürüyorlardı. Chris omzunun üzerinden, "Bizi merak etmeyin," diye seslendi. "Sadece orada durun ve kızgın görünmeye devam edin."

"Robbie haklıydı," dedi Tanner ona. "Cinayet kaşlarını daha önce hiç fark etmemiştim. Şimdi onları düşünmeden edemiyorum."

"Hiçbir şeye dokunmasanız iyi edersiniz!" Arkalarından bağırdım.

"Evet, pek çok şeye dokunacaklar," dedi Rico, mutfığa giderken yanımdan geçerken omzuma vurarak. Nefesimin altında ölüm tehditleri mırıldanarak onu takip etmekten başka bir şey yapamadım. Buzdolabını açtı, içindekilere kaşlarını çatarak baktı. Kabul etmek gerekir ki, pek bir şey yoktu.

"Bir süredir markete gitmemiştim," diye mırıldandım.

"Bu çok üzücü," dedi. "Bu beni üzüyor."

"Gidebilirsin. O zaman artık üzülmezsın."

Buzdolabına uzandı ve son biramı aldı. Kapağı kapattı ve kutunun kapağını açtı. "Hayır. Bunu bile yapamazdım. Çünkü burada seni düşünüyor olurdum ve hâlâ üzgün olurdum." Uzun bir yudum aldı.

Ona baktım.

Geğirdi.

Biraz daha baktım.

Sırıttı.

Suratına yumruk atmamak için kendimi kesinlikle tutmam gerekmiyordu.

"Neden buradasın Rico?"

"Oh! Bu. Doğru ya. Sorduğuna sevindim." "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?"

"Hayır, muhtemelen hayır. En azından ilk başta. Ama sonra *bayılacaksın*." "Biz dışarı çıkıyoruz," dedi Chris mutfığa girerken.

"Ve sen de bizimle geliyorsun," dedi Tanner, hemen arkasından.

Rico, "Sadece biz olalı çok uzun zaman oldu," dedi ve biramdan biraz daha içti. "Her şey kurtlar, sürüler ve ağaçlardan çıkıp beni yemek isteyen korkunç şeylerden ibaretti. Alfaların kışımızı yerden yere vurmasına hiç girmeyeyim bile."

"Neden kaçmak zorundayız?" Chris başını tavana doğru eğerek sordu.

"Hatta *kilometrelerce*. Yani, *canavarlardan kaçma* olayını anlıyorum ama bunu nasıl yapacağımı zaten biliyorum." Karnını sıvazladı. "Sence bunu ben mi istedim? Belki de bira göbeği *istiyordum*."

"Diğer kurtları da unutma," dedi Tanner, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onlar da aynı derecede kötü. Terlemiyorlar bile. Ve dişleri var. Ve pençeleri. Ve çok yükseğe zıplayabiliyorlar."

"Bu hiç adil değil," diye kabul etti Rico. "İşte bu yüzden hiçbirini davet etmiyoruz ve bu gece yaşımıza göre çok fazla içmeye gidiyoruz ve yarın her şeyden pişman olarak uyanacağız."

Hayır. Kesinlikle olmaz. "Dükkan-"

"Ox ve Robbie yarın açılış yapacaklar," dedi Tanner kolayca.

"Faturalarım var-"

"Jessie onları halledeceğini söyledi," dedi Chris. "Onu da bizimle gelmeye davet ettim ama 'Eski erkek arkadaşımın kurt adam eşinin seks yapmasını izlemeyi tercih ederim' dedi." Kaşlarını çatı. "Sanırım o da gerçekten bunu kastetti."

"Hiçbirinizi yeterince sevmiyorum-"

"Saçmalıyorsun," dedi Rico. "*Pendejo*."

İnledim. "Sadece bir geceyi kendime ayıramaz mıyım?" "Hayır," dedi hepsi.

Chris, "Tanner ve ben kıyafetlerini yatağının üzerine koyduk," dedi.

"Git üstünü değiştir." "Çünkü kendi başına giyinmek konusunda sana güvenilemez," diye onayladı Tanner. "Siktir git."

Rico bana şehvetle sırıtarak, "Bambi paylaşmaya istekliyse belki," dedi.

"Kıçını kaldır Livingstone. Zaman kimseyi beklemez."

GREEN CREEK'te iki bar vardı. Deniz Feneri Cuma geceleri herkesin gittiği bardı. Mack's ise bardakların kirli olması ve Mack'in içkinize tükürme ve duvara monte edilmiş eski televizyonda sürekli olarak *Perry Mason*'ın eski bölümlerini izlerken müstehcen ırkçı söylemlerde bulunma olasılığının yüksek olması nedeniyle çoğu insanın uzak durmaya çalıştığı bardı.

Deniz fenerine gittik.

Green Creek'te deniz feneri yoktu. Okyanusa yakın **b i r** yerde değildik. Kimsenin sorgulamadığı şeylerden biriydi.

Tanner'ın kamyonetini çektiğimizde park yeri doluydu. Yüksek sesli honky-tonk, parlak patlamalarla birlikte açık kapıdan dışarı döküldü

Kahkahalar. İnsanlar gruplar halinde dışarıda duruyor, duman gece gökyüzüne doğru ağır ağır yükseliyordu.

"Bu gece kalabalık," dedi Chris.

"Eve de gidebiliriz," diye işaret ettim.

"Hayır."

"Eve gidebilirim."

"Hayır."

Adamlar kapıları açtılar ve kamyonlardan indiler. Ben hareket etmedim.

Rico başını geriye yasladı. "Çık dışarı. Yoksa seni vururum. Ben taşıyorum."

"Yapamazsın."

Gözleri kısıldı. "Dene beni, Gordo."

Rico kurtadamları öğrendiğinden beri daha da korkutucu olmuştu. Neredeyse ona inanacaktım.

Kamyonlardan çıktım.

İçeri girerken insanlar bize el sallıyordu. Küçük bir kasabada yaşamamanın bedeli buydu. Herkes herkesi tanırdı. Ben onların arabalarını tamir eden, bazen lokantada yemek yiyen adamdım. Kasabalıydım. Aynı şey çocuklar için de geçerliydi. Elbette, Chris ve Tanner bir süreliğine gitmişlerdi, ama geri döndüler, dünya onlar için çok büyüktü. Rico zaten benim için çalışıyordu. Chris ve Tanner da kısa süre sonra geldiler. Ondan sonra da hiç ayrılmadılar.

Ama onlar için biz buyduk. Garajdaki adamlar. Kasabalılar. Her şeyi bilselerdi ne düşünürlerdi merak ederdim.

Yanıt olarak başımı salladım, birkaç kısa kelime için bile durmak istemiyordum. Karanlık bir köşe bulmayı, birkaç sürahi almayı ve bir ya da iki saat içinde buradan gitmeyi umuyordum. Eğer gerçekten isteseydim, yalvarabilirdim ama bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu, sadece dördümüz. Richard Collins'in ölümünden sonra bir kez denemiştik. Pek konuşmamıştık, biralarımıza bakıyorduk, adamlar gittiğim için bana hâlâ çok kızgındı.

Ama sonra hayat değişti. Meşgul olduk. Paket. Garaj. Rico, Bambi ile tanıştı. Tanner, dükkân ve sürü finansmanı ile daha fazla ilgilenebilmek için internet üzerinden bazı işletme dersleri almaya başladı. Chris, Elizabeth ve Mark'ı kurtlarla ilgili her konuda sorguya çekmeye başladı ve hayatının büyük bir bölümünde varlığından haberdar olmadığı bir dünya hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalıştı.

Onları hâlâ her gün görüyorum. Ama hepimizin başka işleri vardı.

Hepsinin başka işleri vardı.

Bariz olanı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum, çok fazla çalışıyor ve çok az uyuyordum.

"*Bebeğim!*" diye haykırdı bir kadın.

"*Mi corazón,*" diye mırıldandı Rico, kolları birden sarı saçlar, çiçekli parfümler ve sahte memelerle doldu.

Bambi... Bambi'ydi. Liseden mezun olduğundan beri barda çalışan bir kasabalıydı, ne yazık ki bu benim istediğim kadar uzun zaman önce değildi. Çoğunlukla erkeklerden oluşan kalabalığa bira dağıtan, güzel ve biraz da kaba saba bir kasaba kızıydı. Tırnakları da dudakları gibi kan kırmızısıydı ve muhtemelen daha fazla bahşiş almasını sağlayan açık bir şort giymişti. Kollarını Rico'nun boynuna dolamış, yüzüne yapışkan öpücükler kondururken omzunda bir havlu vardı, yanaklarında ve çenesinde ruj izleri bırakıyordu.

Tanner dehşete düşmüş
görünüyordu. Chris
eğleniyordu.

Rico'nun elinde bir kucak dolusu

Bambi vardı. Gözlerimi devirmişt看.

Tanımadığım bir adam arkasından tökezleyerek geçiyordu. Bir an için devam edeceğini düşündüm.

Onun yerine elini geri çekti ve Bambi'nin kıçına bir tokat attı.

Bambi gerildi.

İçimi çektim.

Neredeyse benim takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde döndü, adamı kolundan yakaladı ve arkasından büktü. Kadın adamın dizlerinin arkasına tekme atarak onu yere düşürürken adam acı içinde ciyakladı. Bira şişesi yerde paramparça oldu. Kadın adamın kolunu neredeyse kopma noktasına gelecek şekilde arkasından çekerken bardaki insanlar sessizliğe gömüldü. "İznim olmadan bana bir daha dokunursan," dedi sesi yüksek ve tatlıydı, "taşaklarını koparırım. Anladın mı?"

Adam telaşla başını salladı.

"Güzel," dedi ve onun yanağını öptü. "Şimdi defol. Ve eğer seni bir daha barımda yakalarsam, işini *bitiririm*."

Kadın onu bıraktı ve adam kendini yukarı çekti, ancak Bambi için güvenlik olarak çalışan iki iri adam tarafından karşılandı. Onu kollarından tutup bardan dışarı çıkardılar.

Müzik tekrar yükseldi. İnsanlar yüksek sesle konuşmaya başladı.

Rico huşu içinde, "Onu o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Chris. "Bir sorum var. Akli başına gelip senden ayrıldığında, ona çıkma teklif etmeden önce kardeşlik kurallarına göre ne kadar beklemem gerekir?"

"Altı ay," dedi Tanner.

"Yedi olsun," dedi Rico. "Böylece kırık kalbimi onarmak için yeterli zamanım olsun. Ve bunu yaptığında, oraya ilk benim geldiğimi daima hatırla."

"Gordo," dedi Bambi, yüzünde bilmiş bir sırıtışla. "Ne kadar da güzel görünüyorsun. Bu soysuzlar sonunda seni dışarı sürükledi, ha?"

Rico, "Ben yaralıyım," dedi.

İnsanlar Bambi'yi küçümsedi. İsmi. Görünüşünü. Kendisi yasal içki içme yaşını sadece birkaç yıl geçmişken bir bar sahibi olması gerçeği. Ama o neredeyse kurtlar kadar ürkütücüydü ve çoğu kişinin ona verdiğinden daha zekiydi.

Ve her nedense Rico'ya tapardı. Onunla ters düşmezdim ama erkek zevkini sorgulardım.

"Benim isteğim dışında," diye teminat verdim.

Ellerini çırttı. "Güzel. İşe yaradığına sevindim. Arkadaki masa sizin için hazır. Oturun, ben de birkaç sürahi getireyim." Kalabalığın arasına dalmadan önce şaşkın Rico'yu yanağından öptü ve insanlara yolundan çekilmeleri için bağırdı.

Chris, Rico'yu iterek, "Senin çirkin suratında ne buluyor bilmiyorum," dedi.

"Benim Latin lezzetim," diye karşılık verdi Rico, yüzünde aptalca bir sırıtışla. "Beyaz ekmekten sıkıldı."

Tanner gözlerini devirdi ama barın arka tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Tabii ki arkada boş bir kabin vardı, masanın üzerinde katlanmış bir kartta kız gibi pembe bir yazıyla RESERVED (SİZİN İÇİN DEĞİLSE BURAYA OTURMAYIN, APTALLAR) yazıyordu. Kafamı çok karıştırdı.

Rico önce beni sıraya itti, sonra yanıma kaydı. Tanner ve Chris diğer tarafa geçtiler. Chris ceketinin iç cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Açtı ve önce masanın üzerine koydu.

onu. Kaşlarını çattı, dış ceplerini yokladı ve defalarca kemirilmiş gibi görünen güdük bir kurşun kalem çıkardı.

"Tamam," dedi ve not defterini açarak yeni bir kâğıt sayfası açtı. "Gordo'yu yatağa atma toplantısı artık başlayabilir."

Ve her şey çok iyi gidiyordu.

"Ne," dedim düz bir sesle.

"Gordo bir erkekte ne arar?" Tanner bankta arkasına yaslanarak sordu.

Rico düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak, "Biraz kaba olması gerekiyor," dedi. "Hassas olamaz, çünkü Gordo pisliğin teki ve hassas insanları ağlatır."

"Ciddiyim," dedim. "Ne?"

Chris not defterine bir şeyler yazarken, "Hı-hı," dedi. "Kaba olmak gerekiyor. Anladım. Başka ne var?"

"Yüzünde kıl olmalı," dedi Tanner. "Yüz kılları için bir saplantısı var. Göt deliğinde sakal yanığı olmalı." "Sen neden bahsediyorsun-"

"Muhtemelen daha uzun da olmalı," diye düşündü Rico. "Gordo onları büyük sever." "Kıllı ve şişman," diye mırıldandı Chris, not defterinin üzerine eğilerek.

"*Şişman* değil," dedi Rico. "Daha kilolu olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil." Gözlerini kısarak bana baktı. "Kemiklerinin üzerinde biraz et olsa iyi olur mu? İtişin için biraz yastık? Çok yönlü olduğunu biliyorum. Bunu neden bildiğimi düşünmek bile istemiyorum."

"Hepinizi öldüreceğim," diye söz verdim ona karanlık bir şekilde. "Onları biraz kurt gibi seviyor," dedi Tanner.

"Kurt gibi," dedi Chris, kalemi kâğıdı çizerken. Rico,

"Bir kavgada kendi başlarının çaresine bakabilirler," dedi.

Tanner, "Muhtemelen *karanlıkta parlayan kollarım* sırtını da biliyor olmalı," dedi.

"*Karanlıkta parlamazlar*-"

"Bu doğru," diye kabul etti Rico. "Ve yanında rahat olabileceği biri olmalı. Tanıdığı biri olmalı."

"Doğru, doğru," dedi Chris.

Bambi sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı, bir elinde iki sürahi ve dört buzlu kupa bulunan bir tepsi tutuyordu. Tepsiyi ustalıkla masanın üzerine koydu.

bir damla bile dökmedi. Fincanları önümüze, sürahileri de masanın ortasına koyarken Rico'ya gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz?"

Rico neşeyle, "Gordo'yu yatağa atmaya çalışıyorum," dedi. "Ooh," dedi. "Erkek mi kadın mı?"

"Adamım."

Geldiği yerden kaybolmadan önce "Hallediyorum," dedi. Öfkeyle kendime biraz bira doldurdum. Sıvıdan çok köpüktü.

Rico diğer sürahiyi aldı ve kalan fincanları doldurmaya başladı. "Başka ne var?"

"Başka bir şey gerekli mi?" Chris not defterine kaşlarını çatarak sordu.

Tanner, "Sanırım bu seçenekleri oldukça daraltıyor," dedi.

"Tamam," dedi Rico. "Bana da söyle."

Chris not defterini alıp yüzüne yaklaştırdı ve gözlerini kısarak kelimelere baktı. "Tamam. Kılı, büyük ve kurt gibi olma ve Gordo'nun Güç yıldırımını nasıl kullandığını bilme kriterlerimize dayanarak, çünkü o hemen hemen bir Jedi-"

Köpüğü öfkeyle yuttum.

"-Bu da bize Gordo'nun yatması için iki seçenek bırakıyor."

"Harika," dedi Rico. "Bu işimizi çok kolaylaştırdı. Kim bunlar?"

"Carter ya da Mark Bennett."

Masanın üzerine köpük sıktım.

Rico sırtımı sıvazladı. "İyi seçimler, ancak birinin diğerinden daha belirgin olduğunu hissediyorum. Artıları ve eksileri?"

Tanner geçirmeden önce, "Carter genç," dedi. Ağzını sildi. "Muhtemelen bir gecede birden fazla kez kaldırabilir. Muhtemelen öğrenmeye de heveslidir. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, gerçek bir kalabalık sevici. Çocuklar her zaman heveslidir." Yüzünü buruşturdu. "Keşke öyle ifade etmeseydim."

"Ve iri yarı," dedi Rico. "Ve onu çıplak gördüğümüz onca zaman yüzünden asılı olduğunu biliyoruz. Çünkü kurtadamlar. Bu da özgüvenim için harikalar yaratıyor."

Chris not defterine bir şeyler yazarken, "Büyük penis," dedi.

"Ve Joe'nun yardımcısı," dedi Tanner. "Bu da demek oluyor ki o gerçek bir iş bitirici."

Rico, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Eksiler?"

Chris, "O sadece kadınlarla yatar," dedi.

"Şimdiye kadar," dedi Tanner. "Ama Kelly kurtların tamamen akışkan olduğunu söylememiş miydi? Belki de henüz motorunu çalıştıracak bir erkek bulamamıştır." Bana baktı. "Belki de Gordo ile başlamamalı. O daha çok işine yarayacak biri. Ya da son çare."

Kupamı ona doğrulttum. "İlk ölen sen olacaksın."

Rico, "Genç olmasına rağmen Gordo için *fazla* genç olabilir," dedi. "Gordo onları biraz daha olgun sever. Aslında sahada biraz çim var, anlıyor musun?"

"Ve sen de ikinci olacaksın," diye hırladım ona.

Chris, "Ayrıca ikisi arasında herhangi bir cinsel kimya da tespit etmedim," dedi. Bana baktı. "Yolda bir şey oldu mu? Belki bir gece, ikiniz de kendinizi normalden biraz daha yalnız hissettiğinizde, belki de teslim oldunuz ve o sizi emdi-"

"Seni sona saklayacağım," diye uyardım onu. "Diğerlerinin çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanırken."

"Mark'a geçelim," dedi Rico. "Artıları ve eksileri?"

"Burada bir geçmiş var," dedi Tanner, içkisinin kalanını yudumlamadan önce. Bira.

"Bu bir artı mı yoksa eksi mi?" Chris boş bardağımı doldururken sordu. Daha az köpük

Bu sefer.

"Bilmiyorum," dedi Rico. "Gordo, bu bir artı mı yoksa eksi mi?" Öfkeyle ağzımı sildim.

"İkisine de koyacağım," diye karar

verdi Chris. "Tam Gordo'nun tipi," dedi

Tanner.

Rico, "Gordo'nun tipini hemen hemen *tanımlıyordu*," dedi.

"Bir insanın boğulmasının ne kadar sürdüğünü biliyor musunuz?" Onlara sordum. "Genellikle üç dakika civarında. Ben bir buçuk dakika yapabilirim."

Beni görmezden geldiler. "Ve o büyük," dedi Tanner.

"Ve kıllı," diye ekledi Chris. "Kafasının üstü hariç."

"Tüm o göğüs kılları," dedi Rico. "Çoğunluğu erkeklerden oluşan bir kurtadam sürüsünde olmak eşcinseller için açık büfe gibi olmalı." Beni masanın altından tekmeledi. "Senin için açık büfe mi? Sergilenen tüm o erkek eti?"

"Jessie'nin bir kurt olmaması çok kötü," diye iç geçirdi Tanner.

"O benim *kız kardeşim*," diye hırladı Chris ona, elindeki kalemi saplamaya çalışarak.

Rico, "Elizabeth yaşı bir kadına göre çok seksi," dedi. Sonra gözleri büyüdü. "Lütfen bunu söylediğimi ona söyleme. Ox'a karşı Richard Collins taklidi yapmak ve içimi dışımda görmek istemiyorum."

"Vay canına," dedi Tanner. "Çok erken dostum. Çok erken."

Chris Rico'ya başını salladı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

"Lo siento," dedi Rico. "Söylediğim anda yanlış hissettim ama zaten kararlıydım. Bir daha olmayacak. Nerede kalmıştık?"

"Mark ve Gordo," dedi Tanner.

Chris başıyla onayladı. "Şimdiye kadar artılarımız eksilerimizden çok daha fazla oldu."

"Eksiler," dedi Rico. "Eksiler, eksiler, eksiler. Oh! Bir tane buldum. Mark'ın mistik ay büyüü arkadaşı falan olmasına rağmen Gordo'nun henüz açıklamadığı nedenlerden dolayı ayrıldılar. Ve Gordo geri döndüğünden beri neden ikisinin de kafalarını kıçlarından çıkarmadıklarını bize söylemedi, her ne kadar bazen birbirlerine siklerinde boğulmak ister gibi baksalar da."

Ona ters ters baktım.

Omuz silkti. "Ne? Doğru olduğunu biliyorsun."

Chris not defterine tam olarak bunu yazarken, "Biraz sikle boğul," diye mırıldandı.

"Size hiçbir şey söylemiyorum," diye karşılık verdim. "Aslında, hepiniz kovuldunuz. Ve sürüden atıldınız. Ve bir daha hiçbirinizi görmek istemiyorum. Asla."

Rico sempatiyle başını salladı. "Evet, senin yerinde olsaydım ve etrafımda çok daha zeki arkadaşlarım olsaydı muhtemelen ben de aynı şeyi söylerdim."

"Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü biz senin dostunuz," dedi Tanner. "Herkesten daha uzun süredir arkanı kolluyoruz. Yaptığın saçmalıkları sana söyleme hakkını kazandık."

"Jessie bana senin acınası bir hale geldiğini söyledi," diye itiraf etti Chris. "Mark, Dale'le tanıştığından beri beni kim *tekmeledi*?" dedi.

"Onun adını anmayacağımız konusunda anlaşmıştık!" Rico ona tısladı. "Que te jodan."

"Beni *tekmelemene* gerek yoktu. Botlarının çelik burunları var, seni pislik!"

"Jessie senin normalden daha huysuz olduğunu söyledi," dedi Tanner, Chris'e ters ters bakarak.

"Normalden daha huysuz değilim," dedim. "Ben *her zaman* böyleyim."

"Eh," dedi Rico. "Aşağı yukarı. Ama biraz daha kötüleşti. Kurtlar bunu hissetmeye başladı." Öne doğru eğilmeden önce omzunun üzerinden baktı. "Bilirsin işte," diye fısıldadı, "*duyguları* aracılığıyla." Parmaklarını bana doğru salladı.

"Hepiniz lanet olası aptalsınız," dedim. "Ve ağzını açan bir sonraki kişi testisler olmadan hayatın nasıl olduğunu öğrenecek."

Hepsi bana baktı.

Ciddi olduğumu anladıklarından emin olmak için sırayla her birine baktım. Sihir böyle çalışmıyordu ama onlar bunu bilmiyordu.

Her ne kadar suratlarını masaya çarpmak istesem de, her zaman olduğu gibi sadece beni kolluyorlardı. Tanner haklıydı. Onları neredeyse herkesten daha uzun süredir tanıyordum. Ne olduğunu bilmeseler bile en kötü anlarda yanımda olmuşlardı. İlk sürümün yok oluşu, ikincisi tarafından geride bırakılışım. Mark'ın alfasından benimle flört etmek için izin istemesi. Mark bana kurdunu verdi. Benim ona ültimatom vermem ve Mark'ın sürüsünü seçmesi.

Mark, Mark, Mark.

Dale'i benden uzak tutmaya çalıştılar. Sanki umursuyormuşum gibi. Sanki *kırılғанmışım* gibi. Sanki Mark'ın başka biriyle birlikte olma fikri çok yıkıcı olacakmış, işlevimi yerine getiremeyecekmişim gibi.

Hayatımı onsuz, onunla yaşadığımdan daha fazla yaşamıştım.

Benim için fark etmezdi. Mark ne isterse yapabilirdi.

Umurumda bile değildi. Yıllardır başka biriyle birlikte olmamış olmam hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu-

"Siktir," dedi Chris, gözleri kocaman açılmış bir halde. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Ne?" Tanner kalabalığın içine bakarak sordu. "Nesin sen-oh kahretsin. Um. Gordo! Hey, Gordo!" Masanın üstünü tokatladı. "Hey, dostum. Bana bak! Bana doğru bak. Hadi farklı bir şeyden konuşalım. Mesela... um. Hala başka bir garaj açmayı düşünüyor musun? Bu harika olur. Sadece... harika."

"İkinizin nesi var böyle?" Rico gözlerini kısarak sordu.

Chris nöbet geçiriyormuş gibi başını salladı, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Rico omzunun üzerinden baktı. Boğazından garip bir ses geldi ve öksürmeye başladı.

Neye baktıklarını görmek için döndüm.

"Hayır!" Tanner kaval kemiğini tekmeledi.

"Senin derdin ne?" Ona homurdanarak uzandım ve bacağımı ovuşturdum.

"Hiçbir şey," dedi. "Benim hatam. Bunu yapmak istememiştim. Sadece... hey! Gordo!"

"Ne?"

"Nasılsınız? *Gerçekten*. Uzun zamandır konuşmamışız gibi hissediyorum. Anlıyor musun?"

"Bugün öğle yemeğine gittik," diye hatırlattım ona. "Sadece ikimiz. Bir saatliğine."

"Doğru," dedi Tanner, öfkeyle başını sallayarak. "Çok nazıksın. Bunun için teşekkür ettim mi? Çünkü bu sadece... güzeldi. Minnettarım - aman tanrım, neden buraya geliyor? *Deli* mi bu?"

Rico koltuğunda iki büküm oldu ve bankın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Vete," diye tısladı. "Vete!"

"Sen de kimsin-" "Hey, çocuklar. Nasıl gidiyor?"

Mark Bennett masanın yanında duruyordu. İyi görünüyordu. Kafası yeni tıraş edilmişti ve sakalı yeni kesilmişti. Daha önce hiç görmediğim bir kazak giymişti, kollarına ve omuzlarına yapışan bordo bir V yaka. Kot pantolonu kalçalarına dar geliyordu ve üzerimde yükseliyordu. Kafamın derinliklerinde bir yerde bir *paket çantası nabızı* vardı ve bu ondan mı yoksa benden mi geliyordu, bilmiyordum. İnsanlar bunu hissedebiliyordu ama yayınlamıyorlardı. Yani bizden birinden geliyor olmalıydı. Bir şey daha vardı, *yeşil* ve *mavi* hissi veren bir şey, ama ona tutunamadım, geldiği gibi hızla uzaklaşmadan önce onu ayıştıramadım. Bu bir düşünceydi, bir fikirdi ama o bunu geri almıştı. Sürümüzün üyelerinden kendimizi nasıl koruyacağımızı erkenden öğrenmiştik. Kimse kafamızdaki her şeyi bilemezdi. Zorlayabilirdim. Bir soru, gölün yüzeyindeki dalgalar gibi yayılırdı. Belki cevap verirdi. Ama bilmek istediğimi sanmıyorum.

Özellikle de yanında duran bir adam gördüğümde.

Zayıftı, soluk tenli ve koyu renk gözlüydü. Saçları ustaca dağılmıştı. Benden biraz daha genç görünüyordu. Bize doğru endişeyle gülümsedi,

dudakları seğiriyordu. Mark'a yakın duruyordu, kolları birbirine değiyordu. Mark'ın yanında sıradan görünüyordu. Çoğu insan öyleydi.

"Hey," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Mark. Bu ne sürpriz."

"Burada olacağını bilmiyordum."

"Ben de öyle."

"Evet," dedi Rico, sesi gülmemeye ya da çılgılık atmamaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum. "Onu bu gece dışarı çıkardık. Bilirsiniz işte. İnsan gecesi falan."

Masanın altından ayağına bastım. "*Erkekler* gecesi demek istedim," diye bağırdı.

"Mierda."

"Dale," dedi Tanner. "Seni tekrar görmek güzel." Ona bakmak için yavaşça döndüm.

Yüzü kızardı. "Yani... beni görmezden gel. Çok fazla içtim." "Merhaba Tanner," dedi Dale, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu. Tanner'dan daha derindi.

Öyle olacağını düşünmüştüm. Hoşuma gitmedi. "Chris. Seni görmek de güzel."

Chris sadece başını salladı ve birasının geri kalanını uzun, yavaş bir yudumda içti. "Merhaba," dedi Dale ve benimle konuştuğunu fark ettim.

"Sanmıyorum

tanıştık."

Masadakiler nefeslerini tuttu. Lanet olası aptallar.

Dale'e sırtarak cazibemi gösterdim. Biraz şaşkın görünüyordu. Mark öyle değildi. Varlığından pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu. Onu suçlamadım. Ortalık kan gölüne dönmüştü ve benim de içimden dönmek geliyordu. "Evet. Buna ne dersin? Görünüşe göre buradaki herkesle tanışmışsın." Chris yere yığıldı. Tanner kıpırdamadan duruyordu, sanki tam önümde oturduğunu görmeyecekmişim gibi. "Ben Gordo. Tanıştığımıza memnun oldum." Elimini uzattım ve o da kibarca sıktı.

"Gordo," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" Kendimi eğlenmiş gibi görünmeye zorlayarak söyledim.

"Peki, şuna ne dersin? Benim hakkımda mı konuşuyorsun, Mark?"

"Elbette biliyorum," dedi Mark sessizce, o buz gibi gözleri üzerimdeydi.

"Sen önemlisin."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için mücadele ettim. Bu neredeyse kaybettiğim bir savaştı. "Doğru," dedim. "Önemli. Çünkü geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

"Uzun bir süre."

Dale şaşkın görünüyordu ama "Eski dostlar, ha?" dedi.

Sırıtişımı ona geri çevirdim. "Çocukluğumuzdan beri. Birlikte büyüdü. Sonra o gitti ve ben burada kaldım. Ayrı büyüdü. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Öyle mi?" Dale Mark'a bakarak, "Bunu bilmiyordum," dedi. "Bunu bilmiyordum."

"Gitmek zorundaydım," dedi Mark, elleri iki yanında yumruk halinde.

"Aile meselesi." "Evet," diye katıldım. "Aile. Çünkü hiçbir şey aileden daha önemli değildir.

aile."

"Doğru," dedi Dale yavaşça, ikimizin arasına bakarak. "Bu en önemli şey olabilir."

"Oh, bilmiyorum," dedim. "Bazen seçilmiş bir aile, kan bağından daha iyidir. Ama bu herkes için geçerli değil." Masadakilere başımla işaret ettim. "Bu pisliklerin hiçbirisiyle akrabalığım yok ama yine de benimler. Şu an için."

Rico, Tanner ve Chris'e, "Biz öldük," diye fısıldadı.

"Bazen de insanlar başka seçeneklerinin olmadığı pozisyonlara sokulurlar," dedi Mark sakın bir sesle.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Tanner. "Bunu *şimdi* mi yapmak zorundalar?"

Dale rahatsız bir şekilde güldü. "Sanırım burada bir şeyi gözden kaçırıyorum."

Ona el salladım. "Hayır. Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Çünkü *ben* bir şey kaçırmıyorum. Değil mi Mark?"

Mark gözlerini kısarak, "Doğru," dedi.

Rico boğazını temizledi. "Her ne kadar eğlenceli olsa da -inanın bana, hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim- sizi... gecenizden alıkoymak istemeyiz."

"Bize katılabilirsin," diye teklif etti Chris. Sonra bana bakarken yüzündeki kan kayboldu. "Ah, hayır. Bunu yapmayın. Git buradan." Yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim. Sadece... burada olma."

Tanner yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sorun değil," dedi Dale. Çok iyi birine benziyordu. İyi adamlardan nefret ederdim. "Rahatsız etmeyiz. Burası uzun zamandır bana kalmamıştı. Bundan faydalanacağım."

"Tanrım," diye mırıldandı Rico. "Söylenecek onca şey varken."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim neşeyle. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Birbirimizi tekrar göreceğimize eminim."

Dale, Mark'ı bara doğru çekmeden önce, "Sen de," dedi.

Yavaşça masaya doğru dönmeden önce kalabalığın içinde kaybolmalarını izledim.

Rico, Tanner ve Chris koltuklarında daha da alçaldılar.

Biramdan uzun bir yudum aldım.

Chris, "O iyi biri," demeye çalıştı.

"Bir kafede çalışıyor," diye ekledi Tanner. "Abby'de."

"Onunla sadece bir kez tanıştık," dedi Rico. "Ve yüzüne karşı onun harika bir adam olduğunu düşündüğümüzü söylediğimiz halde, belli ki yalan söylüyorduk, çünkü sen bizim arkadaşımızken neden böyle bir şey düşünelim ki?"

"Hiç beklemediğin bir anda," dedim. "Aklından çıktığında.

Bu anı unuttuğunda, işte o zaman senin için geleceğim."

Gözlerindeki korku dolu bakış karşısında kendimi bu kadar iyi hissetmemeliydim.

Sarhoştum.

Sarhoş değildim ama

çakırkeyiften de öteydim.

Kendimi iyi hissediyordum.

Bira mideme ağır geldi.

Kalabalık barın gürültüsü arasında onlara "İşemem lazım," dedim.

Başlarını salladılar, elektronik bilgi tabletlerinden başlarını kaldırmadılar.

Not defteri bir kenara bırakılmıştı ve artılar ve eksiler hakkında daha fazla konuşulmamıştı.

Kendimi masadan kaldırdım. Başım hoş bir şekilde dönüyordu. Kalabalığın arasından ilerledim, sırtıma vuran elleri hissettim, selamlaşırken adımın söylendiğini duydum. Gülümsedim. Başımı salladım. Ama durmadım.

Kadınlar tuvaleti için sıra vardı. Hepsi küçük

kasaba kadınları.

Erkekler tuvaletinde pisuvar kullanılıyordu, adam işerken bir elini duvara dayamıştı. Tuvaletin kapısı kapalıydı ve içeriden öğürme sesleri geliyordu.

Banyo çok sıcaktı. Sidik, bok ve kusmuk kokuyordu. Bara geri döndüm.

Şimdi daha sıcaktı.

Her şey biraz dönmeye başlamıştı.

Havaya ihtiyacım vardı.

Barın önü çok kalabalıktı. Barın yan tarafına gittim.

Bambi içkileri doldururken bana göz kırptı.

Başımı barın arkasındaki kapıya doğru eğdim.

"Devam et," diye bağırdı gürültünün üzerine. "Hâlâ seni arıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ben yaptım. Umurumda değildi.

Gece havası ısınmış tenimde bir şok etkisi yarattı.

Kapı arkamdan kapandı, bardan gelen sesler boğuklaştı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim.

Ara sokak boştu. Biz içerideyken yağmur yağmıştı. Ölü yapraklarla dolu oluklardan su damlıyordu. Yoldan bir araba geçti, tekerlekleri ıslak kaldırımında yuvarlanıyordu.

"Siktir," diye mırıldandım alnımı ovuşturarak. Yarın kendimi bok gibi hissedecektim. Bedelini ödemedem bir geceyi dışarıda içerek geçirmek için çok yaşlanmışım. Bir zamanlar, sabah bire kadar bira içebilir, sonra da altıda kalkıp dükkâna gitmeye hazır olabilirdim. O günler çoktan geçmişti.

Sokaktan uzaklaşıp ara sokağa doğru yürüdüm. Sağda, barın duvarının dibinde bir çöp konteyneri duruyordu. Nalbur sol taraftaydı. Parmaklarımı nemli ve sert tuğlaların üzerinde gezdirdim.

Çöp konteynerinin diğer tarafında durdum ve duvara işedim. Serbest kalınca inledim. Uzun süre devam etti.

Aletimi kotuma geri sokmadan önce kendimi salladım. İçeri geri dönme düşüncesi korkunçtu.

Cebimden sigaralarımı çıkardım ve buruşmuş paketten bir sigara kaydurdım. Dişlerimin arasına sıkıştırdım. Çakmağımı bulamadım. Evde unutmuş olmalıydım. Parmaklarımı bir kez şıklatmadan önce yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım. Küçük bir kıvılcım ve ardından parmak uçlarımda küçük bir ateş çiçeği. Kollarım örtülüydü ama sol dirseğimin yanındaki küçük bir dövme canlanırken sıcak nabzı hissettim.

Alevi sigaranın ucuna getirdim ve içime çektim. Cığerlerimi yaktı. Nikotin içime doldu ve bir duman tüttürdüm.

Alnıma su damladı. Gözlerimi kapattım.

Sağımdan bir ses. "Bu şeyler seni öldürecek."

Tabii ki. "Öyle söylendi."

Ayak sesleri yaklaştı. "İlkini hatırlıyorum. Havalı olduğunu sanmıştın. Sonra öyle bir öksürmeye başladın ki kusacaksın sandım."

"Buna alışmak lazım. İlki her zaman acıtır." Oh, oynadığımız oyunlar.

"Öyle mi?"

İçime
çektim.

"Tadına baktım, biliyorsun. Dilinde."

Tembelce sırtıttım. "Evet, biliyorum. Hep şikâyet ederdin ama bence hoşuna gidiyordu."

"Yanan yapraklar gibiydi. Yağmurun dumanı."

"Ne kadar şiirselsin."

Homurdandı. "Evet. Şiirsel."

Gözlerimi açtım ve dumanın parmaklarımın etrafında nasıl döndüğüne baktım. "Ne istiyorsun Mark?"

Gölgelerle kaplıydı, daha çok sokağın ağzına doğru duruyordu. İnsanlar sokakta onun arkasından tökezleyerek geçiyordu ama bizi fark etmediler. Onlar için biz yoktuk.

Beni buraya kadar takip edeceğini bilmeliydim.

Ya da belki de *biliyordum*.

"Bir şey istediğimi kim söyledi?" diye sordu.

"Sen buradasın."

"Sen de öylesin."

"Bir şey istediğimi kim söyledi?"

Karanlıkta yanan sigaramın ucu gibi ikiz turuncu titreşimler. "Yaptığını hiç söylemedim."

İnsanlar benim sert olduğumu düşünürdü. Bir cahil. Garajdaki kaba adam. Haksız da sayılmazlardı. Ama hakkımdaki her şeyi bilmiyorlardı. Yere tükürdüm. "Dale iyi birine benziyor. Güvenli ve yumuşak. Söyle bana Mark. Sence şu anda nerede olduğunu merak ediyor mudur? Gittiğimi gördükten sonra ona hemen döneceğini söyledin mi?"

"Bir arkadaşıyla birlikte."

Nefes aldım. Nefes verdim. Duman mavi ve griydi. "Şimdiden arkadaşlarla tanıştım. Gerçi o da benimkilerle tanıştığına göre, sanırım bu adil."

"Bana kızgınsın."

Gülümsemem diş doluydu. "Ben seninle hiçbir şey değilim." "Sen sürüsün."

Ve bunun *itişini* hissettim, ondan, sokaktaki kurttan. Sıcak ve canlıydı, aklımın bir köşesinde *WitchPack*'in fısıltısı vardı. "İşlerin böyle yürümesi komik, değil mi? Birincimiz yok oldu, ikincimiz beni geride bıraktı. Ve işte yine buradayız. Üçüncümüz. Acaba diğer kurtların da bu kadar şansı var mı? Diğer cadıların da benim kadar Alfası oldu mu?"

"İlki canımı yaktı," dedi ara sokağa doğru bir adım daha atarak. "İkincisi neredeyse beni öldürüyordu."

"Seni durdurmadı. Thomas ıslık çaldı ve sen de iyi bir köpek gibi *koşmaya* başladın."

Alçak bir hırıltı tuğlanın üzerinde yuvarlandı. "O benim kardeşimdi." "Oh, biliyorum. Siktir git buradan Mark."

Ve bir an için tereddüt etti.

Geri döneceğini düşünmüştüm. Başımı ağrıtan bu şey her neyse bırakıp gidecekti. Bira midemde yağlı bir his uyandırdı ve keşke hiç dışarı çıkmasaydım dedim.

Ama yapmadı.

Bir an hâlâ üç metre uzağımdaydı ve bir an sonra önümdeydi, vücudunun uzun, sert çizgisi benimkine bastırıyordu. Sırtım tuğlaya dönüktü, eli boğazımı gevşek bir şekilde kavramıştı, baş ve işaret parmakları çenemin menteşelerini kazıyordu.

Nefes aldım, nefes aldım ve nefes aldım.

"Bununla savaşıyorsun," diye hırladı kulağımın dibinde. "Her zaman bununla savaşıyorsun."

"Çok haklısın," dedim, sesimin boğuk çıkmasından nefret ederek. Derimin hemen altından bir elektrik akımı geçiyordu ve o da bunu biliyordu. Bilmek zorundaydı. Boynum ve koltuk altlarım terden kayganlaşmış, gizli tutmak istediğim kimyasal sinyaller yayıyordu.

Parmaklarını daha da sıkarak başımı yana çevirdi. Burnu boynuma geldi ve keskin bir nefes aldı. Burnunu boğazımdan yanağıma doğru sürükledi. Dudakları çenemin alt tarafına sürtündü ama hepsi bu kadardı.

"Öfke var," dedi sessizce. "Duman ve kül var. Ama altında hâlâ toprak, yapraklar ve yağmur var. Her zaman olduğu gibi. İlk seferki gibi. Hatırlıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım. İstedim ki

onu tüketmek. Beni asla terk etmesin diye tenime sürölmesini istedim. Kanın ağzıma dolana kadar dişlerimi içine batırmak istedim. Çünkü ilki her zaman acıtır."

"Öyle mi?" diye sordum. Uzandım ve başının arkasından tutarak onu kendime çektim. "O zaman iyice kokla. İçine çek, kurt."

Kalçalarını benimkilere bastırırken pençelerinin tenimi çukurlaştırdığını hissettim. Derin bir nefes aldı ve ben gözlerimin geriye kaymaması için mücadele ettim. Bunun yerine elimi başının arkasından boynuna ve omuzlarının üzerinden geçirerek aramızda göğsüne bastırdım.

Bir süre hiçbir şey olmadı, damlayan suyun tik takları duyuldu ve sonra hava etrafımızda dalgalandı, kuzgunun kanatları çırpındı. Bir hava duvarı ona çarptı ve onu karşı duvara geri savurdu. Gözleri parladı, bana hırlarken dişleri uzadı.

"Umarım buna değmiştir," dedim, sesim soğuktu. "Çünkü bana bir daha dokunmaya kalkarsan, kışını kızartırım. Anladın mı beni?"

Yavaşça başını salladı.

Sigaramdan son bir nefes çektikten sonra yere düşürdüm ve botumun altında ezdim. Duman burnumdan dışarı sızdı. Barın içinden müzik sesi geliyordu.

Sonra uzaklaştım, sokağa doğru yöneldim. Ama köşeyi dönmeden önce onun konuştuğunu duydum. Pislik her zaman son sözü söyler.

"Bu iş daha bitmedi."

çok geç/vahşı hayvan

PHILIP PAPPAS ertesi gün geldi.

Doğulu insanlara güvenmiyordum. Hiç güvenmedim. Her zaman bir üstünlük havasıyla gelirler, gerçekte bildiklerinden daha fazlasını bildiklerini düşünürlerdi. Her zaman izlerler, alabildikleri her şeyi alırlar, kendileri gelemeyecek kadar korkak olan yetkililere rapor etmek için tüm küçük ayrıntıları sistematik olarak kataloglardı.

Osmond ilkiydi. Richard Collins'e ihanet etti. Sularının bedelini hayatıyla ödedi.

Robbie Fontaine ikinci kişiydi ama Ox bana onun asla Osmond gibi olmadığını söylemişti. Parlak gözlü ve hevesliydi, parçası olduğunu bilmediği bir oyunun piyonuydu. Robbie'nin Ox'un sürüsüne iltica ettiğini anladığında Michelle Hughes'un yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim. Anlayışlı Alfa rolünü oynadığından emindim. Herkes bir kurdun -Beta'nın- sürü söz konusu olduğunda bir seçeneği olduğunu bilirdi. Bir sürü üyesini kalmaya zorlayan herhangi bir Alfa tehlikeli kabul edilir ve hızlıca halledilirdi. Gerçi böyle bir şeyin olduğunu nadiren duymuştum ama Alfa'nın gücü sarhoş edici olabiliyordu. Sürü ne kadar büyük ve güçlüyse, Alfa da o kadar güçlü oluyordu. Betaların ayrılması bağları koparır ve sürünün gücünü azaltırdı.

Anladığım kadarıyla Robbie'nin Michelle'e *ait* olması gerekmiyordu. Daha çok bir serseriydi ve bir Omega olmasını engelleyecek kadar bir bağ kurmuştu. Görünüşte Bennett sürüsünden geriye kalanları gözetlemesi için gönderdiği adamın sonunda sürüye katıldığını görmek onu yine de kızdırmış olmalıydı. Umarım yanmıştır.

Philip Pappas başka bir hikayeydi. Ox ona huysuz adam derdi. Omegalar Green Creek'e gelmeye başlamadan önce sadece bir kez karşılaştığım, saçma sapan bir Beta'ydı. Abel öldükten sonra Osmond'un Beta'larından biri olarak Thomas'ı ziyarete gelmişti.

Buruşuk takım elbiseler ve ince kravatlar giyyordu ve sürekli yorgun görünüyordu. Saçları inceydi ve siyah-gri kirli sakalları vardı.

kaşınıyordu. Elleri büyüktü ve gözleri sürekli kısıktı. Kimseden bir bok almazdı, bu yüzden Michelle'in ikinci adamı olarak mükemmel olduğunu düşündüm.

Ona güvenmiyordum.

Bennett sürüsü dışında kimseye güvenmezdim.

Ox ve Joe'nun karşısındaki ofiste otururken, "Nerede o?" diye sordu. Mark bir köşede, Carter başka bir köşedeydi. Pencerenin yanında durdum, gümüş çakmağımın kapağını defalarca salladım, metal her birbirine çarptığında kurtların kulaklarının seğirmesini izledim. Pappas'ın iki kurdu dışarıda kalmış, Bennett'lerin evine davet edilmemişti.

Joe öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak, "Annemle," dedi. Pappas başını salladı. "Diğerleri gibi mi?"

"Evet," dedi Ox, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Tıpkı diğerleri gibi. Bu çok garip."

Pappas bir kaşını kaldırdı. "Onlar Omega. Onlarla ilgili her şey tuhaf. Bu... doğal değil. Bir kurt Omega olmak için yaratılmamıştır. Yabani olmamız gerekiyor."

"O zaman neden bu kadar çoklar?" Öküz sordu.

Pappas boş bir yüz ifadesi takındı. Çok iyiydi. "Bir avuç dolusunun çok sayıldığını bilmiyordum."

Homurdandım.

Bana baktı. "Bir şey mi söyleyeceksin Livingstone?"

"Richard Collins kesinlikle bir avuçtan daha fazlasına sahip görünüyordu." "Bir sapkınlık."

"Öyle miydi?" Ben sordum. "Çünkü bir sapmadan biraz daha fazlası gibi görünüyordu."

Benden hoşlanmıyordu. Bu çok açıktı. Umurumda bile değildi. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Joe boğazını temizledi ve Pappas'a dönmeden önce bana ters ters baktı. "Sanırım Gordo'nun kastettiği, hepimizin düşündüğünden daha fazla Omega olduğu."

Pappas yavaşça başını salladı. "Kuzey Amerika'da kaç tane kurt sürüsü olduğunu biliyor musun?"

Joe gözlerini önündeki kuttan ayırmayan Ox'a baktı. "Yirmi dokuz eyalette otuz altı. Kanada'ya yayılmış üç eyalette yirmi bir."

"Peki her sürünün ortalama kaç üyesi var?"

"Altı."

Pappas etkilenmiş görünüyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu. "Yirmi yıl önce doksan sürü vardı. Otuz yıl önce iki yüze yakındı."

Ox gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Ne değişti?"

Mark boğazını temizledi. Ona baktım. Yere bakıyordu. "Avcılar."

Pappas parmaklarıyla masaüstüne kesik kesik vurdu. "Görevleri mümkün olduğunca çok sayıda kurdu ortadan kaldırmak olan ya da öyle olduğunu iddia eden avcı klanları ve klanları. Canavarları öldürmek adına silahları ve bıçaklarıyla gelen insanlar. Kurtları ayırım gözetmeksizin kesiyorlardı. Erkekleri. Kadınları. Çocukları. Kaçabilenler kaçmaya devam etti. Bazen gruplar halinde bir araya gelerek derme çatma sürüler oluşturdular."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Carter kaşlarını çatarak sordu. "Bir Alfa'ları olmazdı."

Pappas omuz silkti. "Bilmiyoruz. Bağlar kuruldu, yıpranmış ve çürümüş olsalar da. Vahşileşmeye doğru inişi yavaşlattı. Ve sonra Richard gibi biri ortaya çıktı, kendi soyunda neredeyse bir Alfa olabilecek anormal derecede güçlü bir Beta ve onun arkasında toplandılar. Takip edecek birine ihtiyaçları vardı. O karanlıkta bir ışıktı ve onun etrafında toplandılar. Michelle, o bir Alfa olduğunda, sadece bir an için bile olsa, hepsinin bunu hissettiğini söylediğinde haksız değildi. Ve sonra bu ellerinden alındı. Elbette buraya çekileceklerdi."

"Yolda avcı görmedik," dedi Carter. "David King'den başka kimse yoktu."

Pappas, "Bunun nedeni, kurtlar gibi sayılarının azalmış olması," dedi. "Yaş, ölüm ya da misilleme korkusu. İntikam da diyebilirsiniz." Bana baktı ve sonra tekrar Alfalara döndü. "David King de bu yüzden kaçıyordu zaten."

"Buraya gelmezler," dedi Joe, kendinden emin bir sesle. "Avcılar. Onlardan geriye ne kaldıysa. Onlar daha iyi bilirler."

Dedim ki, "Bunun olduğunu sanmıyorum-"

Ox dedi ki, "Diğerlerine ne oldu? Buradan aldığınız Omegalar. Son altı ayda sekiz tanesini." Biliyordu. Ona çoktan söylemiştim. Pappas'ı test ediyordu.

"Öldüler," dedi Pappas tereddüt etmeden. "Hepsi. Başka seçeneğimiz yoktu. Zaten çoktan ölmüşlerdi."

"Elinizden gelen her şeyi yaptığınızı varsayıyorum. *Michelle de* elinden gelen her şeyi yaptı."

"O yaptı."

"Yalan söylemiyor," dedim sessizce.

Ox bana baktı. Kızgındı. Bunu hissedebiliyordum, mavi ve kırmızı bir dalga beni ona bağlayan ipliği yıkıyordu. *Gordo ve ben ne yapacağımızı bilmiyorduk, onu öldürecek, ölecek.*

"Birine zarar verebilir," dedim ona, ıstırabını görmezden gelmeye çalışarak. Aklını başına toplamasına ihtiyacım vardı. "Belki istemeyecek ama bu gerçekleştiğinde ne istediğinin bir önemi kalmayacak. O gitmiş olacak. Geriye pençeleri, dişleri ve avlanma arzusundan başka bir şey kalmayacak. Sen denedin. Joe da denedi. Onu burada tutamazsın. Birine zarar verebilir. Ya Jessie'ye? Ya da Tanner? Chris ya da Rico? Geldiğini görmezlerse onunla savaşırlar. O bir hayvan olacak."

Joe elini onun elinin üstüne koyunca dişlerini sıktı. "Michelle benden daha mı güçlü? Joe'dan daha mı güçlü?"

Pappas temkinli görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü biz bir şey yapamazsak, ondan nasıl yapmasını bekleyebiliriz ki?" "Kahretsin," diye nefes aldı Carter. "Şunu düşünüyor olamazsın-"

"Hayır," dedi Pappas açıkça. "Öyle biri değil. Ve eğer ona bunu söylediğimi söylerseniz, ölene kadar inkar ederim. Ama konu bu değil. Bu bir formalite, başka bir şey değil. Sana karşı bir nezaket. Ve eğer bu Omega söylediğiniz kadar kötüleştiyse, artık çok geç demektir."

Ox sandalyeden kalkmadan önce başını salladı. "Gordo."

"Dostum," dedi Carter, sesi telaşlı geliyordu. "Bekle Ox, bir dakika bekle, öylece-"

"Carter," dedi Joe ve kardeşi sustu. Ox odadan çıktı. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu takip ettim.

Merdivenlerin üstündeki boş odalardan birindeydi. Kelly kapının yanında durmuş, yatağın üzerinde sessizce mırıldanan annesini izliyordu, köşedeki Omega boğazından kısık sesle hırıliyordu. Saçları yüzüne gevşekçe dökülüyordu ve yarı değişmişti, gözleri menekşe renginde parlıyordu, yüzü

Gri kürkle kaplıydı. Sağ eli bir pençeydi. Sol eli hâlâ çoğunlukla insandı.

Ox'u gördü ve gözleri büyüdü. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey hayvani bir homurtuydu. Gözleri bana kaydı ve Ox'a dönmeden önce yarıklara kadar daraldı.

"Neler oluyor?" Kelly gergin bir şekilde sordu, dalgaları toplayarak Ox'tan *mavi* akıyor. "Ne oldu?"

"Anneni aşağıya götür." dedi. "Ama-"

"Kelly."

Başıyla onayladı. Adam yataktan kalkmasına yardım ederken Elizabeth ona karşı koymadı. Ox'un yanında durdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Başka bir yolu yok mu?"

Başını iki yana salladı.

"Diğerleri. Onlar...." Sorusunu bitirmesine gerek yoktu. "Evet."

İç çekti. "Ona merhamet gösterebilir misin?"

"Evet."

"Onun daha fazla acı çekmesini engelleyebilir misin?" "*Evet.*"

Parmak uçlarında durdu ve onu alnından öptü. "Onun Alfa'sı ol, Öküz," diye fısıldadı. "Eğer yapabilseydi, bunun için sana teşekkür ederdi."

Sonra da gitti.

Kelly annesini takip edip kapıyı arkasından kapatmadan önce bize son bir kez baktı.

Omega sızlandı, tükürüğü çenesinden aşağı damlıyordu.

"Ben yaparım," dedim ona. "Daha önce de yaptım. Bunun sorumlusu sen olmak zorunda değilsin. Bunu yapmak zorunda değilsin Ox."

Omega'yı izliyordu. "Babam bana hayatım boyunca bok yiyeceğimi söylemişti."

"Biliyorum." Eğer çoktan ölmemiş olsaydı, peşine düşer ve onu kendim öldürürdüm.

"İnsanların beni asla anlamayacağını."

"Evet, Ox."

"Asla doğru olanı yapamayacağımı söyledi."

"Yanılıyordu."

Ox bana baktı. "Öyleydi. Çünkü sen varsın. Ve Joe. Sürüye. Bir ailem var. Bana bir bok vermeyen insanlar. Beni anlayan insanlar."

"Yine de bunu yapmak zorunda değilsin."

Omega bana doğru hırladı. Bir an için kendini bana fırlatacağını sandım ama Ox ona hırladı ve köşeye sinip geri çekildi.

Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Sence acıyor mu? Aklını kaybediyorsun."

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Öyle mi?"

"Annem."

Ah. "Benim için aynı değildi. Annem Maggie gibi değildi."

"Hayır. Kimsenin onun gibi olduğunu sanmıyorum. O... özeldi."

"Biliyorum, Ox."

"Üşüdüğümü hissettim. Sanki kafamın içinde buz varmış gibi. Her şey donmuştu. Ağrıyordu ve bunu durdurmanın bir yolunu bulamıyordum. Tek istediğim intikamdı, bunu kastetmemiş olsam bile. Hatalar yaptım."

Canavarın gelişini takip eden kararları aşır aşamayacağımızı bilmiyordum. "Sen bir şey söylemeseydin bile Joe giderdi."

"Olabilir. Çantanı bir kez kaybettin."

İki kez, ama kim sayıyordu ki.

"Kaybettim." "Öldüler."

"Evet."

"Aklını kaybetmek gibi bir şey olmalı. Bağlar kopuyor." Ve tereddüt ettim.

Başını salladı, bu olağanüstü tuhaf genç adam yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi görüyordu. "Bunu durdurmak için ne yapardın merak ediyorum."

Her şeyi yapardım. Her şeyi yapardım.

O zaman hareket etti. Bir zamanlar babasının bacağının arkasına saklanan, makineden gazoz isteyip istemediğini sorduğumda utangaç bir şekilde bana bakan çocuktu. Kök birası almıştı. İlk içkisini içtikten sonra gülmüş, daha önce hiç içmediğini ve köpüklerin burnunu gıdıkladığını söylemişti.

Artık o çocuk değildi. Artık büyük bir adamdı. Bir Alfa. Güçlü, cesur ve kudretliydi, mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlasıydı. Onu kızgın görmüştüm. Canavarlar ağaçlardan gelip onun olanı almaya çalıştığında gözlerinin ardındaki öfkeyi görmüştüm. Elleriyle ölüm dağıttığını görmüştüm.

Bu o değildi.

Omega'nın tepki verecek zamanı olmamıştı ki, elleri başının iki yanında, Elizabeth'in birkaç dakika önce onu nasıl tuttuğunun grotesk bir parodisi gibi, onun üzerindeydi.

Ama kızgın değildi.

Tek hissettiğim

maviydi.

Üzgündü.

Bu onu incitti.

Başını acımasızca sağa doğru çevirdi.

Kemikler çatırdadı ve patladı, ses küçük yatak odasında keskinleşti.

Sağ bacağı kasıldı, ayağı halının üzerinde sıçradı. Ayak parmakları bir kez büküldü. Sonra iki kez. Ayak tırnakları yeni boyanmış gibi görünüyordu. Elizabeth yapmış olmalıydı. Her birinden pençeler çıkmadan önce pembeydiler.

Gözlerindeki menekşe rengi soldu.

Hareketsiz kalması sadece saniyeler

sürdü. Asırlar gibi geldi.

Ben kurtlar gibi değildim. Kalbinin durduğu anı duyamadım.

Sesinin neye benzediğini merak ettim. Sessizliğe gömülmeden önce birkaç vuruş atlayan gürleyen bir davul.

Düşük bir nefesle yere yığıldı.

Pençeleri düştü.

Vardiyası kaybolurken saçları yüzünden çekildi.

Geriye kalan tek şey genç bir kadındı.

Ox öne doğru eğildi, alnını onunkine dayadı. Gözlerimi kapattım.

Fısıldadı, "Sürün seni eve uluyacak. Tek yapman gereken onların şarkısını dinlemek."

JOE kapıyı açar açmaz Ox'a bir göz attı ve onu hemen koridordan odalarına doğru çekti. Omzunun üzerinden bana baktı. Konuşmadı ama ben anladım.

Carter ve Kelly alt katta, mutfakta annelerinin yanındaydı; anneleri elinde dumanı tüten bir fincan çay tutarken iki yanına sokulmuşlardı, poşetin ipi parmaklarının üzerinde duruyordu.

Evin ön tarafındaki pencerelerden Mark'ı görebiliyordum, dışarıda Pappas'ın getirdiği kurtların önünde duruyordu. Konuşuyor gibi görünmüyorlardı ve Mark'ın bazen yaptığı gibi poz verdiğini düşündüm.

İnsanlar evde değildi. Pappas'ın Green Creek'te olduğunu öğrenir öğrenmez onları göndermiştik. Jessie Ox'a ters ters baktıktan sonra oflayıp puflayarak ön kapıdan çıktı. Çocuklar daha az tavırla onu takip etmişlerdi, buna minnettardım.

Pappas hala ofisteydi. Robbie de öyle.

"-ve selamlarını yolladı," diyordu Pappas, kapı tam olarak kapanmamıştı.

"Bu... harika," dedi Robbie, sesi rahatsız edici geliyordu.

"Senin için endişeleniyor."

"Ben iyiyim."

"Bunu görebiliyorum. Ben de ona aynısını söyleyeceğim. Yine de eve dönmek istediğine karar verirsen senin için her zaman bir yer var."

Bu beni çok sinirlendirdi, özellikle de Pappas kapının hemen dışında olduğumu biliyor olmalıydı. Kalp atışlarımı duyabilirlerdi. Bu da benim duymamı istediği anlamına geliyordu.

"Burası benim evim," dedi Robbie. "Ox ve Joe benim Alfalarım. Bu benim sürüm."

"Gerçekten de öyle," dedi Pappas. Eğleniyordu. "Peki. Alfa'nın teklifini kabul etmezsem işimi yapmamış olurum. Onun için iyi iş çıkardın. Çok etkilendi. Ve bugünlerde pek etkilenmediğini biliyorsun."

Bu kadarı yeterliydi. Kapıyı iterek sonuna kadar açtım. "Robbie," dedim sertçe, "bana bir iyilik yapıp diğerlerini arayabilir misin? Durumun halledildiğini haber ver."

Rahatlamış görünüyordu, hemen ayağa kalktı. "Anladım patron."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Evet. Birçok kez. Hâlâ yapacağım patron."

Yanımdan geçerken minnetle gülümsedi.

Kapıyı tamamen kapatmak için o gidene kadar bekledim.

Pappas sandalyesinde oturmuş, merakla beni izliyordu. Hiç korkmuyordu. "Başka bir Alfa'nın bölgesine gelip bir üyesini avlamaya çalışmak

Sürüleri bir şeydir," dedim ona, kapıya yaslanarak. "Ama Bennett topraklarına gelmek? Hem de iki Alfayla?" Başımı salladım. "Bu biraz cesaret ister. Ya da büyük miktarda aptallık. Jüri hâlâ kararını vermedi."

Eğer Pappas herhangi bir şeye gülümseyen bir tip olsaydı, o anda gülümseyeceğinden emindim. Gözü korkmamıştı. Acaba bunun ne büyük bir hata olduğunu biliyor muydu? "Bu çok komik. Robbie'nin bir zamanlar bize ait olduğunu düşünürsek."

"Ben de burada özgür iradenin hâlâ önemli olduğunu düşünüyordum. Kurtların kime ait olduklarını seçme şansları vardı."

Pappas başını salladı. "Teklifi yapmam istendi. Ben de bana söyleneni yaptım. Michelle, o... endişeli." "Ne hakkında?"

"Sürünüz Green Creek'teki pek çok mülkü satın alıyor gibi görünüyor. İşletmeler ve benzerleri."

"Bizi kontrol ediyor, değil mi?"

"Bu kamuya açık bir kayıt meselesi."

"Bunun hâlâ araştırılması gerekiyor."

Ellerini büktü. "Bennett ismi bu kasabanın her yönüyle bağlantılı gibi görünüyor."

"Yatırım yapıyoruz."

"Ne için?"

"Gelecek. Ve yerel işletmelere yardımcı oluyor. Onların sahibi biziz. Bankaların değil. Kiraları düşürebiliriz. Herkes için işleri ucuzlatır. Onları mutlu tutar. Michelle'in endişelenmesine gerek yok. Burası bizim evimiz." Bundan daha fazlasıydı ama bilmesi gerekmiyordu. Carter ve Kelly sürünün mali işlerini devralmış ve Bennett'in servetini kasabaya geri getirme fikrini ortaya atmışlardı. Bu, burada yaşayan insanlara yardımcı oldu ama aynı zamanda sürünün bu bölge üzerindeki kontrolünü de sıkılaştırdı. Bunu elimizden almak isteyen biri aptallık etmiş olur. Artık buraya bu kadar bağlıyken olmazdı.

"Bu doğru mu? Thomas'ın planı bu muydu? Daha önce?"

"Ne istiyorsun, Pappas?" "Buraya hiçbir şeyi zorlamak için gelmedim."

Buna bir an bile inanmadım. "Omega'nın ölümü dışında." Başını öne eğdi. "Ox gönüllü oldu."

"Ona başka seçenek bırakmadın."

"İşte yine o kelime. Seçim. Beni bir tür usta manipülatör olarak görüyor olmalısınız."

"Osmond'ı tanırdım." Sözlerimin bir yumruk gibi inmesini istemiştim ama o pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Bir hata."

"*Yıllarca* devam eden bir tane. Söyle bana. Sana tam olarak ne zaman sırt çevirdiğini bulabildin mi? Richard Collins'in hepinizden daha değerli olduğuna ne zaman karar verdi?"

"İşaretler vardı. Gözden kaçırılmaması gereken şeyler." "Ve başka kimse yok."

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Bu eskisi kadar anlamlı değil."

Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Alnında bir ter tabakası vardı. Pappas'ı daha önce hiç terlerken gördüğümü sanmıyordum. "Gerçekten ne soruyorsun, Gordo?"

Kimsenin bizi duymaması için kapının kapalı kaldığından emin olmak için arkama baktım. Öyleydi. Ona doğru döndüğümde Pappas yine gülümsemiyordu. Bana bir kaşını kaldırdı.

"Biliyor musun?"

"Belki de sadece senin söylediğini duymak istiyordum." Siktiğimin kurtadamları. "Babam."

"Baban," diye yineledi. "Doğru. Robert Livingstone. Richard Collins'le olan talihsiz durumdan sonra, itiraf etmeliyim ki... kurnazlığına şaşırdım. Alfalarından bir şeyler saklamak senin yapacağın bir şey gibi görünmüyor, Gordo. Sürünün yaşadığı onca şeyden sonra. Sanki bana onlardan daha çok güveniyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Ve işte oradaydı. Tam bir sırtış. Sanki bir köpekbalığına aitmiş gibi görünüyordu. "Düşündüğünüzden çok daha fazlasını biliyoruz. Herkesin Alfa'sına rapor veriyorum, değil mi?"

"Geçici. Ve daha fazlası değil."

Başını iki yana salladı. "Joe buradan ayrılmak istemiyor gibi görünüyor. Onu suçlayamam. Burası... daha önce bulunduğum hiçbir bölgeye benzemiyor. Yaklaştığınızda bunu hissedebiliyorsunuz. Sanki uzakta büyük bir fırtına var, elektrik ve ozon. Thomas Bennett'in orayı nasıl terk ettiği beni aşıyor. Onu sana emanet ettiğine göre sana çok güvenmiş olmalı."

"Thomas Bennett beni hiç umursamadı." "Hayır mı?"

Ne kadar ilginç."

Bundan bıkmıştım. Ondan. "Bana bilmem gerekeni söyle."

Ellerini uyluklarının üzerine koydu. Bir pençe izi gördüğümü sandım ama bir an sonra kayboldular. "Hiçbir şey yok. Daha doğrusu yeni bir şey yok. Her iki cephede de."

Bu mümkün olamaz. "Elijah'ın hâlâ dışarıda olduğu konusunda seni uyarmıştım. Kardeşinin bana söylediklerini. Onun kalibresinde bir avcının radarınızdan kaçması nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "Belki de örtüsünü asmıştır. Belki de ölmüştür. Ya da belki, sadece belki, David King saçmalıyordu ve kan kaybından ölürken kızgın kurtadamlarla karşılaştı, kendi hayatını kurtarmak için duymak istediğinizi düşündüğü her şeyi söyledi."

"Bir şey kaçırıyorsun. Belki de Michelle iyi değildir, sen iyi misin?"

Bir dakika öncesine göre daha ağır nefes alıyordu. Gözlerini kapattı, burun delikleri açıldı. Uzandı ve alnındaki teri sildi. Eğer kurt olmasaydı, hasta olduğunu düşünürdüm. Ama kurtlar hastalanmadığına göre -insanlar gibi değil- başka bir şey olmalıydı. Neredeyse kontrolünü kaybediyor gibiydi. Ama bu-

"Ben iyiyim," dedi sonunda gözlerini açarak. "Bu kadar hafta içinde tekrar buraya gelmek çok uzun bir yolculuk oldu. Uçakla başa çıkabileceğimi düşünseydim, uçardık. Ama bu kadar küçük bir yerde tüm bu kokular... çok fazla."

Kaşlarımı çattım. "Öyle görünmüyorsun-"

"Yıllardır herhangi bir avcı faaliyeti rapor edilmedi," dedi Pappas soğukkanlılıkla. "Eski klanların ya icabına bakıldı ya da yok olup gittiler. Dürüst olmak gerekirse, bunun için Richard'a teşekkür etmeliyiz. Yıllardır herhangi bir kurdun öldürdüğünden daha fazla avcı öldürdü. Ne olursa olsun, bizim için pis işleri bizim yapabileceğimizden daha iyi yaptı. Hataları vardı ama sonunda faydalı olduğunu kanıtladı."

"Kusurlar," diye yineledim kuşkuyla. "Thomas Bennett'i öldürdü. Ox'un annesini öldürdü. Ox'u neredeyse öldürüyordu. Bunlar *kusur* değil."

"Zor olduğunu biliyorum, Gordo. İşlediği suçlar korkunç olsa da, bazen büyük resmi görebildiğinden emin olamıyorum. Çok yakınsın."

"Peki ya babam? O sizin büyük resminize nasıl uyuyor? Size nasıl *faydalı* olacak?"

"Beni kasıtlı olarak yanlış anlıyorsunuz."

Elimi yüzümde gezdirerek ona homurdandım. "Hâlâ dışarıda bir yerde."

"Biliyoruz. Ama *h e r* ne yapıyorsa, gölgede yapıyor. O bir hayalet, Gordo. Orada olmayanı yakalayamazsın."

"Onu arıyor musun ki?"

"Öyle misin? Bana öyle geliyor ki, başka bir cana zarar vermediğinden emin olmak için bir nedeni olan biri varsa, o da sizsiniz. Babanı bulmak için ne yaptın?"

"Ben sadece bir çocuktum," diye tersledim onu. "Hepiniz gelip onu götürdüğünüzde. Bir daha kimseye zarar vermeyeceğine *söz verdiğinde*. Ve tahmin edin ne oldu? *Yalan* söylediniz."

"Arayan Osmond'dı-"

"Osmond'u da sikeyim, seni de sikeyim. Bilmen gerekirdi. Osmond hakkında. Richard hakkında. *Babam* hakkında. Senin yüzünden insanlar öldü, iyi insanlar. Thomas hak etmedi-"

"Ne kadar insancılsın."

Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Az önce Thomas Bennett'in sizi umursamadığını söylediniz. Ama şimdi burada onun ölümü hak etmediğini söylüyorsun. İma yoluyla, karşılık bulmadığını düşünsen de onu önemseddiğini söylüyorsun. Bu çok insani bir şey. Doğuştan bir kurt her şeyi sürü ve Alfa açısından görür. Kokuları ve onlarla ilişkili duyguları. Dönüşmüş kurtlar, hem insan olmanın ne demek olduğunu hem de kurt olmanın ne demek olduğunu hatırlayarak kendileriyle savaşıma eğilimindedir. İnsanlar ise. Onlar daha... karmaşıktır. Daha yanılabilirler. Büyünüz sizi bu karmaşıklıktan alıkoymuyor." Başını iki yana salladı. "Bu yüzden insanlar genellikle sürü halinde olmazlar. Sürü *olmanın* ne demek olduğunu anlayamazlar."

"Gayet iyiyiz, teşekkürler."

Yine o gülümseme vardı. "Ah, biliyorum. Bennett sürüsünün bir başka tuhaflığı. Ox... daha önce gelmiş olan hiçbir şeye benzemiyor. Kendimi ondan büyülenmiş buluyorum. Hepimiz büyüleniyoruz. Birçok konuşmanın konusu o."

Ona doğru bir adım attım, kuzgun ortaya çıkana kadar kolumu yavaşça sıyırdım. İki parmağımı pençelerine bastırdım ve bir an için pençelerin keskinliğini, tenimi yakan sıcaklığını hissettim. Pappas'ın gözleri hafifçe açıldığında vahşi bir memnuniyet duydum. "Gençken bu odada oturdum ve babam derime büyü kazırdı. Alfa'm bana harika şeyler yapacağımı söyledi. Bir gün onun cadısı olacağımı. Her şey değişti. Bir daha asla bir sürüye ait olmayı beklemesem de yeni Alfalarım var. Bu Alfalardan biri aynı zamanda benim ipim olacak." Yüz ifadesi kekeleydi. "Ve benim durduğum yerden, onu tehdit etmişsin gibi görünüyor. Bağlantıma yönelik tehditleri hoş karşılamam. Alfalarıma karşı. Sürüme karşı. Eğer isteseydim, tam burada, şu anda, seni o kadar çok gümüşle doldurabilirdim ki, tek yapmaları gereken derini soymak olurdu ve lanet olası bir *heykele* sahip olurlardı."

"Dikkatli ol Gordo," dedi Pappas, düz bir sesle. "Köprüünün tam ortasında dururken köprüyü yakmak istemezsin."

Kuzgun tedirgindi. "Geri döndüğünüzde Alfa'nıza söyleyin, sürüme bir şey olursa, onlara karşı, *bize* karşı bir planın *ipucunu* bile alırsam, hepinizi parçalara ayıracağım ve bunu yüzümde lanet bir gülümsemeyle yapacağım. Anlaşıldı mı?"

Pappas başını salladı. "Gün gibi."

"Güzel. Şimdi Bennett'lerin evinden siktir olup gidin. Geceyi kasabada daha önce kaldığınız motelde geçirebilirsiniz ama sabaha gitmiş olmanızı bekliyorum. Omega'nın icabına bakacağız. Ona dokunmanı istemiyorum."

Sanki bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi baktı ama vazgeçti. Ayağa kalktı ve yanımdan geçti. Bir an için orada olamayacak bir şey gördüğümü sandım.

Menekşe rengi bir parıltı.

Ama bu sadece bir ışık oyunu olmalıydı.

Kuzgun gül yatağına yerleşti ve ben gözlerimi kapattım.

OMEGA ormandaki ateşin üzerinde hızla yandı. Yıldızlar yukarıda ışıltı ışıltı parlıyordu. Ay yarından fazla doluydu ve kurtların onun çekimini hissettiğini biliyordum.

Ox durdu ve alevlerin gökyüzüne doğru titreşmesini izledi, Joe da yanındaydı. Carter ve Kelly annelerinin yanındaydı, omuzlarına bir şal çekmişti. Acaba en son ne zaman ateşle karşı karşıya kaldığını, eşinin külden başka bir şey olmadığı zamanı mı düşünüyordu? Oğulları başlarını onun omuzlarına yaslamıştı ve o da nefesinin altında hafifçe mırıldanıyordu. Sanki Johnny ve gitarından geliyordu.

Robbie garip bir şekilde Kelly'nin yanında durdu. Elini uzatıp Kelly'nin sırtına koymak ister gibi bir hali vardı ama bundan vazgeçti. Sürekli bana bakıyordu, yüzündeki ifade sanki güneşin kışımından parladığını düşünüyormuş gibiydi. Bu sinir bozucuydu ve tam anlamıyla bir kahramana tapınmaya dönüşmeden önce bunu engelleyecektim. Beni takip eden lanet olası bir köpek yavrusuna ihtiyacım yoktu.

Ama tabii ki başka biri de fark etti.

"Görünüşe göre bir hayranın var," diye mırıldandı Mark.

Gözlerimi devirdim. "Çocuk tanıdığım herkesten daha kolay gözlerine yıldız yerleştiriyor. Çok yumuşak."

"Sence bu yeni keşfedilen sevginin sebebi ne?"

"Neden? Kıskandın mı?"

"Olmamı mı istiyorsun?"

Bu ne lan? "Nesin sen, Yüce İsa? İki *bok* vermiyorum onun hakkında."

Homurdandı. "Elbette, Gordo. Bununla devam edelim."

"Pappas onun kafasını karıştırıyordu. Buna bir son verdim."

Mark'ın bakışlarını üzerimde hissettim ama alevleri izledim. "Bunu hiç anlamadım. Senin hakkında."

"Ne?"

"Dışarıdakinin içeridekiyle asla uyuşmaması."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Herkesin düşünmesini istediğin kadar aşağılık biri değilsin. Bu... rahatlatıcı."

"Siktir git, Mark. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sessizce güldü. "Elbette, Gordo." Uzandı ve kolumu sıktı. Elimi çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Eli ağır ve sıcaktı ve-
Gitti.

Elizabeth'in yanına gitti, öne doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Midemde şiddetli bir burkulma oldu.

Kurtları bıraktım ve ormanın içinde kayboldum. Kontrol etmem gereken koşuşlar vardı.

Büyü tuhaf ve geniş kapsamlı bir şeydir.

Babamınki daha tekil odaklıydı. Büyük başarılar, harikulade şeyler yapabiliirdi ama sınırları vardı.

Bir keresinde bana "Ben senin gibi değilim," demişti ve bunu kıskançlık ve ironi karışımıyla söylediğini büyüene kadar anlamaya çalıştım. "Büyü kendini tuhaf şekillerde gösterme eğilimindedir. Sürüyü hissedebiliyorum. Bazen onları kafamın içinde duyabildiğimi düşünüyorum. Ama sen... sen farklısın. Daha önce hiç senin gibi biri olmadı, Gordo. Sırları aktarabilirim. Sana gerekli araçları, sembolleri verebilirim ama onlarla benim yapamayacağım şeyler yapacaksın."

Kuzgunun bitmesi üç ay sürdü. Acı çok büyüktü. Sanki elektrik ileten bir kasap bıçağıyla bıçaklanıyormuşum gibi hissediyordum. Beni incitmeyi bırakması için yalvardım, ben onun oğluydum, baba lütfen dur, baba lütfen-

Abel beni tuttu.

Thomas elini saçıma koydu.

Babam dövme tabancasıyla üzerime eğildi, masanın üzerindeki kavanozlardaki mürekkep parlak renklerde pathıyordu.

Kuzgun nihayet bittiğinde, daha önce hiç olmadığım kadar odaklanmış hissettim.

İlk hareket ettiğinde, yanlışlıkla bir ağacı ateşe verdim.

Kurtlar bana güldü.

Annem ağladı.

Peki ya babam?

Pekala.

Sadece bana baktı.

SAVAŞLAR kalın ve güçlü hissediliyordu. Elimi onlara doğru ittim ve aydınlandılar, ince havaya oyulmuş arkaik semboller içeren büyük daireler. Hepsi yeşil, yeşil, yeşildi.

Babam bana onları nasıl yapacağımı öğretmişti. Ama ben daha fazlasını yapmayı öğrenmiştim. Kimse onlara dokunamazdı.

Bir keresinde Ox'a büyüünün gerçek olduğunu söylemiştim. Canavarların gerçek olduğunu. Aklına gelebilecek her şeyin *gerçek* olduğunu.

Koğuşlar en kötülerini dışarıda tutmak için tasarlanmıştı. Ama bazen en kötü şeyleri *içeride* tutuyorlardı.

Karanlık bir odada göz kırptım, gizli bir gülümsemenin ve buz gibi gözlerin solmakta olan rüyasının kalıntıları hâlâ tenime yapışuyordu. Başımı çevirdim, neredeyse yanıma uzanmış güçlü bir beden bekliyordum. Ama tabii ki orada değildi. Yıllardır orada değildi.

Telefonum tekrar çaldı, ekran bembeyaz parlıyordu.

Yuvarlanıp ona uzanmadan önce inledim. Kulağıma dayadım. "Merhaba."

Sessizlik.

Onu çektim ve ekranın ışığına karşı gözlerimi kısıtım. BİLİNMIYOR.

00:03

00:04

00:05

Kulağıma götürürken tekrar "Merhaba," dedim. "Gordo."

Yatakta doğruldum. Bu sesi tanıyordum, ama bu "Pappas?" idi.

"Bu... bu *acıtıyor*." Sesi sanki bir ağız dolusu dişin arasından konuşuyormuş gibi geliyordu.

Tamamen uyanmıştım. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir şey var. İçimde. Ve ben yapamam...." Sözleri bir hırıltıyla boğuldu. Sonra, "Bunun ben olacağımı düşünmemiştim. Yıpranıyor. Tüm küçük iplikler. Kopacaklar. Kopacaklarını biliyorum. Bunu daha önce de gördüm."

Yataktan çıktım. Yerde bir kot pantolon buldum ve üzerime geçirdim. "Neredesin sen?"

Güldü. Sesi insandan çok kurda benziyordu. "O biliyor. Üzgünüm ama *biliyor*. Daha fazlasını. Senden daha çok. Daha fazlasını. Benim söyleyebileceğimden. Beni ne zaman yakaladılar? Ne zaman...?"

"Pappas!" Telefona bağırdım. "Neredesin lan sen?" Telefon kulağımda bipledi. Aramanın bağlantısı kesilmişti.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Yatağımın kenarından bir gömlek kaptım ve başımın üzerine çektim.

Bir dakika sonra kapıdan çıkmıştım.

ŞERİF G Ö R E V L İ L E R İ kasabanın kenarındaki küçük motel Shady Oak Inn'deydi. Önde park etmiş, ışıkları yanan bir kruvazör vardı. Memurlardan birini tanıdım. Bir şey... Jones. Debriyajı arızalı bisikletini garaja getirmişti. Bir polisin kışını öpmek ve daha sonra hoşgörü için yalvarmak daha kolay olduğu için faturadan birkaç dolar düşmüştüm.

O ve tanımadığım başka bir şerif yardımcısı, motelin sahibi olan yaşlı adam Will'in yanında durmuş, ellerini bir tür Lovecraftian kâbusu taklidi yapar gibi sallıyorlardı. Camımı indirerek yanlarına yanaştım.

"-ve sonra bana *hırladı*," diyordu Will, sesi biraz histerik çıkıyordu. "Onu görmedim ama duydum. Büyüktü, tamam mı? Sesi *büyüktü*."

"Büyük, ha?" Jones sordu. Will'in söylediği tek kelimeye bile inanmıyordu. Onu suçlayamazdım. Pek sayılmazdı. Will ayık olduğundan daha çok sarhoştı. Bu bilinen bir şeydi. Küçük bir kasabada yaşamamanın bedeli. Herkes birbirinin işini bilirdi.

Çoğu zaman.

"İyi misin?" Umursamaz bir tavırla yanına inerek sordum.

Jones dönüp bana baktı. "Gordo? Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Evrak işleri. Bir iş sahibi olduğunuzda asla bitmez. Öyle değil mi Will?"

Çılgınca başını salladı. "Oh evet. Sadece dağlar. Duyduğumda ben de aynı şeyi yapıyordum."

Büyük ihtimalle bir şişe Wild Turkey'e dalmıştı. "Duydun mu?"

Jones gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Will, odalarından birinde bir tür hayvan olduğunu söylüyor."

"Paramparça etti!" Will bağırdı. "Masa devrildi! Yatak mahvolmuş. Dağ aslanı gibi bir şey olmalı. Hem de büyük bir piç. Duydum, Gordo. Ben *duydum*. Ve kontrol etmeye gittim, tamam mı? Çünkü başka bir işgalcinin gelip motelimi mahvetmesine izin veremezdim. El fenerim ve her şeyim vardı. Ve onu *duydum*."

Eminim duymuştur. "Neyi duymuş?"

Gözleri şişmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bu... bu *hırıltı*. Büyük bir şeye benziyordu, tamam mı? Yemin ederim."

Jones, "Muhtemelen sadece kafayı bulmak isteyen birkaç çocuktur," dedi. "Will, bu gece bir şey içtin mi?"

"*Hayır*." Sonra, "Şey, belki sadece birkaç parmak. Nasıl olduğunu bilirsin. öyle."

"Uh-huh."

"İçeride kimse var mı?" Will'in açtığı kapıya bakarak sordum. işaret ediyordu. Menteşelerinden motelin vinil kaplamasına doğru sarkıyordu. Oturduğum yerden bile tahtadaki pençe izlerini görebiliyordum.

Will tekrar başını salladı, başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Evet, efendim. Bazı yabancılar. Takım elbiseli. İşadamları gibi görünüyorlar ama pek bir şey konuşmadılar. Buraya daha önce birkaç kez gelmişlerdi. Bana sorarsanız kabaydılar. Gerçi içeride kimse yoktu. Boştu."

"Hiç isim aldın mı ihtiyar?" diye sordu diğer şerif yardımcısı. "Yoksa el altından para mı aldın?"

Will, "Bu *yasal* bir iş," diye tersledi. "*Elbette* isimlerim var. Defterde yazıyor. Size göstereceğim. Ben kirli işler yapmam. Ve her zaman bu kasabada garip bir şeyler döndüğünü söyledim, tamam mı? Kimse görmüyor ama *ben* görüyorum. Geceleri ormandan gelen uğultuları duymadığını söyleyemezsin. Başkaları bu konuda konuşmuyor diye *ben* de konuşmayacağım anlamına gelmez."

"Elbette," dedi şerif yardımcısı. "Dağ aslanları ve ormanda ulumalar. Tamamdır. Defteri görelim."

Will, nefesinin altında mırıldanarak ofise doğru tepindi. Şerif yardımcısı da onu takip etti. Jones motel odasına doğru yürümeye başladığında kamyoneti park edip anahtarı kapattım, el feneri dışarıdaydı ve eli silahın kabzasındaydı.

Kapıyı açtım.

Tekrar bana baktı. "Belki de kamyonda kalmalısın."

Omuz silktilim. "Vahşi hayvan, değil mi? Muhtemelen bizden, bizim ondan korkmamız gerektiğinden daha çok korkuyordur."

Jones iç çekti. "Adam mahvolmuş."

"Muhtemelen. Ama yeni olan başka ne var ki?"

"En azından direksiyon başında değil," diye mırıldandı.

"Çünkü kaldırımdan atlayıp bir parkmetreye çarptıktan sonra ehliyetini kaybetti."

"Frenlerinin arızalı olduğunu söyledi. Yasal limitin neredeyse üç katını aşmış."

Jones'u açık kapıya doğru takip ederken ayaklarımın altındaki çakıllar çıtırdadı.

"Şunu görüyor musun?" dedi sessizce, el fenerinin ışığını çizik izlerinin üzerine tutarak. Dört tane vardı ve kapıyı derinden yaralamışlardı. Büyüktüler.

"Hâlâ birkaç çocuk olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir dağ aslanından daha fazlası. Bıçakla yapılmış olabilir." "Elbette, Jones."

Odanın yanındaki merdivende durduk. Jones başını eğdi, hareketsiz duruyordu. Sonra, "Hiçbir şey duymuyorum." dedi.

Çünkü orada hiçbir şey yoktu ama bunu söylemedim. "Emin misin?"

"Evet."

İleriye doğru yürüdü.

Omzunun üzerinden, tıpkı Will'in söylediği gibi odanın yerle bir edildiğini görebiliyordum. Masalar devrilmiş, duvarlar oyulmuştu. Yatak paramparça olmuş, şilte iskeletten sarkmış, yaylar kumaşın arasından çıkmıştı.

"Ne oluyor be?" Jones fısıldadı.

"Çocuklar," dedim. "Sarhoş. Uyuşturucu. Bir şeyler." Başını salladı. "Peki ya bu?" El fenerinin ışığını takip ettim.

Kan duvara sıçradı. Çok fazla değildi. Ama oradaydı, hâlâ ıslaktı ve damlıyordu.

JONES devriye aracındaydı ve merkeze rapor veriyordu. Fikrini değiştirmişti. "Hayvan," dediğini duyabiliyordum. "Bir çeşit hayvan. Yaralanmış gibi görünüyor. Will odada misafirleri olduğunu söylüyor ama cipleri gitmiş, yani şehri çoktan terk etmiş olabilirler. Plakasını alamadım."

Telefon kulağında çalışıyordu.

"Gordo," dedi bir ses, uykunun verdiği sertlikle. "Ox. Bir sorunumuz var."

"Anlat bana."

Toprakta, otoparktan çıkıp ağaçların arasına doğru uzanan izler vardı. Bir hayvanın olabileceğinden daha büyük.

"Kurtlar."

o biliyor/sonra menekşe geldi

Babam bir keresinde bana, "ABEL sana iplerden bahsetmişti," demişti.

Başımı salladım, memnun etmeye hevesliydim. "Kurdu uzakta tutuyorlar. Onlar dünyadaki en önemli şeylerdir."

"Evet," dedi babam. Bazen yaptığımız gibi evimizin arkasındaki çimenlerde oturuyor, ne bulabileceğimizi görmek için ellerimizi toprağın içine sokuyorduk. Dövmelerim canlıymış gibi hissediyordum. "Öyleler. Çok önemliler. O bağı koparırsan geriye sadece bir canavar kalır."

Ormandaydım, etrafımdaki ağaçlar keskin rüzgârlarda eğiliyordu. Bu ormanı kurtlar dışında neredeyse herkesten daha iyi tanıyordum. Burada büyümüştüm. Arazinin yapısını biliyordum. Toprağın nasıl titreştiğini.

Derin nefes alıyordum, ceketim daha geride bir yere dökülmüş ve ormanın zeminine bırakılmıştı. Dövmeler ıslık ıslık parlıyordu ve tenim sürünüyormuş gibi hissediyordum.

Duyularıma ulaştım ve etrafımdaki bölgeyi dalgalandırmalarına izin verdim. Koğuşlar hâlâ sağlamdı. Ellerimi esnettim. Kısa süreliğine parladılar, güçlü ve lifliydi.

Uzaktan bir kurdun ulumasını duydum.

Benimkilerden biri değildi.

Çok öfkeliydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, anlık bir karar vererek.

Koştum, ayaklarım yaprakları çıtırdatıyor, dallar kollarıma çarpıyordu.

Neler olduğunu anlamamıştım. Eğer Omegalar benim haberim olmadan Green Creek'e girmişlerse. Eğer avcılar varsa. Babam bir şekilde korumalarımı aşmanın bir yolunu bulduysa. Pappas bunun ona *zarar verdiğini* söylemişti. Ya birlikte seyahat ettiği diğer kurtlar ona sırt çevirseydi? Tıpkı Osmond gibi olabilirlerdi, güçlü pozisyonlara gelmeden önce arkalarını dönüp ihanet edebilirlerdi.

yanında durdular. Neden Pappas'ın peşine düştüklerini ya da ona saldırmak için neden Bennett topraklarına gelene kadar beklediklerini bilmiyordum.

Kafamda sayısız senaryo oynadı ve göğsümde, uzun zamandır özlediğim o bağlar çekildi. En güçlüsü Ox'tu, benim ipim. Hızlı hareket ediyordu, kurduna dönüşmüştü. Joe onun yanındaydı, Carter da öyle. Mark arkadan geliyordu. Bana fısıldıyorlardı, sesleri birbirine karışıyor ve *geliyoruz, seni duyuyoruz, sana ihtiyacımız var, aptal olma gordo, biz olmadan hiçbir şey yapma SürücüCadıKardeşAşk* diyorlardı. Kafamın içinde her zamankinden daha yüksek sesle şarkı söylüyorlardı ve ben onların öfkesini, endişesini hissediyordum. Ve bir an için Mark'ın *korkusunu* hissettiğimi sandım. *Korkmuştu*, kalbi kocaman göğsünde hızla çarpıyordu. Bu tökezlememe neden oldu, neredeyse yere çakılıyordum.

Onu sakinleştirmek için elimden geldiğince *sakin bir şekilde iyiyim sakinim güvendeyim dur dur dur* diye geri ittim.

İşe yaradı ama zar zor.

Sıkıntısı hafif bir kaynamayla yatıştı.

Doğudaydılar.

Bilinmeyen kurdun uluması batıdan geliyordu.

Bekle, bekle, lütfen bekle, gitme.

Batıya gittim.

Birkaç dakika sonra sağ tarafımdaki ağaçların arasından parlayan bir çift ışık gördüm. Rotamı değiştirdim ve onlara doğru yöneldim. Ağaçları yarıp geçtim ve ormanın içinden geçen birçok yoldan biri olan toprak bir yola girdim.

Işıklar Pappas ve iki Beta'nın geldiği jenerik SUV'den geliyordu. Yan yatmıştı, motoru hâlâ tıkırdıyordu. Sürücü kapısı menteşelerinden sökülmüş ve yolun kenarındaki çimlerin üzerine düşmüştü. Lastiklerden biri parçalanmıştı. SUV yaşlı bir meşe ağacına yaslanmıştı.

Kollarımı zorlayarak kendimi kapı eşiğinden yukarı çektim ve cipin içine baktım.

Boştu.

Tekrar aşağı indim, alt takımın sıcaklığı yüzümü ısıtıyordu. Toprağa baktım ve daha fazla iz gördüm. Ağaçlara doğru döndüm ve-

Beta'lardan biri yolun kenarındaki hendeğin içindeydi ve sığ bir şekilde nefes alıyordu. Kıyafetleri parçalanmıştı. Vücudu iyileşmeyen derin kesiklerle kaplıydı. Kan miktarı muazzamdı. Gökyüzüne bakıyor, ağzı açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu. Gözleri belli belirsiz turuncuydu.

O benim yardımımın ötesindeydi.

Yanına çömeldiğimde bakışları odaklanmamıştı. Ağzından ve kulaklarından kan sızıyordu.

"Bunu kim yaptı?" dedim.

Sesime doğru başını hafifçe çevirdi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Ağzı tekrar kapandı.

Çenesi gerildi.

"Philip" dediğinde dişleri kan içindeydi. O... kaybetti. Kontrolü kaybetti." Güldü. Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu.

Ve sonra öldü, gözlerindeki ışık soldu. Ormandan öfkeli bir hırıltı geldi.

Kendimi yukarı ittim.

Ağaçlarda parlak turuncu bir titreşim, sonbahar yapraklarının çıtırtısı.

Avlanıyordum.

Dikkatle hareket ediyordu, bu yarı değişmiş kurt. Hâlâ iki ayağı üzerinde dik duruyor, gölgelerden uzak durarak birbiri ardına adımlar atıyordu. Pappas mı yoksa diğer Beta mı olduğunu anlayamadım.

"Orada olduğunu biliyorum."

dedim. Cevap olarak hırladı.

Kafamın içinde parlak bir patlama oldu, kızgın bir *hayır gordo hayır koş lütfen koş kavga etme neredeyse orada değilim geliyorum geliyoruz lütfen lütfen lütfen*. Cildimin elektrikle ısınmasına neden oldu, *paket kardeş arkadaş cadı ev ev ev* ile sürünüyordu. Bir ağa yakalanmışım, iplikler etime takılmış ve çekiyordu.

Diğerleri de oradaydı, zayıf ama emindiler, şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmaları gereken insanlar. Daha güçlü olan Elizabeth, Kelly ve Robbie hâlâ Bennett'lerin evindeydi.

Ama asıl dikkatimi çeken yaklaşan kurtların iplikleriydi. Alfaların kırmızısı, Betaların turuncusu, lifli ve kalın. Ve sonra

Beyaz vardı, hepsinin içinden şimşek gibi geçen saf ve temiz bir beyaz. Benim sihrim, her birine bağlanıyordu.

Kurt, cadı, *sürü* ve *benim* aramda dişlerimi gıcırdatmama neden olan bir karmaşaydı. Başım çarpıyordu ve peşimdeki kurdun attığı her adımın aşırı farkındaydım. Şimdi boğazından alçak sesle hırlıyor, dişlerini birbirine geçiriyordu.

Ama çoktan ölümcül bir hata yapmıştı. Bennett bölgesindeydi. Ben de Bennett cadısıydım.

Sürüm hâlâ çok uzaktaydı ve kurt bana doğru yaklaşıırken, Philip Pappas'ın gölgelerin arasından çıkıp kurdunu kaybetmiş gibi görüldüğünü görünce kalbim doğal bir korku tepkisiyle hafifçe çarptı.

Göğsümdeki iplerden biri hızla gerildi, *no gordo no run run run* diye geri gönderdi ve o sesi *tanıdım*, bana toprak, yaprak ve yağmur gibi koktuğumu söylediğinden beri o sesi *tanıyordum*. Mark dehşete düşmüştü. Patilerinin onu taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordu ve *dehşete kapılmıştı*.

Philip gerilmeye başladı.

"Bunu yapmak istemezsin." dedim.

Pençelerini açmış bana doğru geliyordu.

Ağzı sivri dişlerle doluydu.

GORDO KOŞ LÜTFEN KOŞ GELİYORUM KOŞ KOŞ KOŞ

"Hayır" dedim ve ona doğru

koştum. Kuzgun uçtu.

Pappas üzerime atladı, pençeleri ay ışığında parlıyordu.

Son saniyede dizlerimin üzerine çöktüm ve toprakta kayarken bacaklarımın üzerine yaslandım.

Babam bana büyüünün çok eski bir şey olduğunu söylemişti. Kanda yaşarmış, sürekli hareket edermiş. Deriye kazınan uygun işaretlerle, salt irade gücüyle kontrol edilebilirmiş. Ama kişinin kontrolünün ötesine geçebilir, demişti. Eğer güven yoksa. İnanç yoksa. Yapabileceklerime *inanmak* zorundaydım. Yapabileceklerime. Bennett bölgesinin toprağı dünyanın başka hiçbir yerine benzemiyordu. Livingstone'lar da en az kurtlar kadar ona bağlıydı.

Babam büyüünün büyük ve hantal bir canavar gibi hissettirdiğini söylerdi.

Benimki her zaman bir senfoni gibi hissettirdi, tüm bu parçalar uyum içinde hareket ediyordu. Adımı haykırdı ve bazen onun canlı ve bilinçli olduğunu, kendi özgür iradesine sahip olduğunu düşündüm ve serbest bırakılmam için bana *yalvardı*. Derim boyunca yay çizerdi,

Dövmeden dövmeye atlıyor, kollarımdaki çizgiler ve şekiller boyunca zıplıyor, toprak ve şifa ve yıkım ve ateş için eski sırları heceliyor.

Sert vurdu. Bunu ağaçlarda ve içlerine konan kuşlarda, yaşlı ağaçlarda açan sonbahar kır çiçeklerinde, dallarından kopup yere düşen yapraklarda hissettim. Çimlerin yapraklarında, yüzeyin altında büyüyen ve uzayıp giden budaklı köklerdeydi.

Burası benimdi ve bu lanet kurt kahrolası bir hata yapmıştı.

Pappas üzerimden uçtu ve arkamdan yere çakıldı, çömelip durmadan önce bir, iki kez yuvarlandı. Kendimi yukarı ittiğimde bile hareket ediyordu, ama bana ulaşmadan önce elimi Pappas'a doğru kaldırdım ve bölgeyi çağırdım. Hava elimin etrafında dalgalanırken ağaçlar inledi. Gözlerimi kapattım ve sürümü birbirine bağlayan iplik ağını bulup kolumun etrafına sardım ve toprağa gömdüm. Alfaların bu ipler boyunca *sürü kurdu* büyüsünün titreşimlerini gönderdiğini hissettim. Carter Alfalarının arkasında bana katıldı. Mark katılmadı. Onun odağı tekti ve *gordo gordo gordo* diye şarkı söylüyordu.

Gözlerimi açtığımda dövmeler hiç olmadıkları kadar parlaktı.

İttim ve toprak çatırdayarak Pappas'ın ayaklarının altından yuvarlandı, elleri ve dizleri üzerine tökezlemesine neden oldu ve öfkeyle kükredi. Ama o kendini toparlayamadan üç adım attım ve kafasına bir tekme attım. Geriye düştü, açık ağzından bir yay gibi kan akıyordu. Sert bir şekilde yan yattı ve gözlerini gece gökyüzüne dikti.

"Yerde kal," diye uyardım onu.

Bir ağız dolusu keskin dişinin arasından "Gordo", "Cadı" ve "Yardım edin" dedi. "Bu yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış. Kırıldığını hissedebiliyorum. Kafamın içinde, Tanrım, *kafamın* içinde." Daha konuşmasını bitirmeden kendini yukarı itmeye başlamıştı bile, pençeleri toprağı kazıyordu.

"Yapma," diye tersledim bir adım geri atarken. "Seni yere sereceğim. Ne olduğunu bilmiyorum ama kendini kontrol edemezsen seni *gebertirim*."

"Kontrol," diye homurdandı, gözleri yine parlıyordu. "*Yıpranmış. Kırılıyor*. Görmüyor musun? Benim olmamam gerektiğini düşünmemiştim. Oluyor işte." Başını gökyüzüne doğru eğdi, çenesi iyice açılırken omuzları kaskatı kesildi. "O biliyor. Enfeksiyon. *Enfeksiyonu* biliyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Başını öne eğdi, turuncu gözlerini bana dikti. Yine saldıracakmış gibi geriliyordu. "Omegalar. Hepimiz-"

Büyük kahverengi bir kurt ona çarparak ayaklarını yerden kesti. Sırt üstü yere düştü, kurt tepesindeydi ve yüzüne doğru hırlıyordu. Pappas ona doğru hırladı ve ben kıpırdayamadan başını çevirip Mark'ın sağ bacağını ısırıldı.

Mark öfkeyle bağırarak bacağını Pappas'ın ağzından çekmeye çalıştı. Derisi yırtıldı, bacağını iki yana sallayan Pappas'ın yüzüne kan sıçradı.

Hiç tereddüt etmedim.

Kuzgunun kanatlarını öfkeyle çırparak onlara doğru koştum. Pençelerindeki güller yanıyordu, kolumdaki *Cen* rününden ateş fişkırıyordu. *Kenaz*'ın kısaltmasıydı, meşale. Babam onu tenime bastırırken kulağıma eski bir şiir fısıldamıştı: *Bu canlı bir ateş, parlak ve ışıltılı/daha sık, alev alev, asil insanların huzur içinde yattığı yer.*

Ateş yayıldı ve rünlerin geri kalanını da yakalayarak kolumdan elime kadar yaktı. Ateş karanlıkta bir ışık, yüzeyi kirleten yaraları yok eden bir şifa olabilirdi. Soğuktan koruyan bir sıcaklık, affetmeyen bir dünyada hayatta kalmanın bir yolu olabilirdi.

Ya da bir silah olabilir.

Elimi Pappas'ın bacağına bastırdım ve *çığlık* attı, Mark'ın baldırı ağzından kurtuldu. Mark ondan uzaklaştı, bacağını kanlar içinde vücuduna doğru katlanmış bir şekilde tutuyordu. Bu onu başını Pappas'ın boğazına doğru eğmekten alıkoymadı, dudakları uzun dişlerinin üzerinde kıvrılmış, ona doğru hırlıyordu.

Ama Pappas muhtemelen onun orada olduğunu bile bilmiyordu. Benden uzaklaşmaya çalışırken *çığlık* atarak yerde sarsıldı. İçten dışa doğru yanıyormuş gibi hissettiğini biliyordum ve bunun onu her ne cehennemden geldiyse şok etmeye yeteceğini umuyordum. Bir süre daha dayandım, sonra iki ve üç, ve sonunda Alfalarım ağaçların arasından çıktığında onu bıraktım, hemen ardından Carter geldi.

Üçü de yer değiştirmiş, iri, heybetli ve öfkeliydi. Alfalar eşzamanlı olarak hareket ediyordu, biri siyah, diğeri beyaz, yin ve yang. Ox'un öfkesini, Joe'nun hiddetini hissettim. Carter'ın kafası karışmıştı ama yaralı halini görünce

Amca onun sızlanmasına neden oldu. Mark'ın yanına gitti, yaraya burnunu soktu, yavaşça iyileşirken dilini kana buladı.

Pappas yerde kıvranıyordu. Bacağında yanmış bir el izi vardı, kömürleşmiş ve tütüyordu. Vardiyasında yakalanmış gibi görünüyordu, yüzünde ve boynunda kıllar filizleniyor, gözleri titriyor, pençeleri uzuyor, sonra tekrar kısılıyordu. Kurtlaşmaya çalıştığını biliyordum çünkü bu acıyı daha kontrol edilebilir kılacaktı ama bir şey onu durduruyordu.

Joe yanıma geldi, burnunu omzuma dayadı, kısa, sıcak nefeslerini tenime doğru üfledi. Sorular aramızdaki bağın içinden geçip gidiyordu, gerçek kelimelerden *çok* ????. Başını itmeden önce bir iki dakika devam etmesine izin verdim. "Ben iyiyim."

Joe kurt gibi homurdandı, beni aşağı yukarı süzerken gözleri kısılmıştı. Burun delikleri alevlendi ve başını devrilmiş cipe doğru çevirdiğinde başka bir kurdun kanının kokusunu aldığını anladım.

"Beta," dedim ona. "Hendekte öldü. Bunu ona Pappas'ın yaptığını söyledi. Diğerinin nerede olduğunu bilmiyorum."

Joe bu konuda mutlu değildi.

Carter amcasından uzaklaştı. Mark'ın bacağı iyileşiyor gibi görünüyordu, deri ve kaslar yavaş ama emin adımlarla kendini toparlıyordu. Bana doğru yalpalayarak yaklaşp yan tarafıma sürtünürken bacağına yeniden ağırlık vermeye başlamıştı. Onu itip uzaklaştırmayı düşündüm ama yanımdaki sıcaklığı sakinleştiriciydi. Kendime bunun sadece bu an için olduğunu söyledim.

Öküz kımıldadı, kas ve kemik iniltileri karanlıkta duyuluyordu. İnlemeye devam eden Pappas'ın yanına çıplak bir şekilde çömeldi. "Nesi var bunun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Beni aradı. Sesi aklını kaçırmış gibiydi. Yıpranmaktan ve kırılmaktan bahsediyordu. *Kızın* bildiğini söyledi. Enfeksiyonla ilgili bir şey."

"Enfeksiyon," diye tekrarladı Ox. "Kimden bahsediyordu-Michelle?" "Öyle görünüyor."

Başını kaldırıp bana baktı. "Anlamıyorum. Ne tür bir enfeksiyon? Kurtlar enfeksiyon kapamaz."

"Değil-" Durdum. Çünkü ne demişti? Hakkında-
Omegalar. Hepimiz-

"Ox," dedim yavaşça. "Geri çekilmen gerek. Şimdi."

Hiç tereddüt etmedi. Bana güvendi. Çok yakındı. Bir an Pappas yerde yatıyor, acı içinde inliyor, gözleri kapalı duruyordu. Sonra başını öne doğru salladı, insandan çok kurda dönüştü, çenesi Ox'a doğru uzandı ve-

Ox'un bir zamanlar durduğu yerdeki boş havaya çarptı. Gözleri turuncuydu.

İnsan.

Yine turuncu.

Ve sonra, en kısa an için, mor renkte parladılar.

Carter benden önce davrandı, Pappas'ın kollarından birini çenesiyle yakaladı ve acımasızca bükte. Kırıldı, gürültülü ve ıslak bir ses çıktı. Pappas çılgılık attı.

Mark, Pappas'ın boğazını parçalayacakmış gibi görünüyordu ama o bunu yapamadan ben botumu geri getirdim ve Pappas'ın kafasına bir tekme daha attım. Kafası yana savrulurken homurdandı, bayılmıştı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Ox sordu.

OX, Pappas'ı çıplak omzunun üzerinde Bennett'lerin evine geri taşıdı. Carter ve Joe'nun elinde Betalar vardı, ikincisi ormanda ölmüştü, boğazı parçalanmıştı. Mark ve ben geride kalıp kanı olabildiğince örtmeye çalıştık, onun pençeleri benim botlarımdan daha iyi iş çıkarıyordu. Daha sonra SUV'a yöneldik, onu tekerleklerinin üzerine iterken ikimiz de homurdanıyorduk. Kendimi çok zorladığımda sık sık olduğu gibi başım zonkluyordu. Yaşlanmak işleri kolaylaştırmıyordu. Ateş rününü uzun zamandır kullanmamıştım. Buna hiç gerek yoktu.

Tanner'ı arayıp Chris'i ve çekiciyi çağırmasını, bulunmadan önce SUV'u buradan çekmelerini söylediğimde Mark yanımda duruyordu. Rico onlarla garajda buluşacak ve araçla ne yapılabileceğine ya da hurdaya mı ayırmamız gerektiğine bakacaktı. Soru sorulmaması için plakadan ve şasi numarasından kurtulmaları gerektiğini biliyorlardı, ne olur ne olmaz diye.

Mark'ın değiştiğini görmek için telefonu tam zamanında kapattım.

Yaşadığım geceden sonra yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeydi bu.

Ama tabii ki, hayatımın gidişatına bakılırsa, çıplak bir Mark Bennett'in umurunda bile değildi.

"Aklından ne geçiyordu?" diye çıkıştı, daha vardiyanın etkisi geçmeden, sesi derindi. "Sana *beklemini* söylemiştim."

Kendimi dikenli hissettim. Huysuz. "Sen benim Alfa'm değilsin."

Göğsü kabarak bana doğru bir adım attı. "Olmaya *çalışmıyorum*. Ben senin-" Başını öfkeyle salladı. "Tek istediğim seni güvende tutmak. Burada tek başıydın ve neler olup bittiğini bilmiyordun. Biz böyle yapmayız. Sürü böyle çalışmaz."

Yüzüne güldüm. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"*Mesele* bu değil, Gordo. Buna ihtiyacın olmamalı. Ben varken olmaz-"

"Sana sahip değilim. Hiçbir şey için."

Gözleri kısıldı. "Biz sürüyüz. Bu da bir şeydir. Bu pisliği tek başına üstlenmek zorunda değilsin."

"Gerçekten mi?" Bir adım öne çıktım, göğsüm onunkine çarptı. Hareket etmedi. Gözü korkmamıştı. Etrafımızdaki hava sıcaktı. "Çünkü yıllarca *bu bokun* üstesinden tek başıma gelmek zorunda kaldım ve yine de başardım. O zaman neredeydin Mark?"

Kelimelerin umduğum kadar sert vurduğu anı gördüm. Kısaydı ama acıtmış gibi görünüyordu. Düşündüğüm kadar iyi hissettirmedi bana. "Elimden geleni yaptım," dedi sessizce, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. "Yapabildiğim zaman. Her şeyi bilmiyorsun. Seni korumak için ne yaptığımı-" Başını iki yana salladı. "Artık bir sürün var. Artık yalnız değilsin. Eğer bana güvenemiyorsan, en azından onlara güven. Yaralanabilirdin."

"Bu güvenle ilgili değil." "*Bir şeyle* ilgili."

Bu konuşmayı yapmak istemedim. Şimdi olmaz. Burada değil. Belki de hiç. "Fark etmez."

Mark içini çekti. "Tabii ki değil."

Orada karanlıkta durduk, birbirimize baktık, olması gerekenden çok daha uzun süre. Ona söylemek istediğim şeyler vardı, öfke dolu şeyler. Onu omuzlarından tutup boynu kırılana kadar sarsmak istedim. Dişlerini boğazıma dayamasını ve izi asla silinmeyecek kadar sert *emmesini* istedim. Uzaklaşmak ve onu arkamda bırakmak istedim. Onun kokusunu içime çekmek istedim, sıcak ve canlı ve-

Kolunu göğsünün üzerinde tutarak yüzünü buruşturuyordu. Hala iyileşiyordu, derisi hala kısmen parçalanmış ve tahriş olmuştu, garip bir kemik çıkıntısı vardı.

"Aptal," diye mırıldandım, uzandım ve ona hafifçe dokundum. Bana homurdandı, kolunu geri çekmeye çalışırken irkildi. "Kes şunu, seni pislik. Sana yardım ediyorum."

Acının bir kısmını çektim.

Yandı.

Başım daha sert çarpıyordu.

Bu baş ağrısından kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sessizce. "Kendi kendine iyileşecektir."

"Acınası görünüyordun. Ve canın yandığında sızlanmanı duymak hoşuma gitmiyor. Bu konuda hiç susmuyorsun."

"Ben *orospu* değilim."

Gözlerimi devirdim. "Neredeyse Carter kadar kötüsün."

"Bu çok soğuk, Gordo. Carter acı konusunda berbattır." "Aynen öyle."

Güldü. Duyması çok garip bir sestti. Yaşadıklarımızdan sonra. Yaptığımız onca şeyden sonra. Burada, karanlıkta, onun gülüşünü duymak bana her şeyin bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlattı. Ve eğer ben sadece-

Bunu anlamam bir anımı aldı. Ona ne kadar yakın duruyordum. Parmaklarımın altında teni ne kadar sıcaktı. Ne kadar inanılmaz derecede çıplaktı. Kurtların çıplaklığına alışkındım, hayatımın büyük bir bölümünde kurtlarla birlikte olmuşum. Bir sürünün içinde olup da çıplak *olmamak* mümkün değildi.

Artık sürüyle birlikte değildik.

Burnunun ara sokakta boğazıma nasıl bastırdığını hatırladım. Onun ağırlığı ne kadar ağır gelmişti. Büyümün, onun yakınımda olduğu düşüncesiyle nasıl uluyormuş gibi hissettiğini. Ondan o zaman da nefret etmişim, şimdi de nefret ediyorum.

Ancak nefretle ilgili komik olan şey, onu tamamen başka bir şeyden ayıran jilet inceliğindeki çizgidir.

Çünkü ben de onu seviyordum, kendimi sevmediğime ne kadar inandırmaya çalışsam da. Her zaman sevdim. Onu öldürmek istediğimde bile, ihanete uğradığımı en çok hissettiğimde bile, duramadım. Çarpık bir şeydi, kökleri göğsümün derinliklerine gömülmüş, karışık ve kalındı. Çürüyüp iltihaplanacağını düşünmüştüm,

Kontrol edemediğim karanlık bir şeye dönüştü, ama olduğu gibi kaldı ve bunun için ondan *nefret ettim*. Bana yaptığı ve benim ona yaptığım onca şeyden sonra bana böyle hissettirdiği için. Gitmesini istedim. Onu bir daha asla görmek istemedim. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini istedim. Yanmasını. Kanamasını. Ellerimi onun üzerinde tutmak, altındaki hayvanı hissetmek istedim. Öne doğru eğilip onu ısırarak, teninde izimi bırakmak, dövmemi yapmak istedim, böylece asla bensiz olmayacaktı, böylece herkes orada olduğumu ve ilk ben olduğumu bilecekti.

Onu öldürmek

istedim. Onu

becermek istedim.

Beni parçalamasını istedim.

"Gordo," dedi, her zamanki kurt

haliyle. "Hayır," dedim, mükemmel

bir av olarak.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

Geri adım atmaya çalıştım. Hareket etmedim. "Çok iyi bir fikrim var."

Kolunu çevirdi. Bileğimi kavradı, başparmağı nabız noktama değdi. "Ben senin ilkin değildim."

Ne düşündüğümü bildiği için ona lanet olsun. "Tabii ki düşünmüyordun."

"Ve sen benim değildin."

Bir isim istedim. *Bana kim olduğunu söyle*. Onları bulacaktım. Onları öldürürdüm. "Umurumda değil." dedim.

Gözleri turuncu renkte parladı. "Ama yemin ederim sonuncun olacağım. Dövüş benimle. Vur bana. Yak beni. Benden istediğin kadar nefret et-"

Buna sinirlendim. "Siktir git kafamdan," çünkü aramızda uzanan o iplik boyunca *gordo gordo gordo* diye fısıldadığını duyabiliyordum. Tek yapabildiğim adımı tekrar ve tekrar ve tekrar söylediğini duyana kadar kafatasımın etrafında zıpladı. Beni tüketiyordu ve ben de bunu istiyordum. Bu düşünceye dayanamıyordum.

"-Ama olacak. Beni duyuyor musun? Gerekirse seni avlarım. Benden kaçabilirsin, Gordo. Ama ben seni her zaman bulacağım. Bir kere gitmene izin verdim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Siktir git. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sırıttı ve tamamen dışlıyıcı. "Bunu hissettim. Nabzında. Kekeledi.

Sarsıldı. Yalan söyledi."

"Dale'e de aynı şeyleri mi fısıldıyorsun?" Kolumu onun elinden çekerek sordum. "Onu becerirken? Üzerine eğilip ona senin tek erkeğin olacağını söylüyor musun?" Onunla alay ettim. "Yoksa senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu? Onu sadece o kaşıntıyı kaşımak için mi kullanıyorsun?"

Yüzünde karmaşık bir ifade belirdi ve gülümsemesi soldu. Çözemedim çünkü çok fazla şeyin bir araya gelmesinden oluşuyordu. "O *öyle* biri değil."

"Bunu biliyor mu?"

"Saptırıyorsun. Her zaman saptırıyorsun."

Homurdandım. "Saçmalık. Duymak istemiyor olman bunun *saptırma* olduğu anlamına gelmez."

"İhtiyacım yok-" Kaşlarını çatı. Gözlerini kapattı. Yüzünü buruşturdu, yutkunurken boğazı düğümlendi. Bir an için gergin görünüyordu, göğsündeki ve kollarındaki kaslar sıkıca kenetlenmişti.

Ona ulaşmak istedim. Ama yapmadım. "Neyin var?"

Gözlerini tekrar açtı. "Yok bir şey. O ısırik beni düşündüğümde daha fazla etkilemiş olmalı. Ben iyiyim."

Normalden daha solgun görünüyordu. "Değiş o zaman. Daha çabuk iyileşirsin. Pappas uyanmadan önce eve geri dönmeliyiz. Neler olup bittiğini anlamamız gerek."

Beni izledi, ne aradığını bilmiyordum. Başını salladı ve bir adım geri çekildi. Birkaç dakika sonra büyük kahverengi bir kurt önümde durdu. Kafamın içinde şarkılarını fısıldıyordu ve onları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Artık aynı insanlar olmamamıza rağmen beni kamyonetime kadar takip etti, her zaman gölgem oldu. Kapıyı açtığımda kısık bir ses çıkardı ve ağaçların arasında kaybolup Bennett'lerin evine doğru gittiğini görmek için tam zamanında arkama baktım.

Başımı direksiyona yasladım, deri alnımı serinletiyordu. Düşüncelerim karmakarışık, Mark ve Mark ve *Mark*'tan oluşan bir fırtına. Söyleyebileceğim onca şey. Pappas dişlerini bacağına geçirdiğinde çıkardığı sesin gözlerimde kırmızı bir parıltıya neden olması gibi. Pappas'ı o anda, hiç içim sızlamadan nasıl öldürebileceğimi.

Vicdan azabı. Ona zarar vermeye çalışan herkese bunu nasıl yapardım. Kimse Mark Bennett'i incitemez. Özellikle de benim önümde.

Philip Pappas onu içten dışa doğru haşlamadığım için şanslıydı.

Eğer Alfalar geldikleri zaman gelmemiş olsalardı-

Bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Karmaşık ağ boyunca bir uğultu vardı.

Ox'tan geldi. Her zaman Ox.

Ev paketi güvenli ev gordo ev yazıyordu.

"Evet, evet," diye mırıldandım. "Seni duyuyorum."

Sokağın sonundaki ev geç saate rağmen ıslıl ısıldı. Jessie'nin arabası Ox'unakinin yanına park edilmişti. Biri onu aramış olmalıydı. Mutlu olmayacaktı. Sabah öğretmesi gereken bir dersi vardı.

Kamyonetimi kapattım ve kapıyı açtım. Hava daha soğuktu. Nefesimi görebiliyordum. Bir sigara içmek istedim ama Elizabeth evin yakınında sigara içmemden hoşlanmıyordu. Burnunu kaşındırıldığını söylerdi.

Şeytandan bahset.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken "Tamam mı?"

diye sordu. Başımı salladım. "Mark geri döndü mü?"

"İçeride diğerleriyle birlikte. Rico? Chris? Tanner?"

"Kurtların geldiği cipi idare ediyor."

"Bu iyi." Sonra, "Philip'in etinde yanmış bir el izi var. İyileşmiyor. Bana bunu senin yaptığın söylendi."

"Onu durdurmak zorundaydım."

"Mark'ı incitmekten. Çok kızgın olmalısın."

Çok iyiydi. "Bunu sürüdeki herkes için yapardım." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Sana inanıyorum. Yine de. Derisi kömürleşmiş."

"Bu büyü. Bir kurdun iyileşmesi her zaman daha uzun sürer. Bunu biliyorsun." "Elbette. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Mark'ı korumak."

"Ben yapmadım, İsa Mesih."

"Giderken senin için endişeleniyordu. Onu hiç o zamanki kadar hızlı koşarken gördüğümü hatırlıyorum."

"Zamanı değil, Elizabeth."

"Sadece yokluğunuzda meydana gelen olayları bizim ačíımızdan anlatıyorum. Merak ediyorsanız diye söylüyorum."

"Değildim."

Gülümsemesi genişledi. "Sana inanmıyorum. Bu harika değil mi?"

Uzun zamandır Thomas ve Mark Bennett'e duyduğum nefretin aynısını ona karşı da duyuyordum. O da tıpkı onlar gibi olacakları biliyordu. Sadece birkaç dakika önce olsa bile beni uyarmaya çalışmıştı. Benim çarpık düşüncelerime göre, bu onu kocası kadar suçlu yapıyordu. Kayınbiraderi kadar.

Sürüyle birlikte dönüp Ox'u manipüle etmeye başlaması da yardımcı olmamıştı. *Elbette* öyle bir şey yapmadıklarını söyleyeceklerdi. *Elbette* ona bir seçenek sunmuşlardı. Joe, Ox'a ne anlama geldiğini anlamadan küçük taş kurdunu vermiş olsa bile, gerçeği ondan olabildiğince uzun süre sakladılar.

Günahlarımdan arınmamıştım. En az onlar kadar suçlu olduğumu gösteren kardan adam ambalaj kâğıtları ve ön tarafında onun adı yazılı bir tişört vardı.

Ama buna karşı savaştım. Elimden geldiğince onu tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştım. Ama bana baktığında, gözleri ıslaktı, oğluna, Joe'ya yardım etmem için yalvarıyordu, yatağından bana gülümseyerek Carter'ı ilk kez kucağıma almak isteyip istemediğimi soran kadını hatırladım.

Onu görmeye dayanamadığım günler oldu.

Ayaklarının dibinde oturmak, başımı dizine koymak istediğim günler oldu.

Onun da tıpkı kocası gibi olduğunu düşündüğüm günler oldu. Çünkü kurtlar yalan söyler. Kullanırlardı. Annem bana bunu öğretmişti.

Bir de bugün olduğu gibi, beni kızdırmak için elinden geleni yapsa da ona karşı sinir bozucu bir sevgi beslemekten kendimi alamadığım günler vardı.

"Bana inanmamanız umurumda değil," dedim ona.

Gözlerini devirdi. "Bu kesinlikle ikna edici değildi." "Isır beni."

"Isırmak isteyen ben değilim-" "Yapma,"

diye uyardım onu.

"Oldukça kararlısın."

"Belki de anlamadığın içindir."

"Oh, sanırım gayet iyi anladım." Gülümsemesi hafifçe soldu. "Pappas, yine de."

"Peki ya o?" "Onun bir sürüsü var."

"Evet." Michelle Hughes onun Alfa'sıydı.

"O zaman neden bir Omega gibi davranıyor? Onu buraya getirdiklerinde beni tanımamış gibi görünüyordu."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O... nerede o?"

"Bodrum. Jessie kapıya bir sıra toz gümüş koydu. Duvarlar güçlendirildiği için dışarı çıkamaz." Başını eğerek durakladı. "Henüz konuşmuyor. Konuşabilecek durumda mı bilmiyorum."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ben aşağı iniyorum. Diğerleri buraya geldiğinde onları yukarıda tutun. Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar risk almak istemiyorum."

"Tabii ki. Ne dediğimi bir düşün."

"Siktir git."

Sessizce güldü ve uzaklaşmama izin vermeden önce uzanıp elimi sıktı.

CARTER oturma odasında oturuyordu, Kelly ise başında endişeleniyordu. Kelly, Carter'ın yüzündeki kan kalıntılarını silmeye çalışırken Robbie eğlenmiş görünüyordu. Carter, Kelly'nin ellerini iterek, "Ben iyiyim," diye homurdandı. "Telaşlanmayı keser misin? Yaralanmadım bile." Yüzünü buruşturdu. "Sadece ağzımda Mark'ın kanı var. Dönüşüm geçirirken açık yaraları yalamanın neden hep iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. İğrenç biriyim."

"Diş fırçanı getireyim!" Kelly topuklarının üzerinde dönüp odadan koşarak çıkmadan önce telaşla anons etti.

"Her zaman böyle midir?" Robbie merakla Kelly'nin ardından bakarak sordu.

Carter iç çekti. "Pek değil... genelde. Ayrı kaldığımızda bundan hoşlanmıyor. Ve sonra kanlar içinde döndüğümde, bu bazen onun için çok fazla oluyor." Robbie'ye bakarken gözlerini kıstı. "Ve bunun için ona bok atmana izin yok. Onunla dalga geçtiğini duyarsam seni ikiye bölerim."

Robbie dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunu *asla* yapmam."

"Sadece söylüyorum." Carter beni gördü ve çenesini bana doğru eğdi.
"İyi misin?"
"Evet."
Burnu kırıştı. "Yanık deri gibi kokuyorsun."
"Neden acaba?"
"Fiery Doom'un Eli?"
Ona ters ters baktım. "Sana öyle deme demiştim."
Omuz silkti. "Eh. Hatırlat da seni asla kızdırmayayım."
"Beni her zaman kızdırıyorsun."
Sırıttı. Dişleri kanlıydı. "Evet, ama sen benden hoşlanıyorsun."
Söyledim ama bunu benden duymayacaktı. "Bırak Kelly seninle ilgilen. Onun nasıl olduğunu bilirsin."
Gülümsemesi yumuşadı. "Evet, evet."
Robbie'ye baktım. "Ve eğer Kelly'yi incitecek *bir şey* yaparsan, Ateşli Kıyamet Elimi kışına öyle bir sokarım ki boğazın yanar."
Carter ona gülerken Robbie kalın kalın yutkundu.
Merdivenlere yöneldim. Yaralı ve öfkeli bir kurdun alçak gümbürtülerini duydum. Bodruma ulaştığımda önce Jessie'yi gördüm, uzak duvarın dibinde duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı.
"Gordo," dedi beni gördüğünde. Kendini duvardan aşağı itti. "Ne haltlar dönüyor?"
"Bilmiyorum. En azından henüz değil. Seni üst katta istiyorum. En iyisi eve git. Sabah işin var. Şu anda burada sana ihtiyaç yok."
Başını öne eğdi. "Bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?"
Jessie istediği zaman korkutucu olabiliyordu. Bocaladım. "Ah. Evet? Ya da. Soruyorum. Sanırım soruyorum."
Yavaşça başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Öyle yapacağım." "Güzel."
"Geri getirdikleri Betaların cesetlerini yakmalarına yardım ettikten sonra." İçimi çektim. Chris onu ilk kez dükkâna getirdiğinde kıkırdayan o küçük kız değildi. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. "Carter ve Kelly sana yardım etsin. Kelly, Carter'ın ağzına diş fırçasını sokmayı bitirdikten sonra."
"Bunu duydum!" Kelly merdivenlerden aşağı bağırdı. Jessie homurdandı.
"Kurtadamlar, ha?"

"Siktiğimin
kurtadamları." "Çocuklar
mı?"

"Onlara söylediklerimi yapıyorlar. Çünkü beni gerçekten dinliyorlar."

Öne doğru eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Elbette, Gordo." At kuyruğu arkasından sallanarak merdivenleri çıkmadan önce bodrumun diğer ucuna baktı.

Diğerlerine doğru döndüm.

Bodrum Bennett evinin en geniş odasıydı ve çoğunlukla seyrekli. Kurtlar dolunaydan sonra burada toplanır, bazen yer değiştirerek bazen de değiştirmeden üst üste uyurlardı. İnsanlar da en az kurtlar kadar buraya ihtiyaç duymaya başlamıştı; Rico çıplak insan sayısından yüksek sesle şikâyet ediyor, sonra da genellikle aşırı büyümüş bir kurt adam yığınının üzerinde sızıp kalıyordu.

Bodrumun uzak tarafında, sürgülü bir kapıyla ayrılmış geniş bir oda vardı. Kapı ve odanın kendisi çelikle güçlendirilmişti. Abel burayı yıllar önce, hâlâ vardiyalarını kontrol etmeyi öğrenmekte olan genç kurtlar için inşa ettirmişti. Sürünün geri kalanını güvende tutmak için ebeveynleriyle birlikte onlarla birlikte kalırdı. Thomas o odadan nefret etmiş, onu bir hapishane olarak görmüş ve asla babası gibi kullanmayacağına söz vermişti. Sürü oradan ayrıldığında Carter ve Kelly, Thomas'ın bu sözü yerine getirmesine yetecek yaşta değillerdi. Ama Joe yapmıştı ve onun yerine Thomas sürüyü açıklığa götürmüştü.

Ama ne olursa olsun o gece bir şeyi zorlamıştı.

Kolların parlıyor, demişti Ox, gözleri kocaman, yüzü solgun.

Ox, şimdi uzun boylu ve güçlü duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Philip Pappas'ın odanın kenarlarında dolaşmasını izlerken gözleri kıpkırmızıydı. Joe onun sağında duruyordu. Mark onun solundaydı. Hepsi giyinmişti, en azından kısmen. Joe ve Ox kot pantolon giymişlerdi, başka bir şey giymemişlerdi. Mark'ın üzerinde bir çift eşofman ve bol bir tişört vardı. Hâlâ kolunu tutuyordu ama derisi büyük ölçüde iyileşmiş gibi görünüyordu.

Ox dedi ki, "Gordo. Gözlerine
dikkat et." Ben de baktım.

Pappas yarı yarıya yer değiştirmişti ama sanki *kapana kısılmış* gibiydi, sanki tamamen yer değiştirmeye çalışıyor ama yapamıyordu. Elleri ve ayakları üzerinde hareket ediyor, pençeleri zemini kazıyordu. Elbisesinden geriye kalanlar lime lime vücudundan sarkıyordu. Bacağında el izimi görebiliyordum, derisi hâlâ kömürleşmişti. Bacağında

Sadece iyileşmeye başlamıştı ama onun boyunda ve cüssesinde bir kurtta olması gerekenden daha yavaş ilerliyordu.

Gözleri karanlıktı.

Ve sonra turuncu.

Ve sonra tekrar karanlık.

Beni görünce dişlerini gösterdi. Sonra menekşe rengi geldi.

Sadece bir saniyeydi. Ama oradaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu daha önce görmüştüm ama görmemiştim, ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm."

"Anlamıyorum," dedi Mark. "Böyle olmaması gerekiyordu. Bağlantısı kilitlenmiyor. Sanki bir şekilde kaybetmiş gibi."

"Eşi var mı?" Ox sordu. "Onlara bir şey mi oldu?"

Joe kaşlarını çatarak, "Daha önce buradayken iyiydi," dedi. O anda babasına o kadar çok benziyordu ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Eğer bir şey olsaydı, o gittikten sonra olurdu."

Mark başını salladı. "Bu kadar çabuk olmazdı. Bu... zaman alır."

"Bunu babama söyle," dedim istemeden.

Kurtların hepsi yavaşça dönüp bana baktı. Mark şok olmuş görünüyordu. "Ne?"

"Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Ox.

Joe gözlerini kısarak bana baktı. "Az önce... şaka mı yaptın? Senin şaka yaptığını hiç duymadım."

"Bu bir *şaka* değildi. Bir *gözlem*di."

"Komik olabiliyor," dedi Mark yeğenine. Kaşlarını çattı. "Bazen."

"Daha önce kendini iyi hissetmiyordu," dedim odaklanmalarını sağlamaya çalışarak. "Onunla konuşurken. Bir an öyle göründü ki... Bilmiyorum. *Hastaydı*. Sanki hastalanıyor gibiydi. O anda pek düşünmedim ama...."

Ox yine bana bakıyordu. "Onunla ne zaman konuşuyordun?"

Lanet olsun. "Robbie'yi avlamaya çalışıyordu. Eğer isterse Michelle'in onu geri kabul edeceğini söyledim."

Joe ve Ox hemen kurtlandılar. Sahiplenici pislikler.

"Ona zaten siktirip gitmesini söyledim," dedim gözlerimi devirerek. "Pençeleri kaldırın. Aptal gibi görünüyorsunuz. Ve Joe, *erkeğimden uzak durma* olayını aştığını bilmek güzel. Ox'un üzerine işeyeceğini sanmıştım."

Joe bana kaşlarını çatı. "Yüzünü ısırp koparacağım, bana yardım et-"

"Enfeksiyon," dedi Ox birden, beni dikkatle izleyerek. "Ormandayken enfeksiyon hakkında bir şeyler söylemiştin. Beni ısırma çalışmadan hemen önce ondan uzaklaşmamı söylemiştin."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Söylediği bir şeydi. Telefonda. Yıpranıyor ve kırılıyor." Odaya baktığımda düşüncelerim karmakarışık. Pappas uzak duvar boyunca volta atıyor, beni dikkatle izliyordu. Bakışlarımız karşılaştığında bana hırladı ama mesafesini korudu. "Düşünmedim, bu mümkün değil."

"Ne oldu?"

Onu sen öldürdün. Richard Omega'ların Alfa'sıydı. O öldüğünde, bu sana geçti. Ve eminim bununla savaşıyorlardır. Çekime direniyorlar. Ama Green Creek karanlıkta bir fener gibi yanıyordu. Bazıları yardım edemez ama sizi arar. Bennett bölgesinin çekiciliğiyle birleşince, daha fazlasının olmamasına şaşıyorum.

Sizce kaç tane daha olabilir?

Tahmin bile edemiyorum. Ama ne olursa olsun onlarla ilgilenilecek. Bedeli ne olursa olsun dünyamızın ifşa olmasını göze alamayız.

Philip Pappas çelik odanın kenarlarında gezinirken ben, "Michelle Hughes ile konuşmamız gerekiyor. Hemen."

YABANI

Saatin geç olması onu eğlendirmiyordu. Bu çok açıktı. Ne olursa olsun, Michelle ofisteki ekranda her zaman olduğu gibi derli toplu bir şekilde belirdi ve bizi biraz daha kötü bir halde görünce kaytszca baktı.

Dedi ki, "Alpha Bennett. Alfa Matheson. Sizinle bu kadar çabuk tekrar konuşmayı beklemiyordum."

"nemli olmasaydı sormazdık," dedi Joe. Ox'la omuz omuza duruyordu, ikisi de taş suratlıyd. Robbie masanın yanında beceriksizce kprdanyor, bir Alfalarına bir de ekrandaki Michelle'e bakıyordu. Mark yan tarafta, gözden uzakta duruyordu.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu. "Bennett bölgesi son zamanlarda oldukça hareketli görünüyor. Bunun nedenini merak ediyorum."

"Philip Pappas ile en son ne zaman konuştunuz?" Ona sordum.

Ne kadar saklamaya çalışsa da hazırlksz yakalandğ için gözlerini krpştırd. "Gordo, her zamanki gibi bize katılabildiğine sevindim. Philip'i neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Soruya cevap ver."

"İki gün önce. Green Creek'e yaklaşırken." Gözlerini kısmıştı. "İkincime bir şey mi oldu?"

"Omega için geldi."

"Bunun farkındayım. Ama başka bir şey daha var."

"Omegalar. Kızdan nce. Geri aldığınız diğerleri. Onlara ne yaptınız?"

Başını eğdi. Binlerce kilometre öteden bile kalp atışlarını duymaya çalıştığını biliyordum. "Neden soruyorsun?"

"Sormuş olmak için."

Başını salladı, gözleri ekrandan uzaklaştı, sanki odada başka birine bakıyormuş gibiydi. Ksaydı ama oradaydı. "Korkarım yapılacak bir şey yok."

"Onları sen ldrdn."

"Acılarına son verdim. Arada bir fark var. Ox anlıyor, değil mi? Zavallı Omega kadını. Ona yardım etti."

Yakaladım. "Ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapılamazdı." "Hayır. Çok ileri gitmişlerdi."

"Ve Omegalar da bağlarını kaybeden kurtlardır."

"Alfa Bennett, Alfa Matheson, tüm bunların bir anlamı var mı? Yoksa benimle sadece herkes tarafından zaten iyi bilinen konuları ele almak için mi konuşmak istediniz?"

"Bizi eğlendir," dedi Ox.

Michelle iç çekti. "Evet. Omegalar bağlarını kaybetmiş kurtlardır. Eşlerini ya da sürülerini kaybetmiş ve başka bir şeye tutunmanın bir yolunu bulamayan kurtlar."

"Richard Collins'in emrinde *düzinelercesi* vardı," diye hatırlattım ona.

"Vardı." Gülümsedi. "Bennett sürüsü onları takdire şayan bir şekilde idare etti." "Richard ölmeden önce Omega'ya dönüşmüştü bile."

"Korkunç bir trajedi. Keşke her şey daha farklı olabilseydi."

"Nasıl?"

"Nasıl?" diye yavaşça tekrarladı. "Nasıl ne?"

"Yirmi dokuz eyalette otuz altı," diye tersledim onu. "Üç Kanada eyaletinde yirmi bir. Pappas'ın bize söylediği buydu. Kuzey Amerika'da kalan sürülerin sayısı bunlar. Ve bunu söylediğinde beni rahatsız etti. Nedenini anlayamamıştım. Ama düşündükçe daha iyi anladım. Richard'ın arkasında *düzinelerce* Omega vardı. Ve buraya onsuz gelen başkaları da vardı. Nasıl bu kadar çoklar? Nereden geliyorlar? Sürüler ve kurtlar sağda solda yok edilmiyorsa ve bizi uyarmadıysanız, o zaman nasıl bu kadar çok Omega var? Oluyorlar. Omegalar. Bunu anlıyorum. Ama bu şekilde değil. Bu kadar çok değil."

"Philip nerede?" diye tekrar sordu.

"Almaya geldiği Omega. Ox'un ona yardım ettiğini söyledin. Onun çoktan öldüğünü biliyordun."

Sandalyesine geri oturdu. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun, cadı?"

"Pappas'la en son iki gün önce konuştuğunuzu söylemiştiniz," dedim soğuk bir şekilde.

"Ve dün geldi. Ve yine de, bir şekilde, Ox'un onu öldürdüğünü biliyordunuz. Bunu bilmenin tek yolu, Pappas'la en son ne zaman konuştuğunuz konusunda yalan söylemiş olmanız ya da onu buraya kesin bir emirle göndermiş olmanızdır."

Ox meseleyi kendi ellerine aldı. Ox'un ne yapacağını görmek için. Neler yapabileceğini görmek için."

Oda sessizdi.

Sonra, "Philip, Bennett'lerin evinden ayrıldıktan sonra beni arayabilirdi."

"Aradı mı peki?" diye sordum.

Bakışları hesaplıydı ama hiçbir şey söylemedi.

"Çünkü yaptığını sanmıyorum. Yaptığını düşünmememin *nedeni*, ikincinizin kendisiyle birlikte seyahat eden Betaları öldürmekle meşgul olması."

Michelle Hughes gözlerini kapattı.

Lanet olsun. Haklı olmaktan nefret ederdim. "Bana anlatmaya çalıştı. Yıpranmaktan ve kırılmaktan bahsetti. Ne demek istediğini anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Bağlardan bahsediyordu. *Onun bağından*. Bir şekilde onu kaybediyordu. Ve sen bunu biliyordun."

Gözlerini açtı. Gülümsemesi gitmişti. Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Michelle hâlâ bir Alfa'ydı. Ekranın arkasından bile güç saçıyordu. "Onunla ilgili değil," dedi. "Asla o değil. Diğerlerinden biri olmalı. Kendisine bulaşmış olmalı. Bir şekilde dikkatsizdi. Gardını düşürdü."

"Neyle?" Robbie biraz histerik bir sesle sordu. "Bir *kurt adama* ne bulaşabilir ki? Neredeyse her şeye karşı bağışıklığımız var!"

Birden öne doğru oturdu, gözleri parladı. "Kimse ısırıldı mı? Başka bir kurt maruz kaldı mı? Kanla temas eden?"

"Neden?" Öküz ona hırladı. "Bunun ne önemi var ki-" "Cevap ver bana. *Biri ısırıldı mı?*"

Hayır. Oh lanet olsun, lütfen, *lütfen*, lütfen-

"Ne yaptın sen?" Öne doğru bir adım atarak hırladım. "Ne yaptın *lan* sen? ne yaptın?"

Joe endişeyle odaya bakarak, "Mark ısırıldı," dedi. "Ve Carter yarasını temizledi."

Ben daha bir şey söyleyemedim Mark önümdeydi, gözleri alev alev yanıyor, elleri çılgınca kollarımda ve omuzlarımda aşağı yukarı geziniyordu. "Seni yakaladı mı?" diye sordu. "Sana da zarar verdi mi?"

Patlayacağımı sandım. "Hayır. Yapmadı. Mark, o yapmadı. Ama o-"
Sen.

Mark'ı ısırmişti.

"Bu sadece kurtlar için önemli," dedi Michelle yorgun bir sesle. "Cadılarda değil. Gordo ısırılmış olsaydı bile bu onu etkilemezdi. Onun büyüyle olmazdı."

"Nedir bu?" Ox monitöre doğru bir adım attı.

"Nereden geldiğini bilmiyoruz," dedi Michelle. Bize bakmıyordu bile. Onun yerine bir tablete bakıyor ve öfkeyle bir şeyler yazıyordu. "Ya da ne zaman başladığını. Bildiğimiz ilk kurt, Thomas ölmeden kısa bir süre önce Güney Dakota'da bir kurttu. Bağını tutamadı. Omega'ya dönüştü. Bunun bir tesadüf olduğunu düşündük. Bir anomali. O zamanlar başkaları olup olmadığını bilmemize imkan yoktu. Her kurt kayıtlı değil, hatta bizim tarafımızdan bilinmiyor. Kontrolümüz dışında hareket eden aykırı sürüler var. Omegalar da sürüsüdür. Yalnızlar."

"Ve bize söylemeyi düşünmedin mi?" Joe talep etti. "Bunun bilmemiz gereken bir bilgi olduğunu düşünmedin mi?"

"Biliyorduk," diye karşılık verdi. "Thomas biliyordu. Ve sadece günler sonra Richard geldi ve Osmond hepimize ihanet etti. Kasıtlı olsun ya da olmasın, dikkat dağıtmaya yaradı. Ve senin gitmen de kesinlikle işe yaramadı, Alfa Bennett. Babanın yerini alman gerekiyordu ama sen intikamın sürüden daha önemli olduğuna karar verdin."

Tabii ki Thomas biliyordu. Tabii ki biliyordu. "Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok muydu?"

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Mark, düz bir sesle. "Hepimiz bir noktada Omegalar tarafından yaralandık. Kurtlar. İnsanlar. Gordo. Hepimiz."

Michelle tabletten başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı. "Ve hiçbir şey?" "Hayır," dedi Ox. "Hiçbir şey yok."

"Thomas *yıllar* önce düştü," dedi Robbie. "Ve Richard Collins geçen yıl öldü. O zamandan beri neden hiçbir şey söylemediniz?"

"Çünkü kime güvenebileceğimi bilmiyordum," diye tersledi Michelle. "İnsan bir Alfa mı? Yerini kabullenmeyi reddeden bir Bennett Alfa mı? Sen, Robbie. Bir iş yapmak için gönderilen ve sonunda araştıracağın sürüye *katılan* sen. Tanrı aşkına, sürünün içinde *insanlar* var. Bizi *avlıyorlar*. Söylesene, sadece kendilerine hizmet etmek için varmış gibi görünen bir sürüye hangi noktada bilgi vermem gerekiyordu? Bennett ismiyle *alay* ettiniz."

Joe'nun elleri iki yanında yumruk olmuştı. "Bir daha söyle. Sana meydan okuyorum." Ox elini Joe'nun omzuna koydu, parmaklarını soktu.

Michelle onu görmezden geldi. "Bir de cadınızın Robert Livingstone'un oğlu olduğu gerçeği var."

Gözlerimi kısmıştım. "Babamın bununla ne ilgisi var?"

İçini çekti. "Robert Livingstone gözaltından kaçtığından Richard Collins'in de kısa bir süre sonra onu takip etmesi sizce tesadüf mü? Ya da Güney Dakota'daki kurdun enfekte olması? Ben pek çok şeye inanırım. Sürüye inanıyorum. Kurdun gücüne inanıyorum. Türümüzün üstünlüğüne inanıyorum. Tesadüflere inanmam."

"Bunu babamın yaptığını düşünüyorsun."

"Evet. Biliyorum. Bence uzun ve yavaş bir oyun oynuyor. İlk kurttan sonra uzun süre böyle bir şey görmedik. Sadece... son zamanlarda bir artış oldu ve enfekte olmuş bir kurdun vahşileşmesi çok daha hızlı bir süreç haline geldi. Babanın ortadan kaybolduğu gerçeğini de ekleyelim. Bununla birlikte, elimde kanıt yok. Ve babanla temas kurmadığından emin olamadığım için, sürünle bilgi paylaşmakta neden tereddüt ettiğimi anlayabilirsin."

"Sakın bunu onun üzerine yıkmaya kalkma," diye homurdandı Mark.

"Eleme sürecine göre, tek olası açıklama bu. Occam'ın usturası der ki-"

Çok kızmıştım. "Ne düşündüğün umurumda bile *değil*. Ben *asla* sürümü aç, seni lanet kaltak-"

"Bana güvenmedin mi?" Robbie incinmiş bir sesle, "Bana güvenmedin mi?" dedi. "Sen benim ailem gibiydin. Sana sebep verecek hiçbir şey yapmadım-"

"Ne kadar sürecektir?"

Ses arkamızdan geldi. Omzumun üzerinden baktım.

Carter kapı aralığında duruyordu, omuzları dik, çenesi gergin. Kelly onun yanında duruyordu, gözleri geniş ve ıslaktı. Elizabeth büyük oğlunun arkasındaydı, başını eğmiş, alnını onun sırtına dayamıştı. "Ne kadar sürecektir?" diye tekrar sordu.

Gözlerinde neredeyse sempatiye benzer bir şey vardı. Bunun bir yalan olduğunu düşündüm. "İki hafta. Aşağı yukarı bir hafta. Ama iki genellikle ortanca süredir." Ellerine baktı. "İlk başta hiçbir şey yok. Ama birkaç gün içinde hissetmeye başlarsınız. Derinizin altındaki elektrik gibi. Düşük bir akım. Bir kaşıntı. Ayın çekimi gibi. Birkaç gün daha.

ve akım büyüyecek. Kaşıntı yoğunlaşacak. Yer değiştireceksin, ama doymayacaksın. Kana susamışlık gibi. Vahşileşmek her zaman kana susamışlıkla ilgilidir. Bunu durduramazsın. Öfke olacak. İstemeden saldıracaksın. Ve ne kadar çok değişirsen, o kadar kötüleşir. Bu bir bağımlılık. Bazen sonra bir durgunluk olur. Kendinizi daha iyi hissedersiniz. Daha güçlü. Daha kontrollü. Ama bu sadece sonun başlangıcını işaret eder. Vahşileşeceksin. Ve bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Tekrar bize baktı. "Başına bunlar geldiği için gerçekten çok üzgünüm. Sürünüz için. İşin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim."

İşin kötüsü, bunu söylediğinde ona *inanmıştım*. İkincisinin vahşileşeceğini düşündüğünden bile şüpheliydim. "Bir tedavisi olmalı," dedim kısık sesle. "Bir büyü. Bir şey olmalı. Eğer bu benim babamsa, bunu tersine çevirmenin bir yolu olmalı. Her ne yaptıysa, düzeltilebilir. Büyü tek yönlü değildir. Her ne verdiyse, geri alınabilir."

Başını iki yana salladı. "Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey yok. Cadılarımız iki yıl boyunca bir çare bulmaya çalıştılar. Serotonin seviyesinin düşmesi ve adrenalin ile noradrenalinin artması dışında kanda önemli bir değişiklik yok. Omega kelimenin tam anlamıyla öfkeyle dolup taşıyor. Sürünün gücü ya da Alfa'nın çağrısı önemli değildir. Bağınız, ne olursa olsun, parçalanmaya başlayacaktır. Sonunda kopacaktır. Bir Omega olursunuz. Yabani olacaksınız. Bu durdurulamaz. Ve yaklaşan dolunay kesinlikle süreci hızlandıracak."

"O zaman bizi hiç tanımıyorsun," dedi Ox sessizce. "Çünkü biz daha önce gördüğün hiçbir sürüye benzemiyoruz."

"Ah, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim, Alfa Matheson. Eğer Carter ve Mark enfekte olursa, daha önce gelen herkes gibi onlar da dönüşecektir. Sizinki gibi bir sürünün daha önce hiç olmadığı konusunda haklısınız. Siz... bir anomalisiniz. Ama bunu sen bile durduramazsın. Bir Alfa'nın ısırganlığıyla yayılabildiği için likantropinin bir hastalık olduğuna inananlar var. Vücudu hücresel seviyeye kadar değiştirmesi. Ne yazık ki, bu... bu şey benzer gibi görünüyor, ancak sadece hücresel değil. Ondan daha fazlası. Metafiziksel, sadece kurdun bağlarını koparmak için var." Kaşlarını çattı. "Mükemmel bir silah. Ve bunu bize Robert Livingstone'dan daha iyi kim uygulayabilir? Bağlardan en çok nefret etmesi gereken kişi. Çünkü bir bağ yüzünden her şeyini kaybetmiş bir adamın, hâlâ bir bağı olanlara saldırmamasından daha şiirsel ne olabilir?"

"Ne söylediğin umurumda değil," dedim sertçe. "Bunu düzeltmenin bir yolu var ve ben onu bulacağım. Bizi umursamıyor olabilirsin ama Ox haklı. Sürümüz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Biz bundan daha fazlasıyız. Biz bundan *daha iyiyiz*."

"Her ne olursa olsun," dedi tabletindeki başka bir düğmeye dokunarak, "türümüzün hayatta kalmasını sağlamak için yapmam gerekeni yapmalıyım. Her enfeksiyonda olduğu gibi, ilk adım yayılmasını önlemek için mümkün olan en kısa sürede kontrol altına almaktır. Hastalığa maruz kalmamış olanlarınıza bir teklifte bulunacağım. Green Creek'i terk edin. Bize katılın. Gerekeni yapmak için üç gününüz var."

"Peki tam olarak ne gerekli?" Ox monitöre doğru bir adım atarak sordu.

Michelle gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Biliyor musun, Alfa Matheson. Carter ve Mark'ın başkalarına bulaştırmasına izin verilemez. Öldürülmeliler."

"Ve üç gün içinde?" Joe sordu, gözleri kıpkırmızıydı.

Ona baktı. "Üç gün içinde meseleyi kendi ellerime alacağım. Bennett Pack, keşke her şey daha farklı olsaydı. Ama eminim ki benim yerimde olsaydınız siz de aynısını yapardınız. Eğer hayatta kalmak istiyorsak, enfeksiyon karantinaya alınmalı. Ve sonra da yok edilmeli."

Ekran karardı.

Sonra Rico diğerlerinin arkasında belirdi ve "Oye. Neden hepiniz biri ölmüş gibi duruyorsunuz? Tanrım, yine biri ölmedi, değil mi? Daha yeni ölü şeyleri *yakmayı* bitirdik. Bu gece bir daha o kokuyu almayı reddediyorum. Ya da önümüzdeki sekiz ay boyunca. Bunu yapacak başka birini bul. Senin kaltağın olmayı reddediyorum."

"Lanet olası odayı oku," diye mırıldandı Chris.

Ox hırladı ve yumruğunu monitöre indirdi.

Sürü evin her tarafına dağıldı. Joe ve Ox, Pappas'ı kontrol etmek için bodruma indiler. Elizabeth Carter'ı odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Robbie oturma odasında durmuş, Kelly'nin kollarını çılgınca sallayarak atıp tutarken ileri geri yürümesini izliyordu. Mark'ın nereye gittiğini görmedim.

"Bu... iyi değil," dedi Tanner kısa ve öz bir şekilde, ofiste durmuş bozuk monitöre bakarken.

Rico elini yüzüne sürerek, "Az bile söylemişsin, baba," dedi. "Tam bir karmaşa, olan bu."

"Yine de bunu çözebiliriz, değil mi?" Chris sordu. Jessie'nin yanında durdu. Jessie başını onun omzuna koydu. "Yani, bir şeyler olmalı. Eğer yayılabiliyorsa durdurulabilir."

"Bir şey," diye kabul etti Jessie. Başını kaldırdı. "Sadece geriye doğru çalışman gerekiyor. Kaynağa ulaşırsan tedaviyi de bulabilirsin."

Onlara baktım. "Hepiniz gerçekten bu kadar aptal mısınız?" Ürkmüş görünüyorlardı. "Bu nasıl şimdi?"

Chris sordu.

"Buradan siktir olup gitmen gerek. Hemen şimdi. Git ve arkana bakma."

Jessie homurdandı. "Evet, tamam. Elbette, Gordo. Bunu hemen halledeceğiz." "Ben ciddiylim!"

"Oh, madem *ciddisin*," dedi Tanner. "Çocuklar, bakın. Şimdi onu dinlemek zorundayız. *Ciddi* davranıyor."

Rico başını sallayarak, "Bu fikrimi değiştirir," dedi. "Ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü söylediğin için teşekkürler Gordo. Seni hemen görmezden gelip verimli bir şeye mi geçelim, yoksa bu konuda bizimle mücadele etmek mi istiyorsun?"

"Hepinizin nesi var böyle?" İnanamayarak sordum. "Dinlemiyor muydunuz? Eğer durdurmanın bir yolunu bulamazsak Carter ve Mark *çıldıracak*. Tıpkı daha önce gelen Omegalar gibi olacaklar. Hatırlıyor musun? Onları *öldürmek* zorunda kaldığında mı? Ve *şu anda* buraya gelebilecek diğer Omegaları hesaba katmıyorum *bile-*"

"Hatırlıyoruz," dedi Chris. "Çünkü o an sürümüzle birlikte durduğumuz andı. Şimdi gerçekten gideceğimizi mi sanıyorsun? Sürü böyle bir şey yapmaz, Gordo. Onlar bizi terk etmedi, biz de onları terk etmeyeceğiz. Sen sürünün ne demek olduğunu unuttun diye biz de unutacak değiliz."

"Çok uzak," diye mırıldandı Rico, ben Chris'in önüne geçip göğsüm onunkine çarparken bile.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Tanner, elini başının arkasında ovuşturarak. "Bir noktada bunu duyması gerekiyor, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Chris, çenesini meydan okurcasına bana doğru kaldırarak.

"Çok aptalsın," diye tersledim yüzüne. "Kendini öldürteceksin. Peki ne için?"

Hiç irkilmedi bile. "Sürüm için. Onları öylece terk edeceğimizi düşünüyorsanız, bizi sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuz demektir."

"Sen *insansın*. Ne kadar şansın var-?"

"Gidiyor musun o zaman?" Jessie sordu. "Çünkü son baktığımda sen de insandın."

Chris'ten uzaklaşırken ona ters ters baktım. "Aynı şey değil. Ben lanet olası bir cadıyım. Benim *sihrim var*-"

"Ve bir asa ile oldukça iyiyimdir," dedi. "Ox'un levyesi de, artık onu kullanamadığı için. Bilirsiniz, gümüş ve hepsi."

"Rico ve ben silahlarımızı aldık," dedi

Tanner. "Benim de bıçaklarım var," diye ekledi Chris.

"Ve biz kurtlarla savaşmak için eğitildik," dedi Rico, sağlam durarak. "*Yıllardır*. Sonunda Carter'in kışını tekmelemek zorunda kalırsak ne olacak? Bize tur attırdığı için bunu hak ediyor. Tur koşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Kaval kemiğim inciniyor."

Onlara bakakaldım.

Bana baktılar.

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız," dedim belli belirsiz.

Chris omuz silkerek, "Muhtemelen," dedi. "Ama bu kadar uzun süre sana destek olduk. Çılgın Omegalarla, koca dişli ve daha da büyük egolu bir Alfa özentisiyle karşılaştık. Uzun vadede arkadaşlarımızın aklını kaçırmasına neden olan bir hastalık nedir ki? Üstesinden geleceğimiz başka bir şey daha."

Rico güldü ama hemen bir öksürükle örtbas etti. "Özür dilerim," dedi hafifçe yüzünü buruşturarak. "Bu hiç komik değildi. Korku tepkisi."

"Bize ihtiyacın olacak," dedi Jessie ve diğerleri sustu. "En çok da sana."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

Kafama bir şaplak attı. "Erkekler. Siz lanet olası aptallarsınız. Neden böyle düşünüyorsun, Gordo? Bak. Sen ve Mark hakkında hiçbir şey biliyormuş gibi davranmıyorum. Başınıza ne geldiği ya da sizi bu pislige neyin dönüştürdüğü *umurumda* değil. Bizim gibi canı yanmıyormuş gibi davranmaya o kadar alışmış ki bu saçmalıklarla işimizin kesinlikle *bittiğini* görmüyor. Eğer bu olursa, o kaltağın bize söylediği doğruysa, bize ihtiyacın olacak, Gordo. Biz senin dostunuz. Bizim sana ihtiyacımız olduğu kadar senin de bize ihtiyacın var."

Chris kız kardeşine sevgiyle gülümseyerek, "İnsan Takımı kazandı," dedi.

"Kurtların yapamayacağı şeyleri yapabiliriz," diye ekledi Tanner. "Eğer vahşileşeceklerse, onları geri getirmenin bir yolunu bulana kadar bizim onlara göz kulak olmamıza ihtiyaçları olacak."

"Ayrıca," dedi Rico bana çılgınca sırtarak, "bu kadar çok kış tekmelemem sokaktaki itibarım için iyi görünüyor." Gülümsemesi biraz soldu. "Her ne kadar bunu kimseye söyleyemesem de. Çünkü kurtadamlar gizlidir." Şimdi kaşlarını çatıyordu. "Bunu neden yapıyorum ki? Zaten birileriyle yatıyorum."

Şu gülünç insanlar. Nasıl da kurt gibi yürekleri vardı.

"Hepinizin canı cehenneme," dedim çaresizce.

Kandırılmadılar.

Birkaç saat uyumak için eve gitmeye hazır bir şekilde kamyonetimdeydim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Pappas'la yüzleşmek beni tüketmişti. Elizabeth bana Bennett'lerin evinde bir yatak teklif etmişti ama yıllardır orada uyumamıştım. Hayır diyeceğimi biliyordu. Michelle'in babamla ilgili imaları yüzünden göğsüme yerleşen suçluluk duygusu da yardımcı olmuyordu. Damarlarımda dolaşan kanın, kocasının ölümüne ve sürüsünün bir kez daha yok olmasına neden olan bir adamdan geldiğini bilen Elizabeth'in gözlerinin üzerimde olmasına dayanamıyordum. Beni suçlamadı. O böyle biri değildi. Ama ben kendimi ikimiz için de yeterince suçladım.

Korkakların yolunu seçtim.

O biliyordu. Tabii ki biliyordu. Bir el hareketiyle beni bıraktı.

Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Kamyonda oturdum, direksiyona yaslanıp esnemeye başladım. Joe ve Ox, Pappas'ın yanındaydılar ve ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. İşe yarayacağından şüpheliydim. Eğer onları geri getirecek bir bağ bulabilirlerse Omegalar tekrar Beta olabilirlerdi. Bunun olduğunu daha önce görmüştüm. Bu öyle bir şey değildi. Ona her ne oluyorsa, bağının kopmasına her ne sebep olduysa, kurtla ilgili bir şey değildi.

Bu sihirdi. Öyle olmalıydı.

Ama nasıl olduğunu
bilmiyordum.

Kamyonu çalıştırmak üzereydim ki pencereye vurdu. Onu görmezden gelmeyi düşündüm.

Onun yerine camı indirdim.

"Ev mi?" Mark sordu.

"Evet." Dümdüz önüme baktım.

"Güzel. Yorgun görünüyorsun."

"Yaşlanıyorum. Eski gibi bütün gece çalışamıyorum."

Homurdandı. "O kadar da yaşlı değilsin, Gordo."

"Sen diyorsun."

"Evet," dedi. "Ben öyle diyorum."

Çok fazla şey söylemek istedim. Ben de içlerinden en önemsiz olanını seçtim. "Yukarıda ne yapıyorsun? Bilmiyorum. Dinleniyor olman. Ya da başka bir şey."

Kapıya yaslandı, elleri kamyonetin içinde sallanıyordu. Parmaklarına dokunma isteğime zorlukla karşı koydum. Eğer Michelle haklıysa, birkaç hafta içinde beni hiç tanımayacaktı. "Belki. Önce yapmam gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Bunu duymak istediğine emin misin?"

Rahatsızdım. Ayrıca pisliğin tekiydim. O yüzden omuz silktim.

Benim içimi gördü. Hep öyle yapardı. "Dale'i görmeye gidiyorum."

Kalbimin atışını duydu. Duymak zorundaydı. "Biraz erken."

"Yürüyeceğim. Belki biraz koşarım. Kafamı boşaltacağım."

"Abby yarım saat uzaklıkta.

Arabayla." "Biliyorum. Ama buna

ihtiyacım var. Buna mecburum."

Sonunda ona baktım. Gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Neden?" Omuz silkti.

"Bazı şeylere bir son vermek zorundayım."

Ellerim direksiyon simidinde sıkıştı. "Neden sen-" Sonra, "Seni sıkık herif."

Mark irkilmedi. "Bu-"

"Vazgeçiyorsun!"

Çileden çıkaracak kadar sakın kaldı. "Vazgeçmiyorum, Gordo. Doğru olanı yapıyorum. Ona zarar verme riskini göze alamam. Eğer aniden ortadan kaybolursam, kasabada ortaya çıkar. Sorular sorar. Buranın yolunu bulması ne kadar sürer sence? Böylesi daha iyi. Özellikle Michelle dolunay konusunda haklıysa. İşleri daha da kötüleştirecek."

Lanet olsun ona. "Bunu düzelteceğim. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama düzelteceğim.

Bir yolunu bulacağız. Bir yolu olmalı. Ben bulacağım."

"Yapacağını biliyorum."

Söylenecek çok şey var. Umutsuzluğa kapılıyordum. "Bana inanmalısın."

Hiç tereddüt etmedi. "Her zaman yaparım."

Derinin ellerimin altında çatlayacağını düşündüm. "Sadece... yapma. Ona bir iş gezisi olduğunu söyle. Tatile gideceğini söyle. Lanet bir şehit gibi davranma. Bu işler böyle yürümez."

"Çünkü senin işin bu mu?"

Tüm bu kelimeler. Kulağa gerçek gibi gelmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. O ve ben uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştık. "Evet. Doğru ya. Çünkü bu benim işim. Bunu benden alma."

"Dinle, Gordo, bu-"

"Hayır," dedim. "Bunu duymayacağım. Senden duymayacağım. O boku hemen sakla, anladın mı? Onunla ilişkini kesmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Bu senin seçimin. Ama bu *veda* saçmalığına başkasıyla başlamasan iyi edersin. Özellikle de benimle."

"Pappas-"

"Sen değil misin!" Ağladım. Kızgın mıydım, korkmuş muydum ya da ikisinin arasında bir yerde miydim bilmiyordum. Ağzına bir yumruk atmak istedim. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak istedim. Onu zorla kamyonete bindirmek ve hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar sürmek. Hiç kimse olmadığımız ve hiçbir şeyin bize zarar veremeyeceği bir yere. Sürü yok. Hiçbir şeyin. Sadece o ve ben. "O sen değil. Senin sahip olduklarına sahip değil. Onda yok-"

Boğuldum.

Ben.

Bana sahip değil.

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Başım çatırdıyordu. Bağlar göğsümde bükülüyordu. Mavi vardı, o kadar çok mavi vardı ki içinde boğulduğumu sandım. İpler boyunca titreşiyordu, korku ve öfkeyle renklenmiş acı yankıları. Sadece ondan gelmiyordu. Hepsinden geliyordu. Kelly'nin endişesini, Carter'ın öfkesini hissediyordum. Robbie vardı, küçük kırmızı ve lapis patlamaları. Joe ve Ox bizim için, birbirleri için sakın kalmaya çalışıyorlardı ama bu neredeyse kobalt rengine bir korkuyla iç içeydi. Elizabeth bir yerlerde şarkı söylüyordu ve her şey maviydi. Sahip olduğumuz her şey maviydi.

Bağlar ağrıyordu.

Ve Mark. Her zaman Mark.

Dedi ki, "Belki bana çarpacak. Belki bundan bir gün sonra üzerime çöker ve tam ortadan çatlarım. Ya da belki de kafamdaki o ilk küçük filizi hissedene kadar bu gerçekleşmeyecek. Durduramayacağım kurda doğru o çekim. Ama şimdilik, yapmam gerekeni yapacağım. Ve belki de en iyisi budur. Belki de olması gereken buydu. O bizim gibi değil. Bunun bir parçası değil. Olması gerektiğini hiç sanmıyorum. Onunla hiç böyle hissetmedim. Onunla hissettiğim gibi değil-" İcini çekti ve başını salladı. "Çok fazla şeyden korkmuyorum, Gordo. Korkmuyorum. Ben bir kurdum. Güçlü bir sürüye sahibim. Ama onu kaybetmekten hiç endişelenmedim. Sanırım dikkatimi dağıtıyordu. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey. Artık daha önemli şeyler var. Yapmamız gereken şeyler. *Benim* yapmam gerekenler. İşleri yoluna koymak için." Kemiklerim gıcırdayana kadar elimi sıktı. Bırakmasını istemiyordum. Kafamın içinde hissettiği, hiç durmayan bir kalp atışı gibi *gordo gordo gordo* fısıltısından nefret ediyordum. "Çok fazla şeyden korkmuyorum. Ama sanırım bundan korkuyorum. Ne anlama gelebileceğinden. Neye dönüşebileceğinden. Kimi unutabilirim."

Başımı eğdim, göğsümdeki ağrıyla nefes almaya çalıştım.

Boğazını temizledi. "Elinden geleni yapacağını biliyorum. Ve yapabildiğim sürece sana yardım edeceğim. Ama eğer bana bir şey olursa, eğer ben-"

"Yapma," dedim kısık sesle. "Yapma bunu."

"Korkuyorum," diye tekrarladı. "Çünkü her şey kaybolmuş gibi hissettiğim bile, sürümüz bölündüğünde ve tekrar tekrar parçalandığında bile, her zaman bağıma sahiptim. Beni geri istemediğinde bile. Ve şimdi bu benden alınıyor."

Geri çekildi.

Nefes alıp verdik.

Söyleyecek tek bir kelime bulmaya çalıştım.

Çok fazla vardı. Hiçbirini söyleyemedim.

Parmak eklemlerini kapıya vurdu. "Tamam," dedi. "İşte bu kadar.

Hepsi bu kadar. Sadece biraz uyu, Gordo. Sana en iyi halinde ihtiyacımız var." Ve sonra gitmişti.

Sonunda, güneş ufukta belirdiğinde, kamyonu ters çevirdim ve eve doğru yola çıktım.

nevermore/can't fight this

Kuzgunları ve kurtları RÜYAMDA GÖRDÜM.

Kanatlarımı gererek ormanımın üzerinde uçtum.

Altımda, ağaçların arasında bir yerde kurtlar uluyordu. Etrafımdaki havayı paramparça ederek tüylerimin titremesine neden oldu.

Toprağa daldım.

Bir açıklığa indim, ayaklarımın altındaki zemin yumuşaktı.

Önümde beyaz bir kurt duruyordu. Göğsünde siyahlık vardı.

Bacaklarının üzerinde.

"Merhaba küçük kuş" dedi.

Gagamı açtım ve karşılığında vırakladım: *"Bir daha asla."*

Gülümsedi, bu kurt, bu büyük kral.

Seni buldum, dedi (o). Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, sen hala peygambersin, kuş ya da şeytan.

Ondan nefret ettim. Ondan nefret ettim. Pençelerimi karnına batırmak istedim. Gözlerini oymak ve hayatının altımdan kayıp gitmesini izlemek istiyordum.

Biliyorum, dedi.

Diğer kurtlar ağaçların arasında hareket ediyordu. Düzinelerce. Yüzlercesi. Gözleri kırmızı, turuncu ve menekşeydi. Onlar Alfalar, Betalar ve Omega'lardı. Orman onlarla doluydu.

Bana doğru bir adım attı.

Kanatlarımı çırparak geri sıçradım.

Küçük kuş, dedi. Küçük kuş. Uçup gidiyorsun. Hep uzaklara. Beni terk etmeni hiç istemedim. Gittiğini görmeyi hiç istemedim. Seni seviyorum.

Ona inanmamıştım.

Güldü, sesi alçak ve gürültülüydü. *Biliyorum,* dedi. *Ama bir gün sana yaptığım her şey için beni affedeceğini umuyorum. Tüm hatalarım için. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Seni güvende tutacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Sen bir çantasın ve çantasın ve çantasın-*

Gözleri kızarmıştı.

Mırıldandım, *Thomas. Thomas,*
Thomas, Thomas.

Boynunu öne doğru uzattı, burnunu başıma bastırdı ve ben de "*Oh*" dedim. *Oh, oh, oh* ve-

"-VE bu yıl erken kar yağacak gibi görünüyor," diye parlak bir şekilde duyurdu şok sporcusu. "Hava durumu uzmanları Cascades'in yüksek kesimlerinde birkaç metreye kadar kar yağacağını söylüyorlar. Roseland altı, Abby sekiz metre görebilir. Fırtına Pazartesi gecesi geç saatlerde başlayıp Salı gününe kadar devam edecek ve muhtemelen hafta sonuna kadar sürecek.... Cadılar Bayramı planlarınızı değiştirmeyi düşünmeniz gerekecek. ODOT, dağlık bölgelerde yaşayanları mümkünse yollardan uzak durmaya, hatta mümkünse Dodge'dan uzaklaşmaya çağırıyor. Bu büyük bir felakete benziyor, millet ve tedbirli olmak üzülmekten daha iyidir, özellikle de kasabalara giren ve çıkan yolların temizlenmesi birkaç gün sürerse. Marnie'ye gidelim ve bölgedeki haberleri kontrol edelim-"

Bennett'e giden toprak yollara girdiğimde radyoyu kapattım. ev. Öğleden sonraydı ve gökyüzü gri ve ağırdı. Bir çukura çarptığımda kamyon sarsıldı. Baş ağrım geçmemişti.

Evin önü arabalarla dolu olmalıydı. Pazar günüydü. Bu bir gelenektir. Ama İnsan Takımı (Tanrım, bunu kafama soktuğu için Chris'i asla affetmeyecektim) en azından çağrılana kadar uzak durmaları konusunda uyarılmıştı. Tanner ve Rico dükkânda evrak işlerini hallediyorlardı. Chris ise Jessie'nin evindeydi. Bu konuda mutlu değillerdi ama kabul ettiler.

Robbie verandaya çıkmış, o gülünç gözlüklerini takmış beni izliyordu. Bana el salladı.

Ben de başımı salladım.

"O... tutarlı," dedi ben kamyonundan çıkarken. "Biraz. Uzun bir geceydi."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat. Biraz kafası karışık ama. Bilmiyorum. Gelip gidiyor. Hiç böyle bir şey görmemişim."

Verandaya çıkan basamaklar ağırlığının altında gıcırdadı. Robbie solgun ve içine kapanık görünüyordu. Gözlerime bakmıyordu. Bakışları bana doğru kaydı, sonra uzaklaştı. Geriye ve uzağa. Gergindi. Nedenini bilmiyordum.

"Bu kadar mı?"

Omuz silkti. Ellerini sıkmaya başladı.

Bunun için zamanım yoktu. "Sorun nedir?"

Bir an için orada öylece durup kıpırdanacağını düşündüm. Vaktimi boşa harcayacaksa onu verandada bırakmakta bir sakınca görmedim. Yapacak içlerim vardı.

Çok beklemem gerekmedi.

"Bilmiyordum," diye ağzından kaçırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İşte oradaydı. "Ne hakkında?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu. Her şeyi. Omegalar hakkında. Enfeksiyon, büyü ya da her neyse. Her neyse. Bilmiyordum."

"O... tamam. Biri senin yaptığını mı söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama ben oradan *gelmedim*. Osmond'dan sonra Osmond oldum."

"Sen onun gibi değilsin, evlat. Bu konuda bana güven. Öyle olduğunu düşünseydim, burada dikiliyor olmazdın. Ox'un ne diyeceği umurumda değil. Seni bir saniye bile düşünmeden ters yüz ederdim."

Bu... muhtemelen söyleyebileceğim en güven verici şey değildi. Gıcırdadı.

"Bunu yapmayacağım," dedim ona. " nk  sen o değilsin."

"Doğru," dedi kalın kalın yutkunarak. "Bu... iyi. Bunu takdir ediyorum. Gerçekten. Hem de çok."

"İyi konuşmaydı," dedim ve kapıya yöneldim. "Ama tuhaf, değil mi?"

İçimi çektim ve arkamı döndüm. "Ne oldu?"

"Bilmediğimi. Çünkü Michelle biliyordu. Uzun zamandır. Ya da en azından *bir şeyler* biliyordu."

"Muhtemelen senin maaş seviyenin üstünde."

"Ama Joe'nun üzerinde olmamalıydı. Eğer Thomas biliyorsa, Joe Alfa olduğu anda bunu ona söylemeliydi."

H a k l ı y d ı . "ok garip günlerdi. Her şey... kaotikti."

Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Olabilir. Ama geçen yıl? Richard'dan sonra. Biz... sakindik. Her şey yolundaydı. Çoğunlukla. O zaman neden olmasın? Özellikle de tüm bu Omegalar buraya gelip dururken. İçlerinden herhangi biri bizi ısırabilirdi. Belki de sadece normal Omegalardı ve enfekte değillerdi. Ama ya değillerse? Neden böyle bir riski göze alsın ki?"

Kafamda karmakarışık bir şekilde dolaşan pek çok düşünceden biri. "Bilmiyorum."

"Bilmediğini biliyorum. Ama sanırım ben biliyorum." Ona sertçe baktım.

"Ne?"

"Thomas Bennett kraliyet ailesindendi," dedi ağırlığını gergin bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırarak. "Bütün Bennett'ler öyledir. *Yıllar* öncesine dayanıyor. Joe. Thomas. Abel. Ondan önce bile. Michelle'in her zaman geçici olması gerekiyordu. Bennett Alfa hak ettiği yeri alana kadar geçici bir Alfa."

"Ama."

"Ama olmadı. Onu *istedi* ama neden daha fazla zorlamadı? Neden Joe'nun Maine'e gidip herkesin Alfa'sı olmasını talep etmedi? Neden diğer kurtlar da onu çağırmaya çalışmadı? Abel öldükten sonra, bir Alfa'nın, özellikle de bir *Bennett* Alfa'sının kendi bölgesinde öldürülebileceği konusunda büyük bir kargaşa yaşandığı söylendi. Thomas'ı Doğu'ya taşınmaya *zorladılar*."

"Thomas Bennett istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmadı," dedim acı bir şekilde.

Gözlerini kırptırdı. "Hayır, yasal olarak zorlandı. Eğer geri dönmezse unvanını bir başkasına devretmek zorunda kalacağı söylendi. Tahtından feragat etmesi de denebilir. Green Creek'e geri dönebilmesinin tek nedeni Joe'ya olanlardı. Ve sonra... şey. Ondan sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

Düşünmek zorunda kalmak istemediğim bir tarih. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet, şey gibi... tamam. Sen bir Alfa'sın, değil mi? Güç, sürü, falan filan. Ama hepsinin Alfa'sı olduğunda? Bu... daha fazlası. Bu inanılmaz, ya da bana öyle söylendi. Dünyadaki en güçlü kurt sensin. Her şeye hükmediyorsun, unvanın da buradan geliyor. Neden biri bundan vazgeçmek istesin ki?"

"Olduğu yerde kalmaya çalıştığını düşünüyorsunuz."

Robbie yüzünü buruşturdu. "Bunu düşünüyordum, tamam mı? Yoksa neden geri kalanını bizden saklasın ki? Neden Philip'i Omega'ları alması için defalarca buraya gönderdi ve sonuncusunu öldürmemizi istedi?"

"Aydınlat beni."

"Onları *test ediyor*," dedi heyecanla. "Ya da bizi. Joe'yu. Ve Ox. Joe bir Bennett, o yüzden ondan ne bekleyeceğini bildiğini sanıyor. Ama Ox? Hiçbir fikri yok. Hiçbirimizin yok. Daha önce hiç onun gibi biri olmamıştı. Kurt *olmadan* bir şekilde Alfa olmuş bir insandı. Ve Richard bunu ondan almayı başardı. Bu mümkün olmamalıydı."

"Ox hakkında hiçbir şey mümkün olmamalı."

"Değil mi?" dediğinde sesindeki hülyalı niteliğe gözlerimi devirmiştim. O sadece... harika."

Parmaklarımı yüzüne doğru şaklattım. "Odaklan."

Başını salladı. "Pardon. Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Michelle. Joe ve Ox'u test etmek."

"Evet, evet. *Evet*. Yalan söylemiyordu. Richard'ın bir Alfa'ya dönüşmesiyle ilgili olanlar hakkında." *Bu* dikkatimi çekti, çünkü o birkaç an hakkında nadiren konuşurlardı. Bakışları aşağıya doğru döndü. "Bu... doğru değildi. Onu hissetmek. Ox hafif. Güneş gibi. Richard güneş tutulması gibi hissetti. Bu yanılttı. Onunla ilgili her şey yanılttı. Ama onu *hissedebiliyorduk*. Ve onları. Diğer tüm Omegaları. Onlar... Bilmiyorum. Uzun sürmedi ama iyi değildi. Ve şimdi, bu *şeyle* birlikte. Sanırım zorluyor. Belki Ox'u kullanıyordur. Tüm Omegaları saklandıkları yerden çıkarmak için. Çünkü daha önce onlar tarafından incitildik ve iyileştik, bu yüzden hepsi olamaz. Sanırım bunu biliyor. Neler yapabileceklerini görmek istiyor. Ne yapabileceklerini."

"Ne için?"

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedim. Ama bu da *bir şeydir*. Ben hiç-" Başını salladı. "Güç insanlara tuhaf şeyler yapar. Kafalarına giriyor. Onları değiştirir. O... o her zaman böyle değildi. Tamam mı? Eskiden... farklıydı. Daha iyiydi. Beni buraya gönderdikten sonra, geri döndüğümde onun sürüsünde olabileceğimi düşünmüştüm, anlıyor musun? Sonunda bir yerde kalabileceğimi. Sadece kaymamı engellemeye yönelik bu sahte bağları kurmak yerine gerçek bir şeyin parçası olabilirdim."

Uzandım ve elimi boynunun arkasına doladım. Gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi, nefesinin altında mırıldandı. "Bu sende," dedim ona sessizce. "Burada. Bizimle birlikte. Onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Gözlerini açarken titredi. "Biliyorum. Ama ya bunu elinden almaya çalışıyorsa?"

Onu biraz salladım. "Biri bizi almaya geldiğinde ne yapacağız? Bize mi?"

Gözleri turuncu renkte parlıyordu. "Karşılık vereceğiz."

"Aynen öyle. Seni öyle düşünmüyorlar. Alfalarınız sizi Buraya. Senin sürün. Joe bile, artık Ox'un sikine salya akıtmayı bıraktığına göre."

Başını geriye doğru salladı. "*Her tarafa salya* akıtmaya çalışmıyordum-"

"Yine de," dedim kaşlarımı çatarak, "kardeşine deli gibi bakıyorsun. Bunun bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

Yine ciyakladı.

Bir adım geri attım. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Ama eğer ipler Michelle'in elindeyse, o zaman kendini buna hazırlamalısın. Çünkü onun durdurulması gerekecek." Aklıma başka bir düşünce geldi. "Sence bunu bilerek mi yaptı?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Enfeksiyon. Eğer Pappas'ı buraya gönderdiyse, Omega'ya dönüşme yolunda olduğunu biliyordu. Bize ulaşmanın bir yolu olarak. Joe ve Ox'a."

Başını iki yana salladı. "Bu onun için fazla büyük görünüyor. Çok büyük."

"Her şeyin Alfa'sının kolay vazgeçilecek bir şey olmadığını söyleyen sendin," diye hatırlattım ona.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Biliyorum, sadece... eğer durum buysa, bunu kabullenemiyorum. Neden başkalarına bulaştırma riskine girsin ki? Zaten yayılıyor. Neden daha fazla yayılmasını istesin ki? Geri dönüp onu kışından ısırabilir." Alt dudağını kemirdi. Sonra, "Ya babansa?"

Gözlerimi kısmıştım. "O zaman kendim hallederim."

Yavaşça başını salladı. "Bu beni de rahatsız ediyor."

"Ne?"

"Nasıl kaçtı?" Buna
verecek bir cevabım
yoktu.

Robbie zayıfça gülümsedi. "Burada olmak hoşuma gidiyor. Kendimi güvende hissediyorum. Ben Osmond değilim. Pappas değilim."

"Biliyorum."

İç çekti. "Güzel."

Döndüm ve içeri girdim. Kapıyı kapatmadan önce, "Teşekkürler, Gordo." dediğini duydum.

Mutfakta bir hareket duydum. İçeri baktığımda Elizabeth'in Kelly'ye sarıldığını gördüm. Başı onun omzundaydı. Titriyordu. Carter tezgâha yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kaşları çatıktı, ağzı incelmışti. Hiçbir şeye bakmıyordu.

Orada olduğumu
biliyorlardı. Onları
rahat bıraktım.

Mark evde değildi. Sadece biliyordum. Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Belki de fikrini değiştirmişti. Bunca zaman sonra bile, benim onun bağı olduğumu nasıl söylediğini düşünmekten kaçındım. Bir önemi yoktu. Şimdi önemi yoktu. Endişelenmemiz gereken başka şeyler vardı. Gerekirse bununla daha sonra ilgilenirdim.

Ne zaman bu kadar usta bir yalancı olduğumu bilmiyordum.

Bodruma indim. Önce Joe'yu gördüm. Duvara yaslanmıştı, üst katta duran kardeşinin ürkütücü bir benzeriydi. Bana baktı ve Ox'a doğru dönmeden önce başını salladı.

Öküz açık kapının önünde durdu. Toz halindeki gümüş çizgisi zemin boyunca uzanıyordu.

Pappas odanın ortasında bağdaş kurmuş, elleri dizlerinin üzerinde oturuyordu. Çıplaktı. Gözleri kapalıydı ve derin nefesler alıp yavaşça veriyordu.

İkisi de beni kabul etmedi.

Önce Joe'ya gittim. Uzandı ve elini kolumda gezdirdi, parmakları tenimde kokusunu bırakırken iz bıraktı. Dövmelerim onun dokunuşuyla kısa süreliğine parladı. Ox bana bağlıydı ve sürülerimiz birdi ama Joe... o farklıydı. Onunlayken. O üç yıl bizi değiştirmişti.

"Ne dediğini duydum," dedi bana sessizce. "Robbie'ye."

Ona kaşlarımı çattım. "Kulak misafiri olmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Kurt adamların olduğu bir evdesin. Herkes her şeyi duyar." "İşte bu yüzden hiçbirinizden hoşlanmıyorum."

"Yalan," dedi sessizce gülümseyerek. Sadece bir an sonra düştü. "Ox, o... deniyor."

Onlara şöyle bir baktım. Ancak o zaman Ox'un Pappas'la aynı nefesleri aldığını fark ettim, sanki onu bir şekilde merkezlemeye çalışıyordu. "İşe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum. Bir an düşündüm...." Başını salladı. "Gözleri. Artık menekşe rengindeler. O bir Omega. Sanırım dün gece bir hata yaptı. Tamamen vahşileşmedi. En azından henüz değil."

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsak, bu sadece bir zaman meselesi-"

Pappas gözlerini açmadan, "Seni duyabiliyorum," dedi. Sesi normalde olduğundan daha derindi, sanki çakıl dolu bir boğazdan konuşuyormuş gibiydi. Ama sesi beni aradığından beri hiç olmadığı kadar kontrollüydü. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Eğer Michelle doğruyu söylüyorsa, kendi yolunda ilerliyordu.

Ox bize dönüp bakarken içini çekti. "Bunun için teşekkürler. Bir yerlere varıyorduk."

Pappas gözlerini açtı. Menekşe rengiydiler. "Hayır, Oxnard. Sen değildin. Bu bir durgunluk. Bunu daha önce de görmüştüm."

Joe kendini duvardan itti ve Ox'a doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim ve diğer tarafında durdum. Pappas bizi bir canavarın gözleriyle izliyor, her hareketimizi takip ediyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Sanki avlanıyor gibiydik.

Ox bana baktı ve başını misafirimize doğru salladı.

Demek böyle olacaktı. "Michelle'le konuştuk," dedim eşit bir şekilde.

"Yaptın mı?"

"Evet."

Pappas merakla bana baktı. Peltek konuşuyordu. Ağzı dişlerle doluydu. "Söylemiyorsun."

"Bize her şeyi anlattı."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Neden?"

"Çünkü sonunda kendi zararına olsa bile sırlarla uğraşır." Başını iki yana salladı. Boynu gürültüyle kırıldı. Kemiklerimin ağrmasına neden oldu. "Ve sana güvenmiyor. Hiçbirinize, gerçekten."

"Çünkü biz onun anlamadığı bir şeyiz." "Evet."

"Üç gün."

Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Üç gün."

"Bize bu kadar süre verdiğini söyledi." "Ah."

"Ne için?"

"Sana her şeyi anlattığını söylediğini sanıyordum."

"Enfeksiyon hakkında. Nasıl yayıldığı. Ne gerektirdiği. Bağı nasıl parçalanıyor. Onu nasıl kontrol altına almayı planladığı hakkında değil. Yayılmasını önlemek için."

"Koğuşlarınız. Ne yapıyorlar?"

"Doğüstü bir şey yaklaştığında bana haber veriyorlar. Cadılar. Kurtlar. Omegalar."

"Yanılmazlar mı?"

"Neden?"

"Sadece bir soru."

"Hayır," dedim. "Onlar bizi bize zarar verecek olanlardan korumak içindir. Bu bir uyarı sistemi. Bize zaman kazandırmak için."

"Ve çantan buna bağlı." "Evet."

"Değiştirilebilirler mi?"

"Ne için?"

Gözleri daha da parladı. "Bir şeyleri dışarıda tutmaya çalışıyorsun. Bunun neleri içeride tutacağın anlamına geldiğini hiç düşündün mü? Bu sadece bir zaman meselesi." Ağzını açtı, dişlerini gösterdi. Çenesini bir kez bize doğru kırdı. İki kez. Tekrar sakinleşti. "Onu hissedebiliyorum. Beni çekiyor. Seni parçalamak istiyorum. Kanını tatmak istiyorum. Kemiklerinin dişlerimin arasında kırıldığını hisset. Bana söylendi-"

"Hepimiz mi?" Ox sordu.

Pappas başını salladı. Sonra, "Belki. Ama önce Gordo olmalı." Joe bana doğru yaklaştı. "Neden o?"

"Onun büyüü."

"Ne olmuş ona?" Ben sordum.

"Acıtıyor. Acıtıyor. *Kokuyor*. Her tarafınızı kaplayan bir pislik bulutu var ve bu beni deli ediyor. Onu parçalara ayırmak istiyorum. *Onu* parçalara ayırmak istiyorum."

parçalar."

"Omega," diye mırıldandı Ox. "Kız. Sanki o da önce senin peşinden gitmek istiyormuş gibi görünüyordu."

Joe gözlerini Pappas'a dikti. "Ve sen odaya her girdiğinde daha da tedirgin oluyordu."

"Bu değil-" Başımı salladım. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Ox sordu.

"O olmalı. Babam olmalı." "Neden?"

"Sihir, onun bir imzası var. Bir parmak izi. Bir cadıya özgüdür. Ama aileler arasında benzer olacaktır. Aynı değil ama tanıdık. Eğer bunu babam yaptıysa, eğer bu Omegaların bağlarını koparan onun büyüsüyse, onun büyüsü onların içinde. Ve onu bende tanıyorlar."

Joe iç çekti. "Bu berbat bir şey."

Homurdandım. "Evet. Kulağa doğru geliyor." Pappas bana baktı. "Onları ben öldürdüm." "Betalar."

"*Evet*" diye

homurdandı. "Beni uyarmıştın."

"Yaptım mı? Hatırlayamıyorum."

"Beni sen aradın. Bağının koptuğunu söyledin. Bana enfeksiyondan bahsettin. Onun bunu bildiğini söyledin."

"Alfa'ma ihanet ettim," diye fısıldadı.

"Beni *uyarmıştın*. Bizi. Neler olduğunu biliyordun. Durdurulmak istedin. Sorun sen değilsin, Pappas. Senin içinde bir şey var."

Yavaşça ayağa kalktı. İri bir adamdı. Cildi sanki dalgalanıyor, sanki vardiyasıyla savaşıyormuş gibi görünüyordu. Uylukları ağaç gövdesi kalınlığındaydı ve bize doğru bir adım atarken kasları titriyordu.

Öküz göğsünün derinliklerinde gürledi, tüylerimin diken diken olmasına neden olan açık bir uyarıydı bu.

Pappas onu görmezden geldi. Gözleri sadece beni görüyordu. "Senin büyün," dedi. "Beni rahatsız ediyor. Derimi kaşındırıyor. İlk sen olurdun. Önce senin için gelirdim."

"Bunu zaten denedin," dedim soğukkanlılıkla. "Hâlâ iyileşmedi."

El şeklindeki yanık izini fark etmedi, kararmış ve çatlamıştı.

Joe'nun parmakları bileğimde dolaştı. "Belki de onu daha da kızdırmamalıyım."

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın," dedi Pappas, ayak parmakları gümüş çizgiden birkaç santim uzakta, önümüzde durarak. "Eninde sonunda."

"Bunu istemiyoruz," dedi Ox. "Senin için değil. Ne de senin gibiler için. Ama ben yapacağım. Sürüme ya da bu kasabaya karşı bir tehlike oluşturduğunuzu düşünürsem, bunu kendim yaparım."

"Peki ya Carter ve Mark? Ya onlar tehlike haline gelirse? O zaman ne yapacaksınız?"

Ox buna hiçbir şey söylemedi.

"Senden korkuyor," dedi Pappas, başını eğerek. "Kurtlarla kaçan çocuk. Senin ne istediğini bilmiyor. Neye dönüştüğünü."

"İstediğim tek şey tam burada, Green Creek'te." "O buna inanmıyor."

Ox başını salladı. "Bu benim sorunum değil."

Çılgınca sıırttı. "Artık öyle. Biliyorum, onunla savaşılabileceğimi sanmıştım. Sakladığımı sanmıştım. Herkesten."

Sessiz kaldık.

"Son Omega. O adam. Onu hatırlıyor musun? Adı...."

Joe dedi ki, "Jerome. Adı Jerome'du. Bizden korkuyordu ama yine de geldi."

"Evet," dedi Pappas. "Jerome. Beni yaraladı. Dişlerinden birinden zar zor kanayan bir çizik. Elimin arkasında. O... beni şaşırttı. Beklediğimden daha hızlı hareket etti. Sizin bölgenizden yeni çıkmıştık ve sanki onu *sürüsünden* çıkarıyormuşuz gibi davrandı." Elleri büküldü. Pençeleri tepedeki ışıktaki parıldıyordu. "Nedenini bilmiyordum. Bir şey olmadığını düşündüm. İyileştim. Ve bir şey olsa bile, bir *Omega*'dan daha güçlüydim. Onunla savaşılabildim. Onu yenebilirdim." Güldü. Acımasız bir sestti. "Yanılmışım."

"O ne yapıyor?" Ben sordum. "Michelle üç gün derken ne demek istedi? O ne yapacak?"

O anda neredeyse takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde gümüşe doğru ilerledi. Vücudu görünmez bir duvara çarptığında sinirlenerek bana hırladı. Yumruklarını bariyere vururken tükürükler uçuştı ve önümüzde yere sıçradı. Gümüş yerde kıpırdamadan duruyordu. Jessie onu yaymıştı ama ben onu kendim tıraş etmiş, içine toprak, ev ve sürü düşüncelerini koymuştum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın geçemeyecekti.

Bu Ox'un pençelerini çıkararak önüne geçmesini engellemedi. Bir tehdit görmüştü ve içgüdüleri devreye girmişti. Eşi ve cadısı onun tek endişesiydi.

Pappas bir adım geri çekilirken, "Yardım edin," diye soluk soluğa bağırdı. Elleri kırılmıştı, parmakları garip açılarla bükülmüştü. Yerlerine oturmaya başladılar, kemiklerin kırılma sesi etrafımızda yankılanıyordu. "Bununla savaşamam. Uzun süre olmaz."

"Bize ne planladığını söyleyin, ben de size yardım edeyim," dedi Ox. "Elimden geleni yapacağım."

"Onu sen öldürdün. O kızı."

"Evet."

"Görmek istedi. Eğer istersen."

"Biliyorum."

"Senin yapacağını

düşünmedi-" "Philip. O ne yapıyor?"

"Aynı şey değil," dedi Pappas, ileri geri adım atmaya başlayarak. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi hareket ediyor, gözlerini benden ayırmıyordu. "Ölümle aynı şey değil. Bağ koptuğunda. Tamamen kopar. Bir var, bir yok. Ben bilirim. Bana da oldu... bir kere. Onu sevmiştim. O bir insandı ve ben onu sevdim. Ama o zaman buna hazırlıklıydım. Bu farklı. Bu parçalanma. Bu bağın yıpranması. Parça parça. Önce o, sonra da onun anısı. Bunu hissedebiliyorum. Kafamın içinde. Benden alınıyor. Acıtıyor. Seni öldürmek istiyorum. Anladın mı? Onları duyabiliyorum. Üstümde hareket ediyorlar. Hepinizi öldürdükten sonra, onun peşinden gideceğim. Elizabeth'e. Benimle dövüştü. Ama dişlerimi onun *boğazına geçirirdim*-"

Joe gözleri kıpkırmızı, Pappas'a doğru bir adım atarak ona kükredi.

Tökezleyerek geri çekildi, uzaktaki duvara yaslandı ve kendi içine doğru kıvrılırken inledi.

Üstümüzdeki ayak seslerini, Alfa'larının öfkesini duyan sürünün cevap niteliğindeki ulumalarını duydum.

Pappas gözleri morarmış bir halde ileri geri sallandı.

"EĞER KURLARI G Ö N D E R İ R L E R S E , HAZIR OLACAĞIZ," dedi Ox, tüm sürü Bennett'lerin evinde toplanmıştı. Işık azalıyordu. Ay, ki

bir haftadan kısa bir süre içinde dolacaktı, bir bulut örtüsünün ardına gizlenmişti. Acaba hâlâ güneşi özlüyor muydu? "Eğer cadı gönderirlerse, onlarla başa çıkacağız. Bunu daha önce yaptık ve yine yapabiliriz. Evimizi terk etmeyeceğiz. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum. Bize sahip olamazlar. Hiçbirimize sahip olamazlar. Siz benim sürümsünüz. Benim ailemsiniz. Hiçbir şey sizi benden alamaz. Thomas bana bir kurdun ancak sürüsü kadar güçlü olduğunu öğretti. Bir Alfa ancak etrafındakilerin güvenini kazandığında gerçekten liderlik edebilir. Bizimki gibi bir sürü hiç olmadı. Kavga mı istiyorlar? Bir tane var."

Kurtlar onun etrafında şarkı söylüyordu.

İnsanlar yüzlerini gökyüzüne doğru eğdiler.

Mark'ın omzu benimkine değdi.

Ox haklıydı.

Bırak gelsinler.

Ayaklarının altındaki toprağı yırtarız.

Ertesi sabah Pappas yer değiştirdi. Kurdu siyah, gri ve beyazdı. Kürkü kalındı. Kuyruğu sallanıyordu. Pençeleri iriydi. Beni görünce hırladı. Gözleri menekşe renginde parlıyordu.

ROBBIE Doğu'dan aradı.

Cevap gelmedi.

Dükkan o Pazartesi kapalıydı. İşyerlerinin çoğu fırtına öncesinde kapalıydı. Okullar da.

Açıklıktaydık.

Hava kar kokuyordu. Burnumu yaktı ve gözlerimi yaşarttı.

Yer değiştirmiş bir kurt bana doğru gelirken hızla hareket ettim. Derim terden kayganlaşmıştı. Ağır ağır nefes alıyordum. Kurdun çenesi ardına kadar açıldı ama zıplayamadan pençelerinin altındaki zemin yarıldı, bir kaya sütunu yukarı fırladı ve onu ayaklarından düşürdü. Bir çarpmayla yere düştü.

Çimenlerin ve toprağın üzerinde kayarak yere düştü. Sersemlemiş gibi başını sallayarak kendini yukarı itti.

"Güzel," dedi Joe, yanımıda durarak. "Kelly, geri kay. Carter, sıra sende."

Jessie Tanner'ın önünde ayaklarının üzerinde zıplıyor, Tanner'ın hamlesini yapmasını beklerken elleri beyaz bantla sarılmıştı. Sola alım attı, sonra sağa gitti, niyetini vücudundaki hareketlerle belli ediyordu. O hızlıydı ama Jessie daha hızlıydı. Yan tarafa doğru adım attı, yumruğunu uzatarak döndü. Adamın ensesine bir yumruk indirerek tökezlemesine ve dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

"Belki de Jessie'den dayak yeme sırası başkasına gelmiştir," diye mırıldandı, yüzünü buruştururken boynunu ovuşturdu.

Rico ve Chris onlardan bir adım uzaklaştı.

Birlikte hareket ettik. Biz bir srydk. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmıştık. Robbie ayakları üzerinde hızlıydı. Carter bir g duvarıydı. Kelly gölgelerde hareket edebiliyordu. Elizabeth dişlerini göstermiş bir yılan gibi kıvrılırdı. Jessie tek başına bir kurtla yzleşebilir ve kazanabilirdi. Rico ve Chris saniyeler içinde tek bir şarjör boşaltabilirdi. Tanner'ın bıçakları en sert kurdun bile etini delebilirdi.

Joe ve Ox Alfalardı ve onlarla senkronize hareket ediyorduk. Ve sonra Mark vardı.

Kahverengi kurt.

Akıcıydı, zerine gelen her şeyden kaçıyordu. O zarafet ve sanattı, derisinin altındaki kaslar hareket ettikçe değişiyordu. Ox'un ona doğru yarı kaymış bir şekilde gelişini izledim. Ox sadece birkaç metre uzağına gelene kadar çömelmiş bir şekilde bekledi, sonra yukarı sıçrayıp üzerinden geçti, arka bacakları Alfa'nın omuzlarına çarparak dengesini bozdu. Ox'un diğer tarafına ayaklarının üzerine indi ve Ox tekrar üzerine geldiğinde hazır olmak için etrafında döndü.

Bunun için eğitim almıştık.

Bazılarımız tüm hayatımız
boyunca. Biz Bennett
srsydk.

Bu yüzden Kelly'nin, Robbie'nin seğiren kuyruğuyla dikkati dağılan Carter'a sinsice yaklaşması şaşırtıcıydı. Kelly dişlerini göstererek üzerine atladı.

Carter da saf bir öfkeyle kükreyerek kardeşini açıklığın ortasına savurarak karşılık verdi. Kelly sertçe yere düştü, toprak ve imen yığıldı.

durduğunda etrafını sardı. Tekrar insana dönüşürken inledi. "Carter, ne oluyor dostum. Ben sadece-"

Ama Carter durmadı. Kardeşine doğru koştu, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı.

"Öküz!" diye bağırdım.

Ox kımıldadı, kurdu ileri atılırken giysileri parçalandı. Kelly geri çekildi, kardeşinin kendisine doğru hızla geldiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Carter'ın boynu dışa doğru uzandı, dişleri Kelly'nin çıplak bacağına hedef aldı ve

-

Ox sırtına inip onu yere düşürürken yüksek sesle bir inilti çıkardı. Carter kardeşine ulaşmak için Ox'u devirmeye çalışarak altında dönerken Ox kulağına kükredi. Alfa'sının çağrısı onu ürküttü ve neredeyse anında vardiyasından çıkmasını sağladı. Dişleri boğazına yaklaşmış olan Ox'a doğru nefes nefese baktı. "Lanet olsun," diye nefes aldı. "Bunu yapmak istememiştim. Aman Tanrım, Ox, öyle demek istemedim. Ben-"

Ox onu tersledi. O

da sustu.

Joe onlara doğru ilerledi ve Kelly'ye geri çekilmesini işaret etti. Kelly'nin tartışacağını sanmışım ama Alfa'sının dediğini yaptı. Joe kardeşinin üzerinde durdu, eli arkadaşının yanındaydı. "Carter." dedi.

"Joe! Ne olduğunu bilmiyorum. Tamam mı? İsteyerek yapmadım-" Ve Joe dedi ki, "Bana gözlerini göster."

"Öyle bir şey değil. Yemin ederim. Sadece bir anlığına unuttum. Ben öyle değilim. Ben *onlar* gibi *değilim*-"

"Göster bana. Gözlerini."

Mavi gözlerinin rengi değişirken Carter şaşkınlıkla baktı.

Turuncu.

Sadece turuncu, her zamanki gibi parlak. Joe iç çekti. "Ox, bırak onu."

Ox ondan uzaklaştı, ama eğilip burnunu Carter'ın boynuna bastırmadan önce değil, *kardeşin yuvası güvenli yuvası* nabızı ipliklerde yuvarlanıyordu. Carter yerde bir topun içine kıvrıldı, boğazından yaralı bir ses döküldü. Kelly bir an sonra onun yanındaydı, elini Carter'ın saçlarına koydu, kulağına fısıldadı, ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi, her şey yoluna girecekti, Carter, ben buradayım, yemin ederim kızgın değilim. Seni bırakmayacağım, her şey yoluna girecek.

Robbie onlara doğru gidecekmiş gibi görünüyordu ama Elizabeth onu durdurdu, bir eli bileğine dolanmıştı. Robbie ona dönüp baktığında başını salladı. "Bırak onları," dedi sessizce.

Robbie başını salladı ama onlara doğru döndü, omuzları gergindi. "Bu da neydi böyle?" Rico fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Tanner. "Sence...?"

"Bu kadar hızlı mı oluyor?" Chris sordu. "Haftalar sürmesi gerektiğini sanıyordum. Belki de dolunaydır?"

"Siz aptallar sessiz olur musunuz?" Jessie tısladı. "Sizi *duyabiliyorlar*."

"Doğru," dedi Rico. "Bunun için üzgünüm. Burada sessizce durup iki çıplak kardeşin birbirinin üzerine uzanıp ağlamasını izleyeceğiz. *Evet*. Benim hayatım."

"Bunu yenebilir miyiz?"

Bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. Evet demesine ihtiyacım vardı. Cesur olabilmem için bana söylemesine ihtiyacım vardı.

Elizabeth bana bakmadı. "Bilmiyorum. Bunu yapabilecek biri varsa o da biz oluruz. Ama bazen güç yeterli değildir. Hazırlanmamız gerekir. Her ihtimale karşı." Sonunda sesi kesildi.

Ona tutamayacağımı bildiğim sözler vermek istedim.

Ama kelimeleri bulamadım.

Onu mutfakta bıraktım.

Bazı eski bağlantılarıma ulaştım. Sürüleri olmayan cadılara, çünkü kurtları olanlara güvenemezdin. Michelle'in neler yapabileceğini bilmezken olmazdı.

Abel bir keresinde bana ayın aşkını özlediğini söylemişti. Kurtların bu yüzden ortaya çıktığını. Cadıların, güneşin ona şarkı söyleyenleri yakmasını engellemek için son bir çabayla yaratıldığını.

Saçmalıktı tabii ki.

Bir zamanlar, büyü geliştiğinde, bizden daha çok vardı. Büyü henüz solmaya başlamamıştı, her geçen nesille birlikte ölüyordu. Covenler vardı, sayıları onlarca olan cadı grupları. Bazıları iyiydi. Bazıları değildi. Çoğu yanıyordu.

Hâlâ aramızda kalanlar vardı. Benden çok daha yaşlılardı.

Deniz kenarındaki yaşlı cadı da onlardan biriydi. O da bir zamanlar bir sürünün parçasıydı. O da bir kurdu sevmiştir. Ayrıldığıımız anda kalbi durmasaydı, ilk aradığım kişi o olacaktı. Kemiklerde ne gördüğünü hatırladım.

Sınanacaksın, Gordo Livingstone. Henüz hayal bile edemeyeceğin şekillerde. Bir gün, hem de çok yakında, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Ve korkarım ki değer verdiğin her şeyin geleceği bu seçime bağlı olacak.

Hâlâ ne demek istediğini bilmiyordum. Ama sanki oluyor gibiydi. Şimdi.

Kuzeyde bir kadın vardı. Klişe sınırındaydı, kazanlar fokurdayan, gerçek olmaktan çok saçma olan büyü kitaplarının üzerine eğilmişti. Bu yaşamdan geçmiş olanlarla konuştuğunu iddia ediyordu, ancak ona inanılabileceğini sanmıyordum.

"Ormanın ortasında kırık dökük bir kulübede mi yaşıyor?" Rico bana sordu. "Çocuk falan mı yiyor? Bu cadılara hakaret mi? Alındın mı? Gücendiysen özür dilerim."

"Aileen Minneapolis'te bir apartman dairesinde yaşıyor," dedim. "Bu... hayal kırıklığı."

"Livingstone," dedi, sesi telefonda çatırdıyordu. "Keşke bunun bir sürpriz olduğunu söyleyebilseydim."

"Yardıma ihtiyacım var."

Aileen'in kahkahası kuru bir öksürüğe dönüştü ve sanki asırlar sürmüş gibi geldi. "Lanet olası sigaralar," diyebilirdi sonunda. "Sigarayı bırak, evlat. Sana yaptıklarına eninde sonunda pişman olacaksın. Buna söz veriyorum."

Sigaramı taştan kül tablasında söndürdüm.

Hiçbir şey bilmiyordu. Bağların dışarıdan koptuğunu bile hiç duymamıştı. "Bakacağım," dedi ama sesi özür diler gibiydi. "Ne görebileceğime bakarım. Dışarıda bir şeyler hisset. Sen dayan evlat."

"Sen-"

"Hayır. Hayır, Gordo. Baban hakkında hiçbir şey duymadım. Ama...."

"Ama mı?"

"Fısıltılar var."

"Muğlak konuşman için zamanım yok, Aileen."

"Dilini ısır, Gordo, yoksa onu ağzından alırım."

İçimi çektim.

"Hareket var."

Gözlerimi kapattım. "Cadılar."

"Ve kurtlar."

"Bize doğru mu geliyor?"

"Bilmiyorum. Ama şimdi bana sahip olduğun şeyi anlattığına göre, buna şaşırman. Bu... farklı hissettiriyor. İşler değişiyor, evlat."

"Kahretsin."

Tekrar öksürdü. "Kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur. Kendine dikkat et. Ve sürüne. Elimden geleni yapacağım."

New Orleans'ta bir adam vardı. Albinizm hastasıydı, cildi olağanüstü beyazdı. Saçları soluk kırmızıydı. Yüzünde koyu, paslı çiller vardı. Sesi pürüzsüz caz ve sıcak viski gibiydi. Beyaz vudu büyüsü yapıyordu, büyüsü keskin ve pürüzlerle doluydu. O bir şifacıydı, hem de güçlü bir şifacı. "Pauve ti bête," dedi Patrice sessizce. "Sahip oldukları tek şey bu. Dem bağları."

"Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ama seninle her zaman daha fazlası oldu Bennetts. Fazladan bir şey. Sence neden?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aramızdaki hiçbir şey normal değildi.

"Doz bağlarını güçlendirmelisin, Gordo. *Güçlü* olmalılar. *Ou konprann?* Her şey karanlık görüldüğünde bile, neye sahip olduğunu hatırlamalısın."

"Hiçbir şey yok-"

Homurdandı. "Doz kurtları. Maine'de. Her şeyi bildiklerini sanırlar. *Tek* yolun kendi yolları olduğunu sanıyorlar. Ama öyle değil. Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Biz varız küçük cadı, dengeyi korumak için. Senin yerin, senin... Green Creek."

"Bu farklı," dedim sessizce.

"Oh evet. Çok büyük. Belki de dünyada böyle kalan tek yer. Kim istemez ki?"

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Babam-"

"Sen değilsin," diye tersledi Patrice. "O kendi seçimini yaptı. Sen de kendi seçimini yaptın." "Seçim benim için yapıldı."

"Yalanlar. Senin olan şey için savaştın mı? Yoksa kurtların istediklerini yapmalarına izin mi verdin?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Thomas Bennett iyi bir Alfa'ydı," dedi. "Ama hatalar yaptı. Sizin için daha fazla mücadele etmeliydi. Şimdi onun yapamadığına sen karar vermelisin. Babanın anlamadığı şeye. *Savaşmaya* karar vermelisin, Gordo. Ve ne yapmak istediğine. Neler yapabileceğine."

"Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de bilmiyorum. Bakacağım. Dua edeceğim, Gordo. Kendi adıma. Ama sen elinden geleni yapmalısın. *Yon sèl lang se janm ase*. Bir dil asla yeterli değildir. Bizim onlara ihtiyacımız var. Onların bize ihtiyacı var. Kurtların. Bunu asla unutmayın."

Keşke annem ve babam da aynı şekilde düşünseydi.

"NEFES AL," dedi OX açıklıkta, Carter çimlerde onun karşısında otururken. Bacak bacak üstüne atmış, gözlerini kapatmıştı. Elleri dizlerinin üzerindeydi. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında mor çizgiler vardı. Mavi ve kasvetli hissediyordu. "Ne duyuyorsun?"

"Ağaçlar. Kuşlar." "Ne hissediyorsun?"

"Çimen. Rüzgar."

"Burası senin bölgen."

"Evet."

"Sen burada olmak için yaratılmışsın. Burası senin için yaratılmış." Carter fısıldadı, "*Evet*."

"Bağın," dedi Ox nazikçe. "Neymiş o?"

Carter mücadele ediyordu. Boğazı çalışıyordu. Parmakları kot pantolonunu deliyordu. Nefesi ağzından kalın bir tüy gibi dökülüyordu. Hava buz gibiydi ve ben ürperdim.

"Kelly," dedi sonunda.

"Neden?" Ox sordu.

"Çünkü o benim kardeşim. Çünkü ben onun koruyucusuyum. Çünkü onu seviyorum. Aklımı başımda tutuyor. Beni bütün tutuyor. O Joe gibi değil. Alfa olmak için yaratılmamış. Kelly onun kadar güçlü değil. Bana ihtiyacı var. Benim ona ihtiyacım var."

"Ve hâlâ orada mı?" Carter başını sıkıca salladı. "Hâlâ orada."

Ama ben bile yıpranmaya başladığını görebiliyordum.

Ox, Carter'ın ağaçların arasından kaçışını izlerken, "Bu PACK," dedi. Bekledim.

"Benim için." Gözlerini gökyüzüne dikti. Havadaki o donmuş buz kokusu hâlâ daha güçlüydü. Kar geliyordu. "Thomas için olduğu gibi. Bu benim paketim."

Hiç şaşırmadım. "Mücadele ediyor. Şimdiden."

"Biliyorum. Bu onun daha zayıf olduğu anlamına gelmez."

"O yer değiştiremez, Ox. Eğer Michelle'in söyledikleri doğruysa, bu durumu daha da kötüleştiriyor." Kalın kalın yutkundum. "Mark da öyle. O yapamaz, onlara söylemelisin."

"Dolunay yaklaşıyor. Sonra ne olacak? Başka seçenekleri olmayacak." "Bilmiyorum."

Belli belirsiz gülümsedi. "Sana ihtiyacı olacak. Şimdi her zamankinden daha fazla." Başımı öne eğdim. "Biliyor musun?"

"Onun ipi olman hakkında mı? Evet, biliyorum. Biliyorum."

Nefesimi içime çektim. "Ya-Ox, ben yeterli değilsem. Onun için. Bu-"

"Sen yeterlisin," dedi Ox sessizce. "Buna kendin inanmasan bile, senin için buna inanan bir sürün var. Ve bağını güvende tutmak için her şeyi yapabilecek bir kurt."

"Bunu düzeltmeliyiz," dedim çaresiz bir sesle. "Bunun olmasını engellemenin bir yolunu bulmalıyız."

Gözleri kıpkırmızı parladı. "Güven bana. Daha yeni başlıyorum."

Mark ve Ox'un ormanda kayboluşunu izledim.

Arkamda Robbie'nin telefonuna yalvardığını duydum. "Lütfen, Alpha Hughes. Lütfen beni geri ara. Yardıma ihtiyacımız var. Bizi bu şekilde bırakamazsın. Bunu bize yapamazsın. Lütfen. Lütfen aileme bunu yapmayın."

Dışarıdaki yetersiz ışık azalmaya başladığında, merdivenlerden bodruma indim.

Gümüş çizginin arkasında, şekil değiştirmiş bir Omega kurdu duruyordu.
Beni görünce hırladı ve bariyere tekrar tekrar çarptı.
Sonunda kanamaya başladı.
Ama durmadı.

Daha sonra, evde, dolaptan bir spor çantası çıkardım.

Gizli cebin fermuarını açtım.
İçinde tahta bir kuzgun vardı.
Parmağımla kanatların izini sürdüm.
Yatağın yanındaki komodinin üzerine koydum.
Çok uzun süre izledim, hiç gelmeyecek uykuyu bekledim.

Kar gece yarısından hemen önce yağmaya başladı.

OceanofPDF.com

Fırtına

"Orospu çocuğu," dedi Chris, yüzündeki buz parçalarını silerken. "Bu bekleyemez miydi?"

"Kasabadaki tek çekici biziz," diye hatırlattı Rico ona, çömeldiği yerden doğrulmaya çalışarak. "Ve bu salak virajı alması gerekenden daha hızlı almaya karar verdiği için, herkes ateşin önünde oturup sıcak ve rahat olurken ve muhtemelen güzel bir konyak yudumlarırken ve-"

"Anladık," diye mırıldandım, kancanın arabanın önüne sabitlendiğinden emin olurken. Bennett'lerin evinde tecrit altındaydık ve *bir şeyler* olmasını bekliyorduk. Michelle'in üç günlük uyarısı henüz geçmemişti ve Green Creek bir metreye yakın karın altında kalmıştı ve daha fazlası da yağıyordu. Proaktif olmak yerine reaktif olmaktan nefret ediyordum ama kulaklarımızı dört açtığımızda hiçbir şey bulamamıştık. Michelle Hughes ve Maine sessizdi. Philip Pappas insandan çok kurt gibiydi.

Moteldeki polis Jones'tan bir telefon almıştım ve bana pisliğin birinin arabasının kontrolünü kaybedip bir kar setine çarptığını ve ön çamurluğu tekerleğin içine doğru ezdiğini söylemişti. Jones devriye gezerken cipinde arabaya rastladığında terk edilmişti ve beni aramıştı.

Ox, Bennett evinin güvenliğinden ayrıldığımız için pek mutlu olmamıştı. Ona dikkatli olacağımıza söz vermiştim. Koğuşlar sessizdi. İhlal edilirlse haberimiz olurdu. Michelle her ne planlıyorsa ona hazır olacaktık. Fırtınanın doğru zamanda geldiğini düşünmüştüm. Green Creek artık tecrit edilmişti. Kimse içeri giremezdi.

Yüzündeki ifade bir şey ifade ediyorsa, Mark da ayrılmamızdan memnun olmamıştı. Ama tek kelime etmedi, sadece uzandı ve evin içinde kaybolmadan önce omzuma dokundu. Çocuklar sahiplenici kurtlar ve koku işaretleme konusunda benimle acımasızca dalga geçmişlerdi.

Pislikler.

Dale'e ne olduğunu soracak cesareti henüz bulamamıştım ama bir şeyler olduğunu biliyordum. Kendime bunun benimle ilgisi olmadığını söylemeye çalıştım.

iş. Ya da bekleyebileceğini. Ya da hiçbir anlamı olmadığını.

"İyi mi?" Tanner çekicinin sürücü koltuğundan seslendi. "Evet!"

Chris de bağırdı. "İyi görünüyor."

Vinç vınlarken çekici kamyonun bomu gıcırdadı. Sedan, ön tarafı kamyonun arkasına doğru yükseldi.

"Teşekkürler, Gordo," dedi Jones. Arkasında kırmızı ve mavi ışıklar tembelce dönüyordu. "Burada olmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ama başka birinin köşeyi dönüp buna çarpma riskini almak istemedim."

Araba durduğunda "Sorun yok," diye homurdandım. "Dükkâna götürüp fırtına geçince icabına bakarız. Sürücüyü bulabildiniz mi?"

Başını salladı. Sıkıntılı görünüyordu. "Hayır. Burada uzun süre kalmış olamaz. Birkaç saat önce geçtim ve orada değildi. O zamandan beri olmalı."

Rico ve Chris birbirlerine baktılar. "Şoför nereye gitti?" Rico sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jones. "Umarım kasabaya doğrudur, gerçi her yer kapalı. Her kimse çarpma anında kafasını çarpmışsa ve sonra da karda dolaşmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişse bu sadece benim şansım olur."

Chris alçak sesle ıslık çaldı. "İnsan buzlu şeker."

Jones içini çekti. "Birkaç gün içinde tatile çıkmam gerekiyor. Öpebilirim eğer dışarıda bir ceset varsa. Sadece benim şansım."

"Tabakları çalıştırmak mı?" Ben sordum.

"Tuhaf o l a n da bu. Gel de bak." Başını arabanın arkasına doğru salladı.

Onu takip ettik ve-

"Tabak yok," dedi Rico. "Ha. Belki de... onları yanında götürmüştür?"

"Kafasını çarptı ve sonra fırtınaya çıkmadan önce tabaklarını mı aldı?"

Chris sordu. "Bu biraz garip."

"Werewo kadar garip-" "Rico,"

diye tersledim.

Öksürdü. "Doğru, patron. Özür dilerim."

Jones başını sallamadan önce merakla bize baktı. "Siz buraya gelmeden önce plakaları aradım, belki kazada düşmüşlerdir diye düşündüm. Ama hiçbir şey yok, ayak izi bile yok. Yine de sorun değil. Yapabilirim

Fırtınadan sonra dükkana uğrayıp bunu çalıştırmak için VIN'i al. Bir şekilde öğrenirim."

Rico neşeyle, "Tabii tıraş edilmediyse," dedi. "Belki de bagajda bir ceset vardır."

Jones parmağıyla Rico'yu göstererek, "Senden hoşlanmıyorum," dedi. "Tatil. İki yıldır ilk kez. Benimle taşak geçme."

"Emredersiniz, memur bey."

Omzundaki telsiz cızırdayarak canlandı. Jones iç çekti. "Yorgunlar için dinlenme yok. Bunu dükkâna geri götürürken iyi olacak mısınız? Sizi takip etmemi ister misiniz?"

Ona el salladım. "Biz icabına bakarız. Başka bir şey olursa beni ara."

Kruvazörüne dönmeden önce başıyla onayladı.

Kasabaya doğru ilerlemeden önce korna çalarak yanımızdan geçerken el salladık.

"Tuhaf, değil mi?" Chris arabaya bakarak söyledi. "Sence bu-" "Hadi şunu dükkâna götürelim," diyerek sözünü kestim. "Arabayı almak istiyorum."

Fırtına daha da kötüleşmeden eve dönmeliyiz. Chris, Tanner'la birlikte çekiciye bin. Rico, benimle gel."

"Kaldırın kışınızı!" Tanner böğürdü. "*Üşüyorum* amına koyayım." Kışımızı kaldırdık.

Green Creek'e geri dönmek yavaş ilerliyordu. Kar, gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar sert yağıyordu. Fırtına öncesinde yollara ilaçlama yapılmıştı ama pek bir işe yaramamıştı. Yolun her iki tarafında büyük kar yığınları vardı. Çekiciyi yavaşça takip ettik, tepesindeki ışık çubuğu parlak sarı renkte yanıp sönüyordu.

Rico telefonunu çıkarmış, gösterge paneline yerleştirmiş, hoparlörü açık, önceden yaptığı konuşmaya devam etmeye çalışıyordu. "Bebeğim," diyordu. "Bebeğim, beni dinle. Yemin ederim ben-"

"*Umurumda* değil Rico," dedi Bambi, sesi telefonun içinden çatırdayarak. "*Buraya* gelmen gerekiyordu. Ama bunun yerine bana halletmen gereken bir *durum* olduğunu ve birkaç gün kasabada olamayacağını söyledin. *Ne olduğunu* sorduğumda da çok gizli olduğunu söylüyorsun."

Ona bakmak için yavaşça döndüm.

Omuz silkti. "Ne söylemem gerekiyordu ki?" diye mırıldandı.

"Bunu duydum, Rico! Kiminle konuşuyorsun? O kim? Eğer bir *sürtüğü* hamile bırakırsan, yemin ederim seni gebertirim."

"Merhaba Bambi," dedim, toz gibi kuruyarak. "Rico beni hamile bırakmadı. Yemin ederim."

Denese bile sonunda kış üstü yere yığılır."

"Bu Gordo mu? Gordo, benden başka kimi beceriyor?"

"Senden başka *kimseyle* yatmayacağımı söylemiştim!" Rico ağladı.

"Biliyorsun sen benim biriciğimsin."

"Sanki buna inanıyorum da. Sen tatlı dilli birisin Rico. Kadınlarla nasıl flört ettiğini görüyorum. Ne de olsa bunu *bana* sen yaptın."

"Ne diyebilirim *ki, aşkım*. Kadınlar beni seviyor."

"Muhtemelen çeneni kapalı tutmalıydın," dedim ona.

Bambi *bu* konuda ne düşündüğünü ona anlatmaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Önümüzdeki çekici kamyonu bakarak onları duymazdan geldim. Çekiciye bağlanan araba hafifçe sallanıyor, yolda zıplıyordu. Bizi Green Creek'e davet eden, çoğu karla kaplı tabelayı geçtik. Ana caddeye çıktık, iki yanımızdaki dükkânlar kapalıydı, camlar buz tutmuştu. Lokantanın neon ışıkları beyazlar içinde bir fener gibiydi. Onları sadece Ox'un annesi öldükten sonra kapalı görmüştüm. Sahibi onu onurlandırmak için ışıkları birkaç günlüğüne kapatmıştı, kendince. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum ama kısa bir süre sonra yola çıkmıştık ve şu ana kadar bunu unutmuştum. Hafıza tuhaf bir şeydi.

Cadılar Bayramı'ydı ve kaldırımların şeker ya da şaka için hazırlık yapan insanlarla dolu olması gerekirdi. Bunun yerine Green Creek terk edilmiş görünüyordu. Hayalet bir kasaba.

Ana caddeden aşağı inerken bir cızırtı duyuldu. Rico gösterge panelinden telefonunu alıp kaşlarını çatarken ona baktım.

"Ve *başka bir şey*, ben... senin.... Rachel bana senin *konuştuk...* ve-"

"Bambi, ayrılıyorsun," dedi Rico. "Ne dediğini duyamıyorum."

"Ne? Ben... eğer sen... seni öldüreceğim... benim... orada olduğumu düşünme...." Arama kesilince telefon bip sesi çıkardı.

"Huh." Rico ön panelden telefonu aldı ve kaşlarını çatı. "Bar yok." Bana doğru baktı. "Sence fırtınadan mı?"

Omuz silktim. "Olabilir. Burada telefonlar pek iyi çekmiyor zaten. Bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Yine de bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum." Kendi telefonuma baktım. Çekmiyordu.

"Patron," diye telsiz çatırdadı.

Ahizeyi kaldırdım. "Evet, Tanner."

"Çekiciyi aldığımızda garaj kapısını kilitlemeden mi bıraktınız?"

"Evet. Chris çıksın ve açsın. Biz-"

Tepki verecek zaman yoktu. Bir an Chris, Tanner ve çekici T kavşağını geçmiş, sağlarındaki lokantaya yaklaşmışlardı. Hemen ardından önüne siyah bir kar küreme bıçağı takılmış eski bir kamyonet çekicinin sürücü kapısına çarptı. Rico yanımda bağırarak *Tanner, Chris ve hayır hayır hayır* diye bağırırken çekici kamyon yolcu tarafındaki tekerleklerinin üzerine devrilmeye başladı. Çekilen sedan sola doğru savruldu, sonra kamyon yan yatıp karda kayarken sağa doğru kırıldı. Bom, kamyonla birlikte arabayı da kenara çekerken metal bir çığlık attı. Lokantanın ön tarafına çarptı, kamyon lokantaya *girerken* camlar kırıldı.

Kafamın içinde parlak bir şey patladığında, eski kamyon kaygan yüzeyde kaymaya başladığında inlerken bile sertçe sola döndüm. Direksiyon simidi ellerimde sarsılıyor, vücudumu saran saldırıya karşı dişlerimi sıkıyor, dövmelemlerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Ben de devrileceğimizi sandım ama bir şekilde dik durduk ve kavşaktan metrelerce uzakta durduk.

Göğsümde kızıl bir alev parladı. Karmakarışık kökler *kıvranıyordu*.

"Ne oluyor lan!" Rico çığlık atıyordu, sesi titriyordu. "Gordo, ne oluyor lan!"

Ekip arabası yavaşça geri çekilmeye başladı. İnledim, ellerimi başıma götürdüm, odaklanmaya çalıştım, görüşümü netleştirmeye çalıştım ve-

"Ne yapacağız?" Rico çılgınca sordu. "Ne yapacağız?" "Bir terslik var," diye mırıldandım başımı kaldırıp baktığımda. "Bir şeyler

."

Ekip kabinindeki yolcu kapısı açıldı.

İçeriden bir adam çıktı ve kapıya yaslandı. Üzerinde Kevlar, kafasını ve yüzünü kaplayan bir kar maskesi. Gözlerinde gözlük vardı. Tek seçebildiğim burnunun ucu ve dişlerinin beyaz parıltısıydı.

Elinde yarı otomatik bir tüfek tutuyordu.

Dirseklerini kapının üstüne dayayarak doğrudan bize doğrulttu.

Rico'yu boynundan yakaladım ve silah sesleri patlarken onu yere ittim. n cam paramparça oldu. Rico haykırdı ama vurulduğunu sanmıyordum. Kan kokusu alamıyordum.

Bir Şey onu kafese kapatmaya çalışsa da kuzgun kanatlarını açtı.

Elimi kamyonun tabanına vurdum. Sürü bağları parlak bir Şekilde, mavi, buz mavisi ve kırmızı, kırmızı, kırmızı parlarken kasa sarsıldı. fkeme gömülmüştüm, ondan *zevk* alıyordum ve kafamın ve kalbimin derinliklerinde, bizi birbirimize bağlayan iplerin kökleri bir yılan yuvası gibi çalkalanıyor, gümbürdüyor ve kıvranıyordu.

Ama farklı hissettirdi.

Kurtları seçemiyordum. Onları *duyamadım*.

Çok kızmıştım.

Ben *ittikçe* yol kamyonun altından çatırdadı.

Ana Cadde tam ortadan ikiye ayrılırken kaldırım kayarak etrafımızdaki kamyonu sarsarken dişlerimi sıktım. Silah sesi kesildi ve adamın *geri geri* bağırdığını duydum ve tek düşünebildiğim Chris ve Tanner'dı, Chris ve Tanner, incinmiş olmaları gerektiğini biliyordum, *korkmuş* olmaları gerektiğini biliyordum ve buna katlanamazdım. Bunların hiçbirine katlanamazdım.

Rico'ya, "Burada kal," diye homurdandım.

"Ne? Gordo, hayır. Yapmamız gereken-"

Onu görmezden geldim. Uzandım ve dikiz aynasını kırdım. Soğuk hava ve kar parçalanmış n camdan içeri girdi. Camlar gösterge panelini kirletti.

Sürücü kapısını açtım. Menteşeleri gıcırdadı.

Kamyondan ıktım ve sırtımı kapıya yasladım. Fırtına etrafımda dönüyordu. Arkamızdan kimse yaklaşmadı. Üzerimdeki dikiz aynasını açılı bir Şekilde tuttum ve kamyonun nn görene kadar döndürdüm.

Lokantanın içinde yan yatmış çekiciyi seçebiliyordum. Arka lastik hâlâ dönüyordu. Bom kopmuş ve çekmekte oldukları araba lokantadan kayarak uzaklaşmıştı. Sürücü kapısı hâlâ kapalıydı, bu da Chris ve Tanner'ın muhtemelen hâlâ içeride oldukları anlamına geliyordu. Hissetmeye çalıştım

onlara ulaşmaya çalıştım, ama sanki sesleri kısılmıştı ve onları bulamadım, onlara tutunamadım.

"Kahretsin," diye

mırıldandım.

Aynayı çevirdim.

Ekip kabini caddenin ortasındaki çatlağa düşmüş ve keskin bir açıyla burun üstü yatmıştı. Aracın arkası gri gökyüzüne doğru bakıyordu. Tüfekli adamı göremiyordum.

Kamyonete dönüp baktım. Rico kocaman gözlerle bana bakıyordu. Yanağında bir yara vardı ve çenesinden kan damlıyordu. "Benim için. Yanımda kal-"

Başımın içinde parlak bir acı mızrağı kükredi. Sanki uzun, cılız parmaklar kafatasımın içine uzanmış ve beynimi *kavrıyor*, sıkıca sıkıyor, kazıyordu. İçimden bir bulantı dalgası geçerken dişlerimi sıktım, baş dönmesi midemin bulanmasına neden oldu. Koğuşlar. Biri lanet olası koğuşlarıma *tecavüz ediyordu*.

Rico'nun adımı söylediğini duydum, kalkmamı söylüyordu, kalkmalıydım, lütfen, Gordo, lütfen, ve zihnimin en uzak köşelerinde bir yerde, gordo *gordo gordo* sesini duydum ve bu sesi *tanıyordum*. Arkasındaki kurdu *tanıyordum*. Öfkeliydi ve benim için geliyordu. Ona hayır, hayır, hayır, uzak durmasını, *geri çekilmesini* söylemeye çalıştım ama odaklanamadım. Bizi birbirimize bağlayan ipi bulamadım, kafamın içinde ve dışında kopan fırtınanın sisinde kayboldum.

Sonra, arkamızdan, karda bir ses.

İlk başta anlayamadım. Ne dediğini. Normal bir insan sesinin olması gerektiğinden daha büyük bir sestti. Bir şekilde güçlendirilmişti. Karda dizlerimin üzerindeydin, çıplak ellerim önümdeki zeminde soğuk ve ıslaktı. Başımı kaldırmaya çalıştım ama çok ağırdı.

"Bu da ne?" Rico sesi çatlayarak sordu. "Gordo, bu da ne?" Nefes aldım, nefes aldım ve-

"-ve bu şehir Tanrı tarafından *kutsal olmayan* bir yer olarak işaretlendi, temizlenmeye ihtiyacı var. Günahlarınız çok ama siz de insansınız. *Yanılabilirsiniz*. Bu beklenen bir şey. Kutsanmış sular ayaklarınızın altındaki topraktan çekildi. Peki siz daha iyisini biliyor musunuz? Ormanın derinliklerinde ne saklandığını anlıyor musunuz? Gerçekten talihsiz bir durum. Bu şehrin sokaklarında, hayatlarınıza sızan iğrençliklerin arkasına sığınarak yürüyorsunuz. Gölgeleleri uzayıp gidiyor, Tanrı'nın ışığını engelliyor. Kendinize gözlerinizin size oyun oynadığını söylüyorsunuz.

sapkın ahlaksızlığa inanmak. Ama *biliyorsunuz*. Her biriniz *bilir*."

Başımı kaldırdım.

Orada, yolun ortasından Green Creek'e doğru yürüyen bir figür vardı. İlk başta fırtınanın beyazına karşı siyah bir lekeden başka bir şey değildi, etrafında iri taneler dönüyordu. Ama figür attığı her adımda biraz daha netleşiyordu.

Bir kadındı.

Konuşuyordu, sesi gürüyor ve etrafımızda yankılanıyordu.

Arkasında, çekiciye çarpan araç gibi bir dizi araç vardı, lastikleri karda çıtırdıyordu, önlerinde kar küreme bıçakları vardı. Bazılarının tepesinde ışık çubukları vardı, sıra sıra LED ampuller parlıyordu.

Ve orada, onun her iki yanında, beklemediğim bir şey vardı. İki yer değiştirmiş kurt.

Sağdaki kırmızı ve beyazdı, kürkü kalın ve uzundu. Dişleri sessiz bir hırıltıyla açılmıştı, ağzından kalın bir salya çizgisi sarkıyordu.

Soldaki gri, beyaz ve siyahtı, bir orman kurdu gibiydi. Ama daha önce gördüğüm tüm kurtlardan daha büyüktü, sırtı neredeyse kadının *omuzlarına* geliyordu, kocaman pençeleri *ellerimin* genişliğinden daha büyük görünüyordu.

Her ikisinin de boynunda, sanki derilerine *gömülmüş* gibi görünen gümüş halkalardan oluşan zincirler vardı.

Kadın zincirlerin uçlarını tutuyordu. Sanki tasma gibiydiler.

Bilinmeyen kurtların gözleri parladı.

Menekşe.

OmeGas.

Kadın tekrar konuştu. Sesi fırtınanın içinden geçerek hemen arkasındaki araçtan geliyordu. "Ovanın şehirleri günahı biliyordu. Ahlaksızlığı biliyorlardı. Onlar Admah'tı. Zeboim. Bela. Sodom. Gomorra. Hepsi Kenan diyarındaydı. Tanrı Mamre ovalarında İbrahim'e üç melek gönderdi. Rab İbrahim'e Sodom ve Gomora'nın ne kadar büyük bir günah işlediğini gösterdi. Peygamber İbrahim meleklere, elli doğru kişi bulunursa ovadaki kentlerde yaşayanları bağışlamaları için *yalvardı*. Ve Tanrı da *kabul etti*. Ama İbrahim halkın ne olduğunu biliyordu. Onların ne olduğunu biliyordu.

yapılmıştı. Ve tekrar tekrar Rab'be dönerek sayının düşürülmesini istedi. Elliden kırk beşe. Kırk beşten kırka. Otuza. Yirmiye. *On kişiye. On kişi bulmak için. Binlerce kişi arasından, dürüst olabilecek. Ve Tanrı kabul etti. Evet dedi. Sadece on doğru insan bulun ve şehirler bağışlansın."*

Yanındaki kurtlar hırladı. Burun delikleri alevlendi.

Rico'nun nefes alış veriş hızı ve yüksekti.

Kadın, ekip kabininden bize ateş eden adam gibi giyinmemişti. Kevlar yeleği ya da kar maskesi yoktu. Yakası boynuna ve yüzüne kadar çekilmiş ağır bir palto giymişti. Teni soluk, dudakları inceydi. Yüzünde, alnından başlayıp gözünün *üzerinden* yanağına doğru inen bir yara izi vardı. Kör olmadığı için şanslıydı. Büyük pençeleri ve dişleri olan bir şey onu öldürmeye çalışmıştı. Ve o kurtulmuştu. Acaba şimdi o kurdun derisini omuzlarında mı taşıyordu, başı onunkinin üstünde mi duruyordu, uzunluğu bir pelerin gibi arkasına mı düşüyordu?

Onu en son gördüğümde, ben çocukken lokantada karşımda oturup dua edip edemeyeceğimizi sorduğunda böyle bir yara izi yoktu.

Meredith King.

Elijah.

Artık daha yaşlıydı. Ellili yaşlarının başında olmalıydı. Ama çok daha genç bir kadın gibi kolayca, ustaca hareket ediyordu. Ağır zincirleri eldivenli elleriyle tutuyordu ve kurtlar da adımlarını onunkilerle eşleştirerek ona ayak uyduruyordu.

Dedi ki, "Daha sonra iki melek araştırma yapmak üzere Sodom'a gönderildi. Orada İbrahim'in yeğeni Lut'a rastladılar. Onlar Lut'la birlikte ekmek yerken, Sodom'un günahkârları Lut'un kapısının önünde durdular. "Bu gece sana gelen adamlar nerede?" diye sordular. "*Onları* bize getir de *tanıyalım*. Lut bunu reddetti, çünkü bu adamların ne demek istediklerini biliyordu. Ne istediklerini biliyordu. Kara yüreklerinde, Rab'bin meleklerini *kirletmeyi* düşünüyorlardı. Lut büyüyen kalabalığın şehvetini yatıştırmak için bunun yerine iki bakire kızını teklif etti. Bu teklif reddedildi. Kalabalık eve doğru ilerledi ve kapıyı kırmaya niyetlendi. Sodom'da iyi bir şey kalmadığını gören melekler kalabalığın gözlerini kör ettiler ve Lut'a kenti yok etme kararlarını bildirdiler. Çünkü orada elli doğru adam yoktu. Yirmi doğru adam yoktu. Orada

Sodom kentinde *on* tane bile doğru insan yoktu. İnsanoğlunun canavarlarını, dünyanın günahlarını barındırıyorlardı. Melekler Lut'a ailesini toplayıp oradan ayrılmasını söylediler. 'Arkana bakma' dediler."

Beynimin etrafını saran parmaklar daha sıkı kavradı ve acı içinde haykırdım, başım parçalanıyormuş gibi hissettim.

"Ve kaçtılar," dedi İlyas. "Gökten ateş ve kükürt yağmaya başlarken bile kaçtılar. Çünkü Tanrı sevgi dolu bir Tanrı'dır, ama aynı zamanda *öç alan* bir Tanrı'dır. Hastalık gibi yayılan kötülüğü dünyadan silip süpürecektir. Oadaki kentler yok edildi. Lut'un karısı arkasına bakmaması *söylenmesine* rağmen bunu yaptı ve imansızlığının bedelini tuzdan bir sütun olarak ödedi. Ve yangın sona erdiğinde, geriye sadece dumanı tüten çorak bir arazi, günahın gücünü hatırlatan ölü ve harap bir toprak kaldı. *İğrençliğin*.

"Green Creek Yeni Sodom'dur. Ormanınızda canavarlar var. Bir zamanlar burada bir temizlik vardı. En azından bir girişim. Tanrı adil öfkesini benim aracılığım ile indirdi ama ben yeterince güçlü değildim. Yara dağlanmıştı ama yine de sızmaya devam etti. Ve çok geçmeden iltihaplanmaya başladı." Yürümeyi bıraktı. Arkasındaki kamyonlar yavaşlayarak durdu. Kurtlar ona sürünerek bir o yana bir bu yana kayıyor, gözleri öldürücü bir şiddetle doluyordu. "Bu yerde tek bir dürüst insan olduğundan bile şüpheliyim. Benim gibi Tanrı'nın yanında durabilecek tek bir kişi bile." Sesi karların arasında yankılandı. "Green Creek cehenneme açılan bir kapıdır. Canavarların yanan ateşten sürünerek çıktığı ve dişlerini toprağa geçirdiği yer. Bir kez başarısız oldum. Ve bunun bedelini ödedim." Eldivenli eliyle yukarı uzandı, zincir şingirdiyordu. Yüzündeki yara izine dokundu, altındaki göz sisli beyaz ve görmüyordu. "Bir daha başarısız olmayacağım. Dışarıdaki tüm iletişim kesildi. Telefonlarınız. İnternetiniz. Tüm sinyaller engellendi. Green Creek kasabası Tanrı'nın ve Krallar Klanı'nın emriyle karantina altına alındı. Ben sadece bir elçiyim, Tanrı'nın sözünün yerine getirildiğinden emin olmak için buradayım." Korkunç bir şekilde gülümsedi. "Burası Tanrı'nın ışığını tanıyacak ya da çorak bir araziden başka bir şey olmayacak."

Zincirleri düşürdü.

"Kahretsin," diye nefes aldı

Rico. Elijah, "Vurun onları çocuklar," dedi.

Omegalar kükreyerek ilerledi.

Kamyonetin kapısını çarparak hızla ayağa kalktım. "Sakin kıpırdama," diye hırladım Rico'ya, kafamın içinde hissettiğim *çekime* aldırmadan, cılız parmaklar koğuşlar *değiştikçe kancalara* dönüşmüş, bükülmüş ve çürümüş bir şeye dönüşmüştü. Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ve attığım ilk koşu adımında tökezledim, bir şekilde kendimi dik tutmayı başardım. Arkamda kurtların hırıltılarını, pençelerinin karda çıkardığı sesleri, göğüslerinden gelen nefesleri duydum.

Kuzgun kanatlarını çırpma için mücadele ediyor, olması gerekenden daha fazla güç sarf ediyordu. Güller çürüyormuş gibi hissediyordum, *öldüklerini* düşünene kadar büzüşüyorlardı. Dikenler kararmış ve çatlıyordu.

Hâlâ Ana Cadde'nin kalıntılarına saplanmış olan devrilmiş ekip arabasına doğru koştum. İçerideki adamların öne doğru yığıldıklarını ve kıpırdamadıklarını görebiliyordum. Omzumun üzerinden baktığımda kırmızı kurdun kamyonetimin *üzerinden* atladığını gördüm, zinciri tam arkama düşene kadar peşinden geliyordu. Yere sertçe çarptı, pençeleri altından kayarak çıktı. Düşük bir vınlamayla toprağa çarptı, yan yatarken etrafına kar yığıldı, ağır zincir arkasından sürüklendi.

Daha büyük olan orman kurdu takip etmedi. Kamyonun şoför tarafına doğru geldi, pençelerini geçirerek bana doğru ilerledi. Kızıl kurt ayağa kalkmaya çalışırken, ağaç kurdu yanından geçip gitti. Hayatımın büyük bir bölümünde kurtlarla birlikte olmuştum ve kurdun kendini yere doğru indirmeye başladığını, bacaklarındaki kasların kıvrıldığını fark ettim. Kurt bana doğru sıçradığında neredeyse ekip kabinine varmıştım.

Bacaklarımı önüme doğru tekmeledim, yanıma düştüm, karda kaydım ve eğik kamyonun *altına* girdim. Buz ve çakıl derimi yırttı. Ağaç kurdunun kamyonetin yan tarafına çarptığını, metalin inlediğini, kamyonetin arkamdan kaydığını ve kırık kaldırım boyunca sıyrıldığını görmek için tam zamanında takla attım. Kurt sersemlemişti, yan yatarken ağzı açıktı, dili karın içine doğru sarkıyordu, ağır nefes alıyordu, gözleri odaklanmamıştı.

Ben durdum-

burada ve burada ve burada ve burada başka bir ward twist it twist it twist

-Bir ses kafamı doldururken *çığlık* attım, cılız parmaklar daha da derine iniyordu. Green Creek'in etrafındaki koğuşlar, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir güç tarafından çekiliyormuş gibi parçalanıyordu. Bu-

güçlüler düşündüğümüzden daha güçlüler beklediğimizden daha güçlüler bük onları kır onları

-İçim içime sığmıyordu, içim dışıma çıkıyordu ve onun sesini onlarca yıldır duymamış olsam da, onu en son gördüğümde *çocuk* olsam da, o sesi *taniyordum*. İliklerime kadar biliyordum.

Kızıl kurt ayağa kalkmıştı ve etrafım sarılmıştı.

İki yanımda Alfa kurtları duruyordu, yer değiştirmiş ve hırlıyorlardı.

Arkamda, burnunu sırtıma bastıran kahverengi bir Beta vardı. Söylediği şarkının alçak tınısını hissedebiliyordum ama kırık koğuşların gürültüsü ve babamın sesi altında gömülü kalmıştı.

Bir tane daha, ama o saklandı, sağdaki binaların arkasında ilerledi.

Ve diğerleri. Bizim sürümüz. Hepsisi.

"Chris, Tanner," dedim dişlerimi sıkarak. "Çekici kamyonunda. Rico benim kamyonumda. Yardıma ihtiyaçları var."

Joe alçak sesle gürledi ve Ana Cadde'yi ikiye bölen yarığın içinde kayboldu.

Mark ensemeye doğru sıcak bir nefes çekti.

Kızıl kurt, öfkeli bir Alfa'nın hırıltısı karşısında geri çekildi, boğazının arkasından alçak bir inilti geliyordu. Kulakları düzleşmiş, omuzları yere eğilmişti. Yavaşça geri çekilirken kuyruğu arka ayaklarının arkasında kıvrılmıştı. Bir an için gözleri titredi, menekşe rengi tekrar kahverengiye dönmeden önce soldu.

Ağaç kurdu kendini ayağa kaldırmıştı. Menekşe rengi gözlerini bana dikmiş, dişlerini gıcırdatarak bir adım atarken zinciri de yanında sürükleniyordu. Arkasında, kamyonetin içindeki Rico'nun başını kapıdan uzattığını görebiliyordum.

Ağaç kurdu kıvrıldı ve-

Carter kendini bir ara sokaktan dışarı fırlattı. Ağaç kurdunun yan tarafına çarparak onu ayaklarından yere düşürdü. Dişler ve pençeler ete saplandı, kan patlaması beyaz karda şok etkisi yarattı. Ağaç kurdu yere düşerken öfkeyle hırladı ve Carter'ın ulaşabildiği her yerini çenesiyle sarmaya çalışmak için başını çevirdi. Carter'dan daha iriydi ama Carter daha hızlıydı. Döndü ve kendisine doğru gelen dişlerden kaçındı. Carter'ın sol arka pençesi zincire çarptı ve acı içinde inledi, ince bir duman kıvrılarak yükseldi.

Ox kamyonetime ve Rico'ya doğru fırladı. Kızıl kurt geriye doğru tırmanıyor, saldıran Alfalardan kaçmaya çalışıyordu. Kafamın içindeki fırtınada bile Ox'un "sürüyü al, sürüyü al, sürüyü al ve kaç, kaç, kaç, savaşımayacağız, burada değil, şimdi değil, kaçacağız" dediğini duyabiliyordum ve daha sözleri yankılanmayı bitirmeden kuzgun hareket etmeye başladı. Hâlâ kafeste gibiydi, sanki bir şey kuşu *boğmaya* çalışıyordu ama bu yeterli değildi.

Kollarımı kavuşturdum, ellerim karşı tarafın bileklerini kavradı. Tırnaklarımı kendi derime batırdım ve aşağı doğru *kazıyarak* ellerimi avuç avuca gelene kadar kaydurdum, kanla kayganlaştı.

Ağaç kurdu Carter'a ulaşmak için boynunu daha da uzattı ve kısa bir an *tereddüt* ettiğini sandım, burnu Carter'ın yan tarafıyla temas edince burun delikleri açıldı ama önemli değildi. Kanım toprağa damladı ve yabancı kurtların boyunlarına dolanmış zincirler *sarsılarak* kurtları boyunlarından yukarı çekti. Hem kızıl kurdun hem de ağaç kurdunun bacakları tekmeleyerek yere tutunmaya çalıştı ama ben dişlerimi sıktım, avuçlarımı birbirine bastırdım ve-

Kırılıyorlar, kırılıyorlar, kırılıyorlar.

-Tökezleyerek ileriye doğru bir adım attım ve başımın ortadan ikiye ayrıldığını hissettim. Kafamın içindeki sadece Robert Livingstone'un sesi değildi. Hayır, bu lanet olası bir sesler *korosuydu*, çünkü koğuşlar sihime karşı dönüyor, benden alınıyor ve başka bir şeye dönüştürülüyordu.

Gözlerimin üzerine çökmeye başlayan sisi ittim.

Vahşi kurtlar yerden üç metre yükseklikte asılı dururken hırılıyorlardı. Mark yanımda durmuş, bana doğru bastırmış, kuyruğunu kalçalarımın dolamıştı. Beni topraklıyor, kafamın içindeki seslerin kakofonisini bastırmaya çalışıyordu. O buradaydı, o *buradaki gordo sürüsüydü LoveMateHeart* ve koğuşlarda her ne oluyorsa arka plana itilmişti. Önümdeki sahne tekrar şaşırtıcı bir şekilde odaklandı.

Öfke dalgam aramızdaki iplere dolanırken Carter'ın başı bana doğru döndü.

Kamyonun yanından geçerken Rico'yu görmezden geldim, kapı açıktı, Ox hafifçe elini ısırdı ve çekti. Yanından geçerken nefesini tuttuğunu duydum ama önemli değildi. O güvendeydi. Alfa'sı bunu görecekti.

Mark attığım her adımda yanımda durdu.

Kar, sanki göğsümde yanan büyüünün görünmeyen gücüne tepki veriyormuş gibi etrafımızda tekledi ve sallandı.

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. Kan parmaklarımın arasında ezildi.

Zincirler sarsılarak vahşi kurtların etrafını sardı. Gümüş etlerini yakarken ulumaya başladılar.

Orada, yolun bir düzine metre aşağısında duran İlyas'tı.

Avcılar etrafını sarmış, kamyonlarının kapıları arkalarından açılmıştı.

Hepsinin silahları üzerimizdeydi.

Elijah yerden on metre yukarıda süzülen ve derileri yanarken acı içinde kıvranan kurtlara baktı. Gülümsedi, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Gordo Livingstone, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Kesinlikle çok iyi yetişmişsin. Ama sanırım o zamanlar hepimiz daha gençtik. Tanrı biliyor ya, ben kesinlikle öyleydim. Ama bu işler böyledir. Zaman kimse için durmaz." Gülümsemesi genişledi. "Ya da kadın için." Tekrar kurtlara baktı. "Onlar benim. Benim evcil hayvanlarım."

"Burada ne halt ediyorsun?" Ona homurdandım.

Elijah başını eğdiğinde arkasındaki avcılar güldü. "Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Gordo, bu kasaba, bu *yer* yargılandı. Suçlu bulundu. Green Creek'in günahlarının cezasını vermek için buradayım. Bu bela yok edilmeli. Çok uzun zamandır, buradaki canavarlar bu ormana bulaştı. Buraya bir kez gelmiştik. Hazırlıksızdık. Bu hatayı bir daha yapmayacağız."

Mark yanımda hırladı, kulakları düzleşti ve dişlerini gösterdi. Etrafımıza kar yağıyordu.

A r k a m d a bir nabız yükseldi. Kafamın içindeki fırtına gürlese de, sürümün gücüyle kıyaslanamazdı.

Önce Carter geldi, Mark'ın yanında durana kadar ilerledi, omuzları birbirine değiyordu.

Avcılardan bazıları bir adım geri çekildi.

Sırada öküz vardı. Gözleri öfkeyle

yanıyordu. Rico elini sırtıma bastırdı.

Joe'nun pençeleri karları çıtırdatarak sol tarafımıza geldi. Chris ve Tanner onun iki yanında duruyordu, Chris'in kafasındaki yaradan kan akıyordu ve Tanner topallıyordu. Ama meydan okuyorlardı.

Daha fazla kurt geldi.

Elizabeth ve Robbie, ikisi de yer değiştirmiş ve hırlıyordu, sürülerinin yanında dururken kuyrukları sallanıyordu.

Jessie arkadan geldi. Ox'un levyesini omzuna vurdu.

Avcılar korkmuştu. Tüfeklerinin namluları titriyordu. İlk ateş eden ilk ölen olacaktı. Bunu kendim görecekim.

"Bennett sürüsü," diye nefes aldı Elijah. "Ne kadar... beklentili. Kendimi tanıtmama izin verin. Benim adım Elijah. Sizden önce gelen kurt sürüsü klanımın çoğunu öldürdü. Bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için buradayım." Bana baktı. "Kardeşimin, huzur içinde yatsın, cadınızı benim hakkımda uyardığını duydum."

Mavi his beni boğmakla tehdit ediyordu. Elizabeth'ten geliyordu. O zaman fark ettim ki, ben ve Mark dışında Elijah'la daha önce karşılaşmış olan tek kişi oydu. Onun neler yapabileceğini görmüştü. Sürüsünün büyük bir kısmının yok edilmesinin ardından hayatta kalmayı başarmıştı.

Ve Elijah'ın varlığını ondan saklamıştım.

Ama bu değildi-"Kardeşinin ne dediğini nereden biliyorsun?" diye sordum. "Söylediğim tek kişi...." Hayır.

Hayır, lanet olsun, lütfen hayır.

Kurtların kafası karışmıştı ama benim dehşetimden kurtulamamışlardı.

"Philip Pappas," dedi Elijah, yüzündeki gülümseme kaybolurken. "O da Michelle Hughes'a söyledi. Michelle Hughes, klanımdan Green Creek'e dönüp bu kasabaya musallat olan yaratıklar arasında yayılan enfeksiyonu ortadan kaldırmamı istedi. İtiraf etmeliyim ki kurtlarla ittifak kurmak pek de ideal değildi ama bana intikamımı alacağıma dair söz verdi. Sadece beklemem gerekiyordu. Ama Tanrı'nın bir peygamberi olarak, bir gün benim de zamanımın geleceğini biliyordum. Ne de olsa düşmanımın düşmanı benim dostumdur." Kurt başını kaldırdı ve omuzlarına yaslanmasına izin verdi. Saçlarını kafa derisine yakın bir yerden kazıtmıştı. Yüzündeki yara izi başının yan tarafına doğru kazınmıştı. Kar tenine indi ve gözyaşı gibi yüzünden aşağı süzüldü. "Bizim bir kuralımız var. Kurtlara aktif olarak yardım etmedikleri sürece hiçbir insana zarar verilmeyecek. Green Creek halkı yoluma çıkmadığı sürece onlara dokunulmayacak. Kurtların yanında duran hainlere gelince, onlara bu şansı bir kez verecekim. Uzaklaş. Bu sürüyü terk edin.

Arkada. Bölgenizin sınırlarında, Gordo Livingstone'dan ele geçirdikleri koğuşlardan geçmenize izin vermeye hazır cadılar duruyor. Sürünüzün bir kısmının vahşileşeceği söylenen dolunaya kadar vaktiniz var. Eğer bu teklifi kabul etmezseniz, size hiç acımayacaklar ve bir Bennett'mişsiniz gibi avlanacaksınız."

Konuşan Jessie'ydi. "Biz zaten Bennetts'ız, seni amcık. Ve eğer söylediğin gibi bir kez dışarı çıkarıldıysan, o zaman tekrar olabilir."

Kurtlar etrafımızda gürlüyordu.

Elijah'nın ağzında ince bir çizgi vardı. "Anlıyorum. Senin... sadakatin konusunda uyarılmıştım. Buna daha önce de şahit oldum. Kurtların insanlar üzerindeki kontrollerine. Neye dönüştüğünü göremiyor olman büyük talihsizlik."

Kas ve kemiklerin belli belirsiz çatırtısı duyuldu ve Oxnard Matheson yavaşça, çıplak, omuzlarına kar düşerek ayağa kalktı.

"Alfa," dedi Elijah saygıyla başını sallayarak. "Bana bir kurt için bile sıra dışı olduğun söylendi. Kral olacak çocuğun eşi. Kurdun günahına boyun eğen bir insan Alfa." Uzandı ve sırtından sarkan kurdun derisine dokundu. "Senininki sahip olunacak etkileyici bir post olurdu. Sanırım onu alacağım."

"Görünüşe göre sana çok şey söylenmiş."

"Savaşta gerekli bir şey."

"Şimdiden bir hata yaptınız," dedi Ox sessizce, bir adım öne çıkarak. Tüfekler ona doğru yöneldi, avcılar tedirginliklerini mırıldanmaya başladılar.

"Öyle mi?" Elijah sordu, sesi soğuktu. "Peki bu tam olarak ne olabilir?"

"Bölgeme davetsiz geldin," dedi Öküz, "aileme zarar verme niyetiyle. Bir keresinde Omegalar da aynı niyetle gelmişti. O zamanlar daha küçüktük. Emin değildik. Korkmuştuk. Kendimizi yalnız sanıyorduk." Gözleri kıpkırmızı oldu. "Sadece birkaçı sürünerek kaçtı. Geri kalanların boğazları kesildi. Kanları bu toprağı ıslattı ve ben o anda sürümü güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim."

Elijah'ın gözleri kısıldı. "Senden korkmuyorum, kurt-"

"Hayır," diye tersledi Ox. "Ama klanınız biliyor. Kokusunu alabiliyorum. Boyunlarının arkasından damlayan teri. Kalp atışları tekliyor ve takılıyor. Sen korkmuyor olabilirsin ama onlar *dehşete düşmüş* durumda."

"Kendilerine söyleneni yapacaklar."

hazır olun koşun insanları koruyun eve geri dönün ev güvenli ev

"O zaman çoktan ölmüşlerdir," dedi Ox ve şimdi, şimdi, şimdi-

Arkamızda elektronik bir ses yüksek sesle cıvıladı.

Hoparlörden bir ses "Sen oradaki!" diye bağırdı. "Geri çekilin. Tekrar ediyorum, *geri* çekilin. Silahlarınızı indirin ve lanet olsun, bunlar *kurt* mu?"

Jones.

Aynı anda birçok şey oldu.

Öküz: *güvenli eve şimdi taşın*

ve,

zincirler sıkılaştıkça üzerimizdeki kurtlar çığlık atıyordu,

Rico ve Chris ve Tanner ve Jessie koşuyor ve,

Kuzgun kafesinden kurtuldu, vahşi kurtları avcıların üzerine *fırlatırken* kanatları açıldı, hırlarken çeneleri açıldı, Elijah'ın gözleri büyüdü, avcılar bağırdı,

ve,

İki el ateş edildi.

Bir kurşun kulağımın yanından vızıldayarak geçti.

İkinci kurşun omzuna isabet ettiğinde Ox'un homurdanmasına neden oldu. *Hissettim*, bir patlama oldu, *acıyor, acıyor, aman Tanrım acıyor* ve bir adım geri çekildi.

Vahşi kurtlar onun arkasında toplanmış olan avcı grubuna çarparken Elijah yolundan çekildi.

Joe öfkeyle kükredi, Ox dizlerinin üzerine çöktüğünde bile, vardiyası onu ele geçirdi. Sırtındaki kaslar dalgalanırken, siyah kıllar derisi boyunca filizlendi. Elleri büyük pençelere dönüştü, yüzü kurt ortaya çıktıkça uzadı.

Mark bacaklarımı iterek beni çığlık atan avcılardan uzaklaştırdı, onlar da yaralı kurtların acısıyla geri çekilmeye çalışıyorlardı.

Koştuk.

Dönen karın içinde kaybolmadan önce omzumun üzerinden geriye baktım. Elijah kendini toparlamıştı ve arkamızdan bakıyordu. O

bakışlarımı yakaladı ve elini kaldırarak parmaklarını bana doğru salladı.
Kruvazörün yanından geçtik.
Jones içerideydi, gözleri görmüyordu.
Alnının ortasındaki delikten bir damla kan süzüldü.

OceanofPDF.com

yeterli

Yolun sonundaki eve vardığımızda CİĞERLERİM yanıyordu. Kurtlar insanların arkasında kalmış, durmadıklarından emin olmaya çalışıyorlardı. Chris ve Tanner baygınlık geçiriyordu. Elizabeth ve Robbie onları dik tutuyor, sırtlarına yaslanmalarına izin veriyor ve onları itiyorlardı.

Mavi evin önünden geçtik, Kelly insana doğru kayarak önden gidiyordu, Bennett evinin verandasına ulaştığında ayakları karda kayıyordu. Ox'un yere düştüğünü, karda kaydığını ve arkasında kan izleri bıraktığını görmek için bize dönüp baktığında gözleri geniş ve korku doluydu.

Rico ona doğru bir adım attı. "Ox'un nesi var?" diye sordu sesi tizleşerek. "O iyi mi? Neden o-"

"Gümüş," diye homurdandım, onu iterek yolumdan çekildim. "Kurşun gümüşten yapılmıştı. Jessie. Evde. Bir bıçak. Kurşunu çıkarmak zorundayız. Bunu tek başıma yapacak gücüm yok."

Hiç tereddüt etmeden koşar adımlarla merdivenleri çıktı ve Bennett'lerin evinin kapısı gürültüyle açılarak içeride kayboldu.

Elizabeth tekrar insana dönüştü, Chris ve Tanner'a tutunarak onları eşinin üzerinde durup öfkeyle hırlayan Joe'dan uzaklaştırdı. "Sorun yok," dedi yüzü kül rengi olmuştu. "İyileşecek. Sana bakmamız gerek. Rico, Robbie, yardımınıza ihtiyacım var."

Tanner ve Chris yüksek sesle itiraz etseler de Rico başını salladı.

Carter Kelly'nin önünde durmuş, ileri geri volta atıyor, burun deliklerini şişiriyordu. Robbie çelişkili görünüyor, Ox ve Elizabeth arasında gidip geliyordu. İnsanları eve doğru sürmesi için Elizabeth'in onun adını sertçe söylemesi gerekti.

"Joe," dedim, ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırarak. "Ox'a yardım etmem gerek, tamam mı?"

Beni tanıyorsun. Onu daha fazla incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Bir an için Joe'nun bana saldıracağını sandım ama Mark yanımdaydı, dudaklarını dişlerinin üzerine çekmiş, boğazından alçak sesle hırıliyordu. Kurtlar kafamın içinde şarkı söylüyordu ve tüm şarkıları maviydi ve doluydu

Acı, kafa karışıklığı ve *alfa alfa alfa* ile. Sokakta duyduğum diğer sesler kesilmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Artık koğuşları hissedemiyordum, en azından daha önce olduğu gibi.

Bu beklemek zorundaydı.

Ox'a yardım etmem gerekiyordu.

Ellerim titriyordu, üzerlerindeki kan hâlâ ıslaktı.

Metalik kokunun Joe'nun burnuna çarptığı anı görebiliyordum, çünkü bana doğru sızlandı, arkadaşı ve incinmiş cadısı arasında kalmıştı. "Ben iyiyim," dedim ona. "Ben iyiyim. Ama Ox'a gitmem gerek."

Jessie elinde büyük bir mutfak bıçağıyla uçarak evden çıktı. Merdivenlerden aşağı atladı ve zarif bir şekilde aşağıya indi. Yanakları kızarmış, nefesleri sert ve hızlı geliyordu.

Joe başını ona doğru salladı, sanki onun bir tehdit olduğunu düşünmüş gibi Ox'un üzerine çömeldi.

Serbest eliyle uzandı ve adamın kafasına bir şaplak attı. "Kesin şunu," diye tersledi. "Bırak da yapmamız gerekeni yapalım. Eğer yardım etmeyecekseniz, o zaman yolumuzdan çekilin."

"Belki de kızgın Alfa'yı kızdırmamalıyım," diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi. "Mistik ay büyüğü saçmalıkları için *vaktimiz* yok. Ya o hareket eder ya da ben onu hareket ettiririm."

Joe bir nefes çekti, yüzünü buhar kaplamıştı. Ve kenara çekildi.

Ox'un yanında diz çöktüm. Titriyordu ama gözleri açık ve farkındaydı. Saçlarının kanla keçeleştiği yeri görebiliyordum ama eğer-"Ox, geri kaymanı istiyorum, tamam mı? Yarayı daha iyi görmem gerek. Saçlarını tıraş edecek vaktim yok."

"Vardiya gümüşün kan dolaşımına daha hızlı girmesine neden olmaz mı?" Kelly, sesi yumruk yemiş gibi çıkarak sordu. "Bu onu-"

"Kalbine yakın değil," dedim. "Hızlı hareket edersem fark etmez."

Joe eğildi, Ox'un kafasına sokuldu. *Lütfen, yardım edin* ve *OxSevgiEşi*'ydi. Öküz karda yerde titredi ve tekrar insana dönüşürken uzun sızlanışı donuk bir iniltiye dönüştü. Saçları eriyip gittiğinde nefesi kesildi, geriye beyaz bir deri ve omzunda sanki *tütüyormuş* gibi görünen, kabaca bir çeyrek büyüklüğünde kanlı, yırtık bir delikten başka bir şey kalmamıştı.

Sırtını yerden kaldırdı. "Siktir," dedi dişlerini sıkarak. "Tanrım, bu *acıtıyor*, Gordo, bu-"

"Onu tutmalısın," dedim. "Kelly. Carter. Sana ihtiyacım var-" Kelly oradaydı, Ox'un omuzlarını itiyordu.

Carter bize doğru bir adım attı, hâlâ bir kurttu. Gözleri turuncu renkte parlıyordu. Gözlerini kapattı ve vardiyasını zorlamaya çalıştığını *hissedebiliyordum* ama bir şeyler yanılttı. Gözlerini tekrar açtı ve bir an için gördüğüme yemin ettim-

Mark ortaya çıktı, bir insandı ve Ox'un ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Ellerini Ox'un inciklerine koyarak onları karın içine doğru itti. Bana baktı ve başını salladı.

"Çabuk olacak," diye uyardım Ox'u. "Olabildiğince hareketsiz kal. Ne kadar çok hareket edersen o kadar uzun sürer."

Başını salladı, gözleri kızarmış, burun delikleri açılmıştı. Tereddüt etmedim.

Jessie'den bıçağı aldım ve kurşun yarasının etrafındaki deriyi keserek açıklığı genişlettim. Ox'un elleri yumruk oldu ve ayak parmakları kıvrıldı, ama başını burnunu alnına bastıran Joe'ya doğru çevirdi.

"Hazır mısınız?" Kelly ve Mark'a sordum. Başlarıyla onayladılar.

Elimi yaranın üzerine koydum, yaklaştım ama dokunmadım. Bitkin düşmüştüm ama zorladım. Onu, omzuna gömülü gümüş kurşunu bulmam biraz zaman aldı. Ama bir kez bulduğumda, ona yapıştım ve yukarı *çektim*. Ox, içine girmek için kullandığı yolu takip ederek yavaşça içinden çıkarken çığlık attı. Yanan etin kokusu burun deliklerimi doldurdu, ama o kadar yakındım ki-

Kurşun yaradan kaydı. Gerçekten de çok küçük bir şeydi. Mermi onu terk ederken Ox'un nefesi kesildi, Joe kulağında gürlerken boğazı çalışıyordu.

Elimi tekrar yaranın üzerine koydum, bu kez derisine bastırdım.

Elimden geldiğince acıyı çekmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra görüşüm değişmeye başladı ve Mark'ın "Gordo, bu kadar yeter. Gordo. *Gordo*."

Kollar beni sardı, çekiştirerek uzaklaştırdı. Sıcak bir göğse yaslandım.

"Sorun yok," diye fısıldadı Mark kulağıma. "Bir şey yok. Bak. İyileşmeye başladı bile. Başardın. Gordo, başardın. Sorun yok." Başımı salladım, gözlerimi açacak gücü kendimde bulamıyordum. Ondan sonrasını pek hatırlamıyordum.

Bana ait olmayan bir odada uyandım. Işık donuktu. Ben sıcaktım.

Yavaşça göz kırptım, kaslarım sertleşmiş ve ağrıyordu. Dövmelerim yanmış ve zayıf hissediyordum. Gözlerimi kapatıp tekrar uzaklara dalmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama sonra her şeyi hatırladım.

"Siktir," diye inleyerek başımı yastığa gömdüm.

"Kulağa doğru geliyor."

İçimi çektim. Tabii ki. Ona bakmadım. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Birkaç saattir," dedi Mark odanın içinde bir yerden.

"Öküz mü?"

"İyileşiyor. İyi olacak."

Gözlerimi tekrar kapattım. Nerede olduğumuzu biliyordum. Yastık onun kokusunu taşıyordu. Bu kokuyu nerede olsa tanırdım. Çocukluğumdan beri içime işlemişti. "Sen lanet olası bir pisliksin."

Mark homurdandı. "Daha iyi hissettiğini bilmek güzel." "Yer değiştirmişsin. Carter da."

"Başın beladaydı."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Çenem ağrıyordu. "Michelle'in ne dediğini duydun. Bu her şeyi daha da kötüleştirir. İstedtiğin bu mu?"

"Başın beladaydı," diye tekrarladı.

"Durumu kontrol altına almıştım."

"Elijah'a karşı demek istiyorsun."

"Evet."

"Görünüşe göre bildiğin kişi."

Lanet olsun. Bunun beni kıcımdan ısıracığını bilmeliydim. Gözlerimi tekrar açtım ve başımı çevirdim. Mark odasının penceresinin yanında duruyordu, içeri giren loş ışığa karşı siluet halindeydi. Camı kırığı kaplamıştı. Dışarıda kar hâlâ iri taneler halinde yağıyordu. Gözleri gölgeler içinde parlıyordu. Aklıma sert ve ısıracı bir düşünce geldi. "Ben bilmiyordum."

Michelle. Pappas'ı bilmiyordum. Elijah. Ben babam değilim. Mark, bana inanmalısın. Ben benim-"

"Biliyorum. Biliyoruz. Joe mutlu değildi. Ama sanırım Elizabeth ona ulaşmayı başardı. Ondan, senden ve benden başka kimse Elijah'ı bilmiyordu. Onun neler yapabileceğini. Ama o diğerlerine anlattı. Geçen sefer olanları."

Bir iniltiyle kendimi oturur pozisyona ittim. Üstüm çıplaktı, tenim odanın serin havasında çakıl taşları gibi parlıyordu. Ben baygınken biri beni kıyafetlerimden çıkarıp bir çift eşofman giydirmişti. Kim olduğuna dair iyi bir fikrim vardı. "Çocuklar mı?"

Mark başını hafifçe eğdi. "Morarmış. Biraz kanamış. Ama ciddi bir şey yok. Yaraları sarıldı. Çok şanslıydılar. Hepiniz şanslıdınız."

Boynumu kırdım, sertleşmiş kaslarımı gerdim. "Peki ya avcılar?"

"Eve yaklaşımadılar. Uzak duruyorlar. Şimdilik."

"Tabii ki öyleler," diye mırıldandım, ayaklarımı yere sürüyerek. "Lanet olası melodramatik pislikler." Elijah bize dolunaya kadar süre verdiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. O zamana kadar ölmüş olacaktı. Bunu kendim görecektim. "Bunun olacağını göremediğime inanamıyorum. Michelle. Bize ihanet etti."

"Yapabileceğinden emin değilim," dedi Mark yavaşça. "Kurtlar avcılarla mı çalışıyor? Tehlikeli bir oyun oynuyor." Durdu, düşündü. "Ama sır saklayan tek kişi o değil."

İğneleme karşısında irkildim. Bunu hak etmiştim.

"David King." "Ne olmuş ona?"

"Bana kız kardeşinin hâlâ buralarda olduğunu söyleyen oydu."

"Ve sen hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?" İşte oradaydı. Öfkenin ilk ipucu.

"Ne düşündüğümü bilmiyordum." "Asla bilemezsin."

Gözlerimi devirdim. "Hiç komik değilsin."

"Olmaya çalışmıyorum." Gözleri kısa bir süre turuncu renkte parladı. "Ve Michelle'in ne yapacağını görmemiz gerekse de gerekme de bize söylemeliydin."

"Biliyorum."

Alay etti. "Sen inanıyor musun? Çünkü sana inanmıyorum." Ona ters ters baktım. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Bunu biliyorum."

"Bize güvenmiyorsun. Sürünüze güvenmiyorsunuz."

Şimdi sinirlenmeye *başlamıştım*. "Cehenneme git, Mark. Ne sikim olduğunu bilmiyorsun-"

"Nedenini anlamam biraz zaman aldı." "Ve şimdi bana anlatacaksın, değil mi?"

Beni görmezden geldi. "Bize güvenmiyorsun. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile. Bize güvenmiyorsun çünkü tüm bunların geçici olduğunu düşünüyorsun. Sürünün seni tekrar terk edeceğini düşünüyorsun."

"Tanrım, *bu* fikre nereden kapıldığımı merak ediyorum."

Bana kaşlarını çatı. "Bir kez olsun ciddi olabilir misin?"

Güldüm. Pek hoş bir ses değildi. "Saçmalık. Konuyu sen açtın Mark. Eğer sözde-psikolojik saçmalıkların doğruysa, sürüme güvenmiyorsam, bu senin gibi insanlar yüzünden olurdu."

"Sana daha önce de söyledim. Her zaman geri geleceğim-"

"Ama *gitmedin*," diye tersledim onu. "Sen *gittin* ve hayır. Ne var biliyor musun? Bunu şimdi yapmayacağım. Ya da hiçbir zaman. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Mark sanki ben konuşmamışım gibi, "Bize güvenmiyorsun," dedi. Büyümü çağırıp onu pencereden aşağı atmayı gerçekten düşündüm. Bu düşüşten sağ çıkacağından oldukça emindim. "Ve bunun için ben suçluyum. Benim. Elizabeth." Kalın kalın yutkundu. "Thomas. Ve hayatımın geri kalanında daha fazla mücadele etmediğim için pişmanlık duyacağım."

"O senin Alfa'ndı," diye mırıldandım. "Sana istediği her şeyi yaptırabiliyorken *hayır* demek biraz zordu."

"O öyle biri değildi."

"Elbette."

"Gordo."

İçimi çektim. "Biliyorum." Çünkü Thomas Bennett'e karşı hissettiğim karmaşık duygular ne olursa olsun.... o öyle biri değildi. Sürüsünün özgür iradesini asla elinden almamıştı. Hoşuna gitmeyen kararlar almış olabilirlerdi ama o her zaman onları dinlerdi.

"Öyle mi?" Mark bana sordu. "Evet."

Mark başını salladı. "Onun hakkında sana söyleyebileceğim her şey gerçek olacaktı. Bana inanmak zorunda değilsin ama sana hiç yalan söylemedim, Gordo. Bir kere bile. Asla."

Konuşamadan başımı salladım.

"Seni burada bırakmak onu öldürdü. Seni geride bırakmak. Senin için dişiyle tırnağıyla savaştı. Maine'dekilere karşı. Sen onundun. Onun sana ait olduğu kadar sen de ona aitsin. O senin Alfa'ndı, Gordo. Sen onun cadısıydın. Hepimiz gençtik. Hepimiz hayatta kalmaya çalışıyorduk. Ve hepimiz kaybettiklerimizin yasını tutuyorduk."

"Burada kalabilirdi," dedim kısık sesle, ellerime bakarak. "Ama bunun yerine kral olabilmek için bir çocuğu yalnız bıraktı. Hem de neredeyse her şeyi elinden alınmış bir çocuğu. Thomas sadece işi bitirdi."

"Öyle değildi-" Mark'ın çenesi gerildi. "Öyle değildi. Eğer herkesin Alfa'sı olmasaydı, kurtların kaosa sürüklenme ihtimali vardı. Azınlığın ihtiyaçlarını çoğunluğun ihtiyaçlarıyla tartmak zorundaydı."

"Ve benim bu kararda nereye düştüğümü biliyoruz, değil mi?" "Çok kızgındı, Gordo."

"Ben de öyleydim."

"Tanrı *aşkına*," diye hırladı Mark. "Lanet olası hayatında bir kez olsun *dinleyebilir* misin?"

Başımı kaldırdım. Mark her zaman soğukkanlıydı. Sakindi. Ve derli topluydu. Ama şu anda çok öfkeliydi. "Ben yapmadım-"

"Seninle dürüst bir konuşma yapmaya çalışıyorum, *yıllardır* yaptığımız ilk konuşma ve sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Kuzgun pençelerini dikenli bir sapın etrafına kapattı. Bir gül açıyormuş gibi hissetti.

"O senin için savaştı," dedi Mark, sesi sertti. "O türcü pislikler senin insan olmandan nefret ediyorlardı. Avcılar yüzünden Bennett sürüsünün başına gelenlerden hâlâ dehşet duyuyorlardı. İnsanlar bizim sürümüzde olduğu gibi değildi. Babam insanların kurdun arkasındaki güç olduğunu düşünürdü. Diğer herkes onların bir zayıflık olduğunu düşünüyordu. Bir sorumluluk. Cadılar istisnaydı, çünkü *sihirleri* vardı."

"O zaman babam ne sikimdi?"

Mark başını salladı. "Sen babanın oğluydun. Tek gördükleri buydu. Kendin değildin. Baban kontrolünü kaybetti. Babam seni cadısı yaptığında sen *daha çocuktun*. Ve sonra avcılar geldi, ve bu... birleşti. Bu çok fazlaydı. Ve Thomas biliyordu, herkesin Alfa'sı olarak yerini kabul etmediği sürece anarşi olacağını biliyordu. Ondan nefret ediyordum.

bunun için. Elizabeth'in de vardı, en azından biraz. Ama hiçbir şey kardeşimin kendisine duyduğu nefretle kıyaslanamazdı. Babamızı kaybetmiştik. Teyzelerimizi ve amcalarımızı." Mark başını eğdi. "Küçük kuzenlerimizi. Kaybolmuştuk, Gordo. Thomas'ın bile ne kadar kaybolduğumuzu bildiğini sanmıyorum. Ama Osmond'un bildiğine inanıyorum. Ve bence o da bunun üzerine oynadı. O zamana kadar Richard Collins ile çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Ama Thomas'ı geri dönmeye ikna eden Osmond'dı. Ve senin kalman gerektiğini söyleyen de Osmond'dı." Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Thomas sana yalan söylemedi. Senin için her zaman geri dönecekti. Sadece düşündüğünden daha uzun sürdü. Ve eve döndüğümüzde bizimle hiçbir şey yapmak istemedin. Kurtlarla."

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Beni terk ettin, Mark. *Terk* ettin amına koyayım. Beni. Thomas sana onu takip etmeni söyledi ve sen sadece-"

"Sürü ile bağlarımı neredeyse koparıyordum. Bu yüzden."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Neredeyse sürüden ayrılıyordum." "Neden?"

Acı acı kıkırdadı. "Neden? *Neden?* Burada kalabileyim diye, seni aptal. Böylece *seninle* olabilirdim."

"Senden rica ettim. Sana *yalvardım*. Ve sen bana hayır dedin. Çünkü sen bir Omega olacaktın."

"Artık bir önemi yok, değil mi? Zaten oluyor."

Hareket ettiğimi fark etmeden önce onun önündeydim. Göğsüm onunkine çarptı. Keskin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. Gözleri turuncuya döndü. Boğazının arkasında alçak bir gümbürtü vardı. "Yapma. Bir Omega olmayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Gordo," diye hırladı ve bir diş izi gördüğüme yemin ettim.

"Kapa çeneni. Konuşmak için zamanın vardı. Şimdi benim sıram.

Beni duyuyor musun?" Yavaşça başını salladı.

"Senden nefret ettim. En uzun süre boyunca. Hepinizden. Sizden. Elizabeth. Thomas. Hepiniz. Beni burada bıraktın. Tek yapmak istediğim size elimden geldiğince zarar vermektir. Sonra hepiniz Green Creek'e döndünüz ve *hiçbir şey* olmamış gibi davrandınız. Sanki bana ihtiyacınız yokmuş gibi. Sanki beni *hatırlamıyormuşsun* gibi. Ve sonra Ox'u almaya çalıştınız ve-"

"Joe olduğuna eminim."

"Onun Joe olduğunu *biliyorum*," diye tersledim onu. "Thomas'tan *ilk* kez ne zaman haber aldım biliyor musun? Joe *yüziünden*. *Üzgünüm*, Gordo değildi. *Seni geride bırakmak istememiştim*. Çünkü oğluna yardım etmem için bana ihtiyacı vardı. Joe'ya yardım etmem için bana ihtiyacı vardı. Bunca yıl sonra, beni kullanmak istediği için geldi."

Seni sevmiyorlar, demişti annem. *Sana* ihtiyaçları var. *Seni* kullanıyorlar.

"Sana geldi," dedi Mark sert bir sesle, "çünkü oğluna yardım edebilecek kadar güvendiği tek kişi sendin."

Keskin bir nefes çektim. Aramızdaki bağlar sayesinde hissettiğim tek şey mavi hüzüdü.

"Sonra... Joe'yu bulduktan sonra, onu Richard'dan geri aldıktan sonra, o aynı değildi. Ox'la birlikte sesini tekrar bulana kadar. Ve o zaman bile, gecenin bir yarısı çılgık atarak uyanırdı. Onun için gelen canavar hakkında. Onu tekrar alıp götürecek olan canavar hakkında. Thomas başka ne yapacağını bilmiyordu. Joe'nun vardiyasını tamamlamasından önceki dolunaylar onun için çok acımasızdı. Kurdu derisinin altındaydı ve onu parçalıyordu. Thomas size geldi çünkü siz onun sürüsüydünüz, o sizin olmasa bile."

Başımı eğdim ve Mark'ın omzuna koydum. Gözlerim yanıyor, bedenim titriyordu. Bir el enseme geldi, parmakları saçlarımdaydı. Topraklayıcıydı. Tanıdıktı. Çok tehlikeliydi.

"Bunu yapmak istedim." dediğinde ağzı kulağıma yakındı. Senin için. Belki Omega'ya dönebilirdim. Belki de dönmezdim. O zaman bile sen benim dayanağımdın. Bu yeterli olabilirdi ama bunu öğrenmekten çok korkuyordum. Sen benim eşimsin, Gordo. Toprak, yapraklar ve yağmur."

Ona karşı ürperdim. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Kalp atışların aksini söylese de. Bence sen buna inanıyorsun. Ve bunun için üzgünüm."

"Lanet olsun
sana." "Bunu ben
de biliyorum."

Başımı kaldırdım ama çekmedim. O da elini bırakmadı. Verdiğim her nefesi içine çekti. Gözleri benimkileri aradı. Kısa bir süre aşağı baktı. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda dudakları kıpırdadı. "Dövmeni beğendim."

Anlamamıştım. "Sen neden bahsediyorsun? Sen benim bütün
-"

Ama görmemişti, değil mi? Hayır. O gittikten sonra aldığımı görmemişti. Sadece benim için olanı. Hatırlamak için.

Kalbimin üstündeki deriye işlenmiş kurdu ve kuzgunu görmemişti.

"Ne zamandır sende bu?" diye sordu, dişleri jilet gibi keskindi.

"Seninle ilgili değil," dedim ama ben bile kalbimdeki kekemeliği hissettim. "Elbette, Gordo."

"Değil."

"Tamam. O zaman ben vardiya değiştirirken bana benzeyen bir sürü kurt tanıyorsun, öyle mi?"

"Pislik," diye mırıldandım o sessizce gülerken. Elini bıraktı.

Kendimi ona yaslamaktan başka bir şey istemediğim halde bir adım geri çekildim. Her şey değişiyordu, hem de olabilecek en kötü zamanda. Milyonlarca farklı yöne çekildiğimi hissediyordum.

O anladı. Bana hüznle gülümsedi. "Sana söyleyecek şeylerim var, Gordo. Pek çok şey. Duymaya hazır olmayabileceğin şeyler. Ama her kelimesinde ciddi olacağım. Eğer iş benim vahşileşmeye başladığım noktaya gelirse-"

Başımı öfkeyle salladım. "Hayır. Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

."

"Biliyorum," dedi nazıkçe. "Yapmayacağını biliyorum. Ama bazen bazı şeyler beklemediğimiz şeyler olur. Teninde büyü olan ve her şey olan bir çocuk bulmak gibi." Gözlerini kapattı. "Ya da aklımı kaybetmek gibi."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eğer bu benim babamsa, o zaman bunu tersine çevirmenin bir yolu olmalı. Onu bulacağım. Ben-"

"Çoktan başladı."

Bir adım geri attım, gözlerim kocaman ve ıslaktı.

"Ne?" "Carter."

"Peki ya Carter?"

"O... biraz zaman aldı. Vardiyasından çıkması. Bu onun için olması gerekenden daha zor oldu."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Kimseye zarar verdi mi?"

"Hayır, ama Kelly'ye çok yaklaştığı için Robbie'ye çıkıştı. Ox zamanında aralarına girmeyi başardı."

"Neden bu kadar hızlı oluyor? Michelle dedi ki-"

"Söylediği tek bir kelimeye inansak bile, bu herhangi bir şey olabilir. Yaklaşan ay olabilir. Ya da vardiya nedeniyle vücudunda oluşan stres. Avcılara duyduğu öfke. Ya da Michelle ne kadar süreceği konusunda bize yalan söylüyor olabilir."

Cevabı bilmek istemiyordum ama sormak zorundaydım. "Peki ya sen?"

Başka tarafa baktı. "Orası... orası. Çok sessiz. Ama orada. Hissedebiliyorum." Titreyen bir nefes verirken beceriksizce omuz silkti. "Bunun olmasının istemiyorum, Gordo. Bunu kaybetmek istemiyorum. Bu bağı." Gülümsemesi titrekti. "Bana ait olan tek parçan bu."

Daha önceki günler vardı, uzun günler, bu kurdun karşında durduğunu düşünmek bile beni öfkeyle dolduruyordu. Bennett adını bir daha asla duymamak için her şeyimi verirdim. Kurtların dünyasını geride bırakmak ve bana da aynısını yaptıklarını unutmaya çalışmak için.

Ama şimdi sadece ıstırapla doluydum. Pişmanlıkla.

Zamanımı boşa harcamıştım. Çok fazla zaman.

Ona doğru bir adım
attım. Hiç başka tarafa
bakmadı.

Dizlerimiz birbirine çarparken nefes aldı.

Gözleri karanlıkta parlıyordu.

Alnımı onunkine bastırdım.

Parmakları kollarımda gezindi.

Nefes verdi.

İçime çektim.

Çok kolay olurdu. Şimdi. Burada, sonunda. Teklif ettiği şeyi kabul etmek. Her zaman teklif ettiği şeyi.

Nefesi dudaklarımda sıcaktı, ben- Başı yana
doğru sarsıldı.

İçimi çektim.

"Öküz," dedi sessizce. "Bu Ox. Bizi aşağıda istiyor."

Alfa'mı öldürecektim.

Mark'tan uzaklaşmak için hareket
ettim. Elim tuttu. "Hey."

Yukarı baktım. Bana utangaç bir şekilde gülümsüyordu. "Bunu... bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Evet," dedim ve sesim kısılmıştı. "Tamam,"
dedi. "Tamam."

Şimdilik bu kadarı
yeterliydi. Öyle olmak
zorundaydı.
Savaşmamız gereken lanet bir savaş vardı.

Bennett'lerin evindeki merdivenlerden indik, Mark arkamda yürüyordu. Ahşap basamaklar ayaklarımızın altında gıcırdadı ve sohbetin uğultusu bu sesle kesildi.

Lanet kurtadamlar.

Büyük odadaydılar. Hepsi. Bizim sürümüz.

Rico büyük bir kanepeye oturmuş, Jessie de koluna tünemişti. İkisi de attığım her adımı izliyordu. Rico'nun yaraları kamyonunda görüldüğü kadar kötü değildi.

Chris ve Tanner hırpalanmış ve morarmıştı. Chris'in alnı temizlenmişti ve tepesinde küçük bir sıra siyah dikiş vardı. Bu bir yara izi bırakacaktı ama gururla taşıyacağını biliyordum. Tanner'ın dizi hafifçe şişmiş ve sargıya alınmıştı ama yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Lanet olası İnsan Takımı.

Elizabeth kanepeye oturmuş, bacaklarını altına doğru kıvrırmıştı. Kelly onun yanındaydı, omuz omuza vermişlerdi. Carter ayaklarının dibinde oturuyordu, başı arkaya eğikti, gözleri kapalıydı, yavaşça nefes aldı, tuttu ve sonra burnundan verdi. Kelly'nin eli saçlarındaydı.

Robbie uzun koltuğun arkasında durmuş, ellerini ovuşturuyordu. Gözlükleri yüzüne garip bir şekilde oturmuştu ama ona gülünç göründüklerini söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Bana karşı büyüyor olmalıydı.

Ve Alfalar.

Pencerelerin yanında, sırtları sürüye dönük, dik ve sert bir şekilde durdular. Etraflarını bir güç aurası sarmıştı. İpler vardı, evet, hepimizin arasında olanlar. Kurtlar. İnsanlar. Bir cadı. Ve her zaman var olan mavinin yankılanan tonu vardı. Ama Joe tarafından bastırılmıştı. Ox tarafından. Öfkeliydiler ama bu öfke evdeki herhangi birine yönelmiş gibi görünmüyordu.

Kurt değildim ama yine de bölgemizdeki istilacı bir gücün yarattığı acil hissi anlayabiliyordum. Bir de buna, ona güvenmesek de bizi bir grup avcının önüne atmasını beklemediğimiz bir kadının ihaneti eklenince.

Özellikle de buraya daha önce bir kez gelmiş ve neredeyse her şeyi almış olan Elijah'a. Sırtımıza zalimce saplanmış bir bıçak gibiydi.

Eğer bundan sağ çıkarsak, avcılardan ve aramızdan iki kişiye bulaşan enfeksiyondan sağ çıkarsak, Michelle Hughes bunun bedelini ödeyecekti.

Ben ilgilenirim.

Kendimizi mavi hissetsek de yeşil vardı. Hala. Şimdi. *Rahatlamanın* yeşili, çünkü buradaydık. Birlikteydik.

Sırt çantalıydık. Carter

sessizliği bozdu.

"Biliyor musun," dedi sesi biraz kısık bir şekilde, "umarım aranızda ne haltlar dönüyorsa çözme yolundasınızdır. Demek istediğim, amcamın seni zor durumdaki bir genç kız gibi kollarında merdivenlerden yukarı taşımasını ve seni kontrol etmek için odasına girmeye çalışan herkese hırlamasını izlemek gerçekten iğrençti."

Yavaşça dönüp duvarı aniden çok ilginç bulan Mark'a baktım. "Ne yaptın?"

Kaşlarını çatıyordu. "Kapa çeneni." "Hayır. Ciddiyim. *Ne* yaptın?"

"Kurt gibi mağara adamı kesildi," dedi Rico. "Kapıyı çaldığımda kafamı ısırp koparacağını sandım. Kafana vurdu ve sonra seni inine götürdü. Muhtemelen sen uyurken seni yalayıp yalamadığını sormalısın. Bilirsin, seni temizlemek için falan."

"Dale'e ne oldu?" Tanner Chris'e fısıldadı. "O hâlâ hakkında konuşmadığımız bir şey mi?"

"Onun adını söylemeyi keser misin?" Chris tıslayarak karşılık verdi. "Onların mistik ay büyüsünü mahvedeceksin."

Jessie içini çekti. "Keşke bunu söylememiş olsaydım. Şimdi kulağa çok saçma geliyor."

"Oğluma aldırma," dedi Elizabeth bana. "Mark'ın seninle ilgilenmek istemesi gerçekten çok hoştu. Seni uykunda yalayacağından şüpheliyim."

Carter gözlerini açtı. Normal soluk maviydiler. "Bir keresinde uyandığında babamın saçlarını kokladığını söylemiştin."

Kelly başını kanepeye yaslayarak inledi.

Robbie uzandı ve beceriksizce Kelly'nin omzuna dokundu. Şaşırtıcı bir şekilde Kelly onu omuz silkerek uzaklaştırmaya çalışmadı. Robbie hafifçe kızardı,

gözlüklerini burnuna doğru itti, ama elini hareket ettirmedi.

Rico bana, "Bu kıyafetler sana büyük geliyor, baba," dedi. "Sanki sana ait değillermiş gibi. Sanki bir kurt onun gibi kokman için sana vermiş gibi."

Kaşlarımı
çattım.

Mark süslendi.

Kaşlarımı daha sert çattım.

"Oradalar," dedi Ox ve hepimiz sessizliğe gömüldük. "Onları hissedebiliyorum. Bir gölge gibi. Dünyayı kaplıyor."

Pencereden dışarı bakıyor, yağan karı izliyordu. Hiç denecek gibi görünmüyordu. Işık azalmaya başlamıştı, bu da öğleden sonra olduğu anlamına geliyordu.

Joe ona baktı, profilden inceledi, ama konuşmadı. Ox tekrar konuştu.

"Bu... Elijah. Gordo. Bana söylenene göre
Bennett sürüsü. Daha önce gelenler."

Beni göremese de başımı salladım ve arkadaşşıma, Alfa'ma, hepimizin düşündüğünden daha fazlası haline gelen bu çocuğa açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ben... evet."

Ox yavaşça nefes vererek, "Tamam," dedi. "Elizabeth'ten çoktan haber aldım. Bildiklerini. Sürünüze ne olduğunu. Şimdi senden duymak istiyorum. Nedenini."

Ox kızgındı.

"O-" diye başladı Mark ama elini tuttum ve sıkıca sıktım. Bana baktı ve ben de başımı hafifçe salladım. Kaşlarını çattı ama konuşmadı.

Bu benden.

Belki de Mark odasında söylediklerinde haklıydı. Güven hakkında. Sırlar hakkında. Bu sürünün içindeydım. Bennett'ların cadısıydım. Ailem nesillerdir onlarınkiyle iç içeydi. Bu öyle uzun bir geçmişti ki iliklerime kadar işlemişti ve bundan kurtulabileceğimi düşünsem bile asla tam olarak kurtulamayacaktım.

Ve olmak istemedim.

Thomas Bennett bir kurttu.

Ama aynı zamanda insandı.

Hatalar yaptı, evet. Babası gibi. Ve benimki gibi.

Ancak Thomas ve Habil ile babam arasındaki fark büyüktü. Kurtlar doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar.

Babam kederine teslim olmuştu.

Bu Mark'la ilgili değildi, en azından tamamıyla değil.

Bennett kardeşler ve ben yollara düştüğümüzde durum farklıydı. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapmıştık. Kendime bunun Thomas Bennett'in intikamını almakla ilgisi olmadığını söylemiştim. Oradaydım çünkü Joe onu takip etmemi istemişti. Onlara göz kulak olacak birine ihtiyaçları vardı.

Artık bunun doğru olduğunu düşünmüyordum.

Bir parçam Thomas Bennett yüzünden gitmişti. Çocukken pençelerini içime derinlemesine batırmıştı ve ilişkimiz ne kadar karmaşık hale gelirse gelsin, yine de benden kopmuştu.

Kuzgun şöyle dedi, diye düşündüm. Nevermore.

"Pappas" dedim.

"Feral," dedi Ox. "Sanırım eskiden olduğu adam gitmiş. Sadece kurt var."

"Tamam."

Yüzünü bana döndü. Babasının bacağının arkasına saklanan küçük bir çocuğu hatırladığımda tuhaf bir an yaşadım. Daha önce hiç kök birası içmemişti. "Suç ortağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Tam olarak değil. Bence... Bence Michelle Hughes ondan bir şeyler sakladı. Enfeksiyon hakkında ne kadar şey bildiği ayrı bir konu. Ama avcılar. Elijah mı? O yapmış olamaz."

"Ama onu *tanıyordu*," dedi Ox.

"Evet."

"Çünkü ona sen söyledin." Bu bir suçlama değildi ama öyle hissettirdi.

"Evet."

"Neden?" Joe sordu. "Yani... Anlamıyorum, Gordo. Onu ne zaman dır tanıyorsun?"

"David King'i Fairbanks'te bulduğumuzdan beri."

Joe'nun gözleri parladı. "Ve sen hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?"

Ox ona, "David King gittikten çok sonrasına kadar hiçbirinize ondan bahsetmedim," diye hatırlattı. "Henüz söylemedim. Hatırladınız mı?"

Joe ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu değil-"

"Ve sonra Richard geldiğinde. Benim için geldi. Ve ben hala hiçbir şey söylemedim."

Rico, "Çünkü sen fedakâr bir pisliksin," dedi. Sonra, "Alınma, *Alfa*. Tamam. Belki biraz alınabilirsin."

"Bunu bizi güvende tutmaya çalıştığın için yaptın," diye karşı çıktı Joe. "Ve o zaman bile, Gordo bunu anladı."

"O zaman Gordo'nun da aynı şeyi yapmaya çalışıyor olması mümkün, değil mi?" Hepsi bana baktı.

Allah kahretsin. "I..."

Mark elimi sıktı. Hâlâ onu tuttuğumu fark etmemiştim bile.

"Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm," dedim. "Eğer bilselerdi. Biz... buradaki her şeyi. Yaşadığımız her şeyi. Bu çok fazlaydı. Thomas. Ayrı kaldığımız yıllar. Richard. Pappas'a söyleyerek ve onun da Michelle'e söyleyerek bu konuda bir şeyler yapabileceklerini ummuştum. Tek bildiğim, onun çoktan gitmiş olduğuydu. İşleri tekrar kötüleştirmek istemedim. Hâlâ iyileşme sürecindeyken olmazdı. Nasıl paket olacağımızı bilmiyorduk. Eskisi gibi değil. Buradaki herkesle değil. Hiçbirinize güvenmediğimden değil. Daha çok kendime güvenmiyordum. Ve eğer bir şey olursa, gerekirse, kendi başıma halledebileceğimi düşündüm."

"Erkekler," dedi Jessie, sesi kızgın geliyordu. "Hepiniz bir grup pislik şehitsiniz. Elizabeth ve benim odadaki en zeki insanlar olmamıza şaşmamalı."

Elizabeth bana bakarak, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Şanslılar ki bize."

"Muhtemelen ne yapacakları hakkında en ufak bir fikirleri olmadan kaçarlardı. yapıyorlar," dedi Jessie.

Elizabeth başıyla onayladı. "Ve kendilerine virüs bulaştırırlar."

"Oh," dedi Rico. "Artık bunun hakkında şaka yapabilir miyiz? Hala çok mu erken olduğundan emin olamadım. Çünkü düşünürsen, komik çünkü - evet, bana bakanlara bakılırsa, hâlâ çok erken. Şimdi susuyorum."

"Dahası da var," dedim hafifçe yüzümü buruşturarak.

"Tabii ki var," dedi Chris. Omzunu Tanner'ın omzuna vurdu. "Hayatımızdaki en tuhaf şeyin Gordo'nun o kedi gıdıklayıcı bıyığı uzatmaya çalışması olduğu günleri hatırlıyor musun?"

"Ne günlerdi ama," diye iç geçirdi Tanner. "Üzerinde bıyıklı suratı olan Wanted posterini yaptık ve şehrin her yerine astık, herkese

çocuklarını korumak için."

"Bıyık bırakmaya mı çalıştın?" Mark bana sordu.

"İğrenç," dedi Kelly burnunu kırıştırarak. "Kokusunu alabiliyoruz Mark Amca." "Ne oldu, Gordo?" Ox bana sordu.

En iyisi bu işi bitirmektir. "Sen de hissettin. Koğuşlar. Bozulduklarında."

Yavaşça başını salladı. "Elijah cadılar olduğunu söyledi. Bu da hiçbir şeyi dışarıda tutmaya çalışmadıkları anlamına geliyor. Hepimizi içeride tutmaya çalışıyorlar."

"Evet. Ama başka bir şey de hissettim. Başka bir şey duydum."

"Ne?" Joe sordu.

"Babam."

Sessizlik.

Sonra, "Harika," diye homurdandı Carter. "Öldürdüğü hayvanların derilerini sırtına takan ve zincirlere bağlı vahşi Omegaları olan tuhaf bir dindar hatun var, bir tanesi aynı anda hem beni koklayıp hem de öldürmeye çalıştı. Kasabanın etrafını saran cadılar bizi içeride tutmak için ürkütücü büyüler yapıyor. Michelle Hughes aptal ve şeytani bir hatun, Mark ve ben de yavaş yavaş deliriyoruz. *Şimdi* de sevgili yaşlı babanın kafanın içinde konuştuğunu mu söylüyorsun? Bugünün canı cehenneme. Tüm günün canı cehenneme."

Daha fazla katılamazdım.

O gece birlikte yattık.

Hepimiz.

Kanepeler ve sandalyeler kaldırıldı.

Kalın, ağır battaniyeler yere serilmişti. Yastık yığınları.

Alfalar ortadaydı. Sürünün geri kalanı onları çevreledi. Rico bile bunu en az şikayetle yaptı, ancak bu sefer herkesin kıyafet giymiş olmasına şükrettiğini söyledi.

Başımı Ox'un bacağına yaslayarak uzandım ve bağıma yakın olma isteğime karşı koyamadım.

Mark da aynı şeyi hissetmiş olmalı, çünkü hiç uzağa gitmedi. Karanlıkta birbirimize dönük yatıyorduk, buz gibi gözleri sürekli bizi izliyordu. Alfalarımın seslerini duyarak uykuya dalmadan önce bir an vardı

Mark uzanıp parmağını yanaklarımda gezdirdiğinde kafamın içinde şarkı söylüyordu. Burnumda. Dudaklarım ve çenem.

Alnıma bir öpücük kondurdu. Ve sonra uyudum.

Telefonlar çalışmıyordu.

İnternet kesilmişti.

Bağlantımız kesildi.

PAPPAS toz haline getirilmiş gümüşü yere savurdu. Beni görünce hırladı, tüyleri diken diken oldu.

Ox tüm gücüyle ona kükredi.

Menekşe rengi gözleri titredi ve belki de o- Hayır.

Tekrar parladılar.

Kaybolmuştu.

"Onunla başa çıkmak zorundayız," dedi Mark bana daha sonra, boşluğa bakarak. "Kimseye zarar verme ya da ısırığındaki şeyi yayma riskini göze alamayız. Onunla başa çıkmak zorundayız. Yakında."

Dünyayı yakıp yıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

Karda yolumuza devam ettik. Etrafımızdaki ağaçlar beyaza bürünmüştü. Ox ve Joe yer değiştirmiş, arkalarında büyük pençe izleri bırakmışlardı. Kurtların peşinden giderken Mark yanımda iki ayağı üzerinde yürüyordu.

Hâlâ kar yağıyordu ama bir gün önceki kadar şiddetli yağmıyordu. Gökyüzü koyu griydi ve sabah güneşi bulutların arkasında bir yerlerde gizlenmişti. Ayın da orada olduğunu, dolunaya doğru genişlediğini biliyordum. Kurt değildim ama ben bile hissedebiliyordum.

Carter geride bırakılmaktan şikâyet etmiş, Joe'nun ikincisi olduğunu, bu yüzden cadılarla yüzleşmeye gitmesi gerektiğini söylemişti. Joe pes etmek üzereymiş gibi görünüyordu ama Elizabeth araya girdi ve o tek kelime etmeden Carter'ın hiçbir yere gitmeyeceği anlaşıldı. İcini çekti.

ama uyandıklarından beri kardeşinden birkaç adımdan fazla uzaklaşmamış olan Kelly'ye yaslandı.

Robbie bize eşlik etmeye gönüllü oldu ama Ox ona kalmasını söyledi. Michelle'in adamlarının onun kafasıyla oyun oynamasını istemiyordu.

Kuşlar seslendi, ağaçlarda ötüştiler.

Buz ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

Nefesimiz etrafımızda dalgalanıyordu.

Mark, "Baban" dedi.

"Babam," diye mırıldandım, yıllar önce devrilmiş bir ağacın üzerinden geçerken.

"Kafanın içinde."

"Doğru."

"Bu normal mi?"

Gözlerimi devirdim. "Oh, tabii. Kurtlar çıldırıyor. İsa manyağı avcılar. Yükseklerden gelen ihanet. Kafamdaki sevgili yaşlı babam. Elbette, Mark. Bununla ilgili her şey normal."

"Neden peki?"

"Neden ne?" Kuyrukları birbirine sürtünerek önümüzde yürüyen iri kurtları izlerken sordum.

"Neden o senin kafanın içinde?"

"Sınır sorunları olduğu için mi?"

Mark gözlerini kısarak bana baktı. "Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

"*Bilmiyorum*, Mark. Onu çocukluğumdan beri görmedim ve ilişkisi olduğu kadını öldürdükten sonra annemle birlikte on altı kişiyi öldürdü."

Mark homurdandı. "Oldukça normal o zaman."

Ona ters ters baktım. "Cidden *şu anın* mizah anlayışı bulmak için iyi bir zaman *olduğuna* mı karar veriyorsun?"

"Ben her zaman komiktim."

Tam bir yalancıydı. "Hayır, neden kafamın içinde olduğunu bilmiyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. *Gerçek* olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da Green Creek'te olup olmadığını. Eğer burada Michelle'in bir grup pislik cadısı varsa, sence gerçekten yüzünü göstermeye çalışır mı?"

Mark çenesini ovuşturdu. "Tabii Michelle'le de çalışmıyorsa."

Ona ters ters baktım. "Yapma. Sakın bunu söyleme. Bize uğursuzluk getireceksin ve ben de seni bir saniye bile düşünmeden ateşe vereceğim."

Bana sırtıttı. "Hayır. Yapacağını sanmıyorum."

Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda onu daha çok seviyordum. "O bunu asla yapmaz. Elijah gibi değil. Bu ona yakışmaz."

"Çünkü kurtlardan nefret ediyor. Michelle'e de böyle söylemiştin. Her şey için... onları suçlardı."

"Evet."

Mark eldivenli elimi tuttu. Dönüp ona baktım, yüzümde bir soru vardı.

Beni düşünceli bir şekilde inceliyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Ondan her şeyi saklamaya çok alışmıştım ve aramızdaki bu değişim, hayatımın çoğunu görmezden gelerek geçirdiğim bu şey, hazırlıklı olduğum bir şey değildi. Başım dönüyordu.

"Sen o değilsin." dedi.

Elimi çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Çünkü bilmiyorum-"

"Lanet olsun, Mark. Sana saçmalıklarını duymak istemediğimi söylemiştim. _"

"Mark, "Yaptığı şeyi yapmak için kendi seçimini yaptı," dedi. Ve her ne kadar Siz de aynısını yapabiliydiniz, bizden her şeyinizle nefret etme hakkına sahip olmanıza rağmen bunu yapmadınız."

"Ettim," diye karşılık verdim, anlamadığım nedenlerden dolayı aniden sinirlenmişim. "Senden nefret ettim. Ve Thomas'tan. Ve Elizabeth'ten. Kurtlardan ve sürülerden nefret ettim. *Senden* nefret ettim."

"Ama bir parçan yapmadı," dedi Mark, emin bir sesle. "Hikâyen, o-" Başını salladı. "Kötü adam olabilirdin, Gordo. Ve bu senin hakkın olurdu. Ama sen bunun yerine bir pislik olmayı seçtin."

"Sen... bana iltifat mı ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, gerçekten kötü bir iş çıkarıyorsun."

O gizli gülümsemesiyle gülümsedi ama gülümsemesi neredeyse belirlediği anda kayboldu. "Sen baban değilsin."

"Bunu

biliyorum."

"Biliyor

musun?"

Elimi geri çektim. "Mesele bu değil. Bizim bölgemize gelip bizimle uğraşabileceklerini sanan bazı ahmaklarla ilgili. Bu

Haftalardır bir şey öldüremediğim gerçeği beni sinirlendirmeye başladı."

"Bu olduğunda huysuzlaşıyorsun."

"Doğru," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu yüzden belki de iç gözlem saçmalığını sonraya sakla, tamam mı?" Cevap vermek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Ve yemin ederim, eğer daha sonra olmayabilir dersen, bundan sonra *olacaklardan* ben sorumlu olmayacağım."

Gülümsemesi geri döndü. "Göğsünde benim kurdumun dövmesi olduğunu bildiğim için tehditlerin artık o kadar da kötü gelmiyor."

"Isır beni," diye tersledim ve Alfaların peşinden yürüdüm. Mark arkamdan kıkırdadı. "Ah, ısıracığım."

Lanet kurtadamlar.

BİR ZAMANLAR Green Creek'ten çıkan toprak yol boyunca bir derenin üzerinden geçen üstü kapalı eski bir ahşap köprü vardı.

Sonra Richard Collins, Osmond ve Omegas ile birlikte geldi ve ardından gelen her şeyde yok edildi.

Daha sonra köprünün çok eski olduğu söylendi. Olması gerektiği kadar iyi bakılmamıştı.

Birçok kişi daha önce düşmemiş olmasına şaşırdı.

Önemli bir aile tarafından kasabaya bir bağış yapılmıştı. Elizabeth Bennett, merhum kocası adına kasabanın yeniden inşa edilmesi için elli bin dolar bağışta bulunmuştu.

Ertesi yaz bir tören düzenlenmişti. Elizabeth Bennett'in oğullarıyla birlikte durduğu bir kurdele kesme töreni, üçü de mükemmel dikilmiş takım elbiseler içinde şık bir şekilde giyinmişti. Sürünün geri kalanı oldukça büyük bir kalabalıkla birlikte belediye başkanının hazır bir teşekkür konuşması yapmasını izlemişti. Kurdele kesilmiş ve insanlar alkışlamıştı.

Yeni köprü eskisinin neredeyse birebir kopyasıydı, ancak çok daha sağlamdı. Tasarımı onaylayan kasaba meclisi, bunun Green Creek'in cazibesinin bir parçası olduğunu söyledi. Küçük bir dağ kasabasının giriş kapısı.

Tek gerçek fark, köprünün Green Creek tarafındaki plaketti; metal üzerine kazınmış altı kelime:

Şarkılarımız her zaman duyulsun.

İnsanlar efsane karşısında şaşkına dönmüştü. Ama biz biliyorduk. Hem de nasıl biliyorduk.

Köprü şimdi bir kartpostal gibi görünüyordu, kırmızı ahşap yoğun karın arasından zar zor görünüyordu.

Ve önünde duran insanlar vardı.

Soğuk hava için iyi giyinmişlerdi. Dört kişilerdi ve tek birini bile tanımasam da, onları gördüğüm anda cadı olduklarını anlamıştım. Alfalarım büyünün bir imzası, bir parmak izi olduğunu söylemiştim. Vahşi kurtlar bunu herkesten daha iyi biliyordu, bu yüzden enfeksiyonun arkasında babamın olduğuna ikna olmuşum.

Ve artık bana ait olmasalar da önümüzde duran koğuşları *hissedebiliyordum*. Pappas bana koğuşların yanılmaz olup olmadığını sormuştu. O zaman ne kadarını bildiğini öğrenebileceğimizden şüpheliydim. Ama bunun bizi uyarmaya çalışma şekli olabileceğini düşündüm. Ben dinlememiştim. Ya da en azından ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım.

Ama koğuşlar yanılmaz *değildi*. Güçlüydüm ve büyüm çok genişti ama Bennett bölgesindeki koğuşlarım bile onları manipüle etmeye kararlı birden fazla cadının saldırısından kurtulamadı. Büyü dileklerin gerçekleşmesi değildi. Sert ve kabaydı, cadının kanından ve kemiklerinden çekilir, derime kazınmış mürekkeple odaklanırdı.

Cadılar -üç erkek ve bir kadın- biz yaklaşırken temkinli görünüyorlardı. Koğuşların hemen yakınında duran Alfalara baktılar. Kurtlar *onları* göremiyordu, benim görebildiğim gibi değil, ama *hissedebiliyorlardı*. Ox bir keresinde bana büyü kokusunun burnunu hapşıracaktı gibi kaşındırıldığını söylemişti. Ozon gibi keskin ve dumanlı kokuyordu.

"Alfalar Bennett ve Matheson," dedi kadın sertçe. Saygılı olmaya çalışıyordu ama törende durmayı o kadar geride bırakmıştık ki, bu çok saçmaydı. "Huzurunuzda bulunmaktan onur duyuyoruz. Alfa Hughes selamlarını gönderdi."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Belki de onurunu al ve bir tarafına sok-"

Ox bana hırladı.

Mark devralmaya karar verdi, ki bu muhtemelen hepimiz için daha iyiydi. Benim sadece birkaç kemik kırmak istediğim yerde o diplomasiyi biliyordu. "Cadımızın söylemek istediği şey, buraya Alpha Hughes'tan selam almaya gelmediğimizdi. O yüzden onurunuzu alın ve kışınıza sokun."

Belki o kadar diplomatik değildir.

Joe ona hırladı.

Neyse ki biraz bayılmadan önce otuz dokuz yaşında sert bir cahil olduğumu hatırladım. Yine de yakındı.

Cadılar memnun değildi. Kadın Alfalara seslendi. "Kurtların hayatta kalmasını sağlamak için yapması gerekeni yaptı." Mark'a baktı. "Ve Bennett sürüsü kendini enfekte olmuş üyelerle bulduğuna göre, siz de kontrol altında tutulmalısınız. Eminim rollerimiz tersine dönseydi siz de aynısını yapardınız."

"Bakın," dedim, "bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bunu düzeltmenin bir yolunu buluruz. Ve buluyoruz da."

Kadın başını bana doğru eğdi. "Montana'da tamir ettiğiniz Omega gibi mi?"

Gözlerimi kırptım. "Sen de ne-"

Ve boğazına bir Alfa'nın pençeleri dolandı ve hikayeyi anlatmak için yaşadın. Evime gittin ve sana merhamet gösterildi. Ama ben bir kurt değilim. Ben de insan sayılmam. Toprağın altındaki damarlar. Bazen o kadar derindir ki asla bulunamazlar. Ta ki benim gibi biri çıkana kadar. Ve korkmanız gereken kişi benim. Çünkü ben hepsinden kötüyüm.

"Doğru," dedi kadın. "Bir ara sokakta öldürdüğün Omega. Michelle'in Richard Collins'in izini sürmesi için gönderdiği bir ekip onu insanlardan önce buldu. Senin büyüünün pis kokusu her tarafını sarmıştı Livingstone. Bu yüzden bize hiçbir şeyi düzeltmekten bahsetme."

"O bir Omega'ydı," diye homurdandım ona. "Collins için çalışan. O değildi-"

"Peki Mark Bennett Omega'ya dönüştüğünde ne olacak?" diye sordu. "Sen de onun için aynısını yapacak mısın? Kana susamışlık çöktüğünde ve hayvanına yenildiğinde?"

Ben ileri doğru adım atarken kurtlar hırladı. Koğuşların gücü üzerime çöktü ve dişlerimi sıkmama neden oldu. Sanki binlerce küçük iğne derime batıyormuş gibi hissettim, kan akıtacak kadar derine inmiyordu ama yakındı. İyiydiler. Beklediğimden çok daha iyiydiler.

Şanslarına, cadılar endişeli görünüyordu, sanki ne olursa olsun koğuşları delip geçeceğimi düşünmüşler gibi bir adım geri çekildiler. Ya öyle ya da kızgın Alfa kurtlarının sesinden hoşlanmadılar. Göründüklerinden daha zekiydiler.

Ve orada bitmeliydi. Onları tehdit edecektik, onlar da boş yere karşılık vereceklerdi ve biz de oradan ayrılacaktık. Ox'un bize söylediğine göre, kendimizi göstermemizin tek amacı Michelle Hughes'un onu tanıdığımızı anlamasını sağlamaktı. Korkmayacağımızı. Bu savaşı kapımıza kadar o getirmişti ve burada işimiz bittiğinde, Carter ve Mark'ı iyileştirmenin bir yolunu bulduğumuzda ve avcıların icabına baktığımızda, onun peşine düşecektik.

Ama onun yerine köprüde bir figür belirdi.

Kısa bir an için onun babam olduğunu düşündüm ve kalbim göğsümde tökezledi.

Mark duydu ve bana doğru yaklaştı. Alfalarım bana sürtündü, kuyrukları tehlikeli bir şekilde seğiriyordu.

Ama o gibi *hissetmiyordum*. Babamın büyüünü bilirdim. Bu koğuşlarda değildi. Bu cadılarda değildi. Kim olurlarsa olsunlar, ona ait değillerdi.

Ne kadar kısa sürse de korkuyu durdurmadı.

Kim olduğunu gördüğümde korkum kısa sürede yerini güvensizliğe bıraktı. Mark yanımda kaskatı kesilince bu inançsızlık *öfkeye* dönüştü. "Dale?" diye sordu, sesi boğuklaşmıştı.

Dale köprüden çıktı, kar ayaklarının altında çtırdıyordu. "Mark," dedi Dale başıyla selamlayarak. "Merhaba."

"Burada ne halt ediyorsun?" Tersledim.

Dale soğukkanlılıkla bana baktı. "Alfa Michelle Hughes'un cadısı olarak buradayım. Koğuşların dayanmasını sağlamak için. Bu benim işim." Uzandı ve onlara dokundu. Koğuşlar renkten renge girerken kafamın içinde derin bir nabız attı ve etrafımızda ne kadar uzandıklarını hissettim. Tüm bölgeyi kapsamıyorlardı ama Green Creek'in tamamı kuşatılmıştı.

Ben onu durduramadan Mark yarı yer değiştirdi ve kendini Dale'e doğru fırlattı, dişleri gösterilmişti, gözleri turuncu alevler saçıyordu. Ağır bir çanın derin sesiyle parlak bir şekilde yankılanan koğuşlara çarptı. Tekrar karın içine düştü.

Ben Mark'ın yanında diz çökerken Alfalar önümüzde bir ileri bir geri yürürken hırladılar. İnledi, gözleri buz mavisine dönmüştü. "Seni aptal," dedim kalkmasına yardım ederek. "İyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Peki." Dale'e ters ters baktı. "Sen nasıl cadı oluyorsun? Sende büyü kokusu almadım."

Dale omuz silkti. "İnsanın gerçek benliğini saklamasının yolları vardır, Mark. O kadar da zor değil. Öyle değil mi, Gordo?"

"Buradan çıktığımızda," diye söz verdim ona, "önce ben senin için geleceğim." Benden habersiz koşuşlarıma girmeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama artık bir önemi yoktu. Kendini ifşa ederek bir hata yapmıştı.

Dale etkilenmemişti. "Michelle sana bu fırsatı verdi. Enfekte kurtların yaşamasına izin verirseniz neler olacağını size anlattı. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz. Bunu takdir edebileceğinizden eminim."

"Bunca zamandır," dedi Mark, sesi şaşkın geliyordu. "Bunca zamandır onun için çalışıyordun."

Dale neredeyse pişman görünüyordu. "Seni önemsiyordum Mark. Düşündüğümde daha fazla." Bana baktı. "Aklın başka yerlerde olsa bile. Eğer bu seni teselli edecekse. Bir Bennett'e bu kadar yakın olmak, seni yakından tanımak." Başını iki yana salladı. "Bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim."

Oh, evet. İlk o olacaktı.

Tanıdık bir kas ve kemik çatırtısı duyuldu ve Oxnard Matheson ile Joe Bennett karda çırılçıplak durdular.

Şimdi cadılar bir adım geri çekildi.

Dale bile.

Ox yavaşça, "Michelle Hughes yüzünden buradasın," dedi. "Çünkü sana gelmeni o söyledi."

"O istedi-"

"Bu lafın geliyordu," diye homurdandı Joe.

Dale'in yüzü kar rengini almıştı.

"Alfa'nız," dedi Ox, sesi ölümcül derecede sakindi, "avcılarını gönderdi. *İçimize* bölge. Sürümüzü ortadan kaldırmak için."

Dişi cadı kıllarını kıpırdattı. "Sadece enfekte olmuş Omegalarla ilgilenmeleri konusunda kesin emir aldılar-"

"Ve gerçekten orada duracaklarını mı düşünüyorsun?" Joe soğukkanlılıkla sordu. "Kim oldukları hakkında hiçbir fikrin yok mu? Bir kere geldiler. Büyükbabamı öldürdüler. *Çocukları* öldürdüler. İki kurtla duracaklarını mı sanıyorsun?"

Kadın gözlerini kocaman açarak Dale'e döndü. "*Kralları* o mu gönderdi? Dale, o da ne-"

"Ne yaptığını biliyor," diye tersledi Dale ve kadın sustu. Ox'a baktı. "Başka kimseye zarar vermeyecekler."

Ben de "Zaten bir insan polisi öldürdüler." dedim.

"Kahretsin," diye mırıldandı diğer cadılardan biri. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Dale gergin görünüyordu. "Eğer bir nedeni varsa-

Joe'nun buna tahammülü yoktu. "*Nedeni*, yanlış zamanda yanlış yerde olmasıydı. Onu öldürdüler. Masum kanı döktüler ve bu senin Alfa'nın suçu. Onun ölümü onun ellerinde."

"Dale," diye yalvardı Mark ve Tanrım, bunu duymaktan nefret ediyordum. "Beni dinle. Lütfen. Eğer içinde beni önemseyen bir parça varsa, onları dışarı çıkarmalısın. Sürümü. Carter ve beni burada bırak, tamam. Ama diğer herkesi buradan çıkarmalısın."

"Evet," dedim, koğuşlara doğru bir adım atarak. "Koğuşları açın. Hadi ama. Onu önemsiyordun, değil mi? Yap şunu. Ne olacağını gör." "Gordo," dedi Mark.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Kesinlikle olmaz. Gerçekten seni burada tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun? Siktir et onu da, seni de." Dale'e döndüm. "Aç şunu. Şimdi aç. Eğer yaparsan, sana avantaj sağlarım. Eğer yapmazsan ve ben buradan çıkarsam, yapacağım şey hoşuna gitmeyecek." Arkasındaki diğer cadılara baktım. "Bu hepiniz için geçerli. Sence bu beni taşıyabilir mi? Biraz zaman alabilir ama Bennett bölgesinde bir Livingstone'um. Buradan *çıkacağım*. Ve seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın."

Bir an için cadılardan birinin kırılacağını düşündüm. Erkekler endişeli, kadınlar korkmuş görünüyordu.

Ama sonunda öne çıkan Dale oldu.

Aramızda sadece birkaç santim vardı ama aramızdaki mesafe sihirli bir duvarla doluydu. Koğuşları gün gibi net görebiliyordum. Kullandıkları büyüü, kilit ve anahtar olan dönen arkaik sembolleri görebiliyordum.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz," dedi sessizce, ancak tüm kurtların onu duyabildiğini biliyor olmalıydı. "Enfeksiyon kontrol altına alınacak."

"İstediğinizi yaparsak, Mark ve Carter'ı öldürürsek her şeyin biteceğini mi sanıyorsunuz? O kadar aptal olamazsın."

Omzumun üzerinden baktı, sonra tekrar bana döndü. "Olabilir. Benim Alfa'm sizin anlattığınız gibi bir canavar değil."

Acı acı güldüm. "Bennett sürüsünün çoğunu öldüren avcı klanıyla aynı safta yer aldı. *Çocukları* öldüren aynı klan. Ve

Sonra da onları *buraya* gönderdi. Bunun onu bir canavar yaptığını düşünmüyorsan, o zaman ciddi anlamda berbat bir ahlak anlayışın var demektir, dostum."

Hiç etkilenmedi. "Bennett sürüsünü yeterince uyardı. Bu onun suçu değil. Bu hepinizin suçu."

"Pappas elimizde. Eve döner dönmez onu öldüreceğim." "Alpha Hughes, Philip Pappas'ın kendisi için kayıp olduğunun farkında. Bu üzücü, ama kayıplar her zaman öyledir."

Ellerimi koğuşlara vurdum. Dövmelerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Dale zar zor göz kırptı. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim."

"Korkarım boş tehditler," dedi Dale. "Koğuşlar dayanacak-"

Mark dedi ki, "Eğer bana herkesin güvende olacağına dair söz verirsen, hemen seninle gelirim. Dövüşmeyeceğim, yemin ederim dövüşmeyeceğim" dedi ve *ben de* "Kapa o lanet çeneni. Sana izin vermeyeceğim, *izin vermeyeceğim*."

Mark üzgün gözlerle bana baktı. "Gordo. Bu-"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu sürüdeki lanet olası şehitlerden bıktım usandım."

Mark bana doğru bir adım atarak, "Bunu senin söylemen çok zengin," dedi. Koğuşlara yaklaştıkça yüzünü buruşturdu. "Ama bu şu anlama geliyorsa-" "Peki ya Carter?" Dale sordu.

Mark, Alfalarının itirazları üzerine, "O da aynısını yapardı," dedi. "Yapacağını biliyorum. Yeter ki bana hemen şimdi ve burada başka kimsenin zarar görmeyeceğine dair söz ver. Avcılar Green Creek'i terk edecek ve bir daha asla geri dönmeyecekler."

Dale yavaşça başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor." Ve ben dişlerini boğazına nasıl geçireceğimi düşünmeden devam etti. "Ancak bununla ilgili sorun, sürünüzde başka kimlerin enfekte olduğunu bilmememiz."

"Kimse yok," dedi Mark. "Başka kimse yok."

"Evet," dedi Dale, hiç de kaba olmayan bir sesle. "Öyle diyorsun. Ama bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz? Tek bildiğimiz, tüm sürünüzün enfekte olduğu. Bütün kurtlar. Bu riski gerçekten göze alabilir miyiz?"

O zaman anladım. Bunu daha önce görmeliydim. Ama unutmuşum. "Yalan söylüyor."

Şaşırmış görünüyordu. "Ne hakkında yalan söylüyorsun?"

Alfalarım baktı. "Mark Dale'e gitti. Michelle'le konuştuktan hemen sonra. Ertesi sabah gitti. Her şeyi bitireceğini söyledi."

onunla birlikte."

"Mark?" Ox sordu.

Mark bana bakmak için yavaşça başını çevirdi. "Evet. Yaptım. O.... Anladığını söyledi. Düşündüğümden daha kolay oldu."

"Ve eğer isteseydi," dedim, düşüncelerim öfkeyle dönüyordu, "eğer Michelle vahşi kurtları gerçekten umursasaydı, Dale onu hemen orada öldürebilirdi. Ama öldürmedi. Mesele enfeksiyon değil. Mark ve Carter'la ilgili değil. Tüm sürüyle ilgili." Dale'e döndüm. "Michelle Hughes enfeksiyonu bahane olarak kullanıyor. Bizi ortadan kaldırmak için. Hepimizi. O biliyordu. Önceden. Pappas hakkında. Pappas bildiğini düşünmese de. O biliyordu. Ve neler olabileceğini bilerek onu yine de buraya gönderdi."

Dale konuşmadı. Sadece bana baktı.

"Dale?" diye sordu kadın, sesi emin değil gibiydi. "Neden bahsediyor bu?"

"Mesele hiçbir zaman enfeksiyon olmadı," dedim Dale'e bakarak. "Bennett sürüsünü istemiyor. Joe'yu istemiyor. Bölgeyi istiyor. Green Creek'i istiyor. Avcıları buraya hepimizi yok etmek için gönderdi. Geri kalan her şey sadece yardımcı. Bunu nasıl yaptı? Babamı mı buldu? Bunu ona o mu yaptırdı?"

Dale güldü. "Oh, Gordo. Ne kadar uzağa kaçarsan kaç, ne kadar saklanmaya çalışırsan çalış, her zaman bir Livingstone olmanın gölgesi teninin her santimini kaplayacak. Bu asla kaçamayacağın bir şey. Hayır. Hayır, onun Robert Livingstone ile hiçbir ilgisi yok. Sen sormadan söyleyeyim, benim de yok. O... nerede olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz öldüğü."

"Ama geri kalanı?" Joe sordu, gözleri kıpkırmızıydı.

Dale sinmedi. "Gerisi olduğu gibi. Buraya koşuyorsun. Hep kaçtınız. Green Creek, sizlerin aklına bile gelmeden çok önce Bennett'ler için bir sığınaktı. Alpha Hughes bunu anlıyor. Ve siz bu dünyadaki yerinizi kabullenemediğiniz için, onu sizden alacak."

Kadın dedi ki, "Bu hiçbir zaman-"

Dale dönüp ona bakmadı bile, "Bir kelime daha edersen kendini onlarla birlikte orada bulursun. Anlaşıldı mı?"

Cadılar konuşmadı.

"Bununla mücadele etti," dedi, özür dileme cüretini göstererek. "Bu onu incitti. Bu ona büyük acı verdi. Özellikle de... özellikle de

Pappas hakkında. O onun ikincisiydi. Ona değer veriyordu. Ancak tüm kurtları korumak için bir seçim yapılması gerektiğini biliyordu. Ve sonunda, bu seçimi yapabilecek kadar güçlüydü. O herkesin Alfa'sı. Evet, geçmişte seni hafife aldı. Bunu bir daha yapmayacak. Avcılar nihai çözümdür."

"Çünkü birbirimizi ortadan kaldıracamız," dedim yavaşça, son parça da yerine oturmuştu. "Ve Green Creek ele geçirilmek üzere açık bırakılacak."

"Çoğu kişinin sandığından daha zekisin," dedi Dale ve Mark'ın onun saçmalıklarına kanmasına inanmadım. "Burası farklı bir yer. Alfa Matheson bunu doğrulayabilir. Yeryüzündeki sihir her neyse, onun zorunluluktan bir insan Alfa olmasına yol açtı. Burada bir Alfa yoktu ve bölgenin bir Alfa'ya *ihtiyacı vardı*. Sen buradaydın Gordo, bir bekçi olarak, ama sen bile sonunda gittin. Bir sürü vardı ama onlara liderlik edecek kimse yoktu. Ve böylece Ox ihtiyaç duyulan şey oldu." Başını iki yana salladı. "Bu yerdeki gücü hayal bile edemiyorum. Ve ne kadar derine indiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Kurtlar, biz cadıların önünde, Dale'in önünde omuz omuza durana kadar öne çıktılar. O geri adım atmadı, arkasındakiler gibi geri çekilmedi. Kafamın içinde öfkeyi, dişlerini bizden öncekilerin etine geçirmek isteyen kurtların şarkılarını duydum. İplerin arasından sürünün geri kalanı öfkelerini haykırıyordu.

"Michelle elini çok erken oynadı," dedi Ox, sesi alçak ve güçlüydü. "Savaş mı istiyorsun? Bir savaşın var. Çünkü avcılarla işimiz bittiğinde senin için geleceğiz. Ve cadımın dediği gibi, sizi bulamayacağımız hiçbir yere kaçamazsınız."

Döndü ve ağaçlara doğru yürüyerek uzaklaştı.

Joe eşini takip etmeden önce cadıların önünde yere tükürdü. Ox ulumadan önce arkamda onların yer değiştirme seslerini duydum, ses etrafımızdaki durgun havayı paramparça etti.

Dale bile bu ses karşısında irkildi.

"Boku yedin," dedim sıkıca gülümseyerek. "Belki de sadece bir garajda çalışan küçük bir kasaba köylüsüyüm. Ama uzun bir hafızam var ve her birinizin yüzünü hatırlayacağım. Şimdi koşmaya başlasanız iyi edersiniz. Çünkü en son sürümüz için gelen birinin kafası koptu. Ve emin olun ki size yapacağım *en* son şey de bu olacak."

Döndüm ve Alfalarımı takip ettim.

Omzumun üzerinden arkama bakmadan önce sadece birkaç adım atmıştım. Mark cadıların önünde duruyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Konuşmuyordu, Dale de konuşmuyordu, ama onun adına içimde bir öfke hissetmeden edemiyordum. Belki Dale onun için çok şey ifade etmiyordu, uzun vadede değil, ama *bir şey* ifade ediyordu. Dale onu kullanmıştı. Kendi kendime bunun yaptığı son şeylerden biri olacağına yemin ettim. "Mark," dedim sertçe.

Mark dönüp bana doğru yürümeden önce Dale'e başıyla selam verdi. Gözleri turuncu renkte parlıyordu.

Bir şey söylemek istedim, her şeyi yeniden yoluna koymak, önceki gece olduğu gibi yapmak için *herhangi bir* şey, ama kelimeler beni başarısızlığa uğrattı.

Bunun yerine, yanımdan geçmek üzereyken aklıma gelen tek şeyi yaptım: Uzandım ve elini tuttum.

Gözlerinin etrafındaki gerginlik azaldı. Birleştirdiğimiz ellerimize baktı, sonra tekrar bana döndü.

Bir kaşını kaldırdı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Eğer bunu büyütürsen, seni Dale'e kendim veririm."

Elimi sıktı. Ve sonra bizi eve götürdüm.

gel ve al beni / halat çekme savaşı

"ANASINI SİKTİKLERİM," diye homurdandı CHRIS. "Şu lanet olası sürükler. Kim olduklarını sanıyorlar?"

"Piçler," dedi Tanner, sesi öfkeli geliyordu. "Hepsi. Onları vurabilir miyim? Lütfen? Lütfen onları vurabileceğimi söyleyin."

"Taşaklarından," diye tükürdü Rico. "Onları taşaklarından vuracağım ve onlar acı içinde çığlık atarken, midelerine ulaşana kadar yumruğumu boğazlarına sokacağım. *Sonra* midelerini ağızlarından çekip *çıkaracağım* ve midelerindekileri yüzlerine dökeceğim ve *bu hoşuma* gidecek."

Hepimiz yavaşça dönüp ona baktık.

"Ne?" diye sordu. "*Garajımızdalar.*"

Caddenin karşısında, lokantadan geriye kalanların arkasına saklanmıştık. Kar hala yağıyordu, durgunluk geçmişti. Bu fırtına yine çok şiddetliydi. Robbie mavi evde eski bir radyo bulmuştu. Ox bunun annesine ait olduğunu ve çalan müzik eşliğinde mutfakta dans ettiklerini söylemişti. Eugene'den bir istasyon bulmayı başarmıştık, fırtınanın birkaç gün daha sürmesi bekleniyordu.

Çekici kamyon hâlâ lokantanın içinde yan yatmış, bom tarafından tehlikeli bir şekilde destekleniyordu. Rüzgârın savurduğu kar nedeniyle sürücü tarafını ve vinci ince bir buz tabakası kaplamıştı. Lokantanın içinde başka kimse varmış gibi görünmüyordu ve küçük iyilikler için Tanrı'ya şükrettim. Ya fırtına ya da avcıların yaptığı uyarılar insanları içeride tutmuştu. Ne kadar süreceğini bilmiyordum.

King klanı garajı ele geçirmişti.

Onları içeride hareket ederken görebiliyorduk. Işıklar yanıyordu ve garaj kapılarından biri açıktı. Kamyonlarını bir barikat gibi ön tarafa, tampon tampona park etmişlerdi. Garajın dışında dolaşan birkaç avcı devriye geziyor gibi görünüyordu. Bir tanesi kamyonlardan birinin kasasının üstünde durmuş nöbet tutuyordu.

Jones ve arabası gitmişti. Cesedine ne yaptıklarını bilmiyordum.

Tam cepheden bir saldırı başlatmak istedim. Onları yok etmek için. Mümkün olduğunca çoğundan kurtulmak için. Ama Ox bunun sadece keşif amaçlı olduğunu söylemişti. Ve gerekirse dikkat dağıtmak için.

Çünkü kurtlar hareket halindeydi.

"Aletlerime dokunmasalar iyi olur," diye mırıldandı Chris. "Bu şey çok pahalı."

Jessie homurdandı. "nceliklerini iyi belirlemişsin."

"Hey! Ne kadar zamanımı aldı biliyor musun-"

"Kapa eneni," diye homurdandım, drbnm indirerek. "Hepiniz."

"Elbette," dedi Tanner, onu hiç duymadığım kadar şirret bir sesle. "şuradaki patrona bak. Sert ve boktan konuşuyor. Mark'ın biz ayrılmadan önce seni alnından pşn ve onun gidişini izlerken yüzündeki iğrenç ifadeyi gördüm."

"Cidden," diye inledi Rico. "şimdi de buna mı katlanmak zorundayız? Yani, Ox ve Joe'dan zaten yeterince çekiyoruz. Senin sonsuza dek pislik olman gerekiyordu. şimdi altın kalpli bir pislik olduğuna göre nasıl davranmam gerekiyor? Bu benim dünya görüşümü mahvediyor, dostum. Hiç hoş değil."

"Sen de Bambi'ye aynı şeyi yapmıyor musun?" Chris sordu.

"Göğüslerini seviyorum. Ve beni düşündürme şeklini. Bu mistik bir ay büyüsü saçmalığı değil. Bu bedeninin ve zihninin cinsel tutkusu."

Jessie penceredeki buğuyu silmek için uzanırken, "Gerçekten de harika bir göğüs dekoltesi var," dedi.

Hepimiz yavaşça dönüp ona baktık.

Jessie gözlerini devirdi. "Ne? O biliyor. Ve en azından bunu söylerken sesim bir sürüngen gibi çıkmıyor."

"Bu durumu daha iyi yapmaz," dedi Chris, ona temkinli bir şekilde bakarak. Lanet olası İnsan Takımı.

"Fark etmez," dedi Rico i çekerek. "Zaten muhtemelen benden ayrılacak. Yani, mümkün olduğunca az açıklama yaparak herkesi onun barına sokmak mı? Bu pek iyi gitmeyecek."

Bu Carter'ın fikriydi. Deniz Feneri, Green Creek'te olup da Ana Cadde'den olabildiğince uzaktaydı. Kasabanın kendisi

küçüktü ve sadece birkaç yüz kişi sakin olarak sayılıyordu. Bunların çoğu Green Creek'in kilometrelerce etrafına yayılmış evlerde yaşıyordu. Green Creek'te yaşayanların sayısı yüzden azdı ve bunların birçoğu fırtınadan önce burayı terk etmişti. Daha zor durumda olanlar ise ambarları kapatmak için kalmıştı. Avcıların ne yapmak için burada olduklarını bilmiyorduk ve işimizi şansa bırakmak istemiyorduk.

Kurtlar kasabada hızla ilerliyor, toplayabildikleri kadar insanı toplayıp bara götürüyorlardı. Mark, insanların avcılarının yerini tespit etmekten ve oldukları yerde kalmalarını sağlamaktan sorumlu olması fikrinden hoşlanmamıştı ama Carter bu sikle düşünmeyi bırakması gerektiğini söyler söylemez geri adım atmıştı.

Yani, çoğunlukla. Carter'ı yakaladıktan sonra geri çekilmiş ve yeğeni kelimenin tam anlamıyla amca diye ağlayana kadar yüzünü karda tutmuştu.

Sonra bana bakmadı.

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Bennett'ler tanınıyordu ve insanları gitmeye ikna etmekte zorlanacaklarını sanmıyordum, özellikle de Elijah'ın geldiğinde söylediklerinin ışığında. Anlatılan hikâye, bela çıkarmaya kararlı meth kafalı köylülerden oluşuyordu. Robbie bunun inandırıcı olduğundan ve insanları uzak durmaya ikna edeceğinden emin görünüyordu. "Ya öyle olacak ya da silahlarıyla koşup gelecekler," demişti gözlüklerini burnuna geri iterek. "Konu meth kafalı köylüler olunca insanlar tuhaflaşıyor."

Kurtlar bizden daha hızlı hareket edebiliyordu.

Bir de endişelenmesi gereken vahşi Omegalar vardı. Elijah'ın evcil hayvanım dedikleri.

Garaja başka bir kurt yaklaşmış olsaydı, kokusunun hemen alınacağını biliyordum. Ama biz insandık ve fırtına çok yoğundu. Omegaların zihinlerinin bir kısmı sağlam olsa bile, sürünün geri kalanından daha az fark edilirdik.

Bu yüzden bir saattir lokantada tıklıp kalmıştık.

İyiymi.

Her şey yolundaydı.

"Odadaki fil hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum," dedi

Tanner. "Dale'i mi kastediyorsun?" Chris sordu.

"Kesinlikle. Yani, mistik ay büyüsunü görmezden geldiği ve düşmanla yattığı için Mark'a bok mu atacağız? Yoksa dolunayda onu cinsel olarak ele geçirmek isteyen kurtla arasındaki bağlantıyı görmezden geldiği için Gordo'ya mı yükleyelim?"

Her şey yolunda değildi.

"Çocuklar," dedi Rico, titrerken paltosunu daha sıkı sararak, "bunu konuşmak için doğru zaman değil."

Bu beni şaşırttı. "Teşekkür ederim, Rico-"

"Çünkü Mark'ı mı yoksa Gordo'yu mu suçlayacağımızı konuşmadan önce, Dale'in Mark'a bir tür *brujo* zihin kontrolü uygulayıp uygulamadığını ve bu sayede Dale'le *yatıp* yatmadığını anlamamız gerekiyor."

Siktir et onları. Her birinin canı cehenneme.

Chris çenesini ovuşturarak, "Huh," dedi. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Hey, Gordo."

Onu
görmezden
geldim.
"Gordo."

Ona ters ters baktım. "Ne?"

Kendini koruma duygusu yoktu. "Dale, Mark'ı cinsel olarak itaatkâr hale getirmek için ona bir tür zihin kontrolü mü uyguladı?"

Jessie'ye kardeşini kontrol etmesini emrettim.

Başını bana doğru eğdi. "Neden? Ben de bilmek istiyorum. Artık Mark'la birlikte olacağınıza göre-"

"Biz *hiçbir şey* olmayacağız," diye hırladım ona.

Hepsi yavaşça dönüp bana baktı.

"Gordo," dedi Jessie. "Bir yalancı olduğunun farkındasın, değil mi?" Kardeşine baktı. "Bunu biliyor, değil mi?"

Chris iç çekti. "Gordo tüm duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Bir pislik gibi davranması gerekiyor ama aslında Mark'ın boynuna dolanmış kalçalarını düşünüyor."

Tanner yüzünü buruşturdu. "Şimdi Mark'ın kalçalarının boynuna dolandığını düşünüyorum. Ugh."

Rico ciddiyetle, "Altın kalpli," dedi.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldandım, dürbünü tekrar kaldırdım ve bunun son olmasını umdum.

Değildi.

Chris yumuşak bir sesle, "Bunu özeceğiz," dedi. Elini koluma koydu. "Bunu biliyorsun, değil mi? Mutlu olmaya hakkın var. O iyi olacak. Carter da öyle. Bunu yeneceğiz."

Hepsi buydu, değil mi? Mark'ın odasındaki o neredeyse öpüşmeyi bilmeseler bile beni bu kadar iyi okuyabilmelerinden nefret ediyordum. Bir yanım daha güçlü olmayı, arkamı dönüp gitmeyi ve onu orada öylece bırakmayı diliyordu. Ama bu bile uzun zaman önce onun ağzının benimkine karşı hissettiği duygunun yanında hiçbir şeydi. Bana karşı hissettiklerinin. Ellerin tenimdeki hissi. O kadar uzun süre kilitli tutmuştum ki, bir kutuya koyup zincirlerle bağlamış, toz lansın diye karanlık bir köşeye itmiştim.

Ama artık zincirler kırılmış, kutu tam ortasından atlamıştı.

Uzun zamandır Mark bir hayaletten başka bir şey değildi. Önümde durduğunda, yan yana savaştığımızda bile, bir zamanlar ne olduğumuzu düşünmeme nadiren izin vermiştim. Sürü, kurtlar ve lanet olası insan inadı olmasaydı neler yapabileceğimizi.

Tabii ki dünya başımıza yıkılana kadar sürecekti. Güçlü davranıyordu.

Ve cesur. Ama ben de Mark'ın bir uzmanıydım.

İlk öpüştüğümüzde olduğum gibi Bennett.

Korkmuştu.

Bir Omega olma fikrinin ötesine geçti, bağını kaybetme fikrinin ötesine geçti.

Çantamı kaybetmiştim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ama o da kaybetmişti.

Bunu unutmuşum.

Öfkemde. Kederimde.

İşte yine kaybetmekle karşı karşıyaydı.

Ve ben hala bunu nasıl durduracağımı

bilmiyordum.

Jessie'nin eli benimkine bastırdı ve ancak o zaman titrediğimi fark ettim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Ben iyiyim," dedim

huysuzca. "Benim için endişelenme. Başka şeyler de var-"

Şurada.

Açık garaj kapısından. İki vahşi

kurt.

Kızıl kurdun başı eğik, burnu yere dönüktü.

Ağaç kurdu dik duruyordu, kulakları seğiriyordu.

Uzun zincirler çıkarılmıştı ama boyunlarında hâlâ bir tasma gibi gümüş halkalar vardı. Sanki gümüş derilerinin içine gömülmüş gibi görünüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Omegalar. İkisi de. Hâlâ içerideler."

Rico sessizce inledi. "Kötü kurt adamların bir cadı tarafından yolun karşısına atıldıklarında ölmelerini istemek çok mu fazla?"

"Elijah?" Jessie fısıldadı.

Başımı salladım.

"Kaç kişiler?" "Yirmi. Görebildiğim kadarıyla."

"Sadece... Bilmiyorum," dedi Tanner. "Öldüremez misin? Bir şekilde? Ciğerlerindeki havayı falan mı donduracaksın? İki gün sonra dolunay var. Zamanımız tükeniyor. Neden onlarla kafa kafaya çarpışmadığımızı anlamıyorum."

Chris ona, "Ox ve Joe bunun sadece keşif amaçlı olduğunu söylemişti," diye hatırlattı. "Dikkatleri üzerimize çekecek bir şey yapmamızı istemedi."

"Bunu biliyorum, ama neden sürüyü bir araya getirip sokakları onların - ve kutsal *cehennem*, bir öfke canavarına dönüştüm." Tanner başını salladı. "Bu muhtemelen iyi bir şey değil."

Jessie camı tekrar silerken, "Nedenini biliyorsun," dedi. "Jones zaten onlar yüzünden öldü. Başka birinin daha zarar görmesi riskini göze alamayız. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz."

Ağaç kurdunun kulakları seğirdi. Başını bize doğru çevirdi. "Yere yat," diye tısladım.

Hepimiz lokantanın zeminine
vurduk. Dışarıda rüzgar
uğulduyordu.

Hava soğuktu.

Kalbim hızla
çarpıyordu.

Kafamın içinde bir renk patlamasıyla kurtlar, *SürüKardeşiAşkCadı* geldi. Yalan gibi gelse de, yatıştırıcı sakinlik dalgalarını geri gönderdim. Bana inanıp inanmadıklarını bilmiyordum.

"Yerde kalın," diye fısıldadım onlara. "Ben söylemedikçe

kımıldama." "Ne-" Chris başladı ama ben başımı salladım ve o da sustu. Derin bir nefes aldım ve göğsümde tuttum.

Kendimi yukarı ittim.

Lokanta tezgahının üzerinden pencereden dışarı baktım.

Adamlar hâlâ garajın içinde dolanıyordu. Dışarıdaki birkaç kişi karda bir ileri bir geri hareket ediyordu.

Ağaç kurdu sırtı bize dönük bir şekilde durmuş, garajın içine doğru bakıyordu.

Kızıl kurt görünürde yoktu.

Muhtemelen garajdaydı.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Tamam. Her şey yolunda. Biz-

" Sağımda alçak bir hırıltı.

Başımı çevirdim.

Orada, çekicinin diğer tarafının altından bize bakmak için başını yere eğmiş kızıl kurt duruyordu.

"Lanet olsun," dedim.

Kurdun dudakları keskin dişlerinin üzerinde titriyordu. Kulakları başının arkasına doğru düzleşti.

Bize ulaşması için yeterli yer yoktu. En azından şimdilik. Chris arkamdan nefes nefese kaldı.

Kurttan gözümü ayırmadan elimi onlara doğru kaldırdım. Menekşe rengi gözleri karda parlıyordu.

"Yavaş," dedim, sesim eşitti. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim. Ani hareket yok."

Tanner, "Gordo," dedi ama ben sadece başımı salladım. "Şimdi."

Hareket ettiklerini duydum. Kurdun bakışları omzumun üzerinden geçti ama parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar bana çektim.

Alçak sesle homurdandı.

Başka tarafa bakmadım.

Diğerleri arkamdan geliyordu. Fazla zamanımız olmadığını biliyordum. Ya kurt bizim için gelmeye çalışacaktı ya da avcılar alarma geçecekti. Sürümüz çok uzaktaydı.

Ama daha kötülerıyla de karşılaştım.

Karanlıkta canavarları görmüştüm.

Bu pislik kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Kurda sıırıttım. "Sizi öldüreceğim. Hepinizi. Sadece bekleyin ve görün."

İleri doğru bir adım atarken daha yüksek sesle homurdandı. Omuzları uğursuz bir şekilde gıcırdayan, bomu yere sürtünen, kasası titreyen çekiciye çarptı. Bu ses hoşuna gitmedi, bir iki adım geri çekildi.

"Hadi," dedim nefesimin altında. "Haydi."

Kuzgun kanatlarını çırpı.

Kurt yere çömeldi ve bana doğru sürünmeye başladı, siyah pençeleri karı kazıyordu.

"Aynen öyle," dedim. "Gel ve al beni, seni pislik."

Yavaşça geri çekildim.

Bana hırladı.

Kırık bir pencereden içeri kar taneleri uçuştı.

Sokağın karşısındaki garajda erkekler gülüyordu.

Ayaklarımın altında camlar çıtırdadı.

Kurt kamyonun altına kadar girmiş, pençelerini tahta ve buza geçirerek kendini bana doğru çekmiş, çenesini iyice açmıştı.

Nevermore.

Kuzgun uçtu.

Sürü biliyordu. Onlar biliyordu. Bunu hissettim.

Hepsi biliyordu. Alfalar oradaydı. İçimdeydiler.

Kafamın içinde.

gordo gordo gordo

Ve Mark.

Her zaman Mark.

O ipleri çektim. Hepimizi birbirine bağlayanları. Ve ittim.

Bom bükülürken metal bir çığlık koptu, çekici kamyon sallandı.

Kurt ağzını açtı, *ulumak* için başını geriye doğru eğdi ve-

Bom yana doğru kırıldı, a l t ı n d a k i muşamba zemin parçalandı.

Bom, lokantanın dışında karların üzerine düştü.

Çekici bir an için asılı kaldı.

Çekicinin üzerine yıkılmasıyla kurdun uluması daha başlamadan kesildi.

Altı ton metal, kemik ve kasla buluştuğunda ıslak bir *çıtırtı* duydum.

Hiç tereddüt etmedim.

Avcılar uyarı için bağırmaya başladığında bile, kendimi yukarı ittim ve lokantanın arkasına doğru koştum. Geldiğimiz kapı açıktı,

Kar yağıyor. Kapı aralığında geçerken üzerime soğuk bir hava dalgası çarptı, kurdun üzerine düşen kamyondan kurtulup peşimden gelme ihtimaline karşı omzumun üzerinden baktım.

Değildi.

"Sanırım öldü," dedim diğerlerine. "Sanırım-" Birine çarptım.

Döndüm.

Chris. Chris'e rastlamıştım. Rico solundaydı. Jessie sağındaydı. Tanner, Jessie'nin diğer tarafında duruyordu.

Hareket etmiyorlardı.

"Ne diye duruyorsun?" Aralarından sıyrılarak talepte bulundum. "Yapmak zorundayız, orospu çocuğu."

Lokantanın arkasındaki arka sokakta, İnsan Takımı'nın önünde, ağaç kurdu duruyordu.

Elijah'ın Green Creek'e vardığı gün benim için geldiğinde detaylarını çözmek için fazla zamanım olmamıştı. Büyük olduğunu biliyordum, neredeyse daha önce gördüğüm tüm kurtlardan daha büyüktü, ama şimdi, burada, yakından, ne kadar büyük olduğunu anladım. Ox'tan önce Thomas Bennett gördüğüm en büyük kurttu. Ondan önce de babası Abel. Carter kardeşlerinden, hatta Alfa'sı Joe'dan bile büyüktü ama hiçbiri önümüzde duran Omega'nın büyüklüğüyle kıyaslanamazdı.

Gözlerini bana dikti.

Bir adım geri attım.

Burun delikleri alevlendi ve kısa bir an gözlerindeki menekşe rengi, neredeyse *tanıdık* geldiğini düşündüğüm derin, çamurlu bir kahverengiye dönüştü, ama sonra menekşe rengi her zamanki gibi parlak bir şekilde geri döndü.

Buradan çıkmanın sadece iki yolu var. Kurdun arkasındaki ara sokaktan.

Ya da lokantanın önünden geldiğimiz yoldan geri dönerdik.

Avcılara doğru.

Tanner ve Rico silahlarını çekmişlerdi ama silah sesinin avcılarının dikkatini çekeceğini bildiklerinden geri çekildiler.

Chris'in kollarının altına gizlenmiş bıçaklar öne doğru fırladı.

Jessie Ox'un eski levyesini omzuna vurdu.

Kurt etkilenmemişti.

Bize doğru bir adım attı ve-

"Siktir et," dedi Jessie.

Ben onu durduramadan yanımdan geçti, üç koşar adım attı ve levveyi vahşi kurdun kafasına indirdi.

Gümüş işlemeli levye.

Başı yana doğru savrulurken kurt acıyla inledi; ağzı ve yanağı boyunca yanan bir yara vardı ve gözüne kadar uzanıyordu. Başını yere doğru eğdi ve henüz kapanmaya başlamamış, dumanı tüten yarayı öfkeyle pençeledi.

"Haydi," diye tükürdü bize, kurt ona saldırmaya çalışıp bir adımla ıskalayınca yoldan çekilerek dans etti.

Rico ve Tanner onu takip ederek yaralı kurda geniş bir alan bıraktılar. Kurt onlara doğru dönmeye çalıştı ama Chris diğer tarafındaydı ve Omega ile lokantanın yanındaki nalbur dükkanının tuğla duvarı arasındaki dar alanda koşarken kurdun sırtını kesti. Kurt başını çevirdi, dişlerini peşinden geçirdi ama Chris çoktan onu geçmiş, diğerlerinin peşinden koşmaya başlamıştı.

Kırmızı beyazın üzerine
damladı. Kurt bana
döndü. Bana doğru bir
adım attı.

Bir elimi kaldırdım, kuzgunun altında güller açıyordu, bunu şimdi bitirmeye hazırdım.

Ama sonra *durakladı*.

Kurt homurdanarak başını şiddetle iki yana salladı. Boynundaki zincir zar zor kıpırdadı, halkalar derisinin derinliklerine işlemişti. Sağlam olan tek gözünü hızla kırıştırdı ve yüzünü kara doğru eğerek, arkasında kan izleri bıraktı.

Ve ben... Ben yapamadım.

"Gordo," diye bağırdı Rico. "Kaldır
kıçını!" Kımıldadım.

Omega bana doğru zar zor baktı.

"Bunun nesi var böyle?" Lokantanın arkasındaki sokağın diğer
tarafından çıkıp onlara ulaşır ulaşmaz Chris bana sordu.

Ona tekrar baktım. Omega yine yüzünü minicikliyordu. "Bilmiyorum."

"Neden onu öldürmedin?" Jessie çoktan lokantadan uzaklaşmış bir halde
bana sordu.

Cevap vermedim.

Deniz Feneri'nin yarısına geldiğimizde Mark ve Elizabeth ile karşılaştık. Chris, Tanner ve Rico, avcıların garajda olmasından duydukları öfkeyi Mark'la paylaşırken ilk olarak Elizabeth yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu ve Thomas'ın bana onun için asla başka biri olmadığını söylediğini hatırladım.

"Evet," diye mırıldandım.

Jessie ona, "Omega'lardan birini öldürdü," dedi ve merakla bana baktı. "Kırmızı olanı. Daha büyük olana birkaç darbe indirdik ama son gördüğümüzde hâlâ ayakta idi."

"Peki ya Elijah?"

Jessie başını salladı.

Elizabeth koluma dokundu. "Gordo?"

Gözlerimi kırptım. "Ben iyiyim."

Bana inanmış gibi görünmüyordu ama boş verdi. Sesini alçaltmadan önce omzunun üzerinden diğerlerine baktı. "Bulabildiğimiz kadarını bulduk. Deniz Feneri'ndeler."

"Bir sorun var," dedim, çünkü onu *taniyordum*. İç çekti. "Mark."

Midem bulandı. "Peki ya o?"

Başını iki yana salladı. "Bu... bir adam vardı. Jameson mı? Sanırım adı Jameson. Karavan parkında yaşıyor." Burnu kıristı. "Berbat kokuyor."

"İri adam mı? Bıyıklı mı?" Jameson iyi günlerinde pisliğin tekiydi ve bu günler iyi günler değildi.

Başını salladı. "Bizimle gelmek istemedi. Onu yalnız bırakmamızı söyledi. Mark, bunu iyi karşılamadı. Çok sinirliydi. O anda yer değiştirecek sandım. Mark onu korkutmuştu. Saklamaya çalışsa da kokusunu alabiliyordum."

"Geride mi kaldı?" Bunun nereye gittiğini sevmediğim için sordum.

"Hayır," dedi. "Mark karavanının duvarına bir yumruk indirdiğinde gitmeyi kabul etti."

"Yüce İsa."

"Sanırım ay yüzünden. Onu çekiyor. Gittikçe güçleniyor. Her ne olduysa, kendini hemen toparladı. Oluyor, Gordo. Carter. Ve şimdi de Mark."

Tüm olanlara rağmen, Elizabeth Bennett'in sesindeki *korku tınısı* karşısında hâlâ içimin titremesine şaşırmıştım. Kendimi yalancı gibi hissetmeme rağmen, "Bir yolunu buluruz," dedim.

Deniz Feneri'ne yaklaşırken Mark, "Ben iyiyim," dedi, kar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Elektrikler hâlâ açıktı ve Deniz Feneri sanki bir Cuma gecesiymiş gibi aydınlatılmıştı.

"Bundan emin misin?"

Gözlerini devirdi. "Beni kızdırıyordu." "Jameson."

"Evet. Dinlemezdi."

"Yani onun evinde bir delik açtın." "Ondan sonra dinledi."

"Mark."

"Gordo."

Onu kolundan tuttum. "Keser misin şunu? Tanrı aşkına. Bunu saklayamazsın. Benden saklayamazsın."

"Bunu senden duymak neredeyse komik. Bir şeyleri saklamaktan bahsediyorsun."

Hak etmiş olmama rağmen çok acıdı. Mark değildi ama. O *kazmadı* açık yaralara. "Hıyarlık etme."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. İkimiz de nereden geldiğini çok iyi biliyorduk. "Kontrolün sende olup olmadığını bilmem gerek. Onlara saldırma ihtimalin varsa insanlarla dolu bir odaya giremezsin."

Bir an için geri çekileceğini sandım. Diğerleri içeri girerken o burnundan nefes aldı. Kapı açıldığında, bazıları öfkeli olan sesler dışarı döküldü. Kasabada kalan insanlarla yüzleşmek için sabırsızlanıyordum. Umarım anlatılan saçma hikâyeye inanmışlardır.

"Onlara zarar vermeyeceğim," dedi Mark, yüzünde çatık bir ifadeyle. "Bana gözlerini göster."

"Gordo-"

"Yap şunu, Mark."

Gözlerini parlattı.

Turuncu. Sadece

turuncu.

Rahat bir nefes aldım. "Sadece yanımda kal, tamam mı?"

Dudakları kıpırdadı. Diş izlerini gördüm. "Herkesi büyük kötü kurttan koruyacak mısın?"

"Tanrım. Böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak. Duydun mu beni? Aslında, bunu bir daha söylersen seni kendim öldürürüm. Sanırım birbirimizden nefret ettiğimiz zamanları daha çok seviyordum."

Beni elimden tuttu. "Senden hiç nefret etmedim, Gordo."

Başka tarafa baktım. Ona da aynı şeyi söylemek istedim ama yapamadım. Çünkü ondan nefret etmiştim. Hepsinden nefret etmiştim. Nasıl duracağımı bulmak uzun zamanımı almıştı. Ve henüz o noktaya gelip gelmediğimi bilmiyordum.

"Biliyorum" derken sesi üzgün geliyordu. Yine de sorun değil. Bana geri dönmen için eski sevgilimin kötü bir cadı olması ve benim aklımı kaybetmem gerekti. Bana sorarsan buna değer."

"Bu komik değil," dedim kısık sesle. "Biraz komik."

"Bu iş bittiğinde, senin şu his dediğin şey hakkında uzun uzun konuşmamız gerek-"

Sonra hareket etti, neredeyse takip edebileceğimden daha hızlı. Bir an önümdeydi, eli elimdeydi. Sonra boğazından hırıltılar çıkararak yer değiştirmeye başladığında arkasına itildim.

Omzunun üzerinden baktım.

Ağaç kurdu yolun ortasında duruyordu.

Yüzü hâlâ iyileşmemişti, tamamen değil. Levyedeki gümüş güçlüydü ve kurt bir Omega'ydı. İyileşme gücü yavaşlamıştı. Yara kendini toparlıyordu ama ağzı kanla kaplanmıştı ve sağ gözü şişerek kapanmıştı.

Ve çok kızgındı.

"İçeri gir," diye homurdandı Mark bana.

"Siktir git," diye karşılık verdim. "Seni bırakmayacağım-"

"Eğer diğerleri gibiyse, önce senin için gelecek. Eğer endişelenirsem onu tutamam-"

"Senin endişelenmene *gerek yok, lanet olsun!*"

Vahşi kurt kendini bize doğru fırlatırken Mark'ı kenara çektim. Karın içine düştük, yere önce Mark çarptı. Kurt üstümüzden geçerken ben onun üstüne düştüm, dişlerini şaklatarak boynumu birkaç santimle ıskaladı. Sıcak nefesi leş gibi kokuyordu ve üzerimizdeki havada *ağırlığını* neredeyse hissedebiliyordum.

"Sadece üzerime uzanmak istedin," dedi Mark altımdan. "Ciddiyim," diye tersledim, kendimi onun üzerinden itip ayağa kalktım. "Şimdi *zamanı değil.*"

Kurt Deniz Feneri'nin yakınına inmiş, karda kaymış ama dik durmayı başarmıştı. Kulakları bara doğru dikildi ve içeride muhtemelen düzinelerce kalp atışını duyabildiğini biliyordum. Gözleri menekşe rengine titreşti ve barın kapısına doğru bir adım attı ve-

"Hey!" diye bağırarak dikkatini çekmeye çalıştım. "Buraya gel, seni lanet olası it!"

Yavaşça başını bana doğru çevirdi.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Gerçekten büyük bir kurt adamdı.

Mark yanımdaydı, yarı vites değiştirmişti ve ben onu azarlayamadan Ağaç kurdu alçaktan çömelmiş, saldırmaya hazırды.

Barın içinden çılgınlıklar geldi.

Hepimiz tereddüt ettik.

Ve sonra Carter Deniz Feneri'nden dışarı fırladı, kapı duvara çarptı, tahta parçalandı. O da yarı yer değiştirmişti ve o anda bardaki insanların *bunu gördüğünü anladım*, ama ben daha bu muazzam hatayı düşünmeye başlayamadan, ahşap kurdu arkadan yakalamıştı.

Karda kayarak sertçe yere düştü. Carter'ın yüzü uzamış, yanaklarından tüyler fişkırmış ve altındaki kurda hırlamaya başlamıştı. Ağaç kurdu kendini hızla yukarı itti ve Carter'ı sırtından karların içine düşürdü.

Turuncu gözlerini kocaman açarak yere indi ve derin bir nefes verdi.

Ağaç kurdu yavaşça onun üzerine çıktı, dudakları geriye çekilmiş, dişlerini göstermişti.

Kolumdaki rune'a dokundum, o orospu çocuğunu yakmaya hazırdım ve Elizabeth kapıda duruyordu, gözleri parlıyordu, oğlunun peşinden giden her neyse ona saldırmaya hazırды ve Ox ve Joe Deniz Feneri'nin içinden kükrüyorlardı, Alfa şarkıları üzerimize yayılıyordu çünkü sürülerinden biri tehlikedeydi, *sürülerinden biri*-

Ağaç kurdu hırlamayı kesti.

Gözleri kısıldı.

Kurt başını eğdiğinde, Carter pençelerini kaldırdı, ona saldırmaya, tıpkı eğitildiği gibi gözlerini oymaya hazırdı, ama-

Öyle bir şey olmadı.

Ağaç kurdu onu kokladı.

Gözleri menekşe rengiydi ve tüyleri diken dikendi ama burnunu Carter'ın göğsüne dayayıp *içine* çekti.

Carter bir ağız dolusu dişin arasından peltek bir sesle, "Um," dedi. "Çocuklar? Ne haltlar dönüyor burada?"

"Carter," dedi Elizabeth. "Sana ihtiyacım var-"

Joe ve Ox, arkalarından yükselen seslerin kakofonisine aldırmadan onun arkasında belirdiler. Gözleri kıpkırmızıydı ve Joe kardeşini yerde, üzerinde yabancı bir kurtla görünce annesini iterek geçmeye çalıştı. Ağaç kurdu onun geldiğini duydu ve Carter'a sırtını dönerek Joe'ya hırladı. Yavaşça geri çekilmeye başladı, Carter'ı karda geri çekilmek zorunda kalana kadar sıkıştırdı.

"Ne oluyor lan?" Carter ciyakladı, yüzü kuyrukla dolunca vardiyasından irkildi.

"Joe," dedi Elizabeth sertçe ve oğlunun ağaç kurduna ulaşamadan durmasına neden oldu. "Yapma."

Joe annesine dönüp bakarken şaşırmış görünüyordu. "Ama bu onu incitecek."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Mark düşünceli bir şekilde yanımda. "Bu... onu korumak."

"Neyden?" Joe sordu.

"Sizden. Hepimizden. Geri çekil, Joe."

"Ama-"

"Joe."

Joe amcasının dediğini yaptı.

Ağaç kurdu, Carter'ın üzerinde durarak ona dikkatle baktı. Joe'nun bir tehdit olmadığından emin olduktan sonra geri döndü ve burnunu tekrar Carter'ın göğsüne dayadı, boğazından alçak sesle gürledi.

Carter hayvanın yüzünü itmeye çalıştı, ama hayvan parmaklarını ısırarak bir uyarı hırıltısı çıkardı. "Bunun *derdi* ne böyle?" Carter kızgın bir sesle sordu.

Elizabeth hafifçe, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

"Tanrım, anne, verdiğin bilgiler için *teşekkür ederim!* Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum!"

Joe her zamanki gibi yardımsever bir tavırla, "O olmasaydı sen doğmazdın," dedi.

"Öküz!" Carter kurdu kendisinden uzaklaştırmak için başarısız bir çaba göstererek bağırdı. "Ben Çok Özelim Alfa şeyini yap ve şu pisliği üzerimden çek."

"Kendi başına gayet iyi gidiyorsun gibi görünüyor," dedi Ox, bardan çıkıp karların içine adım atarak. Ağaç kurdu omzunun üzerinden ona ters ters baktı. Ox, Carter'ın öfkesine rağmen bize yaklaşıırken onlardan uzak durmaya özen gösterdi.

"Ne oldu?" Ox kısık bir sesle bize sordu. "Rico avcılarının garajda olduğunu mu söyledi?"

Kaşlarımı çattım. "Sanki onları zaten öldürmek istemiyormuşum gibi, eşyalarım dokunuyorlar."

Mark Ox'a "Önemli olana odaklanıyor," dedi ve ben de onu barın otoparkında patlatmayı gerçekten düşündüm. Ama bunun aramızda olup bitenler için iyi olmayacağını düşündüm ve yapmadım.

"İnsanların eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyorum."

"Eminim Dale de buna katılırdı," dedi Ox, çünkü bir Alfa olmasına rağmen hâlâ bir orospuydu.

Mark boğulmaya başladı.

Herkesten nefret ederdim. "Kızıl kurdu öldürdüm. Kamyonun altında ezdim." "Takip mi ettin?"

Başımı salladım. "Çocuklar ve Jessie buraya gelirken izlerimizin büyük ölçüde örtüldüğünden emin oldular."

"Peki bu ne demek oluyor?" diye sordu, şu anda Carter'ın ceketinin yakasını dişlerinin arasına almış olan ve onu sürüklemeye çalışan kurda doğru başını sallayarak. Kelly'nin etkileyici bir savaş çılgılığıyla bardan fırladığını, kardeşinin bacağını yakaladığını ve onu ters yöne doğru çektiğini görünce, ağaç kurdu için işler pek de iyi gitmiyordu.

"Sana anlatmaya başlayamam bile."

"Kelly!" Carter bağırdı. "Kurtar beni!" "*Kurtarıyorum,*" diye bağırdı Kelly.

Ağaç kurdu başını sertçe geriye atarak Carter'ı Kelly'den uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da hırlayarak uyardı.

"Şimdi de Carter'la halat çekme yarışı mı oynuyoruz?" dedi başka bir ses. Kafamı kaldırdığımda İnsan Takımı'nın Elizabeth'in etrafında toplandığını gördüm.

Bardaki bağırışlar daha da arttı. Rico ellerini kalçalarına dayamıştı ve başı eğik, gözleri kısıktı. "Çünkü ormanda yaşayan zengin tuhaf tipler olduğunu düşündükleri Bennett'lerin yarısını gördükten sonra bunun Green Creek'in genel nüfusuna sevdirilip sevdirmeyeceğini bilmiyorum.

-Birdenbire gözlerinin önünde canavara dönüşüyorlar." Barın içinde bir şey kırıldı ve yüzünü buruşturdu. "Bambi muhtemelen bundan hoşlanmayacak. Ya da bunu ondan sakladığım gerçeğinden."

Jessie onun kolunu okşayarak, "Senin için onunla konuşabilirim," dedi. "Ona bir kadın dokunuşu ver."

Chris kız kardeşine ters ters bakarak, "Ondan uzak dur," dedi. "Zaten güzel göğüsleri olduğunu düşünüyorsun. Rico'nun kız arkadaşını çalmaya çalışmak hiç hoş değil."

"Yoksa öyle mi?" Rico Jessie'yi bir aşağı bir yukarı süzerek sordu. "Yani, izleyebildiğim sürece, sakıncası *yok-ow, vete a la verga, culero*, kolumun bu şekilde *bükülmemesi* gerekiyor. Kes şunu!"

Jessie fikrini kanıtlamak için bir süre bekledi ama sonra Rico'nun kolunu bıraktı. Chris ve Tanner güldüler.

Jessie onlara ters ters baktı.

Yavaşça ondan uzaklaştılar.

"Çocuklar?" Robbie arkalarından geldi, telaşlı görünüyordu. "Bu her ne kadar eğlenceli olsa da, sanırım bir sorunumuz var."

Omzunun üzerinden barı işaret etti.

Pencerelere dayanmış pek çok yüz, gözleri kocaman, ağızları açık, at büyüklüğünde bir kurdun Carter'ı kardeşinden çalmaya çalışmasını izliyorlardı, her ikisinin de gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Önce motelin sarhoş sahibi Will konuştu. "*Biliyordum!*" diye bağırdı, gözleri romatizmalı ve kan çanağı gibiydi. "Kahrolası *hayvanlar*. Kimse bana inanmadı ama gelip motelimde kaldılar! *Kıçımın* dağ aslanı. Şu pisliğin büyüklüğüne bak! Şekil değiştirenler! Etrafımız şekil değiştirenlerle çevrili!"

"Siktir," dedi Ox kısa ve öz bir şekilde.

kusurlu

Gürültülüydüler. Barın içindeki insanlar. Bazıları Bennett'lerden kaçıyor, Deniz Feneri'nde kalmaya devam ederken onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu.

Piç kurusu Will, kendisini dinleyen herkese bu kasabada bir şeyler döndüğünü, yıllardır döndüğünü bildiğini ve herkesin ona deli dediğini anlatmaya çalıştı. "Şimdi kim deli?" dedi çılgınca gülerek. "*Şimdi kim deli?*"

"Bunu tekrar yapabilirim," dedim Ox'a nefesimin altında. "Anılarını değiştirebilirim. Richard'dan sonra insanlara yaptığım gibi."

Ox başını yavaşça salladı. "Ondan sonra birkaç gün ayakların yerden kesildi. Ve sadece bir avuç vardı. Burada neredeyse elli kişi var. Sana güçlü ihtiyacım var."

Haklıydı. Bu kadar enerji harcamak beni en az bir hafta boyunca işe yaramaz hale getirecekti. Ve şu anda bunun için zamanımız yoktu. "Sonrası her zaman var."

"Belki." Önümüzde duran insanlara baktı. Yine gürültü yapmaya başlamışlardı. Karavanının duvarında yepyeni bir delik açmış olan Jameson, Mark'ın o anda yer değiştirip kendisini yemesini bekliyormuş gibi Mark'a bakıyordu. Durum bu kadar berbat olmasaydı komik olabilirdi. Özellikle de Mark tam olarak bunu yapmanın eşiğindeymiş gibi görüldüğü için. Ona yakın durup sakinleşmesini sağlamaya çalıştım.

Diğerleri hâlâ penceredeydi ve Kelly ile Robbie'nin Carter'a göz kulak oldukları yere bakıyorlardı. Carter bizi içeri kadar takip etmeye çalıştığında ağaç kurdu pek memnun olmamış, Carter kaçmaya çalışmaktan vazgeçene kadar ona hırlamıştı. Orada neler olup bittiği hakkında iyi bir fikrim vardı ve yüzündeki bilmiş ifade bir şey ifade ediyorsa, Elizabeth'in de bildiğini sanıyordum. Diğerleri çok gençti. Çok deneyimsizlerdi. Joe ve Ox bile şaşkın görünüyordu. Uzun vadede bunun bir önemi olup olmayacağını bilmiyordum. Kurt bir Omega'ydı. Eğer Pappas gibiyse, geri dönüşü olup olmayacağını bilmiyordum. Carter'ın bilmemesi en iyisiydi. En azından biz emin olana kadar.

Her halükârda kaba bir uyanış yaşayacaktı.

"Ne yapacağız?" Mark mırıldandı. Burnundan nefes alıp veriyordu ve bunu kalp atış hızını yavaşlatmak için yaptığını biliyordum. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. "Yapamayız-Ox. Paketlerin gizli tutulmasının bir nedeni var."

Öküz başını eğdi. "Ama neden? Herkesin Alfa'sı böyle olması gerektiğini söylediği için mi? O bize ihanet etti. Yoksa avcıları üzerimize çekebileceği için mi? Onlar zaten buradalar. Cadılar Green Creek'i kuşattığı ve korumalarımızı elimizden aldığı için biz de onlarla birlikte içeride mahsur kaldık. Bu insanlar tehlikede. Nedenini bilmeye hakları yok mu?"

Mark'ın rengi solmuştu. Konuşurken sesi sert çıkıyordu. "Ne söylediğinin farkında mısın? Neyi riske attığının? Bu sadece bizimle ilgili değil Ox. Eğer bu ortaya çıkarsa, sınırlarımızın ötesine yayılırsa, o zaman diğer sürüleri de riske atar. İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar. Ve bizi anlamayacaklar."

"Anlıyorum," dedi Ox hafifçe. "Anlıyorum. Ama korku içinde yaşayamayız. Eğer yarın için bir umudumuz olacaksa, o zaman bugün bununla başa çıkmalıyız."

Mark başını salladı. "Bilmiyorsun, *orada* değildin. Bize ne yaptıklarını görmediniz. İnsanların ailemize yaptıkları. Geldiler ve -Çocuklar vardı, Ox. Onlar sadece *çocuktu* ve onlar-"

Ox bir elini onun boynuna dolayarak alnını Mark'ınkine yaklaştırdı. "Nefes al," diye fısıldadı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve Mark'ın burun delikleri alevlendi. "Nefes almanı istiyorum. Acıttığını biliyorum. Acıttığını biliyorum. Bunu durduracağız, tamam mı? Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağız."

Mark geri çekildi ve Ox'un elinden kurtuldu. Bir an için saldıracağını sandım. "*Anlamıyorsun*," diye hırladı, herhangi bir insanın yapabileceğinden daha derinden. Ona en yakın insanlar yavaşça geri çekildi. "Sen *iyisin*. İçinde bu *şey* yok. Hâlâ bağın var ve *sağlam*. Hissedebiliyorum Ox. Her saniye *hissedebiliyorum*. Sevdiğin her şeyi hâlâ elinde tutuyor olman, Alfa saçmalıklarını bana anlatabileceğin anlamına gelmiyor. Bu adil değil. Bunların hiçbirisi adil değil."

Pençelerinin avuçlarının etli kısmına saplandığı ellerinden kan damlamaya başladı.

"Mark," diye uyardı Ox, gözleri alev alev yanarak. "Sakinleşmeni istiyorum. Beni dinle, tamam mı?" Tekrar Mark'a uzandı. "Biz buradayız. Senin sürün

Buraya. Gordo-"

"Yapma," dedi Mark, geri adım atarken göğsü kabarmıştı. Nefes nefese kalan ve neredeyse geriye düşecek olan bir kadına çarptı. Mark'a ters ters bakan Jameson tarafından yakalandı. "Bana sakın olmamı söyleme. Benimle Gordo hakkında konuşma."

"Mark," dedi Joe, Ox'un yanına gelerek. "İnsanları korkutuyorsun. Bu sen değilsin. Bu sen değilsin."

Mark acı acı güldü. "Benim hakkımda en ufak bir Çey bilmiyorsun. Sen gittin, Joe. Kardeşim öldü. Kurdeleleri kesildi ve sen *gittin*. Bunu bir an bile düşünmedin, düşünsen bile benimle mi ilgiliydi? Ya da annenle mi? Yoksa sadece Ox için miydi? Sadece lanet olası arkadaşınla mı ilgiliydi?"

Joe yutkunurken boğazı tıkırdadı, çenesi gerildi.

"*Bu* doğru," dedi Mark, sesi sertti. "Tek istediğim herkesi güvende tutmaktı. Tek istediğim buydu. Sonra o lanet avcılar geldi ve her şeyimi elimden aldılar. Sonra Thomas parçalanmış kalbimden geriye kalanları alıp topuğunun altına koydu ve bana başka seçeneğim olmadığını söyledi. Gitmek zorundaydım. Ve tam onu nihayet affedebileceğimi düşündüğümde, her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşündüğümde, o *öldü*." Buz mavisi yerini turuncuya bıraktı. "Ve sonra sen de onun yaptığı hataları yaptın."

"Mark," diye tersledim, bir adım öne çıkarak. "Kes şunu. Kendini heyecanlandırıyorsun. Bunun bir faydası olmayacak-"

"Korkuyor musunuz?" Mark hırılayarak Deniz Feneri'ndeki insanların üzerine yürüdü. "Korkmalısın. Neden bu kadar korktuğunu görmek ister misin? Sana göstereyim."

Yer değiştirmeye başladı.

Ben bir adım atamadan Elizabeth arkasındaydı, eli omzundaydı.

Tepki verecek zamanım olmadı.

Döndü, elini uzattı. Kadının suratına ters bir yumruk indirdi ve kadın Alfalarının içine düşerken, küçük bir kemiğin kırılma sesi odayı doldururken, Mark Bennett'in gözleri titredi. Mavi. Turuncu. Mavi.

Violet.

Ve sonra soldu.

Mark elini indirirken dehşete düşmüş görünüyordu.

İnsanlar bağırmaya başlayınca etrafımızdaki oda patladı. Jessie ve Chris Elizabeth'in yanına koşup kalkmasına yardım ettiler. Tanner ve Rico önlerinde durmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş Mark'a bakıyorlardı. Elizabeth yanağındaki kemik iyileşmeye başlarken bile iyi olduğunu, *iyi* olduğunu mırıldanıyordu. Ox öfkeli, Joe canı görünüyordu ve dışarıdaki kurtların öfkeyle kükrediklerini duyduğumu sandım.

Bir silah ateşlendi.

Başımı sese doğru salladım, avcıların bizi bulduklarından emindim, hepimiz burada *kapana kısılmıştık* ve-

Bambi barın tepesinde durmuş, tabancasını yukarı doğrultmuştu. Tavandaki bir delikten üzerine sıva parçaları serpiliyordu. Gözleri kısılmıştı ve sesi soğuktu: "Ona bir daha dokunursan kafana bir kurşun sıkırım. Belki seni öldürmez, her ne sikimsen, ama bahse girerim seni yavaşlatır."

Mark şaşkına dönmüştü. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Parmakları titriyor, pençeleri aşağı doğru iniyordu. "Elizabeth," diye fısıldadı. "Bunu yapmak istememiştim. Yapmadım-" Ona doğru bir adım attı.

Bambi silahı ona doğrulttu. "Ciddiyim, Mark Bennett. Bir adım daha atarsan beyninin renginin dekora uyup uymadığını göreceğiz."

"Vay anasını," diye fısıldadı Rico. "Onunla *çıkıyorum*."

"Zamanı değil," diye fısıldadı Tanner. "Ama cidden. Sağ ol dostum."

Mark'tan gözlerini ayırmadan yumruklaştılar.

"Ben *iyiyim*," dedi Elizabeth, Joe'nun ellerini üzerinden çekerek. "Beni hazırlıksız yakaladı. Joe, ona hırlamayı kes. Mark'la adil bir dövüşte her zaman başa çıkabileceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ox," dedi Mark, gözleri kocaman ve yalvarırcasına, "kaza değildi, kazaydı. Yemin ederim. Kontrol bende. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz *veriyorum*-"

Ox, Joe'ya, "Sen burada herkesle kal," dedi. "Herkesi sakın tutmaya çalışın. Ben Mark'ı alacağım ve-"

Ben de "Hayır." dedim.

Ox gözlerini kapadı ve iç çekti. "Gordo, eğer o... eğer bu onun dönüşüyse ve diğerleri gibiyse, önce senin peşinden gidecektir. Bunu bilmen gerek."

"Umurumda değil," dedim Mark'la sürünün geri kalanı arasına girerek. Elleri gömleğimin arkasında kıvrılmış, alnı boynuma dayanmıştı. Hiperventilasyona yakın bir sesi vardı. "Daha önce denemediğin hiçbir şey yapamazsın."

Ox'un gözleri kısıldı. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum. Sadece... Bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Bunun nedeni o benim... bunun nedeni o değil."

Elizabeth homurdandı, yanakları kıpkırmızıydı. "Bunun tam olarak doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bunu hemen Carter'a sorun."

"Ne?" Joe sordu. "Bunun Carter'la ne ilgisi var?" Elizabeth onun elini okşayarak, "Sonra açıklarım," dedi.

"Hep böyle söylüyorsun ama hiç yapmıyorsun," diye mırıldandı Joe. "Ben bir yetişkinim."

Şimdi. Ben senin *Alfa*'nım."

"Ve ben hâlâ senin annenim," dedi Elizabeth sertçe. "Seni bu dünyaya ben getirdim. Alfa ol ya da olma, seni bu dünyadan çıkaracağım."

Joe inledi. "Bunu herkesin önünde söylemek zorunda mıydın? Tanrım."

Ox uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Peki," dedi. "Onu eve geri götür ve-"

Başımı salladım. "Onu benimkine götürüyorum."

"Gordo-"

"Öküz."

Bana sinirlenmişti ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "Sadece... orada kal. Tamam mı? Avcıların peşinden gitme. Onlara karşı hareket ettiğimizde birlikte hareket edeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım.

"Git o zaman. Güvende olmak için Carter'ı eve geri göndereceğim. Kelly ve Robbie ona göz kulak olmak ve Pappas'ı kontrol etmek için onunla birlikte gidebilirler."

"Diğer kurdu unutma," dedi Elizabeth. "Carter'ın onsuz çok uzağa gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim."

Öküz kızgınlıkla hırladı. "Evet. Ve diğer kurt. Geri kalanınız benimle kalacak ve ne yapabileceğimize bakacak-" Bizi sessizce izleyen bardaki diğerlerine doğru başını salladı.

"Sen benden daha iyisin," diye mırıldandım, döndüm ve Mark'ı elinden tuttum. İtiraz edeceğini düşündüm, çünkü onu çekmeye çalıştığımda direndi. Bakışları Elizabeth'in üzerindeydi. Elizabeth ona gülümsedi ama bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

"Git," dedi sessizce. "Yakında görüşürüz."

Sıkıca başını salladı ve onu kapıdan geçirip karın içine çekmeme izin verdi.

Robbie ve Kelly kapının yanında duruyorlardı. Carter hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu ama diğer kurt ona izin vermiyordu. Ön pençeleri göğsündeydi ve onu yerde tutuyordu. Başını bana doğru çevirdi, beni görünce gözleri menekşe renginde parladı. Burnu seğirdi ve ben yine bir aşinalık dalgasına kapıldım. Sanki bu kurdu *tanımalıymışım* gibi. Omega'ya dönüşmeden önce *onunla* tanışmış olmam mümkündü ama daha önce böyle bir kurt gördüğümü hatırlamıyordum. Bu büyüklükte bir şekil değiştireni hatırlardım.

"İyi misin?" Kelly sesi gergin bir şekilde sordu.

"Biz iyiyiz," dedim yumuşak bir sesle. "Eve geri dönün. Robbie ve Carter'ı da alın. Ox'tan haber alana kadar orada kalın. Ortalıkta görünmeyin."

Kelly yavaşça başını salladı.

"Mark?" Mark konuşmadı.

"Kelly," dedim. "Şimdi."

Robbie Kelly'nin dirseğini eline aldı ve onu nazikçe Carter'a doğru çekti. Carter ona neler olduğunu ve neden ayrıldığımızı anlatmamız için bize bağıırıyordu ve *birisi şu lanet kurdu onun* üzerinden çekip *alabilir* miydi?

Onu eve götürürken MARK konuşmadı. Elimi sıkıca tuttu, o kadar çok tuttu ki çürükler olacağından emindim. Ama onu rahatlatmaya çalışmadım. Bunu istemedim.

Evime doğru bir kilometre kadar yürürken elimden geldiğince en derin sürüklenmelerden kaçındım. Kar hâlâ yağıyordu ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyordu.

Kapıma vardığımızda terliyordum. Garaj yolu boştu ve Elijah geldiğinde kamyonetimi geride bıraktığımızı ancak o zaman fark ettim. Bu sabah onu yolda görmemiştim. Onu taşımış olmalılar. Jones'un kruvazörü de gitmişti.

Tatilinden sadece iki gün uzakta olduğunu söylemişti.

"Tanrım," diye mırıldandım, Mark'ı garaj yoluna çekerken. Anahtarlarım hâlâ kamyonetin içindeydi. Bir yedek vardı ve Mark'ın eğilip onu almak için elini bırakmak zorunda kaldım. Gözlerini yere dikti.

Altında anahtar olan taşı bulana kadar karı kazdım. Paravan kapısını açtım, kapının kilidini açtım ve iterek açtım. Ayağa kalktım.

Mark'a bakarak bir kenara çekildi. "İçeri."

Başını kaldırdığında şaşkın görünüyordu. "Ne?"

Başımı açık kapıya doğru salladım. "Kaldır kışını."

Tereddüt etti. "Gordo, eğer bu oluyorsa, senden olabildiğince uzakta olmam gerekiyor."

"Eve gir."

Gözleri kısıldı. Bu daha iyiydi. Bana kızgın olmasıyla başa çıkabilirdim. Bu bizi tekrar eşit seviyeye getirirdi. "Aptal mısın sen?" diye hırladı.

"Yemin ederim, eğer *bu lanet eve girmezsen*, kendimi kaybedeceğim ve bunu yaptığımda hiç hoşuna gitmeyecek."

Kaşlarını

çattı.

Bekledim.

Öfkeyle beni itti ve eve girdi, nefesinin altında otoriter lanet cadılar hakkında mırıldandı.

Karın içine baktım. Çok

sessizdi.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Onu içeri kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kilitledim.

Ben yatak odasından çıkıp kuru giysilerimi giydiğimde o mutfaktaydı. Kendi evimde olduğum için kendimi merkezde hissediyordum, günlerdir ilk kez kafam berraktı.

Lavabonun önünde durmuş, pencereden dışarıya, beyaza bakıyordu. Orada olduğumu bildiği halde dönmedi. Hep öyle yapardı.

"Senin için kıyafet koydum," dedim sessizce. "Yatağın üzerine. Biraz dar olabilirler ama evimde ıslak köpek kokusu olmasından iyidir."

Başını sallayarak homurdandı. "Pislik."

"Bunu tartışmayacağım. Umarım benden daha romantik bir şey beklemiyordunuz. Alacağın tek şey bu. Ben böyle şeyler yapmam."

Başını hafifçe çevirdi. "Romantik mi?"

Evet, bunu söylemek istememiştim. "Kapa çeneni. Söylediklerimi unut." "Yapabilir miyim bilmiyorum. Sakin ol kalbim."

"Mark. Lanet olası kıyafetlerini değiştir."

Arkasını döndüğünde nefes nefese kaldı. Bana baktı, ne aradığını bilmiyordum. Kontrol onda gibi görünüyordu, en azından daha önce olduğundan daha fazla. Bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordum. Dolunaya iki günden az kalmıştı. Zamanımız tükeniyordu.

Başını salladı ve mutfaktan çıkmaya başladı. Ama koridordan yatak odasına geçmeden önce durakladı. "Biliyordun."

"Ne?"

"Sürü evi yerine beni buraya getirmek için."

Gözlerini üzerimde hissettim ama dönüp bakmaya cesaret edemedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bir süre sessizlik. Sonra, "Sanırım biliyorsun. Evde, sen yoksun... bazen kalıyorsun. Ama diğerleri gibi değil. Her zaman buraya geri dönüyorsun. Toplanıyorsun ama burası senin evin. Senin gibi kokuyor. Burası. Senin ağırlığın... her yerde. Beni buraya getirmenin yardımcı olacağını biliyordun."

"Git üstünü değiştir,

Mark." Gitti.

Evimin içinde yavaşça ilerlerken çıkardığı sesleri dinledim; ayaklarının altında ahşap gıcırıyor, parmak uçları duvarlarda geziniyor ve arkasında kokusunu bırakıyordu. Ne yaptığını biliyordum. Neye doğru gittiğimizi biliyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Durmasını *isteyip istemediğimi* de bilmiyordum. Buraya en son ne zaman gelmişti? En son ne zaman burada *hoş karşılandığını* hissetmişti?

Tenim çok sıkı hissediyordu. Tenimdeki mürekkep, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle uğulduyordu. Ya öyleydi ya da bununla yüzleşmek istemiyordum. Burada bir şey vardı, üzerinde durduğumuz bir uçurum ve bundan sonra geri dönüş olduğunu sanmıyordum. Eğer deneseydik, tekrar bir araya getirmek için yeterli parçamız kalır mıydı bilmiyordum.

Bir zamanlar bir çocuk

varmış. Sıra dışı bir

çocuk.

Ve bir Alfa onu zapt ederken, bu sıra dışı çocuğun babası kulağına fısıldadı, bir yandan da derisine bir iğne batırdı, mürekkep akıttı ve ardında sihirli bir iz bıraktı.

Bir zamanlar bir kurt

varmış. Cesur bir kurt.

Ve bu cesur kurt büyüdüğü, toprak, yaprak ve ya  mur kokusunu takip etti, Alfa'sı ona kendisini b  t  nle  tirecek ki  iyi buldu  unu s  yledi.

  ocuk bu kurdu sevmi  ti. Ama
bu yeterli olmamı  tı.

Bir zamanlar ay g  ne  i severdi.

Ama ne kadar u  ra  ırsa u  ra  sın, g  ne   her zaman g  ky  z  n  n di  er ucundaydı ve asla bulu  amazlardı. Kadın batacak, erkek do  acaktı. O karanlıktı, o ise g  nd  z. O parlarken d  nya uyurdu. O a  ardı, solardı ve bazen tamamen kaybolurdu.

Bir zamanlar, ya  lı k  r bir cadı se  kin, ger  ek ve kehanet dolu s  zler s  ylemi  ti.

"Sınanacaksın, Gordo Livingstone." dedi. *Hen  z hayal bile edemeyece  in   ekillerde. Bir g  n, hem de   ok yakında, bir se  im yapmak zorunda kalacaksın. Ve korkarım ki de  er verdi  in her   eyin gelece  i bu se  ime ba  lı olacak.*

Kızgın olmaktan yorulmu  tum.

Kula  ıma fısıldanan, kurtların beni sevmedi  ini, sadece beni kullanmak istediklerini s  yleyen fısıltılardan bıkmı  tım.

Her zaman g  ky  z  n  n di  er ucunda olmaktan, a  arıp azalmaktan ve tamamen kaybolmaktan yorulmu  tum.

G  ller a  tı.

Kuzgunun pen  eleri dikenlerin arasında sıkıla  tı.

Tezg  htan uzakla  tım.

Ve uzun zaman   nce yapmam gereken   eyi yaptım.

Kurdumu takip ettim.

Yatak odasının kapısı a  ıktı.

Hareket etti  ini

duyamıyordum. Sanki bu bir
r  yaydı.

Sanki bunca zaman sonra bile ger  ek olamazmı  
gibi. Buraya daha   nce de gelmi  tim. Onu hayal
ediyordum.

Azalıyor ve azalıyor. Azalıp   o  alıyor.

Sırtı bana d  n  k duruyordu. Paltosunu ve g  mle  ini   ıkarmı  tı ve ıslak
bir yı  ın halinde yere atılmı  lardı.

Sırtındaki kaslar dalgalanıyordu. Ba  ı e  ikti ve nedenini bilmiyordum.

"Mark?" Sesim ancak fısıltıyı a  arak sordum.

Nefes aldı ama konuşmadı.

Ona doğru bir adım daha attım, aramızdaki bağı uzandım. Çok geç kaldığımı düşündüm. Buraya gelmek bir hataydı. Menekşe rengi bir öfke duvarından başka bir şeyle karşılaşmayacağımı ve onun döneceğini, dişlerini göstereceğini, derisinin kayacağını ve ne söylersem söyleyeyim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım beni tanımayacağını düşündüm. Beni hatırlamayacaktı.

Ama menekşe yerine mavi içinde boğuluyordum. Çok fazla mavi. Durdum.

"Mark?" dedim.

Omuzları sarsıldı. "Sen."

"Evet."

Başını kaldırmadı. Neye baktığını bilmiyordum. "Kendime senin unuttuğunu söyledim."

"Ne hakkında?"

Güldü ama tam ortasından çatladı. "Bu. Ben. Her şeyi."

"Ben-"

Elini omzunun üzerinden görebileceğim şekilde kaldırdı. Parmaklarının arasında tahtadan yapılmış bir kuzgun vardı.

Üç yıldan uzun süredir saklı kaldığı gizli cebinden çıkardıktan sonra komodinin üzerine bıraktığım kuzgun.

Daha iyisini bilmediğimiz zamanlarda bana verdiği kuzgun.

Dedi ki, "Bunu yapmak haftalarımı aldı. Bunu yapmak. Tam olarak doğru yapmak için. Parmaklarımı sayamayacağım kadar çok kez kestim. Kesikler her zaman iyileşti ama bazen kan tahtaya bulaştı ve ben de kan yerleşene kadar ovaladım. Kanatlardan birinin görünüşünü beğenmedim ve nasıl düzelteceğimi bulamadım. Ben de Thomas'a gittim. Onu eline aldığı anda bana gülümsedi. Uzun bir süre inceledi. Sonra bana geri verdi ve bu haliyle mükemmel olduğunu söyledi. Ona çok *kızdığımı* hatırlıyorum. Çünkü mükemmel *değildi*. Kaba bir şeydi. Beceriksizdi. Bana ne dedi biliyor musun?"

Başımı salladım, konuşamıyordum.

"Mükemmel çünkü kusurlu" dedi. Tıpkı senin gibi. Gordo gibi. Hepimiz gibi. Niyetinden dolayı mükemmel. Ne anlama geldiği için. Anlayacaktır, Mark. Sana söz veriyorum anlayacak."

Gözlerimi kırptırarak yanığı uzaklaştırdım.

Mark başını salladı. "Ve ona çok kızdığımı hatırlıyorum. Babamızın söyleyeceği bir şeye benziyordu. Bir grup Alfa saçmalığı. Çünkü kusurluydu. Kusurlu ve şekilsizdi. Asıl amacın bu olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ve sen onu korudun."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Onu yanımda götürdüm. Ayrılırken."

Yavaşça döndü. Gölgele çıplak teninde oynaşıyordu. Göğsündeki kıllar karnına doğru iniyor ve pantolonunun üst kısmında kayboluyordu. Kuzgunu sanki saygı duyulması gereken bir şeymiş gibi nazikçe elinde tutuyordu.

"Neden?"

Gözlerimi kaçırdım ve en son yalnız kaldığımızda söylediği sözleri hatırladım. "Çünkü o senin bana ait olan tek parçandı."

"Bu doğru değil," dedi, sesi sertti. "Bu *hiçbir zaman* doğru olmadı. Gordo, sahip olduğum her şey, olduğum her şey, her *zaman* senin oldu. Sen sadece bunu göremeyecek kadar inatçıydın."

"Yaralandım."

"Biliyorum."

"Ve kızgın."

"Bunu ben de biliyorum. Ve bunu geri almak için neredeyse her şeyimi verirdim. Verirdim. Yemin ederim. Thomas'ın hatalı olduğunu görmesini sağlamak için. Senin için daha fazla savaşmalıydı." Gözlerini kapattı. "Senin için daha fazla savaşmalıydım."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır."

"Yapmadım."

"Buradaydım, Mark. On beş yaşındaydım ve annem ölmüştü. Sürüm *ölmüştü*. Babam gitmişti. Ve sonra *sen*... bunun vermek zorunda kaldığı en zor karar olduğunu söyledin. Neredeyse onu öldüreceğini söylemiştin. Peki o zaman neden hiç geri dönmedi? Neden benim için hiç gelmedi?"

Mark gözlerini açtı. Önce turuncu, sonra mavi, sonra da *menekşe rengine* döndüler ve ben ne yapacağımı bilemedim. Nasıl durduracağımı da bilmiyordum. "O istedi," diye homurdandı Mark. "Tanrım, Gordo. İstedti. Ama her zaman onu uzak tutan bir şey vardı. Beni gönderirdi ve beni burada istediğini düşündüğüm zamanlar da oldu, beni bir daha görmek istemediğini düşündüğüm zamanlar da."

"Yeterli değildi," diye tersledim. "Senin parçaların. Senin *parçaların*. Bu adil değildi. Günlerce burada kalıp sonra aylarca gidemezdin. Ben *yine* burada kalırdım ve sen de *ailenin* yanına, sürüye geri dönerdin. Tanrım, bunun için senden nefret ediyordum. Bana bunu yaptığınız için hepinizden nefret ettim."

Gözleri parlıyordu. Boynunu iki yana salladı. Kalın pazularındaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Yaptığını biliyorum. Ve son kez geri döndüğümde ve tenindeki koku lanet olası bir yabancıya ait olduğunda, kendimi zar zor tutabildim. Onu öldürmek istedim. Seni bir kenara fırlatmak ve o her kimse onu bulup paramparça etmek istedim. Kanını dökmek. Kemiklerini kırmak. Sana dokunabileceğini düşünme *cüretini* gösterdiği için ona acı çektirmek istedim. Sana dokunmayı *düşünebildiği* için bile."

"Burada değildin," dedim, dudaklarım iğrenç bir şekilde kıvrılmıştı. Ateşle oynuyordum ve umurumda değildi. "Sen burada değildin ve o buradaydı. Biri olmalı. O da olabilirdi. Adını bile hatırlamıyorum. Ama en azından bana dokunmaktan korkmuyordu. En azından bana zarar vermezdi. En azından *bana ihanet* etmezdi."

"Yapma," diye uyardı Mark. "Gordo, yapma. Beni kızdırma. Kokusunu alabiliyorum. Senin sihrin. Bu-"

"Sihrimi sikeyim," diye hırladım ona. "Sürünün canı cehenneme. Babamı ve babanı sikeyim. Thomas'ın canı cehenneme. Bu sen ve ben. Bu sen ve ben ve bunun peşini bırakacağımı sanıyorsan siktir git. Bırakacağım. Senden korkmuyorum. Hiç korkmadım ve korkmayacağım."

Başını iki yana salladı. "Artık çok geç. Gordo, bunu göremiyor musun? Artık çok geç. Hissedebiliyorum. Kafamın içinde. Sadece bir fısıltıydı ve derimi *sıyrıyordu*. Ama şimdi kancaları var ve kazıyor. Kazıyor ve durduramıyorum. Gordo, bunu yapamam-"

Bir zamanlar ay güneşi severdi.

Bir zamanlar, bir kurdu seven bir çocuk varmış.

Bir keresinde yaşlı bir cadı seçimden, hakikatten ve kehanetten söz etmişti.

Ve maviydi, çoğu maviydi, ama bundan yorulmuştum. Bu şekilde hissetmekten, yalnız olmaktan, korkmaktan, bu dünyada her şeyden çok istediğim şeye sahip olamayacağımı düşünmekten yorulmuştum.

Ve böylece seçimimi yaptım. Kurdu seçtim.

Üç adım öne çıktım, ellerim Mark Bennett'in yüzüne doğru gitti. İrkildi, gözleri parladı ama artık durdurmak için çok geçti.

Onu öptüm. Orada, karanlık odada, dışarıda kar yağarken.

İlk başta cevap vermedi ve ben de yanlış anladığımı düşündüm. Çok geç kalmıştım. Aramızdaki uçurumun aşılamayacak kadar geniş olduğunu düşündüm.

Ama sonra içini çekti ve bana doğru yığıldı, elleri kalçamdaydı, kuzgun hâlâ parmaklarının arasındaydı. Tahta kanadının keskin baskısını yanımda hissettim. Kafamın içinde *gordo love mate please love* diye bir şarkı söyledi ve mavi, mavi ve maviyle renklendirilmiş olsa da, tam ortasında yeşil bir iplik vardı, rahatlama ve umut. Sanki yeniden gençtim ve bir çocuk vardı, yazın bir ağaca yaslanmış, ayakları yeşil, yemyeşil çimenlerde çıplak, uzun boylu, iri yarı bir çocuk ve o benim *gölgemdi*, beni her yerde takip ediyor, beni kötü adamlardan korumaya çalıştığını söylüyordu. Dizlerimin üzerine oturdum ve onu öptüm çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Mark Bennett'le ilgili her şey doğru gelmişti, o zamanlar, dişlerin ne kadar keskin olabileceğini bilmediğimiz yaz aylarında bile.

Artık genç değildik. Ama hala
genç olabilirmişiz gibi
hissediyorduk.

Hâlâ ilk kez olacakmış gibi
hissediyordum. Ve sonra değişti.

Yeşil, çimenlerin üzerinde yayılan ateş gibi kırmızıya doğru dönmeye başladı. Mavi *kabarmaya* başladı, yükselen bir okyanus gibi. Ateşe çarptı ve deniz menekşe renginde yanana kadar *karıştı* ve oradaydı, sadece yüzeyin altında gizleniyordu.

Pençeler, derime yakın.

Ona karşı inledim, ağzım açıldı. Hırlarken dili benimkine doğru kaydı, gümbürtü göğsünde ve boğazında gezindi. *Titriyor* gibiydi ve ellerimi yüzünden göğsüne doğru kaydırıldığında dilim bir dişin ucuna sürtündü. Bu beni bu kadar tahrik etmemeliydi.

Ve sonra gitmişti.

O gitmişti.

Bir an bana yaslanmıştı, ağzı çenemde, boynumdaydı ve sonra odanın diğer tarafında duruyordu, göğsü kabarmış, gözleri geniş, çenesi sıkılmıştı.

Kafamı toparlamaya çalışarak yavaşça göz kırptım. Ona doğru uzandım. Bir adım geri çekildi. "Gordo. Sen-I...."

Başımı salladım. "Hayır. Yeter."

"Bunu yapamayız."

"*Yapabiliriz.*"

"Sana *zarar* verebilirim," diye hırladı bana, gözleri karanlık odada turuncu ve parlaktı. "Bunu anlamıyor musun? Beni *dinlemiyor* musun? *Aklımı* kaybediyorum. Omega'ya dönüşüyorum. Elizabeth'e zaten zarar verdim. Bu riski göze alamam-" Boğuldu.

"Yapmayacaksın," dedim ona. "Yapmayacaksın."

"Bunu bilemezsin. Bu oluyor, Gordo. Oluyor ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"O zaman *savaş!*" Ona bağırdım. "Lanet olsun sana, sen *savaş*. Vazgeçmeye iznin yok. Beni tekrar terk edemezsin. Duydun mu beni? Tekrar gitmene izin vereceğimi sanıyorsan siktir git. Şimdi olmaz. Bunun yüzünden değil. *Bu kadar aptalca* bir şey yüzünden olmaz."

"Neden?" diye bağırdı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden umursuyorsun ki? Suçluluk duygusu mu? Benden intikam alma yolun bu mu? Benden gerçekten bu kadar nefret ediyor musun? Bunu neden yapıyorsun, Gordo? Bunca zaman sonra, bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü korkuyorum," dedim, sesim titreyerek. "Seni seviyorum ve seni kaybedeceğimden çok korkuyorum."

Kurt o zaman karşılık verdi. Tahta kuzgun elinden düştü ve kurt ileri atıldı. Tepki verecek zamanım yoktu. Eğer beni gerçekten kaybettiye, eğer bağ nihayet koptuysa, o zaman durmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım.

Ama sonra kaldırıldım, ellerim kalçalarımın altındaydı ve beni yukarı çekiyorlardı. Sırtım arkamdaki duvara çarptı, sıva çatlarken neredeyse nefesim kesiliyordu. Bacaklarımı beline doladım ve ağzı boynumdaydı, dişleri tenime sürtünüyordu. Boğazında kısık bir sesle gürlüyordu ve ben bunu *hissettim*, titreşimini. Nasıl titrediğini. Ellerim başının arkasına gitti ve onu bana bakmaya zorladı.

Turuncu, menekşe rengi ve o buz gibi mavi tekrar titreşti.

Onu öptüm, dudaklarını dişlerine bastırdım. Parmakları kalçalarımaya saplandı, pençeleri giydiğim kalın pantolonu deldi, deriyi çukurlaştırdı. O

Kalçalarını yuvarlayarak sikime sürdü. Dilimi emerken ağzına doğru inledim. Kafamda parlak flaşlar patladı ve onlar oydu, ondan geliyorlardı ve hissettiğim arzu seviyesi karşısında *şok* oldum, onun içinden kükreyen hayvani dürtü, ısırmasını talep ediyordu. Sikişmesini. Sahiplenmesini.

Ve ben-

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Mark," diye nefes nefese kaldım, sakalları derimi kazıyarak tekrar boğazıma yapıştı. "Beni dinle."

"Hayır," diye homurdandı, boynumdaki bir izden endişelenerek. "Meşgulüm." "Beni becermeni istiyorum."

"Oraya geliyorum."

"Hayır, beni dinle. *Tanrım*, bunu bir daha yapma, hayır. Dur. Mark, dinle."

Geri çekildi, gözleri şaşkındı. Dudakları şişmiş ve tükürükle kayganlaşmıştı ve onu kendime çekmekten başka bir şey istemiyordum. Bir damla ter boynunun yanından başparmağıma damladı. "Canını yaktım mı?" diye sordu.

Başımı öfkeyle salladım. "Hayır. Yapmadın. Bana güveniyor musun?" "Evet."

"Beni istiyor musun?"

"Evet."

"Beni seviyor musun?" O da "Evet." dedi.

Çünkü bir kurdun diğerini onun sevdiği kadar sevdiğini hiç görmedim.

Sen.

Alfa'nız olarak buradayım. Ve sizden resmi bir talep aldım.

Betalarımın biri.

Bana beni sevdiğini, bir daha ayrılmak istemediğini ama buna mecbur olduğunu, Alfa'sının bunu talep ettiğini ve benim için geri döneceğini söyleyen buzdan gözleri olan bir çocuk düşündüm, Gordo, senin için geri döneceğime inanmak zorundasın. Sen benim eşimsin, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Yakınına eğildim ve kulağına bir şeyler fısıldadım. Bir zamanlar kapımın önünde durduğunda ve kalbim kırıldığında ona söylediğim sözler. "Bana sahip olabilirsin. Hemen şimdi. Al. Beni seç. Mark. Seç beni. Burada kal. Ya da kalma.

İstediğın yere gidebiliriz. Hemen şimdi gidebiliriz. Sen ve ben. Diğer her şeyi siktir et. Sürüler yok, Alfalar yok. *Kurtlar* yok. Sadece... biz."

Başını geriye çekti.

Gözleri hayatımda gördüğüm en parlak turuncuydu.

"Bunu mu istiyorsun?" diye fısıldadı. "Benimle mi?"

"Evet. Biliyorum."

"Ama-"

"Belki durdurur. Belki yavaşlatır."

Turuncu hafifçe soldu. "Eğer bunu sadece-"

Onu öptüm. "Hayır," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "O yüzden değil. Sadece bu yüzden değil. Diğer her şey yüzünden." "Geri dönüş yok. Bundan sonra."

"Biliyorum."

"Ve işe yaramayabilir. Gordo, hiçbir işe yaramayabilir." "Bunu ben de biliyorum."

"Yine de yapar mısın? Benim için?"

"Evet. Evet. Her zaman senin için."

Maviydi. Tabii ki maviydi. Okyanus her zaman öyleydi. Uçsuz bucaksızdı ve o kadar derin bir melankoliyle doluydu ki boğulacağımı sandım.

Ama okyanusun içinden, üzerinde yanan mor ateşin içinden yeşil yeniden büyüdü.

Beni saygıyla öptü, sanki benden böyle sözler duyacağını hiç düşünmemiş gibi tutuşu yumuşadı. Yumuşak ve tatlıydı ve bunu düşünmek bile içimi acıtiyordu.

Aramıza uzandım, tenim kızarıırken pantolonunun düğmelerini karıştırdım. Bunu daha önce de düşünmüştüm. Uyuyamadığım o geç gecelerde, ertesi sabah kendime asla itiraf etmesem de. Bana doğru bastırıldığında nasıl hissedeceğini, kollarındaki ve göğsündeki kasların dilimin altında nasıl hissedeceğini merak etmişim. Bunun zayıf ve aptalca olduğunu düşünür, ne kadar acı verdiğini düşünüp kendime kızardım.

Ama bu artık gerçektir. Kokusunu alabiliyordum. Tadını alabiliyordum. Dokunabiliyordum. Döndü ve beni yatağa taşıdı, üzerime çıkmadan önce beni nazikçe yere bıraktı ve ağırlığının beni yatağa doğru itmesine izin verdi. Onun tarafından yutulmuştum ve her şey Mark, Mark ve *Mark*'tı ve kafamın içinde cevap veren bir şarkı vardı, bir uluma geliyordu

onun derinliklerinde. Bu beni derinden sarstı, bunun katıksız *sevinci* ellerimin titremesine neden oldu, boynuna sarıldım ve onu teşvik ettim.

Kendini yukarı itti, ellerini başımın iki yanına koydu, kollarındaki kaslar gerildi. Eğildi ve bacaklarının sarsıldığını hissettiğimde beni öptü. Botlarını çıkardı ve botları ağır bir şekilde yere düştü. Pantolonunun üst kısmına ulaşmadan önce ellerimi karnındaki saçlarda gezdirdim ve indirebildiğim kadar aşağı ittim. Aleti karnına çarparak serbest kaldı. Çıplak ayağımla pantolonunu aşağıya doğru ittim. Onlar da yere düştü.

Tüm sert hatları ve kenarları üzerime tünemişti. Bir zamanlar onun kim olduğunu hatırladım - *ikimizin* de kim olduğunu. Gergin, hormonlu ve beceriksiz.

Gölgem beni kötü adamlardan koruyor.

Artık öyle değildik. Dünyanın güvenli ve gizemli bir yer olduğunu düşünen çocuklar gitmişti. İncinmiştik ve birbirimizi incitmiştik ama her şey bizi buraya, şu ana getirmişti. Bu ana.

Oturdu, dizlerini kollarımın iki yanına koydu. Taşakları göğsümde duruyordu ve uzanıp aletini yavaşça okşayarak bana baktı.

Onu görünce içim yandı.

Ellerimi ona götürmek için hareket etmeye çalıştım ama kalçalarını sıkarak kollarımı iki yanıma sıkıştırdı.

Aklını kaybetmek üzere olan bir kurt tarafından tuzağa düşürülmüştüm. Ve umurumda değildi.

"Ağzını aç." dediğinde sesi alçaktı. Dilini dışarı çıkar."

İstedğini yaptım.

Homurdandı, hafifçe öne doğru hareket etti, kıcı kalktı ama bacaklarıyla kollarımı yerinde tutmaya devam etti. Sikiinin başı dilime değmeden önce çeneme çarptı. Tenin tadını alınca gözlerimi kapattım. "Bu çok iyi," dedi sessizce. "Bu gerçekten iyi, Gordo." Taşakları boğazımın çukurunda duruyordu. Aleti dilime baskı yapıyordu. Dudaklarıma. Onu ağzıma almaya çalıştım ama bana vermedi. Ona ters ters bakmak için gözlerimi açtım ama bana aldırmadı. Aletin tabanını yumrukladı ve yüzüme sürmesini izledi. Onu kaldırdı ve dilime vurdu, ağır ve şişmandı.

"Onu sana vereceğim," dedi. "Söz veriyorum. İstedğin bu mu?"

Beni deli ediyordu ve tek yapabildiğim başımı sallamaktı. "Tamam," dedi. "Tamam."

Üstümdeki yatak başlığını tuttuğu gibi kalçalarını kaldırdı. Gölgeler çıplaklığı boyunca oynayıyordu. Meme uçları sertleşmiş, tüyleri diken diken olmuştu.

Bana aletini yedirirken nazikti, kalçalarını aşağı doğru eğiyor, bacaklarındaki kaslar bana karşı esniyordu. Onu yuttum, burnumdan nefes aldım, gözlerimin başımın içinde dönmesini zar zor engelleyebildim. Aletinin üst kısmına bastırdı, sık bir şekilde iterken yerinde tuttu. Onun tarafından boğulmuştum, kalbim göğsümde tökezliyordu. O daha derine ittikçe boğazım onun etrafında çalışıyordu, dilim aletinin alt tarafında dolaşıyordu.

Mark yüzümü sikerken üzerimde homurdandı. Her şey oydu. Gözleri kısılmıştı ve sanki kendini tutamıyormuş gibi nefesinin altından "Bu çok iyi, Gordo, bu gerçekten çok iyi, çok iyisin," deyip duruyordu. Aramızda bir bağ vardı. Bu *packpackpack* ile ilgili değildi. Başka hiç kimseyle ilgili değildi. O ve bendik. Sadece bizdik.

Ağzımdan çekildi. Çenem acıyordu ama peşinden gitmek için başımı kaldırmaya çalıştım. Beni hâlâ yerinde tutarak göğsüme yaslandı. Yüzümün yan tarafını kavradı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. Yüzündeki ifadeyi anlayamıyordum ama hayranlığa benziyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Evet,"

diye mırıldandım.

Eğildi ve beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Daha sonra, dizlerimi göğsüme bastırıp beni ikiye katlarken ona küfürler savurarak adını inledim. Elleri kıcımdaydı, beni ayrı tutuyordu ve dili içimdeydi. Kuzgun kolumun üzerinde, açan güllerden oluşan bir yatakta çırpınıyordu. Yaprakları Alfalarımızın gözleri gibi kırmızıydı ve yaprakları yeşil, yeşil, yeşildi ve buna sahip olabileceğim için rahatlamıştım. Sonunda en çok ihtiyacım olan şeye sahip olabildim.

Taşaklarıma ulaşana kadar kıcıımı yaladı, önce birini sonra diğerini ağzına aldı. Sikim karnıma yaslanmıştı, o kadar sertti ki *acıyordu*. Ona beni sikmesini söyledim, seni piç kurusu, Tanrım, sadece *sik* beni, ama o sadece parmağını göt deliğimde gezdirmeden önce tenime karşı güldü. Elini ağzıma götürdü ve parmaklarını ıslatmamı söyledi. O

Ben iyice açılana kadar çeneme bastırdı. Parmaklarını elimden geldiğince emdim, dilimi parmakların etrafında dolaştırdım. Parmaklarını tekrar aramıza sokmadan önce ıslak bir patırtıyla çıkardı.

Tek bir parmağını içeri soktuğunda irkildim. Başka biriyle birlikte olmayalı yıllar olmuştu, hatta sikilmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Üstümde birinin olması, içime girmesi fikrinden pek hoşlanmamıştım. Yanlış geliyordu.

Şimdi öyle hissetmiyordum.

Yüzünü çevirdi ve ikinci bir parmak eklerken dizimi öptü. Yavaşça deliğimde çalışırken hissettiklerim karşısında nefesim kesildi. Parmaklarının içimde kaybolduğunu görünce aşağıya baktı, gözleri şehvetle kocaman açılmıştı.

"Sapık," diye mırıldandım.

"Evet. Sanırım öyleyim. Yine de kabul ediyorsun. Çok iyi alıyorsun."

Övgü karşısında kızardım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ama o zaman, hiç o olmamıştı.

Ya beni sikmesi gerektiğini ya da bunu kendim yapacağımı söylemeden önce üçüncü parmağını da sokmuştu.

Güldü. "Denediğini görmek isterim."

Bir elimle boğazına sarıldım. Güllerin etrafındaki sarmaşıklar sıkılaştı.

Onu yana doğru ittim ve büyüm kolumda patlarken onunla birlikte yuvarlandım. Sırt üstü yere düştüğünde şaşkınlıkla homurdandı. Kalçalarını kavradım, siki kığımın altındaydı. Ona doğru bastırdım ve o da yukarı iterken inledi. "Sabırsız," dedi.

Onu görmezden geldim ve komodine uzanıp çekmecedeki sakladığım kayganlaştırıcıyı aldım. Tahta kuzgun, kanadının üzerinde yana doğru eğilerek yüzeyde takırdadı.

Aradığım şeyi bulmuş olarak doğrulduğumda Mark beni izliyordu. Kayganlaştırıcıyı elime döktükten sonra ayağa kalkıp arkama uzandığımda bakışlarıyla karşılaştım. Elimi aletin etrafına sarıp ıslanmasını sağladım. Ben onu okşarken gözlerini kırıştırarak yutkundu. Açı garipti ve kalındı ama daha fazla bekleyemezdim. Şişeyi yere atarken kalan kayganlığı göt deliğime doğru sildim.

Tekrar arkama uzanıp ayağa kalkarken bir elimi göğsüne dayadım. Gözleri açıldı, elleri kalçalarımın geldi. Sikini bastırdım

Ben ona bastırırken yavaşça nefes alıp veriyordu.

Pençeler tenime çarptı.

Ben yere çökerken göğsü gümbürdedi.

Pençelerinden biri sağ tarafımdaki deriyi deldi.

Maviyi, yeşili ve *menekşeyi* içime çektim ve- Kalçalarım onunkilerle aynı hizadaydı.

"Gordo," diye nefes aldı, ismim keskinleşen dişlerinin arasından bir hayır duası gibiydi.

Ellerim göğüs kıllarında, kendimi tutarak bekledim. "Evet," diye iç geçirdim. "Biliyorum."

"Gitmem gerek," dedi çaresiz bir sesle. "Hareket etmeme izin vermelisin-"

Ona ters ters baktım. "Kendini tutman gerek." Bana dişlerini gösterdi, gözleri menekşe renginde parlıyordu.

Elimi tekrar boğazına götürdüm ve parmaklarımı boynuna doladım.

Parmak uçlarımdan bastırıldığı yerde derisi çukurlaştı.

Bana doğru hırladı, pençelerini geçirdi.

Kuzgun kanatlarını gerdi.

Güllerin kolumda açmaya başlamasını izledim. Babamın bana verdiği rünleri ve sembolleri kapladılar. Daha önce hiç böyle olmamışlardı. Bu kadar özgür. Çok vahşi. Derimin her santimini kaplayana kadar büyüdüler, sarmaşıklar elime doğru uzandı, yapraklar filizlendi, kalın siyah dikenler keskin bir şekilde kıvrıldı.

Güller elimin arkasında patladı, kırmızısı hiç olmadığı kadar parlaktı. Sarmaşıklar parmaklarımdan aşağıya doğru uzandı ve bir an için, kısa da olsa, elimin altında boynu boyunca yayılmaya başladıklarına yemin edebilirim. Bu parçam artık onun içine kazınmıştı.

Gözlerindeki menekşe rengi soldu.

Geriye kalan tek şey maviydi. Berrak, temiz, buz gibi mavi.

Tekrar üzerine düşmeden önce elimi yerinde tutarak yavaşça kalktım. Kıcımlı sığırdımda inledi. Pençeleri geri çekildi ve parmakları kalçalarımı kavrarken ince bir kan damlasının yanımdan aşağı yuvarlandığını hissettim. Tekrar yükseldim ve aşağı inerken kalçaları tarafından karşılandım. Ayakları yatağa değene kadar hareket etti, sonra daha sert bir şekilde içime girdi, beni benimkine çarpıyordu.

Başımı eğdim, saçlarım gözlerimin içine düştü. Kuzgun kolumdan elime doğru süzülürken küçüldü, kanatları gül yapraklarına sürtünüyordu. Elimin arkasına ulaştığında kanatlarını açtı ve ben sıkıca tutarken Mark adımı inledi. Kalçalarını tekrar sertçe yukarı itti.

Bu işe
yaramalıydı.
Olmak
zorundaydı.

Başım onunkinin hemen üzerinde olacak şekilde eğildim ve boynumu ortaya çıkaracak şekilde yana yatırdım. Göğsündeki *gümbürtü* tam teşekküllü bir hırlamaya dönüştü ve kafamdaki şarkı *gordo, yes* ve *PackLoveMateMine*'in kakofonisine dönüştü.

"Yap şunu," dedim ona. "Yap şunu. Yapmanı istiyorum. Tanrım, dişlerini içime sokmanı istiyorum-"

Kurt öne çıktı. Pençelerini tekrar sapladı ve dişlerini gösterdi, gözleri turuncuydu, kasları gerilmişti. Ona doğru düştüm, boynumla omzumun birleştiği yer dudaklarına dayanmıştı. Sikim aramızda sıkışmış, karnındaki kaslara sürtünüyordu.

Önce ben boşaldım ve güllerin yaprakları titreyip sarsıldı. Son bir kez içime girdi, bacakları titriyordu ve- Mark Bennett ısırdı.

Dişleri derime batarken acı içimde parladı. Üzerimde yuvarlanırken nefesim kesildi, derim parçalandı, tendonlarım çatırdadı. Güller büzüştü, tekrar tomurcuklara gömüldü, sarmaşıklar geri çekildi, kuzgun gagasını açtı ve *bir daha asla, bir daha asla, bir daha asla diye* bağırdı.

Ama sonra-

burada, burada, burada bir kurdun gözlerinden görebiliyordum her şeyi parlak ve

Ben gençtim.

Ben bir çocuktum,

ben bir yavruydim.

Ben bir yavruydim ve babam beni sevdiğini, beni sevdiğini, beni sevdiğini söyledi.

Kardeşinin alfa olacağını söylüyor ama bu seni daha az özel yapmaz.

sen iyisin Mark sen iyisin sen naziksin sen sevgi dolu ve harikasin

thomas thomas thomas alfa olacak ama sen olacaksın

thomas dedi ki richard onun ikincisi olacak

*Ben değil.
Ben değilim.
Anlıyorum,
değil mi?
Ben bir kurdum, iyi bir kurdum çünkü babam öyle
söyledi ama Thomas öyle.
kir ve yapraklar ve
yağmur var
KİR ve YAPRAKLAR ve
YAĞMUR takip eder
Kaydet
korumak
kötü
adamlardan
kötü
kurtlardan
korumalıyım
gordo gordo gordo gordo ve
her şey gitti her şey gitti çünkü her şey mavi onları
duyabiliyorum
Çığlık atıyorlardı.
Yavrular, yavrular hayır lütfen hayır lütfen hayır baba baba baba diye
bağırıyorlardı.
Acıyor, acıyor. Aman Tanrım, acıyor.
nerede nerede nerede gordo nerede
KİR ve YAPRAKLAR ve YAĞMUR ve ve ve
Gittiler. Thomas gittiklerini söylüyor ama o alfa. O benim alfam.
Onun için bulabildiğim en büyük hayvanı avlamalıyım ki
bilsin.
Onu sıcak tutabileceğimi
biliyor.
onu güvende
tut ve
Hayır lütfen Thomas.
Lütfen beni gönderme.
lütfen beni KİR ve YAPRAKLAR ve YAĞMUR'dan uzaklaştırmayın ve
Thomas diyor ki*

*Thomas gitmem
gerektiğini söylüyor.
Gitmem gerektiğini
söylüyor.
gordo gordo gordo İNSAN onlar
değil İNSANLARDAN korkuyorlar
thomas geri dönebileceğimi söylüyor geri dönebilirim geri döneceğiz*

*Sonsuza kadar
sürmeyecek, son
olmayacak.
Neden sonu gelmiş gibi
hissediyorum? Onu
seviyorum.
Lütfen gitmeme izin
verme, lütfen beni
bekle.
Lütfen beni geri sev
lütfen lütfen lütfen ve
o bana
Bana gitmem gerektiğini söyledi.
Beni istemediğini söylüyor.
Beni sevmediğini söylüyor.
Diğer kurtlar gibi olduğumu
söylüyor.
Acıtiyo
r,
acıtiyo
r
Acıtıyor ama o haklı.
Elimden geleni
yapmadım Daha
fazlasını yapmadım
O,
o, o,
o.*

Hepsi oradaydı. Her şeyi. Karmakarışık ve kırık, daha fazla kurt
erkekten daha fazla. Hissettiği her şeyi. Düşündüğü her şey. Acı ve merak,
tatlı neşe ve karanlık kıskançlık vardı. En son evime geldiğinde, tenimde
başka bir erkeğin sperminin kokusunu duymaya çok yaklaşmıştı. Yanımdan

geçip kokunun sahibini bulmaya ve kan duvarlara çarpana kadar pençelerini boğazına geçirmeye çok yaklaşmıştı. Bana zarar vermek istemişti. Beni çok fena incitmek istemişti.

Onun yerine çekip gitti.

Joe canavardan kurtulana kadar geri gelmedi.

Ve bir an olmuştu, kısa ve parlak bir an, beni sokakta yürürken görmüştü, Joe'nun patates kızartmalarını dudaklarının altına koyup mors taklidi yaptığı lokantanın içinden kalp atışlarını tekrar duymuştu. Kendine uzak durmasını söylemişti, mesafesini korumanın yapılacak en doğru şey olduğunu söylemişti ama kendine engel olamamıştı.

Her ne kadar kızgın olsam da, onunla hiçbir şey yapmak istemesem de, bunca yıldan sonra tekrar karşımda durması -toprak, yaprak ve yağmur soluması- onu yıllardır olmadığı kadar merkeze almıştı. Uzun süre bağlarıyla mücadele etmişti. Thomas ona yıllarca (asla kırıcı olmasa da) bunu değiştirmenin, tutunacak başka bir şey bulmanın en iyisi olabileceğini söylemişti.

Mark, Thomas'ın haklı olduğunu bilmesine rağmen kardeşinden bu yüzden *nefret etmişti*. Thomas'ın sadece onu kolladığını biliyordu, Thomas'ın acısının ne kadar derin olduğunu farkında olduğunu biliyordu. Ama hissettiği öfkeyi durduramadı ve o zaman *kavga ettiler*, daha önce hiç yapmadıkları gibi kavga ettiler. Sözlü olarak başlamıştı, Mark'ın sesi *bağırana* kadar yükseliyor ve Thomas babalarının her zaman olduğu gibi öfkeyle sakin kalıyordu.

İlk yumruğu Mark attı.

Çıtırdarak Thomas'ın çenesine indi ve Alfa'sının kafası geriye düştü. Daha sonra, çok, çok daha sonra, kardeşi duman ve külden başka bir şey olmadıktan sonra Mark, Thomas'ın hareket etmediğini fark edecekti. Thomas kaçmaya bile *çalışmamıştı*. Yumruğu yemişti. Vuruşu sanki bir kefaretmış gibi kabul etmişti. Mark'ın öfkesi için bir odağa ihtiyacı vardı ve Thomas bunu biliyordu. Onu buna *teşvik etmişti*. Alacağı tepkiyi biliyor olmalıydı. Gordo tartışmadıkları bir konu olmuştu.

Mark Thomas'ın üstüne çıktı ve ona tekrar tekrar vurdu. Thomas bunu kabul etti.

Mark sözünü bitirdiğinde Thomas'ın yüzü kanlar içindeydi ve Mark'ın iki parmağı kırılmış, garip bir şekilde dışarı çıkmıştı. Kardeşinin yanında yatarken göğsü kabarak yana düştü. Vücutları iyileşirken, kesikler kapanırken ve kemikler yeniden oluşurken tavana baktılar.

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim," dedi Mark sessizce. "Biliyorum," dedi Thomas.

"Biliyorum."

Bundan kimseye bahsetmediler. İşte o an.

Yani, evet. Tepkim ne olursa olsun, yıllar sonra tekrar karşımda durmak onun için çok değerli bir şeydi.

Ve bu *yıllarca* devam etti. Ama bu onun için önemli değildi, gerçekten değil. Elbette, bu kadar yakın olup bu kadar uzakta kalmak bazen canını yakıyordu. Ama açıklayamadığı bir şekilde yerleşmiş hissediyordu. Belki de Green Creek'e geri dönmüştü. Belki de Joe'nun tekrar onlarla birlikte olmasıydı.

Ya da belki de eşinin herhangi bir günde sadece birkaç mil uzakta olduğu gerçeği idi.

Olmayana kadar.

Canavar geldi ve Mark'ın Alfa'sı ormanda bir ateşin üzerinde yatıyordu, kurtlar etraflarında yas şarkılarını uluyorlardı ve o günü tekrar düşündü. Kardeşinin peşinden gittiği o gün, uzun zamandır yüzeyin altında kaynayan öfke sonunda taşmıştı. Thomas daha fazlasını yapmalıydı. Daha çok savaşımalıydı. Gordo için. Onun için. Hepsi için. O hepsinin Alfa'sıydı, evet ama *Bennett* Alfa'sı da oydu ve kalbi kırılmış bir Bennett kurdu vardı ve o bunu *kabullenmişti*. Burnu kırıldığında, yanağı parçalandığında bile orada yatmış ve *kabullenmişti*. Mark ona bağıyor, bunun onun suçu olduğunu, hepsinin onun suçu olduğunu, bunu nasıl yapabildiğini, Thomas'ın bunu ona nasıl yapabildiğini söylüyordu.

İyileştikten ve Elizabeth'ten kanı saklamak için kanı sildikten sonra (sonunda Elizabeth hâlâ kokuyu alabilecek ve tek kelime etmeden ikisine de ters ters bakacaktı) Thomas, "Bunu düzelteceğim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne zaman bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ve şimdi *hissedebiliyordum*. Hepsini. Şu anda benim gibi birine eşi olarak sahip olduğu için ne kadar gülünç bir şekilde *gurur* duyduğunu, hissettiği aşkı, karanlık, hayvani tarafının hala kıcımda olan sikinden zevk aldığını, uzunluğundan aşağıya sperm damladığını. Odaya yayılan seks kokumuzun içinde yuvarlanmak, herkes ne yaptığımızı anlayana kadar ikimizi de bu kokuyla kaplamak istiyordu.

O da korkmuştu. Aman Tanrım, korkuyordu. Sonunda istediğini elde etmişti ve yeterince iyi olamayacağından korkuyordu. Yeterince cesur ya da güçlü olmadığından korkuyordu. Tüm bunları kaybedeceğinden korkuyordu. Omega'ya dönüştüğünde bağının ve eşinin kurdun içinde kaybolacağından.

Çünkü ne yapacağını bilmiyordu.

Nasıl durduracağını.

Hâlâ oradaydı, alçak sesle ve titreşerek. Şimdi bile hissedebiliyordu. Daha önce olduğu kadar yüksek değildi ama oradaydı.

Ve bu onu dehşete düşürdü.

Bu kurt.

Bu aptal, harika kurt.

Gözlerimi yavaşça ona doğru kııptım. Bana baktı, yüzünde saygılı bir ifade vardı. Elim hâlâ boynundaydı ama eskisi kadar sıkı tutmuyordum.

Uzandı ve parmaklarını yüzüme bastırdı. "Hiç düşünmemiştim -" Sesi kesildi. Tekrar denemeden önce başını salladı. "Bu şekilde olabileceğini hiç düşünmemiştim. Böyle hissedebileceğimi. Sen bir şeyler gördün. Gordo. Sen

-Çok üzgünüm. Her şey için. Her şey için. Çok özür dilerim."

Yüzümü çevirdim ve a v u c u n u n içini öptüm. "Ayrılamazsın Ben."

"Asla, asla, asla." "Sana izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

"Bu bok için çok yaşıyım."

Ve tanrım, bana nasıl da *gülümsedi*. "Yaşlı bir adam için iyi hareket et." Kalçalarını sarsarak gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu. "Siktir," diye mırıldandım.

"Evet." Parmakları yüzümden boynumla omzum arasındaki ısıruk izine doğru kaydı. İz kalacağını biliyordum. Joe'nun ve Ox'unkini görmüştüm. Elizabeth'inkini de, gerçi onunki eskisi kadar belirgin değildi.

Kan, yaradan göğsüme damlamış, kurt ve kuzgun dövmesini ikiye bölmüştü. Başparmağını ıslak şeridin üzerinde gezdirerek mürekkebe bulaştırdı.

Diğerleri oradaydı. Kafamın içinde. Ama siliktiler. Ne olduğunu biliyorlardı. Ne yaptığımızı bileceklerdi. En azından Ox ve Joe bilecekti. Uzak durmaları gerektiğini bilirlerdi. Mark bu kadar kısa süre sonra buraya gelmelerini istemezdi.

Elimi boynundan çektim ve- Gözlerim büyüdü.

"Hassiktir."

"Ne oldu? Neyin var?"

Öksürdüm, boğazımda aniden bir yumru oluştu. Bunu hiç düşünmemiştim. Onun için ne anlama geleceğini. Ben bir kurt değildim. Onu ısıramazdım. Onun yapacağı gibi değil.

bana yapıldı. Niyeti ne olursa olsun çabucak iyileşirdi. Benim onunkini taşıdığım gibi o da benim izimi taşımayacaktı.

Başka bir şey olacağını bilmeliydim.

Orada, boynunun derisine gömülü bir kuzgun vardı, benim kolumdakinin neredeyse ikizi.

Elimin genişliğinden daha büyük değildi. Kanatları boğazının iki yanına yayılmıştı. Baş eğikti, Adem elmasının üzerinde duruyordu ve yutkunduğunda sanki hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Pençeleri ve kuyruk tüylerinin yelpazesi boğazının çukuruna doğru uzanıyordu.

Üzerimde onun izi vardı. Ve şimdi o da benimkini aldı.

Aşağı uzandım ve kanatlara dokundum. Parmaklarımın altında sıcak hissettim.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, daha iyi erişebilmem için başını arkaya yatırdı. "Boğazım çok garip. Beni morarttı mı?"

Başımı salladım. "Sihrimi artık herkes bilecek. Buraya. Kanatların uçları buraya gidiyor." Parmağımı tüylerin uzunluğu boyunca gezdirdim. "Ve kafa burada. Kuyruk tüyleri burada."

"Bir kuzgun."

"Evet. Bunun olacağını bilmiyordum." "Seninkine benziyor mu?"

"Aynen benimki gibi."

Beni aşağı çekti ve öptü, derin ve yavaş. Orada hâlâ mavi vardı. Belki de bizim bir parçamızdır diye düşündüm. Ama yeşilin altında sessizdi. "Güzel," diye fısıldadı dudaklarıma. "İyi, iyi, iyi."

kapıyı aç/ödeme yapmalarını sağla

Kapının öfkeyle vurulmasıyla uyandım.

Gözlerimi yavaşça açtım. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. Ve neler olduğunu.

Vücudum ağrıyordu. Boynum zonkluyordu. Kaslarım ağrıyordu.

Ama bundan daha *fazlası* vardı. Her şeyin altında bir akıntı vardı, kavrayamadığım vahşi bir şey.

Hava karanlıktı. Kar pencereye vuruyordu.

Mark'a uzandım ve-

Yatakta yanımdaki boşluk boştu. Ve soğuktu.

Yine odamın kapısı çalındı.

"Bir daha asla," diye mırıldandım, kendimi yataktan dışarı iterken inliyordum.

Yerde bir çift eşofman buldum ve üzerime geçirdim. Hava serindi. Cildim çakıllı.

Bu alt akıntı güçlendi. Bir adım attım ve-

Gordo duyabiliyor musun?

-Başımdaki çarpıntı şiddetlenirken inleyerek nefes aldım ve kapıya, oda kapısına, yatak odası kapısına uzandım, kapı tokmağı elimin altında sıcaktı ve onu *büktüm*, bükebildiğim kadar sert büktüm, omzumu ona doğru attım ve-

Açıldı.

Ama benim evime değil.

Güneş sabahın erken saatlerinde penceremden bana doğru ışık saçıyordu. Sola.

İçinde bulunduğum oda küçük ve düzenliydi, ayaklarımın altındaki halı krem rengi ve kalındı. Sağ tarafta bir mutfak vardı ve ocakta bir çaydanlık fokurduyordu. I-

"Gordo."

Sanki suyun altında hareket ediyordum gibi. Kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Görmek için başımı sağa çevirmem çok uzun sürdü-

Yüksek arkalıklı bir sandalyede bir cadı oturuyordu. Gözleri süt beyazı gibiydi ve dudakları sessizce kırıyordu, tam olarak anlayamadığım kelimeler mırıldanıyordu. Yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

Patrice.

Albino cadı.

Yanında yaşlı bir kadın duruyordu. Bir eli Patrice'in omzundaydı. Diğer yan bir sigara tutuyordu, dumanı parmaklarının etrafında kıvrılıyordu.

Aileen.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Evet, evet, seni duyabiliyorum demeye çalıştım ama sanki bir ağız dolusu taşın içinden konuşuyormuşum gibi bozuk çıktı.

"Fazla zamanımız yok," dedi ve bir an Patrice'in yanındayken bir an sonra önümde durup yüzüme kalın bir duman halkası üfledi. "Patrice zaten zar zor dayanıyor. Green Creek çevresindeki cadılar çok güçlü."

"Bu da ne?" Söylemeyi başardım.

Sigarasının ucundaki kor yandı. Burnundan duman sızıyordu. "Bu son şansın, evlat. Sana her şeyin değişeceğini söylemiştim. Sadece ne kadar değiştiğini bilmiyordum. Bana bir kurt geldi. Tam bu odada duruyordu. Beyazdı. Daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Anlıyor musun?"

Hayır. Anlamadım. Bunların hiçbirini anlamadım.

Yatak odamdaydım. Orada-

Aileen yüzüme bir tokat attı. "*Gordo*. Odaklan."

Her şey maviydi. Her şey *mavi* ve *kırmızıydı* ve aman tanrım, *menekşe* vardı-

Omzumdaki zonklamadan dolayı yüzümü buruşturdum. Uzandım ve boynumdaki ize bastırdım. Acı ağırdı ve beni toprakladı.

Aileen başını salladı. "Kesinlikle hiçbir şeyi yarım yapmıyorsun, değil mi? Bir kurt vardı, Gordo. Bana geldi. Onu tanıyordum. Bu hayatta onunla hiç karşılaşmamış olsam da onu tanıyordum. Gordo, kapıyı açman gerektiğini söyledi. Eğer hayatta kalmak istiyorsan kapıyı ardına kadar açmalısın."

"Kapı mı?"

"Evet," dedi ve sesi *çılgınca* çıkıyordu. Patrice onun arkasında kenetlenmeye başladı, tükürüğü dudaklarından süzülüp uzun bir ip halinde sarkıyordu. "Kahretsin. Onu bulmuşlar. Gordo, *kapı*. Şu lanet *kapıyı* açmalısın. Geliyoruz, tamam mı? Elimizden geleni yapacağız ama kapıyı açman gerektiğini söyledi. Anlayacağını söyledi. Sana bir daha asla demem gerektiğini ve senin de bunu anlayacağını. Thomas *bir daha asla dedi-*"

Thomas.

Thomas.

Thomas, Thomas, Thomas, çünkü o Alfa'ydı. O bir *çantaydı*.

Altımdaki zemin açıldı ve ben-gözlerimi açtım.

Odamdaydım.

Omzum zonkluyordu.

Yanımdaki yatak boştu. Yavaş ve emin bir şekilde göz kırpıttım.

Yatak odasının kapısı açıktı.

Ev karanlıktı.

Pencerenin dışındaki ışık zayıftı, kar hâlâ yağıyordu.

O alt akıntı hâlâ oradaydı, karışık ve *tuhaf*. Tanıdık geliyordu, bana benziyordu, *PackLoveMateHome*'a benziyordu ama *dönüyordu*, *dönüyordu* ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Kapı, demişti Aileen.

Kapıyı açmak zorundayım.

Ben-

Evin içinde bir yerlerden gelen bir döşeme tahtası gıcırtısı.

"Mark?" Yataktan kalkarken fısıldadım. Yerde bir çift eşofman buldum ve hemen üzerime geçirdim. "Mark, bu-"

Rüya görmüyordum. Rüya görüyor olamam. Yine mi?

Eğer bu bir rüya *olsaydı* bile.

Evin içinde ilerledim. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Hiçbir şey hareket etmemişti.

Mark mutfakta duruyordu. Sırtı bana dönüktü. Çıplaktı ve başı öne eğikti. Sağ elinde tahta kuzgunu tutuyordu.

"Mark?" Ben sordum. "Ne-"

"Gordo" dedi ama daha önce adımı söylediğini hiç duymadığım kadar sert bir sesle. Hayvani. Daha acımasız, dolu-

Hayır. Hayır, Tanrım, lütfen hayır-

"Kaçman gerek," dedi omuzları titreyerek. "Buna karşı koyamam. Bu-"

Tahta kuzgun parçalanırken keskin bir *çatırtı* duyuldu. Kanatlardan biri yere düştü.

Değişim onu yavaşça ele geçirdi. El ve ayak parmaklarının uçlarında kalın siyah pençeler büyüdü. Derisinin altındaki kaslar dalgalanmaya başladı. Kestane kahverengisi saçları tıraşlı kafasının üzerinde filizlendi.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Şimdi değil. Buraya kadar geldikten sonra olmaz. Ben onun izini taşıırken, o da benimkini taşıyordu. Bu adil değildi. Bu adil değildi. Bu-

Bir adım geri attım.

Başını sertçe çevirdi, çenesi sağ omzuna değiyordu. Boynundaki kuzgunun kanatlarından birini seçebiliyordum. Ellerini büktü ve bir kalbin ne kadar kırılabilceğini henüz bilmediğimiz zamanlarda benim için yaptığı oyma parça parça yere düştü.

Derin bir nefes aldı.

Düşük ışıktaki dişlerini görebiliyordum.

Gözlerini açtı.

Menekşe rengindeydiler.

Yeterli olmamıştı.

Yeterli değildim.

Dedi ki, "Koş Gordo, lütfen koş, koş ki seni kovalayabileyim, *avlayabileyim*. Böylece *seni* bulabilir, *tadına* bakabilir ve *dişlerimle* *becerebilirim*-"

Çoktan koşmaya başlamıştım.

Arkamdan uludu, şarkı etrafımızdaki evin kemiklerinde yankılandı. Bunu derimin derinliklerinde hissettim, sanki bir Alfa tarafından tutulmuşum ve babam kulaklarıma zehrini fısıldıyormuş gibi acı parıltıları.

Dışarı. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Ben ön kapıya ulaşmadan kapı *patladı*, ahşap çatırdadı ve gözleri kıpkırmızı parlayan, şekil değiştirmiş bir Alfa içeri daldı. Önüme düştü ve ellerim kürkünün içine girdi, derinlere daldı. Ox, o Ox'tu, o-

Ox insana doğru kaymaya başlarken bile beni yana devirdi. Vahşi bir kurdun hırıltısı geldi, kızgın ve çılgındı ve ben yere düştüm,

Ox'un Mark'ı boğazından yakaladığını görmek için tam zamanında kafamı çevirdim. Eli Mark'ın tenindeki kuzgunu tamamen örtmüştü.

Mark onu pençelemeye çalıştı, derisini parçalamaya çalıştı. Ox'un karnına ulaşmak için ayaklarıyla tekme attı, amacı içini boşaltmak ve olabildiğince fazla hasar vermektir. Ox, Mark'ı yere çarpmadan önce onu başının üzerinde uzatabildiği kadar yükseğe kaldırdığı için zar zor ıskaladı. Dükkândaki çocukların yıllar önce uzun ve sıcak bir yaz *mevsiminde* döşememe yardım ettiği döşeme tahtaları Ox Mark'ı iterken yüksek sesle çatırdadı. Mark acıyla homurdandı ve kemiklerinin şimdiden kendilerini yeniden bir araya getirmeye çalıştığını biliyordum.

Mark'ın yüzüne doğru kükreerken Ox'un gözleri ateş gibi yanıyordu.

Alfa'nın şarkısı, aşağıdaki Omega kurduna kanarken bile

Onu.

Bu Mark'ı ürküttü. Menekşe rengi gözleri büyüdü ve haykırdı, "Alfa. Alfa. Alfa."

Ox tutuşunu gevşetti.

Mark hemen başını bana doğru çevirdi, menekşe rengi parlak bir şekilde parladı ve dişlerini sıktı.

Oxnard, "Bunun için çok üzgünüm," dedi ve kapalı yumruğunu Mark'ın başının yan tarafına indirmeden önce boğazını bıraktı.

Mark homurdandı ve vücudu gevşedi.

Ve oturma odamın yıkıntıları arasında hissettiğimiz tek şey maviydi.

Bana söyledi. Nasıl hissettiğini. Mark beni ısırduğunda nasıl hissettiğini. Çiftleştikimizde hissettiğini. Bu onun içinden geçen bir güç dalgasıydı. Joe'nun içinden. Sürünün içinden.

Ama uzun sürmedi.

Karda yürürken sessizce, "Parçalanmaya başladı," dedi. Mark omzuna asılmıştı. "Yıpranmaya başladı. Sanki... zehirlenmiş gibiydi. Büzüşüyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Enfekte olduklarından beri."

Kar etrafımızda fısıldayarak yağıyordu. Ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Yukarıda bir yerde, bulutların ardına gizlenmiş ay daha da büyüdü,

Her zaman ondan kaçan aşkını çağırıyordu. Yakında en iyi zamanını yaşayacaktı.

"Düşündüm ki," dedim boğuk bir sesle, "bunun yardımcı olacağını düşündüm. Düşündüm ki...."

"Biliyorum," dedi Ox, ama bana bakmıyordu. "Yaptığını biliyorum."

Neyse ki ikimizin de ne düşündüğünü söylemedi.

Yavaşlatmak yerine hızlandırmıştık. Alfa'mı eve kadar takip ettim.

Kurtlar bizi yolun sonundaki evde bekliyordu.

Biliyorlardı elbette. Bilmek zorundaydılar. Aynı şekilde hissedebiliyorlardı.

Carter bir kenarda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü buruşturmuş ve çizgiler çizmişti. Kelly onun yanındaydı ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu; bu durum, etraflarında yavaşça dönüp duran ve kuyruğu seğiren ağaç kurdunu çok rahatsız etmişti. Kokumu aldığı anda tüyleri diken diken oldu ve Carter'ın önüne geçerek onu benden uzaklaştırmaya çalıştı. Menekşe rengi gözleri attığım her adımı takip ediyordu.

Carter kurda ters ters baktı, yerinde durmaya çalışıyordu. Ama kurdun buna hiç tahammülü yoktu, ben yaklaşırken beni dikkatle izliyordu. Onlara geniş bir alan bıraktım.

Joe, Elizabeth'le birlikte verandada durmuş, kollarını onun omuzlarına dolamıştı. Gözleri iri ve ıslaktı, ama oğullarıyla Green Creek'e döndüğümüz günün tersine dönmüş hali olan evin önüne gelişimizi izlerken gözyaşı dökmedi.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Onlara.

"Jessie?" Ox homurdandı.

"Kahrolsun Pappas," dedi Joe sessizce. "Gümüşten bir çizgi daha yayılıyor." Ox'a bakmadan önce bana bir göz attı. "Hazır olacak."

"Dostum," dedi Carter sağımızdan. "Şunu keser misin? Senin *derdin* ne lan?"

Ağaç kurdu ona homurdanarak yaklaştı ve hâlâ onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ben.

Ox başını salladı ve Mark'ı olduğu yerden omzuna kaldırdı. kaymak üzereydi. Mark'ın kolları sırtından aşağı sarkıyordu.

"Sana zarar verdi mi?" Elizabeth sordu ve bir an için Ox'la konuştuğunu sandım.

Bakmıyordu. Doğrudan bana bakıyordu.

Başımı salladım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Güzel. O... o olsaydı kendini affedemezdi. Sana karşı hep böyleydi."
Lanet olsun.

"Seni ısırmadı, değil mi?" Joe Ox'a sordu, sesini eşit tutmaya çalışsa da sesi gergin ve yüksek çıkıyordu. Sesi yine çocuk gibiydi, Ox'un kasırğa dediği çocuk gibi.

"Hayır," dedi Ox. "Denedi, ama olmadı." Joe sıkıca başını salladı.

Ox yaklaşırken Elizabeth merdivenlerden aşağı indi. Elini Mark'ın çıplak sırtında gezdirdi, erimiş kar izleri omuzlarına doğru iniyordu. Adamın boğazındaki kuzgunu fark ettiği anı gördüm, dudakları inceldi, eli yumruk oldu. Ox, Mark'ı evin içine taşırken ahşap basamaklar ağırlıklarının altında gıcırdadı.

Joe onları takip etmek için döndü ama kapıya varmadan durdu. Sanki bir şeyler yapmaya çalışıyor gibiydi ve ağzından çıkacaklardan korkuyordum.

"Carter." dedi. Kelly başını öne eğdi.

Carter iç çekti. "Biliyorum. Ben sadece... ben sadece dışarıda olmak istedim. Biraz daha uzun süre."

Başını gökyüzüne doğru eğdi. Kirpiklerine kar düştü ve gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kar yüzüne doğru aktı. Kelly uzandı ve kardeşinin elini tuttu, parmakları birbirine kenetlendi. Carter ona baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Kelly sarsakça başını salladı.

"Hey," dedi. "Artık bunların hiçbiri yok. Bana bak. Lütfen."

Kelly baktı. Alt dudağı titriyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Carter.

"Söz veriyorum." "Bunu bilemezsin."

Carter omuz silkti. "Evet, ama kulağa hoş geliyor. İçeri gir ve diğerlerine yardım et. Bunu benim için yapabilir misin?"

Kelly'nin gözleri kısıldı. "Neden?"

"Ben sadece... Gordo ile konuşmam gerek. Bir saniye içinde seni takip edeceğim."

Kelly bana şüpheyle baktı. Yüzümü boş tuttum. Başka bir şey söylemeden kardeşinin elini bıraktı ve eve doğru yöneldi. Annesi

yanından geçerken koluna dokundu. Eğildi ve kulağına bir Şeyler fısıldadı. Adam, kadın konuşmasını bitirip yanağından opene kadar onun yanında kaskatı durdu. Kadın onu bıraktı ve adam evin içinde kayboldu.

Carter bana doğru bir adım attı ama daha fazla yaklaŐmadan ağaç kurdu onu paltosundan yakaladı, ısırđı ve uzaklaştırmaya çalıştı. Carter karda kaydı ve omzunun üzerinden dönerek kurda ters ters baktı. "Dostum, beni rahat bırakmazsan senin kurt kıını tekmeleyeceğim. Senin derdin ne bilmiyorum ama lanet olası garip vahşi hayvanların işime burnunu sokmasından hoşlanmıyorum."

Kurt ona hırladı ve kürkünü tekrar çekiştirdi.

"Gordo'yla konuşmam gerek."

Kurt bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedi.

"Aman *Tanrım*. Bak, sadece... bir saniyeliğine geri ekil, tamam mı? Bu benim paketim. Burada kimse bir Şey yapmaya kalkıŐmayacak. Kes Şunu yoksa Gordo'nun seni G yıldıırımıyla patlatmasını sağlarım."

Kurt Carter'ın paltosunu bıraktı ve bana hırladı.

Gözlerimi devirdim. "Bende G yıldıırımı yok. Neden sana bunları söyleyip duruyorum ki?"

"Her neyse," dedi Carter umursamaz bir tavırla. "Mesele bu değil. *Kişisel alan* kavramını anlamayan bu yabancı kurda yönelik tamamen inandırıcı tehditlerimi baltalamaya çalıŐmayı bırakın."

Bana doğru bir adım daha attı. Kurt ona hırladı.

Kafasına vurdu. Nedense sakınleŐti.

"Şu anda uėraŐmam gereken onca Şey varken," diye mırıldandı Carter, ama Carter bana yaklaşırken kurt olduğu yerde kaldı.

Elizabeth sessiz kaldı.

Carter önümde duruyordu. O değildi.... Yol onu değiştirmişti. Daha da sertleşmişti. Sonlara doğru, hepimiz yleydik. Ama eve döndüğünde, en azından biraz yumuşamıştı. Kardeşleri kadar değil ama yeterince. Bir zamanlar olduğu kişi değildi, ama hiçbiri olamazdı. Babalarından sonra değil. Gördükleri onca Şeyden sonra.

Ama geçen yıl, bir Şekilde kendi derisine yerleŐmiŐti. Sevdiklerini Şiddetle koruyan bu cesur ocuk, Alfa'sının ikinci adamıydı.

Ve Şimdi de bu.

Joe'nun onu neden çağırdığını Şimdi anladım.

Jessie sadece Mark için bir kafes
yapmıyordu. Carter için de bir tane
yapıyordu.

Beni inceledi ve ben ne aradığını bilmiyordum. Dedi ki, "Bu... bunu hissettin. Hissettiğini biliyorum. Yoldayken. Onunla savaşmaya çalıştın. Başta nedenini bilmiyordum. Anlamamıştım. Yaşadığın her şeyi. Ve belki hala hepsini bilmiyorum. Ama yol boyunca bir yerde, paket haline geldin. Benim için. Bizim için. O zaman kardeşlerime ve bana göz kulak olman için sana gvenmiştim. Ve eve döndüğümüzde, geri kalanımıza göz kulak olman için. Sen bunu istemedin. Bu yükü. Ve bunun için zgnm. Ama yine de sende. Çünkü sen ailedensin. Benim ailem." Başını salladı. "Ve bana bir söz vermeni istiyorum. Çünkü başka kimseden bunu yapmasını isteyemem."

"Carter-"

Elini kaldırdı. "Sadece dinle. Lütfen mi? Bu zaten yeterince zor. Eğer bizi geri dndremezsen. Eğer... bunu dzeltemezsen, o zaman bana o kişi olacağına dair söz vermeni istiyorum. şuna-"

"Siktir git," dedim kısık sesle. "Siktir git, Carter."

Gözlerini hızla kırıpştırdı. "Biliyorum. Ama annem ve.... ben Joe, sadece. Ya Kelly? Tanrım, Gordo. Kelly çok... o bizim gibi değil. O bir Alfa değil. O bir ikinci değil. İhtiyacı var... sadece, lütfen. Lütfen yap şunu. Benim için. Ben böyle olamam. Birine zarar verme riskini göze alamam. Bu-"

Ona sarıldım.

şaşırmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey başlatmamıştım. Onunla değil. Bana doğru bastırıldığında garip hissediyordu ve Elizabeth doğduktan sonra ilk kez odasına girdiğimde yüzündeki ifadeyi hatırladım.

şuna bakar mısın, demişti. Senden hoşlanıyor, Gordo.

Ve o zaman ona bir söz vermiştim. Küçük yumruğu saçlarımda kıvrılırken, ona bir söz vermiştim.

Güvende olacaksın. Seni güvende tutmaya yardım edeceğim.

Kollarını bana doladı ve o da bana sarıldı. Sonunda beni bıraktı.

Kurt arkasından hırlarken gözlerini devirdi. "Evet, evet, seni pislik. Kapa eneni artık."

Eve doğru ilerlerken annesini yanağından öptü, devasa vahşi bir kurt da arkasından geliyordu.

Sadece Elizabeth ve ben karda kaldık, sabah ışığı etrafımızda zayıftı.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Neyin doğru olduğunu. Neyin yanlış olduğunu. Oğlu az önce benden, gerekirse hayatını sona erdirmemi istemişti ve o bunun karşısında sessiz kalmıştı.

Sonunda, fark etmedi. Önce o konuştu.

"Diğerleri hâlâ barda. Robbie de öyle, gerçi Kelly'yi gözünün önünden ayırdığı için pek mutlu değildi."

"Tabii ki değildi," diye mırıldandım. "İnsanlar bunu nasıl karşılıyor?"

"İnançsızlık, sanırım. Ç o ğ u n u . Sanırım ikna etmeye çalışıyorlar görüldüğü gibi değildi. Yine de bazıları. Korkmuyorlar. Merak ediyorlar. Özellikle Bambi. Sanırım o kızdan hoşlandım."

"Rico'nun elleri dolu, bu kesin."

"Oldukça. Ama şimdilik idare ediyorlar. Kimse Deniz Feneri'nden ayrılmaya çalışmıyor ve bize karşı herhangi bir tehdit de olmadı. Aksine, avcıları kendi başlarına yakalamak için ayrılmaya çalışmalarını engellemek zorunda kaldık. Buranın nesi var bilmiyorum ama erkekleri aptal gibi davranmaya teşvik ettiği kesin. Robbie, Kelly'den ayrıldığı için Ox'la tartıştı. Hatta onu tehdit etti. Kelly'nin bununla ne yapacağını bildiğinden emin değilim."

"Çocuk bu yönden biraz aptal."

"Sadece o değil."

"Evet, o konuda. Carter'ın bunu anlaması ne kadar sürer sence?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bunun biraz zaman alacağını umuyorum. Çocuklarımı seviyorum ama bazı şeyler söz konusu olduğunda biraz saf olabiliyorlar. Ama ben Carter'dan bahsetmiyordum."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunu gerçekten şimdi yapmak zorunda mıyız?" "Sen Mark'ın eşisin. Tabii ki zorundayız."

"Öyle olacağını düşünmemiştim, öyle olsun istememiştim-"

"Biliyorum," dedi. "Ama kafanı kışından çıkarmak için mümkün olan son saniyeye kadar beklemeyi sana bırakıyorum."

"O... o öyle demek istemedi. Sana vurduğunda. O asla-"

"Tabii ki yapmadı," dedi, kaba bir şekilde değil. "Ve her şey yeniden yoluna girdiğinde, intikamımı alacağımdan emin olabilirsiniz."

Hafifçe söndüm. "Elimde kalan tek şey o."

Nefes nefese kaldı. "Aptal olduğunu biliyorum Gordo, ama *o kadar* da aptal olamazsın."

Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Ben-"

"Oğullarımla gitmeden önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Oğulların konusunda bana güvendiğini söylemiştin."

"Evet. Ve bunu kastetmiştim."

"Bu güvene ihanet edersem beni parçalayacağını da söylemiştin," diye hatırlattım.

"Ben de bunu kastetmiştim," dedi, gözleri turuncu parlayarak. "Ama beni anlamanın tek yolu buydu, Gordo. Başka türlü söyleseydim bana inanmazdın. Uzun zamandır sadece tehditlerle uğraşıyorsun. Sürü için. Ve sonra bize karşı. Kendine karşı. Thomas... bunun için suçluydu. Belki tamamen değil ama büyük bir kısmı. Ve bu yüzden kendini asla affetmedi. Seni seviyordu, Gordo. Seni sevdi. Sana en çok ihtiyacı olduğunda sana geldi. Joe ile birlikte. Ona o kadar kızgın olsan da, kalbinde o kadar öfke olsa da, ikiniz de bunu yüksek sesle söyleyemeseniz de, derinlerde bir yerde hâlâ Bennett cadısı olduğunuzu biliyordu. Erkekler böyle inatçıdır. Saçma ve inatçı."

"Beni tehdit etti. Eğer yardım etmezsem, bana-"

"Çünkü senin yanıt vereceğin tek şey buydu," dedi. "Ama artık o kişi değilsin. Uzun zamandır da değildin. Oğullarımı korudun. Hepsini eve getirdin. Kendine bir sürü yaptın ve sen inanmasan bile onlar *sana* inandı. Hiçbirimiz, Gordo, hiçbirimiz sensiz aynı olmazdık. Ya Mark? Mark aşkın ne *olduğunu* bildiğinden beri seni seviyor."

"Ama yapamadım," dedim ona, anlamasını isteyerek. "Sonunda onları koruyamadım. Eğer bu oysa, eğer bu benim babamsa, o zaman bunu benim yüzümden yapıyor demektir. Carter ve Mark ve-"

"Sen baban *değilsin*," dedi şiddetle. "Sen onun olabileceğinden çok daha fazlasısın. Senin bir sürün var, Gordo. Arkanda kurtların gücü var. İnsanlar var, seni her yerde takip edecek o harika insanlar. Görmüyor musun? Oğlumun senden istediği şey, bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüğü için değildi. Sana sordu çünkü sana güvenebileceğini biliyordu. Sonunda, senden

Çünkü daha fazla güvendiği başka kimse yoktu. Tıpkı babası gibi. Tıpkı benim gibi."

Başımı eğdim.

Yüzümü avuçladı. "Yalnız değilsin, Gordo. Uzun zamandır yalnız değildin. Ancak şimdi nihayet bunu görüyorsun. Çok uzun zamandır böyle hissediyorsun ve bunun için üzgünüm. Her şey için üzgünüm."

Yanağımdan süzülen tek damla gözyaşımı sildi. Gözlerinin içine bakabileceğim kadar yüzümü yukarı kaldırdı. "Ama ben onların bilmediği bir şey biliyorum. Ve sanırım sen de biliyorsun. Sen de biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"O kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?" "Hayır."

"Çünkü burası bizim kasabamız. Bu bizim sürümüz. Ve kimse bunu elimizden alamayacak. Bir daha asla."

Kolumdaki güller açmaya başladı. Yapraklarının tenimde genişlediğini hissettim. "Bir daha asla."

Gözleri turuncu renkte parlıyordu. "Cadılar değil. Avcılar değil. Asla kendisine ait olmayan bir şeyi isteyen bir Alfa değil. Ve baban değil."

"Hayır. Hiçbiri olmayacak."

Yavaşça başını salladı. "Bir şey biliyorsun, değil mi? Hissedebiliyorum. Bağların arasından. Tüm o maviliğin altında karanlık. Ama orada." Ve tereddüt ettim.

"Gordo?" diye sordu. "Ne oldu?"

Bir kurt vardı, Gordo. Bana geldi. Onu tanıyordum. Bu hayatta onunla hiç karşılaşmamış olsam da onu tanıyordum. Gordo, kapıyı açman gerektiğini söyledi. Hayatta kalmak istiyorsan kapıyı ardına kadar açmalısın.

Geliyoruz, tamam mı? Elimizden geleni yapacağız ama kapıyı açmanız gerektiğini söyledi. Anlayacağını söyledi. Sana bir daha asla söylemem gerektiğini ve anlayacağını. Thomas dedi ki-

"Bir daha asla," diye nefes aldım.

"Eskiden senin hakkında böyle söylerdi. Yalnız kaldığımızda." Elizabeth Bennett derisinin altında sürünen kurtla bana baktı. "'Söyle bana, yalvarırım!'/Kuzgun 'Bir daha asla' dedi."

Ve derin, derin mavilikte gömülü hissettiğim tek şey *paket* ve *paket* ve *Paketle*.

JESSIE, "Oluyor, değil mi?" dedi.

Kiler kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu ama kendini yüksek ve gururlu taşıyordu. Bir kurt gibi.

"Sanırım öyle."

Yavaşça başını salladı. "Bunu yenebilir miyiz? Tüm bunları?" "Bilmiyorum. Ama cehennem gibi savaşıcağız."

Kendini duvardan itti ve öne doğru eğilerek beni yanağımdan öptü.

"Mistik ay sihrine sahip olmana sevindim dostum."

Ona kaşlarımı çattım.

Aptal değildi.

"Elizabeth seni dışarıda bekliyor. Bara git. Sürünün geri kalanını eve getir. Gözden uzak durun."

Merakla bana baktı. "Ne yapacaksın?"

Mahzenin kapısına baktım. A l t ı m ı z d a k i kurtların seslerini duyabiliyordum. "Ne yapmam gerekiyorsa."

"Bizim kurlara ihtiyacımız yok," demişti babam bir keresinde. "Onların bize ihtiyacı var, evet, ama bizim onlara hiç ihtiyacımız olmadı. Onlar bizim büyüümüzü kullanıyor. Bir bağ olarak. Sürüyü birbirine bağlar. Evet, cadı olmayan sürüler de var. Onlardan daha fazla. Ama cadıları olanlar güçlü olanlardır. Bunun bir sebebi var. Bunu unutmamalısın, Gordo. Onların sana her zaman senin onlara ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı olacak."

Babam hiç anlamamıştı. Kendini Abel Bennett'e adadığında bile anlamamıştı. Bir kurda bağlı olmanın ne demek olduğunu. Sürü olmanın ne demek olduğunu. Bu zorunlulukla ilgili değildi.

Bu seçimle ilgiliydi.

Bana vermemişti. Abel

Bennett de vermemişti.

Thomas Bennett'in vardı. Sonunda. Sadece elimden alınan her şeye duyduğum öfke yüzünden bunu göremeyecek kadar kördüm.

Böyle yapmakla hata etmişti. Ama sonuçta bana bir seçenek sunulmuştu.

Hayır demiştim.

Beni tehdit etmişti. Elizabeth'e bunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ama dahası da vardı. Dişler, pençeler ve kırmızı, kırmızı gözlerden sonra.

"Oğlum," demişti bana. "Lütfen, Gordo. O Joe. O benim *oğlum*. Lütfen bana yardım et."

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, başını geriye eğip boynunu ortaya çıkardı. Hepsinin Alfa'sı, ona yardım etmem için bana *yalvarıyordu*. Neredeyse dönüp onu orada, yerde bırakacaktım. Ve sanırım o da bunu bekliyordu.

Ama oradaydı, değil mi?

Derinlerde, mavi bir okyanusa gömülü.

Alfa'mı talep eden o *kıvılcım*.

Ne kadar parlak yandığını unutmuşum.

"Ayağa kalk," dedim ona kabaca. "Ayağa kalk. Kalk, sana yardım edeceğim." O zaman onu seçtim. Ona yardım etmeyi seçtim.

Her şeyden sonra bile.

Bu zorunlulukla ilgili değildi.

Sürü halindeydik çünkü öyle olmayı seçmiştik.

Ve bunun savaşmadan gitmesine izin vermeyecektim. Artık ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Sadece beni affedebileceklerini umuyordum.

PAPPAS, önünde uzanan gümüş çizgi boyunca ilerleyerek onu sıkıştırdı. Arkasındaki metal duvar kalın pençe izleriyle çizilmişti. Beni görünce hırladı ve kendini onu tutan görünmez duvara doğru fırlattı.

Carter ve Kelly yüz yüze durdular, aralarındaki gümüş zemin üzerinde akıyordu. Kelly uzandı ve elini duvara bastırdı. Carter da aynısını yapmadan önce tereddüt etti. Ağaç kurdu da onunla birlikte içeride kapana kısılmıştı, arkasında volta atıyor, kuyruğunu tehlikeli bir şekilde sallıyordu.

Ve Mark.

Her zaman Mark.

Yerin ortasında çıplak bir şekilde oturuyordu, gözleri kapalıydı. Uyanıktı ve elleri dizlerinin üzerinde, derisini kazıyordu. Boğazındaki kuzgun

her yutkunuşunda dalgalanıyordu. Öküz, önündeki gümüş çizginin diğer tarafında çömelmiş, dikkatle onu izliyordu.

Joe, Ox'un omzuna dokunarak dönüp bakmasını sağladı. Ben yaklaşırken ayağa kalktı ve Mark'a doğru başını salladı. "Pappas'la olduğu gibi," dedi sessizce. "Öncesinde sükûnet...."

Sıkıca başımı salladım.

Joe gözlerini kısarak bana baktı. Uzandı ve parmaklarını alnıma bastırdı. "Burada, değil mi? Bir şey oldu."

Başımı salladım ve elini çekti. "Benim... bir planım olabilir. Ama sanırım hepimizin yapması gerekecek. Ve sen bundan hoşlanmayacaksın."

Joe kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Bu... beklememiz gerekiyor. Diğerleri için. Elizabeth ve Jessie.... Sadece beklememiz gerekiyor. Bunu sadece bir kez söylemek istiyorum."

Ox bana baktı. "Bu onlara yardım edecek mi? Carter'a. Ve Mark'a."

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ama elimdeki tek şey bu. Yarın dolunay var. Zaman yok. Sadece... bana biraz izin verir misin? İhtiyacım var...."

Ox ve Joe geri çekildiler.

Derin bir nefes aldım ve Mark'a döndüm.

Onun pozisyonunu taklit ederek yere oturdum. Ona baktığımda gözlerim yanıyordu ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Mark," dedim. Dilimdeki adı parçalara ayrıldı ve boğazımı temizledim.

Gözlerini açtı. Menekşe rengi solmuştu. Geriye sadece donmuş mavi kalmıştı. "Gordo," diye gürledi. "Özür dilerim. Onunla savaşmaya çalıştım. Denedim.

."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Bana zarar vermedin." Şaşkın görünüyordu. "Ox orada olmasaydı-"

Homurdandım. "Kıçını tekmelemek için Ox'a ihtiyacım yok, seni aşırı büyümüş it. Kendimi gayet iyi idare edebilirim."

Çenesi sıkıştı. "Bu bir şaka değil, Gordo."

"İyi ki şaka yapmıyorum. Eğer benimle dövüşebileceğini sanıyorsan, düşündüğümden daha da aptalsın."

"Sana zarar vermek istedim," dedi Mark. "Seni yanımdaki yatakta uyurken gördüm ve boğazını parçalamak istedim. Dişlerimi senin kanınla lekelemek istedim. Çok yakındı, Gordo. Ne kadar yakın olduğunu bilmiyorsun."

"Ama sen yapmadın."

Pençeleri dizlerine batacak şekilde uzandı. "Çünkü yandı."

Kaşlarımı çattım. "Ne yaktı?"

Başını hafifçe arkaya yatırarak kuzgunu ortaya çıkardı. "Bu. Sanki güneşte uçuyormuş gibi hissettim ve *yandı*."

"Çünkü ben senin dostunum, ahmak. Artık bir Livingstone'a bağlısın. Bundan kurtulmanın tek yolu, tıpkı sevgili babam gibi seni kendim öldürmem."

"Yap o zaman. Öldür beni." Ben de "*Hayır*." dedim.

Gözleri menekşe renginde parladı.

"Gordo," dedi Ox bize doğru bir adım atarken.

Döndüm ve omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Yapma. Geri çekil."

Ox tartışacak gibi görünüyordu, ama Joe elini onun koluna koydu ve o da başını salladı.

Mark'a dönüp baktım. Pençeleri yüzünden dizleri kanıyordu. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye hırladı. "Ama kendime güvenemiyorum. O burada, Gordo." Kanlı pençesini uzatıp başının yan tarafına vurdu. "Seni benden uzaklaştırıyor. Hissedebiliyorum. Acıtıyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar acıtıyor. Ve tutunmaya çalışıyorum. Elimden geldiğince tutunmaya çalışıyorum. Ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Seni istiyorum. Seni çok istiyorum." Bana dişlerini gösterdi.

"Bırak" dedim.

Bu onun gözlerindeki menekşeyi ürküttü. "Ne?"

"Bırak gideyim."

Ox dedi ki, "Gordo, yapman gerek-"

Elimi omzumun üzerinden kaldırdım ve o da sustu. "Teslim ol."

Mark bana hırladı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Daha bir gün bile olmadan benimle çiftleştin ve şimdiden bir çıkış yolu arıyorsun. Yine mi kaçıyorsun, Gordo? Her zamanki gibi. İşler zorlaşıyor ve Gordo Livingstone *kaçıyor*."

Sakin kalmaya çalışarak başımı yana eğdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Kalp atışlarımı dinle. Yalan söylüyorsam söyle."

Yavaşça ayağa kalktı. Dizleri patladı. Göğsü kabardı. Gözleri buz ve menekşe arasında gidip geldi.

Pappas kendini yine gümüş çizgiye attı. Bir kemik kırılması duyduğumu sandım.

Carter kıpırdamadan durdu, bana bakarken burun delikleri alevlendi. Ağaç kurdu onun yanında duruyordu. Kelly sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi dehşet dolu bir ifadeyle beni izliyordu.

"Neden?" Mark ileri geri volta atarak sordu. "Neden buradasınız? *Herhangi* biriniz neden burada? Beni istemiyorsunuz. Bana *ihtiyacınız* yok. Lanet olası *aklımı* kaybediyorum ve siz *hiçbir şey* olmamış gibi orada oturuyorsunuz."

"Sana ihtiyacım yok."

İleri atıldı ve irkilmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. "Neden!" diye bağırdı bana. "Neden! Neden!" Her "*neden* "i bariyere vurduğu bir yumrukla noktalıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım.

Hareketlerimi takip etti, her zamanki gibi avcıydı.

Onun önünde durdum. Aramızda sadece birkaç metre vardı.

"Çünkü ben onun yerine seni seçtim," dedim sessizce ve o da geri çekildi. "Hayatta kalmak için birbirimize hiç ihtiyacımız olmadı. Olsaydı, ikimiz de uzun zaman önce ölmüş olurduk. Mesele hiçbir zaman bu olmadı, Mark. Şu anda buradayız çünkü birbirimizi seçtik. Sonunda, bu her zaman seçimle ilgiliydi. Birlikte savaşmayı seçene kadar birbirimizle savaşmayı seçtik. Sen beni uzun zaman önce seçtin. Ve şimdi ben de seni seçiyorum."

Yüzünde çelişkili duygular savaşıyordu: kuşku, üzüntü, öfke ve umut. "Ben-"

"Benim için yaptığın kuzgunu kırdın."

Yüzü buruştu ve omuzları titredi. "Biliyorum. Biliyorum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim-"

"Hala sende mi?"

"*Kırıldı*, Gordo, yerde ve *kırıldı*-" Tutarlılık dağıldı, kelimeler karışık hırıltılara dönüştü.

"Taş kurt. Uzun zaman önce bana verdiğin. Benim de geri verdiğim. Hala sende mi?"

Bana baktı, gözleri ıslak ve vahşiydi. "Ben... evet. Evet." Göğsü sıkıştı. "Hâlâ var. Acıyor, Gordo. Acıyor."

"Onu bana vereceksin, tamam mı? Tüm bunlar bittiğinde, onu bana geri vermeni isteyeceğim. Ve eğer bunun doğru olduğunu düşünüyorsan."

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsanız, size söz veriyorum, günlerimizin geri kalanında bununla ilgileneceğim."

Elini düz bir şekilde bariyere bastırdı. "Göster bana," dedi bir ağız dolusu dişin arasından.

Ne demek istediğini anladım. Başımı yana eğdim ve ısırık izini görebileceği şekilde ceketimin yakasını gerdim. Öfkeyle zonkluyordu ve içimden geçen her acı darbesinden zevk alıyordum.

"Sana kurdumu vereceğim, cadı," diye hırladı. "Tabii önce seni öldürmezsem." Ona iğrenç bir şekilde sııttım. "Denediğini görmek isterim."

Buz mavisi gitmişti.

Geriye kalan tek şey menekşeydi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ox öfkeyle bana sordu. "Ne halt ediyorsun, Gordo?"

Mark'a baktım, yarı vardiyası gelmişti ve gözlerini bana dikmiş, gümüş çizgi boyunca sinsice ilerlemeye başladı. "Bunu onlara ödeteceğim. Hepsine."

paramparça

Diğerleri dönmeden önce öğlen olmuştu. Bodrumda kalıp Mark'ın aşağı inişini izledim. Yavaş ilerliyordu ve acı vericiydi ve eğer bu işe yaramazsa, muhtemelen pişman olacak kadar uzun yaşamayacağımı biliyordum.

Kelly bana çok kızgındı, Carter'a da aynısını yapmam için bana meydan okuyordu, kardeşini vahşileştirmeye çalışmam için bana meydan okuyordu. Joe onu zar zor zapt etti. İkisini de görmezden geldim, tüm gücümle Mark'a odaklandım. Kelly gözyaşlarına boğulmuştu ve Carter onu teselli etmeye çalışmıştı ama ağır ağır nefes alıyordu, gergin ve kaskatı kesilmişti. Yanındaki ahşap kurt, Carter ondan uzak durması için hırlayana kadar omzuna bastırmaya devam etti.

Ox hareket etmemişti ve başımın arkasına baktığını hissedebiliyordum. Karmakarışık duygular aramızdaki bağlardan akıyordu. Bana kızgındı ve önündeki manzara karşısında üzgündü. Ama beni *taniyordu*, yaptığım şeyi sebepsiz yere yapmayacağımı biliyordu. Hâlâ dayanıyordu, hâlâ bana güveniyordu ve bunun yeterli olduğunu umuyordum.

Ox, "Geldiler," dedi ve bir an sonra evin ön tarafından bir kapının açılma sesi geldi. Ayak sesleri gürleyerek merdivenlere doğru ilerliyordu. Ox'un gözleri ıslık ıslık parladı. "Ama hepsi değil. Bir terslik var."

Önce Robbie indi, çılgına dönmüş görünüyordu. Kelly'nin ıstırabını hissetmiş olmalıydı, çünkü bunun nedenini parçalamak ister gibi görünüyordu. Kelly'nin onu üzerime salmayacağını umuyordum. Gerçi bu bana gözlüklerini kırmak için bir bahane verebilirdi ama çocuğu hemen incitmek istemezdim.

Kelly'nin önünde durdu, ona dokunmak ister gibi uzandı, ama parmaklarını yumruk yapıp yanlarına geri getirdi. "İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle. "Buraya olabildiğince hızlı gelmeye çalıştım ama Elizabeth birlikte hareket etmemiz gerektiğini söyledi ve yer değiştirmeme izin vermedi, sonra da saldırıya uğradık ve-"

Kelly dişlerini sıkarak, "Ben iyiyim," dedi. "Ne demek istiyorsun? *Saldırıya* mı uğradın?"

"Avcılar," dedi Robbie, yüzü solgundu. "Yolun yarısındayken bizi buldular. Bulmalıydım ama buraya dönmeye çalışıyordum ve onları duymadım. *Onları duymadım*. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Kanım dondu. "Kim?" Sormayı başardım. "Kim yaptı-" Sırada Elizabeth vardı. Ve yalnız değildi.

Bir kolunu Rico'nun sırtına dolamış, onun ağırlığını kaldırmaya çalışıyordu. Jessie onun diğer tarafındaydı, kolunu beline dolamıştı. Rico'nun yüzü sıkışmıştı ve dişlerini sıkıyordu. Sol pantolonunun paçası kanla ıslanmıştı.

Kimse konuşmadan Ox ve Joe önlerindeydi. Elizabeth ve Jessie onu Alfalara teslim ettiler. Rico cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece kırptı beni. Olduğundan daha kötü görünüyor."

"O piç kuruları," diye homurdandı Jessie, saçları alnının etrafında dalgalanıyordu. "*Onları öldüreceğim*."

"Avcıları yakalayacağız," dedi Joe, Rico'nun önünde diz çökerek. "Biz _."

"Avcılar değil," diye tersledi. "Ama emin ol ki biz yapacağız. Chris ve Tanner'dan bahsediyorum. Onları öldüreceğim."

Merdivenlere baktım, görünmelerini bekliyordum. "Şimdi ne yaptılar?"

Bana doğru döndü, öfkeli görünüyordu. "Lanet olsun, bu sürüdeki erkeklerin nesi var? Neden *böylesin*?"

"Bize kaçmamızı söylediler," dedi Robbie sessizce, ellerine bakarak. "Bize kaçmamızı söylediler. Onlar... avcılar bizi şaşırttı. Bir grup avcı. Elijah orada değildi ama. Rico vuruldu ve Chris Rico'nun silahını aldı ve bize kaçmamızı söyledi. Elizabeth'i onlardan uzaklaştırmamız gerektiğini söyledi." Titreyerek nefes aldı. "Chris, Elizabeth'in bir daha onlar tarafından incitilmesini istemediğini söyledi."

Elizabeth uzanıp Rico'nun yüzündeki terli bir tutam saçı sildi. "Çok cesurlardı. Bize kaçmamız için zaman verdiler."

Konuştüğümün farkında bile değildim. "Onlar... onlar hala hayatta mı?"

"Evet," dedi Ox, Joe'nun Rico'nun pantolonunun paçasını yırtmasını izlerken. "Hâlâ hayattalar. Ben... Mark ve Carter'a o kadar odaklanmışım ki, kaçırıldıklarını bile hissetmedim." Burnundan ağır ağır nefes aldı. "Hayattalar. Ve kızgınlar."

"Deniz Feneri," diye sordu Carter, sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Avcıların Deniz Feneri'nden haberi var mı?"

Joe parmaklarını bacağındaki yaranın etrafına bastırırken Rico başını salladı ve inledi. "Hiç sanmıyorum. Yeterince uzaktaydık. İzlerimizi örttük. Bambi, onlar için gelmeye çalışan herkesin suratını saçmalarla doldurur. O böyle serttir."

"Fena değil," dedi Joe Ox'a. "Onu kanatladım. Bir parça kopardı ama kurşun içinde değil."

Rico yüzünü buruştururken, "Sana söylemiştim," dedi. "Yine de şanslı bir atıştı. Chris silahımı almasaydı, o piçi gözlerinin ortasından vuracaktım. *Pendejo*. Favorileri vardı. Favoriler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Jessie," dedi Ox, "sağlık çantasını getir. Bunu temizlememiz ve sarmamız gerekiyor."

Jessie başını salladı, döndü ve yukarı koştu.

"Harika," diye mırıldandı Rico. "Çünkü bu iyi hissettirecek."

"Kapa çeneni," dedim ona, Joe'yu yolundan çekerek. "Yara izi kalacak. Bambi yara izlerini seven bir tipe benziyor."

Bunun üzerine neşelendi. "Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü eğer kurt adamlarla dolaşma olayını atlatırsa, bu oldukça havalı olur ve- aman Tanrım, neden *dokunuyorsun? Kanıyor, Gordo!*"

Avucumu yaranın üzerine bastırdım. Acıyı elimden geldiğince çekerken kuzgunun pençeleri sarmaşıkların ve dikenlerin etrafında sıkılaştı. Kolumdan göğsüme doğru yuvarlandı, kalbimin etrafını sardı ve sıkıttı.

Sonra Elizabeth, "Mark?" dedi ve ben başımı öne eğdim.

Mark cevap olarak hırladı.

"Ne oldu?" diye sordu ve içinden her şey hüzünlü geliyordu. "Neden o-"

"Gordo yaptı," diye tükürdü Kelly, sesi öfkeliydi. "Gordo onu bu hale getirdi. Gordo onu bir Omega'ya dönüştürdü ve-"

Ox, "Bu kadar *yeter*," dedi ve herkes sustu. Jessie göğsüne bastırıldığı beyaz kutuyla merdivenlerden geri indi. Gittiği birkaç saniye içinde ruh hali büyük ölçüde değişmişti ve yanımda diz çökerken çenesini kapalı tuttu. Elimi oynattı ve Rico acının geri gelmesiyle tısladı. Yavaşça ayağa kalktım ve onun kontrolü ele almasına izin verdim.

Elizabeth anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. "Gordo?" diye sordu. "Bu doğru mu?"

Derin bir nefes aldım. "Öyle."

Gözleri turuncu renkte parladı ama hepsi bu kadardı. "Neden?"

Robbie onun yanında durmuş, kafası karışmış gibi görünürken Kelly bana ters ters baktı. Carter arkalarında volta atıyor, ahşap kurt onun gölgesi gibi hareket ediyordu. Pappas bir köşede oturmuş, yüksek sesle miyavlıyordu. Ox ve Joe yan yana duruyordu. Jessie bacağındaki yaraya *bir şey* yaparken Rico inledi.

Ve Mark.

Mark kafesinin ortasında duruyordu. Hâlâ kurttan çok insan olmasına rağmen vardiyasında yakalanmıştı. Alt dudağı bir dişin deldiği yerden kanıyordu. Ve gözleri menekşeydi. Çok menekşe.

"Boynundaki izi görüyor musun?" Ona sordum.

Başını sıkıca salladı. "Kuzgun."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Evet."

"O zaman onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Yapar mıydın?" diye sordu. "Neden şimdi? Neden bunca zaman sonra?"

"Çünkü eğer bu sonsa," dedim elimden geldiğince dürüstçe, "onu sevmekten asla vazgeçmediğimi bilmesi gerekiyordu."

Kalp atışlarım hızlansa da sabit kaldı. O da bunu biliyordu.

Kelly alay etti. "Onu Omega'ya dönmeye sen zorladın. Ona gitmesine izin vermesini söyledin."

Bunu nasıl söylersin-"

Elizabeth, "Kelly," dedi ve o da sakinleşti ama hâlâ canı görünüyordu. Yapmak üzere olduğum şey için beni affedeceğini umuyordum. "Neden?"

Kalın kalın yutkundum. "Nedenini biliyorsun."

"Yeterince iyi değil," dedi ve *kızgındı*. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu yeterince iyi değil, Gordo Livingstone. Bunu söyleyeceksin. Şimdi."

Ne istediğini biliyordum ve en azından bunu verebilirdim. "Çünkü o benim eşim."

Gözlerini sildi. "Sen onun seçimiydin. Her zaman öyleydin. Onu asla geri seçmeyeceğini düşündüğü zamanlarda bile. Sen aksini düşündüğünde bile, o hep seni seçti."

"Biliyorum."

"Onu geri mi seçtin? Yoksa tüm bunlar bir planın parçası mıydı? Onu kullanıyor musun?"

Bir kurda

güvenemezsin. Seni

sevmezler.

Sana

ihtiyaçları var.

Seni

kullanıyorlar.

İçindeki sihir bir yalan.

Ama öyle değildi. Annem anlamamıştı. Ama bu onun hatası değildi. Tıpkı hepimiz gibi o da babam tarafından kandırılmıştı. Ve sonunda, yapabileceği tek şeyi yaptı.

"Onu ben seçtim," dedim ona. "Ve bunu yine yaparım. Ve eğer bu işe yararsa, düşündüğüm şeyi yaparsa, o zaman hala bir şansımız olabilir. *Onların* da bir şansı olabilir. Avcılar, bize dolunaya kadar süre verdiler. Ve arkadaşlarımız ellerinde. Sürümüz." Şu çılgın, zeki adamlar. "Sayıca azız. Belki onlarla kafa kafaya çarpışabiliriz. Belki kazanabiliriz. Ama ellerindeki silahlar bir kurdu saniyeler içinde öldürebilir. Oranları eşitlemeliyiz." Ya şimdi ya da asla. "Kapıyı açmalıyız."

Kafaları karışmıştı. Bunu bekliyordum. Benim gibi düşünmüyorlardı. Benim ne yaptığımı bilmiyorlardı. Ve fikir o kadar soyuttu ki, başlangıçta onu anlamak bile bir mücadeleydi.

Önce Ox anladı. Bunun ne anlama geleceğini biliyordu. "Kapı," diye tekrarladı. "Emin misin?"

Başımı salladım.

Joe gözlerini kısarak aramıza baktı. "Nesin sen, hayır." Bir adım öne çıktı. "Şunu düşünüyor olamazsın-"

Ox elini onun omzuna koydu. "Dinlememiz gerek."

"Neden bahsediyor bu?" Kelly, onu yatıştırmaya çalışan Robbie'yi görmezden gelerek talepte bulundu. "Ne yapmak istiyor?"

"Richard Collins ölmeden önceki an," dedim. "Ox'a zarar verdikten sonra Alfa oldu. Ama ondan önce, Omegalar çoktan onun arkasında toplanmıştı. Bazılarının enfekte olup olmadığını bilmiyorum. Ama bazılarının enfekte olduğuna inanmak zorundayım. O... Ox gibiydi."

Kurtlar hırladı.

Onları yatıştırmaya çalışarak ellerimi kaldırdım. "Hayır... bakın. Ox daha kurt bile olmadan bir Alfa'ydı. Bunu biliyoruz. Richard... aynı değildi ama yakındı. Aynı madalyonun iki yüzü. Omegalar takip etti

Onu. Onları *kontrol ediyordu*. Aslında bir Alfa *olmadan* bir Alfa. Ta ki onu Ox'tan alana kadar. Sonra ne olduğunu biliyorsun."

Jessie bacağını sarmayı bitirdiğinde Rico, "Mierda," diye mırıldandı. "Çok kötüydü. Kafamın içinde bir fırtına gibiydi. Onları hissedebiliyordum. Beynimde sürünen böcekler."

Başımı salladım. "Çünkü Richard senin Alfa'n oldu."

"Ben onu öldürene kadar," dedi Joe. "Ve onu Ox'a geri verdim."

"Ve onları yanımda götürdüm," dedi Ox, bana bakmadan önce Joe'ya bakarak. "Omegalar. Biz o kapıyı kapatana kadar."

"Kapıyı sıkıca kilitledik," diye katıldım. "Yine de bazıları geçmeyi başardı. Bu yüzden Omegalar ara sıra buraya geliyordu. İstemedi de olsa Ox'un onları çektiğini hissediyorlardı. Michelle Hughes, Green Creek'in bir işaret feneri haline geldiğini söylerken haksız değildi. Ama ne kadar uzağa gittiğini bilmiyor. Ne kadar parlak olabileceğini de."

"Ne olmuş yani?" diye tersledi Kelly. "Kapının kilidini açmak mı istiyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. "Kilidini açmak istemiyorum. Onu paramparça etmek istiyorum. Ox'un Omega'ların Alfa'sı olması gerekiyor."

Tek ses vahşi kurtlardan geliyordu.

Sonra Rico dedi ki, "Tamam, yani. Alınma, baba. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ömür boyu kardeşiz falan. Ama mistik ay büyüsü yüzünden kafayı mı yedin? Çünkü mistik ay büyüsü yüzünden kafayı yemiş gibi görünüyorsun."

"Dene cadı," dedi Kelly, gözleri parlayarak. "Sen sadece dene."

Robbie, "Kelly-" dedi ama kurt tersledi, "Hayır, hayır, izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne olacağını göremiyor musun? Onları *çekecek*. Omega'ları. Mark'ı. *Carter'ı*. Onları daha da zorlayacak. İkisi de tamamen vahşileşecek. Büyü olması umurumda değil. Başka bir şey olsa da umurumda değil. Bunu yapamazsın." Sesi kırıldı. "Onları benden alamazsın. Carter'a sahip olamazsın."

"Hey," dedi Carter bir adım öne çıkarak. Gümüş sıraya çarptığında öfkeyle homurdandı ve kardeşine ulaşamadı. "Kelly. Hadi ama dostum. Bu-"

"Yapma," dedi Kelly kısık sesle. "Yapma bunu. Lütfen. Sen yapma."

Carter beceriksizce omuz silkti. "Zaten kendimi kaybediyorum." Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadan dağıldı. "Tutuyorum"

ama bu kaybedilen bir savaş."

Kelly başını öfkeyle sallayarak, "Hayır," dedi. "Başka bir yolu olmalı. Onu bulacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

"Korktuğunu biliyorum-"

"Kesinlikle *haklısın!*" diye bağırarak yumruklarını aralarındaki bariyere vurdu. "Ya bunu düzeltemezsek? Carter, ya sen - ya geri dönemezsen?"

"Yapacağım," dedi. "Söz veriyorum. Ox, Joe ya da Gordo. İçlerinden biri bir yolunu bulacaktır. Bunu biliyorum. Ama bu... bu zaten seni benden alıyor. Ama ben Omega olsam bile Ox hâlâ benim Alfa'm olabilecekse, o zaman bu şansı değerlendirmeliyiz. Çünkü o hâlâ benim Alfa'msa ve senin de Alfa'nsa, bu artık hissedemesem de hâlâ bağılı olduğumuz anlamına gelir. Sen hâlâ benim bir parçam olacaksın. Ve bunun beni eve getirmek için yeterli olacağına inanmak zorundayım."

Gözyaşları dökülürken Robbie bir kolunu Kelly'nin omuzlarına doladı ve o hıçkırı hıçkırı ağlarken ona sarıldı.

Uzaklara baktım, kendi kalbim kırılıyordu. Eğer bu işe yaramazsa -ya da yarasa bile- ve onları geri getirmenin bir yolunu bulamazsam, Kelly beni asla affetmeyecekti. Ve ben onu suçlamayacaktım. Kendimi asla affetmezdim.

"Onları kullanmayı kastediyorsun," dedi Ox ve ben çok yorgundum. "Omegalar. Onları buraya çağırmak istiyorsun. Green Creek'e. Onları silahlandırmak için."

"Bir savaşın içinde olduğumuzu söylemiştin," dedim ona sessizce. "Eğer durum buysa, o zaman bir orduya ihtiyacımız var."

"Peki ya avcılardan sonra? Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama şimdi avcılar ve Elijah hakkında bir şeyler yapmazsak, endişelenecek hiçbir şey kalmayacak."

"Bundan hoşlanmıyorum,"

dedi. "Biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü benden Richard Collins'in yaptığıının aynısını yapmamı istiyorsun. Benden hayır diyemeyecek bir grup kurdun kontrolünü ele geçirmemi istiyorsun. Onları *kullanmamı*."

"Sen o değilsin. Hiç olmadın."

Çenesini sıkı. "Aynı olduğumuzu söylemiştin. Bir madalyonun iki yüzü."

"Evet, öyle. Ama aradaki fark, sizin bir şeyi elinizden almaya çalışmıyor olmanız. Zaten senin olanı korumaya çalışıyorsun." Başımı salladım. "Bak, Ox. Bu durum **berbat** değilmiş gibi davranamam. Çünkü öyle. Görüyorsun

her şey siyah ve beyaz. İyi ve kötü olarak. Seni Alfa yapan da bu. Ama ben bunu yapamam. Yapamam. Ben senin gibi değilim. Hiç olmadım ve olmayacağım da. Benim vicdanım seninki kadar temiz olamaz. Bir şeyler yaptım. Gurur duymadığım şeyler. Ama sürümü güvende tutmak için *her şeyi* yaparım. *Ailemi* güvende tutmak için. Senden de aynısını yapmanı istiyorum. Çünkü bu iş avcılarla bitmeyecek. Kendilerine ait olmayanı almaya çalışanlar her zaman olacak. Cadılar. Michelle Hughes." İçimi çektim. "Babam. Olmayacak, sen olsan ne yapardın? Sevdiklerini korumak için mi?"

"Her şeyi," dedi Ox, bunu söylemenin onu incittiğini bilsem de. "Her şeyi yaparım."

"Bu konuda bana güvenmeni istiyorum."

İç çekti ve gözlerini kapattı. "Koğuşlar. Cadılar. Omegaları dışarıda tutmayacaklar mı? Onları geri dönüştürebilir misin?"

"Belki tek başıma değil. Ama diğerleri geliyor."

Joe gözlerini kırptırdı. "Ne? Hangi diğerleri? Bunu nasıl bilebilirsin? Dışarıyla bağlantımız kesildi."

Omuz silktim. "Büyü." Ona ölmüş babasının Minneapolis'te bir cadıya görüldüğünü ve onun da bana rüyamda bunu anlattığını söylemekten daha kolaydı. Belki her şey söylenip bittiğinde. Belki de asla.

Rico homurdandı. "Büyü. Sihir, diyor. *Ay dios mío*. Hayatlarımız, dostum. Bambi beni asla affetmeyecek, seksi bir yara izi olsa bile."

Jessie elini okşayarak, "Bir yolunu bulacağından eminim," dedi ona. "Sana güveniyorum." Kaşlarını çatı. "Belki."

"Hey! *Vuruldu*. Bana iyi davranman gerekiyordu."

"Sıyrılmışsın. Sonra da kadınların seni taşımasına izin verdin." "Çünkü ben bir feministim."

Jessie iç çekti.

"Bunu yapabilir misin?" Joe Ox'a sordu.

Ox başını sallamaya başladı ama kendini durdurdu. "Sanmıyorum. Sana ihtiyacım olacak." Uzanıp Joe'nun elini tuttu. "Hepinize ihtiyacım olacak. Özellikle de onları... kontrol edeceğsem."

"Gordo'nun peşinden gitmeyecekler mi?" Robbie hâlâ Kelly'ye yakın durarak sordu. "Eğer diğerleri gibilerse, ona saldırılarını engelleyebilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Ox. "Ama bu hiç kolay olmayacak." "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim.

"Sana inanamıyorum," dedi Kelly ve sesindeki ihaneti duymak canını *acıttı*. "Herhangi birinize. Bunu onlara yaptığınıza. Mark'a. Carter'a."

Carter iç çekti. "Hâlâ aklımın başımda olduğuna eminim. Yani. Çoğunlukla aklım başımda. Kendi adıma konuşabilirim." Ağaç kurdu burnunu omzuna dayadı ve Carter onu iterek uzaklaştırdı.

Kelly acı acı güldü. "Sadece korktuğun ve başka bir yol göremediğin için."

"Kelly."

"Siktir git."

"Bana bak."

Bir şekilde, Kelly yaptı.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Carter ve evimizden uzaklaştıkça radyoda şarkı söylediklerini, camları açtıklarını ve saçlarının arasından esen rüzgârı hatırladım. "Uzun zamandır korkmadığım kadar korkuyorum. Belki de hiç. Ama beni Omega'ya dönüşmekten daha çok neyin korktuğunu bilmek ister misin?"

Kelly başını salladı, dudakları ince bir çizgi halindeydi.

Carter titreyerek de olsa gülümsedi. "Seni kaybetmek. Bu beni bu dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyor olabilir. Eğer bunu yenebilme şansımız varsa, seni en azından bir gün daha güvende tutabilme şansım varsa, bunu yapacağımı düşünmüyor musun? Ve eğer burada sen olsaydın, senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum. Bana aksini söylemeye çalışma."

"Beni bırakamazsın."

Carter'ın gülümsemesi genişledi. "Asla. Hâlâ Robbie'yi biraz daha tehdit etmem gerekiyor. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde seni kokladığını biliyor muydun?"

Robbie öfkeyle kızarmasına ve ayaklarına bakmasına rağmen, "*Hayır*," dedi.

Kelly kardeşine dönmeden önce Robbie'ye skandal dolu bir bakış attı. "Söz veriyor musun?"

"Seni kokladığını mı? Evet, dostum. Bunu yapıyor-"

"Carter."

Carter'ın ifadesi yumuşadı. "Evet, Kelly. Söz veriyorum. Senin için her zaman geri geleceğim."

"Elizabeth mi?" Ox sordu.

Kayınbiraderinin önünde durdu. Neredeyse bariyere dayanmış, alçak sesle hırıyordu. Pençelerini çıplak bacaklarına vurdu. Kayınbiraderi

Boğazındaki kuzgun, boyun kaslarının gerilmesiyle birlikte seğirdi. Menekşe rengi gözleriyle onu izledi.

Bu onun ailesiydi.

Elinde kalan tek şey buydu.

Ve bir anne kurt köşeye sıkıştığında, kendisine ait olanı korumak için yapmayacağı şey yoktu.

Elizabeth Bennett dedi ki, "Yap. Kapıyı kır."

KELLY VE Joe, Carter'ın önünde durdular. Ağaç kurdu onların bu kadar yakın olmasından hoşnut değildi ama yine de arkasına saklandı. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı, Joe'nun kolu Kelly'nin omuzlarına sarılmıştı. Carter Kelly'nin gülümsemesini sağlamaya çalışıyordu ama Kelly ona bakmıyordu. Beni affedip affetmeyeceğini bilmiyordum.

Robbie bodrumun diğer ucunda, herkesten uzakta, benim yanımdaydı. Kendini bir şeye hazırladığını biliyordum, bu yüzden ona ihtiyacı olan zamanı veriyordum. Beni tehdit edecekti ve ben de ona izin verecektim. Ne de olsa Kelly'nin arkasıındaydı.

Bu yüzden sonunda "Doğru olanı yapıyorsun" dediğinde şaşırdım.

Homurdandım, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"O bunu görmeyebilir ve belki de hiç görmeyecek, ama sen görüyorsun." "Umurumda bile değil."

Robbie gözlerini devirdi. "Evet. Tamam, Gordo." İç çekerek kendini duvardan aşağı itti. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sana inanıyormuş gibi yapacağım."

Uzaklaşmaya başladı.

Arkasından seslendim.

Omzunun üzerinden baktı.

"O gözlüklere ihtiyacın yok," dedim. "Çık ar onları. Aptal gibi görünüyorsun."

Bana sırtıttı. "Ben de seni seviyorum."

Aptal.

Elizabeth oğlunun önünde durduğunda gözlerimi kaçırdım.

Cesur olmaya çalıştı. Gerçekten seviyordu. Ama ona ulaşamadığında, tenine dokunamadığında, gülümsemesi titredi ve kırıldı ve o-

Jessie, "Sikerim böyle işi," di ye mırıldandı ve kimse onu durduramadan Elizabeth'in yanına gidip ayağıyla toz gümüş çizgisini kırdı.

Elizabeth kendini oğluna doğru attı. Oğlu onu yakaladı, derin bir nefes alırken burnu boğazına gitti.

Jessie meydan okurcasına geri kalanımıza baktı. Kimse tek kelime etmedi.

Kendimi toparlamam için bana zaman vermek için gittiler. Nefes almam için bana biraz zaman vermek için.

Pappas her hareketimi takip ederek bir ileri bir geri dolaştı.

Carter'ın önündeki gümüş çizgi onarılmıştı. Yere oturdu, bacak bacak üstüne attı. Ahşap kurt onun etrafında kıvrılmış, kuyruğu bacaklarının üzerinde oturuyordu. Carter ona baktı, boyun eğmişti. Başını iki yana salladı. "Biliyor musun," dedi, "hiç düşünmemiştim... şey. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Ne hakkında?"

Omuz silkti. "Her şeyi." "Bu... belirsiz."

"Değil mi? Odaklanmakta zorlanıyorum."

"Gittikçe kötüleşiyor."

Başını salladı. "Evet. Bütün sabah öyleydi. Ben... Kelly'nin görmesini istemedim. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet."

"Onlara benim için göz kulak olmalısın, dostum. Her ihtimale karşı-" "Yapacağım."

Başını salladı ve gözlerini kapatarak arkasındaki vahşi kurda yaslandı. "İyi oldu, biliyor musun? Tüm o berbatlığa rağmen iyi bir sürümüz var. Buna sahip olduğum için çok şanslıyım."

Başka tarafa baktım.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Gordo. Hala yapabiliyorken. Seni duyabilir. Yapabileceğini biliyorum."

Ben de öyle hissettim. Aramızdaki bağ menekşeydi ve paramparça olmuş gibi hissettiriyordu ama ne kadar ince olursa olsun yine de dayanıyordu. Bir gün

Önünde durduğumda boynumdaki ısırık izi zonkluyordu.

Beni izledi, Mark izledi. Benim kurdum.

Kuzgun, boğazına karşı mürekkep karasıydı.

Gözleri yanıyordu.

"Özür dilerim," dedim ona sessizce. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdü. Bazı şeyleri daha farklı yapmalıydim. Nasıl yapacağımı bilemedim."

Başını eğdi, keskin dişlerini gösterdi.

"Ama bu kadar yolu şimdi kaybetmek için gelmedik. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni terk etmeye kalkarsan seni kendim avlarım."

Carter'ın sesi boğuluyormuş gibi
geliyordu. Yavaşça dönüp ona
baktım.

Omuz silkti. "Sadece... romantik olmanın bir yolu, anlıyor musun? Onu tehdit ederek ona değer verdiğini söylemene neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Çok gülünçsünüz."

Gözlerimi devirdim. "Bunu yakında öğreneceksin."

Kaşları çatıldı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Yakında neyi öğreneceğim?"

Onu görmezden geldim.

Mark bana doğru bir adım
attı. Bekledim.

Başını tavana doğru eğerek kuzgunu ortaya çıkardı. Gümüşün arasından kokumu almaya çalışırken burun delikleri alevlendi. Gözlerindeki menekşe rengi titreşti. Uzandı ve elini bariyere bastırdı.

"Gordo," dedi, sesi derin bir gürültüydü.

Ona hüznle gülümsedim. "Evet.

Benim." "Gordo. Gordo. Gordo."

Ve kafamın derinliklerinde, a r a m ı z d a uzanan yıpranmış iplik
boyunca, evinin yolunu bulmaya çalışan bir kurdun kayıp şarkısını uluduğunu
duydum.

Ox yolun sonundaki evin bodrumunda önümde yere oturduğunda öğleden
sonra geç saatlerdi. Arkasında da iki kişi eksilmiş olmamıza rağmen bizim
sürü oturuyordu. Joe hemen Ox'un arkasındaydı, başını eğmiş, alnını Ox'un
ensesine dayamıştı. Arkasında Rico ve Jessie vardı, her birinin eli onun
omzundaydı. Elizabeth, Kelly ve

Robbie gümüş çizgilerin arkasında kurtlara en yakın yerde oturuyordu, her biri bir şekilde insanlara dokunuyordu.

Mark tedirgindi, bir ileri bir geri hareket ediyordu.

Carter hâlâ ağaç kurduna yaslanmış, nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışıyordu.

Pappas hırıliyordu, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Acaba kurtarılamayacak kadar ileri mi gitmişti?

Dizlerim Alfa'mın dizlerine çarptı.

Kapıyı kapatıp kilitlediğimizde böyle olmamıştı. Sadece Alfalar ve ben vardık. Diğerlerini uzak tutmuştum çünkü dikkatlerinin dağılmasını istemiyordum.

Onlara şimdi

ihtiyacım vardı.

Hepsine ihtiyacım

vardı.

Ellerini ellerime aldım. Beni dikkatle izledi, her zaman güvendi. Daha önce hiç kök birası içmemiş bir çocuk değildi. O benim Alfa'mdı.

Kardeşim.

Arkadaşım.

Bağlantım.

Yine de korkuyordu. Küçük ve iyi gizlenmişti ama oradaydı. *Hayatının geri kalanı boyunca bok yiyeceksin. Yeterince iyi değilsin. Yeterince güçlü değilsin.*

Hayaletlerdi. Her zaman hayaletlere dönerdi.

Sizi sevmiyorlar. Size ihtiyaçları var. Sizi kullanıyorlar. İçindeki sihir bir yalan.

Ve belki de her zaman peşimizi bırakmayacaklardı. Belki de asla gerçekten özgür olamayacaktık.

Ama sözleri *paket çantasının* çağrısı altında gömülü kaldı.

Ellerini ters çevirdim, avuç içleri yukarı bakıyordu.

Kendiminkini onunkine bastırdım.

Parmaklarını bileğime doladı. Ben de

aynısını ona yaptım.

Senkronize bir

şekilde nefes aldık.

Ben de *ittim*.

Kuzgun kanatlarını açtı.

Aramızdaki bağlar canlandı. Onları

duydum.

Bizimle olmayanlar bile. Kafamın içinde fısıldayarak burada olduklarını, bizimle, *benimle* birlikte olduklarını söylüyorlardı. Ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin, biz Bennetts'tik ve burası *bizim* bölgemizdi. Burası *bizim* evimizdi. Ve kimse bunu bizden alamayacaktı.

Biz lanet olası Bennett sürüsüydük. Ve şarkımız her zaman duyulacaktı.

Sarmaşıklar ve dikenler kolumu sarmaya başladığında bile her şeyi ittim. Onu gördüm.

duydum hissettim dokundum evet dokundum çünkü o benim ve ben oyum
am

Ben

kurd

um.

ALFA KURT

-Ve beklediğimden daha güçlüydü, daha önce olduğundan daha güçlüydü. Daha önce. Dinah Shore, kalbimin de yalnız olduğunu bildiği halde yalnız olmayı umursamadığını söylüyordu. Joe vardı, Joe, sıska küçük Joe, çam kozalakları ve şeker kamışları olduğunu, destansı ve harika olduğunu söylüyordu. Altımızda bir SUV'un sessiz uğultusu, yolda dönen lastikler ve eve döndüklerinde patates püresi, havuç ve rosto olacağından bahseden erkek kurtlar vardı ve hepimiz yüzlerindeki gözyaşlarını görmezden geliyorduk. Bir kadın vardı, harika bir kadın, *tatlı* bir kadın, kulağında bir sabun köpüğü olduğunu söylüyordu ve *dans* ediyorlardı, Tanrım, *dans ediyorlardı* ve her şey yolundaydı ve hiçbir şey acımıyordu. Bu

-

çok fazlaydı benim için çok fazlaydı benim için benim için çok
fazlaydı

Dayanamıyor

um. Bunu

yapamam.

Yapamam.

Bu

-O zamanlar daha parlak ve daha ağırdı ve birbirlerinin üzerine uzanmış, uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirlerini soluyan kardeşler vardı. Çocukla ağırlaşmış bir bedenin, karnın geniş kıvrımında sıcak sevginin tatlı sözlerini fısıldayan bir elin hissiydi. İnsanların kurtların arasında hissettikleri buydu, sanki bir zamanlar kaybolmuşlardı ama sonunda kendi kurtlarını bulmuşlardı.

eve dönüş yolu. Hiçbir yere ait olmayan bir kurt sonunda kalabileceği, benim diyebileceği bir yer bulmuştu. Çok büyüktü, olabileceğini düşündüğümünden çok daha büyüktü, çok daha-

daha fazla

Daha

fazlasın

a

ihtiyacı

m var.

gordo gordo gordo

paketi

kardeş

arkadaş

sevgi

li

dost

um

ona daha

fazla ver

ona her şeyi

daha fazla ver

daha

fazla

-Olması gerekenden daha genişti. Birlikte antrenman yapmamız, birlikte gülmemiz, Pazar günleri gelenek olduğu için birlikte yemek yememizdi. Birbirimizi nasıl sevdiğimiz ve bu sürüdeki her bir kişi için nasıl öleceğimizdi.

Bir kurt bir gün iri gözlü bir çocuğa *sonsuz dek sen ve ben olacağız ve kendi sürümüz olacağız ve ben senin Alfa'n olacağım ve sen de benim cadım olacaksın* diye fısıldadı.

Siz benim ailemsiniz.

Bu kurt.

Bu büyük beyaz kurt.

Beni bastırmışlardı, evet. Bir Alfa. Babam.

Büyü derime kazınırken beni tutmuşlardı. Bana seçme şansı verilmemişti.

Annem bunu kendi tarzında görmüştü. Ve orada.

Sizi sevmiyorlar, size ihtiyaçları var, sizi kullanıyorlar

Hepimizin etrafında öfkeyle dönen bir kapı duruyordu.

Güçlüydü, çünkü onu bu hale ben getirmiştım. Bu benim Alfa'm ve dayanağımdı. Arkadaşım ve kardeşim.

Tutmuştu.

Kulağımı kapıya dayadım.

Diğer tarafta, bir şey onu tırmalıyor, öfkeyle hırlıyordu.

Birçok şey.

Dik durdum.

Omzumun üzerinden baktım.

Arkamda çantam duruyordu.

Hepsinin. Chris ve Tanner bile, her ne kadar gidip gelseler de. Burada olmanın onlara neye mal olduğunu bilmiyordum ama onları söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyordum.

Buraya. Benimle birlikte. Benim halkımla.

Bütün, sağlıklı ve güçlü. Chris

"Sorun değil." dedi.

Tanner, "Biz de hissedebiliyoruz."

dedi. Jessie, "Hepimiz." dedi.

Rico dedi ki, "Buradayım, baba. Tam burada, seninle."

Robbie, "Durmayacağız." dedi.

Kelly, "Ne olursa olsun." dedi.

Carter, "Çünkü sürü böyle yapar." dedi. Elizabeth,

"Ailenin yapması gereken budur." dedi. Joe, "Karşılık veriyoruz." dedi.

Ox dedi ki, "Ve asla durmayacağız."

Mark öne eğildi ve beni tatlı tatlı öptü. Gözlerimi kapattım, toprak, yapraklar ve yağmur vardı ve o, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" dedi.

Ve ona inandım.

Hepsine inandım.

Çünkü ben vahşi, güçlü ve gururlu bir kurttum. Damarlarımda sihir dolaşıyor, hiç duymadığım kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Ben Gordo Livingstone'dum.

Bennett sürüsünün cadısıydım.

Kapıya doğru geri döndüm.

Kapı ile benim aramda beyaz bir kurt duruyordu.

Ondan nefret ediyordum.

Onu sevmiştim.

Ona çok kızmıştım. Ve bir şekilde her şeyi unuttum. Bir şekilde onu affettim. "Özür dilerim," dedim ona.

Yanıt olarak homurdanırken gözleri *kıpkırmızı* oldu. "Sana şimdi ihtiyacım var. Lütfen."

Öne doğru eğildi, burnunu alnıma bastırdı ve ben de "*Oh*" dedim.

Gözlerimi açtım.

Kurt gitmişti. Sadece kapı vardı. Ama onu hâlâ derimin altında hissedebiliyordum.

O bizimle birlikteydi.

Bir açıklıkta durup tekrar birlikte olacağımız güne kadar hep bizimle olacaktı.

Ama benim dediğim olsaydı, bunun gerçekleşmesi çok uzun zaman alırdı. Kapı koluna uzanmadım. İşime yaramazdı. Kapıyı açmayacaktım.

Onu *kıracaktım*.

Arkamdaki sürünün gücüyle avuçlarımı düz bir şekilde sürüye bastırdım.

Küçük ışık iğneleri ahşabın damarları arasından süzülüyordu. Alfa kırmızısı, Beta turuncusu ve Omega moruydular. Kaybettiğimiz her şeyin mavisi ve sonunda bu noktaya gelmiş olmanın verdiği rahatlatanın tatlı yeşili vardı.

Kollarım güllerle kaplıydı, kuzgunların nezaketsizliği. Güller açmıştı.

Kuzgunlar uçtu. Ve ben *ittim*.

Kapı ellerimin altında titredi. Diğer taraftan gelen hırlama ve tırmalama sesleri daha da arttı.

Daha sert ittim.

Kapı çerçevesi içinde tıkırdadı ve başıma keskin ve korkunç bir acı saplanırken dişlerimi sıktım. Bana karşı savaşıyordu, kanımdaki büyü pıhtılaşıyordu.

Ne yaptığını biliyorum, dedi.

Ne elde edeceğinizi düşündüğünüzü biliyorum.

*Ve belki... belki kazanırsın.
Düşündüğümünden daha güçlüsün.
Ama bu sadece bir savaş, Gordo. Küçük bir savaş.
Hala savaş var.
Kapınıza kadar getireceğim.
Hakkım olanı alacağım.
Ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir
şey yok. Sonunda kaybedeceksin.
Her şeyini kaybedeceksin.*

Kapıya baktım ve ellerimin arasında, ışığın iğne uçları arasında, ahşap dışa doğru eğilmeye başladı. Ne gördüğümü anlamamıştım, en azından ilk başta. O sesi tanıyordum. Tanrım, nasıl da tanıyordum. Bir keresinde, bir Alfa kurdu beni tutarken, aynı ses bana acıyacağını, daha önce hiç hissetmediğim kadar acıyacağını söylemişti.

Seni parçalara ayırdığımı düşüneceksin ve bir anlamda haklısın. İçinde büyü var çocuğum, ama henüz ortaya çıkmadı. Bu işaretler seni merkeze alacak ve sana onu kontrol etmeye başlaman için araçlar verecek. Seni inciteceğim ama olman gereken kişi için bu gerekli. Acı bir derstir. Sana dünyanın yollarını öğretir. Sevdiklerimizi daha güçlü kılmak için onları incitmeliyiz. Onları daha iyi yapmak için. Bir gün anlayacaksın.

Bir gün sen de benim gibi olacaksın.

Tahta ellerimin arasında uzandı ve şekil aldı. Bir burun, dudaklar ve tahta gözler vardı; tekrar tekrar göz kırptı ve sonra ağzı hareket etti. Babamın yüzü şöyle dedi: "Seni görüyorum. Seni görüyorum, Gordo. Senin özel biri olacağını biliyordum."

Başımdaki ağrı şiddetlendikçe haykırdım, babamın elleri tahtada belirdi, uzandı ve benimkilerin sırtını kapladı, kemiklerimin toza dönüşeceğini düşünene kadar sıktı.

Ama babam her zaman bir kurt sürüsünü hafife almıştı. Ve benim arkamda da benimkiler vardı.

Uludular. Hepsi birden. İnsanlar bile.

Babamın tahta gözleri, yüzü keskin bir çatırtıyla yarılıp kapı parçalanırken genişledi.

Konuşmak için ağzını açtı, ben de "Hayır" dedim.

Kapı ellerimin altında paramparça oldu.

Menekşe rengi bir öfke, açgözlü bir şiddet dalgasına kapıldım.

Ve orada, diğerk tarafta, durdu-

Gözlerimi açtım.

Diğerkleri de yavaşça göz kırparak aynı şeyi
yaptı. Ox hariç hepsi.

Nefes alıp verdi. Aldı ve verdi.

Onları hissedebiliyordum. Hepsini. Sürümü.

Ve daha fazlasını. Çok daha fazlası.

Doğası gereğı fırtınalıydı, kafalarımızın ve göğüslerimizin içinde dönen
kendi kendine yeten bir fırtınaydı. Kenarlarını bulmaya çalıştım, onu kontrol
altına almanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ama büyüktü, düşündüğümünden
daha büyüktü.

Sonunda, fark etmedi. Çünkü o
buradaydı.

Adam olmuş bir çocuk.

Derisinin altındaki kurdun çekimini hissetmeden önce bile bir Alfa
olmuştu.

Oxnard Matheson.

Omega'ların Alfa'sı.

Arkasından bir boğulma sesi
geldi. Omzunun üzerinden
baktım.

Kelly dizlerinin üzerinde sürünerek kardeşine doğru ilerledi.

Carter dört ayak üzerindeydi, avuç içleri taş zemine dayanmıştı. Göğsü
kabarırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Carter?" Kelly sesi titreyerek sordu. Carter
başını kaldırdı, yüzü uzamış, gözleri menekşe
rengine dönmüştü.

"Kelly," diye hırladı. Ama bir kurda dönüşmeden önce söylediğı tek şey
buydu.

Acı verici görünüyordu, muhtemelen ilk dönüşünden bu yana
olduğundan daha fazla.

Giysileri parçalandıkça pençeleri büyüdü, kemikleri patladı, kasları
oynadı. Sırtı kamburlaşırken yere doğru uludu, parçalanmış gömleğinin
altından derisi boyunca saçlar filizlendi.

Sadece bir dakika sürdü ama sanki sonsuza kadar uzamış
gibi geldi. Ve bittiğinde, Carter gitmişti.

Onun yerinde bir Omega
duruyordu. Ama....

Bir şekilde hala *oradaydı*. Bizimle birlikteydi. Kafalarımızın içinde. Oh, hepimizin arasında uzanan bağları zayıftı ve fırtınayla *sarsıldılar*, ama dayandılar.

Ve onun yanında, kendi kafesinde, menekşe rengi gözleri olan büyük kahverengi bir kurt vardı.

Kalkarken kimse beni durdurmadı.

Aralarından geçip gümüş çizginin arkasındaki kurda doğru yürürken kimse tek kelime etmedi, boynumdaki ısırik nabız gibi atıyordu.

Yaklaştığımda beni izledi, gözleri kısılmış, dişlerini göstermişti. Önünde durdum, görünmez bir bariyerle ayrılmıştım.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadım. "Hâlâ buradasın. Aynı değil ama hâlâ buradasın."

Gümüşe bastım, çizgiyi kırdım.

Neredeyse benim takip edebileceğimden daha hızlı hareket ediyordu.

Ama o bana ulaşmadan Ox yanımdaydı, yarı vites değiştirmiş ve kükreyerek Mark'ı ensesinden yakaladı ve yere çarptı.

Mark onu ısirmaya çalıştı, tırmalamaya ve kıpırdanmaya çalıştı. Ox neredeyse yüz yüze gelene kadar onun üzerine eğildi.

Hırladı ve kırmızı ile menekşe karışımı bir renkle dönen gözlerini parlattı.

Ve Mark sadece... durdu.

Hâlâ öfkeyle doluydu, kükrüyordu ve acımasızdı, ama Ox'a akıyordu ve sesi kısılmıştı, tıpkı sesin bir taraftan kısıldığı bir geri besleme döngüsü gibi.

Ox yavaşça ayağa kalktı ve Mark'ın gitmesine izin verdi. Mark kendini yerden yukarı itti.

Dönüşüm geçirdiğinde, turuncu ya da buzdan gözleri olan bir kurt olduğunda, onu hâlâ kafamın içinde duyabiliyordum, adımı söylüyor, ne kadar ilkel olursa olsun bir kurdun düşüncelerini düşünüyordu.

O artık yoktu.

Ondan gelen her şey ilkeldi.

Vahşiydi.

Bana bakarken burun delikleri alevlendi ve alçak sesle hırladı.

Ama benim için gelmedi.
"Tamam," dedim. "Tamam."

Yolun sonundaki evin önünde durduk.

Karşımızdaki mavi ev karanlıktı. Ox konuşmadan onu izledi.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Seninle gurur duyardı. Olduğun kişiyle."

Bana bakmak için başını hafifçe çevirdi. Hâlâ Öküz'dü ama şimdi onda *daha fazla* bir şey vardı. Daha büyük bir şey. Hayatım boyunca Alfa kurtları tanımıştım. Hiç böyle olmamıştı. Tanıdığım diğer tüm kurtlardan daha büyük bir güç yayıyordu. Bir şekilde onu kontrol altına alıyordu. Tüm Omegalar. Onu duyacaklardı. Dinleyeceklerdi.

Yine de bana sessizce gülümsedi. "Bazen merak ediyorum. Eğer bu doğruysa."

"Merak etmene gerek yok. Biliyorum, Ox. Maggie." Yutkundum, kalan sözcükleri söylemeye zorladım. "Thomas. İkisi de. Sanırım herkesten önce biliyorlardı. Senin kim olduğunu. Ve kim olacağını."

"Onu duydum. Babanı."

Gözlerimi kaçırdım, gözlerim yanıyordu.

Elimi avucunun içine aldı. "Maggie benim annemdi. Thomas benim babamdı. Ben onlar sayesinde varım. Joe sayesinde. Bu sürü sayesinde." Elim sıkıldı. "Ve senin sayende. Sen düşündüğünden çok daha fazlasısın, Gordo. Ve babanın dönüştüğün kişiyle gurur duymadığını söylemekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bilmiyorsan söyleyeyim, bu iyi bir şey."

Islak ıslak güldüm. "Öyle mi?"

"Evet."

"Teşekkürler, Ox."

Tekrar mavi eve baktı. "Bu işe yarayacak mı?"

"Çalışmak zorunda."

Başını salladı. "Şimdi ne olacak?"

Omzumun üzerinden baktım ve sürünün geri kalanının evden çıktığını duydum. Merdivenlerden önce Jessie ve Rico indi. Rico ona yardım etmeye çalışan Jessie'nin ellerini savuşturdu. Gözlerini devirdi ve merdivenden düşerse ona yardım etmeyeceğini mırıldandı.

Sonra Robbie geldi, Elizabeth'in elini tutuyordu. Solgundu ama kendini asil bir şekilde taşıyordu. Gözleri turuncuydu. Dövüşmeye hazırды.

Joe sonra geldi, soğuk havayı içine çekmek için bir an durdu. Kar nihayet durmuş, bulutlar açılmaya başlamıştı. Yukarıda, gökyüzündeki ışık solmaya başlamıştı. Yıldızlar buz parçaları gibi görünüyordu. İnerken verandanın basamakları altında gıcırdadı ve arkadaşının yanına geldi. Ox'un omzunu öptü ama sessiz kaldı.

Kelly ve Carter onu takip etti, Kelly'nin eli kardeşinin sırtına bastırılmıştı. Carter ürkekti, gözleri sürekli menekşe renginde parlıyordu. Ağaç kurdu arkalarından geliyor, Carter'a doğru yaklaşıyor ve onu diğerlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Carter onu tersledi ama kurt onun yanında kaldı.

Mark sonuncuydu. Attığı her adımda derisinin altındaki kaslar kıpırdıyordu. Üstümüzde dururken pençeleri verandanın tahtasına saplandı. Gözleri beni hiç bırakmadı, hep izledi. Bekliyordu. Boğazının etrafındaki kılları itip uzaklaştırsam orada hâlâ saklı bir kuzgun kalır mı diye merak ettim. Bana sürtünmek mi yoksa beni öldürmek mi istediği konusunda kafası karışmış gibi görüldüğü için bakmaya çalışma riskini göze almayacaktım.

İkimiz kayıptık.

Ama onları geri alacağız.

Avcılar buraya gelmekle hata etmişlerdi.

Michelle Hughes onları göndererek bir hata yapmıştı. Ve babam en büyük hatayı yapmıştı.

Onun da zamanı gelecekti. Bir gün.

"Gordo?" Ox sordu. "Şimdi ne olacak?"

Ona dönmeden önce sürümüne baktım.

Dedim ki, "Şimdi uluyacaksın. Daha önce hiç ulumadığın kadar büyük ve yüksek sesle. Onları buraya getir. Omegaları. Getirebildiğin kadarını buraya getir. Seni duyacaklar. Ve koşarak gelecekler."

Bir an beni inceledi, gözleri parlıyordu. Sonra başını salladı.

Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi.

Beyaz bir duman çıkardı.

Yukarıda bulutlar yer değiştirerek ayı ortaya çıkardı. Neredeyse dolunaydı.

Gözleri kırmızı ve menekşeydi.

Omegaların Alfa'sı ağzını açtı. Ve uludu.

OceanofPDF.com

sesini duymak/çığlık atmak

Oxnard Matheson bana bakıp "Geldiler" dediğinde şafak sökmek üzereydi.
Gülümsedim.

Biz karda yürürken ay tepemizde parlıyordu. Bulutlar büyük ölçüde dağılmıştı ve hava soğuktu. Yıldızlar siyah gökyüzüne karşı göz kırptıyordu. Doğu ufkunda gece, gündüze doğru kaybolmaya başlıyordu.

Öküz önden gidiyordu. Ben onun arkasındaydım, karda bıraktığı pati izlerine basıyordum. Joe arkamdaydı, burnunu arada bir sırtıma bastırıyor, ılık bir nefes çekiyordu. Mark bunu her yaptığında hırıliyordu, Joe'nun görmezden geldiği bir tehditti bu. Carter, Mark'ın arkasındaydı ve Elizabeth de arkadan geliyordu.

Ağaçların arasında bir yerde, orman kurdu sinsice ilerliyor, Carter'ın görüş alanından çıkmasına asla izin vermiyordu.

Kelly de gelmek istemiş, hatta bunu talep etmişti ama Ox ondan geride kalmasını, Robbie'nin Jessie ve Rico'yla birlikte evi korumasına yardım etmesini istemişti. Geride bırakılmaktan pek hoşnut olmamıştı ama Alfa'sının dediğini yaptı.

Ayrılmadan önce bana bakmadı.

Artık farklıydı. Kafalarımızda. Daha önce, sürüler bölündüğünde ve Richard kafasını kaybettiğinde, bu sadece Ox'un altındakileri etkilemişti. Joe, Carter, Kelly ve ben bunu hissetmemiştik. Omegalar. Biz onların bir parçası değildik.

Artık öyleydik.

Bunun yükünü Ox çekti ve karşılığında Joe. Ama her ne kadar iki alfayı bir arada tutuyor olsak da, hepimizin içinden geçen bir dip akıntısı vardı. Sanki kafalarımıza hapsolmuş eşek arıları beynimizin içinde kalın bir yuva inşa ediyordu. Kanatlarının çırpınığını, iğnelerinin sıyrılığını hissettim.

Vahşi ve vahşi hissediyordum.

Feral.

Kollarımdaki dövmeleler, kapıyı kırdıktan sonra uyan d ı ğ ı m d a n beri parlamayı bırakmamıştı.

Başımı sallayarak homurdandım.

Ox bana baktı, ???? şeklinde bir soru aramızdaki bağı zorluyordu.

Gençliğimize dair bir anıyı geri gönderdim, eşek arılarının altına gömülmüş-

Acıyor mu?

Ne?

Renkler.

Hayır. Çekiyor, itiyorum ve derimde geziniyor ama asla acıtmıyor.

Artık değil.

Canavarların gerçek olduğunu, büyüünün gerçek olduğunu, dünyanın karanlık ve korkutucu bir yer olduğunu öğrenmek üzere olan aşırı büyümüş bir çocuğun sesiyle cevap verdiği için -ve ona çarptığı anı, hatırladığı anı biliyordum çünkü hepsi gerçektir ve-

Parlak kolların var Gordo, sen bir büyücüsün Harry.

-Tüm bunların saçmalığı karşısında kahkahalara boğuldum. "Evet," dedim ona. "Ben bir büyücüyüm, Ox."

Dili ağzından dışarı sarktı ve Joe'nun arkamdan ofladığını duydum.

"Evet, evet. Biz gidiyoruz."

Daha önce de olduğu gibi bizi bekliyorlardı. Sanki geleceğimizi biliyorlardı. Muhtemelen biliyorlardı. Sadece *başlarına* ne geleceğini bilmiyorlardı.

Tahta köprü arkalarında belirliyordu. Toprak yol ayaklarımızın altında çıtırdayan karla kaplıydı. Aynı insanlar bizi bekliyordu. Üç adam. Bir kadın. Hepsi cadı.

Dale yoktu.

Hiç şaşırmadım.

Muhtemelen biz tanıştıktan hemen sonra Green Creek'ten ayrılmıştı. Bu noktaya geleceğimizi düşünemezdi.

Eğer bugün hayatta kalırsak, ona ne kadar yanıldığını göstereceğim.

Biz yaklaşırken cadılar gergin görünüyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyorlardı. Sorun şu ki, bunda pek de iyi değillerdi.

Koğuşlar yapışkan ve sıcak, büyü ise yabancı geliyordu.

Belki de daha önce doğruyu söylüyorlardı. Babamın bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Michelle onunla çalışmıyordu.

Artık bir önemi yoktu.

Benim için aynıydılar.

Bizimle değillerdi. Bu da bize karşı oldukları anlamına geliyordu. Bu çok açıktı.

Ox tıpkı söylediği gibi yer değiştirdi. Karda çırılçıplak duruyordu, gölgeler teninde geziniyordu. Diğerleri oldukları gibi kaldılar.

"Alfa Matheson," dedi kadın, sesi meydan okurcasına. "Sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyorduk. Alfa Hughes'un söylediklerini daha fazla düşündünüz mü-"

"Bir zamanlar burada durmuştum," dedi Ox ve tüylerim diken diken oldu. "Ben insanken. Ve tam senin olduğun yerde bana ait olanı almaya gelen Omegalar vardı. Sürümün bir üyesini yakalamışlardı ama o zamanlar onun insan olduğunu bilmiyorduk. Korkmuştu ama güçlüydü. Beklediklerinden çok daha güçlüydü. Onu bana karşı koz olarak kullanmaya çalıştılar."

Cadılar birbirlerine temkinli bir şekilde baktı. Kadın, "Tarih dersiyle ne alakası var anlamıyorum-" dedi.

Ox bitirmesine izin vermedi. "Kırıldığımız için, acı çektiğimiz ve korktuğumuz için öylece... katlanacağımızı düşündüler. Savaşmadan elimde kalan her şeyi almalarına izin vereceğimi düşündüler. O gece bir soru sordum. Cevaplanmasını istediğim bir soru. Bana sadece bilmek istediğim şeyi söyleselerdi pek çok şey farklı şekilde sonuçlanabilirdi. Bunu hatırlamanızı istiyorum, çünkü ben de size aynı nezaketi göstereceğim. Sana tek bir soru soracağım."

"Vahşi köpekler gibi gözümüzü korkutamayacaksınız," diye tükürdü adamlardan biri. "Yapabilecek hiçbir şeyiniz yok-"

Oxnard Matheson da "İsimleriniz nedir?" diye sordu.

Cadılar irkildi. Bunu beklemiyorlardı. Ox bekledi.

Kurtlar kıpırdamadan durdular.

Ağaçların arasında bir orman kurdu sinsice dolaşırken karın çıtırtısını duydum. "Ne fark eder ki?" diye sordu kadın.

Ox başını salladı. "Sorduğum bu değildi. İsimleriniz nedir?"

Bir adam yüzünde çatık bir ifadeyle kadını kenara itti. "Bıktım artık bundan. Alpha Hughes'un ne dediği umurumda değil. Buna bir son vereceğim."

"Kaç kişisiniz?" Ben sordum.

Adam gözlerini bana dikti. "Ne?"

"Green Creek civarında. Etrafımızı sardınız, değil mi?"

Kaç cadı var? Sen dört. Başka bir düzine var mı? İki düzine?"

"Otuz kişiyiz," dedi adam, yüzünde kötü bir gülümsemeyle. "Bölgenizin çevresine dağılın. Hepsi gönüllü. Buraya gelmek için sabırsızlanıyorlar. Hiçbir şey içeri giremez ve hiçbir şey dışarı çıkamaz."

"Dale?"

Gözlerini devirdi. "Onun işi bitti. Eşini becerdi, değil mi? Artık ona ihtiyaç yoktu. İyi bir fino köpeği gibi Alfa Hughes'a geri döndü."

Bundan zevk alacaktım. "Ve gitmeyecek misin? Yani, hemen şimdi. Arkanızı dönün ve uzaklaşın. Herhangi biriniz."

Buna sinirlendi. "Tabii ki hayır. Bunu neden yapalım ki?"

Alçak sesle ısıklık çaldım. "Bu bir darbe olacak. Bildiğim kadarıyla çok fazla cadı kalmadı. Ah neyse. Bir şekilde idare ederiz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana son bir şans vereceğim," diye hırladı Ox. "Ne. Ne. Sizin. İsimleriniz."

Öndeki adam Alfa'nın ayaklarının dibindeki yere tükürdü. Bu yanlış bir hareketti.

Hissettiğim tek şey *çantaydı*, ama daha önce olduğundan çok daha büyüktü.

Çok daha kızgın.

Çok daha *menekşe rengi*.

"Bir dakika içinde," dedi Ox, hiç bu kadar soğuk konuştuğunu duymamıştım, "bağırış çağırış olacak. Muhtemelen biraz da çılgılık. İşler karışacak. Kan dökülecek. Bu olduğunda benim için bir şey hatırlamanı istiyorum. Tek bilmek istediğim isimlerinizdi."

Kadın dedi ki, "Bak. Aman Tanrım, bak."

Titreyen parmağını takip ettim.

Arkamızdaki kurtları işaret ediyordu. Bir sıra halinde, neredeyse omuz omuza durmuşlardı. Joe en soldaydı, dişlerini gösteriyordu. Elizabeth sağdaydı ve kulakları kafasına yaslanmıştı.

Ve aralarında Mark ve Carter vardı, gözleri Omega ışıltısındaydı.

Arkalarında, vahşi orman kurdu ileri geri sinsice ilerliyor, hepsini cüceleştiriyordu.

"Onlar vahşi," dedi adamlardan biri. "Çoktan dönüştüler. Nasıl dönüş-"

Kadın öne doğru adım attı. O yaklaştıkça koğuşlar parlak bir şekilde patladı. Yankılanan ping sesi her iki yanımıza kadar uzanıyordu. Bir uyarı gönderiyordu. Sorun değildi. Artık çok geçti. Sadece henüz bilmiyorlardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neden size saldırmıyorlar? Bu mümkün değil. Onlar *Omega*. Onlar *canavar*." Ox'a baktı, gözleri geniş ve ıslaktı, sanki neredeyse sonunun geldiğini biliyordu. Sesi kesildi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben Oxnard Matheson," dedi ona. "Benden önceki babam gibi Bennett sürüsünün Alfa'sıyım." Gözleri parlamaya başladı. Kırmızı ve menekşe rengi. "Ve ben de Omegaların Alfa'sıyım."

Cadılar bir adım geri çekildi.

Ox'a isimlerini söylemeleri gerekirdi.

Arkalarında, üstü kapalı köprüünün altından geçen derenin kıyısında, menekşe rengi gözler parlamaya başladı.

İlk başta sadece birkaç tanesi vardı, karanlıkta yavaşça göz kırpmıyorlardı. Sonra daha fazlası geldi. Beklediğimden çok daha fazla. Dere boyunca uzanıyorlardı, görebildiğim kadarıyla aşağıya iniyorlardı.

Bazıları tamamen yer değiştirdi.

Diğerleri arada kalmıştı. Birkaçı hâlâ insandı.

Köprüdeydiler, gözleri karanlıkta parlıyordu.

İki kişi köprüünün *üzerinde* durdu, ileri doğru adım attıklarında tahta ayaklarının altında gıcırdayordu.

Onları önce arkadaki adamlardan biri duydu. Yavaşça döndü, göğsü kabarıken nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Olamaz," diye fısıldadı.

Diğer cadılar onun sesiyle irkildi. Ve sonra donup kaldılar.

"Bu an," dedim onlara. "İşte tam bu an, neden kimsenin Bennett sürüsüne bulaşmadığını anladığınız andır."

İğrenç gülümsemeli adam ilk hareket eden oldu. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde koğuşlara doğru tökezledi. Arkamızdaki kurtlar öfkeyle hırladı ve o da ayakta kalmaya çalışırken karda kaydı. "Bunu yapamazsın," dedi nefes nefese kalmış bir sesle. "*Yapamazsın. Sen bir Alfa'sın. Koruman gerekir.*"

Öküz öne doğru eğildi, yüzü neredeyse önündeki koğuşa bastırılmıştı. Onu.

Adam sinmişti.

Alfa kurt, "Tek bilmek istediğim adındı," dedi.

Sonunda, çok hızlı oldu. Omegalar ileri atıldı, hızlı hareket ettiler. ve emin. Bazıları dere yatağının üzerinden atladı ve koğuşların her iki yanından aşağıya inerek görüş alanının hemen dışındaki diğer cadılara doğru ilerledi.

Diğerleri kapalı köprüde kıpırdandı, başlarını geriye eğip ulurken pençeleri tahtaya saplandı.

Köprünün tepesindeki ikisi aşağı atladı ve karda çömeldi, Alfa'larına zarar vermeye çalışan cadılara dişlerini gösterdiler.

Cadılar karşılık verdi. Yer vahşi kurtların altından yanılırken ışık parlamaları oldu. Bazılarının ayakları yerden kesildi ve sertçe yere çarptılar. Adamlardan biri ellerini önünde birleştirdi ve etrafından bir basınçlı hava patlaması uçarak yaklaşan Omega dalgalarına çarptı. Geri uçtular.

Çoğu hemen ayağa kalktı.

Cadılar umutsuzca sayıca azdı.

Uzakta, ormandaki diğer cadıların bağırıışlarını ve çığlıklarını duyabiliyor, ağaçlarda patlayan ışığı görebiliyordum.

Kötü gülümsemeli adam ilk düşen oldu, boğazı parçalanmıştı, kanı karın üzerine fışkırıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü, başı arkaya doğru eğikti. Ağzından bir kan baloncuğu patladı, yüzüne kırmızı bir sis indi. Başını bana doğru çevirdi, gözleri benimkilerle kilitlendi, sessizce yalvardı.

Başka bir kurt üzerine çullandığında tepki vermedim ve o artık yoktu.

Kalan adamlardan biri kaçmaya çalıştı.

Çok uzaklaşmadan iki yarı değişmiş kurt, dişleri ve pençeleriyle sırtına indi.

Son adam döndü ve koğuşların *arasından* bize doğru koştu.
Korkmuyordu.

Ox'a gidiyordu.

Başaramadı.

Joe arkadaşının önüne geçti.

Adam durmaya çalıştı ama karda kayarak Joe'nun açık çenesinin içine düştü. Çeneler sıkıca kapanırken zar zor bir ses çıkardı.

Kadın sonuncuydu.

Kolları hareket etti.

Parmakları seğirdi.

Yer değiştirmiş Omegalarından biri, ince ve uyuz bir yaratık, önünde havaya yükseldi. Bileğini büktü, nefesinin altında mırıldandı ve yaratık ikiye *katlandı*, sırtının kırılma sesi yüksek ve ıslaktı. Kurt kıvrandı, ayaklarını tekmeledi ve onu yaklaştırmakta olan küçük bir Omega grubunun üzerine *fırlattı*. Kurt onlara çarpınca irkildiler.

Yarı şekil değiştirmiş bir kurt solundan ona doğru koşarak geldi ama bacağını karda yere çarpmadan önce açılı bir şekilde kaldırdı. Zemin Omega'nın altından yarıldı ve etrafını sarmadan önce onu kalçalarına kadar yuttu. Kendini dışarı çekmek için mücadele etti ama sonra başını geriye eğdi ve çırpınmaya başlarken *çığlık* attı. Yerin altında her ne oluyorsa canını yakıyordu ve yere yığılması, kırışmayan gözlerindeki morluğun solması sadece birkaç saniye sürdü.

Ama verebileceği zarar bu kadardı.

Başka bir Omega ona doğru atladı ve kadın koğuşların arasından geriye doğru tökezledi.

Doğrudan Ox'a.

Etrafında döndü, arkasındaki Omegalar kendilerini korumalara doğru fırlatarak ona, Alfa'larına ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ox bir elini boğazına dolayarak onu yerden kaldırdı. Ayakları işe yaramaz bir şekilde tekmeledi.

Öküz yüzünü onun yüzüne doğru indirirken Emma onun çıplak koluna yapıştı. "Benim adım Emma," dedi ve Ox durdu.

Vahşi Omegalar koğuşlar boyunca homurdandı. Onlardan çok fazla vardı.

"Benim adım Emma," dedi tekrar, sesi telaşlıydı. "Emma Patterson. Ben Emma'yım. Ben Emma'yım. Ben *Emma*'yım."

Ox'un yarım vardiyası soldu.
Yavaşça gözlerini kırıştıtarak
ona baktı. Ve sonra-
Onu yere yatırdı.

Adam boynunu bıraktığında kadın hırıldadı.
"Emma," dedi Ox. "Emma Patterson."

Başını salladı. "Evet. Evet. Evet, evet. Sadece adımı istediğini
söylemiştin. Benden *adımı istedin*-"

Zekiydi. Dikkatimiz dağılmıştı. Şiddet ve kan önümüze serilmişti ve bu kadın, bu küçük kadın, adını haykırıyor, lütfen onu bağışlamamızı istiyordu, adı Emma'ydı ve burada olmak istemiyordu, bu onun fikri bile değildi, sadece zorunda olduğu için buna uymuştu, buna *mecbur* olduğunu düşünüyordu.

Ancak son saniyede ceketinin içine uzandığını gördüm. Ay ışığı bıçağı yakaladı ve karanlıkta parlamasına neden oldu. Bıçak uzun ve kavisliydi, sanki saf gümüşten yapılmış gibi görünüyordu.

Göremediler. Benim görebildiğim gibi değil. Onlardan uzağa doğru eğilmişti. Ona doğru koştum. Alfa'ya doğru.

Topuklarının üzerinde döndü, bıçağı düz bir kavisle çıkardı ve-
bileğini tutmak için uzandım ve ıskaladım.

Alfa'mı kurtardım.

Ama elimle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Devam etmeden önce bıçağın kemiğe çarpmasıyla ıslak bir *gümbürtü* duyuldu. Devam *etti*.

İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Ox'a doğru düştüm ve kolları bana dolandı. Nefes alıyordum, nefes alıyordum, *nefes* alıyordum ve başımı kaldırıp ona baktım, yüzündeki *dehşet* ifadesi karşısında kaşlarımı çattım.

"Sorun nedir?" Sormaya çalıştım ama daha önce hiç hissetmediğim bir acı dalgasıyla sarsıldım. Alfa'mın kollarında çığlık atarak yere baktım, neden acıdığını bulmaya çalışıyordum, Tanrım, *acıyordu*.

Elimi gördüm.

Birkaç metre ötede karın içinde uzanmış, parmakları gökyüzüne doğru kıvrılmıştı. Altındaki kar kırmızıya dönüyordu.

Elimin bir zamanlar nerede olduğunu görmek için kolumu kaldırdım. Temiz bir kesikti, derisi çok az yırtılmıştı. Kan kolumdan aşağı dökülüyor, güllere karışıyordu.

Öfkeli bir hayvanın kükremesi geldi.

Acının kızgın parıltısı arasından kahverengi bir kurdun öne doğru sıçradığını ve Emma'nın tepesine konduğunu gördüm. Elleri onu savuşturmak için havaya kalktı ama artık çok geçti. Çenesi Emma'nın boğazına kapandı ve acımasızca bükte. Boynu gürültüyle kırıldı, kan keskin dişlerinin etrafından fişkırdı. Zar zor bir ses çıkardı.

"Hayır," diye mırıldandığını duydum Ox'un. "Hayır, hayır, hayır, benimle kal Gordo, benimle kalmalısın-"

Bir kas ve kemik iniltisi geldi. Joe'yu duydum. "Lanet olsun, onu ısırmanız lazım, Ox, onu ısırmanız lazım-" dedi.

Elizabeth, "Yapamazsın, yapamazsın, o bir cadı, güçlü bir cadı, bu onu öldürür, bu onu öldürür, bir kurda dönüşemez, bu onu *öldürür*," dedi.

Kahverengi bir kurt önümde durdu, gözleri menekşe renginde ve araştırıyordu. Alçak sesle sızlandı, başını öne eğdi ve burnunu yanağıma dayadı.

"Hey," dedim, kendimi uçmuş ve bağlantım kopmuş hissederek. "Sorun yok. Acıttı ama artık o kadar da kötü değil. Muhtemelen eskisi kadar becerikli olamayacağım, ha, ha, ha-"

"*Tanrım*," dedi Joe, sesi boğuk çıkıyordu. "Az önce-"

Kurtların hepsi öfkeyle hırılıyordu, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle. Sanki yüzlercesi varmış gibi geliyordu. Ama Alfa'mın kollarında güvendeydim, güvendeydim, güvendeydim ve bir daha kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Gözlerimi kapatmak istedim.

"Alfa Matheson!" diye tiz bir ses seslendi. "Lütfen, eğer Gordo'ya yardım edeceksek, geçmemize izin vermelisiniz. Onun için buradayız. Korumaları kırabiliriz. Yeterince varız. Benim adım Aileen. Bu da Patrice. Yardım etmek için buradayız. Buraya-"

Üstümde öküz uludu. Kemiklerime kadar yankılandı. Sanki benim bir parçamış gibi hissettim.

Uzaklardan bir yerden hep bir ağızdan söyleniyormuş gibi gelen garip sesler duydum. Kahverengi kurt yanağıma yaladı ve ben onu itmeye bile zahmet edemedim. Omzumda sıcak bir şeyin nabızı atıyordu ve sevdiğim kişi tarafından işaretlendiğimi hatırladım. Ne olursa olsun, herkesin bir kurda ait olduğumu bileceğini bilmek beni sakinleştirdi.

Koğuşların kırıldığını hissettiğimde çığlık attım, sırtım kamburlaşırken bedenim elektriklendi.

Ox kulağıma fısıldadı, güvende olduğumu, güvende olduğumu ve her zaman beni izleyeceğini söyledi, lütfen, Gordo, lütfen, lütfen dinle, beni dinle, onları duyabiliyor musun? Bizi duyabiliyor musun? Hepimiz, Gordo. Hepimiz, çünkü biz-

Sürü, kurtlar ve insanlar kafamın içinde fısıldadı, *biz sürüyüz ve sen KardeşArkadaşAşkEşisin sen cadısın sen hayatsın sen sevgisin ve biz seni koruyacağız.*

"Tutun onu," dedi bir ses, sözcükler yumuşak ve yumuşaktı. "Canın yanacak."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Beni hâlâ kollarında tutan Ox'a baktım. Uzandı ve yüzümdeki ıslaklığı sildi. "Onu yakaladım. Onu yakaladım."

"Patrice?" Aileen'in sorduğunu duydum. "Ona yardım edebilir misin?"

"*Petèt*. Belki. Eskisi gibi olmayacak. O el gitti. Artık bitti. Ama ona ihtiyacı olmayacak. *Maji*. Onun ve sürünün içindeki sihir. Büyük bir şey. Telafi edecektir. *Parè*. Hazır ol, Alfa. Sen de en az benim kadar bu işin içindesin. Tüm sürü. Yardımımız var. *Lalin*. Ay."

Uzaklara, uzaklara, uzaklara doğru süzülüyordum ve daha önce hiç olmadığım kadar yüksekteydim ve tüm Green Creek'i, *sırt çantasının* evim dediğı tüm bölgeyi görebildiğime yemin edebilirim ve her yer koyu bir menekşe rengiyle aydınlanmıştı, hepsi de bir grup cadıya ve kanlar içindeki bir cesedin üzerine eğilmiş kurtlara doğru ilerliyordu ve-

Acı, vahşi ve peneleyici bir intikamla geri döndüğünde tekrar yere akıldım. Kuzgun kanatlarını gererken, erimiş çelikten yapılmış gibi hissettiren bir el fişkıran yaranın üzerine kapanırken acı dolu bir şarkı uludum ve-

Gözlerimi açtım.

Açıklıktaydım.

Karşımda bir adam oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. Başını gökyüzüne doğru eğmişti. Ay dolunaydı. Yıldızlar kurt gibi görünüyordu.

Etrafımızda, ağaçların arasında büyük hayvanlar dolaşıyordu.

Adam dedi ki, "Ben aptaldım. Gururluydum. Öfkeliydim. Olmamaya çalıştım. Alfa olmanın ne anlama geldiğini sanıyordum. Tüm bunların üstünde olabileceğimi. Bu kadar... insan olmayacağımı. Ama ortaya çıktı ki, öğrenecek çok şeyim varmış. Sonunda bile."

Konuşamadım.

"Sizi duyuyorum," dedi adam. "Hepinizi. Kurt şarkılarınızı söylerken. İnsanları bile. Her zaman bizi daha iyi yaptıklarını düşünmüşümdür. Bizi bütünleştirdiklerini. Bize kim olmamız gerektiğini hatırlattı. İster bağ deyin ister başka bir şey, fark etmez. Onlar... bu diğerlerinin anlamadığı bir şey. Bizim gördüğümüz gibi görmüyorlar." Adam başını öne eğdi. "Sizin için daha çok mücadele etmeliydim. Ve bunun için üzgünüm. Siz benim ailemdiniz. Ve bunu her şeyden önce hatırlamalıydim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım."

Nefesim göğsümde düğümlendi ve konuştuğumda sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Thomas?"

Başını hafifçe çevirdi, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Gordo. Sesini duymayı çok seviyorum."

"Ben... Ben-"

"Sorun değil." Tekrar aya bakmak için döndü. "Bu gerçek mi?"

"Sanırım öyle."

"Yaralandım."

"Evet. Alfa'nı koruyorsun. Seninle çok gurur duyuyorum."

Başımı eğdiğimde gözlerim yanıyordu. O ana kadar ondan bu sözleri duymayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. "Mark," diye boğuldum. "O... o değişti. Bir Omega."

"Biliyorum. Ama o kayıp değil. Hiçbiri değil. Sen onların düşündüğünden çok daha fazlasısın, Gordo. Hepiniz. Karım. Oğullarım. Sürüm."

Ona doğru süründüm, neredeyse yüzüstü yere düşecektim ki sağ elimi yere koyduğumda artık orada olmadığını fark ettim. Tamamen iyileşmiş gibi görünen pürüzsüz bir kütüktü. Neredeyse yara izi bile yoktu.

Bunun beni caydırmasına
izin vermedim. Şimdi
değil.

Ondan değil.

Hiçbir zaman.

Ona ulaştım ve hatırlayabildiğimden beri ilk kez onu hissedebildim.
Benim Alfa'm. Alnımı boynunun arkasına bastırdım ve

"Oh. Oh, Gordo. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Ama bu sensin, tamam mı? Bir gün sonsuza dek sen ve ben olacağız. Tekrar kendi sürümüz olacağız. Ve sen *her zaman* benim cadım olacaksın."

Ve kurtlar etrafımızda şarkılarını söylerken, Alfa'mın boynunun derisini öptüm ve geri çekildim.

Nefes nefese kaldım ve hızla doğruldum.

Başım ağrıyor.

Kolum zonkluyordu.

Üşüyordum.

Etrafımda yavaş bir daire çizerek hareket eden düzinelerce Omega kurdu vardı.

"Sorun yok," dedi kulağıma yakın bir ses. Ox'un hâlâ bana tutunduğunu görmek için başımı hafifçe çevirdim. "Onlar... bize zarar vermeyecekler. Onlar bende. Bu... ağır. Ama ben hallederim. Hepiniz yardım ediyorsunuz."

İki kişi önüme geçip çömeldi. Yanımda duran kahverengi kurt onlara öfkeyle hırladı, gözleri parladı ama onlara doğru hiçbir hareket yapmadı.

Aileen hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu, yüzündeki çizgiler daha derindi. Ama gözleri biliyordu, her zaman biliyordu. Elini uzattı ve iki parmağını ısınmış alnıma bastırdı. Neredeyse anında kafamdaki bulutlar dağılmaya başladı.

Patrice kara ve kara karışmış kana rağmen ürkütücü görünüyordu. Teni etrafımızdaki kar kadar beyazdı, çilleri tenindeki küçük ateş lekeleri gibiydi. Ruhani bir güzelliği vardı.

Bana doğru uzanırken kaşlarını çatıyordu. Kolumu nazikçe kavradı ve yukarı kaldırdı.

Elim gitmişti.

Ama güdük iyileşme yolunda ilerliyordu, olması gerekenden çok daha fazla. Açık yara gitmişti. Yerinde sıcak ve ağırlı hisseden kırmızı bir yara dokusu kütlesi vardı. Dakikalardan ziyade aylar öncesine ait gibi görünüyordu. Kolumu nazikçe tuttu, incelerken bir o yana bir bu yana çevirdi. "İşe yarar," dedi iç çekerek. "Elimdekinin en iyisi." Bana bakmadan önce kolumu dikkatlice yere bıraktı. "Aptal cadı," dedi, kaba bir şekilde değil.

"Burada olduğumuz için şanslısın, evlat," diye tersledi Aileen. "Ve sadece senin elin olduğu için. O şeyle kafanı koparabilirdi ve o zaman nerede olurdun?"

"Başsız," diye mırıldandım ve arkamda Ox'un boğulduğunu duydum.

Aileen gözlerini devirdi. "Bana ukalalık yapma, Gordo. Bir gün için yeterince heyecan yaşadım ve daha yeni başladık."

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Ox bana yardım etmeye çalıştı ama Mark ona hırladı. Ben kurda ters ters bakarken Ox geri çekildi. Kendini bana doğru itti, burnunu sağlam kolumun altına soktu, ta ki ben kolumu onun etrafından kaldırına kadar. Tamamen ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bir an için başım döndü ama geçti.

Omegalar etrafımızda geniş bir daire çizerek hareket etmeye devam ettiler. Bakışlarını hepimizin üzerinde tuttular, bir ileri bir geri gidip geldiler ama Ox'un üzerinde durdular. Bana hiç dikkat ediyor gibi görünmüyorlardı. Sanki ben orada değilmişim gibiydi.

Mark hariç. Bana yaslanmış duruyordu.

Kontrol Ox'taydı. Bir şekilde tüm vahşi kurtların kontrolü ondaydı.

Başımı salladım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-" Durmak ve boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. Tekrar denedim, sesim daha önce olduğundan daha sertti. "Artık nasıl bir işe yarayacağımı bilmiyorum. Kullanamam-" "Bah," dedi Patrice umursamazca. "Bunun pek önemi yok. Bu bir el, Gordo. Sihrinin geldiği yer değil. İşaretlerinde var. *Boustabak*. Kuzgun. Dayanacaktır. Sürün var. Bir eşin var. Öğreneceksin." "Bu değil-"

"Öyle, oğlum," dedi Aileen sertçe. "Sonunda bunun pek bir önemi kalmayacak. Kim olduğun için değil. Sorun olacak tek şey, başlangıçta sağ elini kullanıyor olman. Eminim Mark sol elle nasıl mastürbasyon yapılacağını öğrenmene yardımcı olacaktır."

"Yüce İsa."

Öksürdü. Göğsünden sert bir ses geliyordu. "Bunu aradan çıkardığımıza göre, harekete geçmelisin. Şu avcılar. Beklemeyecekler. İşler değişiyor, Gordo. Rüzgârdaki fısıltılar. Onları duyabiliyorum. Artık eskisi gibi değil. Artık eskisi gibi değil. Er ya da geç bir sonuca varacak. Bu vahşi kurtlar sadece ilk adımdı. Avcılar da başka bir adım. Sanırım tırmanıyor. Michelle Hughes kontrolünü sıkılaştıracak. Şimdi tadına baktı. Ve yakında hepinizin ne olduğunu tam olarak öğrenecek.

yetenekli." Bana dönmeden önce Ox'a baktı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Bennett sürüsü gibi bir şey hiç olmadı. Ya da burası. Nedenini bulmak için elinden geleni yapacaktır. Ve onu almaya çalışacak."

"Peki ya Omegalar?" Ben sordum. "Enfeksiyon mu?"

Patrice başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Alfa'nız burada, onları yakaladı. Kafalarının içinde. Bunu hissedebilirsin. Hissettiğini biliyorum. Ben bile hissedebiliyorum ve senin süründe bile değilim." Ox'a döndü. "Nereden geldiğini bilmiyorum evlat ama daha önce senin gibi birini gördüğümü sanmıyorum."

"Onları geri getirebilirim," dedi Ox sessizce. Etrafımızda hareket eden Omega'lara bakıyordu. "Sonra. Bu iş bittiğinde. Onlar... hala Omega olacaklar. Enfekte olanlar. Ama sanırım dayanacaklar. Ta ki...."

"Robert Livingstone'u öldürene kadar," dedi Aileen acımasızca. "Bu derin bir büyü. Birinin gidebileceğini hiç düşünmediğim kadar derin. Bunu düzeltemeyiz. Ne yaptığını öğrenene kadar olmaz. Ve eğer ölürse, büyüsünün de onunla birlikte ölme ihtimali var. Thomas'tan öğrendiğim de buydu-"

"Thomas?" diye sordu titreyen bir ses.

Döndüm. Elizabeth Bennett çıplaktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Aileen'e bakıyordu.

Aileen iç çekti. "Evet. Bu... açık değildi. İmgelemler asla net olmaz. Anlıyorum... Sanırım biliyordu. Bize ihtiyaç duyulacağını." Anne kurda bakmadan önce bana baktı. "Belli belirsizdi. Ve çabuk. Ama biz-"

Kendimi durduramadım. İsteyip istemediğimi bilmiyordum. Bilmek zorundaydı. Hepsi gördü. "Onu gördüm. Daha önce. Kapıda. Ve burada. Şimdi."

Joe yaralı bir ses çıkardı, başını eğdi, kollarını ortasına sardı.

Elizabeth bana doğru bir adım attı, çıplak ayakları karın içine batıyordu. Teni tüylerle kaplıydı ama önümde durana kadar büyük bir dikkatle hareket etti. Parmaklarını yaralı kolumda gezdirdi, dövmelemlerin üzerinde dolaştı. Rünler ve güller onun dokunuşuyla parlıyordu. Bana baktı ve hayatımda hiçbir zaman onu o anki kadar çok korumak istemedim. "Seni yine buldu."

Konuşmadan başımı
salladım. "Seninle konuştu
mu?"

"Bizi sevdiğini söyledi," dedim sessizce. "Sizi sevdiğini. Ve benim onun cadısı olduğumu."

Carter başını geriye eğdi ve kederli bir şekilde uludu. Ağaç kurdu sızlandı ve onun yan tarafına sürtündü. Omegalar bu sestten tedirgin olmuş gibiydi ama uzak durdular, hâlâ etrafımızda bir daire çizerek yavaşça ilerliyorlardı.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Elizabeth yüzümü avuçlamak için uzanarak sordu. Elleri sıcak ve nazikti.

"Sanırım öyle. Acıtıyor. Ne kaybettiğimi bilmek. *Kaybettiklerimizi*. Acıtıyor."

"Ve olacak. Belki de sonsuza kadar." Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Ama bu senin bir parçan haline gelecek ve bir gün katlanılabilir olacak." Gözünden tek bir damla yaş düştü. "Ama Alfa'nı asla unutmayacaksın."

"Benimle gurur duyduğunu söyledi," diye fısıldadım, daha yüksek sesle söylemenin bunu gerçek dışı kılacağından korkuyordum.

Ve nasıl da *gülümsedi*. "Öyle, Gordo. Ben de öyleyim. Hepimiz öyleyiz. Sanırım kaybolmuştun. Uzun bir süre. Ama eve dönüş yolunu buldun. Her ne kadar sonuçsuz olmasa da."

Yüzümü buruşturdum. "Bu yetersiz bir ifade olabilir."

"Biliyorum. Ama bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz. Yalnız değilsin, Gordo. Ve sana söz veriyorum asla yalnız olmayacaksın."

Ellerini yüzümden çekerek uzaklaştı. Önümde yer değiştirmesini izledim ve bana bir kurt olarak kederle başa çıkmanın daha kolay olduğunu söylediğini hatırladım. İnsan duyguları karmaşıktı. Kurt içgüdüleri öyle değildi. Maviydi, çok maviydi, ama yeşil de karışmıştı, etrafını sarıyor, onu güvende tutuyordu. Kulaklarından birini yalayan Carter'ın yanına gitmeden önce Mark'ın boğazını sıktı.

"Biz burada kalacağız," dedi Aileen sessizce. "Kalanları temizleyin. Sen yapman gerekeni yaparken koğuşlarını yeniden inşa etmek için Green Creek'e gelen yeterince insan var. Biz nöbet tutarken hiçbir şey kaçamayacak. Farkında olsanız da olmasanız da pek çok müttefikiniz var, Alfa Matheson. Bunu unutmamalısın çünkü öyle bir zaman gelecek ki tüm dünya sana karşıymış gibi görünecek. Güçlü düşmanlarınız var. Ama ben sizin gücünüzü görebiliyorum. Yapmanız gerekeni yapmanız için yeterli olması için dua edeceğim."

Ox başını salladı. "Teşekkür ederim. Cadı için geldiğin için. Bizim için."

"Barış, Alfa. Sürün bir gün huzura kavuşsun." Geri adım attı.

Patrice uzandı ve başparmağını Ox'un alnına sürttü. Küçük bir ışık izi Ox'un alnında bir sembol oluşturdu, ters bir S. Omegalar

etrafımızda gürledi. Carter hırladı. Mark yanımda hırladı.

Ox derin bir nefes aldı. Gözleri yanıyordu. "Ne yaptın sen?"

"Odaklan," dedi Patrice. "Odaklanmak budur. Burası sana bağlı, Alfa. Hepsi. Hayal ettiğinden daha sert çekecek. O bağları biraz sıkılaştırdım. Çok değil ama elimden gelenin en iyisi bu."

Ox saygıyla başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Cadılar bizden uzaklaştı. Omegalar ayrıldı ve onların olaysız bir şekilde geçmesine izin verdi. Köprüye doğru ilerlediler.

"Gordo."

"Oxnard."

"İhtiyacım var-"

"Kapa çeneni, Ox."

Kaşlarını çattı. "Bu değil-"

"Sen de benim için aynısını yapar mısın?"

"Her zaman."

"O zaman kapa çeneni."

İç çekti. "Ancak elin kesildikten sonra minnettarlığı kabul etmezsin."

"Şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Bu konuyu daha sonra, kaçınılmaz çöküşümü atlattıktan sonra konuşabiliriz."

"Seni el pençe divan bekleyecek," dedi Joe. "Ya da şimdi sadece ayaklarını."

Ona bakmak için yavaşça döndük.

Bize göz kırptı. "Çok mu erken?" Başını salladı. "Evet, çok erken. Çok erken. Üzgünüm, Gordo."

Ox bir adım öne çıktı.

Omegaların çemberi kırıldı. Onun önünde toplandılar. Bazıları yarı değişkendi. Çoğu kurttu. En az altmış kişi olmalıydılar. Hepsinin gözleri menekşeydi. Richard Collins'in sahip olduğundan çok daha fazlaydı.

Oxnard Matheson dedi ki, "Seni aradım. Sen de geldin. Geçmişte hatalar yaptım. Kendimi hepinizden soyutladım. Bana ihtiyacınız olmasına rağmen o kapıyı kapattım. Sizden bir şey istemeye hakkım yok ama sonunda bunu yapmalıyım. Burada insanlar var. Avcılar. Bennett topraklarına davetsiz geldiler. Ve değer verdiğim her şeyi elimden almaya geldiler. Sürümden iki kişi zaten ellerinde ve ben bunu kabul etmeyeceğim. Eğer bana yardım edersen, yanımda durursan, sana söz veriyorum, her şeyi yapacağım.

sizi geri getirmek için elimden geleni yapacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün, zihinlerinizi tekrar bir araya getirmek için. Siz unutulualarsınız. Kayıplarsınız. Ama eğer bugün hayatta kalırsak, sizi eve getirmenin bir yolunu bulacağım."

Omega kurtları başlarını geriye eğdi ve Alfa'ları için uludu. Ses üzerimize yuvarlandı ve iliklerime kadar titrememe neden oldu.

Gürültülü ve öfkeliydi.

Vahşi ve sert.

Umarım Eljah ve avcıları da bunu duymuştur.

Yolun sonundaki eve vardığımızda bizi bekliyorlardı. Gökyüzü neredeyse bulutsuzdu, soğuk, berrak bir mavi. Güneş parlaktı. Ay da dolunaydı ve soluktu ama görülebiliyordu. Abel'in bana aşkı hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladım.

Rico tek başına durmuş, gözlerini kocaman açmış yaklaşmamızı izliyordu. Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

Jessie onun yanındaydı, levyeyi omzuna vuruyordu, gözleri kısılmıştı.

Robbie merdivenlerin dibinde, ellerini ovuşturarak Kelly'nin yanında duruyordu. Sanki Kelly'nin önüne geçip hırlamak mı, yoksa onu eve geri çekmek mi istediğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. İkisini de yapmadı. Bunun yerine, "Çok fazla Omega var." dedi.

Elizabeth önce onlara gitti, eve yaklaşırken yer değiştirdi. Jessie ayaklarının dibindeki çantaya uzandı, bir bornoz çıkardı ve merdivenlerden aşağı fırlattı. Kurt eriyip kaybolurken Elizabeth onu değişiminin ortasında yakaladı ve omuzlarına sardı.

"Ne oldu?" Kelly sordu. "Hissettik, ne olduğunu *bilmiyorum*. Ama korkunçtu. Sanki biri ölmüş gibiydi, ama-"

"Gordo?" Rico sordu. "Kolunu neden öyle tutuyorsun? Kırdın mı?"

"Tam olarak değil," diye mırıldandım.

"Gordo Ox'u kurtardı," dedi Elizabeth. "Yaralandı ama her şey yoluna girecek."

"Anlamıyorum," dedi Robbie, kafası karışmış bir sesle. "Sanki-"

Kolumu kaldırdım.

Sessizlik.

Sonra:

"Bu da ne," diye ciyakladı Rico.

"Kim yaptı bunu?" Jessie homurdandı. "Ve lütfen bana onların çoktan öldüğünü söyle."

"Şimdiden nasıl iyileşti?" Robbie gözleri parlayarak sordu.

Önce Kelly geldi, ıssız bir yerdeki harap bir motelin kapısında durup kafamı tıraş edişimi izleyen ve bunu daha sonra ona yapmam gerektiğini, onu bana benzetmem gerektiğini söyleyen Kelly. Bu yüzden Joe ve Carter'dan önce onun benim sürüm olduğunu düşünmüştüm. Elleri omuzlarıma bastırduğunda nazikti ve ben de aynısını ona yaptığımda kıpırdanmamıştı. İşimi bitirdikten sonra parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde kafa derisinin nasıl diken diken olduğunu hatırladım. O zamanlar hâlâ bir çocuktuk, evinden uzakta kederli bir çocuk.

O çocuk artık yoktu.

Dönüştüğü adam önümde duruyordu.

Öne doğru eğildi, alnını alnıma dayadı, gözleri açık ve bana bakıyordu.

Başka tarafa bakmadım.

"Seni aptal," dedi. "Seni aptal salak."

"Bir şekilde bana kızmayı bırakmanı sağlamalıydım."

Bir kahkahaya boğuldu. "Sana hâlâ kızgıyım. Ama şimdi tamamen farklı nedenlerden dolayı. Muhtemelen şimdi sana yardım etmek için dükkâna gelmem gerekecek. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Joe, Jessie'nin verdiği kot pantolonu giyerken, "Çok erken," diye mırıldandı. "Çoktan denedim bile."

Kelly'yi ittim. "Pislik."

Kardeşinin yanına giderken başını salladı. Ağaç kurdu onu tekrar gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu ama Kelly bunu görmezden gelerek karda dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Carter'ın boynuna doladı.

Telaşlanmaya başlayan Jessie ve Rico'ya "Ben iyiyim," dedim.

"Evet, tabii ki öylesin," diye tersledi Rico. "Ben vuruldum ve sen de gidip beni alt etmeye çalıştın. Benim seksi bir yara izim olacak ve sen de seksi bir kanca bulabileceksin. Korsanlar *her zaman* yara izlerini yener, Gordo. Bunu *biliyorsun*. Bambi'den uzak dur. Zaten bir kurdun varken onu benden almaya çalışamazsın."

"Neden bu konuşmayı daha önce yapmışsınız gibi geliyor?" Jessie şüpheyile bize sordu.

Rico ona, "Ot müthiş bir uyuşturucu," dedi. "Gerçi benim yerime Gordo'nun korsan olması daha mantıklı."

"Bu neden olabilir?" Jessie sordu.

"Çünkü ben heteroseksüelim," diye açıkladı Rico. "Ve Gordo ganimeti yağmalamayı seviyor."

"Senden o kadar nefret ediyorum ki," dedim ona.

"Hayır. Bu bir yalan. Sakın deneme bile. Bu arada, kötü adamları öldürüp Chris ve Tanner'ı geri getirmenin zamanı geldi mi? Çünkü vurulmanın ve tek elli bir patrona sahip olmanın travmasını atlatmama yardımcı olmaları için onlara burada ihtiyacım olacak. Kendimizi içinde bulduğumuz bu cesur yeni dünyayı kabullenmeme yardımcı olacaklar."

"Erkekler," diye homurdandı Jessie. "Hepiniz lanet olası aptallarsınız."

"Hey! Bu -özür dilerim, Gordo- gelmiş geçmiş en kötü günlerden biri oldu. Biraz saygı göster!"

Onları söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyordum. "Evet. Neredeyse zamanı geldi."

"Güzel," diye mırıldandılar hep bir ağızdan, sesleri gerçek kurtlardan daha kurtçaydı. Avcılar bu kasabaya hiç gelmemeliydi.

Geriye kalan tek kişi o olduğu ve hâlâ verandanın yanında durup gülünç derecede emin görünmediği için Robbie'ye el salladım.

Geldi, koluma bakmamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Bunu kim yaptı?" diye sordu, sesi kısık.

"Bir cadı."

"O öldü mü?"

"Çok." dediğimde Mark homurdandı.

Robbie çılgınca başını salladı. "Harika, bu harika, bu-"

"Evlat, sakinleşmen gerek. Bir nefes al. Biz iyiyiz. Hepimiz-" Öne doğru sıçrayıp kollarını bana dolayarak beni şaşırttı.

Çarpmanın etkisiyle homurdandım ve Mark ona doğru atıldı, dişleri parladı ama derime batmadı. "İyi olmana sevindim," diye fısıldadı boynuma.

Gözlerimi devirdim ve sağlam kolumu sırtına doladım. Çocuk yumuşaktı. "Evet, evet. Bu kadar duygu yeter, tamam mı? Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Geri adım attı ve gözleri turuncuydu. "Onun peşinden gideceğiz, değil mi? Eninde sonunda."

Elijah'dan bahsetmiyordu. "Evet. Bahsediyoruz. Bunu sorun etmeyecek misin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Burası benim evim. Bu benim sürüm. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Uzandım ve ensesini sıktım. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız Robbie. O lanet gözlükleri takmakta ısrar etsen bile."

Bana sırttı.

OX, "Yap" dedi.

Gümüş çizgiyi tekmeledim.

Pappas öne fırladı, ısırma ve parçalamaya hazırды ve- Ox kükredi.

Pappas durdu.

Başını Ox'a doğru eğerek gözlerini

kırıştırdı. Gözleri menekşe rengiydi.

Öküz göğsünün derinliklerinde gürledi.

Ve Pappas dinledi.

GORDO GORDO gordo

"Biliyorum," dedim Mark'a, önünde çömelerek. "Biliyorum."

Başını omzuma yasladı ve beni içine çekti.

gordo gordo gordo

Ben bir kurt değildim.

Ama ben bile ayın çekimini hissedebiliyordum.

Yalnız kaldığımda, tüm kurtlar beni geride bıraktığında, bundan nefret etmiştim. Tenimi sıkıca germesinden nefret ederdim. Her zaman başımın üstünde hissettiğim şekilde.

Sonunda bağlar koptu.

Sonunda artık ayı hissetmiyordum.

Ama benimle işi bitmemişti. Hem de hiç. Burada, şimdi, bunu hissediyordum, belki de her zamankinden daha fazla. Ben bir kurt değildim.

Ama ben onların bir parçasıydım. Onlar da benim bir parçamdı. Ve ay *çekti*.

Yolun sonundaki evin önünde durduk, kar hala etrafımızda sürükleniyordu. Bennett sürüsünün dokuz üyesi. Bir kereste kurdu. Pappas.

Ve tüm o Omegalar.

Dolunay buradaydı.

Kurtlar etrafımda şarkılarını söylerken, "Havoc' diye bağırın," diye fısıldadım, "ve savaş köpeklerini serbest bırakın."

OceanofPDF.com

paket

Ben çocukken, Elijah adında bir kadın lokantada dua ederken elimi tutmuştu.

Ve sonra, tıpkı babamın ondan önce yaptığı gibi, derime bir iğne batırırken bile üzerimize ateş yağdırdı.

Avcılar Green Creek'e geldi ve neredeyse sevdiğim herkesi alıp götürdüler. Hazır değildik.

Bunun bedelini ödedik.

Geriye kalan tek şey ölümle dolu dumanlı bir kraterdi. Bir şekilde hayatta kalmış.

Ve yine gelmişti.

Başladığı işi bitirmek istiyordu.

Sürümden iki tanesini benden almıştı.

Üstünlüğü ele geçirdiğini, bizi yendiğini düşünüyordu.

Ama başımıza getirdiği onca şeyden sonra, yapabileceklerinden sonra, asla yapılmaması gereken bir şey olduğunu hala anlamamıştı.

Bir canavarı köşeye sıkıştırmak.

Çünkü o zaman kaybedecek bir şeyi kalmaz ve hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Ox bana, "Sana

güveniyorum," dedi.

"Biliyorum."

"Tanner ellerinde. Ve Chris."

"Biliyorum."

"Ve hala hayattalar. Hala savaşıyorlar."

"*Biliyorum.*"

Öküz başını salladı. "Bu yüzden sen onlara gideceksin. Biz önden geleceğiz. Avcıların dikkatini dağıtacağız. Elijah'ın dikkatini dağıtacağız. Tam güçle saldırmadan önce onları teker teker avlayalım. Ve işte o zaman sen içeri gireceksin.

arkadan. Şansımız varsa, çok geç olana kadar orada olduğunuzu bile anlamayacaklardır."

"Böl ve fethet."

Gülümsemesi tamamen dişliydi. "Kurtlar vahşi doğada böyle avlanır. Sürüyü ayırırlar."

"Garajda olduklarından emin misin? Chris ve Tanner."

"Nasıl bir şey olduğunu sana hiç anlatmış mıydım? Gözlerimi ilk kez bir kurt olarak açtığımda?"

Başımı salladım. Bunu ima etmişti ama sonra o kapının ne kadar açık olduğunu fark etmiştik ve her şey kapıyı kapatmaya ve kilitli olduğundan emin olmaya odaklanmıştı.

"Seni hissedebiliyordum. Hepinizi. Sürümü. Ama bundan daha fazlasıydı. *Hepsini* hissedebiliyordum. Buradaki insanları. Bölgedeki. Çimenleri hissettim. Yaprakları. Ağaçlardaki kuşları. Her şeyi hissettim. Burayı biliyorsun, Gordo. Bildiğini biliyorum. Diğerlerinin yapamadığı şekilde burayla iletişim halindesin. Ama sanırım benim için bundan daha fazlası. Sen yeryüzüsün, ben de gökyüzüyüm. Yani evet. Garajda olduklarını biliyorum. Korktuklarını biliyorum. Yaralı olduklarını biliyorum. Hiç olmadıkları kadar inatçı olduklarını biliyorum. Ve Kings'e yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. İsimleri benim için önemli değil."

"Kir, yapraklar ve yağmur," diye mırıldandım. Başını bana doğru eğdi.

"Mark'ın bana söylediği bir şey." Başka tarafa baktım. "Ona böyle kokuyorum."

"Onu sana geri getireceğim," dedi Ox ve ben gözlerimi kapattım. "Hepimize."

"Buna söz veremezsin," dedim dişlerimi sıkarak. "İzle beni," dedi Ox.

"Sizi SEVİYORUM," dedi Joe verandadan, Ox yanında. "Hepinizi seviyorum. Siz benim sürümsünüz. Ve burası bizim kasabamız. Onu geri almanın zamanı geldi."

NEVERMORE. NEVERMORE. Asla-

Green Creek'in arka toprak yollarında ilerledim, ayaklarımın altında kar çıkırdıyordu. Mark sağımda, Elizabeth de solumdaydı. Ox onlara benimle gelmelerini söyledikten sonra ne yaptığını anladım. Elijah'ın buraya son gelişini hatırlayanları ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Carter çok gençti. Ama üçümüz değildik. Ona teşekkür mü etmeliydim yoksa kızmalı mıydım bilemedim.

Önemli değildi.

Bununla daha sonra ilgilenebiliriz.

Bir zamanlar sağ elim olan kütük bir bandajla sarıldı ve üzerine bir çorap yerleştirildi. Jessie bana sihrime güvendiğini ama diğer cadıları tanımadığını söyledi. Sinir hasarı olup olmadığını bilemezdik. Donmayı önlemem gerekiyordu. "Bunu kontrol ettirmemiz gerekecek," dedi çorabı kütüğün üzerine geçirirken. "Ve bir şekilde bunun nasıl olduğunu ve nasıl iyileştiğini nasıl açıklayacağımızı bulmalıyız."

"Kasabanın yarısı kurtları zaten biliyor," diye hatırlattım ona. "Doktoru da orada gördüm. Bunun karşısında sihirle iyileşmiş bir ampütasyon nedir ki?"

"Bu iş suratımızda patlayacak." "Belki de. Ama patlarsa, o zaman icabına bakarız."

Orman doğal olmayan bir sessizlik içindeydi, sanki orman ve yakındaki kasaba boştu. Rico ve Jessie, avcılarının bir şekilde deniz fenerine ulaşma ihtimaline karşı herkesi güvende tutma emriyle deniz fenerine doğru yola çıkmıştı. Jessie tartışacakmış gibi görünüyordu ama Ox geri kalan insanları güvende tutması için ona güvendiğini söyledi. Rico içini çekti ama kabul etti. "Yani, eğer vurulacaksam, bu kız arkadaşım tarafından da olabilir. En azından ondan gelmesini beklerim."

Normalde toprak olan yollardan gitmemize rağmen yavaş ilerliyorduk. Kar derindi ve sürüklenmeler daha da derindi. Birkaç kez tökezledim ama kurt her zaman beni dik tutmak için yanımdaydı.

Gordo gordo gordo.

"Evet, evet," diye mırıldandım, kalan elimi Mark'ın sırtına koyarak.

Bir şekilde oradaydı. Mark. Aramızdaki bağlar yıpranmış ve zayıftı, ama dayanıyorlardı. Ox yüzünden ya da kurdumun

Omzumdaki izi bilmiyordum. Ox bir yolunu bulacağını söylediğinde ona inandım.

Gordo gordo gordo ve *MateWitch* ve *benim* ve *benim* ve *benim* kurt mavisi bir şarkımdı. Kafamın içinde yankılanıyordu, tedirgin ve seğiriyordu, ama elimden geldiğince ona tutundum. Bu bir umut olduğu anlamına geliyordu.

Tekrar kalkmama yardım etti ve tam bir adım atacaktım ki Elizabeth dondu, kulakları dikildi, kuyruğu arkasına kıvrıldı. Mark beni büyük bir ağaca doğru sürmeden önce yanımda alçak sesle hırladı.

Ne yaptıklarını duymak bir an sürdü.

Sesler.

İlk başta zayıftılar. Ama burnumdan sıkı nefes aldıkça sesler daha da yükseldi. Kolumdaki sarmaşıklar ceketimin altında sıkışmaya başladı, derimi çekiştiriyordu. Büyüm daha önce olduğundan daha vahşiydi ve elimin bir zamanlar olduğu yerde hayali bir his hissettim, sanki hala yumruk şeklinde kıvrılabilen parmaklarım varmış gibi.

Elizabeth bizden birkaç adım uzaklaştı ve karı kazmaya başladı, arkasında toz ve buz birikiyordu. Pençeleri sıyırıyordu ve daha işini bitirmeden bizi ele vereceğinden endişelenerek kendini yarattığı girintiye bıraktım. Karın ve ağaçların arasına karıştı.

Sırtımı ağacın gövdesine yasladım, Mark önümde duruyordu, kendini gizlemeye bile çalışmıyordu.

"Aptal," dedim sessizce, uzanıp bir parmağımı gözlerinin arasında gezdirdim.

Elime bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"-Neden beklemek zorunda olduğumuzu bilmiyorum," dedi bir ses yaklaşırken. Bir adam. "Ne halt ediyor bu?"

"Sanırım burayı seviyor," diye cevap verdi başka bir ses. Bir kadın. "Neden bilmiyorum. Burası tüylerimi ürpertiyor. Bir Alfa'nın bölgesinde olmak bir şey, ama *iki* Alfa? Hepimizi öldürtecek."

Oh, ne kadar haklıydı.

Daha yakındılar.

"Neyi sevdiği umurumda değil," dedi adam. "Vahşilerin işi bizim için yapacağını düşünmesi, daha sonra bizim için gelmeyecekleri anlamına gelmiyor. Yani, zaten iki kişilerdi. Ya şimdiye kadar tüm sürüyü ele geçirmişlerse?"

"Onları uyutmak daha kolay," diye mırıldandı kadın. "Vahşi kurtlar düşünmez. Onlar hayvandan başka bir şey değildir. Benim endişelendiğim vahşi olmayan kurtlar. Lanet olası evi yakmamıza izin vermeliydi. Her şeyi gümüşle kaplayıp bu işi bitirmeliydi."

Adam homurdandı. "Grant ona bunu söylediğinde yüzündeki ifadeyi gördün mü? Onu orada vuracak sandım."

Daha yakın.

"Biz avcıyız," dedi kadın alaycı bir tavırla. "Bizim yapmamız gereken avı."

"Değil mi? Ben de herkes gibi bu şeyleri öldürmekten zevk alıyorum ama lanet olsun, gittikçe dikkatsizleşiyor. Bu Omaha'daki gibi değil. Ya da Batı Virginia'daki gibi değil."

"Bennetts," dedi kadın. "Bu konuda izlediği yola pek katılmıyorum ama Bennett sürüsünü ortadan kaldırdığımızı söylediğimizde bizim için nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musun? *Efsane* olacağız."

Daha yakın.

"Paramızı aldığımız sürece umurumda değil-"

Mark mor gözlerle bana baktı.

gordo gordo gordo

Ağacın arkasından çıktım. Gençtiler.

Neredeyse çocuk, gerçekten. Belki Joe'dan daha genç. Ne büyük kayıp.

İkisi de tüfeklerini omuzlarına asmışlardı. Beni beklemiyorlardı.

Durdular, gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Merhaba," dedim.

Bir adım geri çekildiler.

Mark ağacın diğer tarafına geçti, dudakları dişlerine doğru çekilmişti. Kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bir adım daha geri gittiler.

"Sizin hatanız," dedim onlara, "bir anne kurt sizi duyabiliyorken bir sürüyü öldürmekten bahsetmek oldu."

Adam tersledi, "Nesin sen-" Elizabeth sol taraflarındaki kardan yükseldi.

Kadın, "Lütfen, hayır." dedi.

Elizabeth üzerlerine gelmeden önce silahlarına uzanacak zamanları bile olmamıştı.

Tek bir kurşun bile atılmadan bitti.

Kuşlar ağaçlarda havalandı, yırtıcı bir hayvan avını indirirken kanatları çılgına döndü.

Bennett topraklarında bir kez daha avcı kanı dökülmüştü. Ve biz daha yeni başlamıştık.

Elizabeth bıyıklarına yapışan kırmızı damlacıklarla başını kaldırdığında gözleri turuncu renkte parladı.

Kafamın içinde fısıldadı. *Çanta. Çanta.*

Şehrin karşı tarafında, terk edilmiş arabayı bulduğumuz yere yakın bir yere geldik.

Lastik izlerimiz çoktan fırtına tarafından gömülmüştü ve o zamandan beri de sağanak yağışa dönüşmüştü.

Jones'a ne yaptıklarını merak ettim. Cesedine. Her şey bittiğinde, uygun bir şekilde gömülmesini sağlayacaktım.

Green Creek'e yaklaşırken yoldan uzak durduk, binalar karın içinden yükseliyordu. Uzakta lokantanın kalıntılarını görebiliyordum, çekici kamyon hâlâ yan duruyordu. Altındaki kızıl kurdun cesedine ulaşmak için onu yerinden oynatmaya mı çalışmışlardı yoksa öylece bırakmışlar mıydı bilmiyordum.

Ana Cadde'nin ilerisinde, trafik sinyallerinden biri sarı renkte yanıp sönüyordu. Onun ötesinde garaj vardı.

Avcıların kamyonları hâlâ etrafı sarıyordu. En son oraya gittiğimizden, lokantada çömeldiğimizden beri hareket etmiş gibi görünmüyorlardı. Çatıda birinin hareket ettiğini seçebiliyordum. Diğerleri de kamyonların yanında. Garajın etrafına halojen ışıklar yerleştirilmişti ve her yöne sert bir parlaklık yayıyorlardı. Kasabada elektrikler hâlâ kesikti ama garaj bir işaret feneri gibi yanıyordu.

Tedirgindim. Elijah aptal değildi. Onu hafife alamazdık. Dolunaya kadar beklemesinin bir sebebi vardı. Ayın esareti altındaki kurtadamların öldürülmesini haklı çıkarmak için mi, yoksa o inmeden önce vahşi kurtların diğerlerine bulaşıp bulaşmayacağını ya da onları öldürüp öldürmeyeceğini bekleyip görmek için mi, bilmiyordum. Ama geldiğinden beri başka bir şey denemediği gerçeği

Green Creek'e gelmesi beklenmedik bir şeydi. Kasabadaki insanların yasak olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Bir şey bekliyordu ama ne, bilmiyordum.

Ama Chris ve Tanner vardı.

Bu, onun üzerine çullanmamız için fazlasıyla yeterli bir sebepti.

Yukarıdaki gökyüzü neredeyse bir saat önce kararmaya başlamıştı. Ay, gri bulutların arasından daha parlak görünmeye başlamıştı.

Gölgelerdeki binaların arkasında gözden uzak kalarak kasaba sınırına ulaştık.

Bu kadar güneyde başka avcı yoktu. O ikisinin ormanda ne yaptığını bilmiyordum. Belki devriye geziyorlardı. Belki de bizi arıyorlardı. Artık bir önemi yoktu. Bir daha kimseye zarar veremezlerdi.

Durduğumuzda garajdan birkaç blok uzaktaydık. Bir tuğla duvara yaslandım. Bina kapatılıp Abby'ye taşınmadan önce bir postaneye ev sahipliği yapıyordu. Şimdi mevsimlik bir hediyelik eşya dükkânıydı ve fırtına öncesinde kış için erkenden kapanmıştı. Dükkân sahibi eski Buick'ini her üç ayda bir saat gibi yağ değişimine getirirdi. Onu Deniz Feneri'nde görmemiştim. Avcılar gelmeden önce kaçmış olmasını umuyordum.

Bekledik.

Fazla uzun sürmez.

Kurtlar iki yanımdaki karda oturmuş, beni sıcak tutmak için birbirlerine sokulmuşlardı.

Dedim ki, "Eğer bu iyi gitmezse-"

Elizabeth homurdandı.

"Eğer başaramazsak-" diye

homurdandı Mark.

"Deniyorum-" İkisi de

hırladı.

İçimi çektim. "Peki. Ben o adam olmayacağım. Ama ikiniz de aynı derecede kötüyken bana bir daha asla pislik olmayı bırakmamı söyleyemezsin. Özellikle de sen, Elizabeth. Neden daha fazla insan senin ne kadar piç olduğunu göremiyor anlamıyorum."

Homurdandı.

Mark karı eşeledi.

Elimi yüzüme sürmek için uzandım ama son anda elimin yerinde olmadığını hatırladım.

"Siktir," diye mırıldandım kısık sesle.

gordo gordo gordo

"Bu değil-"

BrotherLovePack

"Aynı olmayacak. Bunların hiçbirisi olmayacak." Mark kütüğüme burun kıvırdı.

Elizabeth daha da yaklaştı.

"İkinize de ihtiyacım olacak," dedim ve bu beklediğimden daha kolay oldu. Bunu daha önce neden göremediğimi bilmiyordum. "Hepinize ihtiyacım olacak."

evet evet evet evet

gordo gordo gordo

"Tamam. Tamam. Biz-"

O zaman geldi.

İçimizi saran bir dalgalanma.

Alfalarımızın gücü.

Zamanı gelmişti.

Bir an sonra yalnız bir uluma kasabanın üzerinde yükseldi ve boş sokaklarda yankılandı.

O kurdu tanıyordum.

Nereden geldiğini biliyordum.

Etrafımızdaki toprak onun çağrısını tanıyarak titreşti. Uzaklaştı.

Sokağımızın aşağısındaki garajdan alarm sesleri yükseliyordu.

Kurtlar geliyordu.

Ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. "İşte başlıyoruz," diye fısıldadım.

Elizabeth ve Mark aynı anda ayağa kalktılar.

Kendimi binadan yukarı ittim.

Boynumu iki yana kırdım. Kuzgun kanatlarını açtı.

Daha önce olduğu gibi değildi. Elim gitmişti. Sihrim çözülmüş gibiydi. Vahşi olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Omega olmak.

Uluma tekrar duyuldu. Bu sefer daha yüksekti. Ve bir an için hâlâ yalnızdı. Ama daha sesi solmaya başlamadan başka bir kurt şarkı söylemeye başladı, sanki eşiyle uyum içindeydi.

Oxnard.

Joe.

Ve sonra diğerleri geldi.

Carter. Robbie. Ve daha uzakta -çok, çok daha uzakta- kafamızın içinde uluyan Rico ve Jessie. Chris ve Tanner, sürülerinin onlar için gelme seslerine histerik bir şekilde gülüyorlardı.

Sonra tüm kurtlar şarkı söylemeye başladı ve bu daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm Omega'lar Alfa'larıyla birlikte uluyor, bir savaş şarkısı söylüyorlardı.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Daha binanın arka tarafına geçmeden ilk silah sesleri havayı yarmıştı. Kasabanın içinde yankılandı, adamların bağırıışlarının üzerinde keskin çatlaklar.

Kafamın içinde küçük ışık patlamaları, küçük acı parıltıları vardı ve neredeyse anında vurulmanın Omegas olduğunu anladım. Onlar sürü değildi, diğerleri gibi değillerdi ama en az bizim kadar Ox'a aittlerdi. Bir gün kendini affedebileceğini umuyordum. Onları buraya getirmesini söylediğim için beni affetsin. Onlar için çok geç olsa da olmasa da, tüm bunlar söylenip bittiğinde onları geri getirmenin bir yolunu bulabilsek de, bu onun üzerinde bir yük olacaktı. Hepimizin üzerinde.

Hızlı ve emin adımlarla ilerledik. Ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Planı biliyorduk. Böl ve fethet. Gölgelelerden uzak dururken, nefesim kulaklarımda sertleşirken bile, ilk Omega dalgasının kasabaya gireceğini, yan sokaklara dalacağını, sürümün bir üyesi tarafından yönetilen küçük gruplar olacağını biliyordum. Avcıları uzaklaştıracaklardı. Yaklaştığımızda bile avcılarının yüksek sesle bağırıışlarını duydum ve sonra kamyonları ateşlendi ve karda ilerleyerek kovalamaya başladılar.

İşe yarıyordu.

Ox ve Joe en görünür olanlardı, gözleri ateşteydi, avcılarının orada Alfa olduğunu görmelerini sağlıyorlardı. Ve eğer Alfa öldürülürse, sürü bocalar, ortadan kaldırılması daha kolay olurdu. Sırtlarında en büyük hedefler vardı ve avcılarının önce onları görmesini sağlayacaklardı. Özellikle de Elijah. Saldırıya o liderlik edecekti.

Kafamın içinde bir çekim vardı ve günlerdir olmadığı kadar temizdi. Green Creek çevresindeki cadılar koğuşların inşasını bitirmişti. Patrice ve Aileen'le birlikte kaç kişinin geldiğini bilmiyordum ama amaçladıkları şeyi yapmışlardı. Artık hiçbir şey içeri giremezdi.

Ve Omegalar dışarı çıkamazdı.

Bir hapishaneydi ama artık bizim kontrolümüzdeydi. Avcılar henüz bunu bilmiyordu.

Garaja yaklaştığımızda halojen ışıklar sertleşmişti. Görüş alanımdan çıktım, kurtlar yanımda çömelmiş bekliyordu. Bir avcı çatıda durmuş, tüfeğini hızlıca ateşliyordu. Kafamda bir acı daha parladı -gümüş bir Omega kurduna giriyordu- ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Benim kurtlarımdan biri değildi.

Garajda üç çalışma bölmesi vardı. Arkadaki kapılardan biri kaldırılmıştı ve içeriden dışarı ışık sızıyordu. Bir jeneratörün gürültüsünü duydum.

İki avcı orada duruyordu, sırtlarını duvara yaslamışlardı.

"İşte," diye fısıldadım. "Al onları. Çatıdaki adamı yakaladım."

Mark ayrıldığımız için mutlu değildi ama başka seçeneğimiz yoktu. İçeri girmeden önce temizleyebildiğimiz kadarını temizlememiz gerekiyordu.

Elizabeth kafamın içinde fısıldadı ve mavi kayboldu. Avlanıyordu.

Mark bana Omega gözleriyle baktı.

"Git."

Gittiler, gölgede kayboldular, çömeldiler.

Garajın yan tarafına metal bir merdiven takılmıştı. Marty bunu ben onunla yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra taktırmıştı. Adamlardan biri - bir yıldan kısa bir süre sonra kanserden öldü - normalde kullandıkları eski, çürük tahta merdivenden neredeyse düşüyordu ve Marty, lanet olası bir işçi tazminatı talebi yüzünden primlerinin arttığını görmeyeceğine yemin etti. Merdiveni binanın yan tarafına monte ettirmek için birkaç yüz dolar harcadı.

Şimdi gittiğim merdiven buydu. Bir basamağı tutmak için uzandım ve-

"Kahretsin," diye mırıldandım, çünkü kütüğüm metale çarptı ve kolumda keskin bir acı patlaması oldu. Dişlerimi sıktım ve sol elimle merdiveni kavradım, kolumu yukarıdaki basamağa bağladım ve çektim

Kendimi yukarı kaldırdım. Metal soğuk ve kaygandı. Elim neredeyse anında uyuytu. Üstümde silah sesleri devam ediyordu.

Çatıya yaklaştığımda aşırı terlemiştim. Ter gözüme damlıyor ve gözümün yanmasına neden oluyordu. Çatıdan dışarıyı görebilmek için başımı kaldırdım.

Avcı karşı kenarda durmuş, tüfeğini tekrar tekrar ateşliyordu. Dürbünlü değildi ve umarım bu, vurduğundan daha fazlasını ıskaladığı anlamına geliyordu. Kendimi olabildiğince sessizce yukarı ittim. Çatıda biriken kar, üzerinde yürüyen onca insan yüzünden sulu çamura dönüşmüştü.

Ayağa kalkarken sığ nefes
aldım. Avcı beni duymamıştı.

Tekrar ateş etti.

Aramızda bir sıra tavan penceresi vardı, garaja inen ve sıcak yaz aylarında havalandırma için kullanılan uzun pencereler. Camlardaki karlar temizlenmişti.

Altımda, şaşırmış adamların homurtularını duydum ama boğazları parçalanmadan önce çıkardıkları tek ses buydu.

Avcı bir kez daha ateş etti ve ardından kuru bir *tıkırtı* geldi.

Küfretti ve yeniden doldurmak için geri çekildi. Ceketinin cebine uzandı ve-

O daha elini cebinden çıkaramadan ben hareket etmeye başlamıştım. Son birkaç adımda beni duydu. Dönmeye başladı, tüfeği bana doğru savruluyordu, ama yüzünü tamamen bana dönmeden önce onun üzerindeydim.

Tüfeğin namlusunu indirdim, yanlış ateşlenmiş olma ve hala hasara neden olma riskini almak istemedim.

Uyarı için bağırmaya hazırmış gibi ağzını açtı ama boğazına yumruk attıktan sonra ağzından bir hırıltı çıktı. Bir şey duyulabilir bir *çatırtı* ile yol verdi ve nefes almak için mücadele ederken gözleri şişti. Elimi boynunun arkasına doladım, dizimi yüzüne doğru kaldırırken başını aşağı doğru eğmeye zorladım. Kemikler kırıldı ve kan çamurun içine damladı.

Başını tekrar kaldırdı ve Tanrım, o sadece bir *çocuktı*, ormandaki o ikisi gibi bir çocuk. Elijah'ın onları nereden bulduğunu, nasıl devşirdiğini bilmiyordum ama genç yaşta gitmişti. Kral olamazlardı. Çoğu ölmüştü.

Ama aileme zarar vermek için buradaydılar.

Suratına ters bir yumruk attım ve sırt üstü düşerek çatının kenarına doğru kaydı. Ben üzerinde dururken gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

"Buraya gelmemeliydin." dedim.

Bana tekme atmak için bacağını kaldırdı ama ben kolayca savuşturdum. Güller canlandı ve tam o anda yemin ettim, elimi yeniden hissettim, sanki çiçekli yapraklardan ve kalın sarmaşıklardan yapılmış gibiydi. Ona, sihriime güvendim ve onu takip ettim. Diz çöktüm ve kütüğümü çatıya bastırdım.

Etrafımızdaki sulu kar sanki hissediyormuş gibi onun üzerinde gezinmeye başladı. Çığlık atmak için ağzını tekrar açtı, ama kirli kar ağzına *girdi*, boğazından aşağı aktı ve guruldamasına neden oldu.

Dişlerimi gıcırdatarak kütüğümü çatıya doğru büküm.

Etrafımızı soğuk bir hava dalgası sardı.

Yavaşça ayağa kalktım.

Adamın yüzü kaskatı donmuştu, ağzı açıktı, dudakları ve dişleri arasından buz fişkırıyordu.

Gözleri genişti ve kırışmıyordu.

Kuzgun kanatlarını çırpıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Çocukluğumdan beri böyle olmamıştı, kolumdaki mürekkep hâlâ tazeydi.

Bir sorun haline gelmeden önce bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

Binanın arka tarafına gittim, Elizabeth ve Mark'ın iki adamın cesedini garajdan karanlığa doğru sürüklediklerini ve karda ikiz kan izleri bıraktıklarını görmek için tam zamanında çıkıntıdan aşağı baktım.

Merdivene doğru gitmek için arkamı döndüm ve-

"Merhaba Gordo," dedi Elijah, tam önümde durarak. "Eline ne oldu?"

Ben tepki veremedim o saldırdı. Yumruğunu başımın yan tarafına indirip beni yana savurduğunda yıldızlar gördüm. Dizlerimin üzerine düşerken görüşüm bulanıklaştı. Kulaklarım uyuştı, kafamın içinde yüksek bir uğultu yankılandı. Ben tepki veremedim dar bir daire çizerek döndü, bacağını yukarı kaldırdı ve ayağının topuğunu boynumun yan tarafına vurdu. Dişlerim birbirine çarparak dilimi ısırıldı. Sırt üstü yere düşerken ağzımdan kan aktı.

Gece gökyüzüne baktım,
sersemlemiştim. Ay bulanıktı.

Beni çatıdan tavan penceresine doğru sürüklerken saçlarımdan tuttu. Kurtların benim için çığlık attığını, dehşet içinde şarkı söylediğini duyabiliyordum. Ulumalar gece havasını yırttı ve kuzgun uçmaya çalıştı ama kafası karışmıştı; nereye gideceğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Tavan penceresine ulaştık ve yüzümü cama doğru bastırdı. "Bak, Gordo," dedi, ağzı kulağıma yakındı. "Bak ve ne olduğunu gör kurtlarla koşan insanların başına gelir."

Gözlerimi açtım.

Yirmi metre altımızda garaj zemini vardı. Ve uzak duvarın karşısında Chris ve Tanner vardı.

Canları çıkana kadar dövülmüşlerdi. Kolları üstlerinden zincirlenmiş, başları öne eğilmişti. Her tarafları kanla kaplanmış gibiydi. Tanner'ın kolu kırılmış gibiydi. Chris'in yüzü o kadar şişmişti ki, görebildiğinden şüpheliydim.

Hareket etmelerini bekledim.

Bana burada olduklarını
göstermek için. Hayatta
olduklarını.

Bizi terk etmediklerini.

Beni terk etmediklerini.

lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen

Beni duydular.

Tanner başını kaldırdı ve doğruca bana baktı. Gözleri büyüdü.

Chris öksürdü, kan yere döküldü.

"Güçlüler," dedi Elijah sessizce. "Bunu onlara vereceğim. Kemikleri kırıldığında bile senden vazgeçemediler. Onlara çığlık attırdığımda bile. Ve Gordo, senin için nasıl *çığlık attılar*. Gelip onları kurtarman için yalvarıyorlardı. Onlar için geleceğine inanıyorlardı. Hepiniz için. Ve işte buradasın. Sana olan inançlarının yersiz olmadığını görüyorum. Bu... sevimli. Yanlış yönlendirilmiş ama sevimli. Onları sona saklayacağım. Sürünüz öldükten ve Tanrı'nın ateşi burayı kötülüklerden temizledikten sonra geri dönüp günahlarını bağışlayacağım. Green Creek'te hiçbir şeyin olduğu gibi kalmaması gerektiği çok açık bir şekilde ifade edildi. Nasıl yapıldığını bilmiyorum ama Omegalar bu bölgeyi istila etti. Temizlenmesi gerekecek. Buradaki insanlar kurtarılamaz. Görüşüm net ve görebiliyorum."

Gitmeme izin verdi.

Sırt üstü döndüğümde Chris ve Tanner benim için çılgılık attılar.

Ay çok parlaktı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Elijah omuzlarının arkasına uzandı ve kurdun derisini tekrar başının üzerine çekti. Sersemlemiş zihnimde güvende olduğumu sanıyordum. Kurtlar benim için gelmişti ve ben güvendeydim.

Eli ceketinin içine girdi. Bir an için ceketinin altından göğsüne takılmış gibi görünen *bir şeyin* parladığını gördüm ama sonra bir silah çıkardı.

Ve yüzüme doğrulttu.

Daha önce gördüğüm her şeyden daha büyüktü.

Namlunun ucu açık bir tünel gibi görünüyordu.

Ona sıırıttım. Dişlerim kanla kayganlaşmıştı. "Yine olsa yine yaparım."

Silahın horozunu kaldırdı. "Yapacağını biliyorum. İşte bu yüzden Green Creek temizlenecek. Seni bir kez bağışladım çünkü sen sadece bir çocuktun ve seni kurdun zincirlerinden kurtararak yaptığın hataları göreceğini ummuştum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Bir daha asla." Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"*Bir daha asla.*"

Kuzgun uçtu.

Tenimdeki mürekkep kavrulmuş gibiydi, içimdeki bağlar güneşten daha parlak yanıyordu.

gordo gordo gordo

Kurtlar benimle birlikteydi.

İsteyebileceğim tek şey buydu. İşte, sonunda.

Onu yanımda götüreceğim ve güvende olacaklar.

Kollarımı altımdaki cama vurdum.

Çatı çatlarken gümbürdedi, metal, beton ve sıva yer değiştirdi.

Elijah tökezleyerek bir adım geri attı, çatı sallanırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kurşunun hedefini ıskalamasının nedeni merkezden uzak olmasıydı.

Bana isabet etmedi.

Onun yerine üzerine uzandığım tavan penceresinin camını kırdı.

Altımdaki cam kırılırken, sadece bir anlığına ağırlıksız kaldım.

Tavan penceresinden düştüm, başım metal çerçeveye çarptı, ayaklarım çatıdaki çatlaklara sürtündü.

Onu hatırladım.

Mark.

Önümde durup bana toprak ve yaprak gibi koktuğumu söylüyordu.

Yağmur.

Beni koruması gerektiğini söylüyordu.

Bir yaz günü çıplak ayaklarıyla çimenlere basarken aldığı tadı.

Kapımın eşiğinde dururken yüzündeki ihanet ifadesi.

Teninde kuzguni bir iz bırakırken elimin boğazında bıraktığı his.

Keşke ona onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Son bir kez.

Düştüm.

Bardak etrafımda döndü.

Ve altımdan öfkeli bir kurdun sesi geldi.

Mark'ın garaja daldığını görmek için tam zamanında başımı çevirdim.

Her şey yavaşlamıştı.

Zıplamadan önce kasları gerildi. Ve sonra
dönmeye başladı.

Derisinin altındaki kaslar ve kemikler yer değiştirdi. Üzerindeki kalın tüyler
vücudu geri çekildi. Önünde uzanan pençeleri açılıp parmaklara dönüştü, pençeleri
siyah ve çok keskindi. İnsana dönüştüğünde, menekşe rengi gözleri
parladığında, boğazındaki kuzgun tüylü kanatlarını karıştırdı ve-

Ağır bir insan bedeni bana çarparken güçlü kollar etrafımı sardı.

Etrafımda kıvrılıp yuvarlanırken yere çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi.

Cam kırılırken ben de onun yanına sıkıştım.

Ve sonra sessizlik.

Gözlerimi açtım.

Mark bana bakıyordu.

Gözleri mordu ama buradaydı. O bir insandı. Uzandım
ve yüzüne dokundum.

"Gordo," diye hırladı bir ağız dolusu dişinin
arasından. "Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Sen
nasıl-"

"Her ne kadar romantik olsa da," dedi Tanner kısık bir sesle, "ve
gerçekten çok tatlı, kollarımın artık lanet tavana zincirlenmemiş olmasını
isterdim."

Chris ıslak ıslak öksürerek, "Evet," dedi. "Ne dediyse
o." Mark başını kaldırdı, burun delikleri açıldı.

Kendimi ondan uzaklaştırdım, ayağa kalkmak için mücadele ettim, vücudum ağrıyordu. Tavan penceresine baktım, Elijah'ın bize baktığını, silahını bize doğrulttuğunu görmeyi bekliyordum ama tek görebildiğim aydı.

Elizabeth garajın arkasına doğru koştu ve şiddetle yer değiştirdi. Ayağa kalkarken gözleri turuncu renkte parlıyordu.

"Merhaba Bayan Bennett," dedi Tanner.

Chris, "Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Bennett," dedi.

Mark'ın yanımda durduğunu ve elinin hâlâ kolumda olduğunu görünce gözleri büyüdü. "Nasıl yaptın-" Başını salladı ve diğerlerine doğru ilerledi. "Elijah kaçtı. Onu çatıdan atlarken gördüm ama ben geri dönmeden gitmişti. Bir koku izi bıraktı." Chris ve Tanner'ın önünde durdu ve ellerini uzatıp yüzlerini kavradı. "Sizi tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Artık güvendesiniz. Size söz veriyorum. Size bir daha dokunmalarına izin vermeyeceğim."

Chris iç çekti ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ben iyiyim," dedi, şişmiş ve yarılmış dudaklarının arasından peltek bir sesle. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Önce Tanner'ı indir. Bu sabah kolunu kırdılar, şerefsizler. Öldüreceğim ulan Gordo, *elin* nerede lan senin?"

"Uzun hikâye," diye mırıldandım. "Daha sonra. Elijah'ın ne yapacağını bulmamız gerekiyor." Başımı kaldırıp Mark'a baktım. O da beni izliyordu. Gözleri hâlâ mordu ama vardiyasıyla mücadele etmiyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Konuşmak ona çok pahalıya mal olmuş gibi görünüyordu. Sözleri sertti. "Sen. Sendin. O sendin. Sürü. Güçlü. Bize yardım ettin. Gordo güvende.

Gordo'yu güvende tut." "Evet. Tamam. Güvendeyiz. Güvendeyiz."

Elizabeth bileklerindeki kelepçeleri kırarken Tanner haykırdı. Tanner hıçkırı hıçkırı ağlarken Elizabeth onu kendine doğru çekti, elini Tanner'ın başının arkasına koydu ve parmaklarını Tanner'ın saçlarında gezdirdi. "Seni tuttum," diye fısıldadı. "Tuttum seni."

"Gordo," dedi Chris, "onlara yardım etmelisin. O gidiyor-" Yüzünü buruşturdu, başını çevirdi ve yere kalın bir kan tomarı tükürdü. "Elijah. Kimsenin gitmesine izin vermeyecek. O biliyor. Deniz Feneri'ni. Onu gördük. Paketliyordu. Giyerken. Gordo, göğsünde bir bomba var. Ve içi gümüşle dolu. Bilyalı rulmanlar. Bu-"

Sürünüz öldükten ve Tanrı'nın ateşi burayı kötülüklerden arındırdıktan sonra geri dönüp onları günahlarından arındıracağım. Green Creek'te hiçbir şeyin olduğu gibi kalmaması gerektiği çok açık bir şekilde ifade edilmiştir.
Ben

Nasıl yapıldığını bilmiyorum ama Omegalar bu bölgeyi istila etti. Temizlenmesi gerekecek. Buradaki insanlar kurtarılamaz. Bunu şimdi anlıyorum. Onlarla kendim ilgileneceğim.

"Jessie," diye nefes aldım. "Rico."

Elizabeth Chris'in önüne geçti. "Ben onlarla kalacağım. Gordo, çok geç olmadan Deniz Feneri'ne gitmelisin."

Mark'a döndüm.

Gözleri alev alev yanıyordu,

Öne doğru eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Benimle misin?"

Nefesi yüzüme karşı sıcaktı. "Gordo."

OceanofPDF.com

ay

Green Creek sokakları kan gölüne dönmüştü.

Hepsi de avcı olan erkekler ve kadınlar, gözleri dolunayı yansıtan gökyüzüne bakıyorlardı.

Silahları karda dağılmıştı.

Omegalar vardı. Tam kurtlar. Bazıları yarı değişmiş. Bir tanesi yanından geçerken bana doğru sızlandı, ellerini bana doğru uzattı. Alt yarısı sanki yuvarlanmış gibi ezilmişti. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapılamazdı.

Mark tekrar kurda dönüşmüştü.

Omega'nın üzerinde durmuş, başını eğmiş ona bakıyordu.

Uzandı ve tek bir elini boğazındaki kıllarda gezdirdi.

Çabucak bitti. Mark kafasını aşağı uzattı ve boynunu kırdı. Ondan sonra hareket etmedi.

Benim yanıma döndü.

Devrilmiş bir kamyonun yanına geldik, alevler karlara sıçırıyordu. Kabinin altından bir çift bacak çıkmıştı. Başka bir avcı sürünerek kaçmaya çalışmış ama bir kurt tarafından yakalanmıştı. Kolunun nereye gittiğini bilmiyordum.

Ağaçların arasından Robbie Fontaine çıktı, değişmiş ve gerilmişti, onu küçük bir Omega grubu takip ediyordu.

Bana doğru geldi ve burnunu kalçama bastırdı. Bir nefes çekti ve kokusunu üzerime bıraktı. Elimi kulaklarının arasında gezdirdim. Dokunuşuma doğru eğildi. Bir soru sordu ve ben de dedim ki, "Gitmeliyiz. Herkese zarar verecek."

Robbie uzaklaştı ve omzunun üzerinden dönerek arkasındaki Omegalara hırladı. Kulaklarını düzleştirdiler. Bir tanesi ona tıslayarak karşılık verdi, çenesini iyice germişti ama Robbie sert bir havlama sesi çıkarınca tıslama sesi kesildi.

O da yanıma geldi ve yolumuza devam ettik.

Sırada Kelly ve Carter vardı. İki evin arasından çıktılar, ağızları kanla kaplanmıştı. Carter bizi görünce hırladı, tüyleri diken diken oldu ve saldıracakmış gibi kıvrılmaya başladı. Kelly önümüze geçti

Gırtlacı neredeyse mırıldanır gibi gümbürdüyordu. Carter'ın gözleri normal mavisiyle menekşe rengi arasında gidip geldi ve kafası karışmış gibi bir sesle sızlandı. Ağaç kurdu arkasından yaklaşıp yan tarafına sürtündü. Carter bir an için buna izin verdi, sonra başını çevirip kurda ters ters baktı. Kurt ona dişlerini göstererek karşılık verdi ama uzaklaşmadı.

Etrafımı sardılar. Kelly ve Robbie yan yana hareket ettiler. Carter ve orman kurdu solumda, Mark'ın yanındaydı. Ağaçların arasından daha fazla Omega çıktı. Hepsi yer değiştirmişti. Bir tanesinin bacağı ciddi şekilde kırılmış gibi görünüyordu. Bacağını karnına doğru tutarken ıslak beyaz kemiğin parıltısını gördüm.

Onları

hissedebiliyordu

m.

Benim çantam.

Omegalar.

Başımı ağrıtabak kadar şiddetli bir uğultu.

Alfalar bizi bir tepenin başında bekliyorlardı, etrafları Ox'a olabildiğince yaklaşmak istiyor gibi görünen vahşi kurtlarla çevriliydi. Alçak ve kaba seslerle havlayıp sızlanıyorlardı, şarkıları içimizde bir fırtına gibi esiyordu.

Arkalarında daha fazla avcının cesedi vardı, ağızları açık, kolları kaskatı kesilmiş ve elleri üzerlerinde donmuştu, sanki ölmüş olsalar bile hâlâ kurtlardan korunmaya çalışıyorlardı.

Onlara hiç acımadım.

Bunu kendi başlarına getirmişlerdi.

Joe hepimize baktı, ses çıkarmadan bir soru sordu. "O iyi," dedim. "Chris ve Tanner'la birlikte. Onları güvende tutacak.

Elijah. Onlara yardım etmeliyiz. Jessie. Rico. Kasabaya."

Alfalar başlarını geriye eğip uludular.

Uzaktan silah sesleri duyduk.

Deniz fenerinin önünde bizi bekliyordu.

Silahlı elindeydi, yanı başındaydı. Karda bağdaş kurup oturdu.

Altı Omega'nın cesedi ayaklarının dibinde yatıyordu, hepsinin yaraları tütüyordu, gümüş onları yakıyordu.

Kurdun başını geriye çekmiş, boynuna yaslanmasına izin vermişti. Paltosu açıktı.

Gövdesinde, ince bir Kevlar yeleğe bağlı, uzun cam silindirler vardı. Toplamda sekiz tane. Her birinin tepesinde yeşil ve kırmızı olmak üzere iki kablo vardı. Silindirler tıpkı Chris'in söylediği gibi gümüş bilyalı rulmanlarla doluydu. Kevlar'ı ile silindirler arasında siyah macuna benzeyen küçük tuğlalar vardı.

Arkasında, Deniz Feneri karanlıkta duruyordu.

Rico ve Jessie onun geldiğini duymuş ve ışıkları söndürmüş olmalıydı. Umarım herkesi yerde ve sessiz tutuyorlardır. Tam kafamı çevirmek üzereydim ki Rico gözlerini kocaman açarak pencereden dışarı baktı. Yaklaştığımızı gördü ve gözden kayboldu. Tanrım, onları güvende tutmalıyım.

Elijah yaklaştığımızda yavaşça ayağa kalktı. Ay, gölgesinin Deniz Feneri'nin üzerine acayip bir şekilde uzanmasına neden oldu.

Korkmamıştı.

Elleri titremedi.

Gülümsedi.

Dedi ki, "Alfalar. Canavarlar. Canavarlar. Dünyanın derisinde bir leke." Ayaklarının dibindeki Omegaların bedenlerine tükürdü. "Havari Pavlus uyarıda bulundu. İleri gelenlerine, Tanrı'nın kana bulanmış sürüsüne göz kulak olmaları için yalvardı. Onlara, kendisi ayrıldıktan sonra aralarına vahşi kurtların gireceğini ve sürüyü esirgemeyeceklerini söyledi. Bu kurtlar doğruluğu umursamıyorlardı. Dindarlığı. Onlar sadece aydan seslenen öfkeye adanmışlardı. Ve Petrus da bunu biliyordu. Onlara halkın arasından çıkacak sahte peygamberlerden söz etti." Sesini yükseltti. "Tıpkı sizin aranızda da sahte öğretmenler çıkacağı gibi, onlar da gizlice yıkıcı sapkınlıklar getirecek, hatta kendilerini satın alan Efendilerini bile inkâr edecek ve kendilerine hızlı bir yıkım getirecekler. Ve kendi içinizden, öğrencileri peşlerinden sürüklemek için sapkın şeyler söyleyen adamlar çıkacak." Ox'a baktı. "Sen. Sen sahte peygambersin. Sahte öğretmen. İğrenç şey. Sen ki bir kurdun günahlarına teslim olmadan önce bile Alfa olmanın bir yolunu buldun. Kuzu postuna bürünmüş kurttan sakının. Sürüyü dağıtmak için gelecektir. Ama Rab benim çobanımdır ve kurttan korkmam."

"Her şey bitti," dedim. "Sayıca azsın Elijah. Halkın öldü."

Gülümsemesi genişledi. "Söylediğim her şeyi kanıtlayan gerekli bir fedakârlık. İnandığım her şeyi. Bu kasabanın üzerinde bir lanet var. Toprak zehirlenmiş. Buraya bir kez geldik, toprağı temizlemeyi umuyorduk ki iyileşebilsin, canavarın zincirlerinden kurtulabilsin. Tanrım o gün benimle birlikte yürüdü, hedefimi sabitledi." Başını gökyüzüne doğru eğdi. "Özellikle de küçük olanlar söz konusu olduğunda. Küçük kurtlar. Onlar... benden kaçmaya çalıştılar. Ben karanlığın içinde parlayan bir ışıktım ve onlar kaçamadı."

"Onlar sadece çocuktu," dedim kısık sesle, kurtlar etrafımda hırlarken, hepimiz mavi ve mavi ve maviydik.

"Küçük kurtlar büyüüp büyük kurtlara dönüşür," dedi. "Ve büyük kurtlar et ve kanın tadından başka bir şey bilmezler. Onlar bu dünyada nefes aldıkları anda zaten kaybolmuşlardır. Ya uyutulmalılar ya da bir evcil hayvandan başka bir şey olmayana kadar ruhları kırılmalı." İrkilerek Carter'a yaklaşmaya çalışan ağaç kurduna baktı. "Ama o zaman bile seni hayal kırıklığına uğratiyorlar."

Mark tehlikeli bir şekilde hırlayarak bir adım öne çıktı.

Elijah geri adım atmadı. Aksine, bu onu kızdırdı. "Ama hepsini alamadık. Ailemin etrafımda düşüşünü izledim. Derilerinin yırtıldığını gördüm. Çılgınlıklarını duydum. *Çocuktum* ama hepsini ağaçlardan gördüm." Gözünden bir damla yaş yüzündeki yara izinin düğümlenmiş dokusuna düştü. "Benim ailem. Teyzeler ve amcalar. Kuzenlerim. Benim gibi inanan insanlar. Kurtlar orada olduğumu bilmiyordu. Havada beni fark edemeyecekleri kadar yoğun bir kan vardı. Babam, o... ondan sonra yolunu kaybetti. Tanrı'nın onu neden terk ettiğini anlamadı. Ona en çok ihtiyacımız olduğu anda bizi neden terk ettiğini. Benim görebildiklerimi göremedi. Benim bildiklerimi bilmiyordu. Terk edilmemiştik. *Sınanmıştık*. Bu her zaman inancın gücüyle ilgiliydi. O adil bir Tanrı'dır, ama talepkar bir Tanrı'dır. İnancımızın kanıtlanmasını ister. Babam bunu gözden kaçırmıştı. Çekip gitmekten bahsetti. *Gitmelerine* izin vermekten. Ve ona ne söylersem söyleyeyim, ne kadar yalvarıp yakarsam yakarayım, *mantığını* dinlemedi. İnancından dönmüştü." Silahını kaldırdı ve namluyu başının yanına dayadı. "Ona üzgün olduğumu söyledim." Sesi kırıldı. "Böyle bitmek zorunda olmamasını dilediğimi söyledim. Ama onun anlaşmazlığının diğerlerine de yayılmasına izin veremezdim. Sonuçta o da koyun postuna bürünmüş bir kurttu ve sürüyü teker teker yok etmeye çalışıyordu." Parmağını tetiğin üzerine koydu. "Tanrı İbrahim'e oğlu İshak'ı kurban etmesini emretti. Moriah'da. Kanıtlamak için

inancını. Oğlunu bağlayıp ağzını kapatarak dağa götürdü ve sunağın üzerine yerleştirdi. Tam Tanrı'ya onu ne kadar çok sevdiğini göstermek üzereyken bir melek geldi ve Tanrı'nın İbrahim'in artık kendisinden ne kadar korktuğunu bildiğini söyledi. Bir koç ortaya çıktı ve İbrahim onun yerine onu kurban edebildi ve Tanrı *yatıştırıldı*." Tetiğe en ufak bir baskı uyguladı. "Tıpkı İbrahim gibi sınılandığımı biliyordum. Tanrı'nın benden ne istediğini biliyordum. Çünkü bocalamıştım. Bu yerde. *Başarısız* olmuştum. Bu yüzden babam uyurken yanına gittim. Silahımı kafasına dayadım, parmağımı tetiğe koydum ve meleğin görünmesini *bekledim*, bana kendimi kanıtladığımı, Tanrı'nın olmamı istediği kişi olduğumu söyleyecek bir işaret *bekledim*."

gordo gordo gordo

"Hiçbir şey gelmedi," dedi Elijah. "Ve ben yapmam gerekeni yaptım. Babamı kafasından vurduğumda ağlamadım. Huzur hissettim. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Benden istenen şeyi. Bu gerekliydi. Babam başarısız olmuştu. Ve ben yapamadım. Sonunda... basitti." Silahını tekrar yanına indirdi. "Onu yaşlı bir meşe ağacının altına gömdüm. Gövdesine baş harflerini kazıdım. Bunun için benimle gurur duyardı. Kardeşim, Daniel, o bu şekilde görmedi. Onu babamın yanına gömdüm."

"Buradan ayrılmayacaksın," dedim ona. "Bu son, Elijah."

Başını salladı. "Biliyorum. Geri dönmeyi yaptığım son şey olacağını hep biliyordum. Michelle Hughes gibi biri tarafından emredildiğimde tüylerim diken diken olsa da kendimi buna hazırladım. Onun önünde durmak ve onu gümüşle doldurmamak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi. Kurtları hastalıktan korumak için anlaştığımızı sanıyordu. Enfeksiyondan. Asla bununla ilgili değildi. Sonunda benden çok şey alan bu yere dönme vakti gelmişti. Yapmak için doğduğum şeyi yapmakla ilgiliydi. Tanrı'nın bana yapmamı emrettiği şeyi."

"Onlara zarar vermene izin vermeyeceğim. Sen yapmadan seni öldüreceğim-"

Güldü. "Ölümünden korkmuyorum, Gordo. Yaptığım onca şeyden sonra ödüllendirileceğim. Canavarların üzerine bir veba çöktü ve daha fazla yayılmadan onu durduracağım. Omegaları buraya çağırmak beklemediğim bir şeydi, ama sonuçta benim için işi sen yaptın. Hepsini buraya siz getirdiniz ve ben her birini cezalandıracağım. Önünde duruyorum

Omegaların Alfa'sı ve kral olacak çocuk. Onların ölümü kurtların sonunun başlangıcını işaret edecek ve ben-"

Sonra Pappas geldi. Çok hızlıydı. Yaklaştığını bile duymamıştım. Deniz Fenerinin tepesinden hırladı, gözleri mor ve karanlıkta parlıyordu. Çatıdan doğrudan ona doğru atladı. Üstünlük ondaydı ve bunun o an olduğunu biliyordum. Sonunda her şey bitecekti-

Ama Elijah eski bir avcıydı. Yılların tecrübesi. Düzinelerce, hatta belki yüzlerce kurt öldürmüştü. Onları tanıyordu. Nasıl hareket ettiklerini biliyordu. Nasıl avlandıklarını.

Böl ve fethet.

Başından beri planının bu olup olmadığını merak edecek zamanım oldu. Bu an.

Ayaklarının üzerinde döndü, sırtından sarkan ölü kurdun derisi etrafında parladı ve topuklarının üzerine düşerken karları tekmeledi. Pappas onu birkaç santimle ıskaladı ve karda kayarak önündeki zemine çarptı.

Elijah silahını kaldırıp tetiği çektiğinde kendini zorlukla ayağa kaldırmaya başlamıştı.

Silah sesi etrafımızdaki ormanda yankılandı. Philip Pappas'ın kafası yana savruldu, düşerken havada bir kan yığını oluştu.

Yere düşmeden önce bile ölmüştü. Kurtlar ona doğru ilerlemeye başladı.

"Yapmayın," dedi soğuk bir sesle, ama silahını bize doğrultmak yerine *diğer* elini kaldırdı. İçinde küçük, siyah, dikdörtgen bir kutu vardı ve başparmağını kutunun üstüne bastırmıştı.

"Ölü adamın anahtarı," dedi. "Bana bir şey olursa, yedi kilo C-4 patlayıcı, altı yüz gümüş bilyeyi saatte üç yüz milden daha yüksek hızlara gönderecek. Hiçbir şey -ne insanlar ne de kurtlar- bu patlamadan sağ çıkamayacak."

Ox ve Joe hemen yer değiştirdi.

Omegalar etraflarında inlediler.

Öküz dedi ki, "Onlara zarar vermeyeceksin. İnsanlar yanlış bir şey yapmadı. Sürüyü mü istiyorsun? Tamam. Biz varız. Ama masum insanlara zarar veremezsin. Senin kavgan onlarla değil. Bizimle."

Elijah'ın gözleri kısıldı. "Masum mu? Bir kurt ne bilir ki *Masumiyet* mi? *Hayvanların* tarafını tuttular. Onlar-"

"Onlara başka seçenek bırakmadık," dedi Joe. "Onları esir tuttuk. Tek istedikleri özgür olmak. Haklısın. Kaybolmuşlar. Onlara yolu gösterecek birine ihtiyaçları var."

Ona ters ters baktı. "*Yalan* söylüyorsun."

Ox ona doğru bir adım atarak, "Bir babanın başarısızlıklarından söz ettin," dedi. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Benim de inancını yitirmiş bir babam vardı. Kendine olan inancını. Anneme. Bana."

Elijah bir adım geri çekildi. "Dur."

"Bana bir hiç olacağımı söyledi. Hayatım boyunca bir bok olamayacağımı söyledi."

"*Hiçbir şey bilmiyorsun-*"

"Ve ona inandım. En uzun süre ona inandım. Ta ki kendime bu dünyada bir yer bulana kadar. O kadar da farklı değiliz. Senin klanın vardı. Benim de sürüm var. Siz bir kurt değilsiniz ama halkınız arasındaki bağları hissettiğinizi biliyorum. Bu-"

Başını öfkeyle salladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır-"

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm," dedi Öküz, bir adım daha atarak. Kuzgun tedirgindi. Ne yapacağını bilmiyordum. "Ama bana başka seçenek bırakmadın. Ailemi güvende tutmak için her şeyi yapardım. Beni zorladın. Tek istediğimiz yalnız kalmaktı."

"Sana inanmıyorum," dedi. Silahı kaldırdı ve Ox'un kafasına doğrulttu.

"Öküz," diye uyardı Joe.

Mark yanımda sinirlendi.

"Korktuğunu biliyorum," dedi Ox sessizce. "Ve başka seçeneğin olmadığını düşündüğünü de biliyorum, ama *var*. Tanrın gerçekten bunu yapmanı ister miydi? *Hiçbir şey* yapmamış insanlara zarar vermeni gerçekten ister miydi?"

Onun önünde durdu.

Silahın namlusunu adamın alınına dayadı. "Biz hayvan değiliz Meredith," dedi sessizce.

Yüzü buruştu ve inanılmaz bir şekilde işe yaradığını düşündüm. Ox, çılgın, güzel Ox, bir şekilde ona ulaşmıştı. Silahı ondan alacak, o da geri adım atacak ve her şey bitecekti. Gardını indirdiği anda onu öldürecektim ama bir Alfa kurdunun avcı Elijah'ın kırık öfkesini delip geçmesi olağanüstü bir şeydi.

Ve sonra güldü.
Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.
"Bu iyiydi," dedi. "Hakkını vermeliyim. Ama yeterince iyi değildi.
Cehenneme git, Alfa."
Parmağı tetikte sıkılaştı.
Hareket etmeye başlamıştım ama artık çok geçti. *Çekiç* yükseldi ve sonra duyulabilir bir sesle geri düştü.
Boş bir silahın kuru tıkırtısı duyuldu.
"Kahretsin," dedi Elijah ve sonra silahı Ox'un kafasına indirdi.
Başını sağa doğru salladı.
Kurtlar uludu.
Döndü ve Deniz Feneri'ne doğru koştu.
Ox'a ulaştığımda merdivenlerden çıkıyordu.
Kapıya sertçe vurdu.
Etrafında parçalandı ve Deniz Feneri'nin içine düştü.
"Gordo," diye bağırdı Ox ve sesindeki dehşet yüreğimi parçaladı. "*Hayır!*"
Başını kaldırıp bana baktığında merdivenlerin dibindeydim. Ölü adamın anahtarının olduğu elini kaldırdı.
"Lütfen," diye nefes aldım.
Kuzgun uçtu.
Gülümsedi.
Ve başparmağını kaldırdı.
Parlak bir ateş parıltısıyla patladı. Bir sıcaklık dalgası hissettim ama güllerin yapraklarında, dikenlerin batışında, kuzgunların acımasız fırtınasında kaybolmuştum. Annem beni sevmediklerini, bana ihtiyaçları olduğunu, beni *kullanacaklarını* ve içimdeki büyüün bir yalan olduğunu söylemişti.
Yanılmıştı.
Kurtlarım beni severdi, ben de onları severdim.
Sürüydüm ve sürüydüm ve sürüydüm-
KardeşAşkPaketArkadaşEşEşEş
Ox elini omzuma koyarken, Mark yanıma bastırırken bile önümüzde büyük bir buz duvarı yükseldi. Kalın mavi parıltının içinden, Deniz Feneri parçalanırken ateş kükredi. Gümüş toplar buza çarptıkça buz çatlamaya başladı, öyle bir güçle delip geçtiler ki, diğer taraftan çıkıp sürüme zarar vereceklerini düşündüm.

Kafamın içinde hepsini duydum - sürümü, Omega'ları - ve onlar Beni itiyor, *itiyor* ve bana güç veriyor.

Ve aniden buzun *içinde* güller açmaya başladı, çiçekler kalın ve lifliydi. Duvar canlı bir hayata büründü, Alfalarımın gözleri kadar vahşi ve hiddetliydi. Kuzgunlar sarmaşıklar boyunca uçuyor, onları pençeleriyle kavıyor ve önümüzdeki duvar tamamen güllerle dolana kadar yukarı çekiyorlardı. Arkasında yanan ateş, bahçenin sanki alev almış gibi görünmesini sağlıyordu.

Tek bir gümüş bilye buzun içinde ilerledi. Diğer taraftan çıkarken küçük bir *çatlak* oluştu. Deniz Feneri'nin enkazı etrafımıza yağarken bile ayaklarımın dibindeki karın içine düştü. Kurtlar üzerime tırmandı, beni yanan enkazdan korurken karın içine doğru bastırdılar.

Zar zor nefes
alabiliyordum. O
insanlar.
Bütün o insanlar.
Rico.
Ve Jessie.

Ve bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

"Hayır," diye fısıldadı Ox kulağıma, "hayır, Gordo, öyle değildi," ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Gordo, sen bizi kurtardın. Beni dinlemen gerek. Beni dinlemene ihtiyacım var."

gordo gordo gordo

Mark sırtına ağır bir şey çarptığında homurdandı ama kıpırdamadı. Beni bırakmadı.

Nefes
alamıyordum.
Nefes
alamıyordum.
Ben-

Kuzgun tekrar uçtu.

Kurtlar öfkeli bir büyü patlamasıyla üzerimden düştüler, Joe şaşkınlıkla bağıyor, Mark yere düşerken hırıliyordu. Onlar daha hareket edemedi kendimi ayağa kaldırdım. Elimi gül buzundan duvara bastırdım, artık bir elim *olmadığını* fark ettiğimde öfkeyle küfrettim ama önemli değildi. Duvar paramparça oldu ve çiçeklerle dolu ağır buz parçaları başıma, omuzlarıma inerken haykırdım. Jessie'ye ve Rico'ya ulaşma ihtiyacıyla onu ittim. Hatırladım

Annemi babamın ellerinde kaybetmenin acısına gömülmüşken Tanner bana küçük bir sandviç getirdiğinde ve Rico'ya nasıl bir taquito, lanet olası bir *taquito* getirdiğinde ve Rico ona bunun ırkçı olduğunu, ırkçı olduğunu ve *buna* nasıl *cüret* ettiğini söylediğinde. Onları uzak tutmak için çok uğraştığım bu hayata getirmiştin, çünkü onlar benim *normalim*, *güvenliğimdi*. Herkes beni arkada bıraktığında onlar oradaydı. Ve şimdi onlara bak. Chris ve Tanner benim yüzümden incinmiş, *işkence görmüşlerdi* ve şimdi Rico -Ah Tanrım, Rico-

Deniz Feneri temellerine kadar yerle bir edilmişti. Odunlar ıslak kara çarptığında tıslayarak yanıyordu. Barın üstü yok olmuştu ve küçük cam parçaları zemini kaplayan ateş ışığında yıldızlar gibi parlıyordu.

Elijah'tan geriye pek bir şey kalmamıştı. Kurt derisi parçalanmıştı ve kafası yanıyordu. Elijah'ın kendisi de büyük ölçüde yok olmuştu. Bacaklarından biri kalmıştı. Kolu. Silahından geriye kalanı gördüğümü sandım, demiri kararmış ve tütüyordu.

Onun üzerinden geçtim, dumandan boğuluyordum, Deniz Feneri'ne doğru ilerlemeye çalışıyordum, onları bulmam gerekiyordu, benim yüzümden gittiklerini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Gitmişlerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama...

Orada hiçbir şey yoktu.

Dumanların arasında, kafamın içinde kopan fırtınada bile, *orada hiçbir şey yoktu*.

Güçlü eller etrafımı sararak beni uzaklaştırdı, uzaklaştırdı, uzaklaştırdı.

Deniz Feneri'nin dışındaki karın içine düştüm. Dumandan gözlerim yandı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, başım öne eğik, kabaca öksürdüm. Derin bir nefes almak için çabaladım ama ciğerlerim acıyordu.

Mark önümde diz çöktü, bir kez daha insandı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendisine doğru kaldırdı.

Gözleri menekşe rengiydi ama dokunuşu yumuşak ve bağışlayıcıydı. Boğazındaki kuzgun ay ışığında parlıyordu.

"Gitti," dedi dişlerini sıkarak. "Çoktan gitti. Dışarı çıktı. Kaçtı."

Anlamamıştım. Bitkin düşmüştüm. Gücümden geriye kalanlar hızla azalıyordu. Sonunda çok zorlamıştım. Onları kurtarmak için. Sürümü.

Mark sinirli görünüyordu, ağzı ince bir çizgiydi, sanki doğru kelimeleri bulamıyordu.

Kalbim sızladı.

Sonra Joe geldi. Alnını omzuma koydu. "Rico ve Jessie. Herkesi zamanında arka taraftan çıkardılar. Ox da onu konuşturdu. Onlar iyi, Gordo. Herkes güvende."

Gözlerimi kapattım ve Mark'a yaslandım.

Bana sıkıca sarıldı.

"Pappas?" Sormayı başardım.

Joe, "Hayır. O... o başaramadı." dedi.

"Tamam," diye fısıldadı Mark, beni ileri geri sallayarak. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam.

Tamam."

Yaklaşan bir aracın sesiyle gözlerimi açtım.

Orada, yolda, bize doğru ilerleyen, avcılara ait kamyonlardan biri vardı, üstündeki ışık çubuğu yanıyordu.

Kendimi yukarı itmek için mücadele ettim, her kimse ona ulaşmam gerekiyordu. Hiç bitmedi. Hiç bitmedi ve ben-

"Elizabeth," diye homurdandı Mark kulağıma, beni göğsüne bastırırken kolları etrafımda sıkılaştı. "Tanner. Chris."

"Ne?" Mırıldanarak

söyledim. "Toplan.

Toplan. Toplan."

Kamyon durdu ve ön camdan Tanner ve Chris'in dehşet içinde önlerindeki manzaraya baktıklarını görebiliyordum. Elizabeth bir şeyler söyledi ve kapıyı iterek açtı, sürücü koltuğundan kaydı. Giyecek birkaç kıyafet bulmuştu ve üzerinde büyük durmalarına rağmen yine de göz korkutucuydu. Yaklaşırken gözleri turuncuydu, Carter ve Kelly yanına gelirken eli oğullarının başlarının tepesine gitti.

"Gitti mi?" diye sordu, sesi sertti. "Elijah."

"Evet," dedi Joe bitkin bir sesle. "O Gordo. O bizi kurtardı. Hepimizi kurtardı. bize."

"Ona ne oldu?"

"Sadece yorgunum," diye mırıldandım, ama kelimelerim ağzımda gevelendi. "Ver bana

birkaç tane. Daha sonra tekrar kış tekmelemeye hazır olacağım."

"Tanrım," dediğini duydum Chris'in. "Barı havaya uçurmasına izin mi verdin? Aman Tanrım, *şimdi* hangi cehennemde içeceğiz? Mack'in mi? Onun birası

köpük, adamım."

"İkinize kamyonda kalmanızı söylemişim," diye azarladı Elizabeth Chris ve Tanner yaklaşırken. Chris eskisinden daha kötü görünüyordu ve kolunu göğsüne bastıran Tanner'ın yüzü solgundu. "Yaralarınız kontrol edilene kadar fazla hareket edemezsiniz."

"Oh, dostum," dedi Chris. "Lütfen bana kız kardeşimin iyi olduğunu ve ben onun iyiliğini sormadan önce bardan şikâyet ettiğimi duymadığını söyle."

"Her kelimesi," dedi başka bir ses. "Tekrar iyileştiğinde kıcına tekme basacağım."

Başımı Mark'ın göğsüne yasladım.

Barın diğer tarafındaki karanlıktan çıkan Jessie'ydi. Ve Rico. Ve çoğu önlerindeki yıkıma şok içinde bakan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir grup insana liderlik ediyorlardı.

Omegalar onlara doğru hırladı ama Ox gözlerini kırptırdı ve onlar da karda birbirlerine doğru titreyerek kaçtılar.

Chris Jessie'ye doğru ilerledi, belli ki canı acımasına rağmen gülümsüyordu. Topallıyordu, sağ bacağı arkasından sürükleniyordu. Jessie onu yarı yolda karşıladı ve ellerini ona doladı. Adam acıyla homurdandı ve Jessie geri çekilmeye çalıştığında ona daha sıkı sarıldı.

"Bu berbat bir şey," dedi başka bir ses ve Bambi'nin ellerini kalçalarına dayamış, barından geriye kalanlara baktığını gördüm. "İyi ki sigorta kapsamında. Gerçi muhtemelen sigorta sahtekârlığı yapmak zorunda kalacağım, çünkü onlara barımın patlamasının sebebinin avcıların erkek arkadaşımın kurt adam sürüsünü öldürmeye gelmesi olduğunu söylersem bunun pek iyi karşılanacağını sanmıyorum."

"Seni çok seviyorum," diye nefes aldı Rico. "Kötü insanlar ve vahşi kurtadamlar tarafından neredeyse öldürülmenin zihin uyuşturan TSSB'sini atlattıktan sonra sana o kadar çok şey yapacağım ki."

"Kurtadamlar!" Will ağladı ve onu uzun zamandır görmediğim kadar ağırbaşlı görünüyordu. "O ailede bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Her zaman ormanda saklanırlardı. Ve hepiniz ulumalarını duyduklarımızın *çakallar* olduğunu söylediniz. Görünüşe göre hepinizden özür borçluyum!"

Kasaba halkı onun arkasında mırıldanarak bir araya toplandı. Bazıları vahşi kurtları izliyordu. Bazıları ateşin yanışını izliyordu.

Ama çoğu Oxnard Matheson yaklaşırken onu izliyordu.

Rico, Bambi'ye asılarak, "Belki de pantolon giymeyi düşünmeli," diye mırıldandı. "Onlara bizim anlattığımızdan daha fazlasını anlatacaksa, muhtemelen aleti dışarıda olmadan duymaları gerekir."

"Güzel bir alet," dedi Bambi.

"Aman Tanrım, *lütfe*n Alfa'mın aletine bakmaz mısın?" Jessie,

"Onunla da arası oldukça iyi," dedi.

Joe arkadaşını takip ederken her ikisine de hırladı.

Jessie onu tersleyince Bambi güldü.

Elizabeth önümde diz çöktü. Mark beni sıkıca kavradı ve ben de gözlerimi devirdim.

"İyi misin?" diye sordu, elini alnıma koymak için öne doğru eğildi. Bu o kadar anaç bir hareketti ki boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım.

"Evet," diyebildim. "Pekâlâ."

"Bizi kurtardı," diye homurdandı Mark arkamdan. "Gordo bizi kurtardı."

Elizabeth bana dönmeden önce ona baktı. "Biliyorum. Büyü kokuyor."

"Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok," dedim gözlerimi açık tutmaya çalışarak.

Elinin altında bir nabız vardı ve *yeşil yeşil yeşilin* bağların arasından geldiğini hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onları güvende tuttuğun için."

İçimi çektim. "Yapacağıma söz verdim. Sonra da beni öldürmekle tehdit ettin." Ve o *güldü*. "Ah, Gordo. Seni ne kadar çok seviyorum."

Sonra diğer kurtlar ve insanlar geldi. Rico onu alnından öpüp barın yanında bıraktığında Bambi şaşkın görünüyordu. Önce Tanner ve Chris'e gitti ve böyle bir şey için fazla *erkeksi* olduklarından yakındıklarını duyabilsem de, uzun uzun sarıldılar, Rico önce Chris'i yanağından öptü ve sonra başını çevirip aynısını Tanner'a yaptı, her birine duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Elizabeth önüme oturdu, elleri bacaklarımın üzerindeydi.

Carter ve ağaç kurdu solumda yatıyordu, Carter'ın burnu kalçama dayanmış, kokumu içine çekiyordu. Kelly ve Robbie sağımda durmuş, bana olabildiğince yaklaşmaya çalışıyorlardı. Jessie'nin eli saçlarımdaydı ve Chris, Tanner ve Rico her zaman sürülerinin koruyucuları olarak arkamızda duruyordu.

Oxnard Matheson ve Joe Bennett barın kalıntılarının yanında toplanan insanların önünde durdular. Hepsine baktı ve Joe

Uzanıp arkadaşının elini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Beni uzun zamandır tanıyorsun," dedi Ox, "buraya geldiğimde daha çocuktum. Buraya geldiğimde sadece bir çocuktum. Annem... o her şeye rağmen elinden gelenin en iyisini yaptı. Beni büyüttü. Beni ruhunun her parçasıyla sevdi. Güldü. Dans etti. Ve bir gün ben kendi hayatımı yaşayabileyim diye kendi hayatını verdi. Bir canavar geldi ve onu benden aldı. Babam Thomas Bennett'i de aldı. Ondan sonra hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. Ama ailem sayesinde hayatta kaldım. Bir gün bir çocukla tanıştım. Baston şekerler ve çam kozalakları gibi şeylerden bahseden bir çocuk. Destansı ve müthiş. Beni asla bırakmayacak bir kasırğa. Cesur ve güçlü olmama yardım etti. Kalbim kırıldığında bile bunu hatırladım. Onu hatırladım. Ve... çantamı. Ben bir tamirciyim. Yolun sonundaki evde yaşayan adamım. Seninle yemek yiyorum. Seninle gülüyorum. Sizinle *yaşıyorum*. Kanım akıyor, canım yanıyor ve bu kasabayı seviyorum. Burayı. Thomas bana dünyanın başka hiçbir yerinde Green Creek gibi bir yer olmadığını öğretti. İnsan olmanız fark etmez. Ya da bir cadı. Ya da daha fazlası. Bir Alfa gibi." Gözleri kırmızı ve mor renkte parladı ve insanlar soluk soluğa kaldı. Ama hiçbiri geri çekilmedi. Hiçbiri kaçmaya çalışmadı, ki dolunay olduğu ve bir kurt sürüsünün önünde durdukları düşünülürse bu muhtemelen iyi bir şeydi. Korkmuşlardı, bunu ben bile görebiliyordum ama daha ağır basan bir şey vardı. "Ben Omega'ların Alfa'sıyım."

Joe, Ox'un elini sıkarak, "Ve ben hepsinin Alfa'sıyım," dedi.

"Ve bu da Bennett sürüsü," dedi Ox. "Bizim sürümüz. Ve sana söz veriyorum, ne olursa olsun, seni güvende tutmak için her zaman burada olacağız. Eğer bize izin verirseniz."

Kimse

konuşmadı.

Ateş yandı.

Sürüm etrafımda nefes alıyordu.

Sonra Bambi konuştu. "Bizi ısırarak mısınız?"

Kendini tutamadığı için Rico, "Bu benim işim," dedi. Bambi ona ters ters baktı. "Az önce söylediğin şeyi düzeltmeyi düşün."

Rico'nun yüzü kızardı. "Evet, kraliçem. Siz benim hayatımdaki ışıksınız.

Siz olmadan dünyam soğuk, karanlık ve bekar."

Ox'a baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Hayır," dedi Öküz. "Seni ısırılmayacağım. Size zarar vermeyeceğim. Hiçbirinize. Green Creek'i her şeyimizle koruyacağız."

"Peki ya onlar?" diye sordu, arkamızda sinsice dolaşan Omega'lara doğru başını sallayarak. "Rico ve Jessie'nin bize söyledikleri doğruysa, onlar hasta. Acı çekiyorlar. Ve siz bunu nasıl düzelteceğinizi bilmiyorsunuz. Sen bakmıyorken dönüp birine saldırmayacaklarını nasıl garanti edebilirsin? Aynı anda her yerde olamazsın Ox. Ne kadar güçlü olursan ol."

"İşte burada biz devreye giriyoruz," dedi başka bir ses. Başımı çevirdim.

Yolda Aileen ve Patrice duruyordu. Arkalarında bir grup insan vardı. Cadılar. Hepsi.

Aileen gülümsedi. "Bir fikrim var."

OceanofPDF.com

ravensong

"Bu işe yaramalı."

Sol elimdeki sigarayı karıştırarak başımı çevirdim. Burnumdan duman üflerken kül parmaklarımı yaktı. Belki de bırakmanın zamanı gelmişti.

Sokağın sonundaki evin önüne baktım. Omegalar karda sinsice ilerliyordu. Bazıları uyuyordu. Diğerleri tımar ediyordu. Diğerleri ise etrafımızdaki ormanda çökmüştü.

Mark basamakların dibine uzanmış, kulaklarını dikmiş, patilerini önünde çaprazlamış, vahşi kurtları izliyordu.

Carter yanında orman kurduyla koşuyordu. Onu uzaktan seçebiliyordum, ağaçların arasına girip çıkıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, sigaramı söndürüp eski bir kahve kutusuna attım.

Oxnard başka bir şey söylemedi.

Gerek yoktu. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Dolunayın üzerinden altı hafta geçmişti. Her şey bir kez daha değişmişti ve kontrolün neredeyse hiç bizde olmadığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Elijah'ın onlar için geldiği gece Deniz Feneri'nde olan insanlar, Bambi ve şaşırtıcı bir şekilde Will'in önderliğinde bizimle huzursuz bir ateşkes sağlamışlardı. Gerçi Will kendisini dinleyen herkese ne kadar haklı olduğunu söylemekten zevk alıyor gibiydi ama olsun. Daha önce onun deli olduğunu düşünen insanlar şimdi öyle düşünmüyordu.

İncelemeden kaçamadık. Bir polis başından vurulmuştu. Green Creek paramparça olmuştu. İnsanlar ölmüştü.

Bir hikaye uyduruldu. Bir milis grubu fırtınanın örtüsü altında Green Creek'e gelmişti. Elizabeth Bennett'in yetkililere söylediğine göre, kocasıyla ölmeden önce üzerinde çalıştıkları bir arazi anlaşmasından memnun değillerdi. Anlaşmadan çekilmeyi planlıyordu ama bunu yapamadan kalp krizi geçirdi. Thomas Bennett ölmeden önce yapılan görüşmelerin sona erdiğini Krallara bildirmek acılı aileye düşmüştü.

Krallar o zaman gelmişti. Tepeden tırnağa silahlıydılar. Jones'u öldürüp cesedini ormana atmışlardı. Chris ve Tanner'ı önce lokantanın içine atarak, sonra da rehin alıp işkence ederek neredeyse öldürüyorlardı. Barı yok etmişlerdi.

Meredith King tarafından yönetiliyorlardı.

Meredith King, sonunda kendini Deniz Feneri'nde havaya uçurmuştu.

Diğerlerine gelince. Herkes saklanmaya çalışırken, bazı çatışmalar olmuş olmalı. Silah sesleri duyulmuştu. Herkesin bildiği tek şey buydu.

Evet, yanlarında köpekler de vardı, şimdi sen söyleyince anladım. Büyük köpekler. Neredeyse vahşi gibi görünen köpekler. Krallar ele geçirmeye çalıştıklarında onları da getirmişlerdi. Kimse köpeklerin efendilerine sırt çevirmesine şaşırılmış görünmüyordu. Bir hayvana yeterince el kaldırırsanız, eninde sonunda ya siner ya da karşılık verir.

Bu köpekler karşılık vermiş gibi görünüyordu.

Hayır, kimse köpeklerin nereye gittiğini görmemiş. Bölge kırsaldı. Ormanlar dağlara doğru kilometrelerce uzanıyordu. Muhtemelen sürülerini alıp kaçmışlardır. Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir.

Titrekti, ince iplerle bir arada tutuluyordu. Bir kamyonun geçebileceği kadar büyük delikleri vardı. Bir grup cahil militanın kuşatması altındaki küçük dağ kasabası ulusal bir haberdi. Oregon onları doğuruyor gibiydi. Bir yıl önce Doğu Oregon'da Arazi Yönetimi Bürosu'nu protesto etmek için bir yaban hayatı sığınağını ele geçiren bir grup vardı. Sonunda paçayı kurtarmışlardı, değil mi?

Kings yapmadı.

Günlerce sürmüştü. Kameralar ve muhabirler kocaman gözlerle ve nefes nefese mikrofonlara Green Creek'teki Terör hakkında konuşuyorlardı. Her ne kadar büyük bir haber olarak başlamış olsa da, medya *kimsenin* bu konuda konuşmak istememesi karşısında kısa sürede hayal kırıklığına uğradı. Kimse röportaj yapmak istemedi. Hepsi yoluna devam etmek istedi.

Bazen ağaçlardan gelen ulumalar duyuluyordu. Will, motelinde kalan gazetecilere "Çakallar," dedi. "Belki birkaç kurt. Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız ormandan uzak durmanız en iyisi. Bahse girecek olsam, yabancılardan pek hoşlanmadıklarına bahse girerdim."

Geldikleri gibi hızla gittiler ve Green Creek bir kez daha unutuldu. Ne de olsa trajediler her yerde yaşanırdı.

Bekledik.

Mark'ın kurda dönüşmesinin ve öyle kalmasının üzerinden altı uzun hafta geçti. yol.

Ox onu geri aramaya çalışmıştı. Carter için de aynısını yapmaya çalıştım. Ama Onları hâlâ hissedebiliyorken, *hepsini* hâlâ hissedebiliyorken, onlar hâlâ Omegalardı. Mark ancak olağanüstü bir baskı altında, eşi tehlikedeyken geri dönebilmişti. Tüm koruyucu içgüdüleri öne çıkmış ve kendini tekrar insana dönüşmeye *zorlamıştı*.

Ama bu geçmişti ve o uzun gece sona erdiğinde bile geri kaymış ve o şekilde kalmıştı.

Benim yanımdan hiç ayrılmadı. Bennett'lerin evinde onun yatağında uyurduk. Chris ve Tanner'ı kurtardığımızdan beri garaja sadece birkaç kez gitmiştim. İlk başta kendime iyileşmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Hepimiz travmatik bir şey yaşamıştık ve kaldığımız yerden devam etmemiz beklenemezdi. Mark'ı terk etmek istemediğimi, hele de o böyle sıkışıp kalmışken.

Chris, Tanner ve Rico anladıklarını söylediler. Dükkânın günlük işlerini onlar yürütüyordu. Chris ve Rico yaptı. Tanner elinden geleni yapıyordu ama kolu alçıdaydı ve Noel sonrasına kadar da öyle kalacaktı. Robbie hâlâ ön büroda ve telefonlarda çalışıyordu.

Yine de ne yaptığımı biliyorlardı.

En azından birkaç gün daha kendim için üzülebileceğimi düşündüm.

Elim bitmişti.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Kütük tamamen iyileşmişti, bir zamanlar elimin olduğu yerdeki deri hafifçe boğumlanmıştı. Tuhaf bir his veriyordu, deri engebeli ve kabarıktı ama neredeyse hiç his kaybı yoktu. Eğer yeterince bastırırsam, kemiğin çıkıntısını hissedebiliyordum. Patrice her ne yaptıysa etkili olmuştu.

Ama derisi lekesiz değildi.

Babamın kollarıma dövme olarak yaptırdığı kollar her iki bileğime kadar uzanıyordu. Dolunayın ardından güneş doğarken Bennett'lerin evine dönene kadar değiştiklerini fark etmemiştim.

Rünler aynıydı. Hareket etmemişlerdi.

Ama güller vardı.

Sarmaşıklar Şimdi  n kolumdan aşağı uzanıyor, r nlerin ve sembollerin etrafında kıvrılıyordu, dikenler keskin ve kıvrıktı. Kütüğü kaplayan güller o kadar kırmızıydı ki gerçek gibi görünüyorlardı. Patrice ve Aileen bunu a ıklayamamıŐtı. Ya kuŐatma altındaki bölgemizde Bennett sürüsünün cadısı olarak yerim, elimin kaybını telafi etmek için b y m n geniŐlemesine neden olmuştu ya da Mark'la olan eş bağımız o kadar güçlüydü ki, g llerle dolu buzdan bir duvar yapmak için onu  aĐırmıŐtım. Ya da ikisinin bir kombinasyonu.

Her Şeye rağmen çok güzeldi. Bir ustanın işi gibi görünüyordu.

Ama elim gitmişti.

Yuvarlandım.

Evet, adamların kı ımı tekmelemeye gelmeleri uzun sürmeyecekti.

Ve Ox, her zaman Ox, kafamda neler döndüğünü biliyordu.

Geçtiğimiz haftalarda çok meŐguldü. Birkaç düzine Omega kurdunu kontrol altında tutmak bir Alfa'ya bunu yaptırırdı. Elimizden geldiğince kendimizi bir arada tutmaktan başka bir Şey için fazla zamanımız olmamıştı, özellikle de birkaç günde bir, hâlâ Alfa'larının çekimine kapılan yeni Omega'lar geldiğinde.

Ama yeni ay yarındı ve gökyüzü karanlık olacaktı.

"Dükkân iyi görünüyor," dedi Ox ve ben başıma gelecekleri bildiğim için i  çektim. Tüm bunlardan ka ınabileceğimizi umuyordum ama muhtemelen bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. "Her Şey neredeyse normale dönmüş görünüyor. Lokanta yeniden açılmak üzere. Deniz Feneri Mart'ta açılacak. Ana cadde fırtınanın verdiği hasarı onardı."

Homurdandım. "Fırtına hasarı. Doğru ya. Bunu unutmuşum."

"Eminim. Ama merak ediyorsan söyleyeyim, garajda her Şey yolunda gidiyor."

"Harika."

"Birkaç haftadır Şehre d nmediğin için."

Gözlerimi devirdim. "Pek kurnaz değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Olmaya  alıŐmıyorum. Çocuklar hazır olduğunda geri döneceğini biliyorlar."

"Oh?"

"Şey. Hazır olman için sana yeni yıla kadar süre veriyorlar."

"Anlaşıldı."

" yle olabileceğini düşünmüştüm. Geri dönmen gerek."

Ona bakmayı reddettim. "Burada bana ihtiyaç var." "Neden?"

"Mark. O-"

"Mark iyi. Onu yakaladım. Tekrar dene."

"Yüce Tanrım."

"Evet. Kulağa doğru geliyor."

Mark kalbimin hızlanması üzerine dönüp bana baktı. Başını eğdi ve sürekli bir uğultu halinde *gordo gordo gordo* oldu.

Ox sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bunu yapmayacağım. Seninle olmaz."

O büyük elini enseme hissettim, sıkıca sıkıyordu. "Beni kurtardın. Yine kurtardın. Bunu hep yapıyorsun, değil mi?"

Onun ulaşamayacağı bir yere adım attım. Ahşap sundurma altımızda gıcırdadı. Ben Ox'a ters ters bakarken Mark yavaşça ayağa kalktı. "Ben senin cadınım. Yapmam gereken şey bu. Sen de benim için aynısını yapardın."

"Yapardım."

"Öyleyse yapma. Minnettarlığınıza ihtiyacım yok. Senin acımana ihtiyacım yok."

"Acı çekiyorsun, Gordo. O kadar uzun zamandır kendini saklamaya çalışıyorsun ki bu senin için ikinci bir doğa haline gelmiş. Ama benden bir şey saklayamayacağını hep unutuyorsun. Ben senin-"

"Alfa," diye acı acı tükürdüm. "Biliyorum. Hep aklımdasın."

"Ben de arkadaş diyecektim."

Allah kahretsin. "Ben-"

"Ben senin arkadaşınım, Gordo. Ve bağınım. Evet, ben senin Alfa'nım ama aramızda her zaman bundan daha fazlası oldu. Tüm bunlardan önce bile. Babam gittikten sonra sen oradaydın. Sadece annem ve ben varken. Seni telefonla arayıp yardıma ihtiyacımız olduğunu söylediğimde. Sen benim için geldin. Her zaman geldin."

"Ben iyiyim," dedim ona inatla. "Kendini suçlu hissetmene gerek yok-"

"Yalnız değilsin."

Duyulabilir bir tıkırtıyla yutkundum.

"Sen her zaman böyle... bir güç oldun," dedi Ox, kaba bir şekilde değil. "Bu sarsılmaz güç. Kendime bir dağ dedim. Bir sabit. Her zaman izleyen. Beni. Ve sonra Joe, Carter ve Kelly'nin üzerinde. Evet, belki de istediğin bu değildi. Belki de olmasını beklediğin şey değildi. Ama sen hep oradaydın, Gordo. Bizim için. Artık senin için orada olmamıza izin vermenin zamanı geldi."

"İhtiyacım yok-"

Gözleri parladı. "Bana yalan söyleme. Bu konuda değil." "Söylediğin kadar kolay değil."

"Biliyorum. Ama kesinlikle düşündüğünüz kadar zor değil."

"*Kırıldım* amına koyayım, Ox," diye çıkıştım ona. "Bunu neden göremiyorsun? Neden hiçbiriniz bunu göremiyorsunuz? Hepiniz bana sanki benmişim gibi davranıyorsunuz-"

"Bennett sürüsünün bir üyesi," dedi Ox. "Tıpkı senin her zaman olduğun gibi."

"Bu hiç adil değil," dedim kısık sesle. "Öylece yapamazsın, lanet olsun."

Ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaş adımlarla ilerledi. Merdivenlerden aşağı atlamayı ve ağaçlara doğru gitmeyi kısa bir süre düşündüm. Bunun yerine, önümde durduğunda sadece sarktım. Öne doğru eğildi, alnını alnıma dayadı ve karşı koymaya çalışsam da bu benim Alfa'mdı ve ona burada, yanımda ihtiyacım vardı. Nefesinin altında hafifçe mırıldanarak kokumu kendi kokusuna karıştırdı.

"Benim için kendinden bir parça verdin," diye fısıldadı ve gözlerim acıdı. Zar zor nefes alabiliyordum. "Beni korudun. Ve bunu asla unutmayacağım. Keşke her şey daha farklı olabilseydi. Hepimiz için. Ama buradayız. Ve birlikteyiz. Ve bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana inanıyor musun?"

Tabii ki sevdim. Onu seviyordum. Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. "İşe yarayacak."

Gözlerimi açıp doğrudan onunkilere baktım.

"İşe yarayacak," dedi tekrar. "Çünkü biz sürüyüz. Onlara evlerini söyleyeceğiz ve bir gün eskiden oldukları gibi olacaklar."

Bir kurt basamakları tırmandı ve bir an sonra soğuk bir burun güllere bastırdı.

Gordo, kurt fısıldadı. *Gordo gordo gordo*.

Abel Bennett bir keresinde bana "BİRLİK, kurdun arkasındaki güçtür" demişti. "Bizi insani yanlarımızla temas halinde tutan bir duygu, bir kişi ya da bir *fikir*. Yer değiştirdiğimizde bizi eve çağıran bir şarkıdır. Bize nereden geldiğimizi hatırlatır. Bağlantım çantamdır. Bana güvenen insanlar

onları güvende tutmak için. Onlara zarar verecek olanlardan korumak için. Anlıyor musunuz?"

Yapmamıştım. O
zaman değil.
Ama şimdi yaptım.

"AYNI OLMAYACAK," dedi Aileen bize. "Bunu hemen şimdi anlamanızı istiyorum. Eskisi gibi olmayacak. Carter ve Mark, onlar... Beta olmayacaklar, en azından geleneksel anlamda. Yine de Omega olacaklar. Ama daha önce olduğu gibi Ox'a ve daha az ölçüde Joe'ya ait olacaklar. Bu bir tedavi değil. Geçici bir çözüm. Robert Livingstone'un başlarına getirdiklerini sona erdirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu enfeksiyon daha önce hiç görmediğimiz bir sihir. Eşi benzeri görülmemiş düzeyde bir yolsuzluk. Bunu nasıl başardığını bilmiyoruz ama kontrol altına almak için elimizden geleni yapabiliriz. Tamamen kırılmasının tek yolu sorumlu cadının kendisinin kırması ya da... ya da ölmesi. Diğerlerine gelince, onlar sadece Ox'a bağıllık hissediyorlar. Alfa olarak sadece onu görecekler. Bazılarına bulaşmış. Diğerleri ya sürüleri ellerinden alındığı ya da bağları koptuğu için vahşileşmiş durumda. Onlar hakkında herhangi bir söz veremem. Senin sürün olmayacaklar. Pek sayılmazlar. Ama onlara bağlı olacaksın çünkü sen Ox'a bağılsın.

"Yeni ay sırasında, çekimin en zayıf olduğu zamanda olması gerekecek. Hepinize ve hepimize ihtiyaç olacak. Birleşik gücümüzü. Ama işe yarayacağına inanıyorum. Zihinde kapılar vardır. Gordo, Ox ve Omegalar arasındaki kapıyı kırdı. Kurtlar ve onları çağıran vahşi doğa arasındaki kapıları kapatmalıyız. Enfekte olanlar Ox'a yapışacak. Carter Kelly'ye. Mark, Gordo'ya. Ama kapıyı çizeceklerini unutmamalısınız. Hala kafalarının içinde hissedecekler. Kapıların ardına kadar açılması için fazla bir şey gerekmeyecek. Ve böyle bir durumda kapıyı tekrar kapatabileceğimize söz veremem. Onu bulmamız gerek. Robert Livingstone'u bulup bu işi sonsuza dek bitirmeliyiz. Cadıların desteğine sahipsin. Bu savaşta size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız."

Hüzünle gülümsedi. "Geleceğin ne getireceğini bilmesem de, bu an sürünüzün gücünün en büyük sınavı olacak. Aranızdaki bağların. Ancak bu bağlar doğruysa ve ancak safsa, bu

hiç çalışma şansı yok. Hepinizin onları geri getirebileceğinize inanıyorum. Umarım siz de buna inanırsınız."

Yatağa uzandık. Sürünün sesleri altımızdaki evin içinde dolaşıyordu. Bodrum katında Omegalar toplanmış, üst üste uyuyorlardı. Dışarıda gün ışığı yerini geceye bırakıyordu. Elizabeth'in yolun sonundaki evde bir yerlerde şarkı söylediğini duyabiliyordum, sesi Judy Garland'inkine karışıyor, bize mutlu küçük bir Noel geçirmemizi söylüyordu. Hava mavi, mavi ve maviydi.

Mark'ın kocaman başı göğsüme yaslanmış, aldığım her nefeste yükseliyordu. Parmağımı gözlerinin arasında gezdirdim. Memnuniyetini gümbürdetti ve adımı fısıldadığını duydum.

"Bana geri dönmelisin," diye fısıldadım oda kararırken. "Bana geri dönmelisin, çünkü biz daha yeni başladık. Özür dilerim. Boşa harcadığım onca zaman için. Tüm öfkem için. Aramızda olan her şey için. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu hak etmediğimi biliyorum ama sana ihtiyacım var. Burada, yanımda olmana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam. Artık yapamam. Seni seviyorum ve asla durmak istemiyorum."

Gözleri menekşe renginde parladı ve bir an için *GordoPackMateLove*'ı hissettim. Toprak, yapraklar ve yağmurdu.

Yeterli olacağını
umuyordum. Vakit
neredeyse gelmişti.

SOĞUK bir Kasım ayı yerini ılıman bir Aralık ayına bırakmıştı. Kar neredeyse tamamen erimiş, geride su dolu bir toprak bırakmıştı. Ormanda ilerlerken zemin ayaklarımızın altında gıcırdıyordu.

Ox ve Joe önden gidiyor, sürüleri de arkalarından ilerliyordu. Omegalar ağaçların arasından sürünerek Alfa'larının arkasından geliyordu.

Mark benim yanımdaydı. Her zaman.

Ağaçlar yerini bir açıklığa bıraktı.

Orada bizi bekleyen cadılar vardı.

Biz yaklaşırken Aileen ayağa kalktı. Patrice olduğu yerde, diğerlerinden uzakta, gözleri kapalı ve bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturmaya devam etti. Elleri başının üzerindeydi.

Yavaşça nefes alıp verirken dizleri.

"Alfalar Bennett ve Matheson," dedi Aileen alçak sesle eğilerek. Ox'un Omega'ları çağırdığı gece Green Creek'e geldiğinden beri onu en resmi haliyle görmüştüm. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Ox ve Joe karşılık olarak eğildiler, gözleri saygıyla parlıyordu. Törene ihtiyacımız olduğunu düşünmüyordum ama Thomas bunu Joe'ya öğretmişti ve o da başka türlüünü istemezdi. "Bennett topraklarında iyi karşılandık," dedi Joe, sesi biraz sert çıkıyordu. "Siz ve sizinkiler birlik ruhu içinde buraya hoş geldiniz."

Aileen sanki yüzündeki gülümsemeyi engellemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten de öyle. Birlik ruhu. Söyle bana, Alfa. Sürün için yapman gerekeni yapacak mısın?"

Joe hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

"Ben de öyle bekliyordum. Patrice güneş tepe noktasına ulaştığından beri meditasyon yapıyor. Buradaki topraklar, bu yer onunla konuşuyor. Sanırım hepimize. Ailenizin neden burayı seçtiğini anlıyorum. Ve neden başkalarının burayı sizden almaya çalıştığını da."

Elizabeth soğukkanlılıkla, "Denediler," dedi. "Tekrar ve tekrar. Ama başaramadılar."

Aileen'in saklamaya çalıştığı gülümseme belirdi. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım bir mesaj gönderildi. Ama yine de inanmayanlar tarafından görmezden gelineceğinden endişeleniyorum. Bu sadece bir son. Gelecek başka şeyler de var."

"Hazır olacağız," dedi Kelly, kardeşinin yanında durarak. Carter karşılık olarak hırladı.

"Yapacağını biliyorum. Gidelim mi?"

Cadılar açıklığın kenarlarına yayılmaya başladılar. Bana doğru başlarını salladıklarında birkaçını tanıdım. Hepsi de çantasızdı. Michelle Hughes'un onların burada bizimle olması hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Henüz korkmadıysa bile yakında korkacaktır.

Ox ve Omegalar arasındaki kapıyı yok ettiğimiz zamanki duruma benziyordu. Ama bu daha önce parçası olduğum her şeyin ötesinde, bir şekilde daha büyük görünüyordu. Kelly ve ben Patrice'in önünde oturuyorduk. Altımızdaki zemin ıslaktı ama bunu görmezden geldim. Kelly tereddüt etmeden uzandı ve elimi tuttu.

"İyi misin?" Ona sessizce sordum.

Başını sıkıca salladı. "Eğer bu işe yaramazsa-"

"Olacak."

Elimi sıktı. "Eğer olmazsa, seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Carter için. Mark için. Hiçbir şey için."

"Yapmalısın."

"Hayır. Yapmamalıyım. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Ve hepimiz hâlâ buradayız. Eğer bu işe yaramazsa, başka bir yolu olacaktır. Bulacağız. Bulacağımızı biliyorum."

"Evet," dedim başka tarafa bakarak.

"Yapacağız." "Gordo?"

"Öyle mi?"

"Korkuyorum."

"Ben de."

Titreyen bir nefes verdi. "Ama biz güçlüyüz. Hepimiz güçlüyüz. Çünkü bizimki gibi bir sürü hiç olmadı."

"Bir daha asla," diye fısıldadım ve bir şekilde ne demek istediğimi anladı. Söyle.

Mark yanıma uzandı ve başını kucağıma yasladı. Carter da aynısını yaptı. Kelly. Sürümüz arkamızda toplandı. Rico'nun eli bir omzumda, Tanner'ınki ise diğer omzumdaydı. Chris başımın tepesine dokundu, parmakları saçlarıma dolandı. Elizabeth oğullarının üzerinde durmuş, bacaklarını Kelly'nin sırtına dayamıştı. Robbie onun yanındaydı ve bir anlık tereddütten sonra uzanıp Kelly'nin yüzünün yan tarafına dokundu.

Jessie, Carter'dan uzakta olmaktan pek de mutlu görünmeyen ağaç kurdunun yanında duruyordu. Ona ne olacağını bilmiyorduk. Geri mi kayacaktı yoksa olduğu gibi mi kalacaktı. Diğerleri gibi uymuyordu. Boynuna takılı olan gümüş zinciri çıkarmamıza zar zor izin vermişti ve bunun tek nedeni Carter'ın orada olmasıydı. Ox onu hissedemiyordu. Diğerleri gibi değil. Nedenini bilmiyorduk.

Alfalar Patrice'in iki yanında, sürülerine dönük olarak durdular. Ellerini onun omuzlarına koydular. Omegalar arkalarında toplanmış, tedirgin olmuş gibi hırılıyorlardı. Biliyorlardı. Bir şekilde, bir şeylerin yaklaştığını biliyorlardı.

Uzakta, büyüünün ilk nabzını hissettim. Cadılar ayağa kalkmış, kollarını kaldırmış, avuç içlerini bize doğru düzlemişlerdi. Gözleri kapalıydı ve hepsi nefeslerinin altında mırıldanıyordu. Aileen en yakınımızdaydı ve onun sessiz mırıltısını duyabiliyordum. Neredeyse yatıştırıcıydı.

"Kolay olmayacak," dedi Patrice sessizce. "Hasta olanı iyileştirmek. Bu bir sıyrık ya da ateş değil. Bu kemik derinliğinde. Kafanda ve kalbinde. Güçlü olman gerekecek Bennett sürüsü. Sevdiğin doz için. Tanımadığın insanlar için. Gordo ve Kelly'nin sana ihtiyacı olacak. Sanırım kaybolmak çok kolay. Sürü arkadaşlarınızı bulmalarına ve eve getirmelerine yardım edin."

Chris, "Bunu biz hallederiz," dedi.

"Aynen öyle," dedi Tanner.

Rico homurdandı. "Pazar gecelerimizi böyle geçirdiğimize inanmıyorum. Eğer bir şeylerin havaya uçmasını izlemiyorsak, ormanın ortasında yabancılar etrafımızda ilahiler söylüyor ve vahşi kurt adamlar hayalarımızı kemirmeye hazırlanıyor."

"Oh, lütfen," dedi Jessie. "Sanki başka bir yerde olmak istermişsin gibi."

"Ve eğer istediğini söyleseydin," dedi Elizabeth ona, "biz sana inanıyorum."

"Şu anda biriyle *yatıyor* olabilirdim, haberin olsun."

Kelly ona, "Bambi henüz yeterince yalakalık yapmadığını söyledi," diye hatırlattı. "Oooh," dedi Chris ve Tanner.

"Tanrım," diye mırıldandı Joe.

"İşiniz *bitti* mi?" Ox homurdandı. "Burada önemli bir şey yapıyoruz."

"Evet," dedi Patrice, gülümsemesi genişleyerek. "Bence gayet iyi yapacaksınız. Kendinizi hazırlayın Bennett sürüsü. İşler çabuk bitecek."

Uzandı ve bir elini benim dizime diğerini de Kelly'nin dizine koydu. Kelly gitmeme izin vermedi. Bu beni daha iyi hissettirdi. Mark'a baktım. Bana bakarken gözleri morarmıştı. "Olabildiğince sıkı dövüşmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Çünkü senin için geliyorum."

Açıklığın etrafında ışık patlamaları oldu ve Patrice'in eli yanıyormuş gibi hissetti. Güller büyüdü ve kuzgun çığlık attı ve ben-

Evimin önünde durdum.

Güneş doğuyordu.

Sokak sessizdi.

Bir yerlerde bir köpek

havlıyordu. Aynıydı, ama...

Panjurlar boyanmamıştı.

Kopardığım çalılar hâlâ oradaydı. I-

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bunu

biliyordum.

Bunun ne zaman olduğunu biliyordum.

Bir araba kaldırıma yanaştı.

Mark içeride oturuyordu. Gençti. Uzun zamandır olmadığı kadar gençti.

Araba. "Yapma," diye yalvardım. "Yapma bunu. Git buradan. Uzaklaş."

Beni duymadı. Kapıyı itip açtı ve arabadan çıktı.

Ona uzandım ve-

işte o evde ben evdeyim kalp atışlarını duyuyorum dinleniyor uyuyor evde ev ev

-Elim tam onun *içinden geçti*, elim benden alınmıştı ama şimdi buradaydı, bu yerdeydi.

Ön kapıya doğru yürüdü.

Menekşe rengine döndü ve yer ayaklarımızın altında çatırdadı.

Arkamda bir yerden vahşi bir kurdun hırıltısını duydum. Ona durması için bağırdım.

Ona çarptığı anı gördüm. Burun delikleri alevlendi. Gözleri turuncu parladı.

Omuzları çöktü.

Ama yine de kapıyı çaldı.

Sonunda cevap verdim, kot pantolonum kalçalarım kadar inmiş, başka bir erkeğin izleri tenimi kirletmiş bir şekilde orada duruyordum.

"Kim?" diye sordu. Mark sordu ve şimdi, gördüğüm her şeyle, yaşadığımız onca şeyle, kalbinin sesini bu tek kelimede duyabiliyordum.

"Aramıyorsun, yazmıyorsun," dedi genç halim, sanki dünya umurumda değilmiş gibi. "Ne kadar oldu? Beş ay mı? Altı mı?"

Altı ay. On beş gün. Sekiz saat. "Kim o?"

Ev sallandı. Bunu görebilen tek kişi bendim.

Sırıttım ve sırıtışımdan *nefret ettim*. "Bilmiyorum. Adını biliyorum ama nasıl olduğunu bilirsin."

"Kim *lan* bu?"

Dik durdum. Dövmeler kısa süreliğine parladı, güller yer değiştirdi, kuzgun kanatlarını açtı. "O her kimse seni hiç ilgilendirmez. Buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? *Aylar* süren sessizlikten sonra? Siktir git, Mark."

"Başka seçeneğim yoktu. Thomas-"

"Evet. Thomas. Söyle bana Mark. Sevgili Alfa'mız nasıl? Çünkü *yıllardır* ondan haber almadım. Söyle bana. Ailen nasıl? İyi mi? Çocuklar var, değil mi? Yeniden bir sürü oluşturunlar."

Mark'ın arkasından bir adım attım. Öne doğru eğildim ve gerçek olmasa da, gerçek olamazdı, teninin sıcaklığını yanımda *hissettim*. "Onu dinleme," diye fısıldadım şiddetle. "Ben buradayım. Senin yanımdayım."

"Öyle değil," diye tersledi Mark.

"Öyle değil amına koyayım."

"İşler değişti. O-" "Umurumda değil."

"İstediğin kadar üstüme sıçabilirsin. Ama onun hakkında böyle konuşamazsın. Ne kadar kızgın olursan ol, o hâlâ senin Alfa'n."

"Hayır. Hayır, değil."

Mark bir adım geri çekildi ve bir anlığına *birleştik* ve ben her şeyi hissettim, onun ıstırabını, dehşetini, her kelimemin neden olduğu yıkımı, lanet olası *el bombaları* gibi düştüklerinde, umduğu her şeyi paramparça ettiklerinde. Nefes almak acı veriyordu ve kendimi ondan uzaklaştırırken boğuluyordum.

"Bir düşün Mark. Sen buradasın. *Kokumu* alabiliyorsun. Meni ve terin altında hala toprak, yaprak ve yağmurum. Ama hepsi bu. Belki çok yakınsın, belki beni gördüğün için bunalmışsın, ama uzun zamandır paketlenmedim. O bağlar koptu. Burada bırakıldım. Çünkü ben insandım. Çünkü ben bir *sorumluluktum*-"

"Öyle değil" ve "Gordo" dedi ve "Sana söz veriyorum, tamam mı? Ben asla-"

"Biraz geç kaldın, Bennett."

Bana ulaştı. Her zaman bana ulaştı.

Ben de *hiçbir şey* olmamış gibi elini çektim.

"Anlamıyorsun," dedi ve aman Tanrım, bana *yalvarıyordu*.

Ama ben duymadım. Duymak *istemedim*. "Anlamadığım bir dünya şey var, eminim. Ama ben sürüsü olmayan bir cadıyım ve sen

bana bir bok söyleyemezsin. Artık değil."

"Ne olmuş yani. Zavallı sen, ha? Zavallı Gordo, sürüsünün iyiliği için geride kalmak zorunda. Alfa'sının dediklerini yapıyor. Bölgeyi koruyor ve hareket eden her şeyi beceriyor." Sözleri öfke dolu olsa da, onun (benim) hissettiği her şey mavi ve mordu, boşluk ve öfke.

"Bana dokunmazdın. Hatırladın mı? Seni öptüm. Sana dokundum. Bunun için *yalvardım*. Beni becermene izin verirdim, Mark. Ağzını üzerime koymana izin verirdim, ama sen bana hayır dedin. Bana *beklemem* gerektiğini söyledin. İşlerin yolunda gitmediğini, zamanlamanın doğru olmadığını. Dikkatinin dağılamayacağını. *Sorumlulukların* vardı. Ve sonra ortadan kayboldun. Aylarca ortadan kayboldun. Aramadın. Kontrol etmek yok. *Nasılsın, Gordo? Nasılsın? Beni hatırladın mı? Arkadaşını?* Bana çok şey yapmana izin verirdim."

"Gordo," diye hırladı, sesi insandan çok kurda benziyordu ve derimi kemiklerimden ayırmasını istedim. Dişlerini boynuma geçirmesini ve kanımı boğazına akıtmasını istiyordum.

"Yapabilirsin, biliyorsun," dedim ona sessizce. "Bana sahip olabilirsin. Hemen şimdi. İşte. Beni seç. Mark. Seç beni. Burada kal. Ya da kalma. İstedığın yere gidebiliriz. Hemen şimdi gidebiliriz. Sen ve ben. Diğer her şeyi siktir et. Sürüler yok, Alfalar yok. *Kurtlar* yok. Sadece... biz."

"Benim bir Omega olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Çünkü ben senin bağı olabilirim. Sen hâlâ benim olabilirsin. Ve birlikte olabiliriz. Mark, senden hayatında bir kez olsun beni seçmeni istiyorum."

Hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şey olmasına rağmen "Hayır" dedi. Yap.

Bana çarptığı anı gördüm. O tek kelimeyi.

Yüzüm kekeleydi... ve sonra sertleşti. Her şey daha başlamadan bitmişti.

Begun.

Dedi ki, "Gordo. Benden bunu bekleyemezsin, bu öyle bir şey değil." Bir adım geri attım.

"Tabii ki yapamazsın," dedim, sesim kısılmıştı. "Ne düşünüyordum ki?" Döndüm ve kapıyı açık bırakarak eve geri döndüm. Beni takip etmedi.

"Her şey böyle bitmiyor," dedim ona, boş kapı aralığını izlerken, ev temelleri üzerinde sallanırken gölgelerle doluyordu. "Öyle hissettirdiğini biliyorum ama bu bizim sonumuz değil. Birbirimize geri dönmenin yolunu buluruz. Hayır

Ne kadar uzun sürerse sürsün, tekrar yolumuzu buluruz. Biz hep böyleyiz. Her zaman da böyle olacağız."

Benim genç halim elinde bir kutuyla kapıdan içeri girdi.

Mark "Hayır." dedi.

Mark dedi ki,

"Gordo."

Mark dedi ki, "Sadece bekle. Lütfen

bekle." Ben de "Sen al. Şimdi al."

"Lütfen" dedi.

Göğsüne doğru ittim. İrkildi. "Al şunu," diye tersledim onu. Aldı.

Ona ve kendime bağurdım. "Bu

şekilde olmak zorunda değil."

Kapı yüzüne çarptı. Ahşabın menekşe rengi parlak bir şekilde titreşti.

Ev parçalanmaya başladı.

En uzun süre orada durdu, çatı çökerken bile kapının diğer tarafında hızla atan kalbimin sesini dinledi.

Sonunda döndü ve yanımdan geçti, *içimden* geçti ve onun kurduna teslim olduğunu hissettim, teslim oldu-

koşmalıyım koşmalıyım pençelerimi yere koymalıyım acıyor acıyor acıyor ve
-altında gizlenen hayvan. Ama bu *farklıydı*. Olması gerektiği gibi değildi.

O burada bir Beta'ydı, gözleri Cadılar Bayramı gibiydi ve kendini çökmüş hissetse de öyle kalmalı, sürüsünün çekimini hissetmeliydi.

Ama aynı şey değildi.

Yabani kurdun vahşi çağrısını hissedebiliyordum ve pençelerini ona geçirmiş, *boğazından* tutup sürükleyerek-

Onu takip etmek için döndüm ve-

Açıklığın eteklerinde durdum.

Mark Bennett dizlerinin üzerindeydi, kıyafetleri vardiyası sırasında parçalanmıştı. Başı gökyüzüne doğru eğikti ve elinde tuttuğu küçük kutuyla güneşe *doğru uluyor*, gizli ay için şarkı söylüyordu. Bu bir keder şarkısıydı, sanki gökyüzü tam ortadan çatlıyormuş gibi ağaçların arasından gürleyen bir keder arıyasıydı.

Geldiğini hissettim.

Ona doğru koşmaya başladım.

Ama çok geç kalmıştım.

Yarı şekil değiştirmiş bir kurdun boğumlu eli altındaki toprağı yarararak çıplak kalçasına dolandı, pençeleri derisine saplandı ve kanın güller gibi açmasına neden oldu. Sonra bir tane daha, bir tane *daha* ve bir tane *daha* geldi; sonuncusu kalın kaslıydı, bütün bir *kolu* yerden yükseliyordu, çürüyen derisine hâlâ kir ve ot yapışmıştı. Uzandı ve elini boğazına, en başından beri kuzgunun olması gereken yere, benim işaretimin olması gereken yere doladı.

Eller onu toprağın içine doğru çekmeye başladı.

Gözleri gökyüzüne doğru açıktı.

Buz gibiydiler.

Sonra turuncu.

Sonra menekşe rengine dönüştüler.

Ağzı sessiz bir ıglıkla açıldı, taş kurdunun bulunduğu kutuyu kavrarken dişleri uzadı, verdiği ve benim hafife aldığım bir hediye idi bu. Yüzüne geri fırlatmıştım.

Görünmez bir bariyere çarptığımda ona giden yolu yarılamıştım, geriye düştüğümde acı parlak ve cam gibiydi. Kendimi ayağı kaldırdım, beni ondan uzak tutan şeyi bulmak için uzandım, bizi birbirimizden uzak tutacak şeyin ne olduğunu bulmak için.

Avucum düz bir şekilde Wards'a bastırdı.

Onlar koğuştu.

Daha önce hissettiklerime hiç benzemiyordu.

Buradaki büyü çok eskiydi. irkin ve çürümüştü ve benimde *kıpırdadığını* hissettiğime yemin edebilirim. Dişlerimi sıktım ve ona karşı *ittim*, elim çoktan gitmiş olmasına rağmen sahip olduğum her şeyle ittim ve-

Geri itti. Ve o

zaman anladım.

Yıllardır hissetmemiş olsam da.

Bunu biliyordum.

Sihir, onun bir imzası var. Bir parmak izi. Bir cadıya özgü. Ama aile arasında, benzer olacaktır. Aynı değil ama tanıdık. Bunu babam yaptıysa, Omegaların bağlarını koparan onun büyüseyse, büyüğü onların içinde.

Ve onu bende tanıyorlar.

Bu oydu.

Robert Livingstone.

İhtiyacım olan kanıt.

Ve o benden daha güçlüydü. Onu geçemedim.

Oh, ama kurt için nasıl çığlık attım. Kemiklerim kırılana kadar ellerimi koğuşlara nasıl vurdum. Ona ulaşmak için her şeyi denedim.

Artık göğsüne kadar yükselmişti. Yeryüzünde, o vahşi kurtlar onu aşağı çekiyordu.

Ama yaptığım hiçbir şey yeterli olmadı. Ta ki-

Büyü topraktan gelir. Topraktan. Ağaçlardan. Çiçeklerden ve topraktan. Burası... eski. Hayal edebileceğinden çok daha eski. Bir fener gibi. Bizi çağırıyor. Kanımızı titretiyor. Kurtlar da duyuyor ama bizim gibi değil. Onlara şarkı söylüyor. Onlar... hayvanlar. Biz onlar gibi değiliz. Biz daha fazlasıyız. Toprakla bağ kurarlar. Alfa herkesten daha çok. Ama biz onu kullanırız. Onu hevesimize göre бүkeriz. Onun tarafından köleleştirilirler, dolunay ve beyaz doğduğunda tepelerindeki ay tarafından. Onu biz kontrol ediyoruz. Bunu asla unutmayın.

Bunu bana babam öğretmişti.

Zehrinden uzaklaştım.

Etrafımdaki bölgenin kokularını içime çektim.

Toprak, yaprak ve yağmur kokuyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı toprağa gömdüm. Bir zamanlar ay güneşi severdi.

Bir zamanlar bir çocuk

varmış. Bir zamanlar bir

kurt varmış.

Sırtını bir ağaca yaslayarak oturmuştu.

Çıplak ayakları çimenlerin üzerindeydi.

Çocuk öne doğru eğildi ve kurdu öptü.

Ve o zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladım.

Etrafımda bir kuzgun sürüsü dönüyor, tüyleri hışırdıyordu. Hava gül kokuyordu.

Ve elimden gelen her şeyi verdim. Onun için. Kurdum için.

"Gordo."

Gözlerimi açtım.

Mark Bennett önümde, babamın koğuşunun diğer tarafında duruyordu. Daha önce olduğu gibi değil, şimdi olduğu gibi. Asla bir zamanlar olduğumuz kişi olamayız.

O gizli gülümsemesiyle gülümsedi. Gözleri maviydi.

"Selam", "merhaba", "merhaba" ve "benim için geldin, gerçekten benim için geldin" dedi.

"Yaptım" ve "Yapmak zorundaydım" ve "Bununla savaşmalısın, bununla savaşmalısın" dedim. Sürün için. Benim için. Lütfen bunu benim için yap."

Omzunun üzerinden bakmadan önce yavaşça başını salladı.

Arkasında, kendisinin genç versiyonu kurt ellere karşı savaşıyordu.

Belki de kazanıyordur diye düşünmüştüm.

Mark bana doğru döndü. "Burada kalmak zorunda, değil mi?"

"Evet," dedim sefilce. "Bunu düzeltemeyiz. Tek başıma değil. Ama onu kontrol altına alabiliriz. Bu kapıyı kapatabilir ve hazır olana kadar kilitli tutabiliriz. Sana yardım edeceğim. Sen ve ben olacağız, tamam mı? Sen ve ben olacağız ve seni güvende tutacağım."

"Neden?"

"Senin için her şeyi yaparım."

Uzandı ve boğazındaki kuzguna dokundu. "Eşim olduğun için mi?"

Islak ıslak güldüm. "Evet. Çünkü ben senin eşimim."

Oh, bu onu nasıl da memnun etti. Nasıl da *gülümsüyordu*, gözlerinin kenarları kırışıyordu ve onu görmek beni tüketiyordu.

Sonra onun yanında, koğuşların karşısında bir kapı vardı. Ona doğru yürürken "Bu işe yarar mı?" diye sordu. "Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biz lanet olası Bennett sürüsüyüz. Hiçbir şey bizi durduramaz. Artık durduramaz."

"Zor olacak."

"Daha kötülerini de atlattık."

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Öyle, değil mi?" "Ve hala ayaktayız."

"Tamam" dedi, çünkü onun için bu kadar kolaydı. Bana inanmak.

"Sen it. Beni duyuyor musun? Yapabildiğin kadar zorluyorsun. Ve işin bittiğinde, kapıyı kapatacağız-"

Arkasından yüksek sesli bir kükreme geldi.

Diğer Mark, Omega, yerden fırlamış, onu aşağı çekmeye çalışan eller toprağa gömülmüştü.

Vardiyasında yakalandı, kurt öne çıkarken sırtı dalgalandı, yüzü uzadı, tükürüğü altındaki çimlere damladı. Tüyleri çıplak derisi boyunca filizlenirken vücudu sarsıldı, dişleri dudaklarına batarak kan akmasına neden oldu.

Bize baktı.

Gözleri menekşe

renginde parlıyordu.

Tekrar kükredi.

Ve koşmaya başladı.

"*Kapı!*" Çığlık attım. "*Kapıdan geç!*"

Kapı kolunu çektim, tüm gücümle çekerken metal elimi yakıyordu. Mark kendini diğer taraftan kapıya doğru attı ve vahşi kurdun gittikçe yaklaştığını duyabiliyordum ve-

Kapı uçarak açıldı ve beni yana savurdu. Mark

çimlerin üzerinde kayarak içeri daldı.

Omega zaferle uludu.

Kapıyı tekmeledim ve vahşi kurt kapıya çarptığı anda kapı çarparak kapandı. Kapı bükülür gibi olurken koğuşlar titreşti ve babamın neden olduğu enfeksiyonu *hissedebiliyormuşum* gibi içimi mide bulandırıcı bir his kapladı.

Ama kapı durdu.

Vahşi kurt tekrar ve tekrar ve tekrar üzerine saldırdığında bile tuttu.

Mark yanıma yığıldı, ikimiz de sırt üstü yatmış, ağır ağır nefes alıyorduk. Elini kendi elime aldım.

Ya da

denedim.

İşe yaramadı.

Çünkü artık bir elim yoktu.

Onun yerine ön kolumu kavradı ve başını bana doğru çevirdi.

Dedi ki-

"GORDO."

Gözlerimi açtım.

Açıklıktaydım.

Hava soğuktu.

Gökyüzü yıldızlarla parlıyordu.

"Gordo."

Göz kırptım.

Üstümde üç yüz belirdi, alınları kırıışmıştı. "Sence o iyi mi?" diye sordu biri.

"Beyni kulaklarından dışarı sıznmıyor," dedi bir diğeri. "Yani bence iyi olacak."

"Bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi üçüncüsü. "Tabii ki mümkün. İnternette gördüm."

"Oh, çünkü *internette gördün*-"

"Tanrım," diye inledim. "Sen neden *bahsediyorsun*?" Rico, Tanner ve Chris gülümsediler. "Evet," dedi Chris. "O iyi." Ve sonra hatırladım.

Mark.

Çabucak doğruldum. "İşe yaradı mı? *İşe yaradı* mı? Nerede o? Tanrım, lütfen bana nerede olduğunu söyle-"

"Gordo."

Başımı çevirdim.

Mark Bennett birkaç metre ötede oturuyordu, Jessie de önünde çömelmişti. Onu.

Nefesim kesildi.

O buradaydı.

O gerçekten buradaydı.

Çok düşünmeden bile hareket ediyordum. Olmam gerektiği gibi ona olabildiğince yaklaştım. Ona sarıldığımda kollarını bana doladı ve nefesi kulağımda sıcacıktı, "Seni tuttum. Tuttum seni. Seninleyim," dediğinde kurt ve kuzgun şarkılarının içimizde yükseldiğini ve tenimize işlediğini duydum.

Gitmesine izin vermem düşündüğümde daha uzun sürdü. Ne zaman geri çekilmeye karar versem, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyordum. Çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden endişelenmedim.

Omzunun üzerinden Kelly'yi görebiliyordum. Carter'ın göğsüne yaslanıp hıçkırırken omuzları titriyordu. Elizabeth ikisini de kucakladı ve sırayla her birini tekrar tekrar öptü. Robbie başlarında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki onları koruyordu.

Carter baktığımı hissetmiş olmalı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Kelly her ne gördüyse, Carter'ı geri getirmek için her ne yaptıysa, işe yaramış gibi görünüyordu.

Çoğunlukla. Ağaç kurdu birkaç metre ötede, gözleri Carter'ın üzerindeydi. Her ne yaptıysak, vardiyasını zorlamak için yeterli olmadı.

Onların ötesinde bir grup yabancı vardı, daha önce hiç görmediğim insanlar. Birbirlerine sokulmuşlar, gece havasında titriyorlardı. Ox ve Joe onların önünde yan yana duruyordu.

"Korktuğunu biliyorum," dedi Ox ve Mark bana daha sıkı sarıldı. "Kafanın karışık olduğunu da biliyorum. Ama burada korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Artık güvendesin. Benim adım Ox. Bu da eşim Joe. Biz Bennett sürüsünün Alfalarıyız. Ve evinin yolunu bulmana yardım edeceğiz."

Epilog

Gözleri hâlâ menekşeydi.

Hepsini.

Onlar Omega'lardı.

Mark ve Carter da.

Aramızdaki bağlara rağmen.

Babamın büyüğü güçlüydü.

Ama kapılar kapanmıştı. Robert

Livingstone bize zarar vermişti.

Ama bizi öldürmeliydi.

Çünkü şimdi kızmıştık.

Ve bizi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ofisimde otururken bilgisayara dik dik baktım. Robbie yazılımımızı bir kez daha güncellemişti ve ben ne olduğunu anlayamıyordum. Bilgisayarda bastığım her tuş lanet olası şeyin zilini çaldırıyordu ve onu ensesinden tutup yüzüne vurmama birkaç saniye kalmıştı.

Garajda radyo, büyük olasılıkla Tanner'ın yaptığı bir tür kış rock'a çevrilmişti. Çalışırken birbirlerine bağırdıklarını ve güldüklerini duyabiliyordum. Rahatsız edici olmalıydı ama açıklayamadığım bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu normaldi. Yıllar ve yıllar süren ortak geçmişimizdi. Hayatta kalmanın sesiydi. İki ay sonra gülebiliyorlardı.

İçimi çektim ve yüzümü tavana doğru eğerek eski koltuğuma oturdum. Köşede bir türlü müdahale edemediğim küçük bir su lekesi vardı. Kapı aralığında biri boğazını temizleyene kadar bir süre ona baktım.

"Ben iyiyim," dedim, çünkü onlar tahmin edilebilir değillerse hiçbir şey değillerdi. "Tamam," dedi Ox kolayca.

Ona baktım, altımdaki sandalye gıcırdayordu. "Ben iyiyim."

Omuz silkti, eski bir bezle ellerindeki yağı ovuşturdu. "Bu iyi bir şey. Seni tekrar burada gördüğüm için mutluyum." "Zamana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum. Hepimiz yaptık."

"Robbie yazılımı tekrar güncelledi."

"Evet. Bunu o yapıyor. Yardımcı olacağını düşünüyor." "Yaramıyor."

"Bir web sitesi yapıyor. Garaj için." "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Ox sırtıttı. "Zararı olmaz."

"Bunu bilemezsin."

"Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Gözlerimi devirdim. "Bensiz de gayet iyiler."

"Öyle olduklarını biliyorum. Sadece senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm. Evinizde her şeyin nasıl düzenlendiği konusunda çok... titizsiniz."

Gözüm seğirdi.

"Mark'ın bir sürü eşyası var." Ayağa kalktım, sandalye duvara doğru yuvarlandı. "Evet," dedi Ox. "Şu yirmi metreliklerden birini kiralamak zorunda kaldım."

"Gitmem gerek," dedim anahtarlarımı ararken.

Ox güldü ve ben yanından geçip kapıya doğru yürürken kenara çekildi. Çok fazla düşünmeden uzanıp elini tuttum ve bırakmadan önce bir kez sıktım.

"Sen de, Gordo," dedi Alfa'm bana. "Sen de. Bu gece görüşürüz."

Oh, yapardı. İletmemiz gereken bir mesaj vardı.

Tanner ve Chris şanzıman sorunu olan 2009 model bir Toyota Camry'nin üzerine eğilmişlerdi. Ben garajın önüne doğru ilerlerken bana baktılar.

"Uh-oh," dedi Tanner. "Öyle bir bakışı var."

Chris, "Birisi ya öldürülecek ya da biriyle yatacak," dedi. Sonra kaşlarını çattı. "Keşke onun hakkında bu kadar çok şey bilmeseydim."

"Günün geri kalanında izinliyim," dedim onlara, yüzlerindeki bilmiş sırıtışı umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak. "Siz ayrılmadan önce Buick'in parçalarının sipariş edilmesini istiyorum. Bay Simmons'ı aramayı ve ona etrafta duyabileceğimiz *hiçbir* tıkkırtı olmadığını söylemeyi unutmayın. Altıncı kez."

"Elbette patron," dedi Tanner kolayca. "Geri dönmene sevindim."

"Git öldür ya da seks yap ya da her neyse," dedi Chris. Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, daha iyi sınırlara ihtiyacımız var."

Haftalardır söyledikleri ve benim de katıldığım ilk şey buydu.

Rico dinlenme odasındaydı ve kucağında oturan Bambi'ye eliyle üzüm yediriyordu.

Heteroseksüel insanları anlamıyordum.

"Gordo," dedi Rico, hülyalı hülyalı iç geçirerek, "Bambi beni kurtadamların gizli cemiyeti meselesi yüzünden affetme onurunu bana bahşetmeye karar verdi! Bu harika değil mi?"

"Hâlâ bundan kurtulabilirsin," dedim ona. "Kimse seni suçlamaz."

"Eh," dedi. "Deniz Feneri'nin yeniden inşasına yardım etmek için aldığım sözde isimsiz bağış, onu tekrar gözüme sokmak için uzun bir yol kat etti. Bir de burayı doğrudan satın almama yetecek kadar para olduğu gerçeği var."

Rico öfkeli bir sesle, "Barı havaya uçuran *ben değildim*," dedi. "Eğer *birine* kızacaksan, bu Gordo olmalı. Barı havaya uçuran _."

"Bir elini mi feda etti?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Rico ona bön bön baktı. "Ama-ama *vuruldum*. Bir yara *izim* var."

"Bambi, seni tekrar görmek güzel," dedim. "Rico, beş dakika içinde işinin başına dön yoksa kovulursun."

"Saçmalık!" diye bağırdı arkamdan. "Sanki gitmeme izin verecekmişsin gibi, *brujo*."

Robbie gözlerini kısmış bazı faturaları inceliyor, kalemi kayıt defterini çiziyordu. Gözlükleri burnunun üzerine düşmüştü. Ceketimi almaya gittiğimde bana baktı. "Çıkıyor musun?" Kaşlarını salladı. "Belki öğleden sonra biraz dinlenirim - ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu cümleyi bitirmemeliyim."

"Göründüğün kadar aptal değilsin. Bildiğim iyi oldu. Ve bana bilgisayarımdaki hiçbir şeyi neden çalıştıramadığımı söyler misin? *Yine* mi?"

Gözlerini devirdi. "Çünkü nedense 1997'de olduğumuzu ve internetin hâlâ Blockbuster adlı bir yerden aldığın bedava AOL disklerinden geldiğini sanıyorsun." Gözlüklerini burnuna geri itti. "*O* her neyse."

Parmağımla onu işaret ettim. "Yarın geldiğimde çalışmasını istiyorum. Çalışmazsa gözlüklerini alıp kışına sokarım." Kapıya doğru döndüm.

"İçime sokmakla tehdit ettiğin onca şey varken Mark'ın daha fazla kıskanmaması şaşırtıcı."

Yavaşça dönüp ona baktım.

Yüzü kızardı. "Ben bir şey söylemedim. Beni görmezden gel. İşinize bakın." Telefon çaldı. "Teşekkürler, İsa." Telefonu eline aldı. "Gordo's, ben Robbie, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Garajın dışına çıktığımda hava serindi. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerimin yanmasına neden oldu. Canım sigara istedi. Elimci cebime attım ve bir paket nikotinli sakız çıkardım. Ambalajından bir parça kopardım ve dişlerimin arasında çıkırdattım. Aynı şey değildi.

Ana Cadde'nin asfaltı yeniden asfaltlandığı için hâlâ parlaktı. Lokantanın üzerinde yeniden açıldığını duyuran afiş solmuştu ve rüzgârda dalgalanıyordu. Kamyona doğru yürürken caddenin diğer tarafından insanlar bana el sallıyordu. Onları görmezden gelmek istedim ama artık bunu yapamazdık. Kasaba halkının artık bildikleriyle olmazdı. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve el salladım. Pek inandırıcı olmamış olmalıydı, çünkü hızla uzaklaştılar.

İyiymi.

Zaten insanlarla pek aram yoktu.

Ox'un söylediği gibi yirmi metrelik bir şeydi.

Garaj yolunu, kaldırımla kesişen rampayı kapattı.

Ben kamyonu kapatırken Kelly kafasını arkadan uzattı. El salladı. Ona ters ters baktım.

Gözlerini devirdi.

U-Haul'un arkasına yaklaştığımda, "Kimseyi kandırmıyorsun," dedi. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Heyecanlısın."

"Kapa çeneni." İçeri baktım. Hâlâ yarısı doluydu ve Kelly üzerinde tanıdık bir karalamayla *MUTFAK* yazan bir kutuya uzanıyordu. "Bunların hepsinin evime sığmasının imkânı yok."

Carter evden çıkarken, "Bazı ıvır zıvırlardan kurtulmamız gerekiyordu," dedi.

"Saçmalık," diye tekrarladım.

"Bilirsin işte. Çöpler. Evinizde uzun zaman önce atılmış olması gereken şeyler."

"Benim ıvır zıvırım yok."

Carter rampayı çıkarken, "Hı-hı," dedi. "Tabii ki hayır. Yanlışlıkla sehpanı bir sürü küçük parçaya ayırdım, bu yüzden Mark'ın depoda seninkinden çok daha güzel bir tane daha olması iyi bir şey."

"Kazara mı?"

Carter omuz silkti. "Evet, bütün mesele buydu. Kurt beni oturma odasına kadar takip etmeye çalıştı, ona olduğu yerde kalmasını söyledim ve sonra yanlışlıkla sehpayı kırdım."

"Bu iki şeyin *birbiriyle hiçbir ilgisi* yok."

Carter kutuyu kardeşinden aldı. "Bunun olması garip, değil mi?" "Peki bu şey neden benim evimde?"

"Ben nereye gidersem, o da oraya gider. Bunu biliyorsun." Carter'ın sesi özellikle mağdur görünüyordu, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Hâlâ nedenini bilmiyorum. Gerçi evinizin kokusuyla çok ilgileniyor gibiydi. Mutfakta yere işedi. Temizlemeyi unuttum. Yani, bilirsin işte. Bunu aklında tut."

"Hepinizi öldüreceğim," diye homurdandım.

Carter rampadan aşağı inerken uzandı ve yüzümün yan tarafını okşadı. "Elbette, Gordo. Tamam. Amcama kalp gözlerle baktığını gördükten sonra tehditlerine hâlâ inanıyorum."

Kelly kamyonda güldü.

Carter'ın peşinden evin içine girdim.

Elbette, tüm ıvır zıvırım gitmişti. Eski kanepeler. Sehpa. Nedense artık oturma odasında *kitaplıklarım* ve önünde kadrani olmayan bir televizyonum vardı. İki yanında hoparlörler vardı ve bu eski evde her şey yeni bir şeymiş gibi parlak ve ışıltılı görünüyordu. Bir başlangıç.

Ağaç kurdu kanepenin arkasından kalktı ve Carter'ı takip ederek mutfığa doğru ilerledi. Bunu yapmadan önce bana baktı, burun delikleri alevlendi. Başını eğdi ama sonra arkasını döndü.

"Mark!" Kükredim. "Buraya taşınabileceğini söylediğimde *seni* kastetmiştim." Durdum, düşündüm. "Belki birkaç kıyafet."

Koridorda güldüğünü duydum.

Sesi takip ettim. Başka bir şey yapmak için çaresizdim.

Benim yatak *odamdaydı*, kutular dolabın iki yanına yığılmıştı. Yatağın benim tarafıma yakın tarafında yere yığılmış resim çerçeveleri, uzak köşede kitap yığınları, yatağın üzerinde askıda duran giysiler vardı.

Bazı kutular yırtılarak açılmış, içindekiler karıştırılmıştı. Yatağın ucundaki sandıklardan birinin üzerine eğilmiş, kaşları çatılmış, nefesinin altında mırıldanıyordu.

Kapı aralığına yaslandım, onu izliyordum.

Buradaydık. Hayattaydık. Birlikteydik. Güzel günler vardı. Ah, ne güzel günlerdi, uyandığımda onun bana sarılmış olduğunu hissettiğim, nefesinin boynumda sıcacık olduğu günler. Uyandığını hissettiğim günler, dudakları tenimde gezinirdi ve uykuda gevşemiş kaslarını gererken *mırıldanırdı*, elleri belimde sıkılaşırdı. *Hey, merhaba* ve *günaydın* derken sesi bir gümbürtüye dönüşürdü.

Bunlar iyi günlerdi. Ama başka günler de vardı.

Kafasının içindeki kapının tırmalandığı günler. Omuzlarının kaskatı kesildiği ve gözlerinin menekşe rengine döndüğü günler. Carter'la birlikte saatlerce ormanda kaybolup, yere yığılıp pençelerin tahtaya çarpma sesiyle uyuyana kadar koşuşturdukları günler.

Ve daha iyi olmadığım günler de oldu.

Hâlâ iyi değildim. Oraya varıyordum ve belki biraz daha uzun sürecekti ama o kötü günleri biliyordum. Bir şeye uzanıyordum ya da bir kaşıntıyı kaşıyordum, ancak sağ elimin gittiğini, Alfa'mı korurken benden alındığını şiddetle hatırlıyordum. Yine olsa yine yapardım. Elbette yapardım. Ox'u güvende tutmak için her şeyi yapardım. Her zaman. Ama bazen içimi saran bir acı vardı ve beni bırakması biraz zaman alıyordu.

Mark koşardı ve döndüğünde ben orada onu bekliyor olurdum. Kafamın içinde kendimi kaybederdim ve o beni kendine çekmek için orada olurdu.

Nadiren kötü günlerimiz çakışırdı. Ama çakıştığında da kaotik oluyordu. Vahşi. İkimiz de vahşi olmaya çok yaklaşmıştık.

Ama o günler çok azdı.

Yine de buna değerdı. Onunla ilgili her şey buna değerdı. Karşı koymaya çalışsam da yarım yamalaktı, onu görmek

Alanımı doldurarak uzun zamandır olmadığım kadar rahat hissetmemi sağladı. Bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Birbirimize ait olacağımızı hiç düşünmemiştim.

"Orada öylece durup kıcıma mı bakacaksın?" diye sordu bana bakmadan.

"Güzel bir kış."

Güldü. Keşke Marty eski evinde neler olduğunu görebilseydi. Bunu sorun etmeyeceğini düşünmüştüm. "Öyle mi?"

Kapı aralığını ittim. "İstersen sana gösterebilirim."

Bana bakarken bir kaşını kaldırdı. "Bana... kıcıma gösterebilir misin?"

"Ne kadar güzel. Eğer insan isterse onunla neler yapabilir."

"Seni *duyabiliyoruz!*" Carter koridorda bağırdı. "Ne oluyor lan? Hiç kimse cadılarının amcalarıyla seksi bir konuşma yapmaya çalıştığını duymak zorunda kalmamalı. Bizi daha fazla travmatize etmeye mi çalışıyorsun? Tanrım, Gordo. Hepimiz yeterince şey yaşamadık mı?"

Orman kurdu onaylarcasına homurdandı.

"Gitmelerini sağlamamıza daha ne kadar var?" Kendimi Mark'ın sırtına yaslayarak mırıldandım. Elimi uzattım ve boğazındaki kuzgunun üzerine kapattım. Başını omzuma yasladı.

"Kamyonda ne kaldığına bağlı." Yüzünü yanağıma sürterken sakalı yanağıma süttü. Lanet olası kurtlar. Her zaman koku alırlar. "Gün sonuna kadar geri almak zorundayım."

"Hoşuma gitti," diye

itiraf ettim. "Ne?"

"Senin burada olman. Benimle birlikte."

Elimin altında güldüğünü hissettim. "Merak etme. Yumuşadığını kimseye söylemem."

Son bir kez daha sormak zorunda kaldım. "Bundan emin misin? Burada olmaktan. Benimle birlikte. Burası sürü evi değil, biliyorum ama-"

"Sen neredeysen, benim evim de orasıdır."

Yüce Tanrım. Yapamadım-"Ve sen *benim* yumuşadığımı söylüyorsun." Bu bir saptırmaydı. Bunu biliyordu ama yapmama izin verdi. Beni içten içe yakan şeyler söylediğinde pek iyi hissetmiyordum.

"Öylesin. Kızardığını hissedebiliyorum."

Misilleme olarak boynunun yan tarafını ısırdım ama geri çekildim. Daha fazlasını istiyordum ama görünüşe göre iki bakire namuslu ve vahşî bir kurt ipucunu alıp gitmeyecekti.

Kutuyu kazmaya devam etti. Alnındaki çizgiler tekrar belirdi.

"Bugün her şey yolunda mı?" "Evet," dedi. "Sen?"

"Evet." Birbirimize sorduğumuz bir şeydi. Bizi dürüst tuttu. "İyi hissettim. Dükkâna geri dönmek."

"Öyle olacağını söylemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Evet, evet." Yatağa, onun karıştırdığı kutunun yanına oturdum. "Elizabeth ve Jessie şu kızı uğurlasınlar, tamam mı?"

"Bu sabah alındı," dedi Mark. Omega'lardan biri. Onun ya da Carter gibi değil. Enfekte olmamış. Geçen yıl haydut bir Alfa tarafından ısırılan ve terk edildikten sonra Omega'ya dönüşen sıradan bir kız. Washington'da bir sürünün yanına yerleştirilmişti. Başka bir sürüye gönderdiğimiz on ikinci kızdı. Sadece birkaç tane enfekte olmamış Omega kalmıştı. Acelemiz yoktu. İsterlerse burada kalabilirlerdi, isterlerse onlara bir yuva bulurduk.

Enfekte olanların Ox'a mümkün olduğunca yakın kalmaları gerekiyordu. En azından babamı bulana kadar. En çok Alfa'ya ihtiyaçları vardı. Carter ve Mark daha iyi durumdaydı. Menekşe gözleri olsa bile sürüyle olan bağları daha güçlüydü. Aramızdaki bağlar zayıftı ama dayanıyordu ve her geçen gün daha da sağlamlaşıyordu. Robert Livingstone kendini gösterene kadar yeterli olacaktı.

Ve yapacaktı. O kadarını biliyorduk.

Mark hayal kırıklığı içinde homurdandı ve gözleri parladı. Kutunun içine bir şey düşürdü. Sanki kırılmış gibiydi.

"Hey," dedim, kolunu tutmak için uzandım. "Bir şey yok. Bir nefes al. Ne arıyorsunuz? Bulmanıza yardımcı olabilirim."

Elini yüzünde gezdirdi. Pençe ve diş izleri gördüm. "Değil... Burada olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Sadece nereye koyduğumu hatırlayamıyorum."

Onu kendime doğru çektim. Direndi ama sadece biraz. Bacaklarımın arasında durdu, burnundan nefes alıp ağzından veriyordu. Bekledim, başparmağımı elinin arkasına sürterek düşündüm.

Sonunda yerleşti.

Bu sefer yeterince erken yakalamıştık.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, belli ki sinirlenmişti.

Omuz silktim. "Sorun değil. Olur böyle şeyler. Sen de benim için aynısını yap." "Sorun değil-"

"Öyle," dedim şiddetle. "Her şey aynı ve sakın bana aksini söylemeye kalkma. Bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Birbirimiz için ne yapabileceğimizi?"

Yumuşadı ve yeşil hissettim. "Ellerin olacağım."

"Ve ben de senin akıl sağlığın olacağım."

Sonra öne doğru eğildi. Beni öptü. Odamızda, serin kış güneşi pencereden içeri süzülürken. Tatlı ve sıcaktı ve daha fazlasını hiç istememiştim.

"Sap," diye mırıldandı, beni bir, iki, üç kez öperek. "Kimseye söylemediğin sürece sorun yok."

"Sırrın benimle güvende Livingstone."

"Aynen öyle, Bennett."

Birbirimize aptallar gibi sırttık.

Ama bu da iyiydi. Bunu hak etmiştik. Bunu hak ettik.

Sonra gözleri büyüdü. "Nerede olduğunu biliyorum-" Benden uzaklaştı ve dolabın yanındaki kutu yığınının doğru döndü. İki tanesini bir kenara bırakıp en alttakine uzandı. Neredeyse kendini kurduna kaptırmasına neden olacak kadar önemli ne olabilir diye merak ederek bekledim.

Tek bir pençeyle bandı kesti ve kutuyu açarak içini karıştırdı-
"Biliyordum. Burada olduğunu biliyordum."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Sen ne-" Ve sonra konuşamadım.

Bana doğru döndü.

Elinde küçük bir kutu vardı.

O kutuyu biliyordum.

Onu en son tuttuğumda kalplerimiz kırılmıştı.

Bana doğru bir adım attı, sanki saygı duyulan bir şeymişim gibi beni izliyordu. Güzel bir şeymişim gibi. Benim diyebileceğine inanmadığı bir şey. Boynumdaki yara izinde zayıf bir nabız hissettim, bir kurdun dişlerinin mükemmel bir girintisi.

"Ben sadece-" Öksürdü, tekrar denemeden önce başını salladı. "Aptalca olduğunu biliyorum. Sen zaten benim eşimsin. Bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Aramızda. Tamam mı? Yapabilirim. Olması gerektiği gibi olmadığını biliyorum ama bir gün olacak."

gün. Ama hiçbir zaman şu an olduğundan daha iyi olmasa bile, sorun değil. Çünkü sana sahip olacağım. Seni sevebileceğim. Senin *tarafından* sevileceğim."

"Yemin ederim," dedim kabaca, "eğer bana ölü tavşan ya da bir sepet mini kek getirirsen, derini yüzerim."

"Not edildi," dedi kuru bir sesle. Sonra, "Bunu sana verebilir miyim? Lütfen? Gordo. Bunu alabilir misin? Benden alabilir misin?" Kutuyu açtı.

İçinde, mavi bir bezin üzerinde yatan taştan bir kurt vardı. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu.

Yavaşça kutudan çıkardım. Ağırdı ve süslü bir şekilde oyulmuştu. Kuyruğu uzun ve inceydi, başı eğikti, kurdun dudakları sanki gizlice gülümsüyormuş gibi kıvrılmıştı.

"Evet," dedim ona, çünkü bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacı vardı. "Ben alacağım o."

Beni yatağa attı.

Dışarıda Carter ve Kelly'nin sevinç çılgınlıklarını duyabiliyordum. Ve uzaktan kurtların ulumalarını.

Yolun sonundaki evin ofisinde TOPLANTIMIZI yaptık.

Hepimiz.

Ox, bir zamanlar Abel ve Thomas'ın bulunduğu masanın arkasındaki sandalyeye oturdu.

Joe onun yanında durdu, eli omzundaydı.

Carter kapının yanına eğildi, ahşap kurt ayaklarının dibinde yatıyordu.

Kelly duvara dayalı kanepenin koluna oturdu. Robbie onun yanıdaydı, alt dudağını gergin bir şekilde ısırıyordu, bakışları elindeki tablete odaklanmıştı.

Elizabeth oğlunun yanına oturdu, beklerken gözleri

kapalıydı. Rico ve Tanner masanın kenarına oturdular.

Jessie ve Chris bir kitaplığa yaslanmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı.

Mark ve ben pencerenin yanında

durduk. Ox dedi ki, "Robbie. Vakit geldi."

Robbie iç çekerken başını salladı. Kelly uzandı ve onun kolunu sıktı. Robbie buna şaşırılmış ama memnun olmuş görünüyordu.

Tabletin ekranına dokundu. Duvardaki monitör aydınlandı.

Bir bip sesi geldi. Ve sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Ve sonra-

Michelle Hughes ekranda belirdi. Yüzü bomboştu.

"Alfalar Bennett ve Matheson," dedi kadın, sesi soğuktu.

"Alfa Hughes," dedi Joe.

"İtiraf etmeliyim ki sizden daha erken haber almayı bekliyordum." Odaya bir göz attı. "Hem de tüm sürüden. Bu önemli olmalı. Robbie, nasılsın?"

Robbie'nin gözleri kısıldı. "Umurunda mı ki?"

"Umurumda olmasa sormazdım."

"Ben iyiyim. Sürümle birlikteyim, ait olduğum yerdeyim." "Anlıyorum. Meşgulumüşsün Bennett sürüsü."

"Var," dedi Joe. "Bu yüzden bu toplantıyı talep ettik."

"Tuhaf bir şey bu," dedi. "Bir istek. Yaptığın onca şeyden sonra. Öldürdüğün iyi insanlardan sonra."

Homurdandım. "Hanımefendi, avcılar hakkında iyi bir şey olduğunu düşünüyorsanız ciddi bir ideolojiniz var. Özellikle de Elijah. Onun bu sürüyle olan geçmişini biliyordun."

"Cadılar," diye tersledi. "Cadılar o-o *şeyler* katledildi."

"Kendi açtığınız savaşın kayıpları. Suçlanacak biri varsa, o da sizsiniz."

Ve *bu* onun dikkatini çekti. "Savaş. Dale dedi ki-"

"Dale," dedim yüzümde kötü bir gülümsemeyle. "Orada mı? Beni duyabiliyor mu?"

Sadece bir an sürdü, ama gözleri bize bakmadan önce kameradan uzaklaştı. "Benim cadılığımın ne alakası var anlamıyorum."
_"

"Biz ona ulaşmadan kaçtı," dedim ve Mark yanımda homurdandı. "Onu bulamayacağım hiçbir yere gidemeyeceğini bilmeli. Ve onu bulacağım."

"Cadımı tehdit mi ediyorsun Livingstone?"

"Çok haklısın, tehdit ediyorum."

Alfalara bakmadan önce bana ters ters baktı. "Senden talep ediyorum-"
"Gördün mü, işte burada durmalısın," dedi Ox ve biz de onun büyük
Öfke içimize işledi. "Çünkü bizden bir şey talep etme hakkına sahip
değilsiniz."

"*Haddinizi* aşıyorsunuz, Alfa Matheson. Önerim-"

Ox, "Artık istifa etme zamanın geldi," dedi ve kelimelerin karnına bir
yumruk gibi indiğini gördüm. Keskin bir nefes aldı. Gözleri sanki kanla
doluyormuş gibi görünüyordu. "Herkesin Alfa'sı olarak geçirdiğin zaman sona
erdi. Eşim Joe Bennett, hakkı olanı almaya hazır."

"Bunun için artık çok geç," dedi Michelle Hughes, pençelerini
masaüstüne geçirerek. "Bennett sürüsü düşman olduğunu kanıtladı.
Omegaların bölgenize girmesine izin verdiniz. *Evinize* girmelerine.
Sürünüzden iki kişi hâlâ enfekte. Süreci nasıl yavaşlattığınızı bilmiyorum ama
bunun bir önemi yok. Vahşileşecekler ve eğer önce onları öldürmezseniz,
hepinizi katledecekler."

"Aileme yapmaları için avcılarını gönderdiğin gibi mi?" Elizabeth
sordu. "Elizabeth, sana ne söylediler bilmiyorum-"

"Gerçek," dedi kolayca. "Açıkçası senin gibilerden beklediğimden çok
daha fazlası. Bir zamanlar kocamın işgal ettiği mevkide oturuyor olman
kurtların başına gelmiş en büyük maskaralıklardan biri. Bunun sonunun senin
için iyi olmayacağını bilmelisin. Halkın için. Herkesin Alfa'sının gücü sana
emanet edildi. Ama bunun her zaman geçici olması gerekiyordu. O benim
oğluma ait."

Hughes elini masaya vurdu. "*Asla* ona gitmeyecek. Vahşiler, insanlar ve
iğrençliklerle dolu bir sürüsünüz. Bunu kazanamazsınız."

Öküz yavaşça ayağa kalktı. "İşte burada
yanılıyorsun." Ve o zaman gördüm. Yüzünde.
Korku.

Michelle Hughes korkmuştu.

"Oxnard Matheson, "Sana son bir şans vereceğim," dedi. İn aşağı.
Şimdi."

"Senin gibilerden korkacak değilim. Sen *bir hiçsin*. Sürün *bir hiç*-"

"O zaman hatırlamalısın," dedi Ox, gözleri kırmızı ve menekşe rengi parlayarak ve *ah*, bunu beklemiyordu. "Sonunda sana bir şans verdim. Bunu barışçıl bir şekilde bitirmen için. Ama o an artık geride kaldı. Kendini hazırlamalısın, Alfa Hughes. Çünkü senin için geliyoruz. Hepiniz için geliyoruz."

Ekran karardı.

Ox bize doğru döndü, gözleri parlıyordu. "Siz benim ailemsiniz. Siz benim sürümsünüz. Beni ben yapmama yardım ettiniz. Sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama bu günün geleceğini biliyorduk. Vakit geldi. Onlarla savaşma zamanı geldi."

Güller açtı. Kuzgunlar

uçtu. Kurtlar uludu.

İnsanları da onlarla birlikte ağladı. Ben

de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Başımı arkaya yatırdım ve bir savaş şarkısı söyledim.

OceanofPDF.com

BİR YERDE

İÇİNDE

MAINE

OceanofPDF.com

diğer

EKRAN karardı.

Michelle Hughes sandalyesinde arkasına yaslandı, pençeleri masasının üzerindeki tahtayı oyuyordu.

"Bu pek iyi gitmedi," dedi Dale hafifçe.

Adamın boğazını parçalamayı ciddi ciddi düşündü.

Bir şekilde kendini durdurdu. "Hepsi," dedi. "Hepsi aklını kaçırmış. Bu... emin olmak için bir trajedi. Böyle bir düşüş." Çabucak düşündü. "Ve bu şekilde anlatılacak. Diğerlerine de böyle anlatacağız. Enfeksiyon. Sürü bağları aracılığıyla yayıldı. Diğerlerine de bulaştı. Matheson hakkında zaten söylentiler vardı. Ama şimdi kesin kanıtımız var. Gözlerini gördün. Onlardan biri olmaya başladı. Ve o Bennett'in eşi. Bu da demek oluyor ki Joe'yu takip etmek uzun sürmeyecek."

Dale yavaşça başını salladı. "Bu işe yarayabilir ama...." "Ama *ne*?" diye tersledi.

"Sadece... Ox." "Ne olmuş ona?"

"Onun gibisi hiç olmadı."

"O bir *şans eseri*," diye hırladı. "Bir ucube. Her ne ise, Thomas Bennett ona her ne yaptıysa, hiçbir önemi yok. Ona güvenilmez. Ve eğer o lanet olası avcılar yapmak için gönderildikleri şeyi gerçekten yapabilselerdi, bu konuşmayı *yapıyor* bile olmazdık. İnsanlar işe yaramaz." Avcıların yok edilmesini takip eden haftalarda hareketsizlikten sersemlediğini yüksek sesle itiraf edemiyordu. Her şey çok *çabuk* bitmişti. Meredith King'e asla güvenmemeliydi. İnsanlar zayıftı. Bennett'ler beklediğinden daha güçlüydü.

Onları bir daha hafife almayacaktı.

"Sen onun karşısına çıkmadın," dedi Dale sessizce. "Benim gibi değil. Güç yayıyor. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. İster bölge olsun ister başka bir şey, bu... sarhoş edici."

Michelle başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Kanaması var. Bu da ölebileceği anlamına geliyor."

"Peki ya onlara yardım eden sürüler? Omegaları kabul edenler?"

"Onlarla daha sonra ilgileneceğiz. Onun yanında durmaya cesaret edemezler. Bu, tüm sürülerinin yok edilmesi anlamına geliyorsa, hayır."

Dale, "Bence onun erişimini hafife almamalısınız," dedi. "Şimdiden zorlu biri olduğunu kanıtladı. Hepsi-"

Bağırışlar ve hırıltılar. Yerleşkenin dışından. Michelle masasının arkasından kalktı.

Dale kapıya gitti ve çarparak kapattı. Avucunu düz bir şekilde kapıya bastırdı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Kapıyı koruduğu sırada elinin altında bir ışık titreşimi vardı.

İşe yaramadı.

Kapı patladı ve onu geriye savurdu. Uzaktaki duvara çarptı, aşağı kaydı ve yere yığıldı. Burnundan kan damlıyordu. İnledi, sersemlemiş görünüyordu.

Yıkık kapıdan içeri bir adam girdi.

Yaşlıydı, cildi kırışık, saçları başının etrafında ince beyaz teller halindeydi. Maine kışı için giyinmişti; ağır bir pantolon ve kalın siyah bir palto.

Ama attığı her adım ölçülü ve akıcıydı. Amaçlı hareket ediyordu.

Ve bunun kim olduğunu biliyordu.

Daha birkaç dakika önce ülkenin diğer ucundaki bir bağlantıda onun yüzünün bir versiyonunu öfkeyle kendisine bakarken görmüştü.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi.

"Alfa," dedi Robert Livingstone, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Tanışmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

"Burada olamazsın."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım istediğim her yerde olabileceğimi göreceksiniz. Seninle biraz konuşmamız gerek. Görünüşe göre yetersiz bir tehditle başa çıkma konusunda Richard Collins'ten daha iyi değilsin. Avcılar, Michelle. Gerçekten. Ne düşünüyor olabilirsin ki? Koğuşlarda benim yardımım ile bile başarısız oldun. Kendimi etrafımda bulduğum beceriksizlik seviyesi hayret verici."

"Yardım mı? Ne yardımı-"

"Yine de bana bir iyilik yaptınız," dedi, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Meredith King'in elinde bana ait bir şey olduğunu öğrendiğimde aylardır onu takip ediyordum."

"*Benim* bölgeme davetsiz geldin," dedi Michelle, vardiyası gelmeye başlamıştı. "Burada *hoş karşılanmıyorsun*, cadı."

Güldü. "Davete ihtiyacım yok. Otur." Pençeleri patladı ve dişleri uzadı.

"Otur dedim. *Otur*."

Ve yaptı da. Kendini durduramadı. Bacakları kıvrıldı ve sandalyesine oturdu.

"Aferin kızıma," dedi Robert. "Şimdi ben konuşacağım, sen de dinleyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Karşı koymaya çalışsa da başını salladı.

Botunu Dale'in kalçasına vurdu. Dale inledi ama başka bir şey yapmadı. "Kurtlara pek ihtiyacım yok. Hepiniz birer hayvansınız. Ayın kölesi olmuşsunuz. Lycanthropy'yi her zaman bir virüsten farksız bulmuşumdur." İç çekti. "Bu yüzden onu bir virüs haline getirmeye çalıştım. Sonuçlar çeşitliydi ama her deneyde her zaman bir deneme-yanılma aşaması vardır. Sınırları daha da zorlamak için hatalardan ders çıkarmak gerekir. Ben de kırılana kadar sınırları zorlamayı planladım. Ama kendimi bir çıkmazda buldum. Hesaba katmadığım kurtlar var. Beklemediğim değişkenler. Richard Collins başarısız oldu. Avcılarla yaptığınız girişim başarısız oldu. Bu *değişkenler* yüzünden."

"Bennett sürüsü," diyebildi Michelle.

Robert iç çekti. "Evet. Onlar. Yine de. Thomas Bennett'in düşüşüne, ayrılığa, onlara rehberlik edecek bir insandan başka hiçbir şey olmamasına rağmen hayatta kalmayı başardılar." Başını iki yana salladı. "Ve şimdi... şey. Daha fazlası oldular, değil mi? Bir şekilde benim sihrimi Omegalar'da tutmayı başardılar. Ve oğlum da onların elinde."

"Gordo?" Michelle sordu. "Ama o her zaman-"

Robert Livingstone masasının önünde dururken, "Hayır," dedi. "Gordo değil. Gordo benim için kayıp. Ben ikinci oğlumdan bahsediyorum. Kardeşinden."

Kulaklarında keskin bir uğultu vardı. "Anlamıyorum," dedi güçsüzce. "Başka Livingstone yok. Biz-"

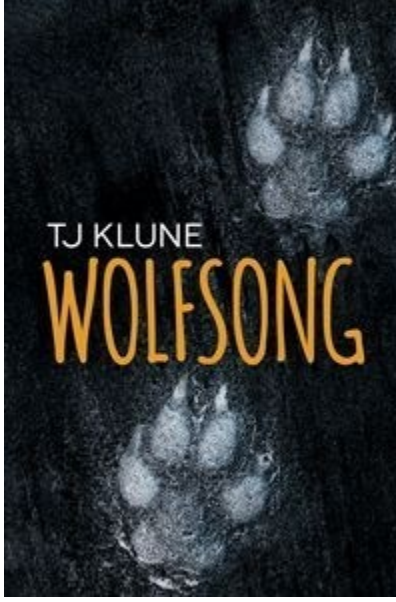
"Bağını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sordu, öne doğru eğilmiş, ellerini masaya dayamıştı. "Hiç beklemediğin bir anda senden koparılmasının nasıl bir his olduğunu? Çünkü ben biliyorum. Karım, o... anlamadı. Sonunda aklını tamamen yitirdi. Ve bağımı benden aldı. Onu soğukkanlılıkla öldürdü, tüm bu olanlarda masum olmasına rağmen. Hamile kaldığında, Abel Bennett onu göndermemi istedi. Çocuktan vazgeçmesini sağladı. Geri döndü ama artık eskisi gibi değildi. Ve sonra karım...." Elleri yumruk haline geldi. "Büyüm benden koparılırken kendime geri döneceğime dair söz verdim. Çocuklarımı tekrar bir araya getireceğime. Kurtların sonunu göreceğime. Ama Gordo... Ne söylersem söyleyeyim anlamayacağını biliyordum. Ve diğer oğlum... bir şekilde *ısırlmıştı. Değişmişti.* Onu iyileştirebilirdim, yeter ki onu bulabileyim. Sonra o avcının evcil hayvanı olduğu haberi geldi ve ben de ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Sesi soğuklaştı. "Bunun yerine kendini Bennett sürüsü ve kardeşiyle birlikte, vahşi ve bir kurt olarak sıkışmış halde buldu. Bu böyle olmayacak. Sana bir teklifle geldim. Onları ayırmama yardım et. Oğlumu bana geri ver. Ve herkesin Alfa'sı olarak kalmana izin verilecek. Artık kurtların kaderi umurunda değil. Sadece benim olanı istiyorum."

"Nasıl?" diye sordu. Kalp atışları teklemese de yalan söylediğini biliyordu. Ama aynı zamanda kabul edeceğini de biliyordu.

Daha yakına eğildi. "Sana yaptıkları onca şeyden sonra bile hâlâ sevdiğin biri var, değil mi? Sürülerinde eskiden senin olan bir kurt. Onlara karşı kullanabileceğim biri. Oğlumu geri almak için kullanabileceğim biri."

Gözleri irileşti. "Robbie," diye fısıldadı. O da gülümsedi.

TJ Klune'dan daha fazlası

Bir Green Creek Romanı

Babası ona çok değerli bir ders verdiğinde Ox on iki yaşındaydı. Ox'un hiçbir şeye değmediğini ve insanların onu asla anlayamayacağını söyledi. Sonra da gitmiş.

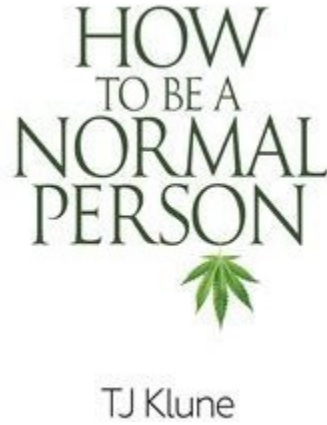
Ox yolda konuşan, konuşan ve konuşan çocukla tanıştığında on altı yaşındaydı. Ox daha sonra çocuğun o günden önce neredeyse iki yıl boyunca hiç konuşmadığını ve çocuğun sokağın sonundaki eve taşınan bir aileye ait olduğunu öğrendi.

Ox, çocuğun sırrını öğrendiğinde on yedi yaşındaydı ve bu sır etrafındaki dünyayı kırmızı, turuncu ve mor renklere, Alfa, Beta ve Omega'ya boyadı.

Cinayet kasabaya gelip kafasında ve kalbinde bir delik açtığında Ox yirmi üç yaşındaydı. Çocuk, kanlı gözlerinde intikam ateşiyle canavarın peşine düştü ve Ox'u parçaları toplaması için geride bıraktı.

O meşum günden bu yana üç yıl geçti ve çocuk geri döndü. Ama artık bir erkektir ve Ox artık uluyan şarkıyı görmezden gelemez.

Aralarında.

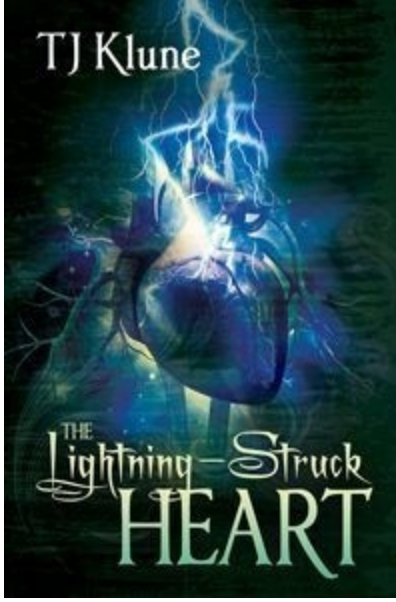
Gustavo Tiberius normal değil. Bunu o da biliyor. Küçük kasabası Abby, Oregon'daki herkes bunu biliyor. Her gece yatmadan önce ansiklopedi okuyor. Harry S. Truman adında evcil bir gelinciği var. Kimsenin gitmediği bir video kiralama dükkanı var. En yakın arkadaşları Lottie adında travesti saçlı bir kadın ve Biz  Kraliçe olarak bilinen yaşlı Vespa sürücülerinden oluşan bir ldr.

Gus normal değil. Ve bununla bir sorunu yok. Tek istediği yalnız kalmak.

Ta ki aseksüel bir hipster olan ve Lottie's Lattes'in en yeni alışanı Casey hayatına girene kadar. Bazı nedenlerden dolayı Casey, Gus'ın gelmiş geçmiş en harika şey olduğunu düşünmektedir. Ve belki de Gus da Casey hakkında aynı şeyi düşünmeye başlamıştır, Casey yemeklerini Instagram'da paylaşma konusunda takıntılı olsa bile.

Ama Gus normal değildir ve Casey normal olabilecek birini hak etmektedir. Birdenbire o kişi olmak isteyen Gus, konfor alanının dışına çıkar ve gelmiş geçmiş en normal insan olmayı planlar.

Sonuçta, ne yanlış gidebilir ki?

Bir zamanlar, Lockes Şehri'nin varoşlarındaki bir ara sokakta, Sam Haversford adında genç ve biraz da yalnız bir çocuk, bir grup genç dangalağı tamamen kazara taşa çevirir.

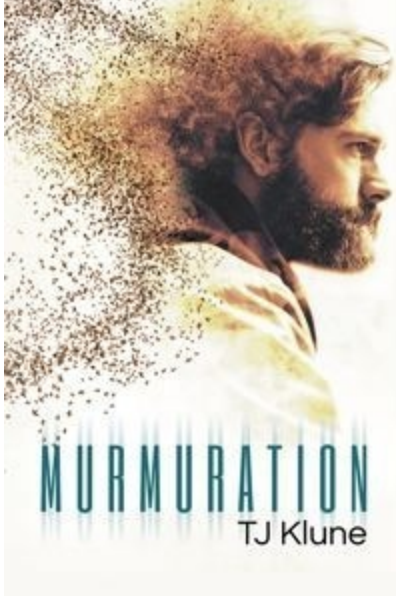
Tabii ki, bu daha yüksek bir gücün dikkatini çeker ve Sam bildiği tek dünyadan Kral'ın Büyücüsü Gölgelelerin Morgan'ının çırağı olmak için çekilir.

Sam on dört yaşına geldiğinde Karanlık Orman'a girer ve boynuzsuz eşcinsel tek boynuzlu at Gary ve Tiggy adında bir yarı-devle geri dönerek Vahşi Sam lakabını kazanır.

On beş yaşındaki Sam, şatoya yeni bir şövalye geldiğinde aşkın gerçekte ne olduğunu öğrenir -şövalye Ryan Foxheart, şimdiye kadar görülmüş en büyük rüya.

Doğal olarak, Ryan'ın ayıplanacak Prens Justin'le çıkması, Sam'in sihrini kontrol edememesi, cinsel açıdan saldırgan bir ejderhanın prensi kaçırmaması ve Kral'ın onları Ryan'ın erkek arkadaşını kurtarmak için destansı bir göreve göndermesi ve Sam'in asla sahip olamayacağı birine daha çok aşık olmasıyla her şey cehenneme döner.

Ya da o öyle sanıyor.

Küçük bir dağ kasabası olan Amorea'da 1954 yılının sonbaharı yaklaşmaktadır. Savaş halindeki bir dünyanın anıları, müreffeh bir gelecek karşısında solmaktadır. Kapılar geceleri kilitlenmeden bırakılır ve komşular birbirlerine yardım eli uzatmak için her zaman oradadır.

Buradaki insanlar bazı şeyleri gerçek olarak biliyor:

Amorea var olan en iyi küçük kasabadır.

Tek iyi komünist ölü komünisttir.

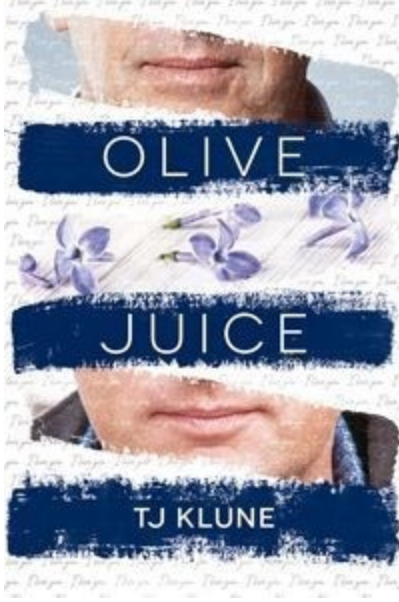
Amorea Kadınlar Kulübü kasabayı tertemiz eldivenli bir yumrukla yönetiyor.

Ve kitapçı sahibi Mike Frazier lokantadaki şu çocuğu seviyor, Sean Mellgard. Neden birlikte hareket etmediklerini kimse tahmin edemez. Dünyanın en uzun flört ilişkisi olabilir ama birbirlerine bakışlarını kimse inkâr edemez.

Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır, ya da öyle derler.

Ama Mike'ın bir sorunu vardır. Gece geç saatlerde evinden sesler duymaktadır. Duvarlarda gezinen gölgeler ve tepesinde sadece kendisinin görebildiği büyük kuş bulutları vardır.

Amorea'da bir şeyler oluyor. Ve Mike sevdiği adamı elinde tutmak için elinden geleni yapacaktır.

David'in görmezden gelemeyeceği bir mesajla başlar:

Seni görmek istiyorum.

David kabul eder ve soğuk bir kış gecesinde David ve Phillip, artık yaşanmayan bir hayatın hatıralarının enkazını elemek için bir araya gelirler.

David'in omuzlarında son altı yılın ağır suçluluğu vardır.

Phillip kefareteklif ediyor.

OceanofPDF.com

Okurlar TJ Klune'un Wolfsong adlı kitabını seviyor

"*Wolfsong* tüm yürek parçalayıcı ihtişamıyla muhteşem."

-The Written Voice of Is

"Söyleyeceğim hiçbir şey bu kitabın hakkını veremeyecek, bu yüzden eğer TJ Klune hayranıysanız, gidin ve okuyun. Eğer kurtadamların/değişkenlerin hayranıysanız, sadece okuyun."

-Sinfully: Eşcinsel Romantik Kitap Yorumları

"Cidden şimdiye kadarki en kötü kitap akşamdan kalmalarından biri. Mümkün olan en iyi şekilde. Lanet olsun ona."

-Gay Kitap Yorumları

"Şu anda bile, yazmaya başlarken, bu kitabın gerçekten ne kadar muhteşem olduğuna dair şaşkınlığımı ve hayretimi ifade etmek için en iyi kelimelere sahip olmayı umabilirim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

-Get the Chance

OceanofPDF.com

TJ KLUNE sekiz yaşındayken eline bir kağıt kalem aldı ve ilk hikayesini yazmaya başladı (bu hikaye *Super Metroid* adlı video oyununun kendi epik versiyonu oldu - oyunun sonunun pek iyi bitmediğini düşünüyordu ve kendi yorumunu sunmak istiyordu. Üzüntüsüne rağmen video oyun şirketinden bir daha haber alamadı). Şimdi, yirmi yılı aşkın bir süre sonra, kafasındaki karakterlerin sesi daha da yükselmiş. Ama sorun değil, çünkü yakın zamanda tam zamanlı bir yazar oldu ve onlara hak ettikleri zamanı ayırabiliyor.

Yayınlandığından beri TJ, En İyi Eşcinsel Romantizm dalında Lambda Edebiyat Ödülü'nü kazandı, kendisine ve köyüne saldırmakla tehdit eden üç aslanla savaştı ve Amazon tarafından 2011'in en iyi GLBT kitaplarından birini yazdığı için seçildi.

Ve bu şeylerden biri doğru değil.

(Aslan meselesi. Aslan meselesi doğru değil.)

Facebook: TJ Klune

Blog: tjklunebooks.com

E-posta: tjklunebooks@yahoo.com

OceanofPDF.com

TJ Klune tarafından

Yanmak
Nasıl Normal Bir İnsan
Olunur Bu Nehirde
Boğuluyorum John & Jackie
Murmurasyon
Zeytin Suyu

İLK GÖRÜŞTE
Bana Gerçek Olduğunu Söyle
Kraliçe ve Homo Jock Kral Sana Kadar

AYI, SU SAMURU VE ÇOCUK GÜNLÜKLERİ
Ayı, Su Samuru ve
Çocuk Biz Kimiz
Nefes Alma Sanatı
Uzun ve Dolambaçlı Yol

YEŞİL DERE
Wolfsong
Ravensong

VERANYA'DAN MASALLAR
Yıldırım Çarpmış Kalp
Ejderhaların Kaderi
Sihrin Tüketimi Yıldızlar
Üzerine Bir Dilek

DREAMSPINNER PRESS tarafından yayınlandı
www.dreamspinnerpress.com

OceanofPDF.com

FOR

MORE

OF THE
BEST

GAY

ROMANCE

DREAMSPINNER

PRESS

dreamspinnerpress.com

OceanofPDF.com

Tarafından yayınlandı
DREAMSPINNER BASIN

5032 Capital Circle SW, Suite 2, PMB# 279, Tallahassee, FL 32305-7886
ABD

www.dreamspinnerpress.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ravensong
© 2018 TJ Klune.

Kapak Resmi
© 2018 Reese Dante.
<http://www.reesedante.com>

Kapak içeriği yalnızca a  ı k l a m a amaçlıdır ve kapakta tasvir edilen herhangi bir kişi modeldir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap sadece ilk satın alan kişiye lisanslıdır. Herhangi bir yolla çoğaltılması veya dağıtılması yasadışıdır ve uluslararası telif hakkı yasasının ihlalidir, cezai kovuşturmayla ve mahkumiyet, para cezası ve/veya hapis cezasına tabidir. Herhangi bir e-Kitap formatı yasal olarak ödünç verilemez veya başkalarına verilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin istemek ve diğer tüm sorularınız için Dreamspinner Press, 5032 Capital Circle SW, Suite 2, PMB# 279, Tallahassee, FL 32305-7886, ABD veya www.dreamspinnerpress.com adresiyle iletişime geçebilirsiniz.

Dijital ISBN: 978-1-64080-206-3

Mass Market Paperback ISBN: 978-1-64108-007-1

Trade Paperback ISBN: 978-1-64080-447-0 Kongre

Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2017915082 Dijital

yayın Temmuz 2018

v. 1.0

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

OceanofPDF.com

İçindekiler

Tanıtım Yazısı

İthaf Epigrafi

Sözler

ÜÇ YIL BİR AY

YIRMI ALTI GÜN

parçalanmış/kir ve yapraklar ve

yağmur ilk yıl/kelimeleri biliyorum

buji elektrodu/ikinci yıl küçük

sandviçler/gece yarısıydı

iğrençlikler

üçüncü yıl / henüz değil

four things/always for you

green creek/lütfen sadece bekle

ONE

YIL

SONRA

lanet olası aptal/alfa'nın şarkısı

iğne ucu kadar ışık/kemikler ve toz

iyi fikir/kene kene kene

çok geç/vahşi hayvan

o biliyor/sonra menekşe geldi

YABANİ

nevermore/can't fight this

storm

yeterli

gel ve al beni / savaş halatı kusurlu

kapıyı açın/ödeme yapmalarını

sağlayın paramparça

sesini duy/çığlık at havoc

paketi

moon

ravensong

epîlog

BİR YERDE

MAINE

diğer

TJ Klune'dan daha fazlası

Okurlar TJ Klune'un Wolfsong

kitabını çok seviyor Yazar Hakkında

TJ Klune tarafından

Dreamspinner Press Telif

Hakkını Ziyaret Edin

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.